

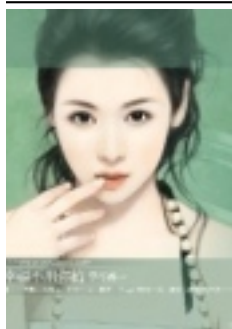
Nơi Cuối Đường Anh Chờ Em

Contents

Nơi Cuối Đường Anh Chờ Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	40
9. Chương 9	45
10. Chương 10	50
11. Chương 11	52
12. Chương 12	58
13. Chương 13	64
14. Chương 14	68
15. Chương 15	73
16. Chương 16	79
17. Chương 17	84
18. Chương 18	88
19. Chương 19	93
20. Chương 20	98
21. Chương 21	104
22. Chương 22	108
23. Chương 23	113
24. Chương 24	118
25. Chương 25	123
26. Chương 26	128
27. Chương 27	134
28. Chương 28	140
29. Chương 29	144
30. Chương 30	149
31. Chương 31	154
32. Chương 32	159
33. Chương 33	164
34. Chương 34	169
35. Chương 35	175
36. Chương 36	180
37. Chương 37	185
38. Chương 38	190
39. Chương 39	196
40. Chương 40	202
41. Chương 41: Chương Kết	207

42. Chương 42: Phiên Ngoại 1	213
43. Chương 43: Phiên Ngoại 2	219

Nơi Cuối Đường Anh Chờ Em

Giới thiệu

Tên tiếng trung: - Edit: Heidi Thể loại: Hiện đại - Thanh mai trúc mã - Thanh xuân vườn trường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-cuoi-duong-anh-cho-em>

1. Chương 1

Khi quen biết Trần Tử Gia, Tô Thố mới biết được trên thế giới này đích xác là có người sinh ra đã có dung mạo xứng đáng được gọi là khôi ngô tuấn tú đến kinh diễm. Tô Thố bị nụ cười mỉm của Trần Tử Gia đóng đinh tại chỗ sau một phút, lập tức chạy vội về phía trước, gắt gao nắm lấy bàn tay đang vươn ra của anh ấy, nín nọt kêu một tiếng ” Anh Tử Gia mới tới à”, thanh âm giống như được trộn mật.

Cách gọi ngọt ngào đến phát ngáy đó đã khiến cho Tô Trí đứng bên cạnh bị kích thích, đang hậm hực, anh ta cố ý đằng hắng vài tiếng, lườm cô em gái một cái, nhắc nhở rằng mình còn đang sống sờ sờ ở đây, đừng có mà ‘trọng sắc khinh huynh’. Tô Thố đâu thèm quan tâm đến ông anh trai, lộ ra nét mặt rạng rỡ tươi cười với Trần Tử Gia: “ Cảm ơn anh đến đón em.”

Trần Tử Gia mỉm cười, ôn hòa nói:” Đừng khách khí.”

Tô Trí không phục bắt đầu gào lên:” Trần Tử Gia, cậu có biết không hả? Tô Thố em quá khinh người đi! Từ nhỏ đến lớn em gọi anh được mấy tiếng ‘ Anh’ hả? Hiện tại gọi cậu bằng ‘Anh’ thân thiết như kia.”

Không nhắc đến thì thôi, nhắc tới Tô Thố tức dễ sợ luôn, phóng ánh mắt phẫn giận bay vút vút qua hướng Tô Trí:” Em còn chưa nói anh đâu, sao lâu như vậy mới đến hả? Em đứng dưới nắng chờ anh suốt cả một tiếng đồng hồ.”

” Xin lỗi,” Trần Tử Gia nhìn thấy bộ dáng nghèo nàn từ vũng của Tô Trí đang ăn năn hối lỗi, bèn giải thích với Tô Thố:” Trên đường đi kẹt xe rất nhiều, hơn nữa di động của Tô Trí hết pin, di động của anh cũng bị hỏng đột ngột, nhất thời không có cách nào khác báo cho em, để em đợi lâu, thật sự là rất xin lỗi.”

Ở trước mặt một cực phẩm soái ca, Tô Thố cũng bận tâm đến hình tượng, tính khí tốt rất ít khi được thể hiện kia, bình tĩnh chấp nhận cách giải thích đó, đứng cạnh Trần Tử Gia quàng cho ông anh trai một sự ánh mắt thương xót của kẻ bề trên ” Em người lớn không chấp nhặt, lần này sẽ không so đo với anh ”

Trong lòng Tô Trí âm thầm cười trộm: May mắn kêu Trần Tử Gia đi cùng mình đón cô em gái bảo bối, bằng không dựa vào tính cách của Tô Thố mà đoán, hẳn đến trễ một tiếng đồng hồ, cái tội danh này sẽ bị con bé nhốt vào địa ngục vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Kì nghỉ này Tô Trí này có việc không về nhà, tính ra, cũng hơn nửa năm rồi không được gặp cô em gái này đây. Hắn đánh giá Tô Thố từ đầu đến cuối, bắt đầu cảm khái thương xót:” A Thố, em sao lại gầy như cọng giá đỗ vậy hả? Mặt quắt lại. Anh biết học cấp ba vất vả, nhưng cũng đâu cần gầy thành như vậy a. Vả lại kỳ thi cũng chấm dứt được hai ba tháng rồi còn gì, em còn gầy dữ vậy, đến nỗi gió có thể thổi bay. Em rốt cuộc là tự hành hạ mình thế nào hả, chẳng lẽ cha mẹ không cho ăn cơm?”

Tô Thố ngẩn ra, biểu tình không không hiểu ra sao hết, quay đầu cười. Đúng lúc nhìn thấy Trần Tử Gia vừa vẫy tay đón được chiếc xe taxi, kêu hai anh em qua, may mắn thở hắt ra: “ Taxi tới rồi kìa anh, chúng ta lên xe thôi, nóng chết em rồi.”

Ba người xách hành lý dưới cái oi nóng, Tô Trí bỗng nhiên dừng lại, nhú mày nhìn Tô Thố đang đem hành lý từng cái từng cái một xếp vào cốp xe taxi, hỏi:” A Thố, bộ cờ vây của em có mang theo không?”

” Cờ vây?” Tô Thố ngây ngốc.

Tô Trí kêu lên một cách khó có thể tin được:” Tô Thố! Em lại có thể quên đem theo cờ vây ?”

Tô Thố không cam lòng yếu thế, cũng không thềm để ý đến những cặp mắt xung quanh nhà ga đang nhìn ngó vào mình, kêu càng lớn giọng:” Em quên đó, thì thế nào hả?”

” Không thế nào,” Tô Trí tròn tròn mắt nói, ” Anh khó có thể tin được, em có thể bỏ quên cờ vây. Cho dù cấp ba em không có chạm qua quân cờ, nhưng hiện tại cũng đã là đại học rồi a.”

” Chỉ là một bộ cờ vây thôi mà, anh cần gì phải chuyện bé xe ra to thế hả?” Nói xong Tô Thố đem bọc đồ cuối cùng xếp lên sau cốp xe.

” Nhưng.....” Tô Trí giương lông mày lên, sau đó ý cười trên gương mặt dần dần tan đi. Anh định muốn nói điều gì đó, lại bị cái vô vai không nặng không nhẹ của Trần Tử Gia ngăn lại.

Trần Tử Gia luôn hiểu rõ Tô Trí, thậm chí biết rõ tình trạng này của Tô Trí không phải chỉ đang tranh luận, mà là thật sự tức giận. Hắn lôi kéo Tô Trí một phen, vỗ vai rồi nói:” Hai anh em cậu ở cùng một thành phố, thuận tiện giúp đỡ nhau, rất hiếm thấy a. Nhưng sao cứ mỗi lần gặp mặt liền tranh luận?”Câu nói này thành công làm cho những câu nói chưa kịp nói ra của Tô Trí bị nghẹn cứng trong cổ họng.

Nghe được câu nói đó, Tô Thố chậm rãi đứng thẳng người lên, quay đầu nhẹ nhàng lắc đầu với Trần Tử Gia, lời nói đầu không khớp với lời nói cuối:” Không phải đâu. Em thi vào ĐH Hoa Đại không liên quan gì đến anh Tô Trí. Cũng không bởi vì có anh ấy ở thành phố này nên em mới tới.”

Lúc cô nói chuyện tốc độ rất chậm, lại cười títt mắt, Trần Tử Gia lẳng lặng nhìn cô một cái, rồi lại quay đầu nhìn Tô Trí, đẩy mắt hiện lên một tia lo lắng; Tô Trí lại cười, gạt đầu đồng ý:” Đúng vậy. A Thố hồi học cấp ba trước học kì cuối, thành tích vẫn không tốt lắm, vào được tuyển trọng điểm cũng khó; ai cũng không dự đoán được cô nhóc đó chỉ cần dùng cón con có mấy tháng trời, thành tích đột nhiên tăng vùn vụt, kết quả thi vào trường đại học cao đẳng là đứng nhất toàn trường, bằng không thì làm sao dám thi vào Hoa Đại chứ.”

Trần Tử Gia kinh ngạc, đứng tại chỗ nhìn chằm chằm Tô Thố sau một lúc lâu mới cất lên lời:” Tô Thố em thật sự rất thông minh.”

Tô Thố trừng mắt liếc anh trai một cái, nhưng khóe miệng lại nhẹ nhàng cong lên, tươi cười với Trần Tử Gia, bộ dáng cực kì hưởng thụ. Ánh mắt của cô như một dòng nước sâu được phản chiếu ánh dương quang phát ra lấp ánh, gợn sóng lăn tăn, linh khí dịu dàng từ trong cặp mắt tỏa ra. Nhìn thấy Trần Tử Gia sững sốt, sau một lúc lâu sau mới kịp thời phản ứng lại, cười theo.

Ngồi ở trong xe, Tô Thố đánh giá cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, thần thái phấn khởi hỏi:” Tô Trí, cuộc sống đại học thú vị chứ?”

” Phải xem em sống ra sao. Nhưng người bình thường đều cảm thấy ok, trường của bọn anh thú vị hơn trường của em.”

Tô Trí đang theo học ở Tây Đại, Tô Thố thi đậu vào trường Hoa Đại, đều là những trường danh tiếng nhất nhì trong nước. Trường học giáp nhau, ngay cả bức tường ngăn cách cũng không có, hơn nữa giảng đường cũng dùng chung, chương trình học tự chọn, không ít thầy cô giáo cùng lên lớp cho cả hai trường luôn, nguồn

tài liệu thư viện là cùng dùng, hai trường ĐH thực chất cũng chỉ như một. Nhưng sinh viên trong trường lại âm thầm không phục, luôn muốn lôi hai ngôi trường này ra thi đấu một trận so tài cao thấp— nhưng mà, trải qua trăm năm rồi, cũng không có kết luận.

Bởi vì giống hàng loạt các trường đại học trong các thành phố lớn, mỗi một ngôi trường đều có chú trọng đào tạo riêng: Tây Đại chú trọng khoa văn, Hoa Đại nghiên về vật lý. Căn bản là không có gì để so sánh.

Tô Thố bĩu môi nhẹ một cái, dùng ánh mắt giao đấu với Tô Trí. Nếu là bình thường, cô khẳng định sẽ cùng Tô Trí tranh luận bằng được mới thôi nói trường chúng tôi chú trọng đào tạo khoa học vật lý đương nhiên không thềm so sánh với ngôi trường chú trọng khoa văn của các anh...vv, nhưng hiện tại có Trần Tử Gia ở đây, cô đã dằn lòng rất nhiều. Chế giễu Tô Trí không quan trọng, nhưng đem Trần Tử Gia một người như ánh mặt trời tháng sáu, khôi ngô tuấn tú ra cười nhạo, cô thà chết chứ không làm.

Tháng chín khai giảng, đó cũng là ngày đầu tiên Tô Thố đến báo danh ở ĐH Hoa Đại.

Còn có một ngày nữa mới đúng ngày phải báo danh ở Hoa Đại, Tô Thố đi theo Tô Trí cùng Trần Tử Gia trải qua một vài ngày nghỉ rất thoải mái, lần lượt thăm thú hết những nơi danh lam thắng cảnh ở trong ngoài thành phố, còn đi tham quan một lượt hết những nhà ăn xung quanh hai ngôi trường này. Trần Tử Gia là người bản địa, rất quen thuộc thành phố nơi đây, lại chu đáo, kiên nhẫn, đi đến mỗi chỗ, đều kể cho Tô Thố nghe những câu chuyện lịch sử của nơi đó; nhiệt độ tháng chín rất cao, cũng không phải là mùa lý tưởng cho du lịch, mỗi ngày lúc trở về trường học ba người đều đổ mồ hôi đầm đìa, nhưng Trần Tử Gia không hề lộ ra một chút sắc mặt khó chịu, luôn là nụ cười yếu ớt, cái loại bộ dáng này, thật sự khiến cho Tô Thố khó có thể quên.

Tô Thố lặng lẽ nói cùng Tô Trí:” Anh thật sự kết giao với một người bạn tốt a, đối với em gái của bạn cũng tốt như vậy,” vừa nói vừa hướng về phía đó say mê,” Em ở đại học mà cũng quen được một người bạn như vậy thì tốt quá.”

Tô Trí đắc ý:” Đương nhiên, em nghĩ anh của em là ai hả?”

Vừa đắc ý được một cái đã nhận ngay ánh mắt lườm nguýt của cô em gái

Mấy ngày qua từ miệng Tô Trí và đám bạn cùng phòng cô thu nhập được khá nhiều tin tức của Trần Tử Gia, ví dụ như hẳn có thể văn võ song toàn, vừa có tài lại có sắc, thân giữ nhiều trọng trách, còn giữ cả chức hội trưởng hội sinh viên, hay hội trưởng của mấy hiệp hội khác nữa, tên của những hội đó khá rườm rà, Tô Thố không thể hoàn toàn nhớ rõ. Nhưng ít nhất cô có thể nhớ rõ một điểm, Trần Tử Gia là người được nhiều người tôn trọng quý mến nhất ở trong trường, cũng là người mà có số lượng fan nhiều nhất ở cả hai Tây-Hoa Đại.

Tóm lại một câu, nhân trung long phượng.

Lúc ở chung với bọn họ, Tô Thố cảm thấy rõ ràng được bản thân bị mọi người chú ý nhiều hơn là lúc một mình. Đặc biệt là ở bên trong nhà ăn ở Tây Đại, những ánh mắt xẹt xẹt kia quả thực như là những con dao sắc bén phóng tới, mọi nhất cử nhất động của cô sẽ trở thành tiêu điểm cho bọn họ chú ý, bởi vì trung tâm tiêu điểm là Trần Tử Gia. Dễ nhận thấy Tô Thố không phải kẻ ngốc, cô biết rất rõ những làn dao sắc bén đó từ đâu bay tới.

Sau vài ngày quen thuộc tình hình, cô không còn gọi Trần Tử Gia ngọt ngào như cái cách cô đã kêu anh như lúc gặp ở bên tàu “ Anh Tử Gia”, liền giống hệt như cách cô gọi ông anh trai mình kêu đại danh của anh ta, không giới hạn thời gian địa điểm, một chữ cũng không thiếu. Giọng nói sang sảng lạnh lạnh của cô vang lên, đủ để hấp dẫn tất cả những ánh mắt liếc xéo, lườm nguýt qua, cho dù là nơi nhà ăn đông đúc.

Những sự liếc mắt đó nguyên nhân đương nhiên không chỉ bởi vì cô giọng nói của cô vang lên em tai dễ nghe, mà là bởi vì đối tượng được gọi tên là Trần Tử Gia, là Trần Tử Gia danh tiếng lẫy lừng của hai trường.

Cách gọi đó khiến Tô Trí biến sắc, hẩn nhin ngó nghiêng chung quanh, nhìn thấy Trần Tử Gia đang ở một của sổ xếp hàng lấy cơm, mới dè dặt giọng mở miệng:” A Thố, em cũng biết, Trần Tử Gia ở trường học có bao nhiêu người ủng hộ? Em không gọi Anh Tử Gia giống như trước kia là tốt rồi, nhưng hiện tại em gọi to tên cậu ta, sợ người khác nghe không thấy sao. Dù nói thế nào, em kêu một tiếng ‘ sư huynh’ không sai vào đâu được. Không phân biệt lớn nhỏ như thế, cẩn thận kéo người ta ghen tị.”

Tô Thố nâng khay ăn, bật cười " khi khi": " Tên được đặt là để người ta kêu. Em gọi anh ấy như thế, anh ấy cũng không có nói là không được gọi, suy nghĩ của người khác em cũng không quản được. Có phải không?"

Nhưng cũng kỳ quái a, rõ ràng là có nhiều nữ sinh đều ở chú ý Trần Tử Gia như thế, lại hình như không có ai thổ lộ với anh ta. Lúc ăn cơm, vị trí bốn phía xung quanh bọn họ hầu như là bỏ trống, nhóm nữ sinh thật cẩn thận vòng qua bên người họ đi, để lại ánh mắt sâu xa đi đến chỗ khác.

Tô Thố thấy kỳ quái mất vài ngày, rốt cục nhận không được trong lúc ăn cơm liền hỏi: " Tô Trí, chẳng lẽ bên cạnh chúng ta có quỷ?"

Trần Tử Gia ngăn người, Tô Trí nghiêm mặt lại: " Em nói gì hả?"

" Tại sao lại không có ai ngồi gần chúng ta? Nhà ăn ở đại học là thế ư?"

Tô Trí ở dưới gầm bàn giẫm một cái vào chân Tô Thố.

Tô Thố cắn răng một cái. Trần Tử Gia buông đũa, hỏi: " Làm sao vậy?"

" Không cẩn thận bị chuột rút." Tô Thố vội vàng nói.

" Chuột rút?"

" Ân, cái loại bất thành linh bị chuột rút ấy."

" Hẳn là bị thiếu canxi." Trần Tử Gia nói, " Hơn nữa còn thiếu rèn luyện sức khỏe."

" Có lẽ thế." Tô Thố dần xuống che dấu biểu tình, cô gắng làm ình khỏi bật cười. Cô chuyển đề tài, vẻ mặt mong mỏi: " Ngày mai Hóa Đại bắt đầu báo danh, hẳn là rất náo nhiệt."

Ba người nói rất vui vẻ, nhất thời quên mất những nhân vật xung quanh, thẳng đến khi có người bắt chuyện với bọn họ." Đây, Trần Tử Gia Tô Trí, mấy ngày nay đều không thấy các cậu, nhiệm vụ chất như núi, bận chết tở. Chỗ này có người không?"

" Không có. Sư huynh mời ngồi."

Tô Thố biết khẳng định mình không quen người này, tiếp tục vùi đầu chuyên tâm ăn cơm, thậm chí đang nghe đến Tô Trí giới thiệu nói đây là chủ tịch hội sinh viên tiếng tăm lừng lẫy của Tây Đại cũng không ngẩng mặt lên, thẳng đến lúc nghe được Tô Trí giới thiệu chính mình mới ngẩng đầu lên ngấm một cái. Vừa nhìn lên lại có chút bất ngờ lớn, cô không đoán được người ngồi bên cạnh mình cư nhiên là một thanh niên trẻ tuổi phong thần tuấn lãng, ngũ quan không thể nào xoi mói, hàng chân mày dày đậm, như kiểu bị tô mực lên vậy.

Âm thanh hỗn loạn trong nhà ăn với tiếng người ầm ĩ, Vương Trầm hoàn toàn không ngờ được chính mình cư nhiên sẽ ở trong loại hoàn cảnh này bất gặp được một ánh mắt chan chứa linh khí như thế, giống như trên thế gian chỉ có ánh mắt này là chân thực. Không kiềm lòng nhìn cô lâu hơn vài cái. Tô Thố cúi đầu cười rộ lên, mọi người trên bàn ăn đều nhìn về phía cô, cô đành làm ra vẻ hồn nhiên không để ý tới. Tô Trí trừng mắt với Tô Thố, sau đó giới thiệu: "Sư huynh, đây là em gái của tớ, Tô Thố."

Wang Trầm đặt xuống khay ăn, gạt đầu mỉm cười chào Tô Thố, " Sinh viên mới của trường chúng ta?" Hẳn học năm ba, lớn nhất trong bọn họ, cũng là người uy tín nhất. Như là vì phối hợp thân phận của anh ta, giọng nói của anh ta cũng có hơi chút trầm thấp.

" Không phải," Tô Thố trả lời: " Em học bên Hoa Đại."

" Chuyên ngành gì?"

" Vật lý công trình."

Mấy người này ở hội sinh viên trường Tây Đại cũng khá thân thiết, Vương Trầm ngạc nhiên cực kỳ, dùng ánh mắt điều tra hỏi hai người còn lại, đợi đến sau khi hai người gạt đầu tỏ ý đúng, Vương Trầm mới hỏi: " Em cư nhiên học vật lý công trình?"

Tô Thố không nhớ được đã bị bao nhiêu người hỏi qua vấn đề này, có chút mất kiên nhẫn, bèn nói một mạch: " Đúng vậy. Không cần lại hỏi, em không chọn sai ngành, em đã sớm tìm hiểu kỹ vào ngành này

sẽ phải học những môn học gì. Em thi vào Hoa Đại cũng là bởi vì ngôi trường này có chuyên ngành vật lý công trình đứng đầu cả nước, chính là như vậy, không có gì phải cảm thấy kì lạ đâu.”

Lời nói này đã phát huy tác dụng lớn lao, người xung quanh ít nhiều cũng bị chút giật mình; đến ngay cả Tô Trí cũng là lần đầu tiên nghe được cô em gái mình than thở lý do thi vào Hoa Đại, lại càng không cần nói đến hai người còn lại làm gì. Sau một lúc lâu không ai mở miệng nói chuyện, chỉ là trao đổi ánh mắt cho nhau.

Tô Trí lắc lắc chiếc muỗng cười,” Uy, a Thố, em từ khi nào thì muốn làm nhà vật lý học hả? Anh nhớ rõ lúc nhỏ, chí nguyện của em là trở thành kì thủ cấp 9, sao lại thay đổi?”

” Em thay đổi? Không thay đổi a,” Tô Thố thờ ơ hỏi ngược lại,” Em lúc nào thì muốn trở thành kì thủ? Nếu có sao một chút em lại không nhớ rõ vậy ta.”

Vương Trầm lại ngẩn ra; mấy ngày nay Trần Tử Gia đã nghe được đây là lần thứ hai nhắc đến cờ vây, nghiêng đầu đánh giá Tô Thố người ngồi bên cạnh sắc mặt thản nhiên khoe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt, sau đó hỏi:” Tô Thố, em chơi cờ rất giỏi sao?”

” Em không biết chơi cờ.” ánh mắt Tô Thố từ trái qua phải nhẹ nhàng xẹt qua ba anh chàng đẹp trai ngồi cùng bàn ăn kia, lần đầu không thấy họ chới mắt, mà thay vào đó là loại yên lặng hiếm có. Ánh mắt của cô y nhiên trong suốt, cũng không nhìn thấy đáy, khiến cho ba người họ không hện mà cùng nghĩ đến loại yên bình nằm dưới đáy biển sâu vạn thước.

Lông mày và con mắt của Tô Trí sắp trộn lẫn với nhau một chỗ rồi, ngổn ngang trăm mối nói:” Lúc còn ở sơ trung em đã là cấp 7, hiện tại lại nói, không biết chơi?”

Cảm xúc biến hóa của hai anh em nhà họ không sót chút nào đều rơi vào tầm mắt của Trần Tử Gia. Hẳn nhẹ nhàng ho nhẹ một tiếng, lắc đầu vài cái với Tô Trí. Dư quang ở khóe mắt Tô Trí liếc Trần Tử Gia thấy được tín hiệu, cố nén nuốt xuống bụng những câu nói dở dang kia, nhìn chằm chằm Tô Thố, vẻ mặt không cam tâm.

” Không biết thì là không biết.” Tô Thố lấy dưa bắp thức ăn từ khay của Tô Trí, cười híp mắt nói:” Phát hiện anh lấy thức ăn ngon hơn của em, người lấy thức ăn cho anh có quen anh đúng không?”

Đề tài như vậy liền nhẹ nhàng đánh trống lảng đi đề tài cũ. Ba nam sinh đó đều là người của hội học sinh, bình thường cũng thân nhau, rất nhanh liền thảo luận đến chuyện đại hội tiếp đón tân sinh viên.

Tô Thố ngẩng nhìn bốn phía, phát giác chính mình đã sa vào cảnh bị người trong nhà ăn nhìn chăm chú nhất, cho dù cách rất xa, những ánh mắt lời thì thầm to nhỏ cô nghe không thấy, nhưng thần sắc tầm mắt hay động tác chỉ chỉ chỗ chỗ của các bạn học, cô lại nhìn thấy rõ như lòng bàn tay. Tô Thố không mang theo cảm xúc thu hồi lại ánh mắt, cẩn thận đánh giá chi tiết lại ba vị nam sinh bao gồm cả ông anh trai mình trong đó, không hề nghi vấn bọn họ đều là mẫu người khiến người ta dễ quý mến nhất, tài mạo song toàn.

Đáy lòng cô mơ hồ có loại dự cảm, âm thầm hồi hận, con mắt giật giật.

” Em ăn no rồi, về trường học trước nhé.” Tô Thố bưng khay ăn đứng lên, nhìn thấy Tô Trí cũng muốn đứng dậy, cô lập tức lắc đầu,” Cũng đã mấy ngày rồi còn gì, em biết đường về phòng. Các anh không phải nói là sắp mở cuộc họp sao. Không cần đưa em về đâu.”

Tô Trí không khăng khăng đòi tiễn, nói:” Được. Có việc cứ alo cho anh nhé.”

Nhìn thấy bóng dáng của Tô Thố dần dần mất hẳn giữa đám đông, trên mặt Vương Trầm hiện ra một biểu tình sâu xa, sau một lúc lâu sau quay đầu nói với Tô Trí:” Không nghĩ tới, cậu thường xuyên nhắc tới cô em gái kia lại khác hoàn toàn với cậu.”

Trần Tử Gia ánh mắt giật một cái, đem ánh mắt chuyển tới đám người trước cửa lầu 1 tại nhà ăn; Tô Trí cười khổ một tiếng, nặng trĩu nói:” A Thố kỳ thật không phải em gái ruột của tớ, mà là em họ.” Dứt lời cũng truy theo ánh mắt của Trần Tử Gia chuyển hướng nhìn xuống đám người bên dưới lầu, lui tới không ít đều những tân sinh viên có chí tiến thủ vinh quang phơi phới đi cùng với bậc phụ huynh, tầm mắt của hắn dạo một vòng xung quanh, rốt cục cũng nhìn thấy bóng dáng thon dài Tô Thố ở nơi cửa. Làn váy xanh

của cô chợt lóa rồi mất trong đám đông.

2. Chương 2

Sau khi chính thức báo danh, Tô Thố làm quen với tất cả bạn học trong lớp. Cô tuy rằng đã chuẩn bị tư tưởng rất kĩ rồi, vẫn không tưởng nổi cả một khoa vật lí công trình lớn như thế chỉ có hai nữ sinh, một người là cô, một người còn lại là một cô gái phương bắc tên là Dương Tuyết ở cùng phòng. Còn lại hơn hai mươi bạn học đều là nam sinh mặc thuần một màu áo đồng phục, một đám người mới từ cấp ba tốt nghiệp xong, nói chuyện thận trọng dè dặt, sợ lưu lại ấn tượng không tốt với bạn học mới.

Dương Tuyết cái tên nghe thanh tú nho nhã, nhưng lại là cô gái điển hình phương bắc, dáng dấp cao lớn, tính cách ngay thẳng phóng khoáng, lúc nói giỡn cười đùa thanh âm cũng thật là lớn. Hai bạn cùng phòng còn lại của Tô Thố lần lượt là Lưu Lâm Lâm người phương nam, Đặng Ca người bản địa, đều học ở học viện Vật tư, hai người đáng vẻ xinh đẹp, tính tình cũng tốt—điều này đương nhiên chỉ là biểu tượng, quen thân rồi phát hiện ra tất cả nữ sinh đại học đều không khác biệt lắm, vẻ bề ngoài thì luôn tỏ ra vẻ : đi nhẹ nói khẽ cười duyên, nhưng một khi trở kị tức xá liền bại lộ ngay bản tính, giống như đối với tình yêu chan chứa khát khao, đối với cuộc sống tương lai tràn ngập khát vọng, vô cùng hứng thú với việc giảm béo làm đẹp, càng thường thấy là, đối với các soái ca lộ ra thái độ si mê hay là bàn luận lén lút trong khoa trong trường ai đẹp trai nhất...vvv

Tô Thố rất thích các cô bạn cùng phòng, thẳng đến lúc tốt nghiệp, mối quan hệ của bọn họ đều rất tốt đẹp.

Đủ mọi thứ đồn đãi, vật lí công trình vẫn là một chuyên ngành thần bí. Cơ bản bạn vào được khoa này, cuộc sống đại học của bạn bằng với lên lớp tự học và làm thí nghiệm. Nhất là ở Hoa Đại, loại hiện trạng này liên càng rõ ràng hơn, hệ vật lí công trình của Hoa Đại xếp nhất nhì trong phạm vi toàn quốc, đương nhiên trường học không thể phụ lòng với thanh danh đó. Học trò không nên thân là lỗi của thầy giáo. Lúc Tô Thố lấy được lịch học, kinh hãi nhận ra lời đồn đãi quả nhiên là thật: Lịch học xếp chặt kín, một ngày bình thường đủ ba tiết học, chủ yếu là toán học, vật lí, máy tính, còn có đủ các môn phụ tự chọn hay môn chính trị, buổi tối đều phải lên lớp. Bài vở quá nặng đối với Tô Thố mà nói không nhầm nhờ gì đã khiến cả khoa kinh ngạc, nhưng đối với tất cả mọi người trong khoa chính là một sự đã kích lớn lao, cho nên lực ục ục đã có người chuyển khoa, đến năm ba đại học, cả khoa chỉ còn bằng một nửa số sinh viên khi nhập học. Những lời này đương nhiên đều là chuyện về sau.

Tuy nhiên tình cảnh chuyên môn này trái ngược với các khoa khác ác liệt hơn một chút, ngược lại Tô Thố không cảm thấy vậy. Ngoại trừ môn tiếng Anh dở tệ đôi khi đã kích sự tự tin trong cô ra, cuộc sống của cô tuyệt đối coi như cá gặp nước. Các chương trình học khó hiểu thâm sâu kia đối với cô mà nói lại có ý nghĩa như việc đấu trí đấu dũng, các loại phương trình công thức vật lí toán học phức tạp đó quả thực như chính những tiếng nhạc được phát ra trong tay của các nhà soạn nhạc— Tô Thố nhận ra, mình bắt đầu thích chuyên ngành này.

Thế nào thì đại học cũng là đại học, ngoài việc học tập ra, còn có rất nhiều hiệp hội có ích cho thân thể và tinh thần. Ngày cuối tuần sau một tuần nhập học, tất cả các câu lạc bộ xã đoàn bắt đầu một năm một lần chiêu mộ tân sinh viên tham gia—đếm không hết được các club bày la liệt chiêu binh mãi mã trong khu sân viên trường quây xung quanh khắp bốn phía hồ Trường Dương, mỗi màu sắc đặc trưng của câu lạc bộ đều không giống nhau, các câu logo khẩu hiệu trên lá cờ phất phơ trong gió, kêu gọi hấp dẫn ánh mắt của các tân sinh viên.

Cũng được hưởng nhờ từ chính sách mở rộng của quốc gia, năm nhất có thể nhón nháo qua tay rất nhiều các câu lạc bộ, nếu là có ai có tâm đứng ở ven hồ chỗ giảng đường nhìn xuống góc ven hồ, sẽ phát hiện, cả một bờ hồ rộng lớn, đều là những đầu người đông nghịt .

Ở dưới loại tình huống này, Tô Thố với các bạn có đi lạc nhau cũng chẳng ngạc nhiên gì. Mọi người vốn có sở thích riêng, tách ra đi ngược lại có thể tìm hiểu kĩ hơn những câu lạc bộ kia .

Tô Thố qua lại như con thoi ở trong đám đông, thờ ơ hết nhìn bên trái một chút lại nhìn qua bên phải; tuy rằng có nhiều sư huynh sư tỷ nhiệt tình chủ động mời cô nhập hội, cô cười một cái, sau đó uyển chuyển cự tuyệt.

Đã đến tháng mười, thời tiết cũng không quá nóng nữa, nhưng lúc gần giữa trưa, trán Tô Thố bắt đầu đổ mồ hôi. Cô đánh giá địa hình bốn phía, chuẩn bị tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ một lát, lại nhìn thấy một góc không thu hút nhất bên hồ có một hiệp hội đang tuyển thành viên mới. Khác với lượng khách ra vào của những hội khác, câu lạc bộ này rất vắng vẻ. Vừa không có ai phát truyền đơn, cũng không có khẩu hiệu hoành phi gì để làm loại quảng cáo tuyên truyền phung phí như các câu lạc bộ khác, ngoài tấm bảng được viết bằng bút đỏ đặt trước mặt “Hội nghiên cứu triết học chiều mộ tân sinh viên”. Chỉ có một nam sinh ngồi ở bàn lẳng lặng đọc sách, thường xuyên có nữ sinh tiến lên hỏi thăm thông tin, nhưng cũng rất nhanh liền rời đi.

Ai đã nói qua, nam sinh nhìn nghiêng đẹp mới thực sự là khôi ngô tuấn tú? Tô Thố đứng trước tấm bảng “Hội nghiên cứu triết học chiều mộ tân sinh viên” bất động.

Tên kia nam sinh đeo kính mắt, đường nét nghiêng trên khuôn mặt hần bóng loáng đẹp đẽ, mũi dọc dừa; có khí chất độc đáo khác hẳn người khác, liền dễ dàng bắt được tầm mắt của người khác. Hiện tại Tô Thố ít nhất là bị hần bắt lấy.

Có một nam sinh như vậy trấn thủ, còn sợ không chiều mộ được thành viên sao? Tô Thố tự nhiên cười ra tiếng. Tên nam sinh kia ngẩng đầu lên, sau đó tháo kính xuống, lộ ra một đôi mắt đen hẹp dài. Trước ngực hần có đeo phù hiệu của hội, viết tên “Hứa Nhất Hạo” và chức vị “Hội trưởng hội nghiên cứu triết học”.

“Có muốn gia nhập câu lạc bộ của chúng tôi không?” Nam sinh buông sách xuống, Tô Thố nhìn thấy tên cuốn sách, là cuốn “Luận văn tự học” của Derrida người Pháp, nổi tiếng khó hiểu. rất khó đọc. Hần đứng lên, “Tôi là Hứa Nhất Hạo, hội trưởng hội nghiên cứu triết học.”

” Gia nhập câu lạc bộ của các anh có điều kiện gì?” Tô Thố hỏi.

Hứa Nhất Hạo sắc mặt trầm tĩnh đánh giá Tô Thố, sau đó rút ra từ trong ngăn kéo một bảng biểu.” Bạn điền thông tin vào tờ giấy này. Viết một bài văn có liên quan đến triết học, không dưới năm nghìn chữ, một tuần sau nộp vào hòm mail cho tôi.”

Tô Thố” khi khi ” bật ra một tiếng cười. Khó trách người khác cứ hỏi một câu liền bước đi, cho dù có khôi ngô tuấn tú như vậy, vẫn sẽ dọa các cô gái chạy mất dép kể cả họ có hâm mộ nam sắc mà đến tham gia cũng bó tay thôi. Yêu cầu cao như vậy, ai có thể làm được? Còn là luận văn triết học nữa.

Hứa Nhất Hạo cảm thấy khó hiểu. Hần nhìn thấy Tô Thố khi cười rộ lên sòng mắt trong veo, liền trầm ngâm, sau đó nói:” Cười cái gì?”

” Không có việc gì,” Tô Thố ngừng cười,” Sư huynh, hội nghiên cứu của các anh có mấy người?”

” Không đến mười người.”

” Bình thường hội hoạt động có thường xuyên hay không?”

” Ít người, không có hội nghị thường lệ cố định.” Hứa Nhất Hạo nói một cách sâu xa.

Tô Thố đem bảng biểu đã điền xong dang hai tay đưa cho Hứa Nhất Hạo, nói:” Hội trưởng, em sẽ cố gắng hết sức nộp sớm bài vào mail của anh, anh chú ý kiểm tra một chút.”

” Tôi sẽ.” Hứa Nhất Hạo gật đầu cười. Đây là lần đầu tiên Tô Thố nhìn thấy hần tươi cười, giống hệt như ánh mặt trời vào mùa này – sáng lạng, sáng ngời nhưng không chói mắt, làm cho người khác vô cùng dễ chịu.

Một ngày thu hoạch khá phong phú. Sau khi về phòng, bạn cùng phòng của cô phải trễ hơn một tiếng mới lủ lượt kéo về, trong tay mỗi người đều là một đồng giấy truyền đơn, sau đó cao hứng phấn chấn trao đổi với nhau về việc bản thân mình đã xin tham gia câu lạc bộ nào. Tô Thố bởi vì chỉ đăng kí tham gia một câu lạc bộ vừa mới đạt được tiêu chuẩn thấp nhất của trường học để ra mà bị các bạn cùng phòng đả kích trắng trợn và cười nhạo một phen.

Tiếp theo là một cuộc thảo luận sôi nổi, chủ đề chính là những ai ở câu lạc bộ nào đẹp trai tuấn tú nhất...vv, kết luận chính là những người còn lại đầy nhiệt huyết nói ngày mai nahats định phải đi xin tham gia câu lạc bộ đó.....Tô Thố đầu óc đầy vạch đen, rất nhanh chuồn lên giường trùm chăn đi ngủ.

Thăng đến khi mấy “nhanh vuốt ma quỷ” lay cô thức dậy.

”Sao vậy?” Tô Thố giãy dụa mở hai con mắt đang díp chặt lại.

Vài bản mặt bị kích động thoáng cái đã hiện ra trước mặt Tô Thố, giống như đặt trên kính lúp vậy. Con buồn ngủ của Tô Thố nhất thời bay sạch:”Tớ thiếu các cậu tiền?”

”Bên ngoài phòng, có hai đại soái ca tìm cậu!” ánh mắt Dương Tuyết tỏa ra vài tia sáng, không, dưới sự quan sát của Tô Thố, đó chính là ngọn lửa đỏ rực.

”Soái ca?” Tô Thố chui đầu mặc áo vô, giọng nói thông qua sợi vải quần áo bị suy giảm, nghe thấy mịt mờ không rõ.

”Đúng a. Rất đẹp trai a, thật sự thật sự quá đẹp đi. Trên đời này sao có thể có người đẹp trai như vậy a?” Lô Lâm Lâm bày ra bộ dáng mộng du ”Tớ đi mua cơm về gặp bọn họ cũng mới tới, sau đó nhờ tớ gọi cậu ra ngoài. Nói gọi đi động cho cậu không được..... Nhất là người cao hơn một chút kia, thật sự là đẹp trai bi thảm nhất trần gian a, đã thế lại còn rất lịch sự lễ phép a.”

Tô Thố lắp cục pin điện thoại vào, uể oải nói:”Uh, bọn họ chắc là anh trai tớ và Trần Tử Gia. Chúng tớ có hẹn trước ra ngoài ăn cơm, kết quả tớ ngủ quên bém mắt.”

”Trần Tử Gia cái tên này thì đã nghe qua, anh trai cậu gọi là gì?”

”Tô Trí.”

”Oh Oh,” Đặng Ca giật mình hiểu ra,”Ở trường Tây Đại bên cạnh?”

”Đúng vậy.”

”Sớm đã nghe danh a.” Đặng Ca ngửa mặt lên trời thở dài.

”Khai giảng không đến một tháng, cậu nghe được tin gà tin vịt đó ở đâu?” Tô Thố giật mình hỏi, Đặng Ca chưa kịp trả lời, con dế bỗng nhiên vang lên, quả thực muốn đâm lủng màng nhĩ, như kiểu muốn báo thù việc Tô Thố nhốt nó mấy tiếng đồng hồ. Sau khi ấn nút nghe, thanh âm tức giận của Tô Trí ở bên trong truyền tới:”Tô Thố, mau lăn ra đây ngay!”

”Quá đáng, quen biết với mấy vị soái ca như thế mà không thêm giới thiệu cho chúng tớ.” Dương Tuyết tức giận bất bình nhìn Tô Thố đang nắm di động trong tay xõng ra ngoài, quyết miệng,”Lúc về phải bắt cậu ta mời cả nhóm đi ăn!”

Tô Thố lao ra ngoài phòng ngủ, nhìn thấy Tô Trí có vẻ không kiên nhẫn đi qua đi lại, Trần Tử Gia thì lại có bộ dáng thông dong bình tĩnh, hơi mỉm cười; Tô Thố mặc một bộ quần áo thể thao, mà Trần Tử Gia thì mặc quần đen áo sơ mi trắng—đến ngay cả cô cũng phải thừa nhận—quả thật rất bắt mắt.

Sự xuất hiện của bọn họ không thể nghi ngờ đó là đã giáng xuống khu kí túc xá nữ một quả bom nguyên tử, người qua lại cứ ba bước là quay đầu lại nhìn, cũng có người đặc biệt từ trong phòng chạy ra vây xem soái ca.

Tô Thố nhắm mắt làm ngơ Tô Trí, dịch chuyển bước chân, trên mặt gấn theo nụ cười đi về phái Trần Tử Gia.

”Rất, rất xin lỗi..... Em ngủ quên.....” Tô Thố cúi đầu như con gà mổ thóc,”Thực ra là em quên mất.”

Bàn tay Tô Trí vung lên, tựa như lão ưng xách con gà con rời khỏi khu kí túc xá của Tô Thố. Tuy nói Tô Thố căn bản không quá thấp, Tô Trí chỉ cao hơn cô nửa cái đầu nhưng chủ nhân của móng vuốt chim ưng có cái loại khí thế giống như chân lí và chính nghĩa tràn đầy sức lực. Làm cho Tô Thố đành phải ngoan ngoãn nghe lời, không hề có sức lực chống cự.

Bắt đầu chất vấn.”Tại sao không mở máy?”

” Tỉnh ngủ mới phát hiện ra hết pin.”

” Em.....” Tô Trí trợn trừng mắt lên.

” Được rồi được rồi.” Tô Thố trừng mắt lạnh lùng với Tô Trí nguýt một cái sắc lẹm,” Em sai rồi, được chưa.”

Trần Tử Gia đi qua dàn xếp:” Đừng trách cô ấy, chúng ta cũng không phải đợi lâu.”

Tô Thố khoái trá nhìn vào mắt Tô Trí, tiến đến bên người Trần Tử Gia, tóm lấy hai tay của hắn nắm chặt, ngữ khí bao hàm sự nhiệt tình:” Vẫn là Trần Tử Gia tốt. Tô Trí anh với Trần Tử Gia là bạn học quen nhau cũng lâu như vậy, người ta có nhiều ưu điểm thế còn anh sao không học được cái nào vậy? Thật đáng đời không tìm được bạn gái a.”

Tô Trí nghiêng răng nghiêng lợi hừ một tiếng. Cuộc đấu khẩu như vậy sớm đã quen thuộc, Trần Tử Gia lắc đầu cười, dư quang khóe mắt lướt đến đôi bàn tay của Tô Thố đang từ trên cánh tay mình rút ra. Xương ngón tay của Tô Thố nhỏ mảnh, làn da bóng loáng, lòng bàn tay đầu ngón tay lạnh giống cục đá. Cái loại xúc cảm lạnh này đọng lại khá lâu trên cánh tay của Trần Tử Gia.

” Hôm nay trường học chiều nạp tân sinh viên, em tham gia câu lạc bộ xã đoàn nào?” sau khi gọi xong món Tô Trí hỏi, ngữ khí thực ôn nhu, giống hết như kiểu bậc trưởng bối sau khi giáo huấn tiểu bối sau đó phát giác chính mình hơi quá đáng mà trong lòng áy náy.

” Hội nghiên cứu triết học.” Tô Thố nói.

Miệng Tô Trí đang ngậm một ngụm nước thiếu chút nữa phun ra ngoài.” Cái gì? Cái xã đoàn có ít dân số nhất đấy á?”

” Hội trưởng là Hứa Nhất Hạo?” Trần Tử Gia trầm ngâm nói.

” Thì ra mối quan hệ trong trường của hai anh rộng đến vậy, ngay cả một hội trưởng của một xã đoàn nhỏ như thế trong trường em cũng biết tới.” Tô Thố hứng thú dạt dào nói,” Một người rất thú vị, còn kêu em nộp một luận văn triết học 5000 từ kìa.”

” Em thực cảm thấy người ta rất thú vị mới muốn nhập hội hay là bởi vì người ta có bộ dạng đẹp trai mới sắp tới làm quen hả?” Tô Trí tựa tiểu phi tiểu nhìn xéo Tô Thố một cái, hỏi,” Luận văn triết học 5000 chữ em biết viết không hả? Trước kia viết một bài văn còn thấy khó, còn bắt anh viết thay.”

Tô Thố gơ lên ngón tay cái, kèm theo khuôn mặt tươi cười:” Bingo. ‘Quả nhiên hiểu ta chỉ có Tô Trí người’. Vì muốn tiếp cận anh ta, 5000 chữ có là gì, năm vạn hay mười vạn cũng không vấn đề.”

Trần Tử Gia cười theo anh em họ, khuôn mặt cũng cử động theo, cả khuôn mặt sinh động ở dưới ánh sáng trong quán ăn lộ ra vẻ cực kì hòa nhã điềm đạm, khiến cho các cô gái mấy bàn xung quanh nhìn đến mê đắm. Hắn mở miệng nói:” Anh quen Hứa Nhất Hạo, nếu em thật muốn gia nhập xã đoàn đó, anh sẽ nói cùng cậu ta một tiếng.”

” Cảm ơn anh, không cần đâu, em đã gia nhập rồi.” Tô Thố hơi cười nói,” Quy luật bất thành văn của trường bắt buộc sinh viên phải gia nhập một xã đoàn, nghe nói cuối cùng cũng tính vào điểm học phần.”

” Các xã đoàn khác em có suy nghĩ tới không?” Tô Trí hỏi thật lòng,” Hiệp hội quy mô lớn, giống như kiểu hội sinh viên của trường. Nơi này quả thực là nơi rèn luyện năng lực con người .”

” Không biết, đến lúc đó mới tính tiếp,” Tô Thố đề ra nghi vấn:” Nhưng em thấy kì lạ, nếu người ít như vậy, không phù hợp với điều kiện tối thiểu của một xã đoàn, trường học tại sao không cấm chỉ?”

Trần Tử Gia Tô Trí hai người nhìn nhau.

” Sao thế?”

” Biết hiệu trưởng của trường em họ gì không?” Tô Trí hỏi rất có thâm ý.

” Hứa hiệu trưởng.”

” Hứa Nhất Hạo chính là con của hiệu trưởng.”

Tô Thố chớp chớp mắt, kinh ngạc nói:” Thật sự là có chút ngoài ý muốn. Nhưng khó trách anh ta đẹp trai như thế, thì ra là kẻ thừa loại gen ưu tú của cha a.”

” Nhưng chuyện này về cơ bản không ai biết, chính ngay cả đa số các thầy cô giảng viên trong trường em cũng không rõ sự tình,” Tô Trí nói,” Em hẳn là cũng có thể cảm giác được, Hứa Nhất Hạo tuyệt đối không thích nói toạc ra.”

” Đúng,” Tô Thố đồng ý,” Vậy anh sao lại biết được?”

Ánh mắt Tô Trí hướng về người im lặng này giờ không hé miệng Trần Tử Gia, sau đó mới quay về nhìn cô em gái:” Em không phải mới nói mối quan hệ trong trường học rộng rãi sao?”

Đáng tiếc Tô Thố đã không lưu tâm những lời này, cô một lòng một dạ nhìn vào những món ăn rất cuộc cũng đã được đưa lên.

3. Chương 3

Đối với việc càng quen thuộc trường học, Tô Thố càng yêu thích thư viện của trường học. Hệ thống lại tổng hợp thư viện lớn nhất lại là kiến trúc cổ kính, bốn phía bao quanh những hàng cây xanh, hoàn cảnh cũng tốt. Nghe nói là hơn trăm năm trước đã tu sửa, hiện tại mở rộng xây dựng thêm, chiếm diện tích đất rộng lớn, bên trong cất giấu những loại sách phong phú. Tô Thố ngoại trừ thời gian đi học liền đeo laptop chạy đến thư viện đọc sách hoặc là ôn tập. Cô đi sớm về trễ, cơ bản là không đi dạo phố, không ra khỏi cổng trường, nếu muốn tìm cô, đi thư viện là không trật đi đâu hết, bởi vậy nhìn vào một mức độ nào đó, có chút đơn thân độc hành.

Tô Thố đọc loại sách đều là về mặt khoa học tự nhiên cực ít được chú ý tới, trên cơ bản thuộc loại ít dấu chân người, mười ngày nửa tháng cũng không có một người đến mượn một quyển. Phòng đọc sách không lớn, có hai bộ bàn ghế đặt sát vào nhau. Vài ngày sau, Tô Thố rất nhanh phát hiện ở trong này tự ôn tập có một ưu điểm ít có, bàn ghế ở thư viện rộng hơn ở phòng tự học, cô có thể đem đến đây laptop, sách ...toàn bộ mở ra, chất từng đồng sách bày ra khắp bàn mà không phải suy nghĩ đến cảm thụ của người khác. Vươn tay ra là có thể lấy được, cực kỳ tiện lợi.

Cô căn bản không ngờ được tại một nơi xó xỉnh như vậy cô còn gặp được Hứa Nhất Hạo. Tuy Hứa Nhất Hạo cũng thích xem loại sách ít được quan tâm đó, nhưng chuyên môn của hắn là pháp luật, hoàn toàn không dính dáng đến khoa học tự nhiên.

Tô Thố ngửa đầu nhìn lên khuôn mặt đẹp trai kiên cường của Hứa Nhất Hạo đang đứng đối diện mình, loại ý tưởng này chợt lóe rồi tắt.

” Tôi cũng được coi như là nhân viên thường trú ở thư viện, đối với thư viện, trong phòng chứa sách có để loại sách nào còn rõ hơn cả nhân viên quản lý. Chỉ là không biết trong góc nhỏ này còn có phòng đọc sách.” Hứa Nhất Hạo bình luận.

” Sư huynh, thật ngại quá, bởi vì nơi này thường không có người đến, tôi chiếm hai vị trí.” Tô Thố luống cuống vội xếp chồng lên một đồng sách trên bàn bên cạnh, mời mời anh ta ngồi xuống.

Cô trong lòng khoái trá nghĩ, dù anh ta có là con của hiệu trưởng, một khu trường học lớn như vậy, anh ta cũng không có thể biết hết mọi thứ.

” Em mỗi ngày đều đọc sách tại đây?”

” Sách ở đây rất thú vị.”

Hứa Nhất Hạo cũng không khách khí, ung dung ngồi xuống ở bên cạnh Tô Thố. Ánh mặt trời mùa thu – một đường ánh sáng khó khăn vượt qua tầng đại khí quyển, lại xuyên qua những tầng cây đại thụ lớn ở bên ngoài thư viện rồi tiếp tục xuyên qua những ô cửa kính đậu trên khuôn mặt của Hứa Nhất Hạo, buộc vòng quanh trên mặt hắn tỉ mỉ từng nét một, cái trán cùng chiếc cằm bóng loáng, sống mũi thẳng tắp, đôi mắt

hẹp dài xinh đẹp. Anh ta hôm nay đeo kính mắt, nhìn nho nhã như kia, giống như đã từng quen biết như kia.

Trong lòng Tô Thố ôm một chồng sách, ngơ ngác nhìn anh ta,

” Tô Thố, tôi đọc văn chương của em rồi. Em–”

Hứa Nhất Hạo khi quay đầu lại phát giác không ổn. Nhìn thấy nữ sinh hấn vì nhìn ngấm hấn mà ngần ngại không phải chưa thấy qua, mà còn không ít, chỉ là cô gái này trước mặt rõ ràng không hề giống với bọn họ. Hấn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy cô đến chiều sinh, khi đó cảm giác cô thực gầy, giọng nói êm tai dễ nghe, khuôn mặt chỉ nhỏ bằng bàn tay, làn da trắng nõn như ngọc, khí chất trên người thực bất phàm. Những điều này không có gì biến hóa, chỉ có ánh mắt của cô đã thay đổi.

Tô Thố khi đó trong ánh mắt lộ ra một loại linh khí hiếm có, hấn chưa từng nhìn thấy qua ở trên người bất kì ai; hiện tại lại mông lung u ám, không có ánh hào quang không có sự cháy bỏng, tựa hồ sự bí ẩn ở bên trong đảo tới đảo lui.

” Làm sao vậy.” Hứa Nhất Hạo khẩn trương không thôi, chụp bả vai cô một chút.

Tô Thố tỉnh táo lại, thấy rõ ràng người trước mặt y nhiên là Hứa Nhất Hạo, trên mặt hiện lên nụ cười như có lỗi. Cô ngoảnh mặt sang một bên; một lát sau thần sắc như bình thường quay lại.

” Em vừa bị sao vậy?”

” Sư huynh. Thất thần mà thôi.” Tô Thố cười nói.

” Thất thần?” Hứa Nhất Hạo lo lắng, hỏi, ” Bộ dáng của em thoát nhìn không ổn, muốn đi bệnh viện khám không?”

” Rất bình thường. Bởi vì sư huynh đẹp trai như vậy, em nhìn đến ngây ngốc.” Tô Thố nói một cách chính đáng hợp tình.

Hứa Nhất Hạo ngăn ra, đánh giá biểu tình của Tô Thố, sau khi xác định không phải đùa cợt, hấn có chút đỏ mặt. Cư nhiên mặt đỏ? Tô Thố cười yếu ớt: ” Sư huynh, chẳng lẽ không ai từng nói với anh như vậy? Em không tin.”

” Không có giống em, nói chuyện trực tiếp như vậy.” Hứa Nhất Hạo trấn định lại, nói.

Tô Thố phủ phục xuống bàn cười vui hết sức. Cũng may là gian phòng này hẻo lánh, cũng không sợ có người nghe được. Sau khi cười xong Tô Thố ngồi thẳng lên, lau đi nước mắt do cười nhiều quá tràn ra ngoài mi, chuyển đề tài quay lại lúc ban đầu: ” Sư huynh, vừa rồi anh nói văn chương của em làm sao?”

Hứa Nhất Hạo ngăn ra, những lời muốn nói lúc trước quên gần hết, sắp xếp lại những ngôn từ, hấn nói: ” Em viết rất tốt. Tôi đã trả lời em trong mail rồi.”

” Thật không. Em hôm nay còn chưa check mail.” Tô Thố xoay người mở laptop ra, check mail.

” Thứ sáu em có tiết không?” Hứa Nhất Hạo đột nhiên hỏi.

” Có thí nghiệm,” Tô Thố nói.

” Vậy sau khi thí nghiệm kia kết thúc em đến trung tâm hoạt động, chúng ta tiện họp hội một lần. Cũng giới thiệu em với thành viên trong hội làm quen,” Hứa Nhất Hạo vừa cười vừa than: ” Tuy ít người, nhưng để tụ tập cùng nhau cũng thật không dễ dàng.”

Tô Thố thích làm thí nghiệm, tuy nhiên lần thí nghiệm này là đơn giản nhất trong giai đoạn thí nghiệm ở đại học, nhưng cô y nhiên làm thật kỹ công tác chuẩn bị, lúc làm thí nghiệm cô là lão luyện nghiêm nghị, gọn gàng ngăn nắp, là sinh viên hoàn thành thí nghiệm trước tiên. Sau khi chỉnh đốn lại đầy đủ dụng cụ, Tô Thố đem số liệu vừa làm thí nghiệm xong giao cho thầy giáo kiểm tra, kiểu chữ của cô vốn viết khá tốt, bảng biểu kia ngay ngắn, một vết xóa bấn cũng không có, thầy giáo hướng dẫn thí nghiệm nhìn không được tán tụng một phen.

Tô Thố ở trong sự khen ngợi của thầy tâm tình khoái trá rời khỏi phòng thí nghiệm, cước bộ nhẹ nhàng giống như đạp trên những áng mây. Cô nhìn đồng hồ, ước định thời gian họp hội còn hơn nửa tiếng nữa.

Nhưng nguyên tắc của người mới phải khiêm tốn chút, Tô Thố cảm thấy mình vẫn nên đến trung tâm hoạt động sớm một chút là hay nhất.

Trung tâm hoạt động là căn cứ của tất cả các hiệp hội, cao năm tầng, hình dạng theo kiểu kì quái hình chữ “Chi” “ ”, Tô Thố nhận thấy, đặc biệt thì có đặc biệt, muốn nói đến thì cảm thật sự không biết nói từ đâu. May nhờ hệ kiến trúc Hoa Đại đứng thứ nhất trong cả nước, hoàn toàn không cách nào tả xiết. Trước tầng lầu hoạt động, xe người đi qua đi lại, đại khái là địa phương náo nhiệt nhất trong trường.

Tô Thố tìm kiếm hiệp hội của mình trong tầng lầu, dọc theo đường đi nhìn đã mắt những cảnh nở mày nở mặt, tầng một tầng hai là phòng báo cáo phòng thuyết trình phòng nhảy, ba tầng còn lại đều bị hai hiệp hội lớn nhất trong trường học là hội sinh viên và hội nghiên cứu sinh lần lượt chiếm mất. Còn lại mấy chục cái hiệp hội chỉ có thể chen chúc ở tầng bốn tầng năm. Tô Thố nghĩ thầm, thật sự là bất công a.

Ước chừng nhân khẩu ở trong tầng lầu đông đúc quá, Tô Thố rất nhanh phát hiện soái ca nơi này mật độ cao hơn so với tiêu chuẩn trong khuôn viên trường, làm ắt người ta bận túi bụi. Khó trách ở kí túc xa mấy đứa bạn mình nói phải nhất định gia nhập vào hiệp hội nổi bật cấp trường mới chịu, thì ra là vì nguyên nhân này.

Mới đầu Tô Thố tươi cười đầy mặt, sau mười phút cô liền bắt đầu thở dài. Hai chân cô đã dẫm hết tầng bốn tầng năm mọi ngõ ngách, có thể y nhiên không có phát hiện ra chỗ hội nghiên cứu triết học, một khi đã như vậy, đành phải đi đến tầng ba xem sao.

Tầng ba tìm tòi cũng không kết quả, Tô Thố dựa vào tay vịn lan can thở phì phò đang suy nghĩ không biết có nên hỏi thăm người ta hay không thì nghe thấy tiếng ồn ào nói chuyện dọc theo cầu thang truyền tới.

Tô Thố thờ ơ phóng qua một ánh mắt điều tra tình huống, sau đó cô liền nhìn thấy Trần Tử Gia đang cùng thành viên của hội sinh viên trong trường vừa đi lên cầu thang vừa thảo luận. Trong đám người kia không thiếu thanh niên anh tuấn, nhưng so với Trần Tử Gia, vẫn là kém hơn không chỉ một điểm nửa điểm. Đã có người muốn bắt đầu đánh giá Trần Tử Gia. Tô Thố cảm thấy dưới loại tình huống này tốt nhất không cần chào hỏi hân, nhẹ nhàng né đi vài bước trốn vào gian phòng không gây chú ý gần đó nhất.

Trần Tử Gia lúc này vừa vận ngẩng đầu lên, thấy được một thân ảnh cực quen thuộc, lưng đeo ba lô, trong nháy mắt, bóng hình nghiêng động lòng người kia thoáng qua rồi biến mất.

Gian phòng này thật sự nhỏ, cũng thực đơn giản, còn bày một chiếc sofa và bộ bàn ghế, còn có máy tính. Trong phòng hai nam sinh đang ngồi đối diện nhau đánh cờ. Nam sinh ngồi đối diện với cửa ra vào kia nhìn thấy Tô Thố tiến vào, đứng lên hỏi:” Bạn học, bạn tìm người yêu?”

” Tôi đang tìm hội nghiên cứu triết học.” Tô Thố nói, ” Tìm một vòng cũng không biết ở nơi nào.”

” Bingo, em đã đến đúng chỗ rồi đó.” Nam sinh kia cười ha ha, ” Thật không dễ tìm hả.”

Một nam sinh khác cũng đứng lên, hân đánh giá Tô Thố vài lần, cười nói:” Em chính là tiểu sư muội mà Hứa Nhất Hạo nói mới gia nhập hội à? Tô Thố?”

” Đúng vậy,” Tô Thố ngoan ngoãn gật đầu:” Xin chào hai vị sư huynh.”

Hai người liền cười, ” Hội chúng ta nhiều năm rồi không có nữ sinh gia nhập, hơn nữa là giống em—.”

” Tôi còn sợ em không tìm thấy nơi này,” Hứa Nhất Hạo đẩy cửa vào, ” Lần trước quên nói cho em địa điểm, gọi điện thoại thì tắt máy.”

” Em quên sạc pin điện thoại.” Tô Thố thấy có lỗi liền giải thích.

” Thì ra vậy,” Hứa Nhất Hạo nói, ” Vậy chúng ta bắt đầu họp hội.

” Họp hội?” Tô Thố ngạc nhiên.

” Mọi người đến đông đủ không họp thì làm cái gì?” Hứa Nhất Hạo nhìn Tô Thố, trong đáy mắt đẹp đẽ kia tất cả đều là ý cười, ý cười đó tựa hồ không chứa đựng hết trên khuôn mặt, giống như phải chảy ra ngoài mới chịu.

Thì ra hiệp hội này chỉ có bốn người. Bốn người. Tô Thố trong lòng mặc niệm, tuy đã biết rằng ít người, ít thành như vậy vẫn làm cho người ta bất ngờ a. Nếu Hội trưởng là người khác, hội nghiên cứu triết học không biết đã bị cấm chỉ hoạt động biết bao nhiêu lần a.

Chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng (tâm, can, tì, phế, thận) đầy đủ. Hứa Nhất Hạo đơn giản giao phó nhiệm vụ cùng kế hoạch trong học kỳ này, chính thức giới thiệu Tô Thố với mọi người, sau đó hội nghị liền chấm dứt.

Vốn hên sẵn mọi người buổi tối cùng nhau dùng cơm, nhưng hai người trong nhóm lại nhao nhao lên nói có việc đòi đi, trong phòng chỉ còn lại có Tô Thố cùng Hứa Nhất Hạo.

”Tụ tập đông đủ thực không dễ dàng,” Hứa Nhất Hạo nói. Nói xong anh ta thoáng cúi đầu, lật đi lật lại đồ vật trong tay, mái tóc xanh bóng bẩy của anh ta, rũ xuống trước trán, che khuất hơn nửa lỗ tai.

Hứa Nhất Hạo xem xong bản thảo trong tay, đặt ở trên bàn làm việc, bắt đầu kiểm tra toàn bộ, không biết bận bịu cái gì. Anh ta vừa tìm vừa nói, ”Trà cất ở đâu nhỉ?”

Tô Thố vốn nghĩ rằng Hứa Nhất Hạo thích uống trà, không nghĩ tới Hứa Nhất Hạo pha trà xong lại đem cốc trà đặt ở bên cạnh tay mình. Lại ngồi trở về chỗ cũ, lại cầm lấy bản thảo lên nghich ngợm.

”Nhất Hạo, có ở đây không?” Trần Tử Gia đẩy cửa vào, trên mặt tươi cười xán lạn.

Hứa Nhất Hạo quay đầu lại, không ngạc nhiên chút nào hỏi: ”Lần này có hoạt động gì?” Sinh viên hai trường Hoa Đại và Tây Đại thường xuyên liên hợp tổ chức hoạt động, cho nên Trần Tử Gia cũng nhiều lần xuất hiện ở tòa lầu trung tâm hoạt động này.

”Hoạt động thể hiện tài nghệ.” Trần Tử Gia nói xong, ánh mắt nhìn về Tô Thố đang ngồi trên ghế sofa, kêu cô, ”Tô Thố em cũng ở đây à.”

Tô Thố hé miệng cười.

Hứa Nhất Hạo giật mình không nhỏ: ”Tô Thố em quen Trần Tử Gia?”

”Trần Tử Gia bạn học của anh trai em.”

”Anh trai em là ai? Tô Trí?”

”Đúng vậy.” Trần Tử Gia nói.

”Thì ra đều là người quen.” Hứa Nhất Hạo cười rộ lên, trước là khoe miệng giương lên, sau đó ý cười nhanh chóng ngấm dần thu vào đáy mắt, hẩn nói: ”Còn có một chút thời gian. Tô Thố, em có biết đánh cờ vây không?”

Tô Thố cả người cứng đờ, hết sức cố gắng để bản thân không để ý tới bàn cờ kia. Đáng tiếc cô vẫn thất bại, cô liếc thấy những quân cờ trắng đen được nằm dính lên trên bàn cờ, vừa mới khai cuộc không bao lâu, chiến cuộc vẫn chưa rõ ràng. Với người bình thường mà nói, hai vị đàn anh đã rời đi kia chơi cũng không tệ.

”Không biết.” Tô Thố lặp lại nói, ”Em không biết chơi.”

”Anh sẽ dạy em?” Hứa Nhất Hạo nhẹ giọng nói, ”Không phải có người nói như vậy sao, chơi cờ tốt, làm người cũng sẽ tốt.”

Trần Tử Gia mặc nhiên không lên tiếng ôm cánh tay nhìn hai người họ.

Tô Thố không nói chuyện, ánh mắt đặt vào bàn cờ. Cờ trắng xuất quân rất khoan thai không bị trời buộc, mach suy nghĩ rõ ràng, như thể trận trự khí thế của đối phương cờ đen, một bộ bộ dáng chân tay co cống không thoát ra được.

”Em biết chơi cờ năm quân chứ?”

Tô Thố hoàn hồn, sắc mặt bình tĩnh cực kỳ: ”Không biết. Cũng không nghĩ muốn học.”

Không nghĩ tới sẽ nhận được một đáp án quả quyết như thế, Hứa Nhất Hạo nhất thời cứng họng, Trần Tử Gia kịp thời giải vây: ”Em ấy không muốn học, vậy không cần học đi. Môn cờ vây không phải ai học cũng giỏi.”

Hứa Nhất Hạo liếc hẩn một cái, không nói chuyện.

Tô Thố bình tĩnh nhìn Trần Tử Gia, đối phương cũng đang mặt mũi bất động. Thật lâu sau hẩn xoay người nói với Hứa Nhất Hạo:” Tổ đi về văn phòng Hội sinh viên họp đây.”

” Buổi tối cùng nhau ăn cơm?”

Tô Thố sắc mặt căng thẳng; Trần Tử Gia khoát tay:” Thôi khỏi. Tổ ăn cơm cùng với bọn họ.”

Sau khi Trần Tử Gia rời đi, thần sắc Hứa Nhất Hạo có chút cảm khái. Hẩn nói, chúng tôi lúc còn nhỏ là hàng xóm của nhau, đều sống ở đại viện (khu vực có nhiều hộ gia đình ở), cùng nhau lớn lên, mỗi ngày đều chơi đùa với nhau, chuyện phá phách gây sự nào cũng làm qua rồi, sau đó vì sự điều động công tác của ba nên mới chuyển nhà, cách biệt nhiều năm không gặp; thẳng đến lúc lên trung học, bọn anh lại cùng khối cùng trường, lại bắt đầu thân thiết hơn, khi đó cũng thật vui vẻ, bọn anh cũng đã từng cùng nhau tổ chức qua khá nhiều hoạt động.....

Tô Thố trong lòng nghĩ, khó trách Trần Tử Gia đối với anh ta biết tận gốc rễ, thì ra không phải chỉ là bạn học đơn giản như thế.

Nhưng, nhập trường lâu như vậy, quen đi quen lại đều là những người này, cô mơ hồ cảm thấy được bản thân mình bị rơi vào cái vòng tròn này.

Tô Thố trở lại phòng kí túc xá cũng đã hơn mười giờ tối.

Mấy chị em tốt lập tức liền xông tới. Đặng Ca cười rất giống tiểu hồ ly gian trá, nói:” Buổi tối đi ăn cơm với ai?”

” Đã nói với các cậu rồi, là Hội trưởng của nhóm tổ. Hôm nay không phải là ngày họp đầu tiên của hội chúng tổ sao. Ăn bữa cơm cùng nhau cũng rất bình thường a.” Tô Thố liếc mắt xem thường.

” Chính là cậu quên nó cho chúng tổ nghe người đó là Hứa Nhất Hạo! Soái ca tiếng tăm lừng lẫy của trường chúng ta!”

” Tổ nghĩ chuyện này cũng đâu quan trọng lắm đâu.” Tô Thố từ trong cái chết tìm ra con đường sống nói, Kỳ thật, tổ quên.....”

” Hội sinh viên của tổ hôm nay cũng đi ăn cơm cùng nhau,” Dương Tuyết nói, Nhưng tiếc là đã về sớm. Cậu sao lại về trễ thế? Chẳng lẽ là cùng nhau ngắm trăng thưởng hoa?”

” Nói giỡn gì chứ, tổ ăn cơm xong liền đi đến thư viện tự học.”

Mấy cô bạn đó nhanh chóng buông cô ra, đều tự trở về người nào người đó lên mạng, đọc sách, đồng thời không quên đưa ra một ánh mắt khinh bỉ với cô.

Dương Tuyết thở dài ưu phiền:” Tô Thố nhà chúng ta là có duyên với soái ca nhất, cư nhiên lại không biết quý trọng a! Phung phí của trời a, sẽ bị trời phạt.”

Tô Thố ôm lấy đầu, ánh mắt sụp xuống thấp đến nỗi ai cũng nhìn không thấy. Cô thì ào nói:” Đã bị trời phạt rồi đó thôi.”

Giọng nói cô thực thấp, Dương Tuyết nghe không rõ ràng:” Cậu nói cái gì.”

” Không có gì.”

” Đúng rồi, nói cho cậu một tin tốt nè.” Dương Tuyết lại hưng phấn lên, Lúc ăn cơm nghe các bạn ấy nói, trường chúng ta cùng Tây Đại liên hợp với nhau tổ chức trận đấu biểu diễn tài nghệ, phân hai tổ nam nữ, là lần thi lớn nhất quy mô nhất từ bao năm qua, đến lúc đó sẽ tụ tập hết soái ca mỹ nữ a. Hơn nữa nghe nói xếp thứ nhất còn được mấy nghìn tiền thưởng nha.”

Có tiền tuy nhiên là chuyện tốt, nhưng.....

Tô Thố từ chối cho ý kiến chỉ cười cười, đến lúc đó nhất định rất náo nhiệt đi. Cô đi ra ngoài ban công, nhìn ra xa toàn cảnh trường học. Từng tòa nhà mọc lên san sát khắp nơi trong trường, đèn đuốc sáng choang, dưới cửa sổ có phải có thân ảnh lướt qua hay không. Đây là đại học a, nơi nơi đều là thanh niên

sôi nổi, giống như vĩnh viễn dùng không hết sức sống vậy. Cô hút sâu một hơi, ở đây ngay cả không khí cũng nồng đậm ngọt ngào, cũng là mùi vị riêng biệt của khung trời đại học.

4. Chương 4

Tiết học của năm nhất thường là các môn chung, thường phải học chung với những lớp khác của học viện vật lý. Phải biết rằng học viện vật lý là học viện có số người ít nhất cũng như tỉ lệ nam nữ chênh lệch đáng thương nhất toàn trường, ngay cả một phần trăm cũng không tới. Giảng đường dùng để lên lớp môn học chung thường là ngồi được 300 người, tất cả sinh viên đến học cùng lắm là ngồi được hơn một nửa.

Tỉ lệ vắng mặt trong tiết thứ nhất buổi sáng luôn khá là khách quan, hơn nữa nếu gặp phải giảng viên ôn hòa không có sở thích nhiệt tình trong việc điểm danh thì vị trí trống trong lớp học cứ y như rằng. Phải biết rằng, cả cái học viện vật lý tổng cộng chỉ có mười chín nữ sinh, mà buổi sáng hôm nay cư nhiên chỉ có mình cô đến phòng học. Vốn dĩ nữ sinh ít đã dễ dàng gây sự chú ý, huống chi chỉ còn lại có một mình cô- lão sư vô luận như thế nào cũng sẽ không thể không chú ý đến điểm này-

Giảng viên quả nhiên bắt đầu điểm danh.

" Tô Thố." Lão sư là người phương nam, nhả chữ cũng vô cùng dùng sức..

Tô Thố hô nhanh " Có mặt ", lão sư ôn hòa tháo xuống mắt kính, chăm chú đánh giá nữ sinh duy nhất có mặt, sau một lúc lâu mới bắt đầu tiếp tục điểm danh. Dương Tuyết a,tớ thực có lỗi với cậu a..... Tô Thố nhìn không được bắt đầu lẩm bầm bầm, tớ là không có cách nào khác giúp cậu điểm danh .

Có người ở sau lưng đẩy đẩy cô.

Tô Thố quay đầu lại nhìn .

" Cậu chính là Tô Thố của khoa vật lý công trình ?" Tên nam sinh ngồi phía sau nói:" Giữa trưa cùng đi ăn cơm thế nào?" Hần thái độ khẩn thiết, trên mặt tràn ngập hy vọng.

Tô Thố nhận ra hắn, là lớp trưởng lớp 1 của khoa vật lý khí học- Lê Kiệt, mấy ngày hôm trước viết cho cô hai phong thư, cô cũng chưa xem qua. Cô nhìn chằm chằm bức tường sau lưng hắn, nửa ngày cũng chưa lên tiếng.

Lê Kiệt tâm bất đầu hoảng lên hỏi , " Có được không?"

" Tớ có việc, không có thời gian." Tô Thố lắc đầu," Thực xin lỗi." Cô vội quay đầu đi.

Khi đó Tô Thố chính là muốn tránh khỏi hắn mà bịa lấy một lí do lung tung. Nhưng sau khi hắn phát hiện ra cô ăn cơm một mình ở nhà ăn thì sắc mặt của Lê Kiệt trở nên rất khó coi .

" Cậu nói cậu có việc " Hắn nói.

Tô Thố không hưởng ứng hắn, tiếp tục ăn cơm.

" Thư tớ viết cho cậu, cậu một bức cũng chưa hồi âm tớ," Hắn tiếp tục nói," Cậu bắt luận thích hay không thích tớ, cũng nên nói cho tớ một tiếng ,làm như vậy, thực không lễ phép."

Tô Thố buông đũa xuống, cười mỉm chỉ nói:" "Thực bất ngôn, thắm bất ngữ". Thế cậu hiện tại chạy đến trước mặt tớ làm phiền tớ ăn cơm, thì xem là lễ phép ư ? Cậu nói xem."

Lê Kiệt sắc mặt đột biến. Tô Thố tiếp tục ăn cơm, cô đáy lòng cũng hơi kinh ngạc, không ngờ chính mình lại có tài năng cãi nhau thiên phú như thế. Cô căn bản không định mở lời , mai mốt lên lớp chắc xem như tránh được hắn thì cứ tránh, chứ làm ối quan hệ thêm ngượng ngạo cũng không có lợi gì cho cô .

" Cậu không cần hiểu lầm, cô ấy đang chờ tớ." Một giọng nói vang lên trên đầu Tô Thố , " Mời cậu rời khỏi chỗ này, có thể chứ?"

Là Hứa Nhất Hạo. Hắn hôm nay mặc chiếc áo màu vàng nhạt, càng làm tôn thêm khí chất tuấn lãng của hắn .

Lê Kiệt đứng nghếch mặt ra, hắn từ trên xuống dưới đánh giá Hứa Nhất Hạo, cuối cùng mới bỏ đi với khuôn mặt xám xịt.

Tô Thố thập phần cảm kích:” Sư huynh, cảm ơn anh.”

” Không cần khách khí, tiện tay giúp đỡ, may mắn tớ hôm nay cũng đến nhà ăn ăn cơm.” Hứa Nhất Hạo buông khay thức ăn xuống, do dự một lúc cất tiếng hỏi ,” Cậu ấy muốn theo đuổi cậu à?”

” Có lẽ thế, tớ không biết.” Tô Thố nói

” Cậu có nghĩ tới sẽ yêu đương trong mấy năm đại học ?”

Tô Thố lắc đầu:” Tớ vào đại học chỉ với mục đích được đi học a.”

“Thật hiếm thấy người con gái nào thích vùi đầu vào học tập giống cậu.” Hứa Nhất Hạo cười rộ lên,” Tính ra thì tớ cũng xem như đã giúp cậu được một việc, thế thì cậu cũng phải giúp tớ cho công bằng ”

” Cái gì?”

” Học viện của chúng tớ sắp tới sẽ tổ chức hoạt động, ưm, là cuộc thi khiêu vũ, nhưng tớ tìm không thấy bạn nhảy.....” Hứa Nhất Hạo vừa nói vừa dùng cặp mắt lấp la lấp lánh đánh giá Tô Thố,” Cậu có thể hay không làm bạn nhảy của tớ?”

Tô Thố cười rộ lên, có điểm bất đắc dĩ .

” Tìm nhầm người, tìm nhầm người rồi,” Tô Thố vừa cười vừa giải thích,” Tớ là trời sinh là tên mù thể dục, độ linh hoạt của cơ thể gần bằng không, đừng nói đến khiêu vũ, ngay cả nhảy dây còn nhảy không qua. Sư huynh, cậu vẫn là tha cho tớ tìm người khác đi thì hơn.”

Hứa Nhất Hạo ngạc nhiên:” Nhưng mà tớ nhìn thế nào cũng nhìn không ra cậu là tên mù thể dục cả .”

” Là thật, không tin huynh đi hỏi anh tớ đi,” Tô Thố tiếp tục cười nói,” Nói thật, sư huynh cậu chỉ cần hô một tiếng, sẽ không ít nữ sinh nhảy vào đòi làm bạn nhảy của huynh. Tóm lại, chuyện tự làm xấu mặt mình ở buổi khiêu vũ thì tớ tuyệt đối sẽ không đáp ứng huynh . Nếu huynh có việc gì khác cần giúp đỡ thì cần tận tình mà nói , cứ việc khiêu vũ tớ chết cũng không thể đáp ứng , nó hoàn toàn nằm ngoài phạm vi tớ có thể giúp được ”

” Nhưng mà cậu không thể ngay cả một buổi khiêu vũ cũng không tham gia ” Hứa Nhất Hạo cười quỷ dị,” Trường học của chúng tớ có một truyền thống, gọi là “xóa mù khiêu vũ”, bất cứ một tân sinh viên nào đều phải trải qua khóa học nhảy, đó là qui định bất thành văn nơi này.”

Lần này đến phiên Tô Thố tròn mắt cứng lưỡi, cười không nổi.

” Nghe nói trường học của chúng tớ có cái truyền thống, kêu “xóa mù khiêu vũ”?” Buổi tối Tô Thố vừa về đến kí túc xá, liền bắt lấy Dương Tuyết nhỏ giọng hỏi. Dương Tuyết hiện nay là một cán sự đầy nhiệt huyết của hội học sinh, không có thông tin nào mà cô ấy không nắm được .

Dương Tuyết khinh bỉ liếc qua Tô Thố:” Cậu còn không biết? Vũ hội có thể tự mang bạn nhảy, đến đó nếu không có bạn nhảy sẽ được ghép cặp ngẫu nhiên.”

Tô Thố ai oán kêu than

” Hơn nữa tối thứ bảy tuần sau sẽ có vũ hội ” Dương Tuyết tuyên bố một cách khoan khoái” Hôm nay chính lớp trưởng lớp tớ đã nói cho tớ biết.”

Hôm bầu cử ban cán sự lớp hồi đầu năm, với tinh thần nam nữ bình đẳng, mỗi bên nam nữ sẽ tự đề cử ra một lớp trưởng .Bên nữ chỉ có duy nhất 2 người bon họ, cộng thêm Dương Tuyết có vẻ sôi nổi cho sự nghiệp cống hiến cho trường lớp , nên không cần bàn cãi gì đã hiển nhiên trở thành nữ lớp trưởng của lớp. Tô Thố cũng không nói không rằng giật gai khuyến khích, trở thành nữ lớp phó có danh không phận.

Sau khi nghe Dương Tuyết nói Tô Thố cũng không còn ai oán nữa, cô lẳng lặng trở lại bàn học, lấy ra bóp tiền ngồi đếm đếm

“Làm gì ?” Dương Tuyết hỏi

“Tớ cảm thấy nên đi mua miếng đậu hũ đâm đầu vào chết luôn cho rồi”

“Chẳng lẽ cậu cũng có điều không muốn để người khác biết sao” Dương Tuyết nói mà không có nửa điểm đồng tình

“Tớ có thể xin nghỉ bệnh không tham gia không” Tô Thố hỏi

“Không thể, cả cái khoa chỉ có tớ với cậu là nữ, cậu không đi thì tớ đi để làm gì, biết kiếm ai để trò chuyện. Với tớ mà nói, nếu cậu bỏ tớ không tham gia thật sự là điều không thể tha thứ được.” Dương Tuyết đồng ý tuyên bố : “ Với lại đây là hoạt động của học viện chúng tớ, cho dù cậu không nhảy được, cũng phải đến đó ngồi làm cảnh, Nếu không người tớ sẽ nói cậu làm giá không hòa đồng với mọi người, đối với việc xin học bổng sau này cũng không ích lợi gì. Về tình về lý, cậu cũng không được từ chối .nếu không, cậu xem sẽ chết với tớ như thế nào”

Tô Thố nghe mà khóc không thành tiếng, lần này ... đúng là lên phải thuyền giặc rồi

Khi chân bị bong gân là lúc Tô Thố đang vừa xuống lầu vừa cầm cuốn sách mà đọc, bình thường cô đều như thế, có bị sao đâu nhưng hôm nay trời xui đất khiến thế nào mà vừa bước xuống bậc thang cô đã mất thăng bằng mà té xuống. May mắn thay là cô nhanh nhẹn nắm lấy thanh chắn cầu thang mới không tạo nên chấn thương nào nặng hơn nhưng việc chân bị bong gân thì là điều không thể tránh khỏi. Tô Thố sau đó thuận thế ngồi luôn xuống bậc thang ở thư viện, đem đầu vào 2 đầu gối, không để người khác thấy được cô đã đau đến sắp chảy nước mắt.

Đây là thời gian ăn tối nên thư viện lúc này vắng lặng như tờ, rất lâu cũng không thấy có bóng người xuất hiện, sau khi cơn đau nhói nhất đã qua đi, Tô Thố lấy điện thoại gọi cho Tô Trí, nhưng lúc lâu vẫn không có người trả lời

Đại khái chắc giờ bọn họ đang ăn cơm, vả lại trong nhà ăn đông và náo nhiệt thế nên không nghe thấy tiếng điện thoại reo. Tô Thố đành cắn chặt răng mà vịn thanh chắn từ từ đứng dậy, chân què chân thọt lê lét ra khỏi thư viện, thẳng tiến đến bệnh viện .

Khi đến bệnh viện Tô Thố mới phát hiện, chỉ trong vòng không đầy mười phút mà chân cô đã sưng lên to hơn cả cái trứng gà, nhìn vào thật kinh khủng. Sau khi bác sĩ kê đơn thuốc xong cũng là lúc điện thoại trong tay Tô Thố reo lên .

“A Thố, thật hiếm khi thấy em mở máy” Tô Trí vừa đánh cầu xong nên giọng nói có phần đứt đoạn không lại hơi, “ Em gọi cho anh có việc gì không ?”

“ Không có gì” Tô Thố sau hồi trầm mặc lên tiếng

“Không có gì sao? Em hồi đó giờ có bao giờ chủ động gọi anh đâu, hiếm khi gọi lại cứ nhiên bảo không có việc gì ?” Tô Trí gừm một tiếng rồi nói tiếp “Bây giờ anh sẽ qua chỗ em”

“Hồi này em bị té bong gân” Tô Thố trả lời một cách miễn cưỡng “Nếu anh muốn đến thì đến bệnh viện ấy”

“Cái gì!” Giọng Tô Trí rống gần lỗ tới Tô Thố, khiến cô không khỏi nổi lên trận tê dại “ Em đi đứng kiêu kì thế, mắt em mọc trên trán đấy à, hay là con đường em đi nó mọc gai ?”

“Bây giờ anh muốn mắng em hay là giúp em đây?” Tô Thố cũng không khách khí mà rống lại

Mấy chục phút sau, Tô Trí vội vội vã vã lao đến đến bệnh viện. Thân thể Tô Thố vốn dĩ gầy gò, chân tay mảnh khảnh, bây giờ lại quần thêm một tầng lại một tầng băng vải, nhìn cứ như là trên chân mọc thêm một quả banh bóng. Tô Trí nhìn lại thở dài một hồi, chân mày bắt giắc nhíu lại. Tô Thố cứ nghĩ rằng lại sẽ bị ca một bản đầy nên đã chuẩn bị tốt tinh thần, nhưng không ngờ lại nghe được câu “ Vẫn còn rất đau sao?”

“Không đau” Tô Thố bần thần nhìn vào Tô Trí rồi nói : “Chuyện nhỏ thôi, bác sĩ bảo không trở ngại gì, nghỉ ngơi một tuần sẽ khỏi”

Tố Trí vẻ mặt không tin, vẫn là kì kèo theo bác sĩ hỏi tỉ mỉ một hồi mới chịu thôi .

“Anh thật lẩn nhẩn, giống bà cụ quá a”

“Em nhìn chỗ nào mà bảo anh giống một bà cụ ? hay mình kiếm người nào hỏi xem sao nhá?” Tô Trí vừa đẩy chiếc xe đạp trước mặt Tô Thố vừa trêu cô mà nói “ Từ mai mỗi ngày anh sẽ sang đón em đi học tan học ăn cơm, em chuẩn bị đây”

“Không cần phiền phức như thế , không phải bọn anh cũng rất bận rộn sao”

“Hai ngôi trường xem như một rồi, gần như vậy thì chút thời gian con con đó vẫn dành ra được. Với lại, em đúng là người sinh ra trong phúc mà không biết hưởng phúc , anh là anh trai em mới bị em ức hiếp như thế, nếu không em kiếm đâu ra người ngày ngày tình nguyện đạp xe đạp chở em đi học chứ” Tô Trí vừa nói vừa bắt mắt trêu cô em gái .

Tô Thố không phục đem cái tròng mắt trả lại “ Ai nói em kiếm không ra ?”

“ Với em đương nhiên là không vấn đề, chỉ cần em nói một câu, người trong phạm vi mười dặm đều nguyện ý làm việc khổ sai này, chỉ là....” Tô Trí cười quỷ dị “ chỉ là em có chịu cho người ta cơ hội không”

Tô Thố giả ngốc “ hiếm khi em bị thương như thế , mà anh còn dùng lời nói châm chọc em ,thật là anh trai tốt quá a”

“Anh không châm chọc, chỉ là nói sự thật thôi”

Anh vừa đạp xe vừa nói nên khi câu nói truyền đến tai Tô Thố đã như một cơn gió thoảng qua.

Rất nhanh sau đó Tô Thố phát hiện người được lợi nhiều nhất cho cái chân bị thương của cô không ai khác ngoài những nữ sinh trong kí túc xá. Ngay cả những cô bạn thường hay ngủ nướng cũng bắt giắc trở nên siêng năng dậy sớm như Tô Thố, sau đó đến nhà ăn ăn sáng và đến lớp sớm hơn nửa tiếng. Không ngờ sức hút của Tô Trí lại mạnh mẽ như thế, anh vốn dĩ đã là người có khiếu ăn nói, ngày ngày như rót mật vào tai các nữ sinh làm cho tâm họ phơi phơi như trên mây, hoàn toàn bỏ quên cô em Tô Thố đang bị thương ở chân này.

Ngay cả Dương Tuyết cũng quyết định không đoái hoài gì đến việc Tô Thố không thể cùng tham gia vào lớp “xóa mù khiêu vũ” vào tối thứ bảy này. Cô ấy không ngừng lăm lăm “ Tô Thố à Tô Thố, cậu có thể bị thương thêm một tuần nữa không a, nếu không xuống được giường nữa luôn thì tốt nhất ” Tô Thố nghe xong suýt bị sặc, đúng là trọng sắc khinh bạn mà, không ngờ lời tuyên bố không tha thứ cho cô nếu không tham gia cũng không dịch nổi một nụ cười của soái ca mỹ nam .

Bị thương không những làm cô đi lại bất tiện mà còn đem đến một hậu quả nghiêm trọng khác ...Tô Thố rất không lâu sau phát hiện mấy đứa bạn cùng phòng đã rắp tâm đem cô bán đứng. Tỉ như mỗi ngày cô làm gì, ăn gì, đi đâu, ngay cả đi XX mấy phút đều được nhất nhất báo lại cho Tô Trí, nó còn chi tiết hơn cả bản báo cáo của những đặc vụ quốc gia.

Tô Thố bị việc này làm cho tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cô quyết định thứ 2 này sẽ hảo hảo giáo huấn Tô Trí một phen. Nhưng ngoài dự đoán của cô, người đứng 7 giờ đứng đợi cô ở dưới lầu kí túc xá không phải Tô Trí mà là Trần Tử Gia.

Vì là thứ bảy nên Tô Thố tự mình cái quyền được bỏ rơi đám bạn trong phòng, một mình xách chiếc ba lô đầy sách đến thư viện tự học.

Đối với những ngày cuối tuần mà nói, bảy giờ sáng đã là rất rất sớm rồi. Vì là mùa thu nên buổi sáng thường có sương mù, mờ mờ ảo ảo như ngàn lớp sa mỏng treo lơ lửng trong không khí. Hơi sương mang theo hàn khí, khi thấm vào da buốt như là bị điện giật vậy. Lại thêm lâu lâu mới có bóng người đi qua làm cho không gian vắng lặng như tờ vô cùng quỷ dị.

Trần Tử Gia đẩy chiếc xe tiến lại gần cô với nụ cười nhàn nhạt trên môi. Trên tóc anh vẫn còn vương hơi sương, trông mắt long lánh chuyển động , cái bộ dáng này nhìn quả thật không giống người phàm.

Tô Thố bất giác cắn chặt môi dưới, bất động ngây ngốc nhìn anh. Phải một lúc sau cô mới hoàn hồn lại và hỏi “Sư huynh, sao huynh lại ở đây? Anh em xảy ra chuyện gì sao ?”

Về mặt đầy cảnh giác của Tô Thố khiến cho Trần Tử Gia có chút bối rối, bèn cười lên và nói “Anh em không có việc gì, chỉ là sáng hôm nay bị hội học sinh kéo đi làm osin, nên mới nhờ anh qua đây rước em”

“Anh cũng không bị kéo đi theo sao?” Tô Thố nghi hoặc hỏi

“Việc của anh đã xong từ lâu rồi, còn cậu ta cứ chất đống việc lại nên bây giờ phải vội vã đi giải quyết” Trần Tử Gia giải thích.

Tô Thố không biết nói gì hơn. Cô ngẩng đầu lên, phát hiện sương mù đã tan đi không ít, phút chốc mặt trời lộ ra mang theo hàng vạn tia sáng ấm áp bao phủ cả không gian xung quanh.

Trần Tử Gia leo lên xe rồi nói “Lên xe đi” Tô Thố ngoan ngoãn ngồi sau xe đạp, bắt giắc tay đưa ra nắm lấy góc áo khoác của Trần Tử Gia. Cô ngửi được mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ anh thật khác với những bạn nam khác. Vai của anh cũng rất rộng, nếu dựa vào chắc sẽ rất là thoải mái, cứ như thể nếu trời có sập xuống thì cũng có thể chống đỡ được.

Không biết ai sẽ là người có diễm phúc dựa vào đôi vai ấy đây? Tô Thố vừa cúi đầu vừa suy nghĩ, trên môi thấp thoáng một nụ cười mỉm chi.

Sau khi ăn sáng xong, Trần Tử Gia chở Tô Thố đến cổng thư viện rồi dặn “Buổi trưa anh sẽ rước em”

“Vâng” Tô Thố tiếp tục nói “Sư huynh, phiền anh như thế thật ngại quá đi, hay là buổi trưa em mời anh ăn cơm”.

“Anh và em cũng đâu phải ngày 1 ngày 2 mới quen biết, khách sáo thế làm gì?” Trần Tử Gia cười mỉm chi “Mà từ lúc nào em đã bắt đầu gọi anh là sư huynh rồi?”

“Anh vốn dĩ là sư huynh của em mà, em cũng đã học gần nửa học kì ở đây, nếu còn gọi thẳng tên anh như thế thì thật là không biết lớn nhỏ sao”

“Tùy ý em vậy” Trần Tử Gia sau hồi trầm ngâm đáp

Nếu như vào cuối ngày Dương Tuyết không vội vội vàng vàng xông vào thư viện và báo với cô rằng cô vẫn phải tham gia vũ hội thì Tô Thố cảm thấy hôm nay cũng không phải tệ lắm.

Dương Tuyết không nói không rằng đem sách và laptop nhét vội vào ba lô Tô Thố, sau đó kéo cô ra khỏi thư viện.

“Nhà người nhất định phải tham gia, cho dù cậu đến đó chỉ ngồi làm cảnh thì cũng phải tham gia” Dương Tuyết y y nhắc lại lời nói của thầy cố vấn hội học sinh “Đây là hoạt động tập thể, thân là học sinh thì mỗi người đều phải có tinh thần tập thể, tham gia hay không hoàn toàn là hai vấn đề khác nhau”

“Tớ biết rồi vậy còn chưa đủ sao hả?” Tô Thố cười khở

Sau đó quả nhiên Tô Thố phải ngồi ngây ngốc cả buổi ở sảnh khiêu vũ của trường. Trong cái ánh sáng mờ mờ ảo ảo của đèn chiếu và tiếng nhạc xập xình, cô quan sát thấy từng đôi từng đôi sinh viên về mặt đầy háo hức, người thì nhảy người thì theo giáo viên hướng dẫn học nhảy. Còn cô buồn tẻ đến nỗi uống hết lon nước này đến lon nước khác

Trong sảnh ánh sáng khá yếu ớt, những chùm đèn đầy màu sắc không ngừng chiếu qua chiếu lại. Số lượng người ở đó lại đông khủng khiếp, phải có đến 2-3 trăm người chứ không ít, nếu lỡ lạc vào chắc không còn đường ra, cộng thêm âm thanh lại vừa ồn vừa lớn, cả cái sảnh khiêu vũ như là 1 cái lò lửa ồn ào, một câu nói cũng khó mà nghe thấy được. Tô Thố sớm đoán ra sự tình như thế nên đã thủ sẵn một tờ giấy, nếu có nam sinh nào mời cô khiêu vũ chỉ cần giơ ra cho họ thấy.

Không lâu sau cô thấy ngột ngạt nên ra hành lang hít thở khí trời

Bên hông hành lang vẫn còn một sảnh khiêu vũ khác, Tô Thố vừa ghé ngang mắt qua thấy, hai sảnh khiêu vũ cũng không có gì khác biệt, vẫn là đầu người nối tiếp đầu người, vừa đông vừa náo nhiệt như cái nồi nước đang nấu đầy sủi sủi.

Lang can tầng 2 chính là điểm tận cùng của hành lang này, ở đó còn có cầu thang nối tiếp hai tầng với nhau. Vì ở đó là nơi lí tưởng nên có một cặp đôi đang ghé sát vào nhau, thì thầm với nhau những lời yêu đương.

Chính vì ánh sáng tương đối yếu ớt nên Tô Thố chỉ có thể thấy được thân ảnh 2 người. Hai người họ chìm đắm trong thế giới riêng của mình nên ngay cả Tô Thố xuất hiện cũng không cảm nhận được

Tô Thố bắt đầu ngồi xuống cầu thang, mở laptop ra viết phương trình, lâu lâu lại ngẩng đầu nhìn vào khoảng không tối đen như mực.

Ánh sáng xanh từ chiếc laptop truyền ra đã làm cho cô gái chú ý đến sự có mặt của Tô Thố, cô gái có chút hoảng loạn và nắm lấy áo bạn trai mà hỏi “ Anh, có ai ở phía bên kia?”

Tô Thố nghe thấy âm thanh run rẩy của cô gái thì không nhịn được cười: “ hai anh chị xin cứ tiếp tục, đừng để ý đến sự có mặt của em”

“Tô Thố à?”

Âm thanh rất quen, là ai nhỉ? Tô Thố ngẩng mặt lên từ màn hình lap top, tuy rằng trời rất tối nhưng cô vẫn thấy được ánh sáng kì lạ phát ra từ đôi mắt sáng như sao của chàng trai. Cô kĩ lưỡng đánh giá anh trong màn đêm, thì ra là Hứa Nhất Hạo, Tô Thố cũng bất ngờ phát hiện ra cô gái đứng kế anh có một sắc đẹp yêu mị động lòng người, trên người mặc chiếc đầm dài thướt tha.

“Thì ra là sư huynh” Tô Thố ngẩng đầu , vẫy vẫy tay

“Em sao lại ở đây?” Hứa Nhất Hạo tiến lại gần cô hỏi

“ Đi xoa mù khiêu vũ a, hoạt động truyền thống của viện nên bị thầy cố vấn uy hiếp ép đến đây” Tô Thố vừa nói vừa để ý thấy ánh mắt của cô gái đằng sau ánh lên một tia kì lạ và đầy nghi hoặc “ Anh chị yên tâm , em vừa mới tới nên cái gì cũng không nghe thấy a”

Tô Thố đứng dậy, cầm theo lap top, từng bước từng bước khó khăn rời khỏi cầu thang

Hứa Nhất Hạo thấy bộ dạng của cô kinh ngạc chạy qua đỡ lấy cô rồi hỏi “ Chân em bị sao vậy?”

“Mấy hôm trước bị té bong gân a...”

Cô gái đằng sau nghe thấy cũng tiến đến đỡ lấy cô hỏi han: “ Có nghiêm trọng lắm không?”

“Rất tốt a, đã tốt lên nhiều rồi” Tô Thố thoát khỏi hai tay đang đỡ lấy mình, tự đi mấy bước quay đầu lại nói “ Nhìn em không phải đỡ rồi sao?”

Hứa Nhất Hạo khoanh tay không lên tiếng, cô gái kể bên lại chạy đến bên Tô Thố nói : “ Đúng thật là nhìn không sao lắm, Tô Thố, đi xem anh chị khiêu vũ nào, chị là Lâm Tranh, bạn cùng lớp của Nhất Hạo”

“Vâng” Tô Thố cười mỉm “ Nhìn thân hình sư tỷ đẹp như thế, chắc khiêu vũ cũng đẹp lắm “

Hứa Nhất Hạo cùng Lâm Tranh vừa bước xuống sàn nhảy, lập tức trở thành tiêu điểm nơi này. Tuy rằng họ cũng chỉ nhảy điệu valse truyền thống như mọi người, nhưng từng động tác nhảy đều hoàn mĩ vô khuyết, Hứa Nhất Hạo cứ như hoàng tử khôi ngô tuấn mĩ bước ra từng tranh dặt theo công chúa Lâm Tranh dịu dàng tao nhã lướt đi trên sàn nhảy. Sự phối hợp nhịp nhàng của họ tạo nên vũ khúc mê lực lay động lòng người, bất giác mọi người xung quanh đều ngưng lại mà nhường sàn nhảy cho họ. Ngay cả những sinh viên bên học viện Vật Lý cũng lũ lượt kéo đến xem họ nhảy.

Tô Thố đứng kế thầy hướng dẫn khiêu vũ, bất chợt nghe thấy thầy hướng dẫn nói: “Sai một nhịp rồi”

Xung quanh trở nên càng náo nhiệt khiến cho đại não của Tô Thố có chút gì đó xây xẩm. Thầy hướng dẫn trẻ tuổi đứng kế Tô Thố nghe thấy tiếng cô không ngừng lầm bầm “Không có sai a, lúc đấy Lâm sư tỷ đã sử dụng một tiểu xảo, nhưng vì cái đầm quá dài nên bị che mắt, làm cho bước nhảy của chị ấy càng thêm linh hoạt và tư thế càng thêm ưu nhã”

Thầy hướng dẫn nghe thấy bất giác ngây ra, quay đầu nhìn nữ sinh vừa phát ra tiếng nói. Nữ sinh ấy cao gần bằng mình, nhưng chính vì quá ốm nên nhìn càng mảnh khảnh, gương mặt nho nhỏ như đôi mắt sáng lấp lánh lay động, trên tay vẫn ôm khư khư cái lap top. Anh vừa định bắt chuyện thì đèn trong phòng phụt tắt báo hiệu điệu nhảy kết thúc, khi đèn sáng lại thì đã không thấy bóng dáng của cô rồi.

Tô Thố lần đầu tiên không tìm được lời nào để phản bác Tô Trí, cô lần này thật sự là thảm bại, không phải bại một cách bình thường, mà là bại đến không còn mảnh giáp, toàn thân bị chém tã tơi.

“Nếu đã như thế thì,” Tô Thố nhỏ tiếng cầu xin “ Anh với Trần Từ Gia cho em điểm thấp thôi, thật thấp thật thấp, nếu như có thể thì anh nói với hội trưởng Vương Thẩm luân, tóm lại là nhất định đừng để em lọt vào top 20 được không được không ,còn sự tỷ của học viện chúng ta , anh cho điểm cao lên vào.”

Tô Trí nghe xong chần chừ nói “ Em nghĩ cũng đừng nghĩ, anh có lẽ vẫn có thể giúp em gian lận, nhưng Trần Từ Gia và Vương Thẩm tuyệt đối sẽ không giúp em, anh vốn nghĩ em đã biết rõ điều này.”

Tô Thố cắn răng cười cười

Tô Trí dùng ánh mắt kì lạ mà đánh giá Tô Thố xong nói “A Thố, anh thật không hiểu ? Em rốt cục là sao vậy ? Tại sao lại sợ những hoạt động này như vậy? đứng trên đài biểu diễn chẳng lẽ khó thế sao? Em nghĩ em đem bản lĩnh của mình giấu đi thì sẽ coi như không có sao ?”

Tô Thố giả vờ như không nghe thấy, từ từ chạy đến hậu đài. Hội trường bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, người không ngừng xuất hiện. Tô Thố bắt đầu cảm thấy đầu nhức như búa bổ.

Tô Trí trở về bàn bình phẩm, Trần Từ Gia hỏi “ Tô Thố sao rồi ? Sắc mặt cô ấy có vẻ không tốt lắm”

“ Tớ đoán là giờ sinh bát tự của nó xung khắc với cuộc thi này.”

Ở cửa hậu đài, Hứa Nhất Hạo và Lâm Tranh cũng xuất hiện, chào hỏi với Tô Thố. Tô Thố nhìn qua thì thấy Lâm Tranh đang ghé sát Hứa Nhất Hạo thì thầm điều gì đó, hai người đứng gần nhau má chạm má, nhìn vô cùng thân mật ám muội.

“Tô Thố”

“Ồ” Tô Thố tránh không được chỉ còn cách đến trước “ Sư huynh sư tỷ.”

Lâm Tranh phong cách phóng khoáng, Hứa Nhất Hạo lại có vẻ áy ngại không dám nhìn Tô Thố, mặt chốc chốc ửng hồng. Lâm Tranh cười nói “Em biểu diễn tiết mục gì ?”

“ Em cái gì cũng không biết nên chỉ còn cách hát, loại biểu diễn không có tính tranh giải nhất.”

“ Không sao không sao.” Lâm Tranh nhìn Hứa Nhất Hạo, nụ cười phơi phới trên mặt. Phục sức của cô hôm nay phải nói là hoàn mỹ vô khuyết, nhìn vào khiến người ta thoải mái, nhất là khi cười. “Nhất Hạo có thể chấm cao tí cho em, đúng không?”

Đầu Tô Thố lại cảm thấy nhức nhức, thì ra Hứa Nhất Hạo cũng nằm trong ban bình phẩm! Chẳng lẽ những người cô quen biết hôm nay đều đến hết sao, còn ai chưa kịp xuất hiện chẳng ? Cô vội vàng trả lời “ Đừng, vạn lần không nên, nên công bằng một tí a”

Cô lẩn lẩn đến hậu đài, cô là người thứ 20 mấy lên sân khấu, đại khái còn phải đợi khoảng nửa tiếng nữa. Cô tìm thấy vị trí của mình, lấy laptop ra tiếp tục viết lập trình, may mắn chỗ nào khá vắng vẻ, người qua lại cũng không nhiều. Chiến hữu của Tô Thố, một nữ sinh khác của học viện vật lí đã đợi có phần không kiên nhẫn, không ngừng đi qua đi lại.

Tuy rằng vắng vẻ không có nghĩa vắng lặng, xung quanh vẫn nghe thấy những tiếng loa phóng thanh, tiếng nhạc, lâu lâu lại vọng lên tiếng vỗ tay và tiếng gieo hò cổ vũ.

Tô Thố khuyên cô “ Sư tỷ, nếu đã đến rồi thì không nên lo lắng.”

Cô quay đầu lại nhìn Tô Thố một cái, cô không thể bị một đứa sinh viên mới xem thường được, rất nhanh chần tỉnh lại

“ Tô Thố em đang làm gì thế ?” Lâm Tranh đi đến hỏi thăm, vẻ mặt mang theo một tia khó tin “ Em vẫn còn lên mạng à? Thật sự tranh thủ từng giây a.”

Tô Thố đóng laptop lại, miễn cưỡng nhướng lên một nụ cười “ Cũng không có gì, thầy kêu em viết một chương trình lập trình, sư tỷ khi nào lên sân khấu ?”

“ Vẫn còn 1 người nữa”

Lâm Tranh đã thay xong trang phục, là một chiếc đầm hoa kiểu Ấn Độ, tay chân cô mảnh khảnh nhỏ nhắn , lại cao ráo tỏa ra khí chất yêu kiều.

“Điệu múa Manipuri của Ấn Độ” Tô Thố mắt tràn đầy nhiệt tình tán dương mà nói “ Sư tử, khẳng định tối nay chị là kinh diễm nhất toàn hội trường, em thật nghĩ không ra nếu chị không giành giải nhất thì ai giành đây, Hứa sư huynh nhất định rất tự hào vì chị. ”

Lâm Tranh không nói mà nhìn cô hồi lâu.

“ Sao thế ?” Tô Thố hỏi lại ”

“ Không có gì” cô cười “ Mong là như em nói.”

Sau khi Lâm Tranh đi khỏi thì Tô Thố lại mở laptop mà tiếp tục viết phương trình, cô vừa viết vừa đồng thời lắng nghe những âm thanh bên ngoài, lúc sau tiếng nhạc lại nổi lên lần nữa, Tô Thố ngưng thần mà lắng nghe, một tràng pháo tay vang dội chưa từng có xuất hiện, không cần nghi ngờ cũng biết tiết mục biểu diễn cực kì thành công .

Điệu múa này rất khó để học được tinh túy của nó, nhưng nếu đã học tốt thì khi biểu diễn vô cùng mê động lòng người, vũ nữ múa kiêu diễm say động lòng người như một đóa hoa rực rỡ. Lâm Tranh nhận được sự tán thưởng của nhiều người như thế cũng không có gì là lạ.

Tô Thố không thấy được Lâm Tranh đi đến hậu đài, cô cũng phải lên đài biểu diễn rồi. Tô Thố đi vào phòng thay ra bộ đầm dài màu nâu, lúc thay thì rất mệt nhưng vô cùng lộng lẫy, càng khiến cho thân hình Tô Thố mảnh khảnh cao ráo. Có thể nói đây là bộ đầm nhìn được nhất trong cái tủ đồ của mình.

Trong loa vang ra tiếng gọi tên của Tô Thố, cô bắt đầu đi lên sân khấu, nhưng bất ngờ khi không nghe được bất kì âm thanh nào, cũng không có người nào đưa micro cho cô. Chỉ thấy nhân viên hậu đài khiên lên 1 cây dương cầm lớn đặt ngay trước sân khấu. Tô Thố bắt đầu nôn nao thấy không hay rồi, sắc mặt từ từ trắng bệch ra. Cô nghe thấy tiếng người dẫn chương trình cách màn sân khấu lưu loát nói : “ Thí sinh tiếp theo của học viện Vật Lí Tô Thố, tham gia độc tấu dương cầm , chương thứ 3 của bản concerto thứ 3 của nhà soạn nhạc Rachmaninoff.”

Khi bức màn của sân khấu được kéo lên, hàng ngàn ánh mắt đang chăm chú nhìn vào cô chờ đợi.

Trần Tử Gia học dương cầm đã lâu, đối với dương cầm vô cùng tinh thông. Sau khi nghe màn giới thiệu của người dẫn chương trình xong thì nghi hoặc mà nghiêng đầu nói với Tô Trí : “ Tôi không biết rằng Tô Thố biết đánh đàn dương cầm đấy , nhưng tại sao cô ấy lại chọn bản nhạc khó đến thế ?”

Vương Thẩm ngồi kế bên cũng thấy kì lạ “ Đúng thế, bản nhạc này hoàn toàn không dễ a.”

Tô Trí lắc đầu “ Tôi cũng không rõ cô ấy đang nghĩ gì, vừa nãy không phải nói rằng chỉ biểu diễn hát hò thôi sao.”

Trên bàn bình phẩm cũng có nhiều người thì thầm nói chuyện , Hứa Nhất Hạo vỗ vỗ vào vai Tô Trí đang ngồi cách đó 1 người hỏi “ Cô ấy nói với cậu thế à ? Hoàn toàn không nhắc đến sẽ biểu diễn đàn ư ?”

“ Đúng vậy , theo như tớ biết thì cô ấy rất nhiều năm rồi chưa đụng đến cây đàn”

Đôi tay Hứa Nhất Hạo dùng sức nắm lấy góc bàn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía sau sân khấu.

Không khí trong hội trường vốn dĩ vô cùng lặng im, bỗng chốc có tiếng nhạc vang lên. Tô Thố đứng im không động đậy, sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chăm vào cây đàn giữa sân khấu. Ngón tay cô nắm chặt, như đang đang đối mặt với mối thù hận làm cho ngón tay từ từ đỏ lên. Đôi mắt cô sáng lên, bên trong như chứa đầy phiền não, lúc ủy khuất, lúc phẫn nộ, thậm chí một tia nào đó là tuyệt vọng. Nhưng người quen biết Tô Thố bây giờ ai cũng ngăn ra thấy lạ, trước giờ chưa từng thấy qua những biểu hiện phức tạp như thế của Tô Thố. Bây giờ cô đứng ngay giữa sân khấu đôi vai không ngừng run lên, ngực phập phồng như đang cố gắng ức chế cảm xúc của mình.

Tô Trí ngồi dưới sân khấu lặng lẽ nhìn cô. Anh hồi tưởng lại lúc nhỏ, cái dáng vẻ của cô khi ba mẹ anh lần đầu dẫn cô về nhà. Lúc đó bố mẹ cô cũng chính là chú và thím của anh mất vì tội nạn giao thông, lúc đó cô chỉ mới có 6-7 tuổi, nhỏ đến đáng thương, không nói không rằng im lặng đứng trước cửa nhà, trên tay ôm chặt một hộp cờ vây.

Thì thầm xì xầm to nhỏ bắt đầu vọng lên từ phía khán đài, nhân viên hậu trường từ hai bên cánh gà huơ tay múa chân, liên tục ra hiệu cho Tô Thố. Trong đám nhân viên đang gấp như lửa ẩn hiện một bóng người đi qua, bóng đen nhìn nhìn Tô Thố, trên mặt hiện ra một tia cười chế giễu.

Tô Thố trên sân khấu đột nhiên cúi chào một cái, sau đó quay người đi, từ từ đi về phía sau. Mọi người lúc này ai cũng nghĩ rằng cô sẽ rời khỏi sân khấu, nhưng cô 1 bước 1 bước tiến đến phía cây đàn, bước đi chậm rãi nhưng chắc chắn, ánh đèn theo bước đi của cô chiếu trên đỉnh đầu, lên mái tóc cô phát ra một luồng sáng đo đỏ.

Tiếng đàn từ tay Tô Thố bắt đầu vang lên, khiến những âm thanh hỗn tạp ở hội trường bỗng chốc chững lại để nhường cho tiếng đàn trầm bổng của cô, cao thấp mượt mà uốn lượn khắp cả hội trường, lúc nhẹ nhàng dịu dàng như tiếng ngân nga thì thầm, lúc lại mạnh mẽ như tiếng thác vụn trượng đổ xuống, quật cường như đấng anh hùng đang đối chọi với vận mệnh, cảm lạnh mà than oán .

Khúc nhạc vừa kết thúc, cô từ từ đứng dậy, chần chừ mà lui xuống hậu đài

Cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm, đại đa số khán giả không hiểu về dương cầm nhưng họ nghe hiểu âm nhạc. Tô Thố trở lại hậu đài, lờ đi những tiếng chúc mừng tán thưởng từ mọi người, bắt đầu thu dọn vật dụng, thay cái đầm biểu diễn, chần chừ đi ra khỏi hội trường.

5. Chương 5

Tô Thố có mơ cũng không nghĩ rằng vào đại học mà vẫn còn phải thi kiểm tra giữa kì, mà còn là kiểm tra giữa kì mang tính toàn trường. Đây quả thật là chuyện khó chấp nhận được, Tô Thố cảm thấy thật kì quái, đã là sinh viên đại học chứ còn là con nít tiểu học sao mà vẫn còn cái kì thi kiểm tra giữa kì cơ chứ.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì việc thi cử cũng như là sinh lão bệnh tử, chỉ có thể thuận theo cứ không tránh được.

Nghe được những phiền não của Tô Thố về việc thi giữa kì khiến cho bạn cùng phòng của cô ngạc nhiên “Đùa gì chứ ? Cậu mà cũng bị thi cử quật ngã sao ? trong lớp cậu không phải là người giỏi nhất sao?”

Thì nó đúng là như thế, nhưng vấn đề là, Tô Thố đối với các môn tính toán như toán học vật lí thì rất tốt nhưng Anh Văn thì thê thảm đến đáng thương, kết quả cứ như là đội bóng Trung Quốc đá mãi vẫn không có tí gì hy vọng. Cô và những giáo viên Anh văn trước kia của cô cũng thắc mắc là tại sao tiếng Anh của cô lại thê thảm đến độ trời đất bắt dung như thế, đối với 26 chữ cái tiếng Anh hoàn toàn không có tí thiện cảm nào, ngữ pháp tiếng Anh cơ bản vô nào cô cứ như lửa với nước khó có thể dung hòa.

Tô Thố lâu nay đối với cái hoạt động tự ôn tự học vô cũng nhiệt tình, nhất là những lúc sắp thi cử thì sự nhiệt tình ấy càng lên đến level max, đi từ sớm và về cũng rất muộn, nhiều hôm gần như muốn qua đêm mà không về. Ngày ngày cô chui rúc trong cái thư viện trường, ngoài thời gian lên lớp thì hầu như không thấy mặt cô . Điện thoại của cô cũng gần như không bao giờ mở máy.

Dương Tuyết gần như tốn hết sức bình sinh mới ngăn cản được cô lại lần nữa với cái sự nghiệp tự học của mình.

Tô Thố bắt đầu tranh cãi : “Làm gì thế? Còn hai hôm nữa là thi rồi đấy !”

“Hội học sinh viện mời cậu lên một chuyến” Dương Tuyết hùng hổ nói

Tô Thố trong não không biết tính cái gì “Tớ không phải là nhi đồng tốt học sinh tốt tiêu biểu của tổ quốc sao, chưa từng vi phạm bất cứ điều gì, mời tớ lên đó để làm gì chứ”

“Tất nhiên là có việc mới mời cậu lên” Dương Tuyết cười mà nói “Tớ nói cậu biết trước, Hội học sinh muốn tiến cử cậu tham gia cuộc thi tài năng phong cách của trường”

Tô Thố vỗ vỗ lỗ tới mình “ Hồi nãy lỗ tới và đại não của tớ có vấn đề không hoạt động nên không nghe rõ cậu nói cái gì, làm phiền cậu nhắc lại thêm lần nữa.”

“Tớ nói là, họ chuẩn bị tiến cử cậu tham gia cuộc thi tài năng phong cách của trường, trở thành một trong hai gương mặt đại diện cho học viện đi tham gia ứng thí.”

Tô Thố kiên quyết từ chối sự thật này “ Cậu nói coi, tên cuộc thi là cuộc thi tài năng phong cách, nhưng tớ, cậu xem tớ có cái quái gì tài năng và phong cách để mà đi tham gia thi chứ.”

Dương Tuyết khựng lại nhìn chằm chằm Tô Thố, ngữ khí đột thay đổi “ Việc đi thi này như là chiếc bánh ngon lành từ trời rơi xuống, người khác mong cũng không được, thế bây giờ rơi trúng đầu cậu mà cậu lại đi cự tuyệt, cậu muốn tức chết tớ đúng không, Tô Thố, tớ hỏi cậu, cậu thiết sự là không biết hay giả vờ không biết thế?”

“ Biết cái gì chứ?” Tô Thố ngơ ngác hỏi lại “ Tớ thật sự không hiểu cậu đang nói gì?”

Dương Tuyết nhìn chằm chằm Tô Thố như là muốn lấy ánh mắt mà bức cung tra hỏi, không lâu sau mới lên tiếng “ Cậu cứ lên hội học sinh trước, để họ nói với cậu đi”

Hội trưởng hội học sinh quả nhiên không dễ dàng đánh bại như Dương Tuyết , nói mấy câu đã khiến Tô Thố không cách nào phản bác lại. Bọn họ nhìn cứ như những con hổ mặt cười, không biết trong bụng chứa thuốc gì “Nói cho vắn vè là cuộc thi tài năng phong cách, thực tế là cuộc thi sắc đẹp thôi, không có tài năng sở trường gì cũng không sao, miễn là hát nghe được, lên đó cứ hát thôi .”

Tô Thố không còn biết nói gì hơn

“ Chúng tớ cũng không còn biện pháp nào khác, nữ sinh học viện vật lí đã hiếm, mà còn không ngừng chuyển khoa, sự lựa chọn còn lại cũng không nhiều, các khoa khác còn phải mở cuộc sơ tuyển nội bộ, chỉ có khoa chúng tớ là miễn, em hãy trân trọng cơ hội này .”

Hội trưởng hắng hắng giọng lại nói tiếp “ Mà quan trọng hơn là, việc này liên quan đến diện mạo tập thể, nên biết là học viện của chúng ta nhiều năm rồi không làm nên thành tích gì trong các cuộc thi văn nghệ của trường , haiz a”

Tô Thố thật không muốn đội cái chức danh 3 không trên người “ không yêu lớp không yêu viện không yêu trường” ...chỉ 1 trong 3 tội đó cũng khiến Tô Thố bị tru tréo cả đời, cuối cùng để chứng minh mình là thanh niên thời đại mới có nhiệt huyết có lí tưởng có tinh thần tập thể, Tô Thố đã cắn răng kí vào hiệp ước không bình đẳng ảm đạm mà rời khỏi hội học sinh

Dương Tuyết ở cửa đợi cô về “ Đáp ứng ?”

“ Yes”

“Thế thì tốt, phải biểu hiện cho thật đặc sắc vào, để chứng minh cho người ta thấy học viện chúng ta cũng có mỹ nữ và tài nữ đấy”

Tô Thố trầm mặc không lên tiếng quay đầu xe lại mà cười đi, Dương Tuyết nhìn theo hướng Tô Thố chạy đi mà cười khổ —cô vẫn kiên trì đến Thư viện tự ôn .

Tin Tô Thố tham gia đại hội phong cách như một cơn bão cấp giạt trên cấp cuốn vào học viện, không, nên nói là vượt qua cấp học việc, như một xu thế mới càng thổi càng lớn .

Kì thi giữa kì vừa kết thúc thì Tô Thố nhận được điện thoại của Tổ Trí “ đến trường của mấy anh nào, chúng ta cùng đi ăn bữa cơm “ tiếng cười xảo quyết của Tô Trí trong điện thoại khiến Tô Thố không khỏi nổi lên nghi ngờ là cô sắp thành mục tiêu chính trong Đại Tiệc Hồng Yển Môn nào đó.

Quả nhiên câu tiếp theo của hân chính là “ Nghe nói em tham gia cuộc thi phong cách ? Không tề a”

Tâm trạng Tô Thố bây giờ vô cùng ác liệt , nặng nề nói một câu “ EM không muốn đi. ” Rồi không do dự mà cúp máy .

Tô Thố đi đến trước lầu học để lấy xe, học sinh toàn trường sau kì thi kết thúc đã ùm ùm đến nhà ăn, xe cũng chỉ còn lác đác vài chiếc.

Cô cúi người xuống mở khóa, bên cạnh có người vỗ vai cô “ Tô Thố?” nghe giọng nói có phần do dự.

Tô Thố nhận ra cô ấy, đó chính là Lâm Tranh người đi cùng Hứa Nhất Hạo trong buổi vũ hội hôm trước. Lúc này Lâm Tranh đang mặc một chiếc áo khoác màu xám, ngũ quan vô cùng thanh tú cộng với cách ăn mặc tinh tế, Tô Thố nhìn giá trị trên người cô ấy chắc bằng tiền công cô viết 2 lập trình .

“ Lâm sư tử” Tô Thố cười cười .

“ Tổ quả nhiên không nhận sai người.” Lâm Tranh cười lộ ra hàm răng trắng sang, quay đầu nói “ Nhất Hạo, qua bên này, Tô Thố cũng ở đây”

Hứa Nhất Hạo đẩy xe đi qua , Tô Thố cũng vẫy tay chào.

Một trận gió từ đầu thổi đến, khiến cho xung quanh trong lành hẳn ra, không còn vẻ xám xịt trước đó. Cô ngẩng đầu lên nhìn, mặt trời từ rặng mây đen lộ nửa cái đầu ra, sự xuất hiện của nó khiến cho lòng người thư thả hẳn ra.

“ Nghe nói em sẽ tham gia cuộc thi phong cách ?” Lâm Tranh nở nụ cười hỏi

“ Lâm sư tử cũng tham gia phải không, thế thì em tham gia làm chi nữa ? Em thấy vốn dĩ không cần tuyển, với lại em có tham gia cũng sẽ làm mất mặt học viện thôi” Tô Thố uể oải nói “ Mà sao chị lại biết ?”

Hứa Nhất Hạo nghe thấy giải thích “ Trên báo trường có đăng danh sách ứng viên”

Tô Thố chớp chớp mắt, trưng ra bộ mặt như chì còn biết nghe theo ý trời thôi “ Em nhất định phải đi mua cuốn lịch hoàng đạo xem xem dạo gần đây em sao mà cứ trăm việc bất thuận”

Lâm Tranh nghe thấy cười lớn “ Tô Thố , chúng ta cùng đi ăn cơm đi”

“ Hai anh chị đi đi, em còn phải đi tranh chỗ để tự học ạ”

“ Không phải vừa thi xong sao còn phải đi tranh chỗ ?” Lâm Tranh ngạc nhiên chớp chớp đôi mắt to tròn

“ Chị đừng nhắc đến việc thi nữa.” Tô Thố nói uất ức, hận không để đá nát viên đá nhỏ dưới chân, nghĩ về bài thi tiếng Anh, tâm trạng cô như rớt từ mặt đất xuống đến tâm trái đất, rồi nói “ Em đi trước đây”

Cuộc thi phong cách được chia làm 3 vòng thi, vòng thứ nhất là thi trong học viện để chọn ra 3 đến 5 ứng cử viên, vòng thi thứ 2 là chọn ra 15 ứng viên nam nữ cấp toàn trường, vòng thứ 3 mới là vòng thi đấu với trường Tây Đại.

Tô Thố được đặc cách không thi vòng 1 mà trực tiếp lọt vào vòng 2, đối với kết quả này cô không thấy phấn khởi tí nào. Đúng thật là nhà đã dột mà còn gặp mưa suốt đêm, tâm trạng của Tô Thố càng ác liệt hơn đi trước 1 ngày đó nhận được bảng điểm thành tích thi giữa kì môn tiếng Anh. Nên khi thấy danh sách BGK có thêm của Tô Trí và Trần Tử Gia với hội trưởng hội học sinh Tây Đại Vương Thẩm càng làm cô không biết nói gì hơn nữa.

Tô Thố vội nhắm mắt lại, nhất định là chưa ăn sáng nên hoa mắt rồi. Cô thở dài, khi mở mắt lại thì hồn phách cô nhất định sẽ rất nhanh mà tiêu tán khi không biết Tô Trí khi nào đã đứng trước mặt cô mà trưng ra nụ cười hi hi

Nghĩ lại cô cũng có nghe người tớ nói qua, ban bình thẩm của cuộc thi tổng cộng có 10 người, mỗi bên cử ra 5 người, nhưng chẳng lẽ bên Tây Đại hết người rồi hay sao ? Cứ nhiên lại là bọn họ.

Bất chợt những ánh mắt si mê phóng ra trong hội trường, Tô Thố hoàn toàn không hình tượng mà kéo Tô Trí ra một góc hội trường “ Tại sao anh không nói cho em nghe anh nằm trong ban bình thẩm ?”

Tô Trí nhìn vẻ hoảng loạn của Tô Thố, ung dung nói “ Em cũng đâu nói anh nghe em tham gia cuộc thi, còn cúp điện thoại của anh, thì anh làm gì phải nói em nghe anh nằm trong ban bình thẩm ?”

Tô Thố lần đầu tiên không tìm được lời nào để phản bác Tô Trí, cô lần này thật sự là thảm bại, không phải bại một cách bình thường, mà là bại đến không còn mảnh giáp, toàn thân bị chém tã tơi.

“Nếu đã như thế thì,” Tô Thố nhỏ tiếng cầu xin “ Anh với Trần Từ Gia cho em điểm thấp thôi, thật thấp thật thấp, nếu như có thể thì anh nói với hội trưởng Vương Thẩm luân, tóm lại là nhất định đừng để em lọt vào top 20 được không được không ,còn sự tỷ của học viện chúng ta , anh cho điểm cao lên vào.”

Tô Trí nghe xong chấn định nói “ Em nghĩ cũng đừng nghĩ, anh có lẽ vẫn có thể giúp em gian lận, nhưng Trần Từ Gia và Vương Thẩm tuyệt đối sẽ không giúp em, anh vốn nghĩ em đã biết rõ điều này.”

Tô Thố cắn răng cười cười

Tô Trí dùng ánh mắt kì lạ mà đánh giá Tô Thố xong nói “A Thố, anh thật không hiểu ? Em rốt cục là sao vậy ? Tại sao lại sợ những hoạt động này như vậy? đứng trên đài biểu diễn chẳng lẽ khó thế sao? Em nghĩ em đem bản lĩnh của mình giấu đi thì sẽ coi như không có sao ?”

Tô Thố giả vờ như không nghe thấy, từ từ chạy đến hậu đài. Hội trường bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, người không ngừng xuất hiện. Tô Thố bắt đầu cảm thấy đầu nhức như búa bổ.

Tô Trí trở về bàn bình thẩm, Trần Từ Gia hỏi “ Tô Thố sao rồi ? Sắc mặt cô ấy có vẻ không tốt lắm”

“ Tớ đoán là giờ sinh bát tự của nó xung khắc với cuộc thi này.”

Ở cửa hậu đài, Hứa Nhất Hạo và Lâm Tranh cũng xuất hiện, chào hỏi với Tô Thố. Tô Thố nhìn qua thì thấy Lâm Tranh đang ghé sát Hứa Nhất Hạo thì thầm điều gì đó, hai người đứng gần nhau má chạm má, nhìn vô cùng thân mật ám muội.

“Tô Thố”

“Ồ” Tô Thố tránh không được chỉ còn cách đến trước “ Sư huynh sư tỷ.”

Lâm Tranh phong cách phóng khoáng, Hứa Nhất Hạo lại có vẻ áy ngại không dám nhìn Tô Thố, mặt chốc chốc ửng hồng. Lâm Tranh cười nói “Em biểu diễn tiết mục gì ?”

“ Em cái gì cũng không biết nên chỉ còn cách hát, loại biểu diễn không có tính tranh giải nhất.”

“ Không sao không sao.” Lâm Tranh nhìn Hứa Nhất Hạo, nụ cười phơi phới trên mặt. Phục sức của cô hôm nay phải nói là hoàn mỹ vô khuyết, nhìn vào khiến người ta thoải mái, nhất là khi cười. “Nhất Hạo có thể chấm cao tí cho em, đúng không?”

Đầu Tô Thố lại cảm thấy nhức nhức, thì ra Hứa Nhất Hạo cũng nằm trong ban bình thẩm! Chẳng lẽ những người cô quen biết hôm nay đều đến hết sao, còn ai chưa kịp xuất hiện chẳng ? Cô vội vàng trả lời “ Đừng, vạn lần không nên, nên công bằng một tí a”

Cô lẩn lẩn đến hậu đài, cô là người thứ 20 mấy lên sân khấu, đại khái còn phải đợi khoảng nửa tiếng nữa. Cô tìm thấy vị trí của mình, lấy laptop ra tiếp tục viết lập trình, may mắn chỗ nào khá vắng vẻ, người qua lại cũng không nhiều. Chiến hữu của Tô Thố, một nữ sinh khác của học viện vật lí đã đợi có phần không kiên nhẫn, không ngừng đi qua đi lại.

Tuy rằng vắng vẻ không có nghĩa vắng lặng, xung quanh vẫn nghe thấy những tiếng loa phóng thanh, tiếng nhạc, lâu lâu lại vọng lên tiếng vỗ tay và tiếng gieo hò cổ vũ.

Tô Thố khuyên cô “ Sư tỷ, nếu đã đến rồi thì không nên lo lắng.”

Cô quay đầu lại nhìn Tô Thố một cái, cô không thể bị một đứa sinh viên mới xem thường được, rất nhanh chấn tĩnh lại

“ Tô Thố em đang làm gì thế ?” Lâm Tranh đi đến hỏi thăm, vẻ mặt mang theo một tia khó tin “ Em vẫn còn lên mạng à? Thật sự tranh thủ từng giây a.”

Tô Thố đóng laptop lại, miễn cưỡng nhướng lên một nụ cười “ Cũng không có gì, thầy kêu em viết một chương trình lập trình, sư tỷ khi nào lên sân khấu ?”

“ Vẫn còn 1 người nữa”

Lâm Tranh đã thay xong trang phục, là một chiếc đầm hoa kiểu Ấn Độ, tay chân cô mảnh khảnh nhỏ nhắn , lại cao ráo tỏa ra khí chất yêu kiều.

“Điệu múa Manipuri của Ấn Độ” Tô Thố mắt tràn đầy nhiệt tình tán dương mà nói “ Sư tử, khẳng định tối nay chị là kinh diễm nhất toàn hội trường, em thật nghĩ không ra nếu chị không giành giải nhất thì ai giành đây, Hứa sư huynh nhất định rất tự hào vì chị. ”

Lâm Tranh không nói mà nhìn cô hồi lâu.

“ Sao thế ?” Tô Thố hỏi lại ”

“ Không có gì” cô cười “ Mong là như em nói.”

Sau khi Lâm Tranh đi khỏi thì Tô Thố lại mở laptop mà tiếp tục viết phương trình, cô vừa viết vừa đồng thời lắng nghe những âm thanh bên ngoài, lúc sau tiếng nhạc lại nổi lên lần nữa, Tô Thố ngưng thần mà lắng nghe, một tràng pháo tay vang dội chưa từng có xuất hiện, không cần nghi ngờ cũng biết tiết mục biểu diễn cực kì thành công .

Điệu múa này rất khó để học được tinh túy của nó, nhưng nếu đã học tốt thì khi biểu diễn vô cùng mê động lòng người, vũ nữ múa kiêu diễm say động lòng người như một đóa hoa rực rỡ. Lâm Tranh nhận được sự tán thưởng của nhiều người như thế cũng không có gì là lạ.

Tô Thố không thấy được Lâm Tranh đi đến hậu đài, cô cũng phải lên đài biểu diễn rồi. Tô Thố đi vào phòng thay ra bộ đầm dài màu nâu, lúc thay thì rất mệt nhưng vô cùng lộng lẫy, càng khiến cho thân hình Tô Thố mảnh khảnh cao ráo. Có thể nói đây là bộ đầm nhìn được nhất trong cái tủ đồ của mình.

Trong loa vang ra tiếng gọi tên của Tô Thố, cô bắt đầu đi lên sân khấu, nhưng bất ngờ khi không nghe được bất kì âm thanh nào, cũng không có người nào đưa micro cho cô. Chỉ thấy nhân viên hậu đài khiên lên 1 cây dương cầm lớn đặt ngay trước sân khấu. Tô Thố bắt đầu nôn nao thấy không hay rồi, sắc mặt từ từ trắng bệch ra. Cô nghe thấy tiếng người dẫn chương trình cách màn sân khấu lưu loát nói : “ Thí sinh tiếp theo của học viện Vật Lí Tô Thố, tham gia độc tấu dương cầm , chương thứ 3 của bản concerto thứ 3 của nhà soạn nhạc Rachmaninoff.”

Khi bức màn của sân khấu được kéo lên, hàng ngàn ánh mắt đang chăm chú nhìn vào cô chờ đợi.

Trần Tử Gia học dương cầm đã lâu, đối với dương cầm vô cùng tinh thông. Sau khi nghe màn giới thiệu của người dẫn chương trình xong thì nghi hoặc mà nghiêng đầu nói với Tô Trí : “ Tôi không biết rằng Tô Thố biết đánh đàn dương cầm đấy , nhưng tại sao cô ấy lại chọn bản nhạc khó đến thế ?”

Vương Thẩm ngồi kế bên cũng thấy kì lạ “ Đúng thế, bản nhạc này hoàn toàn không dễ a.”

Tô Trí lắc đầu “ Tôi cũng không rõ cô ấy đang nghĩ gì, vừa này không phải nói rằng chỉ biểu diễn hát hò thôi sao.”

Trên bàn bình phẩm cũng có nhiều người thì thầm nói chuyện , Hứa Nhất Hạo vỗ vỗ vào vai Tô Trí đang ngồi cách đó 1 người hỏi “ Cô ấy nói với cậu thế à ? Hoàn toàn không nhắc đến sẽ biểu diễn đàn ư ?”

“ Đúng vậy , theo như tớ biết thì cô ấy rất nhiều năm rồi chưa đụng đến cây đàn”

Đôi tay Hứa Nhất Hạo dùng sức nắm lấy góc bàn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía sau sân khấu.

Không khí trong hội trường vốn dĩ vô cùng lặng im, bỗng chốc có tiếng nhạc vang lên. Tô Thố đứng im không động đậy, sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chăm vào cây đàn giữa sân khấu. Ngón tay cô nắm chặt, như đang đang đối mặt với mối thù hận làm cho ngón tay từ từ đỏ lên. Đôi mắt cô sáng lên, bên trong như chứa đầy phiền não, lúc ủy khuất, lúc phẫn nộ, thậm chí một tia nào đó là tuyệt vọng. Nhưng người quen biết Tô Thố bây giờ ai cũng ngăn ra thấy lạ, trước giờ chưa từng thấy qua những biểu hiện phức tạp như thế của Tô Thố. Bây giờ cô đứng ngay giữa sân khấu đôi vai không ngừng run lên, ngực phập phồng như đang cố gắng ức chế cảm xúc của mình.

Tô Trí ngồi dưới sân khấu lặng lẽ nhìn cô. Anh hồi tưởng lại lúc nhỏ, cái dáng vẻ của cô khi ba mẹ anh lần đầu dẫn cô về nhà. Lúc đó bố mẹ cô cũng chính là chú và thím của anh mất vì tội nạn giao thông, lúc đó cô chỉ mới có 6-7 tuổi, nhỏ đến đáng thương, không nói không rằng im lặng đứng trước cửa nhà, trên tay ôm chặt một hộp cờ vây.

Thì thầm xì xầm to nhỏ bắt đầu vọng lên từ phía khán đài, nhân viên hậu trường từ hai bên cánh gà hươ tay múa chân, liên tục ra hiệu cho Tô Thố. Trong đám nhân viên đang gấp như lửa ẩn hiện một bóng người đi qua, bóng đen nhìn nhìn Tô Thố, trên mặt hiện ra một tia cười chế giễu.

Tô Thố trên sân khấu đột nhiên cúi chào một cái, sau đó quay người đi, từ từ đi về phía sau. Mọi người lúc này ai cũng nghĩ rằng cô sẽ rời khỏi sân khấu, nhưng cô 1 bước 1 bước tiến đến phía cây đàn, bước đi chậm rãi nhưng chắc chắn, ánh đèn theo bước đi của cô chiếu trên đỉnh đầu, lên mái tóc cô phát ra một luồng sáng đo đỏ.

Tiếng đàn từ tay Tô Thố bắt đầu vang lên, khiến những âm thanh hỗn tạp ở hội trường bỗng chốc chững lại để nhường cho tiếng đàn trầm bổng của cô, cao thấp mượt mà uốn lượn khắp cả hội trường, lúc nhẹ nhàng dịu dàng như tiếng ngân nga thì thầm, lúc lại mạnh mẽ như tiếng thác vạn trượng đổ xuống, quật cường như đấng anh hùng đang đối chọi với vận mệnh, cảm lạnh mà than oán.

Khúc nhạc vừa kết thúc, cô từ từ đứng dậy, chần chừ mà lui xuống hậu đài

Cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm, đại đa số khán giả không hiểu về dương cầm nhưng họ nghe hiểu âm nhạc. Tô Thố trở lại hậu đài, lờ đi những tiếng chúc mừng tán thưởng từ mọi người, bắt đầu thu dọn vật dụng, thay cái đầm biểu diễn, chần chừ đi ra khỏi hội trường.

6. Chương 6

“Tô Thố cậu vẫn ổn chứ.”

Khi trở về kí túc xá mọi người đều vây quanh Tô Thố mà hỏi thăm. Dương Tuyết hưng hăng rống lên: “Tụi này tìm cậu cả buổi chiều và buổi tối, ngay cả phòng tự học ở thư viện cũng tìm qua mấy lượt, cứ sợ cậu xảy ra chuyện gì. Rốt cuộc cậu đã đi đâu?”

“Tớ không sao a, chỉ đi dạo quanh đây.” Tô Thố vừa nói vừa đưa đưa mấy cái túi trên tay lên, “Tớ mua đồ ăn khuya ấy bạn đây, đều là món yêu thích của mọi người.”

Dương Tuyết hài lòng gật gù: “Về là tốt rồi, mau gọi điện cho anh cậu đi, chắc bọn họ cũng lo lắng đến điên rồi.”

Mọi Tô Thố cong lên, rộ lên nụ cười ấm áp: “Được rồi được rồi, mọi người ăn đi. Tớ đi gọi điện thoại.”

“Cậu có biết mình được bao nhiêu điểm không? Là xếp thứ hai đấy. Nếu không phải do anh cậu chấm cậu điểm thấp thì khẳng định cậu xếp thứ nhất. Cậu sau khi biểu diễn xong thì mọi người cũng định tìm cậu để chúc mừng, phóng viên đài truyền hình của trường cũng định tìm cậu phỏng vấn nhưng ngay cả cái bóng của cậu cũng mất tăm.” Lư Lâm Lâm nói mãi đến độ thất thần, “Tô Thố a cậu có thể không biết liêm sỉ mà bảo cái gì cũng không biết cái gì cũng không giỏi mà ai ngờ chơi đàn hay đến thế. Tớ nghe sư huynh Trần Tử Gia và hội trưởng Tây Đại nói với nhau bản nhạc cậu đàn là một trong những bản nhạc độc tấu dương cầm khó nhất, mà hầu như cậu cũng không đàn sai nốt nào”

Cô tự huyền thuyên cả nửa ngày cũng không thấy ai phụ họa, nghiêng đầu ngó quanh kí túc xá, lại phát hiện Tô Thố biến mất không thấy đâu, vẻ mặt trở nên bồn chồn: “Tô Thố đâu? Tô Thố đâu rồi?”

Đặng Ca gõ gõ lên đầu Lư Lâm Lâm: “Nói gì mà nói lảm thế, chuyện tâm ăn bánh xếp của cậu đi, không thấy cô ấy ra ngoài hành lang gọi điện thoại rồi à.”

“Tại sao lại phải ra hành lang gọi chứ?”

“Tại cô ấy sợ tiếng cãi nhau quá lớn sẽ ảnh hưởng đến sức ăn của chúng tớ chứ sao.” Dương Tuyết vừa nói vừa liếc Lư Lâm Lâm. Quả nhiên bên ngoài hành lang Tô Thố đang mở cuộc thi giọng ai lớn hơn với Tô Trí.

“Tô Thố em buổi trưa rốt cuộc đã chạy đi đâu rồi hả?” Tô Trí gào lên trong điện thoại

“Em buồn, em khó chịu em ra ngoài đi vòng vòng không được hả?” Tô Thố không chịu thua mà rống lại, “Có pháp luật nào qui định em phải ngoan ngoan ở trong kí túc xá để anh tìm thấy mà cãi nhau?”

“Thế sao em không mở máy!”

“Điện thoại em có từng mở qua sao!”

Tô Trí giận quá mà cười lên: “Tại sao việc em không mở điện thoại cũng trở thành lý lẽ thế?”

“Lý lẽ hay không lý lẽ em cũng không mở điện thoại, anh làm gì được em.”

Tô Thố nghe thấy giọng Trần Tử Gia bên cạnh khuyên can: “Về là tốt rồi, nói chuyện chính đi.”

Tô Trí hít thở sâu mấy đợt, ngữ khí mới bình tĩnh lại hỏi: “Thế em buồn em khó chịu chuyện gì?”

“Có người muốn khiến em mất mặt, cố tình thay đổi tiết mục của em, em thấy vô cùng tức giận.” Tô Thố cắn chặt môi, “Em bị lừa bị hãm hại mà em lại đoán không ra người đó là ai. Đối lại là anh, anh vẫn cảm thấy vui vẻ và hưng phấn sao?”

“Nhưng rất may là không có tạo thành hậu quả nghiêm trọng nào, em cũng không phải xấu hổ trước toàn trường, trái lại còn làm học viện em nở mày nở mặt. Anh đoán là ngày mai giáo viên cố vấn đoàn hội sẽ tuyên dương khen thưởng em thôi.”

“Vấn đề ở đây không phải kết quả có tốt hay không, mà là ngay từ đầu em đã bị lừa gạt bị ức hiếp.”

“Em bị lừa gạt bị ức hiếp?” Tô Trí “hừ” lên một tiếng, “Thế không phải em cũng lừa gạt không ít người sao? Em nói với họ rằng em không có sở trường gì sao? Em sao không tự kiểm điểm lại mình trước mà còn đi trách người khác.”

Tô Thố câm nín, rất lâu sau mới mở lời, giọng nói đã trở nên yếu ớt đi nhiều: “Em thật sự là sắp quên cách đánh đàn rồi, hôm nay trong lúc thi đấu, em đã phải liều mình mà chơi đấy...”

“Em đừng tìm cớ nữa, A Thố” không biết từ lúc nào mà giọng nói của người ở đầu dây bên kia trở thành của Trần Tử Gia, Tô Thố nghe tiếng anh than nhẹ, giọng nói thanh thoát vang lên, “Anh cũng đã học dương cầm nhiều năm. Anh hiểu rõ muốn chơi giỏi bản “Giao hưởng số 3” phải cần học bao lâu và cần trình độ như thế nào. Em thật sự nghĩ rằng, cái cớ này của em nghe thuyết phục sao?”

“Đúng a, không thuyết phục, một chút cũng không có sức thuyết phục a.” Tô Thố đứng đưng mà nói, “Nếu thật sự đã không tin em, thì đừng tra hỏi em nguyên nhân a.”

Tô Thố nói xong không do dự cúp máy

Sau khi cuộc thi kết thúc, Tô Thố cũng trở nên nổi tiếng trong trường

Trong tiết học vật lí đại cương, khi thầy giáo vừa điểm danh đến tên Tô Thố, gần như tất cả sinh viên của học viện vật lí đều quay đầu lại nhìn, tỉ lệ gần như 100%.

Môn học vật lí đại cương này sinh viên đến gần như là đông đủ nhất. Hồi trước đứng lớp là một vị giáo sư già, một tháng trước vì bệnh mà nhập viện, trong lúc gấp gáp không kiếm được người thay thế nên Phó Giáo sư Bạch của học viện vật lí Bạch Tế Lâm liền đảm nhiệm dạy thế môn này. Lão sư này vô cùng trẻ tuổi, năm nay cũng chưa đến 35, nhưng tài hoa vô biên, đạt được không ít thành quả, giáo sư trẻ tuổi lại tài hoa như thế luôn có một đặc điểm chính là khốc liệt, mỗi tiết học đều điểm danh, nên tất cả sinh viên các học viện này không có ai dám không lên lớp môn này.

Tô Thố bình thần hô “ Có”, đối diện với sự chú ý của mọi người cũng không đổi sắc; không ngờ Bạch Tế Lâm đánh giá Tô Thố một lượt xong thì nói: “Tô Thố, cuối giờ ở lại một chút.”

Mình lại làm sai chuyện gì sao? Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu Tô Thố. Mình cũng không có làm gì phạm pháp, cũng không bao giờ cúp học, thành tích cũng rất tốt, Haiz, đương nhiên là trừ môn Anh văn ra. Có việc gì mà thầy giáo cần gặp riêng mình chứ?

Đối phương là viện trưởng, Tô Thố cũng không có gan làm lơ việc này.

Sau khi thấy các bạn lần lượt thu dọn mà ra về hết, Tô Thố mới rón rén bước lên bục giảng, “Giáo sư Bạch”

Giáo sư Bạch đẩy đẩy giọng kính, thông dong mà nói: “Nếu không vội ăn cơm, thì hãy đi đến phòng thực nghiệm với tôi một chuyến.”

“Không vội không vội.” Tô Thố mỉm cười.

Phòng nghiên cứu vật liệu nano của giáo sư Bạch không nằm trong phòng thí nghiệm của học việc vật lý mà nằm ở Trung Tâm Nghiên Cứu Khoa Học. Tô Thố khi vừa bước chân vào trường này đã từng nghe đồn mỗi phòng thí nghiệm khoa học ở đây đều được quốc gia đầu tư tiền triệu vào, thiết bị tân tiến hiện đại, người không phận sự khó có thể bước chân vào được, mà Tô Thố vừa bước vào đã cảm thấy bồn chồn cả người, hoàn toàn không nghĩ rằng mình nhanh như thế đã có thể bước chân vào toà nhà truyền thuyết này, nhanh quá mức đi.

Trung tâm nghiên cứu khoa học quả là khác biệt với những toà nhà khác, bên trong nhìn hiện đại như khách sạn 5 sao. Trên sàn nhà ngay cả một hạt bụi cũng không có. Đương nhiên trong lòng Tô Thố cũng hiểu rằng, không có bụi là vì muốn đề phòng tích điện, mỗi thiết bị nghiên cứu trong này đều vô cùng đắt giá.

“Đến rồi.” Bạch Tế Lâm đứng lại.

Phòng nghiên cứu vật liệu nano không như tưởng tượng của Tô Thố là sẽ sạch không hạt bụi, an tĩnh như những phòng khác của trung tâm. Trái lại, trong đó vô cùng huyên náo, 3 nghiên cứu sinh trong phòng đang vì một vấn đề gì đó mà tranh nhau lên tiếng, cãi nhau không ngừng, hoàn toàn không phát hiện ra sự xuất hiện của giáo sư Bạch và Tô Thố. Họ vừa cãi nhau vừa phóng ra những từ ngữ tây lai tở loạn cả lên, Tô Thố nghe mà một chữ cũng không hiểu.

Tô Thố theo Bạch Tế Lâm tiến vào một phòng nghiên cứu nhỏ, cô lặng lẽ thở dài, chuẩn bị tinh thần nhận mệnh lệnh

Bạch Tế Lâm chỉ chỉ vào màn hình máy tính. Tô Thố theo quán tính nhìn vào màn hình, sừng sờ, tại sao phần mềm cô tự viết lại xuất hiện trên máy tính của giáo sư?

“Đây có phải là một phần trong phần mềm trò viết cho công ty Sĩ Đăng?”

“Em không biết đó là công ty gì” Tô Thố trầm mặc nói: “Đây là công việc part-time mà bạn em giới thiệu, họ có nhu cầu thiết kế một phần mềm mới, em chỉ phụ trách một mảng nhỏ trong đó, Mà tại sao giáo sư lại biết?”

“Tôi vốn là cổ vấn của công ty đó, sau này mới phát hiện ra trò thì ra là học sinh trong lớp của tôi.” Trong mắt Bạch Tế Lâm có tia tán thưởng, “Thật hiếm có. Việc học tập vốn dĩ đã rất bận rộn, mà còn có thể kiêm chức viết phần mềm, vả lại còn viết rất tốt, so với nghiên cứu sinh khoa công nghệ máy tính còn lợi hại hơn. Thành tích giữa kì của em cũng vô cùng xuất sắc, chỉ là môn Anh Văn cần cố gắng thêm chút nữa.”

Tô Thố gật gật đầu: “Môn tiếng Anh của em thật sự rất tệ.”

Ngữ khí Bạch Tế Lâm đột nhiên trầm xuống, “Tô Thố, trên thông tin cá nhân của em có ghi, cha mẹ em mất sớm, lớn lên tại nhà của người khác?”

Cho dù là thầy giáo, nhưng khi nhắc đến những vấn đề tế nhị như thế, ngữ khí bất giác cũng trở nên ôn hoà hơn, vô cùng chân thành và ấm áp. Tô Thố cắn cắn môi nói: “Không phải là người khác, bác trai bác gái đã nhận nuôi em.”

“Thế em gặp khó khăn trong vấn đề tiền bạc? Sao không xin cấp học bổng?”

Tô Thố cúi đầu nhìn chăm chăm vào mũi giày, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót vô tận: “Họ có rất nhiều tiền, cũng cho em rất nhiều tiền tiêu vặt, đối với em vô cùng tốt, cứ như con gái ruột vậy. Nhưng emem không muốn dùng tiền của họ.”

Ngữ khí của câu nói đến phút cuối có chút ngập ngừng, Bạch Tế Lâm nghe cũng cảm khái vài phần. Ông cũng dạy qua không ít học sinh, nhưng chưa thấy qua nữ sinh xinh xắn nào lại kiên cường đến thế. Ông ngập ngừng giây lát nói với cô: “Tôi có một công việc cho trò, trò có muốn nhận không?”

Tô Thố dường như thấy được một tia sáng, cô vội ngắt đầu nói: “Là công việc gì?”

“Cũng là công việc thiết kế phần mềm, như thế nào? Còn về vấn đề kĩ thuật, những sư huynh sư tỷ ngoài đó có thể giúp đỡ. Cái hạng mục này đang thiếu người, tốt nhất là ngày mai đến báo danh.”

“Vâng.” Tô Thố gật đầu lia lịa đồng ý, cứ như sợ Bạch Tế Lâm phút chốc sẽ đổi ý vậy, “Nhưng mà”

“Như thế nào?”

“Bạch giáo sư, em gần đây đang tham gia một cuộc thi tài nghệ phong cách của trường, nên có thể thời gian có chút không tiện, tuần sau là thi chung kết rồi.” Tô Thố ngừng một lúc thấy lông mày Bạch Tế Lâm nhăn lên vội vàng nói thêm: “Nhưng em không thi cái đó cũng không sao, thật đấy, chỉ cần làm phiên giáo sư gọi một cú điện thoại thông báo cho bên hội học sinh, nói em đang rất bận rất là được.”

Bạch Tế Lâm nghe xong hài lòng gật gật đầu, chỉ ra ngoài cửa: “Thế thì đi chào hỏi sư huynh sư tỷ một chút đi.”

Tô Thố đẩy cửa đi ra ngoài, Bọn họ bây giờ cũng đã tạm ngừng cuộc chiến ban nãy, tâm bình khí lặng mà cùng nhau thảo luận vấn đề. Khi thấy Tô Thố từ phòng làm việc đi ra, mọi người đều mỉm cười chào hỏi, vị sư tỷ xinh đẹp cũng tự giới thiệu mình: “Chị tên Lưu Phi, bọn họ là Viễn Thanh Long và Lữ Bái.”

Cô vừa nói vừa cười quay qua hỏi hai người kia: “Ê, các cậu có thể tưởng tượng được một nữ sinh năm nhất đã có thể viết phần mềm mà còn viết tốt như thế chưa? Tớ không biết như thế nào chứ lúc tớ bằng tuổi cô ấy giờ, nay cả ngôn ngữ lập trình là gì còn không biết nữa là.”

Tô Thố khiêm tốn cười mỉm: “Sư tỷ quá khen rồi.”

Thái độ của Lưu Phi vô cùng hoà nhã, không vì Tô Thố là sinh viên năm nhất mà lộ ra nửa điểm sắc thái coi thường. Tô Thố lập tức cảm thấy thích nơi này.

Việc Tô Thố rút khỏi cuộc thi phong cách không đến một ngày là lan truyền đến nỗi người người đều biết. Những kẻ vui mừng nhất chính là những tuyển thủ trong top 16, bây giờ không cần tranh đua mà nhiệm vụ trở thành top 15, có thể tranh tài cao thấp với những thí sinh bên Tây Đại. Và người thất vọng nhất không phải Tô Thố, mà chính là các bạn học trong học viện vật lí, gần như đa số trên đường có gặp Tô Thố, cũng giả vờ như không gặp, ngay cả Dương Tuyết cũng không đoái hoài gì đến cô.

6b Cũng có thể nói là, Tô Thố từ một người được hoan nghênh nhất phút chốc trở thành một người không được hoan nghênh nhất. Nhưng một người hay bị Tô Thố cự tuyệt như Lê Kiệt, vẫn như thường chào hỏi nói chuyện với cô, làm cho Tô Thố vô cùng cảm kích. Nên nhân phẩm của con người a, khi dụng chuyện mới có thể thấy rõ ràng được.

Tô Thố hoàn toàn có thể thông cảm cho họ được, cũng đã lường trước được tình huống này sẽ phát sinh. Mấy ngày trở lại đây, cô cũng từ từ trở nên quen với việc không có ai đoái hoài quan tâm đến mình.

“Tô Thố.”

Đó là vào buổi sáng ngày thứ bảy, nhiệt độ hôm đó giảm đột ngột, không khí xung quanh cứ như bị đóng băng, vừa khô vừa buốt. Không gian bên ngoài trung tâm nghiên cứu tĩnh lặng vô cùng, bất kì một âm thanh vang lên đều nghe như vọng từ nơi xa.

Tô Thố từ từ qua lại mỉm cười

“Hứa sư huynh”

Hứa Nhất Hạo đứng dưới gốc cây, đôi tay để trong túi áo khoác, trên áo còn đọng lại vài chiếc lá khô. Anh đứng đó nhìn cô, trông anh vẫn anh tuấn như này nào, nhưng bây giờ lại có thêm phần hốc hác. Gió mang cái lạnh buốt thổi tới, bên trong còn vương mùi rượu vẫn quanh mũi Tô Thố, cho dù là cơn gió thoáng, vẫn ngửi được mùi rượu nồng đậm. Cô biết nhất định Hứa Nhất Hạo từ trước đều sống trong nhà, nếu không hiệu trưởng cho phép anh sao có thể uống rượu, mà còn uống nhiều thế này?”

“Sư huynh, hôm qua em đã gửi vào hòm thư của anh bài văn cần nộp mỗi tháng rồi.” Tô Thố nói. Giữa họ cách nhau một dãy xe đạp nhưng không ai muốn chuyển động một bước.

“Em dạo này không lên thư viện tự học à?” anh hỏi, “Anh tìm em mấy lần mà không thấy.”

“Vâng” Tô Thổ che miệng cười một tiếng: “Giáo sư Bạch nhờ em đến phòng thực hành làm việc linh tinh, và còn có phụ cấp học bổng nữa, em đành phải để việc tự học qua một bên thôi.”

“Ồ” Hứa Nhất Hạo nói, anh hạ thấp mắt, đem ánh nhìn giấu trong hàng lông mi rậm rạp.

“Đúng rồi, sao không thấy Lâm sư tỷ?”

“Cô ấy? Anh với cô ấy không có quan hệ gì.” Hứa Nhất Hạo cười khở, trầm ngâm nói, “Em có biết được hôm thi đấu, tiết mục của em là ai đã thay đổi không?”

“Em không rõ” Cô lãnh đạm cười, trên mặt tràn đầy tia giễu cợt, “Nhưng người đó không phải là Lâm sư tỷ”

“Không phải sao?” Hứa Nhất Hạo bất ngờ, mấy hôm nay vì chuyện này mà lo lắng suy tư, bây giờ lại nghe Tô Thổ khẳng định chắc nịch là không phải cô ấy, bỗng cảm thấy vô lực.

“Vả lại chuyện này cũng không gây ra hậu quả nghiêm trọng nào, em cũng lười đi truy cứu nữa, cũng chẳng để làm gì.” Tô Thổ cười, thất thần “Cũng do em quá nhiều kẻ thù, không cách nào a, em vốn dĩ làm người thật thất bại, ai cũng đắc tội và cũng không níu giữ được ai”

Hứa Nhất Hạo không lên tiếng, đứng dựa vào gốc cây nhắm mắt lại

“Sư huynh, em đến phòng thực nghiệm đây, anh cũng nên về nghỉ ngơi, sau khi uống rượu đứng hứng gió như thế sẽ dễ đau đầu...”

Câu nói còn chưa dứt thì thân hình của Hứa Nhất Hạo đã dựa vào cây mà trượt xuống, hắn định đưa tay nắm lấy thân cây để đứng vững nhưng thất bại mà trượt ngã xuống.

Biến cố bất ngờ này khiến Tô Thổ bỗng chốc ngây ngốc, một lúc sau mới sực tỉnh lại, Tô Thổ vội vàng vượt qua dãy xe đạp chạy đến bên hắn, vừa kịp đỡ lấy hắn đang trượt ngã xuống nhưng thất bại. Hứa Nhất Hạo là con trai, thân thể lại cao to, toàn bộ sức nặng đè lên người Tô Thổ, khiến cho cô không cách nào nhúc nhích. Khiến cho chính mình đứng vững đã khó, nói chi đến việc dìu anh tứ đi bệnh viện chứ.

May mắn là Hứa Nhất Hạo vẫn còn có thể lên tiếng, anh yếu ớt nói: “Anh không sao, chỉ là có chút chóng mặt.”

Dìu hắn ngồi xuống gốc cây xong, Tô Thổ từ trong túi áo của anh tìm thấy điện thoại, bình tĩnh gọi điện cho bệnh viện trường. Ý thức của Hứa Nhất Hạo vẫn còn rất tỉnh táo, vô lực hỏi Tô Thổ: “Sao em biết được số khẩn cấp của bệnh viện trường?”

“Lần trước chân em bị thương đã phải đến bệnh viện trường, nên tiện thể ghi nhớ luôn số điện thoại, thôi đừng nói chuyện nữa”

Hứa Nhất Hạo gật đầu, nhắm mắt lại cũng không nói gì thêm; Tô Thổ để đầu hắn dựa vào vai của cô, vừa cúi đầu là có thể thấy được gương mặt anh—sống mũi cao thẳng, khuôn miệng vô cùng gợi cảm, đôi mắt bị hàng lông mi rậm rạp cong cong che phủ. Gương mặt anh bây giờ xanh xao, Tô Thổ thu lại ánh mắt không đành lòng mà ngắm anh thêm nữa.

Động tác của bác sĩ bệnh viện trường cũng coi như nhanh nhẹn, xe cứu thương và bác sĩ chưa đến 10 phút đã có mặt, dìu Hứa Nhất Hạo lên xe đi thẳng đến bệnh viện.

“Đường huyết thấp, sang nay còn ra gió nên cảm cúm rồi, nhập viện quan sát một ngày, ngày mai có thể xuất viện được.” Sau khi kiểm tra một lượt bác sĩ đồng loạt tuyên bố, “Đúng là thanh niên trẻ tuổi, thức khuya, uống rượu, lên mạng thâu đêm, cái bệnh sinh viên này tôi đã gặp không ít.”

Hứa Nhất Hạo được đưa đến phòng bệnh, Tô Thổ thì không ngừng chạy Đông chạy Tây để làm các thủ tục nhập viện, bác sĩ y tá thấy thế cứ định ninh cô nhất định là bạn gái của Hứa Nhất Hạo, Tô Thổ nói không nên lời, chẳng lẽ bộ dạng mình lại hiền thực đoan chính đến như thế?

Thời gian cứ thế trôi, khi cô nhìn lại đồng hồ thì đã 8 giờ kém 10. Với bất cứ giá nào cô cũng phải có mặt ở phòng thí nghiệm trước giờ này. Tô Thổ cầm điện thoại của Hứa Nhất Hạo lên, bất ngờ khi nhìn vào màn hình hiển thị, cuộc gọi đến và gọi đi gần nhất đều hiển thị số của Trần Tử Gia. Suy nghĩ hồi lâu, Tô Thổ

nhấn nút gọi đi. Sau cuộc gọi gần với những lời nói khó nghe, Tô Thố đã không còn liên lạc với Tô Trí Trần Tử Gia. Nhưng hiện tại trong tình huống éo le này, cô chắc chắn không kiếm được người khác để giúp đỡ.

Chỉ hy vọng giờ này người kia đã ngủ dậy. Thật không khiến Tô Thố thất vọng, chỉ sau 2 hồi chuông, tiếng nói của Trần Tử Gia vang lên bên kia đầu điện thoại: “Hứa Nhất Hạo, hôm qua cậu đã đi đâu cả đêm?”

Tô Thố nhẹ nhàng lên tiếng: “Sư huynh là em, Tô Thố.”

Đầu dây bên kia rơi vào im lặng, không có lên tiếng, chỉ nghe thấy được tiếng điện thoại nho nhỏ

Bây giờ cô không quản ba bảy hai mốt nữa, nhanh chóng lên tiếng giải thích: “Hứa sư huynh hiện nay đang ở bệnh viện trường lâu 3. Anh ấy ngã bệnh, là em đưa anh ấy vào đây. Trên người em không có đủ tiền, hiện tại còn 3-4 loại phí bệnh viện chưa được thanh toán. Nếu anh có thời gian thì phiền anh đến đây giúp, được không? Em sẽ giao điện thoại và những giấy tờ của Hứa sư huynh ở quầy nhận bệnh, anh đến nơi thì liên hệ bác sĩ để lấy. Em bây giờ có việc gấp phải rời đi nên em cúp điện thoại đây.”

Tô Thố xử lý mọi chuyện xong hết thì vội vàng vành chạy đến phòng thí nghiệm, may mắn là không có đi trễ. Cô vừa đẩy cửa bước vào đã thấy mấy vị sư huynh sư tỷ đã đến đông đủ, thay áo thí nghiệm chỉnh tề, đang đứng quây quanh đồng thiết bị tân tiến đắt giá, Lưu Phi và Lữ Bái lại vì một số tiểu tiết mà tranh cãi không ngừng, Viên Thành Long đứng đó làm vai trò hoà giải, trung hoà ý kiến của hai bên.

Bọn họ trong thời gian làm việc luôn tranh luận không ngừng, lấy lý luận công kích lẫn nhau, không ai nhường ai, nhưng một khi tư tưởng đã thống nhất, thì mọi vấn đề đều được giải quyết một cách viên mãn nhất. Tuy trong công việc là như thế, quan hệ ngoài đời của họ rất tốt. Khi buổi trưa cùng đi ăn với nhau, Tô Thố đặc biệt thích cái không khí quanh họ.

Cũng là vào buổi chiều như thế, trận tuyết đầu tiên sau khi lập đông đến hẹn lại đến, những hạt tuyết nhỏ óng ánh bay lả tả trên bầu trời

Vì tuyết rơi nên không ai muốn ra ngoài nên họ gọi thức ăn bên ngoài giao đến. Hai người con trai chu đáo vừa giúp Lưu Phi gấp rau vừa kể câu chuyện cười trên mạng; Chỉ cần tinh thần cô có chút lo ra thì tức thì hai người kể bên sẽ nhìn ra. Ba người họ cậu một câu tớ một câu, trò chuyện vô cùng rôm rả. Tô Thố ngồi kể bên quan sát hết thấy, tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng vừa âm thầm cười vừa lẳng lặng thở dài: Hy vọng nó sẽ không trở thành một thảm kịch.

“Đúng rồi, Tiểu Thố, cuộc thi tài nghệ gì đó diễn ra mấy hôm trước, em có tham gia không?” Lưu Phi đột nhiên hỏi

Tô Thố không ngờ đến đề tài nói chuyện lại chuyển đến cô, có chút kinh ngạc trả lời: “Có tham gia”

“Hèn gì tớ cứ thấy sao nhìn em rất quen mặt, mấy hôm nay tớ cứ suy nghĩ đã gặp qua em ở đâu đó.” Lưu Phi cười lên, “Em là cô gái đàn dương cầm hôm đó, đàn rất hay.”

Sắc mặt Tô Thố có tí ngượng gạo, miễn cưỡng uhm một tiếng: “Em chỉ đàn đại, cũng không có hay ho gì.”

“Chị là có đem theo lỗ tới để nghe đó, em quá khiêm tốn rồi.” Lưu Phi cười mỉm.

Hai người còn lại nghe thấy có chút choáng váng, nhìn Tô Thố đánh giá nửa ngày, Lữ Bái mới lên tiếng trước: “Thì ra tiểu sư muội là tài nữ, còn có môn nào em không tinh thông không?”

“Chị có chuyện muốn nhờ em giúp.” Lưu Phi cầm lấy tay Tô Thố nói.

“Sư tỷ cứ nói”

“Ngày mai là ngày kỉ niệm kết hôn thứ 30 của cha mẹ chị, buổi tối sẽ có buổi tiệc nhỏ. Chị có ý định muốn khiến họ bất ngờ, nhưng tìm mãi cũng không tìm được người có thể đánh đàn, có thể hay không nhờ em một tí? Chị đảm bảo tuyệt đối sẽ không tốn nhiều thời gian của em lắm đâu.” Lưu Phi không chớp mắt mà nhìn Tô Thố, ánh mắt cô sao mà chân thành và tha thiết như thế, khiến cho Tô Thố không có dũng khí đối diện với ánh mắt ấy mà thốt lên lời cự tuyệt.

Hai người còn lại nhìn thấy sự do dự của Tô Thố, một người nói “Lòng hiếu thảo thật đáng quý a”, người còn lại thêm vào: “Tiểu sư muội, em không đi thật không cho anh mặt mũi, đi đi mà”

“Em...”

“Đi đi.” Bạch Tế Lâm từ trong phòng làm việc bước ra, ngữ khí ôn hoà nói “Tôi cho phép mấy trò nghỉ ngơi”
Còn có thể thế nào đây? Một chút cơ hội cự tuyệt cũng không có. Tô Thố trầm mặc giây lát, sau đó nói: “Sẽ đi mà”

7. Chương 7

Buổi vũ hội kỉ niệm kết hôn của ba mẹ Lưu Phi tổ chức ở một khách sạn xa hoa nhất thành phố, người đi kẻ đến đều thuộc tầng lớp thượng lưu lái xe sang ăn mặc thời thượng. Tô Thố cảm thấy nếu cho cô một mình đến nơi này, căn bản là đến cánh cửa cô cũng không dám bước qua.

Lưu Phi cầm tay Tô Thố dắt cô tiến vào khách sạn, cô bước từng bước lớn, thần thái dáng đi tự nhiên tùy ý, cứ như là đang đi vào nhà của chính mình vậy, thậm chí viên quản lí của khách sạn cũng mau chóng chạy đến tiếp đón chào hỏi cô, nụ cười nịnh nọt lấy lòng. Tô Thố chớp chớp mắt, chưa kịp thắc mắc đã hiểu được nguyên nhân.

Lưu Phi vừa bước đi vừa hỏi: “Ba mẹ tôi đâu?”

Quản lí cúi người nói: “Đồng sự trưởng đang ở tầng thượng, để tôi dẫn đường cho tiểu thư.”

Sắc mặt Tô Thố vẫn như thường, nhưng đôi tay cô lại không ngừng run rẩy; cô đem tay mình nhét vào trong áo khoác. Thang máy từ tốn mở ra, họ cùng nhau bước vào thang máy, một đường lao vút lên tầng thượng của khách sạn.

Thang máy là loại trong suốt có thể nhìn ngắm quang cảnh xung quanh, bốn mặt tường đều là kính. Cảnh vật càng ngày càng cao, cảnh trí dưới đất hiện ra không sót thứ gì. Đang lúc chạng vạng, mặt trời đã xuống núi, thân sắc của Tô Thố sâu như đáy giếng, cô nhìn thành phố to lớn nằm dưới chân mình càng ngày càng xa, mỗi ngọn đèn gần và xa trong mỗi góc nhỏ của thành phố không ngớt lóe sáng lên, biểu cảm âm trầm của thành phố khi này bỗng chốc tiến vào cuộc sống về đêm bận rộn phong phú.

Lưu Phi chờ cô ngắm cảnh xong mới kéo cô lại, quay sang nói với quản lí: “Đúng rồi, tôi đã tìm được người đánh đàn đêm nay, anh không cần lo việc ấy nữa.”

Quản lí vẻ mặt khó tin mà đánh giá Tô Thố: “Cô ấy ư? Cô bé này sao?”

“Không nên xem thường cô ấy.” Lưu Phi lạnh lùng nói, “Chỉ ít thì cô ấy đánh đàn vẫn hay hơn khối người mà anh tuyển chọn.”

Đã đến nhà ăn trên tầng thượng, xung quanh đều được bao phủ bằng kính trong suốt, bây giờ đã tụ tập không ít khách khứa. Nhìn sơ qua thì chỉ ít có hơn 400-500 khách, mỗi người đều ăn mặc sang trọng, khí chất bất phàm, ngôn phong thoát tục, đàn ông đa số đều diện tây trang, đàn bà trang nhã cao quý; trên bàn dài bày biện hàng ngàn loại điểm tâm, bánh ngọt chất cao lên như một ngọn núi nhỏ.

Khi Tô Thố thay xong trang phục tiến vào đại sảnh, thì buổi tiệc cũng sắp sửa bắt đầu.

Chiếc dương cầm được đặt trên một cái bục nằm ở một góc của đại sảnh, cao hơn hẳn so với địa hình xung quanh. Là chiếc dương cầm được xem như vật phẩm trân quý được các nhà sưu tầm săn đón, người bình thường đừng nói là mua, ngay cả cơ hội được nhìn thấy cũng hiếm có. Tô Thố lặng lẽ đứng đó, nhìn vào chiếc dương cầm, phảng phất không đoái hoài đến sự việc xung quanh, dường như đang muốn chờ đợi đến biến cố đá mòn. Qua một lúc lâu, dưới sự hồi thúc của MC mới từ từ bước đến, ngón tay thon dài chậm rãi đặt lên phím đàn.

Tô Thố cũng không có ấn tượng chính mình đã dạo lên những khúc nhạc nào, cô chỉ nhớ khi buổi khiêu vũ bắt đầu lúc cô đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, thì không ngờ nhìn thấy hai người bước về phía cô.

Tại sao đi đến đâu cũng gặp bọn họ? Tô Thố đã chơi đàn gần một giờ đồng hồ, cơ vai đau nhức, vừa mệt vừa mõi, cô muốn xem sự tồn tại của họ như không khí, nhưng không làm thế được. Cô quay lại nhìn xuống sàn nhà một hồi, sau đó ngẩng lên lộ ra nụ cười tinh nghịch hướng đến họ: “Sao hai người lại ở đây?”

Nói xong mới phát hiện mình nói thừa. Có thể xuất hiện ở buổi tiệc này thì có thể là những người như thế nào, ai cũng hiểu rõ như ban ngày. Hứa Nhất Hạo và Trần Tử Gia có thân phận gia cảnh thế nào, có thể xuất hiện ở đây cũng không có gì là lạ.

Hôm nay bọn họ đều khoác lên bộ vest cực kì tôn dáng, thật sự là phong độ đỉnh đặc vạn người có một. Tô Thố chưa bao giờ mệt như hôm nay, nhưng cũng không nhịn được mà nhìn họ thêm vài lần. Trong cái không gian hoa lệ mà sang trọng này, cùng với người đàn ông anh tuấn hào hoa như thế, có phải rất giống một tình tiết nào đó trong các bộ phim điện ảnh? Hoàng tử gặp gỡ công chúa, sau đó bắt đầu một đoạn tình cảm oanh liệt? Tô Thố tự giễu mà nghĩ, trong cái bầu không khí này, cô không đem theo máy ảnh thật đáng tiếc.

“Đàn hay lắm.” Hứa Nhất Hạo hướng Tô Thố gật đầu. Hôm nay nhìn hắn có vẻ rất có tinh thần.

Trần Tử Gia đứng đó không nói lời nào, chỉ nhìn cô. Tô Thố cũng không muốn nói gì với anh, từ cái lần xung đột ấy, hai người cũng không có cơ hội gặp mặt thêm lần nào.

“Hứa sư huynh, anh chạy từ bệnh viện đến đây sao?” Tô Thố cười cười. Ước tính trong tất cả khách khứa có mặt ở đây thì khí sắc cô là tệ nhất, chẳng lẽ không ai phát hiện ra sao.

“Chiều hôm qua anh đã được bác sĩ cho xuất viện rồi.” Sắc mặt Hứa Nhất Hạo đột nhiên có chút ngại ngùng: “Cám ơn em.”

“Không cần khách sáo, anh nhớ gửi lại viện phí cho em là được.” Tô Thố cong môi, mỉm cười nói.

Hứa Nhất Hạo nhất thời không nghĩ đến Tô Thố trong cái thời khắc này nhắc đến vấn đề tiền với anh, đang chờ đợi người ra, Trần Tử Gia đứng bên cười tủm tỉm: “Tô Thố em....”

“Sư huynh, bên kia có người đang gọi anh.” Tô Thố ngắt lời của hắn, dang tay chỉ về phía trung tâm của đám người trong phòng.

Một thiếu nữ đẹp đến nỗi không giống người phàm đang tiến đến. Tóc thiếu nữ đen óng dài mượt như dòng suối đổ về phía sau lưng, dưới đôi chân là một đôi giày cao gót chót vót, phối cùng bộ lễ phục màu trắng thuần khiết, nhìn vừa ưu nhã vừa thoải mái. Tô Thố chưa bao giờ gặp qua một người mà trang phục với khí chất tương xứng đến như vậy.

Cô tiến đến thân mật khoác tay Trần Tử Gia, ôm chặt lấy anh, sau đó nói với Tô Thố: “Hồi nãy mình có để ý bạn lúc đang chơi dương cầm, khúc nhạc “A Dì Lệ Na bên dòng sông” bạn chơi thật xuất sắc mê người, mình thật hy vọng có thể khiêu vũ trong tiếng đàn tuyệt diệu như thế.”

Trần Tử Gia quay đầu nhìn vào cô gái, trong mắt anh thoáng lóe lên một tia sáng, sau đó mỉm cười bắt đầu giới thiệu: “Tô Thố, đây là Mễ Thi, cũng giống như em là sinh viên năm nhất của trường chúng ta.”

Mễ Thi cười lên, lộ ra hàm răng trắng sáng như ngọc, Tô Thố gần như xông lên phía trước, sờ sờ lên khuôn mặt trắng hồng của cô ấy. Mễ Thi lên tiếng: “Bạn chính là em gái Tô Trí, Tô Thố trong truyền thuyết sao, tôi cuối cùng cũng có thể diện kiến người thật rồi.”

Tô Thố hướng cô gật đầu, lại dùng tay chỉ chỉ vào khuôn mặt mình, nói một cách nghiêm túc: “Mễ Thi, bạn nhìn mình, có cái dáng nào giống trong truyền thuyết chứ? Đại danh của bạn mới thật sự là như sấm bên tai, mình không biết đã ngưỡng mộ bao lâu rồi.”

Mọi người nghe thế đều cười rộ lên

Lời của Tô Thố thật sự không phải giả dối. Mễ Thi từ lúc bước chân vào trường đã được công nhận là hoa khôi của khoa của viện, lúc năm hai được thăng cấp trở thành hoa khôi của trường, ngoài cái dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn ra, còn nghe lời đồn phong thanh là gia cảnh nhà cô ấy vô cùng bề thế, nhưng bề thế đến trình độ như thế nào thì không ai biết được. Mà lời đồn trên thế gian này một nửa là sự thật, nhìn phục sức trên người cô, Tô Thố trong lòng cũng tự hiểu một phần.

Mễ Thi vô cùng dễ chịu, đôi mắt lấp lánh ánh quang: “Ô Tô Thố, bạn nói thật chứ?”

“Đương nhiên thật.” Tô Thố mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt cô rơi vào người của sư tỷ Lưu Phi đang đứng cách đó. Mễ Thi và sư tỷ rất giống nhau, hoàn cảnh gia thế không cần bàn, người lại vô cùng thiện lương ôn nhu, khí chất yêu kiều tuy không thể không có, nhưng trên dưới cũng tìm không ra nửa chút kiêu kỳ, khí chất ôn hòa, đối nhân xử thế vô cùng lễ nghĩa, không có điểm nào chê được, toát ra phong cách khuê danh thực nữ của các gia đình danh tiếng. Người con gái như thế này, thật khiến người ta không thể không yêu thích.

“Nhưng mà, tại sao bạn đang tham gia cuộc thi phong cách lại đột ngột rút lui?” Mễ thì thẳng thắn hỏi “Tôi chưa kịp so tài với bạn, thật đáng tiếc.”

“Không cần đáng tiếc.”

“Bạn có muốn biết nguyên nhân không, để tớ nói cho bạn biết.” Tô Thố chỉ chỉ đồng hồ treo trên tường đại sảnh, sau đó ánh mắt di chuyển từ Hứa Nhất Hạo đến Trần Tử Gia sau đó đến Mễ Thi. Cô nhìn bọn họ cười và nói, “Tỉ như bây giờ, trong vòng 3 phút nữa tớ phải rời khỏi nơi này, nửa tiếng nữa phải có mặt ở phòng thí nghiệm của trường, tuy nhiên bây giờ đã gần 9 giờ tối, nhưng tớ vẫn còn một đồng công việc cần giải quyết ở đó. Đây chính là nguyên nhân.”

Vừa nói xong cô cũng cúi đầu, quay đầu bước đi. Cô bước ra bên ngoài đại sảnh, vừa đặt chân vào thang máy đã nghe tiếng Hứa Nhất Hạo vội vã đuổi đến nói: “Ô Tô Thố, để anh tiễn em.”

Hắn không đuổi kịp thang máy, nên chỉ chăm chăm nhìn vào cửa thang máy từ từ đóng lại, chỉ nghe tiếng Tô Thố nói vọng ra: “Hứa sư huynh, làm phiền anh chuyển lời cáo từ đến sư tỷ hộ em.”

Cô bắt xe trở lại trường, người vừa mệt vừa đói, nên vừa leo lên xe dường như ngủ thiếp đi, cuối cùng là do tài xế lay tỉnh cô, báo rằng đã đến nơi. Tài xế taxi nhìn đáng bộ ngã nghiêng khi cô bước xuống xe, trong lòng cảm khái: Cô gái xinh đẹp đường này, không sợ rằng sẽ bị người ta lợi dụng bán đi sao.

Trong lúc trở lại kí túc xá, Tô Thố nhận ra có người đang đứng trong hốc tối kế bên bức tường kí túc xá. Những địa điểm như thế thường hay mai phục những đôi tình nhân yêu nhau, Tô Thố vốn dĩ đã khá quen với những điều như thế. Nhưng lần này lại không như vậy, nam nhân vật chính cư nhiên lại là hội trưởng hội học sinh Tây Đại Vương Thắm, còn nữ nhân vật chính là một cô gái đáng người nhỏ nhắn, nhìn vô cùng khả ái đáng yêu.

Tô Thố biết hẳn thay bạn gái như thay áo, nhưng không ngờ lần này lại cư nhiên chọn nhân vật trong kí túc xá của cô. Thật là hài kịch a, cô giả vờ như không thấy, chuyên chú đi vào trong tòa lầu, nhưng không ngờ bạn học Vương Thắm không có một chút xấu hổ mà còn gọi cô lại.

“Ô Tô Thố cô đợi chút.”

Tô Thố dừng lại, phối hợp cười hai tiếng, “Hội trưởng đại nhân, bạn gái anh vẫn còn ở đó a.”

“Cô ấy sẽ không để ý, đúng không” Vương Thắm vừa nói vừa mỉm cười nhìn bạn gái hắn: “Em vào trước đi, anh còn có chút sự việc cần giải quyết.” Nụ cười và ánh mắt của hắn cứ như phóng điện, cô gái ấy nghe xong mỉm cười ngọt ngào chạy thẳng vào kí túc xá, không thèm liếc Tô Thố dù là một cái.

Tô Thố cười “xùy” một tiếng giễu cợt, đúng là được mở mang tầm mắt a.

“Được rồi, ăn cơm chưa?” Vương Thắm cười xảo quyết “Anh mời em đi ăn khuya.”

“Làm sao anh biết được tôi chưa ăn tối?”

“Mất thấy được.” thấy ánh mắt Tô Thố hiện lên tia không tin được, hắn cười bổ sung: “Thật ra anh cũng vừa mới trở về từ buổi tiệc. Lúc anh rời đi là lúc em đang chơi đàn, chỉ cần đổi chiều thời gian một chút là có thể đoán ra em chưa kịp ăn cái gì.”

Tô Thố khách sáo cự tuyệt: “Trong kí túc xá em có đồ ăn rồi.”

“Mì gói và bánh qui đúng chứ gì, toàn là đồ ăn vô bổ,” Vương Thắm giễu cợt “Anh biết gần đây có quán lẩu vô cùng vô cùng ngon, anh đưa em đi ăn thử.”

Từ lúc nhập học đến giờ, quan hệ của Tô Thố và Vương Thắm cũng chỉ là chào hỏi qua loa vài lần, không tính là thân thiết. Nhưng thấy ánh mắt anh ta kiên quyết muốn mời cô như thế, Tô Thố cũng không từ chối nữa.

“Nếu quán đó thật sự ngon như anh giới thiệu, thì em sẽ đãi anh.” Cô cười cười.

Hôm qua có trận tuyết rơi, nên khiến nhiệt độ tối hôm nay càng lạnh hơn. Do trời lạnh nên tiệm lẩu kể bên Tây Đại đông nghẹt người, sinh viên kéo đến ăn lẩu ngùn ngụt, bên trong quán vừa nóng vừa ồn ào. Vương Thắm quen biết rộng rãi nên trên đường vào tiệm không ngừng có người chào hỏi anh, ai ai cũng nhận xét “Lại đổi bạn gái rồi, so với người trước càng đẹp hơn a”, hai người vừa đi vừa bị chào hỏi cuối cùng cũng đến được cái bàn trống nằm trong cùng của quán.

Hai người bọn họ gọi gần mười đĩa thức ăn, người phục vụ bưng nồi lẩu lên, đặt lên ngọn lửa đang cháy hừng hực. Màu đỏ tươi của dầu ớt, trên đó còn nổi dập dềnh thêm một tầng ớt nữa khiến cho Tô Thố cảm thấy cơ thể nóng lên, bèn cởi bỏ áo khoác vắt lên trên ghế.

“Bây giờ đã là mấy giờ rồi mà những người ở đây không thấy mệt sao?” Tô Thố có chút cảm khái

“Không phải ai cũng như em, ngày ngày chỉ biết sống theo qui luật lên lớp rồi lại đến phòng học tự ôn cả,” Vương Thắm nói “Cũng sẽ phải có những người sống như thế này thế kia, chắc là trong mơ em cũng không thể hình dung nổi, chỉ là không biết được thôi.”

Tô Thố ôm lấy cốc trà nóng trong tay, thật ấm áp, cô bây giờ đã không muốn nhúc nhích nữa.

Vương Thắm lay tỉnh cô: “Thức ăn lên rồi, em thích ăn cái gì?”

“Cái gì cũng bỏ vào chút đi.” Tô Thố hoàn hồn lại, e dè cười cười với Vương Thắm, chần chừ lại mà năng nổ đem một đĩa củ sen đổ vào trong nồi lẩu.

“Em vốn dĩ nên tham gia cuộc thi tài nghệ phong cách, thật đáng tiếc. Tuần sau là thi chung kết rồi.”

“Anh đánh giá em cao quá rồi,” Tô Thố đảo vài cái thức ăn trong nồi, “với lại, em vẫn còn công việc ở phòng thí nghiệm.”

“Những lí do như em bận công việc ở phòng thí nghiệm chỉ có hiệu quả đối với những người khác, anh chỉ thắc mắc là em làm sao có thể thuyết phục được viện trưởng, con người của viện trưởng Bạch luôn nghiêm túc lạnh lùng, không nể tình ai bao giờ.”

“Sao anh lại hiểu rõ những thầy giáo bên trường em thế?” Tô Thố hỏi

“Hai trường này còn phân trường anh trường em sao? Giáo sư Bạch cũng có lên lớp bên này.” Vương Thắm nhìn Tô Thố một cái, “Em vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của anh.”

Lúc này rau trong nồi đã chín, Tô Thố dùng vá múc ra gấp vào trong chén, bắt đầu thưởng thức.

“Nếu lí do là vì không muốn chơi đàn mà rút khỏi cuộc thi này, thì anh thật không thể lí giải tại sao hôm nay em lại xuất hiện trong buổi tiệc, vì kỉ niệm ngày cưới của cha mẹ người khác mà chơi đàn?”

“Vì em đã lỡ đáp ứng sự tỷ.”

Xunh quanh ấm áp náo nhiệt, thật khiến tâm trạng con người lắng đọng, một Tô Thố mệt mỏi cuối cùng cũng nói lỏng cảnh giác, mở miệng giải bày. Ngữ khí của cô rất nhanh, Vương Thắm cơ hồ nghe không rõ. Hắn ngồi đó đánh giá Tô Thố, môi cô bây giờ đỏ chót vì ớt cay, đôi má nhợt nhạt lâu nay bây giờ cũng vì nóng mà nổi lên sắc đỏ đỏ, vẻ mệt mỏi trong mắt cô muốn dấu cũng không còn dấu được nữa, nhưng trong một nơi nào đó trong mắt cô lại ánh lên tia sáng lấp lánh, mỹ lệ đến độ khiến hắn mê mẩn.

Vương Thắm nghe thấy cô vui vẻ nói: “Lẩu ở đây quả thật không tệ.”

“Thật ra anh cũng có tính toán riêng của mình, thật sự hy vọng có thể nghe em đàn lần nữa.” Vương Thắm nói, “Anh cũng học qua dương cầm, nhưng hoàn toàn không thể đạt đến trình độ như em.”

Tô Thố dùng đũa gõ gõ lên chén của hắn, nghiêm túc nói: “Hội trưởng đại nhân, mời người ăn mau lên. Anh có phải hợp nhiều nên nghiệm, bây giờ nói chuyện với em cũng với giọng điệu chỉ đạo ra lệnh như thế.

Với lại, chúng ta cũng không tính là thân thiết lắm, hôm nay do em móc tiền ra mời, anh phải cho em mặt mũi chứ.”

“Em nói đúng lắm.” Vương Thẩm cười cười.

Mùa giáng sinh đã đến và cũng là thời điểm kết thúc của học kì một. Những bạn học cùng khoa của Tô Thố bây giờ đã từ từ nhớ lại được những điểm tốt của cô, tỉ như là cuốn vở ghi chép đầy đủ chính tề nắm bắt được trọng điểm môn học, cùng với mối quan hệ giao hảo với các vị thầy giáo, tinh thần học tập chịu khó trong các giờ thảo luận đề tài... vân vân. Cũng rất nhanh mà mọi người đã quên đi việc Tô Thố rút lui khỏi cuộc thi phong cách, đơn phương đưa cuộc chiến tranh lạnh đến hồi kết.

Tuy rằng Tô Thố không có hứng thú về nó, nhưng từ những kênh thông tin khác nhau mà biết được kết quả chung cuộc của cuộc thi tài nghệ phong cách, ba hạng đầu của nhóm thí sinh nữ đã bị Tây Đại chiếm trọn, thứ hạng cao nhất mà Hoa Đại đạt được là Lâm Tranh với hạng tư toàn cuộc. Ngôi vị quán quân thuộc về người đã có một lần gặp gỡ với Tô Thố, Mễ Thi, nhưng nghe đồn là ưu thế áp đảo để dành được ngôi vị đầu và kết quả này cũng đang được làm sáng tỏ.

Cho nên, con người là loài rất hay quên, chỉ cần cho họ thời gian.

Nhưng vấn đề bên Tô Trí thì lại khó giải quyết hơn. Từ sau cuộc thi đó, hai anh em bất luận nói về chủ đề nào cũng kết thúc bằng phương thức cãi nhau, cuối cùng đưa tới quyết định không ai liên lạc với ai. Ngay cả trên mạng tình cờ gặp nhau, cũng không ai nói với nhau lời nào, hoàn toàn xem đối phương là không khí mà lờ đi.

Đợi đến lúc các bạn cùng lớp bắt đầu hoảng loạn gấp rút thảo luận vấn đề đặt vé xe lửa thì Tô Thố mới chợt nhớ với bất cứ giá nào cũng phải liên lạc Tô Trí để thảo luận một phen vấn đề về quê nghỉ tết.

“Chuyện gì.” Tô Trí nói với ngữ khí bình bình, không mang bất kì cảm xúc nào.

“Bây giờ đã là lúc bắt đầu đặt vé xe lửa cho kì nghỉ tết rồi.” Tô Thố hỏi mà canh cánh trong lòng, “Anh chuẩn bị về bằng xe lửa hay máy bay?”

“Máy bay.”

“Uh,” Tô Thố nói, “Em muốn thông báo với anh một chút, năm nay em có thể về trễ mấy ngày, anh cứ về trước, cho dù là mua vé máy bay hay vé xe lửa cũng không cần lo phần của em.”

Tô Trí đau khổ kêu lên một tiếng: “Tô Thố em vẫn chưa giận đối đủ sao? Không chiến tranh lạnh nữa, xem như anh nhận thua rồi được không? Anh bây giờ rất là bận rồi, không muốn lại cãi nhau với em nữa.”

“Thế ý của anh là em ăn nhiều nên não quá nóng mà kiếm anh cãi nhau sao? Anh cảm thấy em rảnh rồi không việc gì làm đến vậy sao?” Tô Thố tức tối lên tiếng.

“Thế thì, em phải nói rõ lí do của em đi, nếu không em muốn anh bị bố mẹ mắng chết sao.”

Tô Thố thử nói đạo lí với anh, “Em thật sự là phải về trễ chút, công việc trong phòng thí nghiệm quả thật rất nhiều, em không thể vừa được nghỉ đã về được.”

“Thế sư huynh sư tỉ trong phòng thí nghiệm của bọn em thì sao? Họ khi nào thì nghỉ tết?”

Tô Thố lẩm bẩm trong miệng: “Họ không có bận rộn như em, đại khái là vừa được nghỉ tết sẽ về quê.”

“Thế tại sao em lại trễ như thế?” Tô Trí bất lực mà lên tiếng, “A Thố, Em được việc trong cái phòng thí nghiệm cấp quốc gia đó lắm sao? Em cuối cùng cũng chỉ là một sinh viên năm nhất mà thôi, những nghiên cứu sinh trong đó có ai là không biết nhiều hơn em, chẳng lẽ không có em thì phòng thí nghiệm không hoạt động được nữa?”

Tô Thố trợ giúp trong phòng thí nghiệm của Bạch Tế Lâm là việc ai ai cũng biết, nhưng vì tính bảo mật của hạng mục nghiên cứu nên bên ngoài không ai biết được công việc cụ thể của cô. Tô Thố chỉ nói với họ là mình phụ trách chỉnh đốn thông tin tra cứu của hạng mục, hiển nhiên người quản lí thông tin sẽ không cần thiết phải ở lại trường quá lâu.

Cô hắng hắng giọng mình, lãnh đạm nói: “Anh không tin tưởng em.”

Nhận ra cuộc trò chuyện này đang phát triển theo xu hướng càng ngày càng xấu đi, Tô Trí thử vớt vát lại: “Anh không có không tin tưởng em, anh chỉ cảm thấy em có thể nói với giáo sư xin nghỉ sớm.”

“Không việc gì, không tin thì là không tin.” Tô Thố cười lên, âm thanh rõ ràng rành rọt, “Thật ra em không muốn đi về cùng với anh, nhưng lại bị anh bóc mẽ, thế cũng không còn cách nào.”

Hai người cùng lúc máu nóng nổi lên mà cúp điện thoại, lại một lần nữa rơi vào vòng luẩn quẩn chiến tranh lạnh ác liệt.

8. Chương 8

Nổi tiếp theo kì thi cuối kì còn có cuộc kiểm tra thể dục cuối kì. Lúc Tô Thố học trung học đã từng nghe nói trường Hoa Đại là ngôi trường chú trọng môn thể dục nhất trong khối các trường đại học, cô đã linh hoạt được thể nào là lên lớp thể dục nghiêm túc nhất, mà nghe nói lúc thi cử còn nghiêm khắc hơn lúc cả lúc lên lớp vạn lần, một khi thi không đạt nhất định phải học lại. Không ai hy vọng học kì sau cùng lúc phải tham gia 2 khóa học thể dục cùng một lúc, Tô Thố và 3 bạn học cùng kí túc xá hạ quyết tâm trong tuần lễ cuối cùng sáng ra sân thể dục tập chạy.

Cái lạnh của mùa đông phương Bắc, không khí rét buốt của buổi sáng vỗ vào mặt, có cảm giác đau rất như bị dao rạch phải. Thoa trên mặt một lớp kem dưỡng da lúc này hoàn toàn không còn hiệu quả, chỉ sau một vòng chạy, mặt mỗi người đều đỏ ửng như quả táo, không biết được là do bị gió thổi hay là do chạy mà đỏ ửng lên.

Bọn họ vừa chạy vừa thở dốc. Tô Thố nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của bọn họ, không kìm được mà cảm thán: “Quen biết mọi người, thật tốt quá.”

Lư Lâm Lâm thở không kịp mà lên tiếng: “Sao đột nhiên lại nói một câu cảm động như thế?”

“Tớ đang trên còn đường trở thành một triết gia vĩ đại,” bốn người vai kề vai ngồi trên lan can của sân vận động nghỉ ngơi, Tô Thố nói đùa: “Sống cũng không hẳn là một việc xấu, những thứ con người muốn theo đuổi thật sự là quá nhiều.”

Ngữ điệu của Tô Thố khiến cho những người còn lại trầm tư, mọi người cứ thế ngồi đó, ai cũng có tâm sự riêng trong lòng, tiếng huýt còi trên sân vận động nương theo cơn gió đông thổi tu tu vào tai.

“Hồi trước giờ chưa hỏi qua, vì lí do gì mà mọi người lại chọn khoa vật lí công trình vậy?” Đặng Ca đột nhiên lên tiếng.

Dương Tuyết lắc nhẹ đầu: “Lúc đầu tớ chính là bị cái tên khoa này lừa gạt. Tớ không hề biết cái gì gọi là vật lí công trình, cứ nhầm tưởng là khoa vật lí bình thường. Nhưng bây giờ nhìn lại, cũng không có gì tiếc nuối, đã sai thì cho sai luôn. Tô Thố còn cậu?”

Tại sai ư? Tô Thố từ từ đứng dậy, đối diện với ánh bình minh đang hừng lên ở phía đông. Trời bắt đầu bừng sáng, trên bãi cỏ sân vận động hắt lên những cái bóng thon dài.

Sắp lâm trận mới lo mài súng cũng không hẳn không có hiệu quả, cuối cùng Tô Thố cũng đạt được 60 điểm môn thể dục đủ để cô không cần học lại. Mồ hôi cô chảy đầy mặt, chăm chú nhìn thầy giáo đang tính tổng điểm, vui vẻ mà cười haha. Nam sinh trong lớp rất hiếm khi thấy được bộ dáng hung phấn bừng bừng như thể của Tô Thố, chỉ e là có giải được đề khó cũng khiến cô vui vẻ được đến thế, làm cho bọn họ vừa nghi hoặc vừa nhìn đến mê mẩn cả người.

Dương Tuyết liếc cô một cái: “Kì thi cuối kì sắp đến rồi, hy vọng cậu vẫn chưa quên. Nếu không tớ biết kiếm ai mà hỏi đề.”

Tô Thố vỗ vai cô: “Biết thì sẽ khai, nếu đã khai thì tất sẽ khai hết. Yên tâm đi.”

Cuộc thi cuối kì ở thời đại học thật sự rất ý nghĩa, chỉ trong vòng 2 tuần lễ, trừ những ngày thi ra thì hầu hết thời gian đều rảnh rỗi. Nếu ngày thường chăm chỉ học hành, thì hai tuần lễ lúc thi có thể an tâm mà ăn chơi vui vẻ, dù sao thò đầu hay rút đầu cũng là một nhất đao thôi.

Nên giang hồ thường có một câu, Thi lớn thì vui lớn, thi nhỏ thì vui nhỏ, còn không thi tất nhiên sẽ không có gì vui.

Tô Thố vốn dĩ không lo lắng về những môn khác, chỉ trừ môn tiếng Anh khiến cô đau khổ không thôi. Đọc sách nhiều thế nào cũng thấy không đủ, vừa mới nhớ được một từ mới thì từ còn lại vừa học đã không biết biến đâu rồi, nên học hai chữ bảo đảm quên cả đôi.

Ngày thi môn tiếng Anh rơi vào thứ sáu của tuần thi thứ hai, cũng chính là môn thi cuối cùng. Tô Thố càng nghĩ càng lo lắng ôn tiếng Anh, bỏ qua lời khuyên cáo của bạn cùng phòng kiến nghị cô mặc kệ nó, tối thứ năm cô quyết định không ngủ, đem theo sách và laptop đến những tiệm thức ăn kinh doanh thâu đêm gần trường học cả đêm.

Giá cả của quán tuy không rẻ, nhưng phong cách trang trí lại rất tốt, sinh viên cũng rất thích đến đây tụ tập. Hôm đó vừa đúng lúc kì thi kết thúc, sinh viên của các trường đại học kế cận cũng kéo về đây xả stress, chơi bài, âm thanh huyền ảo hỗn tạp. Tô Thố khó khăn lắm mới kiếm được một vị trí tương đối yên tĩnh trên tầng hai. Nhưng cửa sổ ở đây bị nứt thành khe, gió lạnh theo khe thổi vào tu tu, khiến cho nó càng lạnh lẽo hơn những nơi khác.

Tô Thố không đoái hoài gì đến tình hình xung quanh, cô an định ngồi xuống, kéo kín lại quần áo, tâm không tạp niệm mà bắt đầu đọc sách; thỉnh thoảng ngẩng đầu lên để xem đồng hồ trên tường, kim giờ kim phút kim giây không ngừng tíc tắc tíc tắc chạy, chạy một cách lặng lẽ, cứ như đêm dài này cũng sẽ trôi đi yên lặng như thế.

Ngồi một mình hồi lâu, cô nghe thấy như có ai đang gọi tên cô.

Ánh mắt vừa nâng lên đã thấy Hứa Nhất Hạo đang đi đến, hắn không mặc áo khoác, chỉ có chiếc áo len màu nâu nhạt, đôi chân vừa dài vừa thẳng, được bó chặt trong chiếc quần dài thẳng tắp.

Những người ngồi trên cái bàn ở góc phải đó Tô Thố đều nhận ra, đó chính là bạn cùng lớp của Hứa Nhất Hạo, đương nhiên sẽ có cả Lâm Tranh, cô đang mặc chiếc áo khoác mà màu đỏ tươi, vô cùng bắt mắt. Lâm Tranh nhìn theo hướng Hứa Nhất Hạo tiến đến nhìn thấy Tô Thố, sau hồi ngẩng ra bắt đầu đưa tay vẫy vẫy, đứng lên rời khỏi bàn chơi mà đi theo sau Hứa Nhất Hạo. Tô Thố chỉ hướng họ gật đầu, lần nữa hạ tầm mắt chuyên chú vào đọc sách, không có nửa điểm muốn bắt chuyện với họ.

“Bọn em vẫn chưa thi xong sao?” Hứa Nhất Hạo đứng kế Tô Thố mà hỏi.

Tô Thố “uhm” một tiếng, mang theo giọng mũi đặc sệt.

“Bị cảm sao?” Hứa Nhất Hạo liếc thấy khe hở ở cửa kính, đôi mày khẽ nhăn lại, “Ở đây lạnh như thế, hay qua chỗ bên kia, anh kêu người ta nhường cho em một chỗ.”

Lâm Tranh cười ở phía sau nói: “Đúng vậy, bất quá chỉ là thi môn tiếng Anh, nếu bị cảm trái lại kết quả sẽ càng tệ hơn.”

“Không sao, em rất khỏe. Anh chị đừng lo cho em, cứ tiếp tục chơi bài đi.” Tô Thố nói

Giọng mũi nặng nề trong giọng nói của cô giờ nghe càng rõ hơn, trầm trầm lại có chút khàn. Sắc mặt Hứa Nhất Hạo trầm xuống, soạt một cái đoạt đi cuốn sách trên tay của cô: “Không được, Lâm Tranh nói không sai, theo bọn anh qua bên đó, em ngồi ở đây cả đêm làm sao chịu nổi?”

Tô Thố chưa nghe Hứa Nhất Hạo dùng ngữ khí kiên quyết nói chuyện với cô như thế bao giờ, cô phát hiện tay mình trống không, ngập ngừng một hồi cô ngẩng lên nhìn anh, trong mắt đầy vẻ âm trầm bất định, chốc chốc lại cắn chặt đôi môi dưới.

Hứa Nhất Hạo không nói một lời, bắt đầu thu dọn đồ đạc của cô trên bàn, nhìn thấy hắn sắp đóng sập cái laptop của cô lại, Tô Thố đột nhiên đẩy ghế ra đứng lên, chiếc ghế mất thăng bằng ngã sập xuống đất, tạo nên một âm thanh cực kì chói tai. Tay của hai người cùng lúc đặt lên trên cái laptop, sắc mặt hai người

tương đối bình lặng, ánh mắt nhìn thẳng vào đối phương, có thể thấy được một tia kiên quyết không thỏa hiệp trong mắt hai người, không khi căng lên như một dây cung đã lắp tên.

Cuộc tranh đấu này đã kinh động đến những người ngồi xung quanh, mọi người dần chuyển ánh mắt đến góc cuối phòng, liên tục lộ ra thần sắc kinh ngạc: chắc là một đôi tình nhân đang cãi nhau, nhưng là một đôi tình nhân đẹp mắt a, Ánh mắt của họ như bị hút chặt vào đó mà không dứt ra được, đêm còn dài, ngồi hoài cũng chán, bằng không xem chút nào nhiệt cũng không tệ.

Lâm Tranh vốn đứng đó không nói gì, bây giờ mới lên tiếng: “Nhất Hạo, đừng làm khó Tô Thố. Cô ấy muốn ngồi bên này nhất định có đạo lý riêng của cô ấy.” Ngữ điệu nói không nhanh không chậm cứ như mỗi từ thốt ra đều được ngâm ngẫm cẩn thận.

“Cô ấy có đạo lý gì ?” tầng tầng bất lực đang nổi lên trong ánh mắt của Hứa Nhất Hạo, lúc đầu chỉ mới là vài tia nhỏ nhỏ, trong chớp lát đã như cơn đại hồng thủy tuôn ra không thể thu lại, tự giễu, bất lực, phần nộ, tầng tầng cảm xúc đau lòng phức tạp đều thể hiện đầy kinh ngạc trong mắt hắn. Mũi hắn cong lên một nụ cười nhạt, thần sắc lãnh đạm, đợi lúc lâu mới mở miệng: “Em đang có ý định trốn tránh anh, có phải không?”

Lời nói vừa tuôn ra hắn liền phát hiện mình đã lỡ lời. Hứa Nhất Hạo nghe thấy góc nào đó trong tâm hồn đang than thở không thôi.

Tô Thố buông tay ra, ngón tay lạnh băng tê cứng của cô lướt qua tay Hứa Nhất Hạo, khiến anh lạnh lẽo một phen. Tô Thố cười khổ một tiếng, ngồi phịch xuống vị trí cũ, trán cô dựa lên đồng sách đang để trên bàn, sau đó lại ngẩng lên, hữu thanh vô lực lên tiếng: “Sư huynh, bây giờ thời gian của em rất gấp rút, không có thời gian tranh luận với anh. Nên anh đừng làm phiền em nữa. Ngày mai em thi, giờ em phải học, người nếu thi không đậu sẽ phải học lại là em chứ không phải anh. Có chuyện gì đợi mai em thi xong hãy tính được không.

Một lúc sau sắc mặt Hứa Nhất Hạo mới bình tĩnh trở lại, anh tự biết, đối đầu trực tiếp không phải là cách để giải quyết vấn đề. Hắn biết chính mình có thể khiến cho đối phương á khẩu không lời, nhưng cuối cùng cũng không thể khiến đối phương thay đổi suy nghĩ và cách làm việc của mình. Nghĩ đến đây, anh lại hỏi: “Thi tiếng Anh, sắp lâm trận mới lo chùi súng có ích sao?”

“Em biết em biết, anh không cần phải nhấn mạnh nó nữa được không.” Tô Thố lại cầm bút lên, “có nhiều việc biết là rõ là không thể thực hiện nhưng vẫn muốn thực hiện, làm là một chuyện, còn kết quả như thế nào lại là chuyện khác, hoàn toàn không liên quan đến nhau.”

“Chị có thể hiểu được” Lâm Tranh nhẹ nhàng lên tiếng, “Cái cảm giác này, cứ như là chứng tự cường chế, bỏ không được mà buông cũng không nỡ. Cũng chưa bao giờ nghĩ đến kết quả như thế nào, cho dù đầu rơi máu chảy vết thương đầy mình cũng không còn quan tâm tới nữa ”

Khán giả xung quanh bắt đầu nghi hoặc: Thì ra là tình tay ba?

Tô Thố phát hiện lúc cô ấy nói ánh mắt mê đắm nhìn Hứa Nhất Hạo. Hứa Nhất Hạo tuy rằng không quay đầu nhìn Lâm Tranh, nhưng từng câu từng chữ trong lời cô như đều đem tất cả tâm tư cô phơi bày ra trước mắt, hắn cũng không phải thàng ngực mà không nghe ra được. Hắn không nhìn Tô Thố cũng không nói lời nào một mạch quay trở lại chỗ cũ.

Lâm Tranh lẳng lặng nhìn hắn rời đi, sau đó ngồi xuống đối diện Tô Thố. Gió ở đây không ngừng rít vào lạnh cóng, Tô Thố khoác trên người cái áo lông dày nên không cảm nhận được nhưng Lâm Tranh đã run rẩy không nói nên lời.

“Chuyện thi đấu, thật xin lỗi, là do tôi tự ý sửa đổi tiết mục biểu diễn của em.” Cô im lặng một hồi đột nhiên nói.

Tô Thố mở laptop, bắt đầu tra từ mới.

“Cám ơn em đã không nói gì với Nhất Hạo.” Lâm Tranh cúi thấp đầu, tóc dài rủ xuống che cả đôi tai cô.

“Sư tỷ vừa nói gì thế? Em không nghe thấy gì cả,” Tô Thố từ trong laptop ngẩng đầu lên, thần sắc đầy vẻ nghi hoặc “xin lỗi, hồi này em có chút không tập trung. A, bạn của chị gọi chị qua chơi bài kia.”

Nam nhân vật chính đi rồi, hai nữ nhân vật sẽ bắt đầu giằng bà với nhau à? Lòng hiếu kỳ của mọi người tiếp túc suy đoán, nhưng ngoài dự đoán của họ, hai nữ nhân vật lại tươi cười với nhau, hoàn toàn không thấy được một tia tranh đấu giữa họ. Đây là cái tình tiết gì đây? Thật khiến khán giả nghĩ không thông.

Học bài tiếng Anh vốn dĩ rất dễ làm con người ta mệt mỏi, nhất là đối với một Tô Thố không có hứng thú gì với 26 chữ cái tiếng Anh, cô cần rằng học chỉ được đến 3-4 giờ sáng là đã chịu không nổi mà gục xuống bàn ngủ say quên trời đất. Phàm là trong lòng có nỗi lo thì nhất định giấc ngủ khó sâu, chỉ trong chốc lát Tô Thố lại giật mình tỉnh giấc, phát hiện trên người có thêm một chiếc áo khoác len màu nâu nhạt, giật mình bừng tỉnh, cơn buồn ngủ bây giờ hoàn toàn mất đi, cô lại tiếp túc đọc sách cho đến khi tia nắng đầu tiên bắt đầu chiếu rọi mặt đất.

Cô nhanh chóng thu dọn sách vở và laptop, đem áo khoác vắt lên trên thành ghế, không nói một lời tiêu sái rời đi.

Ngay hôm vừa thi xong thì Tô Thố lại cãi nhau to một trận với Tô Trí. không rõ nguyên nhân lần cãi nhau này là gì, nhưng chỉ biết kết quả rất xấu, khiến cho anh em họ quyết không nhìn mặt nhau nữa.

Ngôi trường sau khi nghỉ tết đặc biệt đẹp, nhất là sau khi tuyết rơi. Buổi sáng khi ra cửa, Tô Thố phát hiện cả ngôi trường đã phủ lên một lớp tuyết trắng xóa, dày hơn một tấc, bầu không khí thư thả mà thanh tịnh, khiến nơi này trở nên đặc biệt hơn. Người qua lại cực kì ít, ngẫu nhiên sẽ có người bịt kín mít mà vội vã đi qua, giày dẫm lên trên tuyết, từng tiếng loạt xoạt loạt xoạt vang lên, để lại dấu chân in hằn lên trên mặt tuyết.

Tô Thố ngồi trong phòng thí nghiệm trên tầng 4, ngay gần cửa sổ có thể nhìn bao quát cả sân trường. Cô đến từ rất sớm, sư huynh sư tỷ của cô còn chưa đến. Trong phòng thí nghiệm trống vắng lạnh lẽo, chỉ có một mình cô, cô bước ra ngoài hành lang, dựa trên lan can, cơn gió thổi loạn cả tóc cô lên.

A, một mảng sân trắng toát nhìn thật sạch sẽ.

Nước trong hồ đã kết thành băng, một nam một nữ đang phấn khởi trượt trên đó, người nữ cứ chốc chốc lại té, người nam chỉ mỉm cười dịu dàng mà kéo cô ấy lên; Sau đó cô lại ngã lần nữa, lần này người nam quyết định ngồi luôn trên băng. Hai người đùa nghịch với nhau trông thật vui vẻ, cách xa như thế mà Tô Thố vẫn nghe thấy tiếng cười vang vang của hai người.

Cô lưu luyến rời mắt mà trở lại phòng thí nghiệm để hoàn thành nốt công việc còn dang dở.

Vào cái ngày cô rời trường về quê, Tô Thố cuối cùng cũng quyết tâm đến văn phòng khoa để xem thành tích thi cuối kì. Thật ra thành tích cuối kì một hai ngày trước đã được công bố trên mạng, những môn khác của cô đều đạt điểm cao, bao gồm cả môn giáo dục tư tưởng chính trị, chỉ duy có môn tiếng Anh là chỉ được 61 điểm. Thành tích của tất cả sinh viên trong học viện đều được dán lên trên tường, có mấy môn cô đứng nhất toàn học viện, nhưng chỉ vì môn tiếng Anh mà tổng điểm kém người thứ nhất 2 điểm, ủy khuất mà đứng thứ 2. Nói thật lòng cô cũng không quan tâm đến thứ hạng mấy, không phải kiểu người không đứng nhất sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Nhưng cô vẫn cảm thấy cực kì thất vọng, nỗ lực học tiếng Anh như thế nhưng cuối cùng lại thi ra cái điểm này, khiến cô cảm thấy ức chế bất lực.

Biết trước như thế cô đã không cố gắng học làm gì. Tô Thố chậm chạp trở lại kí túc xá, trong đầu không ngừng đấu tranh: Nhưng nếu không học, có thể ngay cả 61 điểm cũng không đạt được. Thật là nghiệt ngã mà.

Sau khi nghỉ tết cả tòa lầu kí túc xá như được dọn sạch, giáo viên quản lí thông báo cô là nữ sinh cuối cùng rời đi. Mấy ngày nay cô cũng chỉ có một mình đi ra đi vào, nhưng mà bây giờ cô lại phát hiện một chiếc xe màu đen đang đậu trước cửa kí túc xá. Tô Thố nghi hoặc mà đánh giá chiếc xe đó, tuy nó không được xem như là sang trọng nhưng tuyệt đối không phải tầm thường, kết quả là cửa xe bật mở, dáng vẻ Trần Tử Gia tự tin bước xuống.

Khi nhìn thấy Tô Thố đang đứng đó nhìn mình chằm chằm, Trần Tử Gia bước đến bên cô mang theo nụ cười trên môi, nụ cười ấy ấm áp cứ như tia nắng giữa mùa đông lạnh giá.

“Hôm nay em lên đường về quê đúng không. Anh tiễn em ra sân bay.”

Nụ cười của hắn khiến lòng Tô Thố chấn động một phen, môi cong lên cũng cười theo, đồng thời cảm thấy kinh ngạc: “Tô Trí nhờ anh phải không. Lúc rời trường anh ấy tức đến nỗi lỗ mũi cũng méo đi.”

Trần Tử Gia chỉ mỉm cười mà không nói gì.

“Uh?”

“Giờ cách chuyển bay vẫn còn hai tiếng, em về kí túc xá thu dọn một chút đi. Anh ở đây đợi em.” Trần Tử Gia nhìn đồng hồ trên tay rồi nói.

Tô Thố không đầy mười phút đã trở lại. Trên vai cô là một cái ba lô, bên trong đựng chiếc laptop yêu quý của cô; trên tay còn xách thêm một cái túi du lịch, rất nhỏ, nhìn như không có gì trong đó.

“Đồ của em chỉ có nhiều đây sao?” Trần Tử Gia có chút kinh ngạc. Anh vốn dĩ định mở sẵn cốp sau cho cô, nhưng bây giờ anh một lần nữa đóng lại: “Hành lí để trên xe được rồi.”

Tô Thố chui vào trong xe, Trần Tử Gia cũng theo đó chui vào, căn dặn tài xế lái đi. Tài xế một thân tây trang thẳng tắp, thái độ ân cần lễ phép. Tô Trí chưa bao giờ nhắc đến gia cảnh xuất thân của Trần Tử Gia trước mặt cô, nhưng bây giờ cô cũng đã đoán được 9 trên 10 phần.

Trần Tử Gia cười nói: “Hồi nãy em đi đâu?”

“Đi coi điểm thi cuối kì,” Tâm trạng Tô Thố một lần nữa ảo não, “Tiếng Anh tệ thảm hại, kết quả vừa đủ qua cửa.”

Trần Tử Gia nghe thế cười lớn. Hai người vai kề vai ngồi trên xe, Tô Thố bị tiếng cười của anh làm cho xấu hổ vô cùng. “Anh cảm thấy tiếng Anh là thứ dễ tiếp thu nhất trên đời, vật lí toán học em có thể học giỏi như thế tại sao tiếng Anh lại không thể?”

Tô Thố nói, “Em cũng muốn tìm ai hỏi thử vấn đề này.”

Tay Trần Tử Gia để trên đùi, ngón tay một nhịp một nhịp gõ xuống. Sắc mặt anh đột nhiên trở nên nghiêm túc. Anh nhìn cô một cái trầm ngâm nói: “Tiếng Anh không tốt sẽ làm mất đi nhiều cơ hội khác. Em có dự định đi du học hay có dự định nào khác không?”

“Em không biết, cũng không có kế hoạch gì, đi bước tình bước thôi.” Tô Thố khó khăn trả lời, “bị môn tiếng Anh ngăn tại cửa ra, muốn đi đâu cũng không được.”

Trần Tử Gia chớp mắt một cái, chấm dứt chủ đề nói chuyện.

Tô Thố ngồi trên xe ngắm cảnh sắc đang thay đổi bên ngoài quay qua hỏi Trần Tử Gia: “Đây là đâu?”

Sau khi đưa mắt re bên ngoài một lượt, Trần Tử Gia thở dài: “Đây là khu thương mại phồn thịnh nhất ở trong thành phố, Tô Trí nói em cơ bản là không rời khỏi trường học, bây giờ anh tin hẳn nói thật.”

Tô Thố chỉ mỉm cười, đưa mắt ra nhìn ngắm hai bên đường. Trong cái thành phố với tòa thương mại phồn thịnh nhất toàn quốc này, một rừng những tòa cao ốc mọc lên san sát nhau, nối dài cả dãy phố, đang xen là những chiếc cầu vượt chông chéo như một con mãnh thú đang mai phục ở đâu đó đang chực chờ nhảy ra, đôi lúc đan xen vào đó những ngôi di tích cổ xưa đã có từ trăm năm, tất thấy đều vô cùng mỹ lệ và hiện đại hóa. Nhưng nói tóm lại, chỗ này cũng đâu liên quan gì đến cô?

Đã đến sân bay.

Thời gian đến sân bay cũng suýt sao, chỉ cách giờ lên máy bay có nửa tiếng. Tô Thố đứng ở khu vực soát vé chào tạm biệt Trần Tử Gia.

“Cám ơn sư huynh đã tiễn em.” Tô Thố cúi người cảm ơn, “Hẹn anh sau năm mới em sẽ hậu tạ.”

Trần Tử Gia đột nhiên bước tới một bước, đứng sát vào Tô Thố, đầu cúi xuống, hơi thở hai người gần trong gang tấc, sau hồi lâu mới thì thầm vào tai Tô Thố những lời chỉ có cô mới có thể nghe thấy: “Thế thì anh sẽ đợi em trở lại. Em không thể nuốt lời. Ăn tết vui vẻ.”

Vì đang là dịp tết, sân bay rất đông người về quê, khu vực kiểm vé cũng chật ních người, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, thì những người khách đang xếp hàng đằng sau họ cũng không tiện hỏi thúc.

Tô Thố đi qua khu vực kiểm vé quay đầu lại, vẫy tay ra ám hiệu với Trần Tử Gia đang đứng ngoài đó.

“Một lời đã định”

9. Chương 9

Một học kì vừa mới bắt đầu, sinh viên của khoa vật lí đã phát hiện số lượng môn học của học kì mới tăng lên nhiều so với lúc trước, số tiết thực hành thí nghiệm cũng được tăng lên đáng kể. Sự thật tàn khốc này đã làm lòng nhiệt tình của các bạn sinh viên giảm đến mức thấp nhất, sự hưng phấn về kì nghỉ đông trên gương mặt từng người phút chốc tan biến.

Ngoài ra còn có sự thay đổi nhân khẩu trong lớp. Nhập học ngày đầu tiên, giáo viên thường có thói quen phải điểm danh, mỗi khi gọi đến một bạn học không có mặt, các bạn cùng lớp đồng thời dùng giọng náo nức hô lên “chuyển khoa rồi thầy.” Giáo viên cũng không bất ngờ lắm, gật đầu tỏ ra đã biết, tay cầm bút đỏ gạch một vạch đỏ trên cái tên mới gọi trong danh sách—cái cảm giác đó vô cùng kì quái, cứ như là giáo viên cứ gạch đi tên người đó đồng thời đem người đó hủy diệt tan biến đi vậy, cứ như là chưa từng xuất hiện qua trong lớp này, cũng chưa từng tồn tại trên đời này vậy.

Nhưng đối với Tô Thố và Dương Tuyết hai người họ mà nói, có nam sinh chuyển khoa đi mất chỉ ít cũng có một lợi ích.

“Chỉ ít tỉ lệ bất cân bằng nam nữ sẽ giảm xuống.” Dương Tuyết cười khỏ, “Đúng không?”

Bây giờ là giờ tan học tiết cuối cùng của tuần học thứ nhất học kì mới. Thời gian cũng sắp đến 6 giờ, sắc trời âm u, không khí nặng nề như báo hiệu sắp có mưa.

Ta thật cao hứng khi người không chuyển khoa, vẫn kiên trì bám trụ ở đây với ta.” Tô Thố nói.

“Cho dù ta muốn chuyển khoa cũng không có tiền chuyển.” Dương Tuyết cười cười, “cho nên lúc nghỉ đến cũng không oán không hận.”

Tô Thố bắt đầu thu dọn vật trên bàn học

Dương Tuyết đột nhiên lên tiếng hỏi: “Cậu thi được bao nhiêu điểm?”

Tô Thố ngẩn ngơ: “Cái gì?”

“Lúc cậu thi đại học được bao nhiêu điểm, tớ chưa có cơ hội hỏi qua cậu.”

“À, quên rồi. Mà cũng qua lâu rồi, nhắc lại nó để làm gì. Nhanh chân đến nhà ăn thôi, chậm một chút thì đồ ăn sẽ hết đấy,” Tô Thố lấy điện thoại ra xem ngày, nói như vừa mới tỉnh mộng, “đúng rồi, tuần sau là sinh nhật Tô Trí, mai tớ định mời anh ấy đi ăn cơm, mấy cậu cũng đi chung đi.”

Dương Tuyết mặt mày hớn hở: “Sinh nhật anh cậu?”

Tô Thố gật đầu: “Kêu luôn Lâm Lâm và Đặng Ca cùng đi, bọn họ cũng thích náo nhiệt, càng đông người càng tốt.”

Mỗi năm cứ đến học kì mới, Tô Thố lại tự nhiên nhớ đến cũng gần sinh nhật của Tô Trí. Vì luôn được ba mẹ chú trọng nên sinh nhật Tô Trí năm nào cũng được tổ chức rất long trọng, mời rất nhiều người thân bạn bè đến tham dự, cũng nhận được rất nhiều quà, một cái bàn lớn cũng chứa không hết. Tô Trí lúc ấy luôn yêu cầu cô cùng bóc quà, cô bóc đến mỗi nhữ cả tay vẫn chưa hết quà.

“Tuy cái chủ ý này không tồi, nhưng khuyên cậu vẫn nên đổi một ngày khác sẽ tốt hơn.” Dương Tuyết nói.

“Tại sao?”

Dương Tuyết nhìn cô như nhìn người từ hành tinh khác đến: “Ngày mai là lễ tình nhân đấy. Anh cậu cũng phải dành thời gian bên bạn gái chứ.

“Sao sao? Cậu nói Tô Trí có bạn gái rồi ư?” Tô Thố kinh ngạc kêu lên, “làm sao cậu lại biết?”

Hai môn học tự chọn mà Dương Tuyết đăng kí học kì này đều học ở phòng học lầu 11 của Tây Đại cũng chính là học viện quản lí Tô Trí đang theo học. Vì nguyên nhân này mà cô hai lần nhìn thấy Tô Trí với một nữ sinh nào đó thân mật đi chung với nhau

Thì ra là thế.

Ngày đêm hôm đó sau khi ăn tối xong, cô cười xe đạp đến Tây Đại tìm anh, cô gọi cho anh: “Anh đang ở đâu thế?”

“Anh đang ở văn phòng hội học sinh”

Tô Thố nghe xong trả lời: “Em đang ở tòa nhà sinh hoạt của trường anh, em có chuyện muốn nói.”

Sau vài phút Tô Trí đã xuất hiện ở dưới lầu, nhìn tinh thần hẩn vô cùng phơi phới. Nhưng Tô Thố phát hiện ra vẻ mệt mỏi ẩn chứa trong ánh mắt mà hẩn cố tình che giấu. Mà khó tránh được, học kì mới nên công việc hội học sinh vốn dĩ đã nhiều, hẩn còn đăng kí thêm môn toán học để làm học vị thứ 2, mấy công việc như núi dồn ép lên vai hẩn, tất nhiên sẽ mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Hẩn nhe mắt tinh nghịch nhìn Tô Thố dưới sự soi chiếu của ánh đèn: “Bây giờ đã hơn tám giờ. Em trước giờ có bao giờ chủ động đến trường của anh tìm anh đâu, hôm nay cơn gió lạ nào đã thổi em đến đây.”

“Em vốn dự định mai sẽ mời anh đi ăn cơm, nhưng bây giờ nghĩ lại nên thôi. Sinh nhật anh cũng sắp đến rồi.” Tô Thố ra vẻ đáng tiếc rồi thở dài, “Em đặt biệt đến đây để đưa quà cho anh.”

“Quà đâu?”

Tô Thố từ trong cặp sách lấy ra một chiếc hộp nhỏ nhỏ, đưa ra và nói: “Em không chắc anh có thích nó hay không, nhưng em tin chắc chị dâu em sẽ thích mê.”

Một chiếc hộp kiểu dáng bình thường không có gì đặc sắc, nhưng bên trong nó là một chiếc vòng đẹp lung linh đang được mặt trăng chiếu rọi, một chiếc vòng bạc vừa tinh tế vừa mỏng manh, chiếc móc được chạm khắc hoa văn một cách tinh xảo, chính giữa chiếc hộp chính là một cái mặt dây thủy tinh màu tím đang phát ra ánh sáng lấp lánh kì ảo đầy mê hoặc.

“Em vừa nói gì?” Tô Trí nhìn chiếc dây chuyền thích thú, lại ngẩng đầu lên nhìn Tô Thố, hồi sau mới phản ứng lại mà hỏi Tô Thố: “Chị dâu?”

“Đúng vậy.” Tô Thố cười cong cả người, “Nếu không sao em lại vội vàng chạy đến đây đưa quà cho anh? Ngày mai là lễ tình nhân. Vừa đúng lúc, thật hoàn mĩ”

“Làm sao em biết?” Tô Trí bĩu môi

“Nếu như muốn người khác không biết, thì tốt nhất đừng làm.” Tô Thố cười phá lên, nụ cười ấy khiến cho Tô Trí có phần lo lắng về cái ý tốt đột xuất của cô, “Hơn nữa anh lại là hot boy đại danh鼎鼎 của trường chứ. Nhưng em là cô gái rất lương thiện, sẽ không ép buộc anh phải giới thiệu cô ấy. Nói thế nào đi nữa, anh khó khăn lắm mới có kiếm được bạn gái, em đâu nỡ dọa cô ấy chạy mất, đúng không?”

“Cười nữa lưng em sẽ gãy đấy,” Tô Trí nói: “Anh định để một thời gian nữa khi mối quan hệ đã ổn định sẽ giới thiệu với em, không ngờ em lại phát hiện được. Anh cứ nghĩ em đã quyết hiến thân cho sự nghiệp đèn sách, không ngờ đôi tai em cũng chăm chỉ đi bà tám chuyện đời quá ha.”

Tô Thố “ka” một tiếng “Em mới vừa tặng quà cho anh xong, thế mà anh lại bắt đầu chế giễu em rồi?”

Tô Trí nhất thời không tiếp lời. Hai người cứ thế mà lẳng lặng đứng dưới gốc cây. Ở xung quanh hoặc xa hơn một chút, từng cặp từng cặp tình nhân nhưng không biết đến cái lạnh mà tay trong tay dắt nhau đi tản bộ dưới ánh trăng gió mát, hoặc là ngồi ôm nhau tỉ tê tâm sự trên băng ghế, không khí yêu đương bao phủ cả công viên. Mà lễ tình nhân cũng sắp đến, cái bầu không khí ấm muội này không sai vào đâu được.

Tô Trí vân vê cái hộp trong tay, trầm ngâm hỏi: “Tốn hết nhiều thế?”

“Cũng không có nhiều, em so ra nhiều tiền hơn anh,” Tô Thố vẫy vẫy tay, “Học bổng đặc biệt và tiền trợ cấp phòng thí nghiệm cộng lại cũng khá nhiều, con người thầy Bạch đối với sinh viên quả không tệ chút nào.”

Tô Trí mỉm cười, vô thức đưa tay ra vò vò tóc cô như hồi nhỏ, kết quả hành động này là chính ánh mắt tràn ngập kháng nghị của Tô Thố.

Nhờ sự nỗ lực không ngừng nghỉ trong gia đoạn trước tết, mà công việc ở phòng thí nghiệm của Tô Thố cũng sắp đi đến hồi kết, được phê chuẩn nghỉ ngày cuối tuần đầu tiên. Nhưng thanh thần quá ngược lại làm Tô Thố không quen, cô lại xách chiếc laptop đến thư viện trường xem sách, tiện thể ngồi viết tiểu luận mỗi tháng của hội nghiên cứu triết học. Thư viện cuối tuần thật yên tĩnh, hơn phân nửa chỗ đã kín mít, ai ai cũng cúi đầu chăm chú đọc sách, chỉ có tiếng lật sách xào xạc vang lên.

Tô Thố đem cuốn “Nghị lục triết học diễn giải” của Hegel đặt lên trên bàn, vừa đọc vừa gõ ghi chú trên laptop, thời gian lặng lẽ đi qua, hơn nửa ngày đã trôi đi trên thư viện như thế.

Nếu như điện thoại không rung lên, có lẽ Tô Thố cũng không phát hiện là thời gian đã trôi nhanh như thế, một ngày đã gần đến hoàng hôn, cô cầm điện thoại đi đến phía hành lang nghe máy.

“Có chuyện gì?” Tô Thố cố nén nhỏ giọng mình hỏi: “Không đi chơi với bạn gái sao? Em mà đến thật thì anh đừng trách em phá rối lễ tình nhân quý giá của anh.”

Tô Trí nghe thấy cười ha hả trên điện thoại: “Ứng Thần nhờ anh mời em qua chơi chung với bọn anh.”

“Cô ấy tên Ứng Thần? Cái tên nghe sao dễ thương thế.” Tô Thố cười mỉm, “Uh, chỉ có hai người thôi sao?”

“Lễ tình nhân còn có thể có mấy người?” Tô Trí dở khóc dở cười nói không lên lời, “Đừng nói nhiều nữa, qua đây mau đi.”

Vừa bước đến cửa Tô Thố đã nhìn thấy Ứng Thần. Cái tên Ứng Thần quả nhiên rất hay, dung mạo tuy không phải đặc sắc nhưng khí chất vô cùng xuất chúng. Ngũ quan cô thanh tú sáng láng, khi cười lên tinh nghịch như một đứa bé gái. Tô Thố lúc đầu có vẻ bất ngờ, Ứng Thần và kiểu con gái mi thanh mục tú mà kiểu người con gái mà Tô Trí thích hoàn toàn không giống, khác nhau một trời một vực. Cô đứng trước cửa tiệm hồi lâu mới từ từ bước vào.

“Đợi lâu không. Thật ngại quá.” Tô Thố cởi khăn quàng ra, chào hỏi Ứng Thần.

“Không lâu lắm đâu. Em là Tô Thố?” Ứng Thần hỏi, trong đôi mắt long lanh in lên hình ảnh của cô, “Chị nghĩ hôm nay có thể em sẽ một mình sẽ rất cô đơn, thế nên muốn gọi em ra cùng náo nhiệt một phen, hy vọng em không để ý.”

“Sư tỷ khách sáo rồi.” Tô Thố trả lời một cách lễ phép

“Chị nghĩ em mới là người khách sáo, em là em gái Tô Trí, cũng sẽ là em gái của chị.” Ứng Thần quả thật là một người có sức mê hoặc kì lạ, một lời nói đơn giản phát từ miệng cô ấy ra mà nghe vào làm người ta cảm thấy vô cùng chân thành và thân thiết.

Trên cổ tay thanh mảnh như bạch ngọc của Ứng Thần là chiếc vòng tay hôm qua Tô Thố tặng, khi cô ấy nói chuyện, chiếc vòng rất tự nhiên mà đung đưa trên tay cô, phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Tô Thố nhìn Tô Trí cười hihi, không mang theo ý tốt mà nói: “Tô Trí, thành thật mà khai báo, sư tỷ xinh đẹp như thế, anh làm thế nào mà lừa gạt được người ta theo anh vậy?”

“Cái gì mà lừa với gạt? Em phải dùng từ chính xác tí được không?” Tô Trí kháng nghị, “Tuy đại học đã không còn học môn ngữ văn nhưng em cũng không nên quên hết cách dùng từ tiếng Hán chứ.”

Tô Thố bĩu môi; Ứng Thần cười với Tô Thố, “chúng mình kệ anh ấy.” Sau đó ngay lập tức trò chuyện sôi nổi với Tô Thố, nội dung câu chuyện xoay quanh nhân vật chính là Tô Trí như thế này, Tô Trí như thế nọ; Tô Trí ngồi kể bên nghe bạn gái và em gái mỗ xê mình như thế mà nửa câu cũng không thanh minh được, uất ức chỉ có thể ngồi trợn mắt lên mà kháng nghị trong âm thầm.

Hai người này hôm nay là cô ý mặc áo giống nhau, cũng là chiếc áo khoác màu xanh trời phối cùng chiếc áo trắng trang nhã. Tô Thố thầm nghĩ không biết hai người này ra ngoài đi một vòng sẽ thu hút biết bao ánh mắt ngưỡng mộ.

Ứng Thần cùng khóa với Tô Trí, là sinh viên khoa tiếng Pháp học viện ngoại ngữ. Tô Thố vốn dĩ vẫn mù quáng sùng bái những người có khả năng tiếp thu những ngôn ngữ khác ngoài tiếng Trung, cô nắm chặt tay

Ứng Thần, dùng đôi mắt sáng như bóng đèn pha cùng thần thái nghiêm túc để biểu đạt lòng ngưỡng mộ vô bờ của cô.

“Học ngoại ngữ không khó, thật ra lúc đầu chị cũng không thích học ngoại ngữ.” Ứng Thần cười cười, “Nếu không phải ông nội cùng ba ép ra, lúc nhỏ khi vừa ra nước ngoài, cái gì cũng không hiểu, chỉ có thể rảnh học để biết thêm bạn mới, học theo người khác nói chuyện. Mà kể cũng lạ, học rồi học tự nhiên đâm ra thích luôn.”

Tô Thố ngàng mặt lên than thở.

“Ứng Thần rảnh rồi thì kèm Tô Thố đi.” Tô Trí đặt ly nước xuống, chen vào một câu, “Em gái anh đích thị là tên mù ngoại ngữ.”

“Như thế sẽ phiền lắm.” Tô Thố lắc đầu.

“Không phiền không phiền.” Ứng Thần nắm lấy tay cô, giọng cô nhỏ nhẹ, vẻ mặt nghiêm túc, “Có vấn đề gì cứ kiểm chị.”

Cứ tưởng rằng điểm đặc biệt nhất của tiệm pizza này là giá cả đắt, nhưng không đầy hai phút sau, Tô Thố biết rằng mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Thì ra điểm đặc biệt nhất chính là khó ăn. Những chiếc pizza cô ăn trước đó đã xem như đủ khó ăn rồi, không ngờ pizza của quán này độ khó ăn đoạt đến ngôi vị quán quân. Tô Thố nghi ngờ không biết danh tiếng của nó là từ đâu ra. Nhưng ngược lại thì tiệm luôn kín chỗ, mà mỗi thực khách có vẻ đang thưởng thức mỹ vị. Tô Thố thấy thế cũng bắt đầu học hỏi về mặt của những vị khách ở đây mà ăn một cách ngon miệng, để vẻ mặt đau khổ không biểu hiện quá trắng trợn.

Mỗi thực khách ở đây cũng bao gồm cả Tô Trí và Ứng Thần trước mặt. Hai người bọn họ anh một câu em một câu trò chuyện rôm rả, chủ đề cũng xoay quanh người và việc quanh họ, Ứng Thần đem pizza trên đĩa Tô Trí cắt thành những mảnh nhỏ vừa ăn mới chuyển đến đĩa anh, Tô Trí vừa cười vừa dùng ánh mắt dịu dàng đầy sủng nịnh nhìn cô, ngay cả Tô Thố cũng lần đầu thấy anh như thế.

Mỗi cử chỉ hành động của họ cũng thể hiện tình cảm chân thành dành cho nhau. Tô Thố nhìn thấy có phần cảm động, đồng thời nghĩ đến thân phận của cô, có lẽ không nên làm phiền đến họ.

“Em ăn no rồi.” Tô Thố nói rồi thu dọn đồ đạc của mình, “Chúc anh chị ngày lễ vui vẻ, đi chơi với nhau vui nhé.”

Không ngờ cô vừa quay đầu đi thì phát hiện Trần Tử Gia cùng Mễ Thi đang từ một hướng khác tiến đến. Mễ Thi khoác tay Trần Tử Gia, hai người họ cứ như hoàng tử công chúa bước ra từ cổ tích, lôi kéo bao ánh nhìn của các thực khách trong tiệm. Tô Trí Ứng Thần nhìn thấy hoàn toàn không có vẻ kinh ngạc, cô phút chốc thông suốt, sự trùng hợp lần này nhất định đã có hẹn trước. Tô Trí và Trần Tử Gia ở cùng phòng kí túc xá, quan hệ lại tốt như thế, cùng chọn một quán ăn cũng là điều dễ hiểu.

“Tô Thố cũng đến rồi à?” Mễ Thi “ý” lên một tiếng, chạy nhanh qua chỗ cô: “Sao bạn lại đi một mình? Hứa sư huynh không đi chung sao? Tử Gia anh nói có phải rất kì lạ không?”

Trần Tử Gia không bình luận, hần lẳng lặng nhìn Tô Thố. Ứng Thần quay đầu nhìn Tô Thố nhỏ tiếng hỏi cô: “Mễ Thi nói đến ai?” Tô Thố nhú mày, môi nhấp nháy nhưng không lời; Ứng Thần lập tức không nói gì nữa

Tô Thố gật đầu chào Trần Tử Gia, sau đó lại nhìn Mễ Thi nở nụ cười nói: “Này, Mễ Thi nghĩ mình là Tề Thiên Đại Thánh sao. Mình không có pháp thuật, nếu đã ở đây thì không thể ở nơi khác được.”

“Như vậy.” Mễ Thi cười theo.

Mỗi sô-pha trên bàn ăn của tiệm này chỉ có thể ngồi 2 người, Tô Thố cầm lấy chiếc áo khoác vừa mặc vào vừa đứng dậy để nhường chỗ ngồi.

“Hai người ngồi đi. Vừa lúc em cũng định quay về trường.”

Mễ Thi thản nhiên ngồi xuống nhưng Trần Tử Gia vẫn đứng đấy. Khuôn mặt anh tuần của hần lộ ra nụ cười, đứng đó nói: “Sao anh vừa đến em đã muốn đi như là anh đuổi khéo em vậy.”

“Em vốn dĩ định quay về trường mà.” Tô Thố cầm ba lô lên, đem khăn quàng nhét vào bên trong

“Đúng vậy. Cậu đừng nên hiểu lầm, trước đó Tô Thố cũng đã định quay về trường. Nói thật lòng, chúng ta tuy không cảm thấy ngại ngùng, nhưng vẫn nên nghĩ cho Tô Thố.” Ứng Thần vừa nói vừa nắm lấy tay Tô Thố, “Còn nữa, về việc học kèm tiếng Anh, nếu em đồng ý, tùy lúc có thể đến tìm chị.”

Tô Thố đưa ánh mắt cảm kích nhìn về phía Ứng Thần, có thể thốt lên những lời như thế khiến Tô Thố vô cùng cảm kích Ứng Thần. Có lẽ cô ấy là do yêu ai yêu cả đường đi lối về, nhưng cô ấy có thể đưa ra một lời hứa hẹn chắc chắn như thế cũng thật không dễ dàng.

Quãng thời gian đại học trôi qua rất nhanh, vừa kết thúc tháng 2, tháng 3 đến ngay tức thì. Mùa xuân rất nhanh sẽ đến, cứ như là tiếp thêm sức sống cho vạn vật. Mỗi nơi trong sân trường cũng được mùa xuân để lại dấu ấn, từng bừng trong ánh mắt trời âm áp. Tô Thố cứ thế mà lặp đi lặp lại mô típ cuộc sống của chính mình: Lên lớp – tự học – phòng thí nghiệm – thư viện, bận tới tận mắt mũi. Trong mắt mọi người thì cuộc sống của cô thật đơn điệu tẻ nhạt, nhưng Tô Thố lại cảm thấy vui vẻ với cuộc sống cô chọn.

Trong bối cảnh mùa xuân đến sắc xuân tràn ngập, đại hội thể thao của trường cũng được tổ chức.

Thần kinh vận động của Tô Thố rất kém, nhưng không có nghĩa là cô ghét thể thao. Cô nhớ đến những ngày đại hội thể thao ở trường phổ thông, đó là những ngày được học sinh trong trường chào đón nhất, không cần lên lớp mà buổi tối hay có những buổi chiếu phim ngoài trời dành cho học sinh. Nhưng đại hội thể thao ở đại học có lẽ không vui vẻ như thế nữa, nhất là trong tình trạng có hạng mục thi đấu thể thao.

Số lượng con gái trong học viện vật lý ít đến đáng thương nên tất cả nữ sinh của viện đều có tên trên danh sách tham gia. Mỗi người cũng phải đảm nhận nhiều vai trò khác nhau, vừa là vận động viên vừa là cổ động viên trong đội cổ động cho đám nam sinh trong viện. Tô Thố xem xong danh sách cảm thấy tình hình của mình là xem như khá khả quan, chỉ tham gia một môn ném tạ; Dương Tuyết thì không may mắn như cô, phải tham gia đến 2 hạng mục thi đấu.

Tô Thố cầm danh sách tuyển thủ trên tay, mặt không biểu tình lên tiếng: “Miễn sao các cậu đừng trách tớ làm xấu mặt học viện là được.”

Lớp trưởng cười ha hả: “Sẽ không trách, quan trọng là có tham gia là được.”

Vốn dĩ tham gia cũng không có hy vọng đạt giải. Một học viện vật lý với dân số ít ỏi như thế khẳng định là không thể so được với những học viện lớn như học viện IT hay truyền thông, nên cũng không nên xem trọng nó quá.

Không khí trên sân vận động hôm nay vô cùng náo nhiệt, nhưng biểu hiện quá tệ của cô đã khiến cô bị loại ngay vòng sơ kết, đương nhiên cũng cần lo nghĩ đến chuyện thi đấu tiếp theo.

Cuộc thi điền kinh 3000 m nam sắp bắt đầu, Tô Thố chạy đến sân vận động để cổ vũ cho đội mình. Nhưng cô một lần nữa lại cảm nhận được sự yếu kém của học viện vật lý. Đội cổ vũ của người ta khí thế bức người, nữ sinh mặc trang phục cổ vũ đứng thành một hàng dài dằng dẵng hô vang khẩu hiệu quyết thắng, trong khi đội cổ vũ bên cô chỉ lèo tèo vài người, chỉ biết đứng đó mà nhìn nhau.

Đại diện cho học viện vật lý tham gia thi chạy đường dài lần này chính là người đã từng bị Tô Thố từ chối – Lê Kiệt. Tô Thố vẫn cảm thấy rất áy náy, vẫn nên đi ven theo dòng người tiến đến gần, đem áo khoác Lê Kiệt nhặt lên.

Lê Kiệt tiếp chai nước từ trong tay Tô Thố, đột nhiên hỏi cô: “Đúng rồi, sao bạn không đi cổ vũ anh ấy?”

“Ai?” Tô Thố không hiểu ý của hắn.

“Bạn không biết sao? Hứa Nhất Hạo a.” Lê Kiệt chỉ vào trung tâm của đám nữ sinh, ngữ khí có chút kì lạ, “Hai người không phải rất thân thiết sao?”

Tô Thố không biết trả lời thế nào chỉ mỉm cười. Ngay lúc đó trọng tài thổi còi tập hợp, quơ chiếc cờ nhỏ làm hiệu lệnh cho vận động viên vào chỗ chạy, Tô Thố theo dòng người ra khỏi đường chạy, đứng ở vạch trắng cách đường chạy mấy mét. Cô nghe thấy tiếng cổ động hưng phấn của những nữ sinh bên cạnh, mới phát hiện thì ra Hứa Nhất Hạo cũng tham gia cuộc thi chạy 1500 m này, họ đều là những cổ động viên cho anh ta. Đội ngũ cổ động viên đông đúc này khiến cô kinh ngạc, không ngờ Hứa Nhất Hạo trong trường này

lại nổi tiếng như thế. Cô nhìn đám nữ sinh này, nhưng không phát hiện Lâm Tranh trong đấy, nhưng nghĩ lại cũng đúng, Lâm Tranh với những người hâm mộ bình thường này đâu thể đứng cùng một chỗ như thế.

Từ lúc nhập học tới giờ cô cũng lâu lắm không gặp Hứa Nhất Hạo. ngoại trừ mỗi tháng cô đều đặn gửi tiểu luận của môn nghiên cứu triết học vào hòm thư hần ra thì hai người hầu như không nói chuyện với nhau.

Hứa Nhất Hạo mặc đồng phục thi chạy áo thun quần ngắn, đầu tóc cắt ngắn gọn gàng, vô cùng anh tuấn nổi bật. Nhưng có vẻ hần gầy đi không ít, khi Tô Thố đang đánh giá hần thì những nữ sinh kế bên đồng loạt hô lên “Hứa Nhất Hạo, cố lên”, tiếng hô lặp đi lặp lại mang theo cảm xúc mãnh liệt của các nữ sinh vang lên trong ánh mặt trời chói chang của sân vận động, như một lời kêu gọi hào hùng. Tô Thố cúi đầu xem lịch trình của hội thao, đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt đang chiếu vào cô.

Không biết từ lúc nào, Hứa Nhất Hạo đã quay đầu lại nhìn về phía cô. Khi cô ngẩng đầu lên, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu như cơn mưa ánh sáng chiếu thẳng vào cô khiến cô không tài nào mở mắt ra nhìn rõ mọi thứ. Tô Thố chỉ cảm thấy có lẽ hần đang nhìn cô, nhưng lại không thấy được vẻ mặt của hần. Cô nở nụ cười, môi nhấp nháy nói: “Sư Huỳnh, cố lên.”

10. Chương 10

Hiệu lệnh vang lên, cuộc thi bắt đầu.

Chạy đường dài chính là sự khảo nghiệm tinh thần nhẫn nại của bạn, lúc mới bắt mọi người vẫn còn bình tĩnh quan sát, nhưng sau 2 vòng chạy thì những khán giả đang cổ vũ cho các môn thi khác cũng lũ lượt kéo đến đứng đầy sân chạy, hô vang cổ vũ tinh thần cho đội nhà. Mỗi một vòng chạy là 400m, cứ sau mỗi một vòng thì cự li giữa các vận động viên lại được kéo giãn. Sinh viên đại học bây giờ có một khuyết điểm chung chính là lười vận động nên sau 4 vòng chạy thì đã có những vận động viên bắt đầu đi bộ hoặc gơ tay xin bỏ cuộc. Tiết tấu của cuộc thi đấu cũng chậm đi, uy lực của những tiếng hô vang cổ vũ trên sân không dứt. Vậy còn xem như là cuộc thi đấu nữa sao? Đây là tinh thần kiên trì đến cùng.

Hứa Nhất Hạo chạy cũng rất chật vật, hần dai dẳng theo sát người thứ hai, kiên trì với vị trí thứ 3 của mình. Thứ tự trên đường chạy cũng không có gì thay đổi, rất nhiều người cũng chạy theo vận động viên đội mình không ngừng lặp lại lời động viên: “Cố lên, kiên trì đến cùng nhất định sẽ thắng lợi.”

Tô Thố mím chặt môi, hồi hộp theo dõi những bước chân tranh tài gay gắt trên sân vận động, bình luận viên trên đài quan sát không ngừng mô tả diễn biến căng thẳng đang diễn ra trên sân vận động với lời lẽ kích động làm tăng thêm kịch tính của cuộc thi đấu.

Chỉ còn nửa vòng nữa là kết thúc, những vận động viên đang chạy nhàn nhã bây giờ đột nhiên bùng lên sức mạnh tuổi trẻ, không biết lấy đâu ra nhiều tinh lực mà bắt đầu cầm đầu lao đi.

Tô Thố nhìn Hứa Nhất Hạo như một con báo ngấm lấy đích của mình mà lao đi, thân hình hần uyển chuyển, mỗi bước chạy đều thật nhẹ nhàng và ổn định, khiến bọn con gái lại lần nữa kêu gào tên hần.

Hần về vị trí thứ 3 chung cuộc, kết quả này đã xem như rất khả quan, vì đứng thứ nhất và nhì đều là sinh viên học viện thể chất.

Giáo viên thể dục thấy một đám người vây lấy Hứa Nhất Hạo đều xua tay đuổi đi, “Hãy để trò ấy nghỉ ngơi.”

Vì Lê Kiệt vẫn còn nửa vòng chạy nữa mới hoàn thành cuộc đua, Tô Thố đứng ở chỗ vạch trắng tinh thần khẩn trương cầm lấy áo khoác của hần và hai chai nước suối.

Khuôn mặt Hứa Nhất Hạo trở nên ửng đỏ sau hồi vận động kịch liệt, hần từ chối tất cả những chai nước và khăn tay người khác đưa cho, chậm rãi băng qua đường chạy, đi ngang qua chỗ Tô Thố. Hô hấp hần dồn dập, toàn thân mồ hôi, chiếc áo thể dục màu trắng ướt đẫm dính chặt vào thân thể hần, từ đấy có thể thấy rất rõ lồng ngực rắn chắc không ngừng phập phồng theo từng hơi thở. Bọn con gái nhìn thấy đều mặt đỏ

tim đập, một lần nữa lại thét lên, nhưng lần gào thét này so với việc cổ vũ thi đấu hoàn toàn không liên quan.

Hơi nóng từ thân thể hần theo không khí áp lên người Tô Thố. Cô ngáp ngừng rồi mở nắp chai nước khoáng rồi đưa qua cho hần: “Sư huynh, anh thất khiến người khác ngưỡng mộ.” Chai nước vừa đưa ra thì Tô Thố mới sực nhớ là hồi nãy Hứa Nhất Hạo đã không nhận bất kì chai nước nào từ người khác đưa, có lẽ hần sẽ không nhận, nghĩ đến đó tay Tô Thố khựng lại rồi rút tay về.

Hứa Nhất Hạo nhìn Tô Thố rồi đưa tay đón lấy chai nước, đổ luôn vào miệng.

“Cám ơn.” Hơi thở Hứa Nhất Hạo dần dần ổn định lại. Âm thanh khàn khàn vang đến, trái lại nghe vào tai lại có chút hương vị đặc trưng của hần.

Cổ họng Tô Thố vang lên một tiếng hừm nhẹ nhàng. Hứa Nhất Hạo làm vậy khiến cho tình huống trở nên khác biệt, đây không phải là biến cố trở thành tiêu điểm chú ý của đám đông sao? Tô Thố cảm nhận được ánh mắt quét qua của những nữ sinh có mặt ở đây.

“Không có chi.”

Thần thái Tô Thố lãnh đạm, chân bước nhanh đến chỗ vạch đích, Lê Kiệt cùng lúc cũng đã đến đích. Thứ hạng của hần quả nhiên gần như đứng cuối, nhưng đối với ai cũng vậy, có thể hoàn thành hết cuộc thi, đều khiến người khác cảm động và khâm phục

Tô Thố dìu Lê Kiệt đến khán đài ngồi xuống nghỉ ngơi, sau đó lại bị hội học sinh viện nhờ đưa bản thảo cho trạm phát thanh của trường. Vừa tiến vào trạm phát thanh, Tô Thố biết tại sao âm thanh nghe được trong loa phát thanh hôm nay sao quen như vậy, thì ra người đảm nhận vai trò này là Lâm Tranh.

Lâm Tranh đang rất bận rộn, nên chỉ tháo tai nghe ra ngẩng đầu lên chào Tô Thố: “Hồi này chị có nhìn thấy em, Nhất Hạo vẫn ổn chứ? Chị ở đây rất bận, vốn dĩ hứa sẽ đến xem cậu ấy thi đấu, nhưng không dành ra một chút thời gian rảnh nào.”

Thì ra ngồi ở đây cô ấy đều thấy hết. Trạm phát thanh nằm ở trên đài quan sát, đây là nơi có thể quan sát mọi nơi trên sân vận động, với lại xung quanh đều được lắp kính viễn vọng quan sát, nếu thực sự muốn, ở góc gác nào mà chẳng thấy. Tô Thố cười mỉm nói: “Không có sự xuất hiện của sư tỷ thì ổn chỗ nào chứ?”

Đuôi mày Lâm Tranh xéch lên: “Thế chút nữa chị sẽ qua đó. Có lẽ Nhất Hạo đã cho em biết trận giao đấu bóng rổ của trường vào tuần sau rồi đúng không, em sẽ đến xem chứ?”

Tô Thố nghi hoặc: “Trận đấu giao hữu nào? Em không biết.”

Lâm Tranh ồ lên một tiếng, kinh ngạc nhìn Tô Thố: “Em không biết sao?”

Tô Thố rời khỏi đài quan sát trở lại khán đài, vừa đến sân vận động, cô bị một thân ảnh cao lớn chặn lại. Tô Thố ngẩng đầu lên nhìn, nhưng cô phát hiện rất khó để nghiêng tiếp ánh nắng chói chang trên đỉnh đầu hần mà quan sát được vẻ mặt hần bây giờ. Nhưng có lẽ là hần đã hồi phục sức lực từ cuộc thi chạy trước đó, hơi thở trầm ổn, xem ra đã nghỉ ngơi khá tốt đây.

“Anh mới gọi điện thoại cho em, nhưng máy báo không liên lạc được.” Âm thanh Hứa Nhất Hạo lẫn vào trong âm thanh huyền ảo với khúc nhạc hành quân trên sân vận động trở nên không rõ ràng, “tại sao em không mở máy?”

“Theo thói quen quên đi mất, với lại vốn dĩ cũng không ai gọi cho em.” Tô Thố giải thích.

“Em không mở máy thì người ta tất nhiên không gọi cho em rồi.” Hứa Nhất Hạo lãnh đạm nói.

Vì cái chủ đề điện thoại có mở máy hay không mở máy này cô đã bị Tô Trí mắng không biết bao lần, cô cũng lười tranh cãi lại, cảm thấy đối chủ đề nói chuyện vẫn hơn. Cô hỏi hần: “Sư huynh tìm em có việc? Việc của hội đoàn sao?”

“Không phải,” Hứa Nhất Hạo trả lời gãy gọn, “tuần sau có trận đấu bóng rổ liên trường, em sẽ đến chứ?”

“Không biết.” Tô Thố trả lời.

“Anh của em và Trần Tử Gia đều là đội Tây Đại. Chắc họ đã cho em vé vào cổng.”

“Em chưa có, cũng không ai cho em vé. Anh em chắc không muốn nói cho em nghe rồi, ngay cả việc anh ấy tham gia đội tuyển của trường em cũng không hay biết.” Tô Thố bĩu môi, nghiêm túc lắc đầu, “Anh ấy bây giờ đang mãi yêu đương với chị dâu, đâu còn nhớ gì tới em nữa. Đúng là cái thứ có bạn gái quên em gái.”

Thật ra thì Tô Thố cũng không có hỏi qua Tô Trí, trong lòng của cô cũng hiểu rõ, với tài nghệ tính cách cùng vẻ ngoài của anh, ở đâu cũng có thể trải qua một cách hoành tráng oanh liệt

Hứa Nhất Hạo ngẩng người, ánh mắt dẩu sau những lộn tóc ẩm ướt. Hắn đã thay quần áo mới, nhưng đầu tóc vẫn còn ẩm hơi nước. Hắn trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Nếu anh cho em vé, em có đến không?”

Tô Thố cười lên tiếp lời: “Em sẽ cố, nếu có thời gian rảnh.”

“Trần Tử Gia và anh em cũng có tham gia thi đấu, em cũng không chắc đến cổ vũ ư?” ngữ điệu Hứa Nhất Hạo rất chậm, thốt ra từng chữ một, cứ như sợ cô sẽ nghe không kịp: “chắc không?”

Lông mày Tô Thố bất động, tươi cười: “Kế hoạch dài lâu không bằng sự cố nhất thời. Bây giờ em có hứa với anh, nhưng đến lúc đó bạn lên thì cũng không nói trước được, vô cớ chiếm đi một chỗ trống sẽ thật có lỗi a.”

Hứa Nhất Hạo đột nhiên cười lên, nụ cười mang theo sự lạnh lẽo, Tô Thố chưa từng thấy qua biểu hiện này của hắn, cô lẳng lặng nhìn vào đôi mắt đen láy của hắn, sâu thăm thẳm, ở đó có một tia sáng đang chờ bùng phát. Hồi lâu hắn mới lãnh đạm lên tiếng: “Tốt lắm, Tô Thố em thật khiến anh khâm phục. Từ cuối học kì trước, mấy tháng này em đã cố tình trốn tránh anh. Anh không biết em làm cách nào, có phải em cũng học người khác, đem thời khoá biểu của anh học thuộc lòng?”

Tô Thố ngược nhìn dài quan sát, ở đó có rất nhiều người đi qua đi lại, cô mỉm cười nói: “không có chuyện đó, trường học lớn như thế, không gặp được nhau cũng là điều bình thường.”

“Bình thường, đúng là rất bình thường.” Hứa Nhất Hạo không ngừng lặp lại hai từ này, “Tô Thố, em cứ tiếp tục giả vờ đi, diễn xuất của em quả thật rất xuất chúng, anh tìm không ra bất kì lỗ hổng nào trên đó. Em có thể lừa dối những người xung quanh em, kể cả anh của em, đây cũng không phải trọng điểm, quan trọng là em định lừa dối chính mình đến khi nào?”

Về mặt Tô Thố bình tĩnh, cứ như không hề nghe thấy lời của hắn, mỉm cười đối với Hứa Nhất Hạo gật đầu: “Bạn của em đang gọi em.”

Nhìn Tô Thố đi xa, Hứa Nhất Hạo mới lấy điện thoại ra nhấn số Tô Trí. Tô Trí cũng vừa mới trở về từ sân vận động, cả người ướt đầm. Ứng Thần đứng kế vừa giúp hắn lau mồ hôi vừa đưa điện thoại cho hắn: “Điện thoại của anh.”

Tô Trí liếc thấy số điện thoại trên màn hình, có chút bất ngờ. Tuy rằng quan hệ hắn với Hứa Nhất Hạo không tệ, nhưng cũng chỉ là dùng chung cơm mấy lần, không được gọi là thân thiết lắm. Giọng nói của Hứa Nhất Hạo trong điện thoại vô cùng mệt mỏi cũng có chút khàn: “Tô Trí, Tô Thố có vấn đề.”

Tô Trí trầm mặc, sắc mặt không ngừng biến hoá. Ứng Thần đứng kế bên nhìn thấy kinh ngạc, “Sao vậy? trong điện thoại nói gì?”

“Đúng, tôi biết rồi.” Tô Trí thấp giọng lên tiếng.

Tô Trí lách đến một góc của sân bóng rổ nói chuyện hồi lâu mới cúp máy. Ứng Thần khẩn trương dò hỏi hắn: “Anh với Hứa Nhất Hạo nói gì? Có phải liên quan đến Tô Thố?”

11. Chương 11

Cuộc đấu bóng rổ liên trường được tổ chức ở trường Tây Đại, Tô Thố cũng không có thời gian để đến xem màn khai mạc trận đấu, nhưng cô giống như được chứng kiến tận mắt trận đấu thông qua những lời tường

thuật từ những phát thanh viên năng nổ trong phòng, những từ ngữ như soái ca đẹp trai phong độ cứ được lập đi lập lại không ngừng trong suốt buổi trò chuyện. Họ sôi nổi kích động nói không ngừng về diễn biến suốt buổi, một mạch cho đến 2 giờ sáng vẫn chưa ai chịu đi ngủ, nhưng ngày mai lại là cuối tuần nên cũng không ai thèm để ý việc họ có ngủ muộn hay không.

“Trận đấu ngày mai cậu cũng không đến sao? Đó là trận giữa trường mình với trường Tây Đại a.” Dương Tuyết hỏi Tô Thố

“Dự đoán là sẽ không đi được, giáo sư Bạch hôm nay trở về thấy công việc của mình chưa hoàn thành xong đã phê bình không ít. Mình còn dám đi sao, bọn cậu cứ lấy vé của mình đi, vị trí đó xem tốt hơn đó.” Tô Thố mơ mơ màng màng nói, nói xong xoay người trở mình, tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

“Tớ làm sao dám lấy vé mà ngồi vào chỗ cậu xem,” Dương Tuyết cười nắc nẻ, “Chỗ đó là dành riêng cho bạn bè người thân của nhóm vận động viên, tớ đến đó làm gì. Nhưng tớ chỉ lo là anh cậu không thấy cậu đến nhất định sẽ mắng chết cậu luôn đó.” Hồi lâu không thấy Tô Thố lên tiếng chỉ nghe giọng thở đều đều của cô bạn, thì ra đã ngủ mất tiêu rồi.

Bận rộn ở phòng thí nghiệm cả một ngày nên rất cực Tô Thố cũng không có đến xem trận đấu. Tuy rằng đây chỉ là trận đấu giữa các trường đại học trong cùng thành phố, nhưng thực lực của Tây Đại và Hoa Đại quả thật rất mạnh, trận đấu này tuy chỉ là trong khuôn khổ vòng đấu loại nhưng trình độ kịch tính của trận đấu so với trận chung kết không khác biệt gì lắm. Trên con đường trở về kí túc xá Tô Thố không ngừng nghe được những lời bàn tán đầy hưng phấn về diễn biến và kết quả trận đấu, kết quả chung cuộc là Hoa Đại đã thắng Tây Đại với cách biệt hai điểm ít ỏi, tuy rằng đã rất chật vật để giành thắng lợi nhưng đó cũng là một kết quả đáng mừng.

Tô Thố gọi điện cho Tô Trí định an ủi anh sau trận đấu này, kết quả trong điện thoại bên kia vang lên tiếng cười nói đùa giỡn rôm rả đến nỗi cô không nghe rõ tiếng của anh, có vẻ như là họ không hề xem trọng thất bại lần này chút nào.

Khi Tô Thố vừa đặt chân đến dưới lầu học viện quản lí Tây Đại, cô nhờ ánh sáng còn sót lại của hoàng hôn mà liếc qua đồng hồ trên tay, mới chỉ là 6h rưỡi tối.

Trần Tử Gia đứng đó đợi cô, tuy rằng mới chỉ là cuối tháng 4 nhưng thời tiết đã vô cùng nóng bức, hôm nay hẳn mặc chiếc áo sơ mi cùng chiếc quần dài màu xanh đứng dưới hoàng hôn càng khiến hần trông cao hần. Thân ảnh hần được ánh sáng kéo dài ra đèn gần chân của cô, Tô Thố nhìn nhìn thân hình hần lại nhìn xuống cái bóng dưới đất, ý nghịch ngợm nổi lên, nương theo bóng hần mà dẫm trên bóng hần mà tiến lên phía trước.

Tô Thố bước đến, Trần Tử Gia nhìn theo bóng cô bước chìm ngập trong ánh hoàng hôn ảm đạm, nhưng vẫn không che giấu được đôi mắt sáng long lanh lấp lánh trên khuôn mặt. Anh vội vàng tránh đi ánh nhìn, sau đó quay lại nói với cô: “Đến rồi à.”

“Vâng, em rất đúng giờ đúng không.” Tô Thố đứng trước mặt hần, thần thái thanh tĩnh: “Vào đi”

Trong phòng làm việc chỉ có vài người đang vây quanh chiếc máy tính trên bàn, biểu tình vô cùng nghiêm túc đang thảo luận vấn đề thiết kế chương trình. Khi Trần Tử Gia dẫn Tô Thố tiến vào mọi người đều dừng lại, trên dưới đánh giá Tô Thố một lượt mới kinh ngạc lên tiếng: “Trần Tử Gia, cô gái này chính là người cậu kiếm về giúp đỡ chúng ta sao?”

Tô Thố nhìn thấy ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người, lễ phép gật đầu chào.

Trần Tử Gia mỉm cười: “Đúng là cô ấy.” Giọng nói của hần rành rọt đầy sức thuyết phục, những người vây quanh còn hoài nghi bây giờ đã tránh người để nhường một lối đi cho họ.

“Nói gì thì nói, em đến giúp là tốt lắm rồi.” có người lên tiếng.

Trần Tử Gia dẫn Tô Thố đi đến trước máy tính nói: “Bọn anh đã làm xong phần đầu, nhưng vẫn còn một chút vấn đề.”

Cúi thấp người vớt lấy con chuột nhấp vài cái, Tô Thố quay ra hỏi mọi người: “Những phương trình này là ai viết thế?”

Một người dáng hơi thấp đeo mắt kính lên tiếng: “Là do anh viết đấy.”

“Uh, để em nghĩ xem,” Tô Thố chau mày suy nghĩ lúc lâu lên tiếng: “Anh sẽ lo phần thiết kế bên ngoài, còn em sẽ phụ trách viết phương trình bên trong, phân công hợp tác như thế thì hiệu quả công việc sẽ được nâng cao. Anh cảm thấy thế nào?”

Người nam sinh đẩy kính ngạc nhìn Tô Thố, sau đó quay ra nhìn Trần Tử Gia. Trần Tử Gia gật đầu nói với Tô Thố: “Cứ làm như sự sắp xếp của em là được.”

Văn phòng làm việc này rất rộng, có tổng cộng sáu cái máy tính, thêm cả Tô Thố vào thì vừa đủ mỗi người một máy. Tô Thố cũng không lo nghĩ gì tùy tiện chọn lấy một máy tính ngay góc phòng, ngồi xuống bật màn hình và đút vào máy một đĩa CD cô đem theo.

Nam sinh lúc này nhỏ tiếng hỏi cô: “Cái này để làm gì?”

“Đây là một số mã chương trình cần xài, em chuẩn bị trước, viết câu lệnh cần sử dụng tới sẽ không tốn thời gian cài lại nữa.” Tô Thố ngồi xuống tiếp tục viết chương trình. Nói thật lòng thì yêu cầu kĩ thuật của chương trình này đơn giản hơn nhiều so với chương trình ở phòng thí nghiệm của giáo sư Bạch, cũng không có gì khó khăn, chỉ là tính lặp lại của chương trình tương đối nhiều. Tốc độ đánh máy của Tô Thố vô cùng nhanh, từng hàng từng hàng phương trình cứ như đang chạy đua mà hiện ra dưới bàn tay của cô, làm cho những người có mặt ở trong phòng tròn mắt kính ngạc, phút chốc không khí trong phòng trở nên im lặng ngoài tiếng gõ máy tính lốc cốc vang lên đều đều.

Trần Tử Gia cũng không giấu nổi kính ngạc, im lặng nhìn cô. Ánh sáng từ màn hình hắt lên ngũ quan của cô nhìn có vẻ mơ hồ nhưng cũng rất rõ ràng.

Bận rộn một mạch cho đến mười giờ rưỡi lúc tòa nhà sắp tắt đèn Tô Thố mới vươn vai đứng dậy chuẩn bị rời đi, phát hiện cả văn phòng trống không chỉ còn cô và Trần Tử Gia ở lại.

“Vất vả cho em rồi, anh thấy em cả buổi tối chưa rời khỏi máy tính,” Trần Tử Gia buông cuốn sách trên tay xuống, cầm cốc nước đưa qua cho cô: “Thật ra em không cần phải làm khuya như thế.”

Tô Thố cười cười: “Hoàn thành sớm thì mọi người đều vui vẻ thôi.”

“Em cần bao nhiêu thời gian để hoàn thành nó?” Trần Tử Gia trầm tư hồi lâu lên tiếng.

“Nếu mỗi ngày đều làm đến thời gian này thì khoảng 1 đến 2 tuần sẽ hoàn thành.” Tô Thố ngẫm nghĩ trả lời, “Nếu sư huynh muốn hoàn thành sớm hơn nữa thì em có thể dành thời gian nhiều chút.”

“Không gấp không gấp, hoàn toàn không cần gấp,” Trần Tử Gia ngẩng người sau đó cười lên, “anh đâu có vẻ đang hối thúc em đâu.”

“Thế thì _____” Tô Thố nghi hoặc nhìn hắn, đem lời định nói nuốt trở lại vào bụng, “Nhưng nhanh chút có lẽ sẽ tốt hơn.”

Vừa nói hai người vừa thu dọn đồ đạc cá nhân. Đây là tầng dành riêng cho văn phòng giáo viên, bình thường các giáo viên vốn đã ít xuất hiện, đừng nói chi là vào thời gian trễ như thế này. Trên hành lang dài hun hút không bóng người vô cùng tĩnh lặng, bước trên đây tiếng vang của giày cũng trở nên lớn hơn. Những dàn đèn treo cao trên trần nhà, ánh sáng chiếu xuống trở nên ảm đạm u tối, có một cái không khí rờn rợn vờn quanh khiến nơi này rất thích hợp cho các bộ phim kinh dị.

Tô Thố gần như đang tưởng tượng cảnh mở màn của bộ phim kinh dị. Trong đêm tối đen thăm thẳm, một cánh cửa bị gió thổi bật ra, bất ngờ đóng mạnh một cái.....

“Cuộc thi đấu bóng rổ tuần trước em không đến?” Trần Tử Gia lên tiếng làm gián đoạn sự tưởng tượng của cô.

“Rất là tiếc,” Tô Thố dứt ra từ trong cảnh chuyện ma quái trong tưởng tượng trả lời, “Mấy anh không thắng được. Nhưng em có gọi điện thoại cho Tô Trí nhưng có vẻ anh ấy không hề bận tâm đến kết quả.”

“Vẫn còn sớm.” Trần Tử Gia cười “Mới chỉ là vòng sơ loại thôi mà.”

Hai người vừa đi vừa nói phút chốc đã ra đến cửa học viện quản lí, ánh sáng đèn hai bên đường chiếu sáng cả một góc sân, khiến cho con mắt khó có thể thích ứng được, bên ngoài vẫn còn rất nhiều học sinh đang đi lại giữa kí túc xá và phòng học, chốc chốc vang lên tiếng gọi nhau í ới, âm thanh xé rách sự yên tĩnh của đêm tối. Mặc dù sân trường giờ này không náo nhiệt như ban ngày, nhưng tuyệt đối không yên tĩnh, hoàn toàn khác xa với sự tĩnh lặng như tờ bên trong tòa nhà.

“Anh đưa em về kí túc xá.” Trần Tử Gia đẩy chiếc xe đạp ra và nói với cô.

Tô Thố uyển chuyển từ chối: “Không cần đâu, thật sự không cần đưa em về.”

“Trời tối rồi, không an toàn.”

“Lúc này cũng không hẳn là khuya lắm, em mỗi ngày cũng là giờ này về kí túc xá,” Tô Thố cười cười, “Từ đây về kí túc xá đều là đường lớn, người đi đường cũng nhiều, chỉ cần vài phút là tới nơi rồi. Sư huynh không cần đưa em về thật mà.”

Trần Tử Gia chăm chú nhìn vào mặt cô, như là muốn nhìn thấu tâm can cô, ngữ khí vô cùng nghiêm túc: “Tô Thố, anh nhờ em việc này có phải khiến em khó xử lắm, đúng không?”

“Sư huynh không nên nói thế, anh đã luôn giúp đỡ em, đã nợ anh bao nhiêu ân tình như thế, em nhìn giống người không biết ơn nghĩa lắm sao?” Tô Thố cười khổ lấy tay day day trán mình, ngón tay thanh mảnh dừng lại trên huyệt thái dương. Bất ngờ từ phía trước cô phát hiện một bóng người nhỏ nhắn đang chạy đến, cô lên tiếng gọi lại “Mễ Thi.”

Khi thấy Tô Thố đang đứng đó cùng Trần Tử Gia, Mễ Thi có chút bất ngờ, tuy ngoài mặt nở nụ cười tươi rói, nhưng trong ánh mắt ẩn giấu một tia cảnh giác, cô không đem theo bất cứ thứ gì ngoài chiếc điện thoại nhỏ trên tay, màn hình vẫn còn đang sắp nhấp nháy.

Mễ Thi “Uh” một tiếng trả lời, sau đó lại hỏi: “Tô Thố bạn có việc gì qua trường chúng mình à?” nghe giọng nói như cô đang cố gắng khiến bản thân trấn tĩnh nhưng đã không thành công lộ ra sự không bình tĩnh của mình.

“Không có gì, chỉ là chút vấn đề về phần mềm chương trình.” Tô Thố vội vã trả lời. Cô rất thích Mễ Thi nên hoàn toàn không muốn gây ra hiểu lầm không đáng có. Tô Thố sau đó nhanh chóng leo lên chiếc xe đạp của mình với tốc độ nhanh nhất rồi đi, để lại 2 người họ đứng đấy.

Mặc dù như thế, nhưng Mễ Thi vẫn không yên tâm, khi Tô Thố mỗi ngày đến Tây Đại để giúp Trần Tử Gia thiết kế phần mềm đều thấy sự có mặt của Mễ Thi. Phòng bị đến mức này khiến cho Tô Thố cảm thấy có chút khó hiểu. Trần Tử Gia đối với sự xuất hiện của Mễ Thi cũng không tỏ ra thái độ gì, nhưng có thể nhìn ra được là anh rất quan tâm đến cô, nước trong li cô vừa hết là lập tức giúp cô rót đầy; trong lúc học tập có bất cứ vấn đề nào không hiểu thì hẳn cũng rất tận tâm mà giảng giải cho cô.

Một hôm Trần Tử Gia đến đội bóng rổ luyện tập, trong văn phòng chỉ còn Tô Thố và Mễ Thi hai người. Mễ Thi ngập ngừng nói với cô: “Tô Thố, có thể hứa là không tranh giành Trần Tử Gia với tôi không?”

Mễ Thi không theo Trần Tử Gia đến sân bóng rổ là Tô Thố đã biết rằng nhất định hôm nay Mễ Thi sẽ có chuyện muốn nói riêng với cô, nhưng cô trăm lần không nghĩ tới Mễ Thi lại có thể trực tiếp đề nghị thẳng thắn với cô như vậy, quả là một dao chém phải thấy máu.”

Thần sắc Mễ Thi lúc nói lên câu này vô cùng trấn tĩnh, quật cường, mang theo một tia bất chấp tất cả. Cô không nói vòng vo hay lan man mà trực tiếp vào thẳng chủ đề, mấy từ đầu tiên thốt ra cần còn chút ngữ khí cầu xin nhưng khi nhắc đến 3 chữ “Trần Tử Gia” bất ngờ trở nên vô cùng kiên quyết.

Với nhan sắc của Mễ Thi mà nói, những nam sinh say mê cô ở hai trường đại học có thể nói là xếp hàng dài hơn vạn lí trường thành, thư tình cô nhận được chỉ có thể dùng đơn vị tá mà tính. Nhưng đối với những người hâm mộ Mễ Thi đều chỉ lịch sự từ chối bằng câu: “Xin thứ lỗi, tôi thích người khác rồi”. Dần dần mọi người cũng biết là “người khác” trong lòng của cô chính là Trần Tử Gia. Tô Thố còn nghe Tô Trí bảo rằng đa số nam sinh trong trường thường không kịp ăn sáng, nhưng có thời gian mỗi ngày Mễ Thi đều đem thức ăn sáng đến kí túc xá hoặc phòng học của họ, bất kể ngày mưa hay ngày nắng.

Mễ Thi nhận thức rất rõ những điều mình muốn mình cần, cũng không bao giờ che giấu nó, vì muốn đạt được mục tiêu mà nỗ lực phấn đấu không ngừng. Chỉ cần điểm này thôi cũng khiến mọi người có cách nhìn khác về cô.

“Cô đừng hiểu lầm như thế,” Tô Thố khẽ mỉm cười trả lời, “Mễ Thi à, tôi với sư huynh không như cô nghĩ đâu, chúng tôi quen biết đơn thuần là vì anh ấy là bạn học của anh tôi, cô ngàn lần đừng hiểu lầm a.”

Mễ Thi nghe xong hai mày chau lại, nghi hoặc nhìn biểu tình của cô.

“Vội lại cho dù tôi muốn tranh giành cũng lấy cái gì để giành à?” Tô Thố ngừng động tác gõ bàn phím, nhìn cô vừa nói vừa than thở: “Mễ Thi cô xinh đẹp lại thông minh như thế. Thật sự không cần lo lắng.”

“Vậy là cậu đáp ứng tôi rồi đấy nha.” Mễ Thi nói với đôi mắt sáng chứa đầy mong chờ.

Tô Thố chỉ cười hồi lâu mới lên tiếng trả lời: “Được, tớ đáp ứng.” nghe được lời hứa của Tô Thố, Mễ Thi lại vui vẻ nhiệt tình trở lại.

Đội bóng của hai trường này không ngoài dự đoán đã thuận lợi vượt ngũ quan, trăm lục tướng, trận chung kết lại một lần nữa trùng phùng, nhưng khí thế qui mô trận đấu nay đã khác trước, và lại diễn ra vào cuối tuần, nên vé vào cửa của trận đấu được sinh viên tranh nhanh giết mạnh.

Tô Thố sau khi viết xong chương trình, tâm trạng vui mừng hơn hờ rời khỏi học viện quản lí, trên đường tình cờ gặp Ứng Thần.

Ứng Thần sau khi cùng Tô Trí trải qua khóa huấn luyện cũng trở nên gầy đi, đúng là hiền thê tùy phu a.

“Cuối cùng cũng tóm được em, may mắn là Trần Tử Gia nhắc nhở chị mau chóng qua đây, nếu không đã vụt mất. Trận đấu này em bất cứ giá nào cũng phải đi xem, nếu không anh em sẽ nguyên rửa em mấy kiếp.”

“Em vốn dĩ cũng đang định đến đó. Không phải chiều nay mới bắt đầu sao? Giờ vội vã thế?”

Ứng Thần nhìn Tô Thố, một tia nguy hiểm xẹt qua trong nháy mắt biến mất; “Không được, em giờ phải đi với chị, ai biết được chiều nay em lại lặn mất tiêu thì sao.”

Bỗng nhiên điện thoại Ứng Thần vang lên, cô tiếp điện thoại xong và quay sang nói với Tô Thố: “Bọn họ dự định sẽ ăn trưa bên ngoài, chúng ta đi thôi.”

Tô Thố đang đi dừng lại hỏi: “Bọn họ là ai? Đội bóng trường của chị à?”

“Đúng a, là anh em đấy.”

“Em không đi đâu, sư tỷ chị qua đó đi, buổi chiều em sẽ qua đó với mấy bạn chung kí túc xá,” Tô Thố khẽ cau mày suy nghĩ: “Em là tuýp người rất có tinh thần đoàn kết, nói thế nào thì trường chị cũng là đối thủ nước bạn trong trận đấu bóng rổ.”

Ứng Thần ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn cô: “A Thố, nếu trận đấu diễn ra em sẽ cổ vũ bên nào?”

“Không nghi ngờ chắc chắn sẽ là đội trường em rồi.”

Ứng Thần từ bỏ hy vọng thuyết phục Tô Thố, để cô rời đi; Nhìn bóng lưng rời đi của Tô Thố, Ứng Thần không khỏi trầm ngâm, ngay cả Tô Trí cũng hay bị cô làm cho tức không ra hơi thì nói chi đến cô đây.

Tô Thố và Dương Tuyết đứng giờ tiến vào sân bóng rổ, nhưng cô phát hiện ra có lẽ mình đã đến trễ quá. Khán đài trong sân bóng đầy ắp người là người, đầu đầu cũng thấy những cái đầu đen nhấp nhô, tiếng nói cười la hét vang vọng khán đài, khó khăn lắm cô mới có thể len mình đến hàng ghế dành cho người nhà đối diện đài quan sát.

Nhà thi đấu thể thao của trường được xây dựng theo tiêu chuẩn nhà thi đấu quốc gia, khán đài với sức chứa hơn cả ngàn người, thế mà bây giờ người ngồi chật kín cả. Mỗi một nơi đều vang vọng tiếng cười nói, ánh nắng đầu hạ từ ô cửa trên tường len lỏi vào trong, chiếu lên những hạt bụi trong không khí sáng óng ánh.

Ứng Thần thấy cô khẽ thở dài: “Cuối cùng em cũng xuất hiện.” Tô Thố nở nụ cười xin lỗi rồi ngồi xuống cạnh cô.

Mễ Thi cũng ngồi ngay bên cạnh, cô khoác lên người chiếc đầm màu trắng tinh khôi, cả người tản mát ra khí chất ưu nhã, đẹp đến độ khiến người ta kinh ngạc.

Thành viên hai đội bắt đầu ra sân. Tiếng hoan nghênh cổ vũ đột nhiên vang dội, khí thế hào hùng dường như có thể dời sơn lấp biển, từ trên khán đài ầm ầm ập xuống sân thi đấu, dường như có thể áp đảo mọi thứ.

Vị trí quan sát của hàng ghế dành riêng cho người thân quả rất tốt, người Tô Thố nhìn thấy đầu tiên chính là Hứa Nhất Hạo đang đứng cách trung tâm sân đấu vài m, khuôn mặt hần vừa vặn đối diện với tầm mắt của cô, khuôn mặt hồng hào ngập trong ánh nắng, chân mày của hần rất đậm, đang nhìn quanh khán giả với nụ cười mỉm trên môi, cánh mũi phập phồng hơi nhay nhay. Tô Thố đang quan sát hần trên khán đài cao nhưng lại không cảm thấy hần thấp chút nào.

Tô Thố bắt đầu hồi tưởng lại, lần cuối cùng thấy được khuôn mặt khiến người khác khó quên là việc khi nào ?

Tiếng vận động trên sân bóng bắt đầu. Ứng Thần ngồi xuống. Lúc đầu cô không chú ý đến thần thái kì lạ của Tô Thố, cứ tưởng rằng cô vẫn đang chăm chú theo dõi trận bóng, nhưng sau vài phút trôi qua, cô bắt đầu phát hiện ánh mắt Tô Thố vẫn là bất di bất dịch nhìn chằm chằm phía trước, nhìn kĩ mới thấy thấy rằng đó là tia nhìn không có tiêu điểm.

Ứng Thần cầm lấy tay cô mới phát hiện tay cô lạnh như băng, vội vã day day người Tô Thố.

Tô Thố hoàn hồn hỏi: “A, chuyện gì vậy sư tỉ?”

“Chị đang muốn hỏi em đây.” Ứng Thần đầy nghi hoặc nhìn cô, “Em ngẩn ngơ này giờ. Trận đấu bóng đang quyết liệt thế mà em xem đến ngẩn cả người là sao?”

“Thật ngại quá chị,” Tô Thố cười trừ, “Lúc này em đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nan giải, sau đó nghĩ đến thất thần. À, mà tỉ số giờ là bao nhiêu rồi chị?”

Liếc qua bảng điểm điện tử trên tường, Ứng Thần trả lời: “6 đều, mới mở màn nên rất khó phân thắng bại.”

Tô Thố đem ánh mắt mình chuyển đến trận đấu đang diễn ra. Thành viên hai đội đều mồ hôi đầm đìa thấm đẫm cả áo, chạy đua không ngừng khắp sân, chỉ trông chờ đối phương sơ sẩy mà tranh bóng ghi điểm. Hai bên đều vô cùng cẩn trọng không cho đối phương một cơ hội nào, họ dường như đang tham gia một trận chiến, phải tranh thủ lấy từng phút thậm chí từng giây, mỗi giây phút ấy như thể nghiệm sự đan xen giữa chiến thắng và thất bại, giữa vinh quang và tủi hổ.

Tô Thố trước giờ chưa từng xem họ chơi bóng rổ, cũng chưa bao giờ nghĩ họ lại chơi hay đến như thế. Sự linh hoạt trong từng đường bóng trên sân của họ, thể hiện hết sự quyến rũ của môn thể thao này. Dáng vẻ lên rổ nhẹ nhàng của Hứa Nhất Hạo, cú ném rổ ba mét trong thời khắc quyết định của Trần Tử Gia và cú qua người đầy nghệ thuật của Tô Trí khiến ai ai cũng phải trầm trồ thán phục.

Tiếng la hét chói tay nổi lên tứ phía, Ứng Thần theo đám đông cũng hô hào lên vài tiếng sau đó phát hiện Tô Thố mày nhăn mặt méo đã ngồi xuống tự bao giờ, cô chớp chớp mắt, có chút lí giải được cái ý nghĩa đối thủ mà Tô Thố nói. Ứng Thần vỗ nhẹ vào vai cô, chỉ vào một hướng trên sân lên tiếng: “Em nhìn Trần Tử Gia xem, nếu có ai đề xuất muốn quảng cáo cho “ánh nắng” , hần chắc chắn là đại diện phát ngôn thích hợp nhất.”

Tô Thố “Uh” một tiếng.

Mễ Thi ngồi kế bên vội vã kêu lên: “Ứng sư tỉ không chú ý Tô Trí nhà chị, nhìn Trần Tử Gia làm gì.” Trong sân bóng giờ tạp âm hỗn loạn, lời này thốt lên chỉ có những người xung quanh nghe thấy, mọi người đều cười lên.

Thấy biểu tình thoải mái trên khuôn mặt Tô Thố, thần sắc Ứng Thần trở nên nghiêm túc lên tiếng: “A Thố, có chuyện này muốn nói với em.”

“Cái gì cơ?”

“Môn ngoại ngữ hai của anh trai em là tiếng Pháp,” Ứng Thần chậm rãi tiếp tục: “Bọn chị dự định sau khi tốt nghiệp sẽ sang Pháp.”

Trần đấu trên sân đang đến hồi kịch liệt nhất. Tô Trí đưa bóng lách người qua đối thủ Hoa Đại, truyền bóng cho Trần Từ Gia, Trần Tử Gia nhanh chóng tung người thực hiện cú ném 3 mét, quả bóng vạch lên trong không trung một đường cong hoàn mỹ, vút như tên mà bắn vào trong rổ.

Tiếng hoan hô nổi lên một phen. Tô Thố lúc này mới đem ánh mắt trở lại trên người Ứng Thần, cười hihi lên tiếng: “Việc này tốt a, sau này em có cơ hội đến Pháp nhất định sẽ kiếm 2 người.”

“Em nghe xong không có vẻ gì là kinh ngạc” Ứng Thần cảm thấy kì lạ

“Có gì phải kinh ngạc, nam nhi đại trượng phu chí tại tứ phương.” Tô Thố bình thản trả lời. Từ lúc cô biết được ông nội và cha của Ứng Thần đều là quan chức ngoại giao thì cô cũng đoán được có một ngày họ sẽ chọn con đường như thế, nhưng không nghĩ đến họ sẽ nói với cô.

“Thiệt hay cho câu “nam nhi đại trượng phu chí tại tứ phương”” Ứng Thần không ngừng lẩm nhẩm lại câu này, sau đó đột nhiên hỏi cô: “A Thố, thế chí hướng của em ở đâu?”

“Không biết a, đi bước nào tính bước ấy thôi.” Tô Thố cười cười dự định nói thêm gì nữa, sân bóng lại một lần nữa vang lên tiếng hoan hô chói tai khiến lời của cô hoàn toàn bị lấn áp đi.

Tô Thố theo tiếng hô quay đầu trở lại sân thi đấu, bất ngờ khi thấy quả bóng đang hướng chỗ cô mà lao đến. Cô phản ứng nhanh nhẹn, đẩy Ứng Thần ngã xuống bên phải, quả bóng bay sượt qua vai trái của cô, đập mạnh vào thành ghế phía sau và bật trở lại lăn xuống chân cô.

Lao như bay cùng với trái bóng đến chỗ cô còn có Hứa Nhất Hạo đang thở hồng hộc. Hấn vừa chạy vừa quay đầu vẫy vẫy tay với đồng đội, tóc mai ướt đầm. Tô Thố cúi người nhặt bóng lên ném trả lại cho hấn. Ánh mắt hấn rơi trên khán đài, có một tia sáng xẹt qua đôi mắt ấy, nhưng vì xảy ra tức khắc, nhanh đến nỗi gần như không ai chú ý đến.

Ứng Thần cười chọc ghẹo cô: “Anh ta vừa nhìn em đấy.”

“Làm gì có chuyện đó.” Tô Thố lắc đầu phủ nhận, cười nắc nẻ, “Em không biết là thị lực của sư tỉ lại tốt như vậy. Em còn không kịp thấy gì hết.”

“Em đúng là chuyện mình thì quáng, chuyện người lại sáng a.” Ứng Thần lên tiếng phản bác.

Từng tiếng đập bóng ba ba trên mặt sân vang lên dồn dập, tỉ số của hai đội gần nhau sát nút, tiến độ của trận bóng đang đi đến hồi kịch liệt nhất, thời gian thi đấu chỉ còn lại 10 phút cuối cùng, trong lòng ai cũng bồn chồn, kết quả thế nào cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng ai cũng không ngờ rằng đến giây phút này lại phát sinh biến cố bất ngờ.

12. Chương 12

Sự việc sau đó được đồn thổi lên tam sao thất bản, bản này kì dị hơn bản kia. Nhưng tóm lại chính là Hứa Nhất Hạo trong lúc nhảy lên đưa bóng vào rổ do quá dùng sức, trùng hợp lúc tiếp đất lại trúng ngay chân thành viên A nào đó của đội bạn, kết quả chân bị trật khớp, ngay tức thì tạo thành cục sưng to như quả trứng ngay mắt cá chân.

Nhưng cho dù thế nào thì kết quả bị thương chính là bị thương, Hứa Nhất Hạo cùng với cái chân bị sưng to ảo não rời khỏi sân đấu trong thời khắc mười phút cuối quyết định. Sự thiếu hụt thành viên chủ lực khiến cho sức mạnh của Hoa Đại suy yếu đáng kể, chuyển thắng thành bại, vốn dĩ rất có hy vọng sẽ vô địch 3 năm liên tiếp nhưng bây giờ như nước đổ lá khoai, Trần Tử Gia trong trận hỗn loạn này cũng không tránh khỏi bị thương, trên khuôn mặt anh xuất hiện một vết bầm xanh tím trên má, chắc nghỉ khoảng 1 tuần sau vết thương này mới chịu biến mất.

“Ê, họ Tô kia,” Dương Tuyết phần nộ đến cực điểm rống lên, “Hội trưởng đáng kính của chúng ta bị thương phải nằm ở bệnh viện, cậu không đi thăm anh ấy sao? Đã 1 tuần rồi mà cũng không đến thăm một lần hả?”

“Ai nói với cậu tớ không có đi?” Tô Thố phản bác, “Nhưng khi tớ đến đã thấy trong phòng đầy ắp toàn người là người, ngay cả cái chân tớ còn chen không vào nổi nữa là. Vả lại cuộc thi cuối kì đã đến, thời gian ôn tập cũng không còn nhiều.”

“Nhưng cậu cũng nên thử thêm một lần nữa chứ.” Dương Tuyết ương bướng đưa ra kết luận, “Tối nhất là 24/7 đều ở lại trong bệnh viện, không rời một li, thể hiện chính mình là một hiền thê lương phụ, ân cần chu đáo.”

Tô Thố trừng mắt với cô: “Đã có người đảm nhiệm vai trò này rồi, được không?”

Lần thứ 2 cô vào bệnh viện thăm hấn là khi thời kì thăm viếng rầm rộ nhất đã qua, vì mọi người lúc này đều tất bật ôn tập ngày đêm để chuẩn bị cho kì thi cuối kì, nên mật độ thăm viếng giảm hẳn. Tô Thố đứng trước cửa phòng bệnh chờ đợi các y sĩ thay thuốc cho hấn xong mới từ từ tiến vào, trong phòng không người vắng lặng, Lâm Tranh cũng không có mặt.

Cái bệnh viện Hoa Đại này cho dù là đội ngũ bác sĩ hay thiết bị y tế đều rất tốt, điều kiện phòng bệnh cũng không tồi, nếu có nằm viện chắc cũng thoải mái, Tô Thố vừa đánh giá xung quanh vừa nghĩ. Mỗi phòng đều được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, không khí thoáng đãng, đối với bệnh nhân mà nói thì quả không còn gì có thể chê trách. Trong phòng chỉ có một mình Hứa Nhất Hạo, hai giường kế bên đều không có người nằm.

Nhưng căn phòng lại không thoáng chút nào, hoa tươi trái cây thăm bệnh bày la liệt khắp cả phòng.

Hứa Nhất Hạo đang chăm chú vừa học vừa ghi chép gì đó, cho dù chân có bị thương nhưng đầu óc vẫn bình thường, nên không thể tránh khỏi cuộc thi cuối kì. Khi nghe thấy bước chân tiến vào phòng, hấn buông bút và sách xuống lẳng lặng ngẩng lên quan sát người đang tiến vào.

“Sư huynh thấy khỏe hơn chưa,” Tô Thố đứng kế bên giường hấn, vừa hỏi vừa nhoẻn miệng cười.

“Khỏe nhiều rồi.” thần sắc Hứa Nhất Hạo âm trầm, ánh mắt lưu lại hồi lâu trên người cô “Em đang cười cái gì.”

“Không có gì.” Tô Thố mỉm cười, “có vẻ như thời gian này sư huynh luôn phải nghe những câu hỏi thăm như thế, khẳng định đã tạo thành phản xạ có điều kiện, chỉ cần có người hỏi là anh lập lại trả lời như máy, thật là khô khan a.”

“Nhưng cũng xem như em thức thời, ngày mai anh ra viện rồi,” Góc miệng Hứa Nhất Hạo nhoẻn lên một nụ cười bí hiểm, “anh cứ tưởng em sẽ không đến.”

Tô Thố đứng còn Hứa Nhất Hạo ngồi trên giường, mắt cô lần đầu có thể nhìn ngang tầm với hấn. Nhưng không biết như thế nào mà ánh mắt của hai người bắt đầu xuất hiện tia ngại ngùng. Tuy rằng hấn không nói gì chỉ dùng ánh mắt nhìn, nhưng từ đôi mắt đen thẳm thẳm ấy như có ngàn ngôn vạn ngữ muốn dâng trào tỏ bày cùng cô. Tô Thố đột nhiên cảm giác như có cơn gió lạnh khe lên lỗi vào giữa quần áo và da thịt cô. Khiến cô không thể không dời mắt, nhìn ra mảnh trăng sáng vành vành đang soi rọi ngoài cửa sổ.

“Trước đó em có ghé qua, là đi cùng bọn Tô Trí, nhưng có vẻ người rất đông cũng không tiện nên em không có ghé vào.” Tô Thố không đợi hấn trả lời đã ngó nghiêng xung quanh rồi bảo “trong phòng có vẻ hơi lạnh, em có thể chỉnh điều hòa lên chút không?”

Cũng không đợi hấn trả lời, cô đã đứng dậy tiến đến hộp điều khiển, chỉnh nhiệt độ trong phòng lên.

Thân thể bỗng nhiên có vật chạm vào, Tô Thố đứng đấy trên vai khoác thêm một chiếc áo, cô nhìn ngược lên bàn tay của chủ nhân chiếc áo, Hứa Nhất Hạo đã đứng gần cô từ lúc nào, ánh mắt nụ cười ngập tràn ôn nhu khiến cô bối rối.

Đối diện với đôi mắt ôn nhu như nước ấy khiến Tô Thố thất thần cả người, sau đó cô cố bày ra biểu tình kinh ngạc nói: “Sư huynh sao anh lại xuống giường, mau nằm trở lại đi.”

Sau khi dìu Hứa Nhất Hạo thì Tô Thố cũng ngồi lại bên mép giường, từ trong cặp lời ra cuốn sách dày cui nặng trình trịch, đặt lên trên bàn: “Vốn dĩ em định mua hoa đến, nhưng nghĩ lại giờ này không biết còn chỗ

nào kinh doanh không, nên chỉ còn cách tặng anh cuốn sách này, nếu anh buồn chán thì có thể lật ta xem.”

Hứa Nhất Hạo nhìn cuốn sách, lại quay ra nhìn cô, cười cười: “Hoa ở đây đã nhiều không đếm xuể, nhưng sách thì không ai tặng cả.” Nói rồi hần liếc nhìn tựa sách: “Em xem tiểu thuyết kỳ huyền nước ngoài sao? Anh không ngờ đấy.”

“Đọc chứ, tại anh không chú ý thôi.” Tô Thố cong môi trả lời.

“Uh, chuyện anh không biết vẫn còn nhiều lắm,” Hứa Nhất Hạo dựa gần vào Tô Thố, dùng ánh mắt chuyên chú kiên định nhìn cô : “Em còn giấu anh bao nhiêu chuyện thế? Có thể nói hết cho anh biết chẳng”

Ngoài cửa lần nữa vang lên tiếng bước chân với tiếng tăng hắng nhẹ nhàng. Hai người bất ngờ cùng quay đầu lại, Tô Thố tròn mắt ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng đứng lên bước đến một góc giường; Hứa Nhất Hạo ngài ngừng loay hoay, căng thẳng nhìn theo cử động của Tô Thố, sau đó mới do dự lên tiếng: “Ba, sao người lại đến đây.”

Thật là muốn khóc mà khóc không ra a. Tô Thố trong lòng không ngừng kêu gào, tự sỉ vả chính mình sao hôm nay lại nhiệt tình bộc phát mà đến thăm hần a, vả lại còn đến lúc khuya như thế, chẳng lẽ do một câu nói của Dương Tuyết mà kích động? Vả lại còn ma xui quỷ khiến thế nào gặp hiệu trưởng? Có thể đứng chung với hiệu trưởng trong một phòng chỉ vón vẹn có 20m2 , có phải là một vinh dự đặc biệt chẳng?

Đôi kính trên gương mặt của Hứa hiệu trưởng bây giờ khiến ấn tượng lúc nhập học càng rõ ràng hơn, càng phong độ nho nhã hơn hần. Sau khi hỏi thăm tình hình hồi phục của Hứa Nhất Hạo xong, ánh mắt ông chuyển đến đánh giá Tô Thố đứng cạnh đó. Hứa Nhất Hạo thấy thế vội vàng lên tiếng giới thiệu: “Ba, đây là Tô Thố, sinh viên năm nhất, là sư muội của con.”

Tô Thố cúi người, thái độ không kiêu ngạo cũng không giả tạo lên tiếng: “Chào ông, hiệu trưởng.”

“Hai người cùng học viện à?” Ông nhìn sang Tô Thố. Phong thái bình dị hòa nhã của ông vượt qua sự tưởng tượng của Tô Thố

“Không phải,” Hứa Nhất Hạo khẽ nhìn Tô Thố sau đó căng thẳng đáp lời, “Cô ấy học bên học viện vật lí.”

“Chuyên ngành nào?”

Tô Thố mỉm cười trả lời: “Là chuyên ngành vật lí công trình.”

Hứa hiệu trưởng đẩy đẩy gọng kính, chăm chú nhìn Tô Thố, ra chiều suy nghĩ nói: “Rất hiếm khi thấy nữ sinh chọn chuyên ngành này, cũng rất hiếm có sinh viên nào vừa nhìn đã nhận ra ta.”

Tô Thố không lên tiếng, lẳng lặng đứng một bên.

“Sẽ không đâu,” Hứa Nhất Hạo cười hihi. “Sao lại có ai trong trường này lại không nhận ra ba chứ? Ba thật quá khiêm tốn. Ba thật quá coi nhẹ sự kính trọng của sinh viên đối với mình rồi. Mà hôm nay sao ba lại có thể dành ra được thời gian để ghé thăm phòng bệnh nhỏ nhoi này thế?”

Thì ra Hứa Nhất Hạo lại có lúc vui vẻ cười đùa như thế, trong ấn tượng của Tô Thố thì hần chính là người kiệm lời, nếu không cần thiết thì có thể nói ít một chữ sẽ tuyệt đối không thốt lên chữ thứ hai. Cô quen biết hần cũng gần một năm, chưa thấy qua hần nói đùa vui vẻ như thế.

“Nếu cậu không phải té gãy cả chân thì tôi cũng không đến đâu.” Hứa hiệu trưởng liếc nhìn con trai. “Đây là lệnh đuổi khách?”

“Đâu có đâu có.” Hứa Nhất Hạo lập tức tiếp lời.

“Không cần đuổi khéo ông già này, ba cũng đang chuẩn bị rời đi. Ngày mai ba phải ra nước ngoài họp, con ở nhà một mình phải cẩn thận, đừng chạy lung tung,” Ông dặn dò hần xong bèn quay sang nhìn Tô Thố hồi lâu, sau đó mỉm cười nói: “Cám ơn cháu đã đến thăm Nhất Hạo.”

Tô Thố có chút thụ sủng nhược kinh. Hiệu trưởng quả là hiệu trưởng, cử chỉ lời nói đều khiến người khác cảm thấy thoải mái.

Sau khi tiễn hiệu trưởng đi về, Tô Thố ngồi lại trên mép giường Hứa Nhất Hạo, ngẫm lại dáng điệu và thần sắc của hiệu trưởng lúc này, vẫn cảm thấy kinh hồn bất định. Hứa Nhất Hạo thu lại điệu bộ đùa giỡn với

hiệu trưởng ban nãy, hần lại âm trầm suy nghĩ hồi lâu, mới dùng giọng nghiêm túc nói với cô: “Tô Thố, việc ba anh là hiệu trưởng, anh không phải muốn giấu giếm em. Nhưng nếu để học sinh khác biết được, nhất định hậu quả sẽ khôn cùng.”

“Khẳng định sẽ như thế, em có thể tưởng tượng ra cảnh hỗn loạn đấy.” Tô Thố tỏ vẻ thông cảm gật đầu. Hứa Nhất Hạo vốn dĩ là nhân vật nổi tiếng trong trường, nếu như tin này lộ ra ngoài, đoán chừng không đến một ngày sẽ thành tin giật gân nhất toàn trường, lúc đấy người hâm mộ nhất định lại tăng lên. Tô Thố vỗ ngực bảo đảm với hắn: “Nhưng sư huynh yên tâm, em sẽ không nói với người khác.”

“Hy vọng sẽ không ai biết, thêm một việc không bằng bớt một việc.” Hứa Nhất Hạo ảo não lên tiếng.

Tô Thố đứng lên, trên mặt vẫn động ý cười “Sư huynh mau khỏe lên nhé, sắp đến kì thi cuối kì rồi.”

“Hè em có dự định về quê không?” Tô Thố vừa bước đến gần cửa thì Hứa Nhất Hạo gọi cô lại.

“Không về. Phòng thí nghiệm vẫn còn rất nhiều việc cần xử lí.”

Tuy rằng trời đã về khuya, nhưng hơi nóng từ ban ngày vẫn còn đọng lại. Vừa bước ra khỏi tòa nhà bệnh viện, hơi nóng của mùa hè vội vàng ập đến, Tô Thố cúi đầu nhìn ngó, không khỏi kinh ngạc một phen, khó trách ban nãy hiệu trưởng cứ nhìn chằm chằm vào cô, thì ra trên người cô vẫn khoác chiếc áo khoác của Hứa Nhất Hạo, quả thật là tình tiết cầu huyết a.

Tô Thố cởi áo khoác cầm trên tay, định quay vào gửi lại cho Hứa Nhất Hạo, cô vừa xoay người đã thấy Lâm Tranh đang vội vã cưỡi chiếc xe đạp đến, tay xách nách mang đẩy cửa tiến vào. Cô tiến vào vội vã cũng không chú ý đến Tô Thố đang đứng đó nhìn mình. Nếu đã như thế thì chiếc áo khoác này chỉ còn cách ngày khác gửi trả lại hắn.

Sau khi kì thi cuối khóa kết thúc, đại đa số sinh viên đều vội vã về quê nghỉ hè, bạn cùng phòng của cô cũng đã về hết, chỉ còn mình Tô Thố ở lại. Cô không đi bất kì nơi nào, chỉ ru rú ở trường với lịch trình lập đi lập lại qua ngày: sáng thức dậy đến phòng thí nghiệm, ở đó cả ngày, ngẫu nhiên sẽ đến thư viện, tối đứng 10h rưỡi về kí túc xá ngủ.

Tô Trí nghỉ hè cũng không về quê mà ở lại học bổ túc tiếng Pháp, lúc rảnh rỗi thì kéo Ứng Thần đi dạo quanh trường. Ngày tháng trôi qua vô cùng thư thái, gần như hoàn toàn quên đi sự tồn tại của em gái.

Cứ như thế mà 3-4 tuần của ngày hè đã trôi qua. Tô Thố cũng không mấy để ý đến cuộc sống đơn điệu của mình, người ngoài nhìn vào những ngày tháng lập đi lập lại thật buồn tẻ cứ như kéo dài cả năm nhưng đối với Tô Thố thì đó chính là bản chất cuộc sống, nếu trải qua không ý nghĩa thì một năm với một ngày không có gì khác biệt cả.

Sớm sáng ngày cuối tuần Ứng Thần có ý định đến gặp cô, đứng dưới tòa nhà trung tâm khoa học chờ đợi, thấy Tô Thố đang từ từ tiến đến.

Cả sân trường không một bóng người, vắng lặng tĩnh mịch như nước hồ mùa thu. Tóc Tô Thố xoa dài ra phía sau, dáng người ôn nhu uyển chuyển với chiếc đầm vải dài đến gối, sau lưng vẫn là chiếc ba lô nâu quen thuộc, trong đó chắc chắn có chiếc laptop cùng với đồng sách nghiên cứu của cô. Khuôn mặt cô tĩnh lặng, bước đi nhẹ nhàng nhưng đang tản bộ trên thảo nguyên mênh mông, như một ẩn giả giữa đoàn lũ hành. Ứng Thần nhìn cô đến thất thần, đang phân vân không biết có nên cất tiếng gọi cô.

“Sư tỉ.” Tô Thố lên tiếng gọi cô trước.

Ứng Thần bị tiếng gọi của Tô Thố thức tỉnh về hiện thực, không, ở đây hoàn toàn không có thảo nguyên hoang dã nào cả, là sân trường. Cô vội trình bày lí do đến đây: “Hôm nay là sinh nhật của Trần Tử Gia, sẽ tổ chức tại nhà của Mẹ Thi, bọn họ cũng muốn mời em đến tham gia cho vui.”

“Nhưng chị cũng không nhất thiết mới sáng sớm đã chạy đến đây nói với em chứ.” Tô Thố có chút ngạc nhiên.

Ứng Thần trợn mắt liếc cô: “Nếu không đến sớm thế có thể gặp em sao. Em lại không mở máy,” nói rồi cô chỉ vào tòa nhà khoa học, “chỗ này người ngoài cũng đâu thể tùy tiện tiến vào.”

“Thế có những ai tham gia thế chị?” Tô Thố hỏi

“Cũng không ít a, những người đó em đều quen biết,” Ứng Thần chớp mắt, “buổi trưa chị với anh em sẽ qua đón em đi chung, em tốt nhất nên suy nghĩ sẽ chuẩn bị quà gì, mà này, nhớ đem theo đồ bơi đấy.”

Tô Thố cảm thấy áy náy vô cùng. Ứng Thần với cô quen biết cũng không sâu sắc, nhưng vì quan hệ với anh cô mà bị lôi kéo vào đây, hại chị ấy phải vì chuyện của mình mà phiền não. Bây giờ Tô Trí không đến tìm cô, trái lại mỗi lần đều do Ứng Thần mở lời, cái ông anh già quả biết sai sử người khác. Nhưng chính Tô Thố cũng biết rõ một điều, nếu là Tô Trí đến, có rất nhiều chuyện cô nhất định sẽ không đáp ứng, tỉ như sự việc hôm nay; nhưng Ứng Thần thì khác hẳn, cô thật sự không có cách nào từ chối lời yêu cầu của cô ấy.

Công việc trong phòng thí nghiệm cơ bản cũng sắp kết thúc, sáng hôm đó cô xử lí xong công việc trên tay đã ghé vào tiệm sách gần trường, ở đó dạo hết một vòng, cuối cùng chọn ra được một bộ kệ sách tinh tế làm quà sinh nhật.

Nhà của Mễ Thi tọa lạc ở một khu đất an tĩnh xinh đẹp ở ngoại ô thành phố, xung quanh đều là những tòa kiến trúc kiểu biệt thự, không phải nơi ở của tầng lớp thu nhập trung bình. Trước tòa nhà 3 tầng uy nghi là một bãi cỏ rộng xanh mơn mớn, đằng sau là một hồ bơi, nó lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của Tô Thố. Mễ Thi đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón bọn họ.

“Bên ngoài rất nóng, bên trong sẽ mát mẻ hơn.” Mễ Thi dẫn bọn họ đi theo hành lang đến tầng một sau đó lại đến phòng khác ở tầng hai, “bọn họ cũng sắp đến rồi.”

Nội thất trong nhà trang nhã nhưng không hoa lệ, được trang trí tinh tế ấm cúng, mỗi một vật ở đây đều được đặt ở vị trí thích hợp nhất. Tô Thố không dấu nổi sự tán thưởng, luôn miệng khen ngợi: “Mễ Thi nhà của bạn đẹp thật.”

Mễ Thi vô cùng vui vẻ cười lên.

Tô Trí và Ứng Thần chắc chắn không phải lần đầu đến nhà cô, đối với nơi này đã vô cùng quen thuộc. Ứng Thần vừa bước vào đây đã bắt đầu giúp Mễ Thi thu dọn lại vài thứ, Tô Trí thì không ngừng ra vào bếp ăn, đem những món ăn, trái cây đã cắt sẵn, cùng nước uống đem ra ngoài phòng khách, bày biện trên chiếc bàn trước mắt Tô Thố.

“Bọn họ sẽ đến ngay, tôi xuống nhà đợi họ.” Tô Trí vừa nói vừa móc điện thoại ra nhìn.

Tô Thố ngồi trên chiếc sofa giữa phòng, mắt dán vào chiếc tivi siêu to trên tường.

“Em một mình ngồi đây xem tivi ư?”

Tô Trí đi đến vò vò tóc của cô bảo: “Trong phòng này còn có máy tính nữa.”

Nhưng Tô Thố tự nhận thấy bản thân rất nhiều năm đã không xem tivi rồi, tuy rằng trong kì túc xá có một cái, nhưng không ai xem nó, có laptop rồi tự dưng không còn ai muốn chú ý đến cái tivi.

Bên ngoài âm thanh nói chuyện ồn ào, có vài người đang tiến vào phòng khách.

Tô Thố chớp mắt, cô quả thật quen biết những người mới tiến vào. Người vào đầu tiên chính là Hứa Nhất Hạo và Lâm Tranh, theo sau là Trần Tử Hạo, người cuối cùng tiến vào chính là Vương Thẩm. Cô đứng dậy lịch sự chào hỏi mọi người một lượt.

Phòng khách rất lớn, sofa cũng rất rộng, tất cả mọi người cùng ngồi xuống nhưng vẫn không cảm thấy chật chội chút nào. Họ một bên trò chuyện, còn Tô Thố chăm chú theo dõi tiết mục hỏi đáp trên tivi.

Ánh mắt Hứa Nhất Hạo phức tạp, hồi lâu mới lên tiếng hỏi Tô Thố: “Anh không biết em cũng có mặt hôm nay.”

Lâm Tranh không nói gì, nhìn Tô Thố sau đó đứng dậy, đến bên Mễ Thi giúp cô bố trí lại phòng.

Tô Thố cười hi hi: “Chỉ cho quan binh đốt lửa mà cấm điều dân thấp đèn sao? Sinh nhật của Trần sư huynh em không được phép đến sao?”

Trần Tử Gia lập tức đỡ lời: “Nào có. Em đến tham gia là vinh hạnh của anh chứ.”

Đã lâu không gặp lại Hứa Nhất Hạo, có vẻ hắn đi đứng đã trở lại bình thường, nhưng để xác nhận chắc chắn, Tô Thố vẫn là nên hỏi han hắn: “Chân của Hứa sư huynh sao rồi?”

“Đã hoàn toàn bình phục.” Hứa Nhất Hạo nhìn cô trả lời.

“Thế thì tốt quá rồi.” Tô Thố mỉm cười

Vương Thầm chạy đến ngồi kế Tô Thố, nở nụ cười gian tà nói với cô: “Biết hôm nay em có mặt, nên anh đặc biệt không dẫn theo bạn nữ.”

Lời nói thốt lên khiến sắc mặt người kế bên nhăn mày. Tô Thố nhìn đều hấn một cái: “Sao lại chia tay nữa ư? Cô bé ở kí túc xá của em thế nào rồi?”

Vương Thầm nhún nhún vai tỏ vẻ không ý kiến.

“Anh bỏ rơi người ta sao?” Tô Thố bắt đầu cười lên.

“Hiểu lầm a,” Vương Thầm lắc đầu: “không phải, là cô ấy chủ động đề nghị chia tay.”

Tô Thố chớp mắt không tin: “Em phải nói là, em không nghĩ đến kết quả sẽ như thế a”

“Tô Thố, thật hiếm khi thấy sự tình ngoài dự đoán của em đấy,” Vương Thầm cười ám muội, “cảm giác có phải rất bất ngờ? hoặc là rất mới lạ?”

Hứa Nhất Hạo không nói nhiều, nhưng lúc này hấn lẳng lẳng lên tiếng: “Vương Thầm, tôi thấy lời người nói lại có hàm ý khác.”

“Hội trưởng đại nhân đang châm biếm em đấy, anh ấy cứ nghĩ rằng em biết coi thời bói vận, biết trước quá khứ tương lai. Nhưng trước khi xuất môn em nên coi ngày trước, nếu biết anh có mặt, em chắc chắn đã trốn trước 3 dặm, cầu trời khẩn phạt rồi.” Tô Thố nói rồi lại chăm chú theo dõi tivi, bật cười nắc nẻ, “Người này đáp sai rồi, đáng lẽ nên chọn đáp án thứ 3, thật là đáng tiếc đáng tiếc.”

“Anh sai rồi,” Vương Thầm giơ tay xin hàng, “Tô Thố em không lên tiếng thì thôi, một khi đã lên tiếng thật khiến người khác không đường tiếp chiêu. Anh thật sự khâm phục em rồi.”

“Theo Tô Trí luyện vài năm thôi bảo đảm anh sẽ lợi hại hơn em nhiều lần. Sóng sau xô sóng trước anh tin em đi.” Tô Thố bĩu môi

“Ai đang nhắc đến tôi đấy?” Tô Trí tiến vào, theo sau là Mễ Thi.

Vương Thầm khẽ nhìn qua Tô Thố :” Tuyệt đối không phải tôi.”

Mễ Thi từ đằng sau thân mật ôm chầm lấy Trần Tử Gia dịu dàng lên tiếng: “Anh Tử Gia đến rồi sao không qua đó kiểm em.”

Trần Tử Gia mỉm cười không lên tiếng, lúc sau mới trả lời: “Anh cũng chỉ mới đến.”

Đôi mắt xinh đẹp của Mễ Thi khẽ chớp.

Bên này Tô Trí cũng thở dài, ngồi xuống kế bên Tô Thố than trách : “A Thố, anh biết thế nào em cũng không quên lợi dụng thời cơ phá hoại hình tượng chuẩn mực của anh trước mặt hội trưởng đại nhân mà.”

“Anh từ lâu đã mất hình tượng rồi anh không biết à.” Tô Thố vẻ mặt đầy hoài nghi chớp mắt, “mà ai cho anh cái ảo tưởng rằng anh có hình tượng chuẩn mực thế?”

Tất cả mọi người đều haha cười lên, ngay cả Hứa Nhất Hạo đang làm mặt lạnh nhin cười, Tô Trí ầm ỨC mà trợn to mắt nhìn cô.

Mễ Thi đang cười bắt lấy cánh tay của Trần Tử Gia lên tiếng hỏi mọi người: “Thời tiết nóng như thế có ai muốn đi bơi không?” lời cô vừa dứt đã được mọi người hưởng ứng.

Cả bọn kéo nhau xuống lầu dưới.

Hồ bơi trong sân rất lớn cũng rất sạch sẽ, một đám nam thanh nữ tú vây quanh hồ, quả thật là cảnh đẹp hiếm thấy. Tô Thố vẫn như cũ ngồi lại trên sofa phòng khách ở tầng hai, không có ý định xuống đó. Ánh mắt cô chăm chú dán vào chương trình đang phát trên tivi nhưng đôi tai cô lại chứa đầy âm thanh cười đùa cùng tiếng vỗ nước dưới lầu, âm thanh tuy không lớn nhưng khi lọt đến tai cô bỗng kết lại thành một khối âm thanh ồn ào day dứt bên tai.

Ứng Thần ngồi bên bờ hồ đập nước, nhìn qua nhìn lại xung quanh, bỗng chốc chau đôi mày lại. Cô hỏi Tô Trí bên cạnh: “Sao Tô Thố còn chưa xuống? Em lên gọi em ấy.”

“Không cần đâu.” Tô Trí ngăn cô lại, “em lên đó cũng chỉ tốn công thôi.”

“Tại sao?”

Tô Trí lắc đầu, “Có thể bọn em không có chú ý, nhưng anh biết lúc Mễ Thi đưa ra đề nghị xuống đây bơi thì sắc mặt Tô Thố biến đổi. Mỗi lần nó có biểu tình như thế thì khẳng định việc đó sẽ không thành công. Nói thật lòng thì nó đến đây cũng đã là một việc không tưởng rồi.”

“Uh, em nhớ lại rồi,” Ứng Thần như chợt nhớ lại chuyện gì đó. “Sáng nay lúc em đến Hoa Đại tìm em ấy, khi nhìn thấy A Thố, em có một cảm giác rất kì lạ—em không biết hình dung nó như thế nào, A Thố bước đi một mình trên con đường, nhưng em có cảm giác cảnh vật xung quanh em ấy hoàn toàn biến mất như không tồn tại vậy, cứ như là một bí ẩn.”

Tô Trí chau mày, khẽ thở dài một tiếng

“Anh biết rồi.”

13. Chương 13

Khi kết thúc bữa tiệc trời đã rất khuya, ngẩng đầu có thể thấy hằng hà vì sao đang lấp lánh trên màn đen. Vì mọi người đều dự định là sẽ qua đêm tại nhà Mễ Thi nên ai ai cũng tự cho phép buông thả bản thân, cánh con trai đa số đã ngã ngà say.

Cả đám ngồi quây quần xung quanh, cũng không biết ai là người đã đưa ra kiến nghị chơi trò chơi mà cuối cùng tụ tập bắt đầu chơi bài. Tô Thố lắc đầu lấy lí do không biết chơi mà rút lui không tham gia.

Mọi người đều chơi bài, cô quay lên phòng khách ngồi trên sofa tiếp tục xem tivi. Trên màn hình tivi đang phát sóng bộ phim điện ảnh nước ngoài không biết của niên đại nào, bối cảnh chính là châu Âu thế kỉ 18, tất cả đều được phủ một màu xám thời gian ảm đạm—ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi qua tầng tầng lớp lớp, in lên đồ vật một màu vàng kim nồng ấm. Từng cảnh trong bộ phim đều là những bức họa của tòa lâu đài lang mà căn phòng đều là những vật dụng thời xưa, mỗi một góc cạnh như một bước học màu nước nhu hòa, mang lại cảm giác tĩnh mịch cho bộ phim.

Nhịp độ phân cảnh của bộ phim chậm chậm kéo dài, xem mãi mắt Tô Thố cứ nặng dần nặng dần. Nhưng tội nghiệp đám người ở dưới không ngủ cô cũng không dám ngủ, cố gắng thanh tỉnh tinh thần mà tiếp tục xem phim, xem mãi dần dần cũng hiểu được nội dung bộ phim.

Nữ chính tuổi đời rất trẻ, dáng người gầy gò, gương mặt hốc hác với ánh mắt mang nỗi cô đơn vô tận, toàn thân tản mát ra một khí chất ưu buồn đặc biệt; còn nam chính là người đàn ông trung niên có khuôn mặt góc cạnh mạnh mẽ, nhìn thế nào thì cũng không tìm được mối tương quan giữa hai nhân vật này, nhưng qua bàn tay tài hoa của đạo diễn, họ lại có thể phát triển một mối tình khắc cốt ghi tâm trên phim.

“Một bộ phim như thế mà người cũng kiên nhẫn xem được?” Vương Thâm đi đến phòng khách rót nước, nhìn thấy Tô Thố đang chăm chú xem điện ảnh cảm thấy vô cùng thú vị.

“so với tưởng tượng thì cũng hay lắm.” Tô Thố nói mà ánh mắt không rời ra màn hình.

“Bọn họ đang chơi trò chơi ‘Lời thật lời giả’, cùng ra chơi đi.” Vương Thâm vỗ vỗ vai cô.

Ánh mắt Tô Thố rời khỏi màn hình quan sát Vương Thâm, trên môi cong lên một nụ cười, lắc lắc đầu.

“Đáng tiếc,” Vương Thâm bày ra biểu tình thất vọng, “Anh thật sự muốn biết lời thật lòng của em là gì.”

Thần thái Tô Thố vẫn điềm đạm không đổi, tản lờ đi câu nói của hắn, tiếp tục dán mắt lên bộ phim đang chiếu. Phòng khách chỉ để lại một chiếc đèn tường, ánh sang từ chiếc đèn mờ mờ ảo ảo, hắt lên trên khuôn mặt Tô Thố loang lổ những mảnh sáng tối kì dị.

Vương Thẩm lắc đầu rời khỏi, sau khi hắn rời đi không lâu, cánh cửa lại một lần nữa bị đẩy ra. Vừa hay trên ti vi cũng đang chiếu một cảnh khác, tiếng bước chân nhịp nhàng di chuyển ven theo hành lang dài hun hút, sau đó chuyển đến cảnh cánh cửa đột nhiên bị một ai đó mạnh mẽ đẩy vào, ống kính chuyển đổi rất nhanh, cảnh vật trong phim đều chi tiết mà hiện lên trên màn ảnh.

Tô Thố bị cảnh trong phim làm bất ngờ, vội vã ngừng đầu lên.

Hứa Nhất Hạo đang đứng dựa vào cửa, không biết đã ở đó bao lâu rồi.

Trog phòng khách lúc này chỉ có 2 người, Tô Thố từ trong cặp lời ra một cái túi ra: “Sư huynh, áo khoác của anh. Thời gian này em bận quá nên cũng quên trả lại anh. Hôm nay có cơ hội nên tiện thể mang đến trả. Em nên để ở đâu? Em nhớ anh có mang cặp theo, em để trong đó được không?”

“Tùy ý.” Hứa Nhất Hạo tâm thần bất định tùy tiện trả lời, hắn sớm đã đem việc này quên đi.

Tô Thố tìm trong đồng cặp sách ra cặp của Hứa Nhất Hạo, nhét túi áo khoác vào đó.

“Mới nãy ở ngoài chơi trò “Lời thật lòng” , anh thua.” Hứa Nhất Hạo cúi thấp xuống, tóc anh hoàn toàn che đi ánh mắt ; ngập ngừng hồi lâu hắn lại lên tiếng, âm thanh trầm thấp dường như không phải của hắn: “Họ hỏi anh có đang yêu người con gái nào không.”

Tô Thố ngồi ngay ngắn trên sofa trầm mặc không lên tiếng, cầm lấy điều khiển bắt đầu đổi kênh không ngừng.

“Anh nói , Có.”

“Sư huynh, có vẻ nhưng anh say rồi, em ngồi đây mà vẫn nghe thấy mùi rượu phảng phất.” Tô Thố vừa nói vừa đứng lên: “Anh đến phòng kế bên nghỉ ngơi đi, em xuống gọi Lâm sư tỉ lên.”

“Anh không say.” Hứa NHẤT Hạo lạnh lùng cất tiếng.

Tô Thố không muốn tranh luận với hắn, hướng cửa mà đi tới, cẩn thận lách qua người của hắn. Khoảng khắc vừa lướt qua thì Hứa Nhất Hạo đột nhiên mạnh mẽ nắm lấy cổ tay của cô, lực đạo của hắn rất lớn, khiến cho cổ tay của cô vừa tê vừa đau. Vì là mùa hè nên Tô Thố diện một chiếc áo sơ mi ngắn tay, nếu cứ nắm chặt lấy cổ tay cô như thế, nhất định sẽ lưu lại vết hằn trên đó.

Khẽ liếc nhìn Hứa Nhất Hạo, chân mày hắn đang nhíu chặt lại, trong đôi mắt u tối ánh lên vô số biểu tình phức tạp đan xen dường như đang giận dữ, đang đau lòng ,đang gấp gáp muốn bộc lộ điều gì đấy. Tô Thố chạm vào ánh mắt hắn lập tức như xẹt điện mà tránh đi, nhìn vào cửa ra vào mà mỉm cười, tiếng nói chậm rãi như rõ ràng : “Sư huynh còn bảo anh không say? anh buông tay em ra.”

Cổ tay Tô Thố rất lạnh, như băng, lạnh đến khiến Hứa Nhất Hạo tỉnh người, đồng thời ý thức được hành động của mình, ánh mắt phức tạp lập tức biến mất chỉ còn lại sự tĩnh lặng. Hắn cuối cùng cũng buông tay cô ra.

Hắn nói: “Tô Thố, giữa anh và Lâm Tranh chỉ là bạn thôi. Em không thể không biết.”

Tô Thố không đáp lại mà nhanh chóng đi ra ngoài, cô nghe thấy anh thở dài sau lưng.

Tay dựa vào tường, cô từ từ mò mẫm đi xuyên qua hành lang, đến cầu thang thì thấy Trần Từ Gia đang đứng khoanh tay nhìn cô. Chân mày hắn chau lại, nhìn cô với ánh mắt đượm buồn. Tuy rằng đứng đấy không nói lời nào, nhưng toàn thân hắn tỏa ra khí chất bức người khiến Tô Thố không thể lờ đi sự tồn tại của hắn; Nếu như ánh sáng yếu ớt này không đánh lừa cô thì chắc chắn đôi mắt hắn đang tràn đầy cảm xúc nghi hoặc không nói nên lời.

Hai người đứng nhìn nhau trong trầm mặc, hồi lâu hắn mới cất lên giọng đầy chân thành: “Tô Thố, chương trình em thiết kế giúp cho bọn anh rất hiệu quả, cảm ơn em.” Ánh sáng đèn tường động trên mắt hắn, ống ánh lên từng tia vỡ vụn.

“Sư huynh khách sáo quá rồi, vốn dĩ em đã nợ anh ân tình quá nhiều, chút công sức này có là gì,” Tô Thố ưỡn ngực lên tiếng, vui vẻ mà cười lên vài tiếng, “cho nên, bây giờ em với anh cũng không ai thiếu ai rồi, đúng không?”

Trần Tử Gia vẫn điềm nhiên lên tiếng: “Thế ý của em là, anh sau này cũng không thể nhờ em giúp đỡ?”

“Không phải, ý em tất nhiên không phải thế. Sư huynh trước giờ đối xử với em rất tốt, cũng hay giúp đỡ em,” Tô Thố tay phải vịn tường, tay trái không ngừng day day huyết thái dương, : “Những lời em nói khi này có vẻ làm anh hiểu lầm, nên bỏ qua, ý của em là, em đã hứa giúp anh thì đó là việc nên làm, không phải em đã hoàn thành tốt rồi sao.”

Cô vừa nói xong nhanh chóng đơn phương kết thúc cuộc đối thoại, đầu cũng không ngẩng lên mà đi qua người anh, sau lưng chỉ lưu lại cảm giác quần áo lướt qua nhau trong phút chốc.

Khi bước xuống lầu dưới, Tô Thố thấy những bàn ghế bày biện kế hồ bơi khi này cũng không còn, Mễ Thi đang chỉ đạo người dọn dẹp chiến trường, sau khi chào hỏi sơ với Tô Thố cũng vội bước lên trên lầu; Lâm Tranh thì vẫn ngồi im lặng ở đó, gương mặt thẫn thờ, lớp trang điểm cũng đã phai đi ít nhiều, nhưng trái lại lại càng thể hiện ra một loại phong tình mê người khác; Vương Thẩm lại là người có tinh thần nhất ở đây, hần ngồi cạnh Lâm Tranh không ngừng bỏ ba la trò chuyện cùng cô, cũng không cần biết cô có nghe được hần nói gì không. Ngó thấy Tô Thố đang tiến đến, hần chỉ chỉ tay vào một góc của hồ bơi, ý muốn cô hãy đi qua đó.

Thuận theo hướng chỉ của hần nhìn qua, Tô Thố bất ngờ thấy Tô Trí đang nằm gục ở chiếc ghế cạnh hồ bơi, đã say bất tỉnh nhân sự. Ứng Thần thì loay hoay để đỡ hần dậy nhưng khổ nỗi thân con gái lực bất tòng tâm. Tô Thố không nói gì nhanh chóng bước đến, cùng Ứng Thần đỡ lấy Tô Trí vào phòng khách đã được sắp xếp ổn thỏa. Tô Trí vừa đặt thân xuống giường đã ngủ không biết trời đất, ngáy ầm cả lên, chỉ còn lại Ứng Thần và Tô Thố đứng đó nhìn nhau bất lực. Bọn họ dìu Tô Trí về phòng xong cũng đã mệt đến lả người, chỉ đơn giản giao lưu vài câu, nhanh chóng tắm rửa rồi cũng chen chúc nhau trên chiếc giường kế đó.

Nửa đêm Tô Trí tỉnh dậy, cả người mồ hôi đầm đìa, bức rức khó chịu, không ngừng phát ra tiếng rên hừ hừ. Tô Thố là người có giấc ngủ nông, chỉ chút âm thanh đó thôi cũng đủ khiến cô trở mình thức giấc. Cô nhanh chóng chạy đến xem tình hình Tô Trí, hần tuy không có nôn mửa, nhưng dưới ánh đèn loe loét từ đèn tường hắt ra làm cho khuôn mặt hần vận vẹo khó nhìn vô cùng.

Căn phòng có nhà vệ sinh riêng, Tô Thố lấy khăn vắt nước ấm giúp hần lau mặt lau mình, sau đó cẩn thận bón hần uống thuốc tỉnh rượu, tiếp sau đó cô cũng không ngủ được nữa, im lặng ngồi bên giường hần đến khi trời sáng. Cô sợ đánh thức Ứng Thần nên nhất cử nhất động cũng vô cùng cẩn trọng.

Khi Tô Trí tỉnh lại lần nữa thì cô cũng đã dạo hết hoa viên một vòng. Khu vườn tinh tế buổi sớm rả rít tiếng những chú chim sẻ, sáng khoái trong lành, tươi mới như cơn gió tháng ba, mang theo vị thơm của mùi cây cỏ, gió hiu hiu thổi mang đi nóng bức của mùa hè. Một mùa hè dài miên man ỏi ả chỉ có lúc sớm tinh mơ thế này mới tận hưởng được không khí mát lạnh nhất. Từ bãi cỏ sân trước đến khu hồ bơi phía sau cũng im ả không một bóng người, có vẻ như hôm qua đã náo nhiệt cả đêm, mọi người bây giờ vẫn còn say giấc.

Có vẻ như vẫn người khác cũng không ngủ, nhưng đó là điều cô không hề được biết. Dạo quanh sân vườn hết nửa tiếng rồi mà Tô Thố vẫn không nhìn thấy ai thức dậy. Cô vội bước về lại phòng khách, từ trong cặp lõi chiếc điện thoại ra, kinh ngạc phát hiện có vô số tin nhắn đang nhảy xổ ra chực chờ cô đoán hoài đến.

Sớm tinh mơ vừa mở mắt tỉnh dậy, cảnh đầu tiên nhìn thấy lại là Tô Thố đang ngồi cạnh giường, ánh nhìn chăm chú vào cửa sổ. Ánh nắng bình minh bao quanh làm mờ đi biểu tình trên gương mặt cô. Tô Trí hoài niệm lại sự việc của nhiều năm về trước, trầm mặc hồi lâu cuối cùng cũng lên tiếng: “A Thố, bây giờ em cũng không ngủ được sao?”

“Không có.” Tô Thố quan sát sắc mặt của hần, lên tiếng. “Anh, sắc mặt hôm nay của anh thật tốt.”

“Ồ, ông trời hôm nay chắc mọc từ phía tây? Thật hiếm khi em gọi anh một tiếng anh đấy.” Tô Trí dựa giường ngồi dậy, giả bộ nhìn mặt trời ngoài cửa sổ. Đúng là thói xấu khó đổi, hần vừa dậy đã bắt đầu nói giỡn.

Tô Thố cười cười. Cô ngủ không được ngon, xung quanh mắt nổi lên quầng thâm.

“Anh, nhờ anh chuyển lời đến Mẹ Thi rằng em phải về trường đây, sự tiếp đãi nồng nhiệt của cô ấy, em vô cùng cảm kích.”

“Đợi lát hẵng về cùng bọn anh.” Tô Trí lắc đầu phản đối.

“Đợi mọi người dậy thì không biết đã là lúc nào, em phải về phòng thí nghiệm bây giờ.” Tô Thố huơ huơ chiếc đt trên tay, “lúc này mở máy mới biết được, sư tử hôm qua để quên chìa khóa trong phòng thí nghiệm, giờ không thể vào được, em phải lập tức về đó mở cửa cho sư tử, nếu không sẽ bị Bạch giáo sư mắng chết.”

“Uh, nhưng ở đây cách khá xa nội thành, muốn đón xe cũng khó.” Tô Trí lo lắng lên tiếng.

“Đây chỉ là chuyện nhỏ, em có cách của mình,” Tô Thố đồng ý khẳng định, “nhưng em phải nhanh chóng về đó bây giờ.”

Lúc này Ứng Thần cũng vừa tỉnh dậy, cô thấy anh em họ đang ngồi đó tranh luận gì đó, vẻ mặt hai người đều rất xấu, nhưng may mắn không có cãi nhau.

Vận khí của Tô Thố quả rất tốt, cô rời khỏi nhà Mẹ Thi chưa đầy mấy phút đã thấy xe taxi, cô vội vã quay về trường học, ngay cả kí túc xá cũng không ghé qua mà trực tiếp đi đến lầu khoa học. Lưu Phi đang đợi trước cửa phòng thí nghiệm gần hết kiên nhẫn, vừa nhìn thấy Tô Thố mừng rỡ cứ như nhìn thấy một núi vàng xuất hiện, nhảy bổ lên ôm lấy cô, thiếu điều muốn hôn khắp mặt cô để tỏ lòng vui mừng.

Tô Thố cười không ngừng, cô chưa từng thấy qua dáng vẻ thế này của một sư tử vốn nổi tiếng lạnh lùng, vừa cố nhịn cười cô vừa nói: “Sư tử, chị phải mời em ăn cơm đấy nhé, em từ ngoại ô xa xôi đón xe về đây, quả không rẻ chút nào.”

“Em muốn chị mời thế nào cũng được,” vừa tiến vào phòng Lưu Phi tiến đến bật điều hòa, mỉm cười lên tiếng, “nhưng em ra ngoại ô làm gì thế?”

“Hôm qua là sinh nhật của sư huynh Trần Tử Gia, Mẹ Thi mời bọn em đến nhà cô ấy chơi, tổ chức sinh nhật.”

“Mẹ Thi?” Lưu Phi kinh ngạc, “Làm sao em biết cô ấy? À, Trần Tử Gia?”

Tô Thố khẽ gật đầu.

Lúc này Lưu Phi chau mày đi đến trước mặt Tô Thố, dùng ngữ khí trịnh trọng mà nói với cô: “A Thố, chị lúc đầu đã muốn nói với em, em tốt nhất đừng qua lại thân thiết quá với đám người đó.”

Tô Thố nghi hoặc mở to đôi mắt.

“Lúc đầu do Trần Tử Gia là bạn thân của anh em, nên chị không tiện lên tiếng.” Lưu Phi kéo Tô Thố ngồi xuống, “Em với bọn họ không phải cùng 1 loại người, ngay cả Hứa Nhất Hạo cũng vậy, là loại người ngồi đó không cần làm bất cứ chuyện gì, nhưng bất cứ thứ gì cũng có được. Nhưng em không giống vậy, những thành quả em có được hôm nay đều do chính sức em nỗ lực không ngừng đạt được. Em học hành chăm chỉ thế là vì cái gì? Em cố bán sồn bán chết làm việc ở phòng thí nghiệm của Bạch giáo sư là vì cái gì?”

Ngừng lại một chút, Lưu Phi lại nhẹ nhàng lên tiếng: “Bọn họ còn không hề biết gia cảnh khó khăn của em. Thức đêm dạy sớm, chị nhìn thấy cũng đau lòng. Em lại hiền lành lương thiện như thế, chỉ vì mấy cái tin nhắn của chị em đã từ xa mà chạy về, thậm chí cũng chẳng ai đưa em về. Đám người bọn họ, chị rất lâu trước đó đã quen biết, họ có thể rất tốt, chỉ là, họ hoàn toàn không thể thấu hiểu em, ngay cả chị, cũng không thể.”

Tô Thố không lên tiếng nhưng đôi tay không ngừng nắm chặt lấy tay Lưu Phi. Cô cúi thấp đầu xuống, ánh mắt cũng theo đó mà dấn vào nơi không ai thấy được, những lọn tóc mềm mượt rủ nhẹ xuống sau vành tai cô chảy dài trên cổ.

Tóc của cô lúc đi xe đã bị gió thổi cho rối tung cả lên, Lưu Phi tâm khê động, nhẹ nhàng tiến đến bên cô, từ tốn gỡ lấy từ lọn tóc rối. Lúc này cô mới để ý thì ra tóc Tô Thố không phải màu đen, mà là màu rượu đỏ, ánh mặt trời xuyên qua ô kính phòng thí nghiệm lọt vào trong ánh lên trên tóc cô, càng đỏ hơn, như là những tia đỏ đang nhấp nháy nháy múa.

14. Chương 14

Mùa hè này trôi qua vừa nóng lại vừa dài.

Theo qui định của Hoa Đại thì sẽ có đợt huấn luyện quân sự vào đầu năm hai. Hệ vật lí công trình cũng như một số khoa có yêu cầu đặc biệt đều bị đưa đến doanh trại huấn luyện 1 tháng ròng. Có lẽ nhiều năm sau hồi tưởng lại, huấn luyện quân sẽ là một thời khắc đẹp đẽ trong đời sinh viên, nhưng vào lúc này thì nó chỉ là một hành trình đầy gian khổ, nhất là đối với những nhân vật thiếu dây thần kinh vận động như Tô Thố mà nói, thì quả thật ngày qua ngày cứ dài đằng đẵng, sống không bằng chết.

Lúc trở về hầu như mọi người đều gầy đi và đen nhẻm.

Người duy nhất vui mừng chỉ có Dương Tuyết. Cô không ngừng tìm kiếm phương pháp giảm cân hoàn hảo và bây giờ coi như đã thành công. Dương Tuyết sau khi ốm đi lại càng thêm thon thả mảnh khảnh, khiến hai nhân vật còn lại trong kí túc xá không ngừng ghen tị lẫn nhau ngưỡng mộ.

Dương Tuyết đứng trước gương không ngừng xoay trái xoay phải, dương dương tự đắc: “Đáng lẽ phải tập huấn thêm vài tháng nữa.”

“Tốt quá tốt quá,” Tô Thố khì khách cười một cái: “thế thì giết mình ngay bây giờ luôn đi.”

Thân hình Tô Thố vốn dĩ đã gầy, giờ thì càng gầy hơn. Nhưng cô lại có điểm đặc biệt, tuy gầy nhưng thân hình cân đối, nhìn sơ qua sẽ không phát hiện thay đổi gì.

Sau khi tan học Tô Thố tình cờ gặp Tô Trí tại bãi xe trước lầu, Tô Trí vừa gặp cô câu đầu tiên đã là: “Tô Thố em mấy ngày chưa ăn cơm à?”

Trần Tử Gia cũng chen lời: “Gầy đi nhiều quá.”

Học kì này bọn họ có tiết số học ở Hoa Đại, cơ hội gặp nhau theo đó cũng tăng lên. Nói gì thì nói Tô Thố cũng lâu không gặp họ từ cái lần sinh nhật của Trần Tử Gia trước đó.

Tô Thố không ngoài dự đoán phát hiện ánh mắt của mọi người từ từ tập trung vào bọn họ, đại đa số là của nữ sinh. Cô cũng sớm đã quen với kiểu gây chú ý như thế, nên cũng không để ý nhiều. Nhưng hôm nay lại là trường hợp khá đặc biệt—sinh viên của cả hai học viện vật lí và học viện toán tin vừa tan học đang từng tốp từng tốp ra khỏi khu phòng học.

Tô Thố cũng không hẳn là nhân vật vô danh tiểu tốt ở trong ngoài học viện, cơ bản mọi người đều nhận ra cô. Nhìn thấy cô đang cùng hai anh chàng siêu cấp đẹp trai đứng nói chuyện thân mật, tỉ lệ quần chúng quay đầu ngoái nhìn đạt đến 100% , vài người còn đặc biệt nhiệt tình ghé lại chào hỏi cô.

“Bọn em vừa kết thúc đợt huấn luyện quân sự.” Tô Thố tự tăng lờ hết mọi ánh nhìn xung quanh bình thản lên tiếng: “Sao có thể không gầy đi.”

Trời đã bắt đầu chuyển lạnh, hôm nay Tô Thố mặc chiếc áo len mỏng, bên ngoài khoác chiếc áo khoác caro, nhìn mỏng manh đến nỗi dường như một vòng tay đã có thể ôm gọn cô vào lòng.

“Nghe nói em lại lấy được học bổng rồi đúng không?” Trần Tử Gia lên tiếng hỏi.

Cho dù thành tích môn tiếng Anh không khả quan nhưng tổng thành tích học kì trước của cô vẫn là đứng nhất, lại thêm giáo viên không ngừng cực lực đề cử, cô đã đạt được học bổng cao nhất. Tô Thố cảm thấy ngạc nhiên, việc này cô cũng mới được thông báo hôm qua, sao Trần Tử Gia lại biết được?

Cô nghi hoặc khẽ nhìn hắn.

“Trên văn phòng khoa có dán danh sách.” Trần Tử Gia nhướn mày trả lời.

“Để ăn mừng cho sự kiện này,” Tô Trí lập tức nhiệt tình lên tiếng, “em đi ăn trưa với bọn anh, kiếm cái gì ngon ngon ăn bổ lại, em gầy quá mức rồi.”

“Không đâu,” Tô Thố yểu chuyển cự tuyệt, “Em hẹn Lưu sư tỉ rồi, chị ấy nói muốn mời em dùng cơm.”

Trần Tử Gia mỉm cười, nụ cười sáng lên thu hút ánh nhìn của không ít nữ sinh đứng đấy: “Thế thì khi nào em mới có thời gian?”

Còn chưa kịp trả lời thì Lưu Phi đã đạp xe đạp từ con đường hướng phòng thí nghiệm chậm chậm đi tới, Tô Thố nhanh chóng leo lên yên sau, cười hề hề vẫy tay với bọn họ, sau đó nhanh chóng biến mất hút.

“Trốn nhanh như thế, làm như bọn này ăn em ấy không bằng,” Tô Trí nhướn mày thắc mắc với Trần Tử Gia: “Nhưng từ khi nào mà hẹn nó đi ăn cơm thôi mà khó khăn như hẹn nhân vật cao cấp vậy?”

Trần Tử Gia đáp lại bằng một sự im lặng.

Sau khi nhận được học bổng, Tô Thố phải lần lượt mời mọi người ăn cơm, từ bạn cùng phòng đến bạn cùng lớp, bậc đàn anh đàn chị phòng thí nghiệm vân vân và vân vân; Ngoài ra thì những người lấy được học bổng trong khoa cũng phải bỏ tiền để mời mọi người trong khoa đi ăn uống karaoke, ngồi lại với nhau náo nhiệt hết sức, nhưng chốc chốc vẫn nổi lên một cảm giác thê lương, thành viên trong khoa lại ít đi vài người, học kì này lại có người bỏ cuộc chuyển đi khoa khác học.

Các bạn học sau khi ăn uống no say ai về kí túc xá ấy, khu kí túc xá nữ ở khác khu với kí túc xá nam nên Tô Thố và Dương Tuyết từ tốn tản bộ về phòng. Dạo gần đây Dương Tuyết phạm phải vận đào hoa, có gian tình với một anh lớp trên trong trường, chuyện gì của bọn họ đều hỏi qua ý kiến của Tô Thố. Thật ra thì trước giờ Dương Tuyết cũng không có hay thảo luận chuyện tình cảm yêu đương với cô, chỉ là do tâm trạng hôm nay quả thật rất tốt lại thêm trăng sáng thơ mộng, nên tâm tình lại càng phấn khởi, trên môi nụ cười không dứt.

Hôm nay trước cửa kí túc xá náo nhiệt hẳn ra, người ra kẻ vào tấp nập. Dương Tuyết bước đến nhìn hồi lâu mới đẩy đẩy Tô Thố: “là hội trưởng anh Hứa Nhất Hạo của bọn mình, khó trách hôm nay kí túc xá nữ lại náo nhiệt thế.”

Mảnh sân trước cửa kí túc xá chất đầy một dãy một dãy xe đạp xếp ngay ngắn, mượn ánh sáng hắt ra từ trong kí túc xá, Tô Thố thấy Hứa Nhất Hạo đang tựa vào một chiếc xe đạp dựng đó, có vẻ như đang đứng đợi ai đó.

Tô Thố có chút hoài nghi: “Anh ấy đến đây làm gì nhỉ?”

“Qua đó hỏi thì sẽ biết thôi.”

Nhưng vừa dứt lời thì đã thấy Hứa Nhất Hạo quay đầu sang và nhìn thấy hai người. Anh ta không do dự mà tiến tới phía cô.

Dương Tuyết cười hihi chào hỏi rồi chạy vù vào kí túc xá, để Tô Thố lại với anh, trước khi đi còn tình nghịch nháy mắt với cô.

“Anh chỉ muốn nói hai câu sẽ đi ngay.” Hứa Nhất Hạo nói.

Tô Thố đồng tai chờ hẳn mở lời.

“Chiều thứ năm sẽ họp hội đoàn, có mấy sinh viên năm nhất mới tham gia.”

“Tất nhiên em sẽ đến.” Tô Thố gật đầu đã hiểu. “thế năm nay có bao nhiêu người?”

“4-5 người.”

Tô Thố khúc khích cười: “Sao năm nay nhiều người thế?”

“Anh hạ tiêu chuẩn nhập hội xuống.” Hứa Nhất Hạo yên lặng nhìn cô rồi nói, “đã một năm rồi, không phải sao?”

Nghiêng đầu suy nghĩ ít lâu Tô Thố gật đầu lần nữa: “Quả thật.”

“Em lại gầy đi.”

“Vẫn thế thôi.” Tô Thố mỉm cười.

Vừa về đến phòng, mọi người đã xoắn xít bu lại, tất cả đều lộ ra nụ cười gian tà mà móm mém như bà phù thủy trong truyện cổ tích, cái biểu tình như đang khuyến cáo cô, thành thật khai báo sẽ được khoan hồng, từ chối sẽ chết.

“Anh ấy đến để thông báo về cuộc họp hiệp hội sắp tới.”

Lư Lâm Lâm tất nhiên không tin lời cô, “Hứa sư huynh đợi cậu gần nửa tiếng chỉ để nói việc đó? Tô Thố, nhà người định lừa ai hả?”

“Vâng, tớ lừa các cậu. Tớ nợ anh ấy rất nhiều tiền, nên bây giờ anh ấy đến cửa đòi nợ.”

Nói xong Tô Thố quay trở lại bàn mở laptop lên.

Dương Tuyết chạy qua đoạt lấy con chuột trên tay, đứng chắn trước màn hình, biểu tình thập phần nghiêm túc: “Hai cậu chưa thấy ánh mắt Hứa sư huynh nhìn Tô Thố nhà mình đi, tất cả tình ý đều chất chứa trong đôi mắt thâm tình ấy, đến cả tớ nhìn còn muốn tan chảy vào trong đó.....” Cô nói xong khựng lại hít một hơi lớn lại nói tiếp: “ai nói anh ấy không có tình ý gì với Tô Thố tớ cùi cho coi.”

“Đúng, đúng,” Đặng Ca vội tiếp lời. “Với lại mọi người cũng đều biết là sư huynh có bao giờ đối xử ân cần với con gái bao giờ, còn đặc biệt đến kí túc xá chờ đợi lâu như thế? Tô Thố nhà người đừng có sống trong phúc mà không biết hưởng phúc chứ.”

“Hứa sư huynh là người thành phố này, hè nhà người cũng không về quê, có phải là đã xảy ra chuyện gì với anh ấy?”

“Thế lần cuối cùng cậu thấy anh ấy thế nào?”

Mọi người đông một câu tây một câu hỏi loạn xạ cả lên, Tô Thố nằm gục trên bàn, đem mặt vùi sâu vào hai cánh tay, không đoái hoài gì đến họ, cũng không biết nghe được mấy câu. Lư Lâm Lâm không chịu thua bắt đầu cô lắc lắc, muốn đem cô lay dậy.

“Dậy mau. Bọn này đang chờ đáp án của nhà người đây.”

Dương Tuyết khẽ liếc Tô Thố đang nằm trên bàn, lắc đầu nói với hai người còn lại: “Thôi thôi, bọn mình đừng ép nó nữa.”

Hôm có cuộc họp Tô Thố bận tới mặt mũi, tiết học nhiều không xuể, lại còn bị thầy giáo gọi lên phòng giáo vụ điền một đồng biểu đơn kì lạ, sau đó lại bị Bạch Tế Lâm gọi đến phòng thí nghiệm sửa chữa một số lỗi sai trong phần mềm.

Gió tháng mười phương bắc vốn không lưu tình, thổi mạnh đến đáng sợ. Tuy không lạnh rét cắt da cắt thịt như gió mùa đông, nhưng uy lực uy dũng, cuốn đi tất cả cát bụi cây cỏ trên đường đi của nó, mịt mù cả đất trời, khiến cảnh sắc xung quanh đổi thay, huổng chi là con người?

Trong cái thời tiết như thế, chạy xe trở thành một thử thách khó khăn, Tô Thố chỉ còn cách cuộc bộ đến trung tâm hoạt động sinh viên.

Bên ngoài mưa lớn gió to, nhưng trong phòng sinh hoạt hội lại vô cùng náo nhiệt đông đúc, tạo nên một luồng tạp âm hỗn độn, trước cửa thang máy tụ tập thành đám, Tô Thố ngán ngẩm nhìn đám đông, không định chen chúc với họ, cô leo cầu thang bộ lên lầu, vừa lên đến lầu 2 thì đụng phải Lâm Tranh đang từ lầu 3 đi xuống, về mặt lạnh lùng.

“Lâm sư tỉ.”

Cầu thang tương đối hẹp, Lâm Tranh không ừ không hử đi lướt qua, đụng cô một cái, do lực quá mạnh mà Tô Thố suýt chút ngã xuống, nhưng Lâm Tranh ngay cả liếc cũng không liếc cô một cái.

Thành viên hội nghiên cứu triết học gần như đã đến đủ, quả nhiên có vài gương mặt cô chưa gặp qua, nam nữ đông đều, gương mặt ánh lên vẻ thông minh, có vẻ rất ham học, nếu không cũng chẳng tham gia cái hội tẻ nhạt đến cực điểm này.

Tô Thố áy náy cười cười, tuy rằng cô không đến trễ nhưng cũng chẳng đến sớm tí nào. Hứa Nhất Hạo buông đồ đang cầm trên tay xuống bắt đầu màn giới thiệu. Sinh viên năm nhất quả thật rất dễ thương, lập tức

đồng thời gọi Tô sư tử, Tô Thố nghe mà mát lòng mát ruột, cong cong môi cười, cũng đã đến lúc được gọi một tiếng sư tử. Đại học mà, sinh viên năm nhất chính là những chú chuột dễ bị bắt nạt nhất.

Buổi gặp mặt rất nhanh đã kết thúc, một cô bé năm nhất ngồi cạnh cô nhỏ tiếng hỏi cô: “Sư tử, Hứa sư huynh đã có bạn gái chưa thể sư tử?”

Tô Thố bất ngờ với câu hỏi.

“Thế rất cực có không chị?” Cô bé đó bắt đầu gấp gáp hỏi, “Vừa nãy có một chị rất xinh đẹp tìm anh ấy, hai người ở bên ngoài nói chuyện rất lâu, em ngồi gần cửa sổ vô tình nghe họ nhắc đến tên chị. Em nghĩ chị với anh ấy chắc thân nhau lắm.”

Hứa Nhất Hạo đang thảo luận với sinh viên mới vấn đề gì đó, Tô Thố liếc anh một cái cười khỏ: “Anh ấy có bạn gái hay không, em quan tâm đến làm gì?”

“Nếu như không có, em sẽ theo đuổi anh ấy.” Nữ sinh ấy chớp đôi mắt to tròn, tự tin lên tiếng

“Uh.” Tô Thố gật đầu đáp lại cô bé

Cô bé nhìn Tô Thố đầy kì vọng, đợi chờ câu trả lời của Tô Thố, nhưng sau từ “ uh’ ” ngắn ngủi ấy cô cũng không nghe thấy gì hơn, không khỏi thất vọng. Cô chăm chú đánh giá vị sư tử này, phát hiện thần thái chị ấy rất ung dung, trên tay cầm bản kế hoạch năm của hội, môi không ngừng cong lên ý cười.

Vừa đúng lúc sắp tới giờ cơm chiều, sinh viên cũng lũ lượt ra về. Hứa Nhất Hạo loay hoay khắp phòng, bắt ngờ hỏi cô: “Tô Thố, em biết bộ cờ vây để đâu trong phòng không?”

“Không biết.” Tô Thố ngừng lại ở ngưỡng cửa trả lời. Cô đến phòng hoạt động này cũng chỉ 3-4 lần, đối với bài trí vật dụng trong này cũng không nắm rõ; Nhưng nói lại thì số lần Hứa Nhất Hạo đến đây cũng không hơn cô là bao, nên cho dù phòng có nhỏ thì anh cũng không nắm được vị trí đồ vật ở đây.

“Kiểm phụ anh đi.”

Thế là hai người bắt đầu kiểm khắp nơi để tìm ra bộ cờ. Hai người trầm mặc không nói gì chỉ nghe thấy tiếng đồ đạc không ngừng được kéo ra đóng vào.

Để làm dịu bầu không khí, Tô Thố lên tiếng hỏi : “kiểm bộ cờ làm gì vậy anh?”

Hứa Nhất Hạo đang đứng trên chiếc ghế để tìm trong những cái kệ trên cao. Nghe thấy câu hỏi của cô anh nhìn xuống nhưng Tô Thố ở đây hoàn toàn không thấy rõ mặt anh. “Bộ cờ vốn của hội cờ, nhưng anh mượn về để ở đây. Bây giờ sắp thi đấu nên phải tìm ra nó.”

“Thi đấu?”

“Uh, cuộc thi đánh cờ giữa hai trường.”

Bộ cờ quả nhiên để ở cái kệ trên đó, Hứa Nhất Hạo cầm lấy hai hộp cờ đưa cho Tô Thố, còn anh cầm lấy bàn cờ từ trên ghế nhảy xuống. Tô Thố đặt hộp cờ lên bàn, “ anh sẽ tham gia thi đấu sao?”

“Uh.”

Tô thố gật đầu, bĩu môi .

“Người biết chơi cờ không nhiều, anh tham gia cũng chỉ để đủ quân số,” Hứa Nhất Hạo nhún vai, nói tiếp: “Lần thi đấu này, hội học sinh và hội cờ đã mời giáo sư Đặng Lạc Dân làm trọng tài, mời được giáo sư đến cũng không dễ dàng gì.”

“Giáo sư Đặng Lạc Dân?” Tô Thố hỏi lại lần nữa

“Ông ấy là kì thủ cựu đoạn đức cao vọng trọng, trong giới cờ vây rất là có tiếng.” Hứa Nhất Hạo ngẩng lên nhìn Tô Thố, khi cô bước vào đây anh đã chú ý đến, đi giữa gió lớn như thế khiến mặt cô càng trắng bệch ra, môi không chút huyết sắc nhưng đôi mắt sáng đó vẫn trong và tràn đầy linh hoạt. Anh nhìn cô đắm đắm, đôi tay tự di chuyển về phía trước, bỗng ngừng lại trước khi đụng vào má cô.

Tô Thố không nhìn anh, vô thanh vô tức lùi bước lảng tránh: “Hội học sinh thật bận rộn, luôn tổ chức đủ các loại hoạt động này nọ.”

“Đây là đại học mà.” Hứa Nhất Hạo vội lên tiếng để giấu đi sự ngại ngùng của mình .

“Đúng vậy, đây là đại học.” Tô Thố cũng lẩm bẩm lập lại.

Đây chính là trường đại học bậc nhất trong nước, là Hoa Đại – mơ ước của đại đa số học sinh trong nước.

Ngọn đèn duy nhất đang loe loét ở phòng giáo vụ như đang đuổi khách, Tô Thố bắt đầu dọn dẹp cặp sách, động tác chậm chạp như phim chiếu chậm. Tầng một tòa nhà đã không còn một bóng người, đèn cũng từ từ tối lại.

11h30 kí túc xá tắt điện, cũng có nghĩa là Tô Thố vẫn nhàn nhã nửa tiếng mới về đến. Dự báo thời tiết sẽ có đợt không khí lạnh từ Seberia tiến vào, thời tiết phương bắc hai hôm nay sẽ đột ngột trở lạnh kèm theo gió to. Gió lùa vào hai tai Tô Thố thổi tu tu, hung hãn rít gào, như đang chế giễu cho cái tội tối mà không về nhà của cô.

Tô Thố ngồi thần thờ bên hồ vắng lặng. Câu chuyện của cái hồ này chính là một phần chuyện kì dị nhất trong truyền thuyết của Hoa Đại. Người chết trong hồ này không ít, học hành không thuận lợi cũng có, bị thất tình quỳ sinh cũng có, tâm trạng thất bại cũng có, rất nhiều người đều chọn cái hồ này mà nhảy xuống. Cứ như là chỉ cần nhảy xuống đó thì mọi khốn quẩn đau khổ sẽ được giải quyết, nhưng họ không nghĩ đến, họ thì giải thoát nhưng những người còn ở lại sẽ vĩnh viễn lưu lại nỗi đau không bao giờ bù đắp được. Những người nhảy xuống hồ này vẫn có ngoại lệ, chính là những anh hùng nhảy xuống cứu người, nhưng cũng không bao giờ lên lại được.

Nghe nói rằng đa số những người muốn tự tử đều chọn lúc nửa đêm mà nhảy xuống. Đang nghĩ ngợi thì cô bất ngờ thấy một thân ảnh đang đi qua đi lại bên hồ, bước đi gấp gáp, ngón tay người đó có sắc đỏ, không ngừng loay hoay.

Tô Thố đứng dậy bước qua, mượn ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn phát hiện được người đang loay hoay đó cô quen, là rất quen, là vị sư huynh trong phòng thí nghiệm Lữ Bái. Thần sắc anh đang rất vội vã gấp gáp. Hôm qua Tô Thố còn gặp anh, thần thái tươi tỉnh vui vẻ, còn nghe được anh nói với Viễn Thành Long sẽ chuẩn bị bày tỏ với Lưu Phi. Nhưng mới có một ngày không gặp đã hoàn toàn thành một bộ dáng khác.

“Là Tô Thố.” Anh quay lại nhìn cô, ánh mắt đờ đẫn, “đã mười một giờ hơn em còn làm gì ngoài này?”

“Câu này em hỏi anh mới phải,” Tô Thố lo lắng nhìn anh, đang nghĩ có nên gọi thêm ai đến không, “anh không sao chứ?”

“Không sao, chỉ muốn ra đây cho tâm trạng bình tĩnh lại.” Anh quăng điều thuốc hút dở xuống hồ, xung quanh tối đen như mực. Đêm khuya tĩnh lặng, anh cất tiếng: “ Em có biết không, Lưu Phi từ chối anh rồi, cô ấy bảo giữa hai người là không thể. Tuy cô ấy không nói thẳng, nhưng anh biết, cô ấy nhất định cho rằng gia cảnh nhà anh không tốt, không môn đăng hộ đối với cô ấy.”

“Lưu sư tỉ nhất định không phải người như thế.” Tô Thố phản đối

Lữ Bái cười khùng khục lên: “Từ đại học năm nhất anh đã bắt đầu thích cô ấy, nhưng cô ấy nói hoàn toàn không có chút ý tứ gì với anh, một chút cũng không có.”

Nói xong đập đầu vô thân cây một cái một, sau đó ngồi xuống bên hồ bắt đầu khóc tu tu. Chứng kiến một người đàn ông hai mươi mấy tuổi khóc như đứa trẻ khiến người khác không khỏi xót xa. Tô Thố không nỡ đứng nhìn nhưng cũng không dám đi qua, ngồi đó chờ đợi anh khóc xong.

“Những điều này rồi cũng sẽ qua thôi.” Tô Thố nhìn chăm chăm vào màn đêm giữa hồ, lẳng lặng lên tiếng, “Sư huynh, chỉ ít anh vẫn còn có thể mỗi ngày nhìn thấy sư tỉ, mỗi ngày cùng chị ấy lên lớp, làm thí nghiệm, nói nói cười cười. Có thể những điều này đã trở nên quá bình thường và hiển nhiên, nó khiến anh không nhận ra được thực hiện nó mỗi ngày vốn dĩ đã là một niềm hạnh phúc.”

Lữ Bái nhìn Tô Thố, loạng choạng đứng dậy sau đó chậm rãi rời đi, trước khi rời khỏi hẳn nói: “Cám ơn em Tô Thố, anh phải suy nghĩ chút.”

Tô Thố đứng bên bờ hồ nhìn bóng lưng anh khuất hẳn trong bóng tối mới từ tốn trở về kí túc xá

Vừa đặt chân đến kí túc xá thì chỉ còn vài phút nữa là tắt điện, mọi người vội vã tắt máy tính của mình. Dương Tuyết vừa thấy Tô Thố trở về đã hào hứng khoe chiến tích của mình: “Tô Thố, hôm nay tham gia thi đấu cờ trên mạng, thắng được một trận đấy.”

“Woa, được đấy.” Tâm trạng cô còn vương vấn chuyện lúc nãy, nên không mấy nhiệt tình mà trả lời.

Bạn trai Dương Tuyết cũng có trong đội tham gia thi đấu cờ vây, kích thích hứng thú và ý chí muốn học đánh cờ vây của Dương Tuyết, sau khi được bạn trai dạy cho những qui tắc và thể cờ cơ bản, lập tức làm bùng lên nhiệt huyết đam mê của cô với môn cờ.

Dương Tuyết không những chính mình nhiệt huyết tràn đầy, mà còn tạo ảnh hưởng đến nhiệt huyết của quần chúng. Hai vị trong phòng dưới sự cổ vũ không ngừng của cô cũng bắt đầu học đánh cờ vây, và lại còn phấn khởi hơn cả Dương Tuyết. Hai người đó chơi không tốt hơn cô là bao, dựa vào cái công phu mèo vờn, dờ dờ ương ương mà ngày ngày lên mạng tìm người đấu cờ, không đến 11h rưỡi cũng không chịu tắt máy đi ngủ.

Dương nhiên là ba người bọn họ không bao giờ thắng.

Lần thắng trận đầu tiên này khiến Dương Tuyết hưng phấn đến nỗi miệng nói không ngừng, đến kí túc xá tắt điện rồi cô vẫn không phát giác

“A, lần đầu tiên thấy chơi cờ có ý nghĩa như thế này. Cậu xem, cho dù đến phút cuối cùng tớ mới thắng được nửa điểm nhưng vẫn là thắng rồi.”

Lư Lâm Lâm với Đặng Ca nhìn cô huyền thuyên mà ngưỡng mộ.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ lên giường chuẩn bị ngủ, Dương Tuyết mới nhớ đến Tô Thố, ngọn lửa nhiệt huyết lại lần nữa bùng cháy: “Đúng rồi Tô Thố, cậu cũng phải theo kịp thời đại xu hướng quần chúng đi chứ, học đánh cờ nha. Mỗi ngày chỉ biết đọc sách mà không học mấy thứ khác là không ổn. Nếu ngay cả cậu cũng học đánh cờ thì chúng ta không những là bạn cùng phòng mà còn là bạn cờ, thật tốt biết bao.”

Mọi người cũng rất hưởng ứng cái ý tưởng này của cô. Lư Lâm Lâm tiếp lời: “Tô Thố cậu đừng có chuyện gì cũng không quan tâm được không, nghe Dương Tuyết nói, Hứa sư huynh nhà chúng ta đánh cờ cũng giỏi lắm đấy, cậu có thể thỉnh giáo anh ấy nha.”

Tô Thố không đáp lời, cô vẫn còn nghĩ đến tâm trạng và vẻ tuyệt vọng của Lữ Bái lúc nãy, cô thật sự lo lắng, hy vọng anh ấy sẽ không có xảy ra chuyện gì.

15. Chương 15

Sáng sớm tỉnh mơ Tô Thố đã đến phòng thí nghiệm, cô vừa đi vừa nhìn đông nhìn tây, nhưng cũng không thấy bóng dáng Lữ Bái – một người không bao giờ vắng mặt cũng như đi trễ về sớm bao giờ, chỉ có một mình Lưu Phi ở đó, vẻ mặt bình thường, đang chăm chú quan sát những mẫu phẩm qua kính hiển vi. Tô Thố thấy cô, cũng không định lên tiếng.

Khi một ngày sắp kết thúc, cô cũng không gặp được bóng dáng của Lữ Bái, di động không khóa máy nhưng cũng không có ai bắt máy, bạn cùng phòng cũng tìm cả ngày mà không thấy anh ấy. Ngay cả giáo sư Bạch người luôn không can thiệp vào cuộc sống tự do của sinh viên cũng phải lên tiếng hỏi: “Tên nhóc Lữ Bái kia chạy đâu mất rồi?”

Hôm nay Lưu Phi mời Tô Thố dùng cơm tối ở Phong Viên, đây có thể nói là nhà hàng mắc nhất trong trường, nhưng hoàn cảnh thì đặc biệt tốt, cả sân trồng đầy cây lá phong. Bây giờ đã là cuối tháng 10, lá phong trên cây cũng không còn bao nhiêu, tạo ra một loại mỹ cảm điêu tàn tĩnh mịch.

“Sư tỷ.” Tô Thố cẩn trọng mở lời, “Tối hôm qua em thấy anh Lữ ở bờ hồ.”

Lưu Phi chớp mắt kinh ngạc: “Khi nào? Ở bờ hồ làm gì?”

“Hơn 11h hôm qua. Em thấy anh ấy có vẻ không được bình thường lắm, khiến em vô cùng lo lắng.” Tô Thố cau mày nói tiếp: “Nhưng em bảo đảm với chị là lần cuối em thấy anh ấy đã đi ra khỏi khu vực bờ hồ. Anh ấy đi về phía kí túc xá, nên em cũng không có đuổi theo. Nhưng em nghi ngờ là anh ấy không về kí túc xá đâu.”

“Em sợ anh ấy nghĩ quẩn?” Lưu Phi buông đũa hỏi

Tô Thố cắn môi, giọng buồn bã: “Chị, chị tin em đi, lúc đó anh ấy rất không bình thường. Chị nên gọi điện hỏi thăm đi, để anh ấy không làm ra chuyện gì ngốc nghếch.”

Ánh mắt nhu hòa của Lưu Phi ngừng lại trên gương mặt Tô Thố, Tô Thố cũng không thua kém, nhìn lại cô. Lòng Lưu Phi đột nhiên chùng xuống, bị ánh mắt của Tô Thố nhìn chằm chằm phút chốc không nói nên lời.

“Chị đã quen biết anh ấy lâu lắm rồi.” Lưu Phi nở nụ cười, muốn làm dịu đi bầu không khí ngượng ngùng của hai người, “Lữ Bái không phải là loại người sẽ làm ra chuyện ngốc nghếch. Chị từ chối anh ấy, anh ấy sẽ tức giận sẽ buồn lòng, nhưng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ngốc nghếch đâu.”

Tô Thố lắc đầu không đồng ý: “Nhưng mà chị ơi, trên đời này có rất nhiều loại người, loại người chị không ngờ đến nhất, có thể sẽ trong phút kích động sẽ làm ra chuyện ngốc nghếch, và sau đó những người quen biết họ cũng sẽ hoang mang thắc mắc, tại sao họ lại có thể hành động như thế ? Thật không thể tin được. Nhưng lúc đó thì đã quá trễ cho họ hoang mang thậm chí hối hận rồi. Em cảm thấy, mọi người gọi không được cho anh ấy, có thể chỉ vì đang đợi chị.”

Những lời này khiến cả người Lưu Phi lạnh đi. Một phút sau cô rút điện thoại ra và nhấn số của Lữ Bái, sau hồi đổ chuông thì cuối cùng đầu bên kia cũng truyền đến âm thanh trả lời.

Sau khi cúp điện thoại cô để tay lên tay Tô Thố, cười dịu dàng: “Tốt rồi, giờ có thể ăn cơm chứ.”

Tinh thần Tô Thố cuối cùng cũng được thả lỏng.

Vừa gấp được vài đũa thì cửa ra vào được đẩy ra, một trận ồn ào kéo theo sau, những tiếng nói thân thuộc vang lên. Lưu Phi ngẩng đầu nhìn ra, chau mày nói với cô: “A Thố, là bọn Trần Tử Gia, còn có anh của em.”

Góc mắt cô nháy nháy, cô thật sự rất thích những chiếc sofa cao cao ở đây, khiến cho không gian có chút riêng tư không thể nhìn một chút đã thấy hết.

Vị trí của Lưu Phi đối diện cửa ra vào, cô chú ý những người này đến sớm hơn Tô Thố, sau khi liếc bọn họ một cái, cô hỏi ý kiến Tô Thố, “Chúng ta không cần chào hỏi bọn họ chứ.” Lời còn chưa dứt đã phải thu lại.

Bọn họ đang tiến đến, ngồi cạnh vị trí của hai người, không kịp rồi.

“Từ đó đến giờ không thấy em đến đây bao giờ.” Trần Tử Gia liếc nhanh qua bàn của cô

“Uhm, em không thường đến đây lắm.” Tô Thố ngắn gọn đáp lại. Sự thật là cô cũng chưa đến đây lần nào. Đương nhiên, ở đây giá mắc như thế, cho dù thức ăn rất ngon nhưng cũng không phải ai ai cũng có thể đến a. Chỉ khi nào có ai ngu ngốc muốn mời khách hay đánh cược thua, thì mọi người mới ngăm bàn với nhau là sẽ đi đến Phong Viên.

Tô Trí nghiêng mình, vỗ vỗ lên đầu cô, áy náy nở nụ cười với Lưu Phi: “A Thố thời gian gần đây làm phiên cô quá, thật là ngại.”

Tô Thố tức khí, ngữ khí bén nhọn phản bác: “Anh không thể để em yên ổn ăn một bữa cơm à?”

Lời nói ra khiến mọi người bất ngờ nhìn nhau, sau đó hoài nghi nhìn Tô Thố. Biết cô bấy lâu, ai ai cũng biết cô luôn mỉm cười, tính tình cực kì tốt; chưa từng thấy cô nổi giận cũng như lớn tiếng nói chuyện bao giờ. Cô với Tô Trí gặp nhau có hay cự cãi, nhưng cũng chỉ là trêu đùa nhau, biểu tình cũng không bao giờ giống như lúc này, ngữ điệu cử chỉ hoàn toàn không giống thế. Vả lại cô cũng vô duyên vô cớ tức giận lên tiếng.

Hứa Nhất Hạo là người đầu tiên hoàn hồn, chau mày không nói gì.

Ứng Thần thấy Tô Trí có vẻ kì lạ, nghĩ rằng hắn đang ngại ngùng, vỗ vai anh sau đó quay ra nói với Tô Thố: “Anh của em cũng chỉ là có ý tốt, đùa chút thôi.”

Mễ Thi gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, chỉ là đùa thôi.”

Thốt lên câu nói đó xong Tô Thố bắt đầu thấy hối hận. Cô phát hiện mọi người đều dùng ánh mắt kì lạ nhìn mình. Trong lòng cô không ngừng kêu than, quả là cổ nhân có câu mười câu tốt cũng không bằng một câu sai.

“Tô Trí, em xin lỗi.” Tô Thố khẽ thở dài, nở nụ cười cầu hòa, “Lúc này em quá kích động rồi, lần sau sẽ không dám nữa.”

Lưu Phi cũng rời mắt đến bên, giải thích với bọn họ: “Hôm nay trong phòng thí nghiệm xảy ra chút vấn đề, tìm không thấy người nên A Thố có chút lo lắng, tâm trạng mọi người đều không tốt lắm.”

“Uh, anh hiểu mà,” Tô Trí cười như không có chuyện gì, “Anh nhớ lúc hồi nhỏ, khi em phạm phải lỗi gì bị ông nội phạt đánh tay, cũng là cái biểu tình như vậy, còn nói sau này sẽ không dám nữa. Sau đó ông nội cũng bỏ qua cho em, nhiều năm rồi anh không thấy em nói như thế nữa.”

Tô Thố cúi gằm đầu, nhẹ nhàng mỉm cười. Cô nhìn Tô Trí với ánh mắt tràn đầy ý cười: “Lúc đó ông nội cũng có đánh tay anh, sao anh không nói ra luôn?”

Không khí vốn dĩ rất sượng sùng giờ đã trở nên ấm áp hơn.

Dùng bữa xong Lưu Phi kéo tay Tô Thố đứng dậy, gật đầu tạm biệt bàn bên cạnh rồi rời khỏi Phong Viên.

Ứng Thần nhìn bóng dáng hai người rời đi không khỏi mỉm cười, buông đĩa quay sang nháy mắt với Tô Trí: “Cô ấy nhìn như chị của Tô Thố vậy, đâu có giống anh, một chút cũng không có vẻ anh trai.” Cô chỉ định trêu đùa anh, nhưng Tô Trí lại không thấy buồn cười tí nào.

“Anh làm anh quả thật rất thất bại.” Tô Trí nặng nề than thở, “Nhưng nói gì thì nói, ngoài anh ra thì nó có bao giờ nổi giận trước mặt người khác đâu?”

Lưu Phi cùng Tô Thố tản bộ về phòng thí nghiệm, trên đường không ngừng trò chuyện câu được câu mất: “Lúc này em cười chuyện gì thế? Nhìn em cứ như một đứa trẻ vậy.”

“Em nhớ đến ông nội em,” Tô Thố nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt ấm áp hoài niệm. “Ông em rất cao, giọng nói vang sang sảng, lưng lúc nào cũng thẳng tắp, lúc trẻ ông tham gia rất nhiều trận chiến tranh. Nên ông giáo dục con cái luôn nghiêm khắc cũng như đang huấn luyện cấp dưới vậy, cho dù họ đã kết hôn có con vẫn bị ông mắng nhiếc không thương tiếc. Ông chính là một người cổ hủ như thế, quan niệm gia đình rất nặng, chỉ cần ông đứng thì không ai dám ngồi cả. Ông thậm chí còn có chút tư tưởng trọng nam khinh nữ, nhưng đối với đời cháu thì lại rất tốt. Ông đã dạy dỗ em rất nhiều, cũng yêu thương em nhất.”

Lưu Phi cười cười: “Có ai lại không thích em chứ?”

Tô Thố nghe xong khúc khích cười: “Cảm ơn lời an ủi của chị.”

Khi thời tiết quang đãng và trời không gió, không khí trong trường luôn rất ấm áp. Tô Thố đang dựa vào cây liễu đã nhiều năm tuổi, mùa này cây chỉ còn lơ xơ vài nhánh lá khô. Cô hồi tưởng lại mùa hè vừa qua, cây liễu xanh mượt đung đưa trước gió, treo lên từng nhánh từng nhánh liễu như tơ như lụa, quả đúng là “gió thổi hai như chiếc kéo lớn”.

Trên quảng trường đang đầy ắp những đôi tình nhân đang tình tứ và những sinh viên đang ngồi dưới ánh nắng mặt trời chăm chỉ ôn tập để chuẩn bị kì thi giữa kì sắp đến. Học đại học cũng không thiếu những người không bình thường cũng như những kẻ độc hành kì quái, ví dụ như anh chàng mà Tô Thố đang quan sát hiện tại.

Anh ta ngồi bệt giữa dưới ánh nắng giữa trung tâm quảng trường, đôi mắt nhắm tịt lại đọc sách. Mà nhắm mắt thì làm sao có thể đọc sách được, nhưng lại cho người khác cảm giác là anh ta đang đọc sách. Anh ta nhắm chặt mắt lại, sách đặt giữa hai đùi, tay đặt trên cuốn sách, lâu lâu lại lật sang trang khác. Anh ta ngồi đó không ngừng lặp đi lặp lại động tác.

Lúc đầu ai đi ngang qua cũng đứng lại nhìn anh ta, nhưng nhìn lâu không thấy gì cũng thấy chán, lâu dần không còn ai chú ý đến anh ta nữa. Tô Thố cũng vậy, cô nghiêng đầu, cuối cùng thấy Dương Tuyết từ xa chạy lại.

“Cậu mà không đến thì tớ định bỏ đi rồi.” Tô Thố bất bình lên tiếng.

Từ tối hôm qua Dương Tuyết đã bắt đầu mặt nặng mày nhẹ liên tục nhờ Tô Thố giúp cô một việc, nói là sẽ dẫn cô đi gặp bạn trai của mình, hẹn chiều hôm nay ở quảng trường gặp mặt. Tuy rằng ngày ngày Dương Tuyết đều nhắc đến bạn trai thân yêu của cô, nhưng do mỗi ngày Tô Thố đều đi sớm về trễ, đến lúc kí túc xá tắt đèn mới lẹ mọ quay về nên chưa một lần hội kiến. Bây giờ là thời gian rảnh rỗi mà cô cũng bị lòng hiếu kì xui khiến lại đáp ứng yêu cầu của Dương Tuyết.

“Uh, hôm nay cậu ăn mặc đẹp thế.” Tô Thố gật đầu tán dương, quả nhiên là phụ nữ lúc yêu là đẹp nhất, nhìn sơ quả thật không thể tin được. “Thật không?” Má Dương Tuyết hồng lên hỏi lại. Tô Thố cười hihi: “Tớ khen cậu đã như vậy, nếu bị vị kia nhà cậu khen thì mặt cậu há sẽ không đỏ như mông khi ấy chứ?”

Thời tiết rất đẹp, hôm nay tâm tình của Dương Tuyết cũng khá tốt, không thể hiện khả năng đấu võ mồm của cô ấy với Tô Thố, chỉ trừng cô một cái rồi bỏ qua ngay. Mấy ngày hôm trước xe đạp của Tô Thố bị trộm mất, Dương Tuyết phải chở cô đến đây.

” Sao phải tới nơi này?”

” Đi vào là mi biết liền.” Dương Tuyết đắc ý nói như.

Tô Thố nhìn chằm chằm nhìn mấy tấm biển đề tên ở trước cửa khu trung tâm sinh hoạt của Tây Đại. Trên nền tấm bảng cáo thị nền trắng chữ đen viết Giải thi đấu các loại cờ sinh viên đang được tổ chức ở lầu 3, hôm nay là cờ vây, hoan nghênh đến tham quan.

Lo lắng trận đấu sắp chấm dứt, Dương Tuyết kéo Tô Thố tiến vào trong tòa lầu, sau đó túm cô một mạch đến lầu ba.

Lầu ba có một đại sảnh rộng thênh thang, nền nhà sáng loáng có thể phản chiếu bóng người, đặt một chiếc bàn bóng bàn ở giữa, trận đấu cờ vây bố trí tại các gian đối diện của đại sảnh. Bên trong đại sảnh trong ngoài đều là người, người xem tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, vây quanh ở phòng bên ngoài, cũng không biết đang nhìn cái gì nữa.

Dương Tuyết bỏ rơi Tô Thố để đi thăm dò xem tình hình chiến đấu của bạn trai mình, Tô Thố đứng ở cửa sổ ngắm người, từ bóng dáng nhìn qua có vẻ tịch liêu, thanh tịnh, hết như đám băng tuyết của địa cực rất xa xôi, hàn khí lẫm liệt, lạnh lẽo đến tận xương cốt. Trần Tử Gia mới từ trong phòng hoạt động đi ra, một màn đỏ đập vào mắt khiến cho anh ngỡ người trong giây lát, anh điều chỉnh biểu tình trên mặt, đi qua bên đó, nhẹ giọng gọi:” Tô Thố.”

Tô Thố chấn động cả người, thông thả quay đầu lại. Cô nhìn thấy một Trần Tử Gia tuần dật phi phàm.

” Em đến xem trận đấu? ” Trần Tử Gia trầm ngâm mở miệng, ánh mắt mẫn tuệ quét qua cô,” Hôm nay trận thi đấu có Hứa Nhất Hạo.”

” Không phải,” Tô Thố nói,” Em đi cùng Dương Tuyết đến. Bạn trai của bạn em cũng tham gia trận đấu.”

” Em có muốn đi xem đấu cờ không? Anh sẽ cho người an bài.” Trần Tử Gia lật đồng văn kiện trên tay, mỉm cười nói.

” Không cần đâu anh —” Lời Tô Thố còn chưa dứt bỗng nhiên nghe được một trận âm thanh huyền ảo. Trần Tử Gia quay đầu lại,” Oh, cậu ấy đi ra rồi, còn có cả thầy Trịnh nữa. Tô Thố em chờ chút, anh qua bên đó đón tiếp một lát.”

Trịnh Nhạc Dân là người hòa ái, Tô Thố nhìn thấy ông dùng một tay vỗ lên cánh tay trái của Hứa Nhất Hạo, hơi cười đang nói điều gì đó, ngẫu nhiên mây từ xuyên đến lỗ tai Tô Thố, là ông đang đánh giá trận đấu thắng thua và chỉ điểm kĩ nghệ cho Hứa Nhất Hạo. Trên mặt Hứa Nhất Hạo cho tới bây giờ đều là ít có biểu cảm, lúc này trong ánh mắt đã có một tia vui mừng, lượt đấu này coi như là thắng rồi. Trần Tử Gia thì ở một bên, đứng lễ phép, nghe Trịnh Nhạc Dân nói chuyện.

Lúc này Dương Tuyết hưng phấn chạy lại, chứng thực suy nghĩ của Tô Thố.

” Hứa sư huynh thắng rồi, nghe nói thắng bốn nước.”

Tô Thố cười dài nhìn cô:” Bạn trai thân yêu của mi thì sao?”

” Còn đánh tiếp tục nữa giờ nữa, nhưng thoát nhìn hắn là cũng sẽ thắng thôi,” Mặt Dương Tuyết lại đỏ lên, thè đầu lưỡi ra,” Thật ra ta cũng xem không hiểu, cũng chỉ nghe bọn họ nói vậy thôi. Mi không phiền thì chờ thêm chút nữa đi.”

Đám người cũng lần lượt tản đi, tiếng nghị luận về trận đấu vừa nãy truyền đến, Tô Thố bắt đầu thấy đau nửa đầu.

Cô cầm tay Dương Tuyết, khẩn thiết mà nói:” Tuyết à, xin lỗi nhé, ta đau đầu quá mức, đi trước được không?”

” Cái gì!” Dương Tuyết kêu lên một tiếng hết sức, sau đó cầm phần nướng lông mi lên thật cao, đang nuôi dưỡng cảm xúc chuẩn bị kiên trì gọi thật lớn tên của Tô Thố lên lần nữa để biểu thị khiển trách, chính là lúc tiếng thét của cô còn chưa kịp phát ra, phát hiện đã có người cướp mất lời của cô “Tô Thố”. Mặc dù tên gọi là giống nhau, nhưng thanh âm của người kêu này lại vô cùng ôn hòa và từ ái, so với khí thế của cô thì kém xa lắm. Cô kinh ngạc đánh giá tứ phía, vô cùng sửng sốt phát hiện ra người kêu tên Tô Thố lại là chủ giám khảo trận đấu Trịnh Nhạc Dân, hơn nữa vị này lại là một kì thủ nổi danh đang được giới cờ vây theo dõi, ông đang hướng về chỗ các cô đi tới.

“Nè nè, sao mi lại quen được thầy Trịnh hả?” Dương Tuyết khó tin thọc trên người Tô Thố.

Chẳng những là Dương Tuyết, luôn đứng bên cạnh Trịnh Nhạc Dân là Trần Tử Gia và Hứa Nhất Hạo cũng ngây dại, hai người nhìn nhau ngỡ ngàng, sau đó ánh mắt toàn bộ dừng ở trên người Tô Thố. Tô Thố dương cao khóe miệng cười, không nói chuyện. Cô đứng ở gần cửa sổ, ánh mặt trời màu cam từ trên cánh cửa sổ thủy tinh nhảy xuống một cách ái muội, rải đầy trên bờ vai gầy yếu của cô.

Trịnh Nhạc Dân không có phát hiện ra sự biến hóa bên cạnh, ông đi đến trước mặt Tô Thố, thân thiết vỗ vai cô, khoa chân múa tay nói:” Tô Thố, vừa mới tôi còn lo lắng nhận sai người rồi. Thật đúng là em. Nhiều năm không gặp, đều đã lên đại học rồi. Thời điểm thầy chiêu sinh cho Đội tuyển thiếu niên quốc gia, em mới cao như vậy, mới học tiểu học đúng chứ.”

Tô Thố khom người, nhẹ giọng trả lời:” Thầy Trịnh, em chào thầy. Em không nghĩ tới ngài còn nhớ rõ em.”

” Sao lại không nhớ cho được, em là bé gái có thiên phú nhất mà thầy từng gặp,” Trịnh Nhạc Dân cười ha ha bổ sung,” Còn đặc biệt xinh đẹp nữa. Đáng tiếc lúc ấy em không vào đội tuyển quốc gia, không thì đã giành được rất nhiều cúp đó. Aiz, thực đáng tiếc, đáng tiếc.”

Ông liền tiếp nói hai lần hai chữ “đáng tiếc”, tất cả mọi người nghe được ngạc nhiên không thôi. Tô Thố nhìn bốn phía, cô nhích động khóe miệng, muốn nói cái gì mà rốt cuộc cũng thất bại không nói nên lời.

” Đúng rồi, em cũng đến tham gia thi đấu sao?” Trịnh Nhạc Dân sờ cằm,” Vậy kết quả trận đấu còn có gì để nói nữa đâu, khẳng định là thứ nhất, so với đám sinh viên không cùng một đẳng cấp. Một lát em có rảnh không, chơi với thầy một ván, giống như trước đây. Thầy nhường em ba nước, thấy sao?”

Tô Thố chỉ cười. Hứa Nhất Hạo từ trong sự kinh ngạc khôi phục lại, mặt anh không chút thay đổi, thanh âm lạnh lùng nói tiếp:” Cô ấy không phải tới tham gia trận đấu. Thậm chí cũng không có ai biết cô ấy biết chơi cờ.”

Trần Tử Gia lườm Hứa Nhất Hạo một cái, quay đầu lại nhìn Tô Thố, im lặng không nói lời nào.

” Uhm?” Trịnh Nhạc Dân nhú mày đánh giá Tô Thố,” Là thật sao? Em thật sự không chơi cờ vây nữa?”

Tô Thố miễn cưỡng cười, một bàn tay chống đỡ lên cửa sổ.

” Cho dù không phải vì thi đấu, em cũng không cần phải từ bỏ a,” Trịnh Nhạc Dân nghi hoặc nhìn Tô Thố, hy vọng nhận được câu trả lời thuyết phục từ nơi cô.

Tô Thố y nhiên mỉm cười, nhưng vẫn không mở miệng. Đúng lúc dưới bầu không khí giăng co ấy, còn một trận cờ cuối cùng cũng vừa mới chơi xong, cần ông đi làm trọng tài. Về mặt ông thương tiếc, rời đi trong lưỡng lự.

Kỳ quái chính là Dương Tuyết, cô cũng không đi xem tình hình của bạn trai mình thế nào, lại đi đánh giá Tô Thố từ trên xuống dưới, giống như lần đầu tiên nhận thức Tô Thố. Trên mặt cô lộ giọng mỉa mai:” Thật giỏi a, Tô Thố, giỏi quá nhỉ. Chúng ta kêu mi học cờ vậy mi kêu là không biết chơi, lười học; chúng ta thảo luận vấn đề, mi luôn không hé lời nào. Chúng ta chơi cờ trong kí túc xá làm phiền đến mi đúng không. Khó trách dạo gần đây mỗi tối không đợi đến mười một giờ ba mươi tắt đèn, mi thà ở bên ngoài chịu gió rét cũng không muốn về kí túc xá. Ha ha, mi ở một bên nhìn thấy chúng ta giống mấy kẻ ngu ngốc học đánh cờ vậy, cái gì cũng không hiểu, không ngừng phạm những sai lầm hạ đẳng, chắc mi thấy thú vị lắm nhỉ.”

Tô Thố dựa vào song sắt dài trên cửa sổ, yên lặng không nói, biểu tình như cũ. Hai tay cô không ngừng phát run, sợ người khác thấy, nên chỉ biết nhét vào trong túi áo khoác.

Dương Tuyết nói xong một trận đã đời, nhưng không nghe được Tô Thố trả lời gì cả, tức giận không có nơi phát tiết, càng thêm tức giận không chịu nổi,” Hừ” một tiếng quay đầu rời đi.

Không ai nghĩ đến Dương Tuyết sẽ bỗng nhiên nổi điên lên. Hứa Nhất Hạo ung dung thản nhiên đánh giá của cô nhất cử nhất động, anh nhìn thấy ngón tay cô run rẩy nhưng trên mặt y nhiên vẫn mang nét cười, anh thấy không đành lòng, cơn tức giận không cánh mà bay; Trần Tử Gia nhìn cô chăm chăm, lại hỏi:” Em thật sự là mỗi ngày đều muộn như vậy mới về kí túc xá?”

Tô Thố cong khóe miệng, nở ra nụ cười mỉm, sau đó nhanh chóng khuếch tán trên khuôn mặt tái nhợt, nụ cười sáng ngời vui vẻ như vậy, không có nửa điểm lo lắng, giống như cuộc nói chuyện vừa nãy của Dương Tuyết kia là nói với người khác vậy.

Ánh mắt cô nhìn nghiêng qua, nhìn thấy Dương Tuyết đang cười ngọt ngào với bạn trai của cô ấy, sau đó cùng nhau rời đi. Nam sinh kia cao ráo, so với Dương Tuyết thì cao hơn nửa cái đầu, hai người thoát nhìn vô cùng xứng đôi.

Cô hơi khom lưng với hai người họ, nói:” Sư huynh, em quay về trường đây ạ.”

Đám người xung quanh sớm đã đem ánh mắt tụ tập hết trên người cô, đặc biệt là đám nữ sinh tại hiện trường đã ghen tị đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi. Mỗi bước cô đi, mỗi người đều nhìn chăm chú vào bóng dáng của cô, giống như kiểu muốn từ trong mỗi bước đi của cô nhìn ra thứ đặc biệt gì đó.

Mới vừa đi đến đầu cầu thang, cô bị một trận khí lực kéo lại.

” Em bị mất xe, anh chở em về.” Hứa Nhất Hạo đứng ở phía sau cô nói.

Tô Thố cười lắc đầu, nhưng Hứa Nhất Hạo tóm lấy cánh tay của cô, ánh mắt nhìn cô sáng rực, chính là không chịu buông tay.

” A Thố? Hứa Nhất Hạo, các người đây là đang làm gì hả?” Tô Trí vội vàng đi đến, khó hiểu đánh giá hai người, nhưng không phát hiện ra điều gì từ trên nét mặt của bọn họ, anh lại quay đầu nhìn Trần Tử Gia.

Sắc mặt Hứa Nhất Hạo cứng đờ, lực đạo trên tay thu nhỏ lại, Tô Thố nhanh chóng hất văng cánh tay của anh ra, chạy qua, gắt gao ôm chặt cánh tay của Tô Trí.

” Cậu đưa Tô Thố về Hoa Đại trước đi đã,” Trần Tử Gia đi tới, cầm lấy văn kiện và kế hoạch công tác của cậu bạn, ngắn gọn nói:” Việc của Hội sinh viên để tớ xử lý cho.”

Trời đã nhá nhem tối, ráng chiều mỹ lệ treo trên bầu trời. Mọi thứ trong trường như tản mạn trong ráng chiều, bất chợt như hiền hòa hơn, biến thành sắc màu lam nhạt.

Hai anh em vẫn không nói chuyện.

Đưa Tô Thố đến cửa thư viện ở Hoa Đại, Tô Trí mới nhìn chăm chú Tô Thố mà mở miệng:” A Thố, anh là anh trai em. Có chuyện gì thì cứ nói anh nghe, dù trời có sập xuống, đều có anh gánh vác thay cho em. Em đừng đem tất cả mọi người đẩy ra ngoài cửa, như vậy ai cũng sẽ nổi điên lên mất, mọi chuyện vĩnh viễn sẽ không thể giải quyết được.”

Đây là những lời tận đáy lòng mà Tô Trí luôn ấp ủ trên suốt quãng đường đi vừa này, nên nói ra một cách liền mạch lưu loát.

Tô Thố nhảy xuống xe, mỉm cười với ông anh, nói:” Cảm ơn anh, anh trai. Em biết mà.”

Cô đi vào thư viện.

Tia ráng chiều cuối cùng đã biến mất, từng ngọn đèn đường được thắp sáng lên.

16. Chương 16

Lần này Dương Tuyết thật sự tức giận rồi, hơn nữa ngay cả những bạn cùng phòng trong kí túc xá khi nghe cô ấy tự thuật lại xong cũng không nhìn được, nổi giận lôi đình với Tô Thố.

Mỗi tiết học Tô Thố y nhiên đều đến trước chiếm chỗ cho Dương Tuyết, cho dù Dương Tuyết thà đi ngồi hàng cuối cùng trong giảng đường cũng không thềm đến ngồi sát bên cô. Lúc mới đầu trong lớp còn thấy quái lạ về hai cô bạn này sao đang yên đang lành bỗng nhiên nổi lên mâu thuẫn, nhưng sau khi nghe Dương Tuyết nói nguyên nhân thì thái độ của bọn họ đối với Tô Thố rất có sự phê bình kín đáo, tự sâu trong lòng cảm thấy cô bạn này căn bản không có nhiệt tình, hoàn toàn không quý mến tập thể này, chuyện xưa cũ rích hơn một năm trước cũng bị lôi ra nói, hận cũ thù mới cùng nhau bùng nổ. Tất cả mọi người đều cho rằng, không thể tham gia giải đấu giành vinh quang về cho khoa là một chuyện, không muốn tham gia giải đấu đem lại vinh quang cho khoa lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Khi năm nhất Tô Thố cũng từng bị cô lập qua một lần, nhưng hiện tại tình trạng càng thêm nghiêm trọng, bất luận là từ tình tiết hay thời gian kéo dài mà nói, lực phá hoại lớn hơn rất nhiều.

Không ai nhớ rõ Tô Thố từng đã cho bọn họ mượn tập chép bài, âm thầm tìm thầy giáo để khoan trọng điểm nội dung cần học, chưa từng chán ghét giảng giải những vấn đề, điều chỉnh lối tư duy giúp họ trong học tập. Con người luôn như vậy, chuyện xấu so với chuyện tốt càng dễ dàng làm cho người ta khắc sâu ấn tượng hơn. Tô Thố không thể giả vờ không biết rằng chính mình bị cô lập. Cô tự giấu mà nghĩ, các người không muốn nhìn thấy tôi, tôi sẽ không xuất hiện là được rồi. Cũng may cô vốn có thói quen đi sớm về trễ, đọc lại đọc văng, bây giờ vẫn vậy, quy luật cuộc sống không có biến hóa.

Học kì này môn tiếng Anh cực kì quan trọng, có cuộc thi vượt cấp. Cũng may công việc trong phòng thí nghiệm không nhiều lắm, mỗi ngày Tô Thố đều cầm cuốn sách tiếng Anh lật qua lật lại làm các đề thi ở trong phòng thí nghiệm.

Lưu Phỉ tất tất cả các loại dụng cụ, đi lại hỏi cô: “Muốn về cùng không?”

Khi đó đã sắp 10 giờ rồi, Tô Thố trong khoảng thời gian này đều nấn ná đến mười một giờ hai mươi phút mới chịu đi về, mười giờ đối với cô mà nói là vẫn còn sớm chán.

“Sư tỷ đi trước đi ạ, em còn muốn ngồi một lát nữa.”

Đợi một hồi lâu vẫn không thấy tiếng mở cửa, Tô Thố ngẩng đầu nhìn lên thấy Lưu Phỉ còn đứng ở đó, kinh ngạc hỏi: “Sư tỷ chị còn ở đây?”

“Chị gần đây nghe được chút tin nhảm.” Lưu Phỉ đứng tựa lưng vào tường, chậm rãi nói, “Nói cái gì mà Tô Thố thanh cao cao ngạo, tự phụ không chịu nổi, cứ tự nghĩ mình lợi hại lắm vậy, con mắt để trên trời, trong trường học hay trong học viện không tham gia bất kì hoạt động nào. Sau đó bị tập thể cô lập, không có ai tình nguyện muốn nói chuyện với cô ta.”

“Đại khái là có chuyện như vậy, tin tức của sư tỷ thực linh thông.” Tô Thố không để tâm cười, sau đó cúi đầu, đem tinh lực có hạn của mình tập trung vào trong môn tiếng Anh đọc hiểu vô hạn kia.

“Không phải tin tức của chị linh thông, chị được coi như người cuối cùng biết chuyện,” Cô thở dài nói, “Về tin tức của em luôn luôn truyền rất lẹ.”

Lưu Phỉ bước gần tới từng bước, lo lắng nhìn cô.

“ Không sao đâu chị, em có thể vượt qua được. Cứ để qua thời gian này rồi hãy nói,” Tô Thố hơi ngửa mặt lên cười,” Sư tỷ, chị nên về rồi kìa.”

Lưu Phỉ cúi người xuống dưới, hai má nhẹ nhàng cọ sát bên má cô. Chị ghé sát vào tai cô thấp giọng nói:” A Thố, Noel vui về.”

Lễ Noel đã tới ư? Sau khi Lưu Phỉ rời đi, Tô Thố mới ý thức được chị ấy đã nói một danh từ đúng là như thế. Cô lờ lịch trong máy tính ra, ngạc nhiên và ý thức được ngày mai đúng là lễ Noel, nhưng lại không ai nói cho cô nghe.

Thì ra một năm lại trôi qua rồi.

Đêm đó Tô Thố đọc sách quá muộn, trở lại kí túc xá thì phát hiện ra ngoài cổng đã bị khóa. Cô ngại phải đánh thức thầy trực quản kí túc xá, bất đắc dĩ hết cách, đành trở về phòng thí nghiệm, ngủ trên sofa một đêm.

Lúc sáng sớm Tô Thố một lần nữa trở lại kí túc xá, bởi vì là thứ bảy, tất cả mọi người còn đang ngủ nướng, màn gió bị kéo lại, ánh sáng rất u ám. Cô đem một xấp bài ghi chép phôt và nội dung trọng điểm của các môn học để trên bàn học, sau đó đi phòng tắm rửa mặt. Cô tận lực để động tác mình nhẹ nhàng lại, nhưng cô vẫn phát hiện ra là có người bị đánh thức.

Dương Tuyết ló đầu từ trên giường ra nhìn cô, ánh mắt của cô bạn rất sáng, thần thái thông dong, không giống như là vừa mới thức dậy.

“ Ta không nói i biết, trong khoảng thời gian này luôn có rất nhiều điện thoại tìm mi, ta ghi trên tờ giấy kia kìa.” Đây là câu nói thứ nhất mà sau bao nhiêu ngày trời Dương Tuyết nói với cô.

“ Cảm ơn mi.”

Tô Thố nhẹ giọng nói. Cô cầm lên tờ giấy kia, nhét vào trong áo lông, lại chuẩn bị đi ra ngoài.

“ Thứ 5 tuần sau bên khoa mình có hoạt động, chúc mừng lễ Noel và Tết Nguyên Đán, ở Nhà ăn số 1 sinh viên, nội dung hoạt động là gói sủi cảo. Nếu mi nguyện ý thì có thể tới tham gia.”

“ Cảm ơn mi.” Tô Thố lặp lại một lần.

“ Anh trai mi rất lo lắng i, tìm mi đã vài lần. Còn nữa, buổi tối hôm qua, Hứa Nhất Hạo sư huynh đợi mi ở cửa kí túc xá rất lâu,” Thanh âm Dương Tuyết lạnh như băng, nhưng âm điệu chính càng ngày càng cao, cơ hồ đã biến thành lên án, “Nhưng mi càng lợi hại, cứ luôn có cách không quay về phòng. Mi gạt chúng ta cũng thôi đi. Nhưng thời tiết lạnh lẽo thế kia mà bắt người ta đứng ngoài cửa chờ đợi. Tô Thố chuyện như vậy mà mi cũng có thể làm được. Ta thật sự là quá coi nhẹ mi rồi.”

Những người khác trong phòng cũng đã tỉnh lại. Lô Lâm Lâm rụt rè chen vào: “ Dương Tuyết, đừng nói nữa.”

Một mảng yên lặng như tờ, Tô Thố đóng cửa lại, rời đi khỏi phòng kí túc xá đi đến chỗ lầu 17 nơi rách nát nhất, hẻo lánh nhất trong trường để tự học. Cô không muốn lại gặp người quen, sau đó bị chỉ trích. Trong khoảng thời gian này cô dù làm cái gì cũng sai hết, nói cái gì cũng sai cái đó, ai cũng có thể bắt được một đồng lỗi sai từ cô, sau đó phê bình cô đến nỗi phải ngậm miệng luôn.

Buổi tối Tết Nguyên Đán, Tô Thố theo địa chỉ Dương Tuyết nói mà đi thẳng đến Nhà ăn số 1 nơi có 3 tầng lầu. Nơi này đất rộng người đông, rất nhiều đều đến đây liên hoan, cử hành hoạt động, Tô Thố nhìn xung quanh một hồi, nhìn thấy khoa của mình và khoa Chuyên ngành vật lý đại khí tụ tập với nhau ở vài bàn sát ven tường, náo nhiệt âm ỉ đang gói sủi cảo, trên mặt hay trên quần áo của rất nhiều người đều bị dính lớp bột mì trắng, tiếng cười quả thực có thể xuyên thấu vách tường. Cô lưỡng lự một chút, cuối cùng vẫn đi qua đó chào hỏi.

Nhìn thấy cô đến, ai cũng có chút hơi giật mình. Dương Tuyết đứng ở bên cạnh một cái bàn khác, ngừng lại động tác trên tay, ánh mắt ngáy ngốc nhìn cô.

Tô Thố sững sốt, ánh mắt cô nhẹ nhàng đảo qua mỗi một người, hầu như không nhận ra ai nhưng vẫn gật đầu nói: “Tôi nghĩ rằng mình có thể đến tham gia nên đến đây. Nếu như vậy, tôi xin đi trước, các bạn chơi vui vẻ nhé.”

Cô cần mỗi bước nhanh ra khỏi Nhà ăn.

Bên ngoài cực lạnh, Tô Thố đạp xe đi đến bên hồ, đi dọc theo bên hồ một vòng tản bộ, đi mệt rồi thì ngồi xuống. Trên hồ kết một tầng băng mỏng, trên lớp băng ấy phản phản chiếu ánh trăng vắng lặng.

Nếu không phải Lưu Phỉ xuất hiện, cô không biết rằng chính mình sẽ ngồi ở đây bao lâu.

Lưu Phỉ kéo cô đứng lên một phen, một câu cũng không hỏi nhiều, lập tức nói: “Viện nghiên cứu sinh có một vũ hội mừng tân niên, cùng đi nhé em.”

Tô Thố nhìn đến chị với một thân trang phục lộng lẫy, nghi hoặc hỏi, “Nhưng em đi thì có thể làm gì?”

“Ăn chứ làm gì. Cái này em biết đúng chứ. Nơi đó có một đồng hồ ăn.”

Trung tâm hoạt động dựng nghiệp nằm ngay ven hồ, nhưng ở góc đối diện, cách một cái hồ, đi qua đó không tính là xa. Nó ở nơi đó đèn đuốc sáng trưng, giống như tất cả tinh tú trên bầu trời đều tụ tập ở đó, tựa như mấy em học sinh tiểu học làm văn viết: Lấp lánh lấp lánh, giống như một đôi mắt sáng ngời long lanh, như con đường chỉ dẫn cho người ta về nhà.

Buổi vũ hội mừng tân niên của viện nghiên cứu sinh hùng hực khí thế, nhưng so với những buổi vũ hội mà trước đây Tô Thố từng tham gia khác nhau, yên lặng mà an tĩnh, tiếng dương cầm dễ nghe vương vít bên tai. Suy cho cùng là nghiên cứu sinh lớn tuổi hơn chút, đích xác là ổn trọng hơn nhiều.

Lưu Phỉ dẫn cô đi đến một góc trong vũ hội ngồi xuống, dặn dò cô: “Nói là vũ hội, kỳ thật cũng chả khác mấy là xem mắt, em cần phải chú ý chút, nếu có tên con trai nào khả nghi tìm em nói chuyện, thì kêu chị.”

Một ngụm nước trong miệng Tô Thố thiếu chút nữa phun hết ra, cái gì mà là tên con trai khả nghi chứ.

Trong phòng nhảy vô cùng ấm áp, thêm vào âm nhạc mềm mại nhẹ nhàng, Tô Thố nhin không nổi muốn ngủ gật. Cuối cùng cũng không ngủ được, khi nửa ngủ nửa tỉnh cô bất thành linh mở mắt ra, phát hiện có một khuôn mặt phóng đại trong gang tấc, khoảng cách quá gần ngũ quan của anh ta mơ hồ. Tô Thố bị dọa lùi về phía sau, bàn tay bám chặt bên cạnh chiếc bàn tròn, cái ly giấy trống không trượt xuống mép bàn rơi xuống đất.

Người con trai kia lui ra phía sau một bước, cười, “Em không cần bị dọa thành bộ dáng này chứ. Nhìn em nhỏ như vậy, cũng đang học nghiên cứu sinh à?”

Tô Thố nhặt cái ly lên.

“Không phải, em học năm hai, Lưu Phỉ sư tỷ dẫn em đến đây.”

“A, thì ra là tiểu sư muội. Có thể hân hạnh được mời em một điệu nhảy không?” Nam sinh hơi cười nói.

Chưa kịp trả lời, Lưu Phỉ xách váy lên nhanh chóng đi tới, rất có khí thế đứng ở trước mặt Tô Thố, liếc xéo tên con trai kia một cái, “Không thể, kiên quyết không thể. Thiệu Vĩ, anh nghĩ cũng đừng nghĩ có ý đồ xấu với cô bé này.”

Người con trai gọi là Thiệu Vĩ kia khoát tay: “Lưu Phỉ, em quá gây tổn thương tình cảm của anh rồi đó. Sao em biết tiểu sư muội không chịu nhảy với anh?”

Tô Thố mỉm cười: “Em không biết khiêu vũ.”

“Vậy nói chuyện chắc em biết chứ,” Thiệu Vĩ cười hì hì ngồi xuống, “Chúng ta nói chuyện được chứ.”

Ánh mắt Lưu Phỉ không hiểu liếc anh ta một cái, sau đó nói với Tô Thố: “Nếu anh ta mà có ý đồ với em, ngàn vạn lần đừng khách khí.” Nhìn thấy Tô Thố gật đầu khẳng định, cô mới vội vã rời đi, lại tiếp tục đi làm chuyện riêng.

Thiệu Vĩ thật đúng là người biết nói chuyện, từ trên trời đến dưới đất, từ trên bờ bơi ra sông, không có chuyện nào anh ta không biết. Tô Thố vừa uống nước ép trái cây vừa nghe anh ta nói chuyện, bỗng nhiên

sinh ra một loại cảm giác khác thường. Liên cứ như vậy tiếp tục đi, căn phòng ảm áp, tiếng người ồn ào, âm nhạc uyển chuyển, có người ở bên tai thao thao bất tuyệt nói chuyện, như vậy cũng dễ chịu mà, không cần suy nghĩ, không cần lo lắng, chỉ cần chấp nhận là được.

“Tiểu sư muội tên là Tô Thố đúng chứ.” Sau một lúc lâu, Thiệu Vĩ mới bắt đầu hỏi tới tên, “Em khá nổi danh đấy.”

Tô Thố hé miệng cười: “Em tạm thời đem những lời này trở thành lời khen nhé. Hy vọng không phải là ác danh, cho dù là ác danh anh cũng đừng nói cho em nghe.”

“Em rất thú vị.” Thiệu Vĩ bắt đầu cười lên, trên gương mặt sẽ lộ ra má lúm đồng tiền,” Buổi tối hôm nay bên khoa em không có hoạt động sao?”

“Có à,” Tô Thố nói, “Bọn họ không cho em tham gia, em liền đi ra ngoài. Sau đó sư tỷ mới dẫn em đến đây đốt thời gian.”

“Đùa cái gì chứ,” Thiệu Vĩ nhún mày,” Nếu em đã không tham gia, cái hoạt động kia còn ý nghĩa gì chứ?”

Tô Thố liếc anh ta một cái, hơi cười: “Sư huynh, anh vì sao không đi khiêu vũ?” Từ lúc anh ta ngồi xuống đã nửa giờ rồi, vừa rồi có hai ba cô gái xinh đẹp đến mời anh ta khiêu vũ, thế mà anh ta đều cự tuyệt.

“Anh đi khiêu vũ thì đâu còn ai nói chuyện dỗ dành em, em chẳng lẽ không tiếc nuối?” Thiệu Vĩ nói như vậy, trên mặt mang theo chút trêu đùa, “Em và Lưu Phi quan hệ tốt lắm à?”

“Sư tỷ là người tốt, đối xử với em cũng tốt lắm.”

Thiệu Vĩ truy vấn: “Tốt đến trình độ nào?”

Tô Thố nhìn thấy khuôn mặt sinh động của anh ta, liền dở khóc dở cười.

“Em bây giờ còn chơi dương cầm không?” Hắn bỗng nhiên thay đổi đề tài, “Năm trước anh từng nghe em chơi đàn, có ấn tượng rất sâu sắc.”

Trong phòng ánh sáng không rõ lắm, Tô Thố liếc hắn một cái, phát giác chính mình không thấy rõ ngũ quan của anh ta. Anh nhún vai: “Tùy tiện hỏi chút thôi, em không cần trả lời anh đâu.”

Tô Thố nhìn đồng hồ trên tường, rồi đứng lên: “Em phải về trường để tự học.”

“Em vẫn không đồng ý khiêu vũ với anh sao? Lần cuối cùng tham gia vũ hội trong cuộc đời đi học, tháng 3 anh sẽ tốt nghiệp. Em thật sự nhẫn tâm để cho anh lưu lại sự tiếc nuối?” Thiệu Vĩ cũng đứng lên, không cam lòng nói, “Em không biết khiêu vũ cũng không sao, anh sẽ vô điều kiện dạy em, không thu phí.”

Tô Thố phì cười một tiếng: “Nhưng em không thể không đi rồi, về phần tiếc nuối ư, nhân sinh luôn phải có ả.” Tài liệu môn tiếng Anh của cô đang ở lầu 17 đợi cô quay về, nếu không đi về, khẳng định sẽ bị nhân viên quản lý tịch thu.

Tô Thố tìm được Lưu Phi ở bên ngoài sân nhảy, chị ấy đang nói chuyện với đồng nghiệp, ngữ tốc rất nhanh. Biết Tô Thố phải về, Lưu Phi xoay người, nhẹ nhàng ôm cô, sau đó lập tức buông ra, nhất cử nhất động đều như đang muốn nói, hết thấy đều không cần phải nói ra lời.

Tết Nguyên Đán vừa qua, kì thi cuối kỳ rốt cục cũng đến. Mỗi môn học đều đã kết thúc, Tô Thố mỗi ngày đều đi lầu 17 tự học, ngay cả phòng thí nghiệm cũng không đặt chân đến. Cô cũng theo không đi tìm thầy giáo giải đáp thắc mắc, cộng thêm hôm nào cũng về kí túc xá rất trễ, tất cả mọi người cảm thấy cô tựa như mất tích vậy, muốn gặp mặt đều khó khăn. Các bạn hệ vật lý mỗi người đều cầm trong tay một bản photo ghi chép bài của Tô thố, lúc này mới cảm thấy áy náy với cô.

Tuần thi rốt cuộc cũng đến. Tô Thố y nhiên như cũ, đều đến trước 5 phút trong mỗi môn thi, mỗi lần nhất định sẽ là người đầu tiên nộp bài rồi đi, lưng đeo ba lô nặng trĩu, mái tóc tết lại rồi buộc thành hai bên rũ xuống hai bên tai, đến đi vội vàng. Cô lặp đi lặp lại cuộc sống như vậy, thẳng đến khi tuần thi ngày cuối cùng môn tiếng Anh.

Ngày thi cuối cùng môn tiếng Anh Tô Thố y nhiên vẫn là người nộp bài trước tiên. Cô là trực tiếp từ chỗ lầu 17 chạy đến đây tham gia cuộc thi, còn có một đồng sách tham khảo để ở đó, nộp bài xong cô muốn quay lại lầu 17.

Lầu 17 vốn ít người một cách đáng thương, sau cuộc thi, cả tòa lầu càng vắng bóng người hơn. Tô Thố đi qua hành thang bằng gỗ vô cùng yên tĩnh, đi vào giảng đường. Cô vốn định thu dọn sách vở rồi quay về phòng kí túc xá ngủ một giấc, nhưng không biết vì sao, ở nơi giảng đường xưa cũ này, xưa cũ đến nỗi chỉ còn lại sàn nhà, bàn ghế đều bằng gỗ, cô bỗng nhiên không muốn động. Bên ngoài ánh mặt trời rất ấm áp, rải đầy khắp nửa giảng đường. Cô ngồi dưới ánh mặt trời, cảm thấy âm ấm, giống như cả thế giới như không còn tồn tại.

Thời điểm cô tỉnh lại, bên ngoài trời đã tối đen. Bầu trời mùa đông tối đen đặc biệt sớm, năm giờ nhiều đã không thấy ánh mặt trời đâu hết, không khí lạnh cũng theo đêm tối buông xuống không kiêng nể gì, len lỏi qua các kẽ hở khung cửa sổ xâm nhập vào.

Tô Thố đeo ba lô đi Nhà ăn 1 ăn cơm.

Mấy ngày hôm trước tuyết rơi, bên ngoài lạnh giá. Bầu trời đêm không mây, một vòng hàn nguyệt treo ở trên bầu trời tối om, trống không, cô đơn, nhìn lên đó chỉ làm người ta thấy càng thê lương hơn.

Hơn sáu giờ rồi, Nhà ăn không có mấy người, cũng không có còn lại đồ ăn gì mấy. Đại khái là vì muốn chúc mừng tân niên, Nhà ăn bố trí vô cùng hoa lệ, ở giữa nhà còn bày một chậu cây sồi xanh lớn, trên đó còn bày những dây ruy băng đầy màu sắc, nhìn vào có một loại hiệu quả hài kịch ít thấy.

Đầu bếp ở Nhà ăn nhìn thấy cô: “Hắn là nên đến sớm một chút mà.”

Tô cơm vừa lạnh vừa cứng ăn được một nửa, Tô Thố cảm thấy được có mấy bóng người chắn ánh sáng trước mặt cô.

Nên đến quả nhiên ngăn không được. Nhưng trường học lớn như vậy, tùy tiện xuất hiện một cái mà bị người ta tóm được ngay, vận khí của chính mình cũng thật sự quá tốt đi. Tô Thố nghĩ, khó trách có người nói mình rất nổi danh.

Tô Thố thoáng nâng đầu lên, khẽ mỉm cười nói câu “ Các anh thi xong rồi à ” Sau đó cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm. Khuôn mặt tái nhợt một mỗi uể oải kia khiến cho Tô Trí vừa đau lòng lại cảm tức, anh kéo phất cô dậy: “Trong khoảng thời gian em chơi trò mất tích với anh hả? Chơi vui lắm hả? Em nói xem chơi vui lắm có đúng không?”

Trong sự hoảng loạn bị kéo đứng lên, trọng tâm Tô Thố không vững, tay quệt qua mặt bàn, hất văng khay đồ ăn, đồ ăn trong khay hoàn toàn bay thẳng rơi lên chiếc áo khoác dài màu nâu sẫm của Trần Tử Gia.

Quả nhiên là làm cái gì sai cái đó. Tô Thố thở dài, nhưng là lại cảm thấy mấy khuôn mặt đỏ khốc đỏ cười kia vô cùng buồn cười, liền bật cười: “ Đây không phải là lỗi của em nhé. Sư huynh, chi phí giặt đồ anh đòi Tô Trí đi.”

Màu sắc của áo khoác dài rất đậm, nhìn không ra dấu vết. Trần Tử Gia liếc một cái tại chỗ góc áo, cười lơ đãng. Ánh mắt anh ấy sáng như thế, giống như tất cả ngọn đèn đều lọt vào trong đó. Anh nhìn Tô Thố, giọng nói bình tĩnh, nhưng mơ hồ có chút ý trách cứ: “Tô Thố em không có chuyện gì là tốt rồi, nhưng vô luận như thế nào, em nên liên hệ thường xuyên với bọn anh. Điện thoại đến kí túc không gặp, gọi di động không thông, đi tìm em luôn không gặp mặt được.”

“Dương Tuyết đã nói qua với em, chỉ là gần đây thi cử muốn điên đầu luôn, vì vậy em quên mất.” Tô Thố cúi người nhặt hết mấy thứ trong khay đồ ăn lên, cười một tiếng rồi nói: “Tô Trí, anh không phải đều biết rõ tình huống của em từ chỗ các bạn học của em rồi sao, anh chỉ cần mở miệng hỏi, các cô ấy khẳng định là nếu biết sẽ nói, một khi nói là nói hết.”

Tô Trí đứng đứng lông mày, mắt thấy anh sắp nổi trận lôi đình, người đứng một bên là Ứng Thần liền giữ chặt tay anh. Cô trừng mắt mạnh mẽ một cái với anh: “Anh nói chuyện đàng hoàng không được a. Lại định nổi cáu gì chứ.”

Ngọn lửa của Tô Trí giảm xuống ba phần, nói chính sự: “Anh mua vé ngày mốt về nhà.”

“ Oh. Được ạ.” Tô Thố nói, “Dù sao em cũng chưa đặt vé.”

Bọn họ còn chưa ăn cơm, mấy người họ liền cùng nhau đi ăn lẩu.

Trong tiệm nhiệt khí bừng bừng, tiếng cười nói vui vẻ từng trận nổ ra. Những sinh viên thi xong còn chưa về nhà sẽ tới đây chúc mừng một phen, nụ cười phát ra từ đáy lòng liền lan tỏa khắp khuôn mặt, thật sự là làm cho người ta trong lòng thư sướng khẩu vị cũng tốt hơn.

Sau khi gọi xong đồ ăn Tô Thố nhìn xung quanh tiệm, ngạc nhiên kêu “í” một tiếng: “Vương Thâm từng dẫn em đến nơi này, khi đó cảm thấy lẩu ở đây ngon vô cùng, chúng em gọi một bàn lớn đồ ăn, cứ nhiên ăn hết sạch. Hình như còn là em mời anh ấy.”

Trần Tử Gia nhướng lông mày: “Em rất quen thuộc với cậu ta?”

“Bình thường. Nhưng lâu quá rồi không thấy anh ta, chắc là bận tốt nghiệp.”

Về mặt Trần Tử Gia thản nhiên, nói: “Cậu ấy được học thăng lên nghiên cứu sinh, công việc của hội sinh viên cũng mặc kệ, mỗi ngày đều giống em, luôn tìm không thấy. Hơn nữa không ai biết chạy đi làm gì rồi.”

Loại tình huống này lại cũng được nằm trong dự liệu. Tô Thố cảm thấy tiếp tục nói về đề tài này, lửa giận của Tô Trí lại sẽ được đốt lên. Cô lườm anh một cái, nhìn thấy Tô Trí đang nói chuyện với Ứng Thần, không lưu ý đến bên này nên vội vã lãng sang nói chuyện khác: “Nhưng sư huynh à, sao Mễ Thi không đi chung với anh vậy?”

Trần Tử Gia hai tay để ở trên bàn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, cái có cái không. Anh ung dung bình thản cười một chút, hỏi lại: “Anh muốn biết, vì sao cô ấy phải ở cùng một chỗ với anh?”

Không cần giải thích mà, mọi người trên địa cầu biết cô ấy là bạn gái của anh được không hả. Tô Thố hơi cười, thần sắc như thường cứ đồ từng đĩa từng đĩa vào trong nồi lẩu, cười mà không đáp.

Tô Trí nghe thấy hai người họ nhắc đến Mễ Thi, không tự giác nhíu mày lại, bèn chen lại gấp thịch nhúng vào nồi lẩu, nói: “Trước kia có bao giờ em hỏi đến đâu, sao hôm nay lại nhớ đến Mễ Thi? Bất luận nói như thế nào, A Thố em không biết thì tốt nhất không nên nói. “Không đợi Tô Thố có biểu tình, anh tiếp tục nói: “ Các bạn học trong hệ vật lí của tụi em, cả Dương Tuyết nữa, làm hòa với em chưa? Còn chiến tranh lạnh không? Khi cần thiết thì nên giải thích với họ đi, dù sao em giấu giếm bọn họ, là em không đúng ở trước.”

Ứng Thần đá Tô Trí một cước dưới bàn, dùng sức rất lớn, một cú đá ấy khiến Tô Trí bỗng nhiên kêu lên một tiếng. Tô Thố nghiêng đầu, chỉ thấy hai người họ ngơ ngác nhìn nhau, rất ngượng ngùng.

Ăn một cái lẩu mà ăn đến hơn chín giờ tối, mấy người họ ăn uống no say mới từ trong tiệm đi ra. Ứng Thần muốn chấn hưng tinh thần của nhóm, đề nghị đi ca hát. Tô Thố vừa no bụng vừa buồn ngủ, chối từ nói phải về đi ngủ. Nhìn thấy đôi mắt cô tứ phía đều là quảng thâm, cũng không ai nhẫn tâm cưỡng ép cô, chỉ đành đưa cô về kí túc xá.

Trong phòng tối mù mịt, không có ai hết. Lô Lâm Lâm và Đặng Ca so với bọn cô còn thi xong sớm hơn, đều đã về nhà; Dương Tuyết đại khái là đi ra ngoài chơi với bạn trai rồi. Tô Thố vừa mệt mỏi vừa không có sức lực, đặt lưng xuống giường là chìm vào giấc ngủ ngay, thậm chí ngay cả giấc mộng cũng trốn cô đi mất.

17. Chương 17

Ngủ không biết bao lâu, cô bị người ta lay tỉnh.

Đang là sáng sớm, kí túc xá không bật đèn, ánh sáng mỏng manh ở sau rèm cửa lập lờ không thôi. Biểu tình của Dương Tuyết không rõ ràng, nhưng giọng nói thì nghe rất rõ ràng. Cô ấy nói: “Bên ngoài có người chờ mi.”

Tô Thố chịu đựng sự mệt mỏi rã rời, bò xuống giường. Cô liếc thấy Dương Tuyết đang đeo ba lô đứng cạnh chiếc va li đặt bên cạnh, biết là cô bạn chuẩn bị về nhà. Đường về nhà của cô ấy đều phải đi bằng tàu lửa, luôn chạy rất sớm. Trong phòng nhất thời không ai nói chuyện, không khí lạnh lẽo một cách kì quặc.

Dương Tuyết ôm cánh tay dựa vào bàn nhìn Tô Thố chỉ đang mặc mỗi chiếc áo ngủ, lần đầu tiên phát giác cô ấy lại gầy như thế, gầy đến nỗi khiến người ta đau lòng, hệt như kiểu ngay cả sức nặng của quần áo cô ấy cũng không chịu nổi. Cô sớm đã hối hận về việc chiến tranh lạnh với Tô Thố, nhưng vẫn kiên trì không nói tiếng xin lỗi trước; hiện tại nhìn bộ dáng cô ấy gầy yếu vẫn luôn mang theo nụ cười lạnh nhạt trên mặt, trong lòng cô có một loại cảm xúc kì lạ bỗng nhiên dâng lên, kẹt tại trong mũi cay xè.

Cô lại một lần nữa nhớ lại mỗi năm vào mỗi kì thi cuối kỳ, Tô Thố đều giúp cô ôn tập, có đôi khi còn thức trắng suốt đêm; đã hơn một năm nay mỗi buổi sáng đều nhẹ giọng kêu cô rời giường, kiên trì không nản lòng chiếm chỗ ngồi cho cô; công việc trong hội sinh viên mỗi khi có phiên toái, cô ấy đều sẽ nghĩ ra biện pháp, giúp cô tìm cách giải quyết.

Học kì này đã kết thúc, không thể đợi thêm nữa. Dương Tuyết điều chỉnh lại loại cảm xúc đó, mở miệng: “Các bạn nói chuyển lời cảm ơn mi về tập ghi chép. Tết Nguyên Đán ngày đó mọi người vốn định gọi mi quay lại, nhưng mi lại đi quá nhanh. Mấy tuần nay mi lại không thấy mặt mũi đâu hết, không có biện pháp với nói rõ ràng với mi. Bọn họ nói rất xin lỗi mi.”

“Không có gì.” Tô Thố tránh đi ánh mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có gì cần xin lỗi.”

“Ta rất xin lỗi mi, có một người bạn như mi, ta còn phải soi mói bắt bẻ cái gì nữa,” Dương Tuyết nhẹ giọng nói: “Ngày đó ta nhìn thấy một câu, nước quá trong ắt không có cá (ý nói người mà quá xét nét hẳn chẳng có ai chơi). Ta mới biết được là ta đối với mi quá khắt khe.”

“Thật sự không sao đâu, thật đó,” Tô Thố cắn môi dưới, sau đó ôm lấy cô bạn, cổ họng có chút khàn: “A Tuyết, mi không cần vì chuyện này mà cảm thấy áy náy. Ta từ lâu rồi đã thành thói quen như thế. Quen rồi, cũng không sao hết. Những lời này của mi đối với ta mà nói như món trân bảo bị mất nhưng đã tìm lại được, ta thật sự vô cùng cảm kích.”

Dương Tuyết ghen ngào. Tô Thố lau đi nước mắt trên mặt cô bạn, đưa tiền cô ra bên ngoài: “Về nhà, về nhà nào, ta rất vui lòng nói chuyện tiếp với mi, nhưng xe lửa thì sẽ không đợi mi đâu. Chúc mi năm mới vui vẻ.”

Đi được vài bước, Dương Tuyết lại một lần nữa đẩy cửa nói: “Vừa nãy quên nói i nghe. Người chờ mi chính là Hứa sư huynh, tối hôm qua anh ấy cũng tìm đến mi, mi đang ngủ nên ta đã không đánh thức mi dậy.”

Tô Thố ngẩn ra, thở nhẹ một hơi.

Không khí lạnh lẽo thật giống như mới lấy về từ Nam cực, nhưng Hứa Nhất Hạo mặc một thân quần áo thể thao đứng ở bên ngoài. Tô Thố đi về phía anh, đi đến nơi, có thể nhìn thấy hai má anh đỏ hây hây, mồ hôi trên trán nhỏ xuống theo những lọn tóc xanh đen. Nhìn bộ dáng của anh, khiến cho người ta không ngăn được suy nghĩ rằng mùa xuân đã sớm đến.

“Sư huynh.” Tô Thố cười tiếp đón nói: “Chạy bộ không phải nên đi sân vận động thể thao ư?”

Hứa Nhất Hạo vốn đích xác là đang chạy bộ ở sân thể dục thể thao, nhưng sau đó nhớ tới Tô Thố, cảm thấy trong lòng ngực như có điều gì đó khuấy động, lập tức chạy từ sân vận động đến chỗ khu vực phía Đông của khu kí túc xá này. Việc này anh sẽ không nói ra miệng được.

Ngực phập phồng, Hứa Nhất Hạo đi nhanh một bước, chỉ nói: “Đến thăm em chút. Hôm nay em không đi tự học à?”

“Không đi nữa.” Tô Thố cười mím môi.

Mùa đông thật lạnh giá, hai người họ đều thở ra khói trắng. Khi Hứa Nhất Hạo nói chuyện, hàng lông mi dài cũng chớp động theo. Anh có đôi mắt đen sáng, Tô Thố không ý thức được quay đầu đi.

Khu bên ngoài kí túc xá có một hoa viên, hai người họ đi đến trong hoa viên, chậm rãi tản bộ. Lúc này trong vườn đã sớm không còn hoa rồi ngoại trừ mấy gốc mai vàng cao lớn sừng sững đang thách thức với

cơn gió mùa đông. Trên cây còn treo lác đác vài đoá hoa tuyết trắng tinh, màu vàng hoa mai dán lên đầu cành, tản ra mùi hương khiến người ta thấy dễ chịu thoải mái.

Tô Thố đứng ở dưới tàng cây, hơi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hít vào mùi hoa.

Hứa Nhất Hạo yên lặng nhìn cô, trước mặt anh có cô gái đang đứng dưới tàng cây, tầm mắt hơi động dẩy dõi nhìn trên đoá hoa mai, làn da mềm mại mượt mà như nước mùa xuân, khóe miệng mang theo nếp nhăn khi cười. Ánh mắt cô trong suốt như vậy, cả người trên dưới lộ ra một cổ linh khí, giống như gốc mai này cũng đã bị cô cảm động, cũng đang lảng lảng đứng cạnh bên cô, gió thổi đến cũng chẳng buồn động dẩy, sợ kinh động đến cô. Anh bỗng nhiên không kiềm lòng được thấy mũi cay cay, rất nhiều năm sau, anh vẫn nghĩ lại cảnh đẹp này, cô gái ấy đứng yên lặng bên người anh, nhưng dáng vẻ và nụ cười ấy của cô ấy sao lại xa xôi quá, giấu ở nơi anh không nhìn thấy được anh không sờ vào được.

Hứa Nhất Hạo đột nhiên vươn tay giữ lấy bờ vai cô, ấn cô dựa ở trên cây, đem cô giam vào trong lồng ngực của mình. Anh cúi đầu nhìn cô, hô hấp dồn dập.

Tô Thố nhìn anh ngây ngốc, ánh mắt lúc ban đầu là rõ ràng, mang theo sự sững sốt, sau đó lại thấy mê muội. Cô động dẩy ngón tay vài cái, cánh tay chậm rãi giơ lên, lòng bàn tay liên tiếp sát trên má Hứa Nhất Hạo, dừng lại rồi. Tay cô lạnh lẽo hết như băng tuyết.

Hứa Nhất Hạo ngược lại cầm lấy tay cô, cảm thấy được tận sâu một góc nào đó trong lòng mình có một nút công tắc như được mở ra, cảm giác ấm áp lan tỏa khắp nơi. Anh cúi người hôn cô.

Tô Thố đột nhiên tỉnh ngộ, cô nhanh chóng quay mặt tránh đi, thoát ra khỏi lồng ngực anh, thoát một cái đã lao ra bên ngoài tàng cây mai. Động tác cô nhanh như vậy, Hứa Nhất Hạo căn bản là không bắt lại kịp.

“Lạnh quá ha, em quay về kí túc xa đây.” Tô Thố mặt không biểu cảm nói xong, rồi đi tức khắc đầu cũng không ngoảnh lại.

Hứa Nhất Hạo chỉ vài bước đã chạy vượt lên, chặn đường cô lại. Đầu vai anh run nhè nhẹ, sắc mặt cực kỳ khó coi, lại cố tự trấn định: “Em còn cho rằng giữa chúng ta không hề có chuyện gì sao? Tô Trí kêu anh cho em thời gian dừng ép em, anh đã cho, nhưng hơn nửa năm nay em ngoại trừ nghĩ hết biện pháp trốn tránh anh, em còn làm gì khác nữa?”

Khu vườn trường ban sớm vốn vắng vẻ, cộng thêm đang là thời gian nghỉ lễ, nên trong vườn hoa đến ngay cả một bóng người cũng không mò ra. Trên những gốc cây xung quanh có những khối tuyết còn sót lại rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh lộp bộp.

Tô Thố nhẹ nhàng lắc đầu, lộ ra nụ cười quen có: “Vậy thì là do em sai rồi được chưa.”

“Đây không phải là vấn đề đúng sai, anh chỉ hỏi em,” Trong mắt Hứa Nhất Hạo giống như bị ai đốt lửa, khi nói chuyện giọng khàn đặc, “Cho tới bây giờ em chưa cho chúng ta cơ hội, một lần cũng không có. Em nói cho anh biết đi, anh phải làm thế nào, em mới chấp nhận anh, làm cho em thích anh lại khó đến vậy ư?”

“Sư huynh, nếu em đã cho anh ảo giác, là em không đúng, anh hãy tha lỗi cho em.” Tô Thố cúi đầu, trầm mặc một lúc lâu, đôi mắt bị mái tóc che khuất.

Hứa Nhất Hạo vừa phẫn nộ vừa lo buồn, khuôn mặt đẹp trai của anh như thời tiết trước khi có tuyết rơi. Nhưng khi nhìn đến bờ vai gầy guộc và mái tóc rối loạn của Tô Thố, anh bỗng nhiên không đành lòng, thanh âm không tự giác rơi chậm lại.

“ Là ảo giác? Em nói em không biết chơi cờ vậy, em không biết chơi dương cầm, những thứ đó cũng là ảo giác của anh sao?” Hứa Nhất Hạo chưa xót cười, “Tâm bệnh của em còn muốn gạt bao nhiêu người? Là nguyên nhân ba mẹ em mất sớm khiến cho em nhiều năm như vậy đều sống trong ốc đảo riêng mình sao. Những chuyện thống khổ đó, đều đã là quá khứ rồi mà em.”

Toàn thân Tô Thố không ngừng phát run, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa, khuôn mặt vốn tái nhợt nay ngay cả một chút huyết sắc đều không có, mím chặt môi, vẫn nhận ra chút run rẩy. Cô lui về phía sau mấy bước, sợ sợ hãi thống khổ đến cực điểm mà thời thơ ấu phải trải qua như ùn ùn kéo về một lần nữa.

Tiếng nói vừa dứt Hứa Nhất Hạo đã bắt đầu hối hận, anh bước lên đỡ Tô Thố, nhưng lại bị cô lão đảo né tránh.

Sau khi đứng vững lại, Tô Thố khôi phục bình tĩnh, cô đứng ở xa cách Hứa Nhất Hạo mấy mét, bình thản nói: “Sư huynh, em không phải thuộc về lớp người như các anh. Người ngoài liếc mắt một cái đều nhìn ra, nhưng chính các anh lại không nhận ra sao.”

Giọng nói cô cũng không tính là cao, vẫn y nguyên du dương động lòng người, nhưng lại giống như những cây kim đâm xuyên vào tim Hứa Nhất Hạo. Hứa Nhất Hạo dứt đôi bàn tay trong túi áo khoác, khuôn mặt lạnh nhạt nghe Tô Thố nói hết, trong mắt là cảm giác không thể tin đến cực độ, anh biết chiêu “đánh thái cực” chính là sở trường mà Tô Thố diễn hay nhất, nhưng dù như thế nào anh cũng không thể dự đoán được cô vẫn dùng phương pháp này để phủ định toàn bộ mối quan hệ giữa họ.

Tô Thố khom người rời đi. Đi được hai bước cô nói: “Hứa sư huynh anh về nhà đi. Mặc ít như vậy, sẽ bị cảm lạnh.”

Bước chân của cô một khắc cũng không ngừng, không ngoảnh đầu lại, cũng không biết lời cô nói Hứa Nhất Hạo có nghe được hay không.

Mỗi bước đi, sự thống khổ của nhiều năm lại tái hiện một lần nữa trong não cô như thước phim quay chậm. Tiếng nổ mạnh của bình xăng Ôtô, tiếng vang phá hủy của động cơ máy, đám lửa cháy nổ cao ngút trời trước mắt cô, cha mẹ nằm trong vũng máu đỏ chói, nơi nơi đều là những thân thể xiêu vẹo không còn hơi thở của sinh mệnh, tất cả những điều đó giống như cơn ác mộng tái xuất trước mặt cô.

Đêm đó cô ngủ không ngon giấc.

Ngày hôm sau cô và Tô Trí đi tàu lửa về nhà. Trần Tử Gia đưa bọn họ đến nhà ga, Ưng Thần bởi vì trong nhà có chuyện nên không tới tiễn. Tâm Tô Trí có vương bận, luôn hướng về phía sân ga nhìn. Kỳ thật nơi quảng trường nhà ga đó đông người không tả nổi, mấy ngàn người đi qua đi lại chen chúc, làm sao có thể nhìn ra một người nào đây.

Tô Thố cười nói với ông anh: “Nhớ chị dâu em sao? Mới có không gặp bao lâu mà.”

Trần Tử Gia đứng bên cạnh đưa cho Tô Thố hành lý, nhẹ nhàng nói: “Thích một người, một ngày không thấy như cách ba thu, không nhớ nhưng mới là chuyện lạ.”

Tô Trí trừng mắt lườm đứa em gái, rút một bàn tay ra chỉ lên thái dương cô, không tức giận nói; “Trần Tử Gia, cậu nói với con bé này cũng vô dụng. Nó chưa từng yêu đương, đương nhiên sẽ không hiểu. Không biết trong lòng nó bây giờ không biết đang xem trò vui của ai nữa.”

“Thật không?” Trần Tử Gia hỏi cô.

“Ái, em sao có thể xem trò vui của Tô Trí được. Anh ấy tới ngày chuyên xỉ em, tưởng em không biết hả?” Tô Thố nhận lấy hành lý, nói với Trần Tử Gia, “Đương nhiên em đây đại nhân đại lượng không so đo cùng anh ấy. Lòng em rộng mở với nhân loại, chỉ hy vọng người có tình sẽ thành đôi thành cặp.”

Trần Tử Gia mỉm cười, thần sắc không rõ ràng nói ra một câu. Nhưng radio bỗng nhiên phát ra mấy tiếng nổ bụp bụp, Tô Thố chỉ nhìn thấy anh mở miệng, về phần nội dung, thì một từ cũng không nghe rõ.

Nhân viên phát thanh thông báo chuyển tàu của bọn họ bắt đầu kiểm phiếu, hai người vừa thấy thời gian chỉ còn lại có nửa giờ, đều vội vã, rồi rút nói tạm biệt với Trần Tử Gia.

Tô Trí quẹo lượn lại nhìn quảng trường nhà ga một lần nữa, Tô Thố đẩy ông anh đi vào cổng ga: “Được rồi được rồi, đừng nhìn nữa. Nếu anh thật sự muốn gặp chị dâu, mời chị ấy qua Tết vài ngày đến chơi đi.”

Vài ngày sau Tết, Ưng Thần dưới sự mời mọc của Tô Thố thật sự đã đến chơi.

Vui mừng nhất đương nhiên là cha mẹ của Tô Trí. Ưng Thần sở hữu một loại xinh đẹp khỏe mạnh, ăn nói khéo léo, vừa có lễ phép vừa làm cho người ta thấy dễ gần, rất được người lớn yêu quý. Bậc làm cha mẹ nhìn thấy con trai mình dẫn về nhà một cô con dâu tương lai xinh đẹp khéo léo thế đều vui như mở cờ, lúc ăn cơm mọi người đều thúc giục Tô Thố cũng học theo tác phong ưu tú của ông anh trai, mau dẫn về một người bạn trai để họ coi mắt.

Tô Thố thề đầu lưỡi, giả làm mặt quỷ với mọi người, sau đó quay đầu lại nhìn Tô Trí Kiên nói: “Con không biết ba mẹ lại mong muốn có thể sớm gả con đi như vậy a. Gả chồng tốn nhiều tiền lắm đó ba.”

Tô Trí Kiên cười vỗ tay cô: “Con bé này nghĩ thực chu đáo, vì muốn tiết kiệm tiền cho chúng ta, cũng không tính toán lập gia đình.”

Trong phòng khách mọi người đều cười ha hả. Bởi vì là Tết nguyên tiêu, cộng thêm ba ngày sau bọn họ phải về trường báo danh, một phòng khách đầy nghẹt những họ hàng thân thuộc đến chơi, có một số thân thích ngồi ở rất xa, nhưng vẫn nhìn thấy vô cùng xinh đẹp. Ứng Thần đánh giá một nhà người thân, có điểm cảm khái, rốt cuộc là họ Tô a.

Tô Thố ở góc sofa trong phòng khách chơi bài với mấy đứa con nít, chọc tụi nhỏ mặt mày hớn hở. Ứng Thần thấy trong lòng rục rịch, chợt Tô Trí, chỉ cho anh xem một màn này.

Hai người họ đang ở trên sân thượng rộng rãi, bưng nước trái cây ngồi trên sofa nói chuyện phiếm, tất cả mọi người đều biết điều không đến quấy rầy họ. Tô Trí dựa theo tầm mắt của Ứng Thần liếc mắt một cái tới phòng khách, thấp giọng nói: “Mấy ngày nay em cũng đã chứng kiến rồi đúng không. Em nhìn con bé đi, có điểm nào nhìn ra là người có bóng ma tâm lý sao. Hoạt bát vui tươi, nói đùa một câu cũng có thể làm cho cả nhà từ bé đến lớn đều cười vui vẻ, dám choai choai anh em cháu chắt bà con xa cũng quan hệ rất tốt.”

“Uhm, đúng vậy.” Ứng Thần cách một lớp kính thủy tinh đánh giá Tô Thố, chậm rãi gật đầu.

Trước một tuần Tô Trí dẫn Ứng Thần đi chơi hết một lượt những nơi được gọi là danh lam thắng cảnh ở gần đó. Đương nhiên Ứng Thần cũng kêu Tô Thố cùng đi cho vui, nhưng cô kiên quyết lấy lý do không muốn làm kì đà cản mũi để từ chối khéo.

Ứng Thần nhớ tới việc này, liền hỏi Tô Trí: “Anh giống như cũng không nhiệt tình kêu A Thố đi cùng chúng ta, toàn là em một mình rủ em ấy.”

“Là như thế này,” Tô Trí giải thích nói, “Con bé sẽ không đi đâu. Tầm này con bé sẽ đi thăm chú út ở đó vài ngày, nơi đó là nhà cũ của ông nội anh. Sau khi chú thím anh qua đời, có khoảng thời gian là do ông nội chăm sóc con bé, không chịu để cho ai chăm sóc hết. Không bao lâu, thân thể ông nội không tốt cũng qua đời rồi, ba mẹ anh mới nhận nuôi con bé.”

Ứng Thần cảm khái nói: “A Thố thật sự là người rất trọng tình.”

“Cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.” Tô Trí cười khổ trả lời: “Mâu thuẫn của con bé là chỗ đó, nếu ông nội Liên mà nó cũng không thể quên được, vậy con bé làm sao quên được cảnh chú thím anh chết thảm chứ. Trừ lúc tảo mộ hàng năm, con bé cũng không hề nhắc đến chuyện này, có vẻ như đã quên sạch vụ tai nạn xe cô năm đó. Cho nên anh vẫn nói, anh tin chắc tâm lý nó có vấn đề, nhưng lại không biết ở đâu.”

Tô Thố đang chơi đùa cười hi hi ha ha với đám nhỏ, hiện tại lại dẫn đầu tụi nhỏ đi thổi bóng bay, sau đó liền dùng bóng bay làm ra các loại động vật nhỏ đáng yêu, sau đó đem phân phát cho bọn chúng. Cô cứ chơi đùa vui vẻ như thế, không chú ý tới bên ngoài ban công kia có hai người đang bàn về câu chuyện của cô.

18. Chương 18

Khai giảng không lâu thì đã bước vào tháng 3, cũng đúng vào mùa hoa cỏ sinh sôi nảy lộc vạn vật như sống lại. Mùa xuân hàng năm đều đến, nhưng năm nay lại đặc biệt đến sớm, hoặc là do trùng vào dịp khai giảng mới khiến cho con người ta có cảm giác đến sớm như thế. Tính toán cẩn thận, hạ tuần tháng sáu sẽ là kì nghỉ, học kì này cũng trở nên đặc biệt ngắn, chỉ có hai mươi tuần học, giống như phút chốc toàn bộ mọi thứ sẽ trôi qua.

Thời điểm dọn rác áy tính, Tô Thố nhìn thấy không ít ảnh chụp hồi kì nghỉ đông, là chụp cùng nhau lúc đi dã ngoại leo núi. Đa số ảnh chụp đều là của Tô Trí cùng Ứng Thần hai họ chụp chung với nhau, một cặp tuấn nam mỹ nữ, hiệu ứng vô cùng tốt, nhìn vào sẽ khiến người ta sững con mắt. Tô Thố nghĩ lại, ngày đó đi chơi về quá muộn, sau khi về nhà cũng quên sắp xếp lại, mọi chuyện sau đó ai cũng quên nó sang một

bên, đến bây giờ dọn ổ cứng mới phát hiện ra. Cô cẩn thận lựa chọn ra một ít tấm nhìn khá đẹp rồi đem đi rửa, rửa xong đem qua đưa cho Tô Trí.

Ngày đó Tô Trí ở bên ngoài, Tô Thố không gặp được, ngược lại là trên đường trở về trường có đụng mặt hai người vừa mới tan học là Trần Tử Gia và Mễ Thi, hai người lưng đeo balo, dắt xe đạp, trầm mặc không nói lời nào đi cạnh nhau, ai cũng không nhìn đối phương, dẫn đến những ánh mắt nhao nhao hiếu kì của các bạn trong trường, kèm theo các loại câu thì thầm to nhỏ. Tô Thố có một chút do dự, nghĩ ngợi có nên kêu bọn họ, nhờ anh ấy đưa ảnh giúp mình.

Cô không mất đến vài giây do dự, Trần Tử Gia đã nhìn thấy cô trước. Mễ Thi theo ánh mắt anh nhìn qua, phát hiện Tô Thố, chỉ ấy mở miệng kêu cô.

Nhìn thấy Tô Thố, sắc mặt hai người dịu đi. Không khí xung quanh bọn họ cứng ngắc, hai người cũng may mắn có sự tình khúc mắc gì cũng nên điều tiết một chút. Bất luận như thế nào, mâu thuẫn bên trong là không thích hợp phát tác với người ngoài. Trần Tử Gia cầm lấy chiếc túi đựng ảnh, Mễ Thi đoạt lấy, lấy ra những tấm ảnh xem; Trần Tử Gia không nói lời nào, ánh mắt lướt qua bờ vai của Mễ Thi cũng dừng lại trên những tấm hình.

“Anh trai bạn và Ứng Thần đều rất ăn ảnh,” Mễ Thi tán dương nói, “Nhưng sao lại không có bạn?”

Tô Thố cười: “Do không chụp.”

Trần Tử Gia nhượng mày nhìn cô một cái, ánh mắt lập tức thâm thúy lên.

Xem xong ảnh chụp, Mễ Thi đem chiếc túi đựng ảnh trả lại cho Trần Tử Gia, thân thiết nhiệt tình khoác cánh tay Tô Thố: “Tô Thố, chúng ta cùng đi ăn cơm đi. A, không phải đâu, chỉ có hai chúng ta thôi, Trần Tử Gia sẽ không đi theo chúng ta đâu.”

Tô Thố chớp mắt mấy cái, nhìn hai người có thần sắc khác lạ trước mắt, không đoán nổi hai người họ sao lại thế này.

“Đừng quên chúng ta đã có giao hẹn nhé,” Thái độ Mễ Thi thân thiết, cười như mùa xuân tỏa nắng, “Vì chuyện giao hẹn đó, ăn cơm với nhau cũng không tính là gì chứ.”

“Giao hẹn?” Trần Tử Gia nghe mà ngẩn ra.

“Phật dạy rằng, không thể nói.” Mễ Thi đem ngón tay đặt ở bên môi, làm cái động tác “Xuyt”.

Tô Thố không thể nào cự tuyệt, Mễ Thi tự chủ trương đem xe của cô khóa ở ven đường, tươi cười ngọt ngào chào tạm biệt Trần Tử Gia, cũng làm bộ như không biết sắc mặt của anh so với lúc nãy thì càng u ám hơn; sau đó dẫn theo, không, cơ hồ là lôi Tô Thố đi đến tiệm Pizza ở gần trường Tây Đại, cửa tiệm đó không xa, đi 10 phút là tới.

Bánh Pizza nóng hôi hổi và các loại bánh ngọt điểm tâm được bưng lên. Mễ Thi nhìn có vẻ như khách quen nơi này, trên đường bước vào quán có người mặt mày tươi cười tiếp đón bạn ấy, như kiểu rất quen thuộc với nhân viên trong quán và ông chủ tiệm.

Hai người ngồi ăn ở một phòng nhỏ rất yên tĩnh ưu nhã trên lầu hai, Mễ Thi giúp Tô Thố cắt pizza thành từng miếng nhỏ.

“Lần trước vào dịp ngày lễ Tình nhân chúng ta có gặp nhau rồi đúng không. Tôi cảm thấy bạn có vẻ rất thích ăn Pizza, cho nên mới dẫn bạn đến đây ăn thử.” Mễ Thi giải thích nói.

“Cũng không tệ a.” Tô Thố cười một cái, cô không thể nói mình chán ghét món ăn Tây đến nỗi chỉ nghĩ thấy mùi thôi cũng thấy khó chịu, đành phải dùng từ ngữ không rõ ràng để trả lời, “Bạn có chuyện gì vậy?”

Trên mặt Mễ Thi không còn sự điềm tĩnh nữa, hốc mắt bỗng nhiên đỏ lên, gục đầu trên bàn bắt đầu bật khóc.

Tô Thố hoảng hốt: “Mễ Thi bạn làm sao vậy?”

Bạn ấy vẫn khóc, khóc như hoa lê dầm mưa, cho dù là người có lòng dạ sắt đá cũng phải mềm lòng. Tô Thố yên lặng nhìn thấy bạn ấy nửa ngày, đợi rất lâu cũng không chen vào một câu. Khóc xong một lúc bạn

ấy nâng đầu lên, nói: “Tử Gia gần đây có gì đó không bình thường, thái độ đối với mình có chút kỳ quái. Sợ anh ấy sẽ nói chia tay với mình.”

“ Vì điều này a, bạn lo lắng quá nhiều rồi.” Tô Thố khuyên cô, “Sao có thể chứ.”

“Mình có cảm giác,” Mễ Thi gạt nước mắt: “Mình không phải nông nổi mới nói những lời này, mình thật sự hết cách rồi. Muốn tìm người nói chuyện cũng không có, may mắn hôm nay gặp được bạn mới có thể nói ra những lời trong lòng, bạn đã hứa sẽ không tranh giành Tử Gia với mình, nhưng anh ấy hiện tại sắp bị người khác cướp mất rồi...bạn giúp mình với được không?”

“Ấy, nhưng,” Tô Thố buông tay, “tôi và Trần sư huynh cũng không thân a, loại chuyện này, người ngoài làm sao nói rõ ràng được chứ. Sao bạn không đi tìm Ứng sư tỷ thương lượng? Chị ấy có rất nhiều chủ ý.”

“Nhưng mình chỉ có thể tìm bạn thôi. Mình nghe thấy lúc anh Tử Gia nói chuyện với Tô Trí, bạn là cô gái thông minh nhất mà anh ấy đã gặp qua, nhìn thấu đáo mọi chuyện,” Mễ Thi ngẩn ngơ mở miệng, “Mình cũng không phiền bạn nhiều lắm đâu, tựa như xin bạn đi hỏi anh ấy—”

Tiếng chuông di động vang lên.

Quả thực giống như cứu mạng vậy. Tô Thố cầm di động lên nghe, nghe thấy tiếng Lưu Phỉ trong điện thoại đầu bên kia ngữ tốc như bay nói: “Tô Thố em ở đâu vậy? Mau trở về ngay, phòng thí nghiệm có chuyện rất gấp.”

Giọng nói của chị ấy rất lớn, Mễ Thi cũng nghe được, nói: “Thật sự gấp như vậy sao, không thể ngồi thêm một lát ư?”

“ Tôi phải đi rồi.” Tô Thố vô cùng xác thực gật đầu.

“Vậy mình đợi bạn rảnh sẽ qua tìm bạn.” Mễ Thi cũng vô cùng khẳng định nói.

Tô Thố từ chối cho ý kiến vỗ lên mu bàn tay bạn ấy, cười một cái để an ủi, sau đó cầm lấy ba lô rời đi; Lưu Phỉ đang đợi cô ở trước cửa tiệm Pizza, Tô Thố phóng như bay nhảy lên yên xe đạp phía sau của Lưu Phỉ rời đi, thẳng đến khi hai người trở lại phòng thí nghiệm, cô còn có cảm giác hết hồn chưa trấn tĩnh lại.

“Sư tỷ chị thật sự đã cứu em một mạng nha.” Phòng thí nghiệm không có ai, Tô Thố lập tức ngã quỵ xuống ghế sofa.

“Mễ Thi nói cái gì, đã dọa em thành bộ dạng này hả?” Lưu Phỉ vén những sợi tóc rơi rụng ra sau tai Tô Thố, thú vị nhìn cô: “Khi nhận được tin nhắn của em chị đã cực kì hoảng hốt, còn tưởng em đã gặp phải chuyện khủng khiếp nào cơ.”

“Bạn ấy kêu em đi hỗ trợ xử lý vấn đề tình cảm của bạn ấy,” Tô Thố lắc đầu, “Khóe một cách đáng thương như vậy, em một phút cũng không dám nhìn, càng đừng nói là tiếp tục ở đó nhìn.”

“Cô ấy và Trần Tử Gia đã xảy ra vấn đề gì?”

“Không biết, bạn ấy chưa nói rõ ràng, em cũng không muốn biết,” Tô Thố buông lỏng tay, “Người ngoài tham gia vào thế nào cũng đều là sai. Như người uống nước vậy, nóng lạnh chỉ tự mình biết.”

“Nóng lạnh chỉ tự mình biết, quả đúng là như thế.” Lưu Phỉ ngồi xuống kề bên Tô Thố, thì thào lặp lại một lần, khóe miệng tạo ra một nụ cười kì quái, “Nhưng chị quá hiểu Mễ Thi, cô ấy cho tới nay đều rất kiên trì, thậm chí là cố chấp, nếu không thấy tuyệt lộ thì sẽ không quay đầu lại. Nếu cô ấy có chủ tâm tìm em, em tránh được hôm nay trốn không qua ngày mai đâu.”

“ Đến lúc đó rồi nói sau.” Tô Thố bất đắc dĩ thở dài.

Sau đó rất nhiều ngày cô đều thật cẩn thận tránh Mễ Thi, cô đã cực kì cẩn thận, nhưng hai tuần sau lúc bọn họ tan học, đã bị Mễ Thi chặn ở cửa phòng học. Mễ Thi cứ thản nhiên cười ngọt ngào như thế, hoàn toàn không bận tâm đến hiện tại đã là thời gian tan học giữa trưa, sự xuất hiện của cô làm cho giao thông vốn ùn tắc nay lại ùn tắc hơn.

Tô Thố khó khăn nhấc cao khóe miệng, cười một chút; Dương Tuyết nhìn thấy biểu tình cứng nhắc của cô thì nhìn chằm chằm vào cô gái xinh đẹp đứng ở hành lang làm ách tắc giao thông kia, không cảm thấy

buồn cười, vỗ vai cô bạn, đưa cho cô bạn một cái ánh mắt đồng tình, sau đó y nhiên rất không nghĩa khí đi theo bạn trai ăn cơm. Thật sự là trọng sắc khinh bạn mà, Tô Thố nắm chặt tay thành quyền, phần nộ nhìn chằm chằm bóng lưng của Dương Tuyết.

Trong phòng học đã không có ai, hai người ngồi ở dãy ghế cuối cùng. Mễ Thi lại đem đề tài cũ nhắc lại: “Lần trước mình nói đến chuyện đó—”

Ánh mặt trời mùa xuân thật tốt, chiếu lên khuôn mặt Mễ Thi óng ánh trong suốt. Tô Thố ngồi bên cạnh Mễ Thi nhìn chị ấy xuất thần, nhìn từ mặt nghiêng có thể nhìn thấy cả lớp lông tơ rất mỏng rất yếu, có cảm giác vô cùng ôn nhu, cũng mang theo mấy phần chấp nhất và kiên nghị.

“Mễ Thi, bạn đừng tới tìm tôi nữa, tôi không có biện pháp giúp bạn giải quyết vấn đề.” Tô Thố mở miệng, “Tôi đã đồng ý với bạn, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ giành giật với bạn điều gì, hoặc là người nào.”

Mễ Thi quay đầu nhìn cô, ánh mắt nghi ngờ có vẻ không giảm trái lại còn tăng lên.

“Bạn còn nhớ rõ lần tôi đi giúp Trần Tử Gia viết chương trình ở phòng thí nghiệm không?” Tô Thố nói một cách rành mạch: “Tin nhắn không rõ số điện thoại đó là do tôi gửi.”

“ Là bạn!” Mễ Thi kinh ngạc kêu to, nhưng dựa vào thần sắc của bạn ấy để nhận ra, đó lại là cái thở dài nhẹ nhõm triệt để.

“Tôi đi đây.” Tô Thố đứng dậy rời đi, để lại thần sắc phức tạp của Mễ Thi trong phòng học vắng vẻ, lúc đi ra không quên khép cửa lại.

Mùa xuân đúng thời điểm khóa học vị tiến sĩ tốt nghiệp, bọn họ mặc áo tốt nghiệp tiến sĩ dạo chơi khắp nơi trong khuôn viên trường, trong tay đều cầm máy chụp hình, liên tục tách tách ấn nút chụp dưới tiết trời mùa xuân rực rỡ.

Các sinh viên đi qua đây đều thả chậm lại nhịp bước, dùng một loại ánh cực kỳ ao ước mắt đánh giá nhóm người tiến sĩ, tưởng tượng đến bộ dáng khi mình tốt nghiệp; Tô Thố cũng không ngoại lệ, cô phóng chậm xe lại, có chút cảm khái nghĩ ngợi: Mình khi nào thì mới có thể trở thành tiến sĩ đây? Ít nhất phải sáu bảy năm nữa, đoạn năm tháng dài đằng đặc a.

Cô nhìn thấy một thân ảnh cao lớn mặc đồng phục tiến sĩ vẫy tay với cô. Ánh sáng của thân ảnh ấy, cô nhất thời không nhận ra anh, thẳng đến khi người nọ đi tới cô mới giật mình nhận ra rồi kêu ra tiếng: “Thiệu sư huynh.”

Thường thường khó có được người mặc đồng phục tiến sĩ nhìn đẹp mắt, vậy mà Thiệu Vĩ lại là một ngoại lệ. Tô Thố cười trong suốt hỏi: “Sư huynh tốt nghiệp đi nơi nào công tác?”

“Còn có thể đi nơi nào đâu,” Thiệu Vĩ đứng cạnh cô, gơ tay làm dấu hiệu, “Sở nghiên cứu thôi.”

“Sở nghiên cứu nào? Ở đâu ạ?”

“Nơi rất xa, một tuần sau phải đến báo danh.” Ánh mắt Thiệu Vĩ dừng ở phương xa, sau đó nhảy trở về, cười híp mắt nói: “Nể mặt anh sắp phải rời đi, chụp chung với anh một tấm, về sau cũng có thể lưu làm kỉ niệm.”

Hai người trên cơ bản không quen, Tô Thố thật sự không biết anh muốn lưu lại kỉ niệm làm gì, nhưng cũng không có cự tuyệt yêu cầu chụp chung. Thiệu Vĩ ngoắc tay kêu một bạn học có cầm máy chụp hình, lôi kéo Tô Thố đứng ở dưới tàng cây gần đó. Anh lớn tiếng nói với người bạn đó: “Chụp tở xấu không vấn đề nhưng phải chụp thật đẹp cho sư muội đây.”

Tô Thố phì cười một tiếng. Phía sau, cậu bạn kia chụp ngay được khoảnh khắc ấy.

Nhiều năm sau Tô Thố mới nhìn thấy được tấm ảnh chụp đó, ở trong bức ảnh Thiệu Vĩ thần thái phấn khởi, bản thân mình thì đứng cạnh anh, hai người dựa vào nhau thật gần. Cô căn bản không nghĩ tới Thiệu Vĩ sẽ giữ gìn nó lâu như vậy.

Cô đi đến dưới cây ven đường lấy xe đạp, bởi vì chuyện vừa nãy, mànét cười trên mặt vẫn chưa tan hết, tiếp theo nhìn thấy chỗ dưới tàng cây dựng xe có thêm một người, giật mình, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Hứa Nhất Hạo hôm nay đeo kính mắt, trên vai trái vác cặp sách, hẳn là vừa mới đi từ phòng tự học ra, đôi mắt giấu sau lớp kính, làm cho người ta không đoán được. Hai người đứng cách nhau bởi chiếc xe đạp. Học kì này từ lúc khai giảng đến giờ, hai người họ vẫn chưa từng chạm mặt.

“Nam sinh kia là ai?” Hứa Nhất Hạo trầm mặc, sau đó mở miệng.

Ngữ khí chừng mực của anh giữ được rất tốt, nghe không giống như tra hỏi, hoàn toàn như là không chút để ý tới. Tô Thố hơi cười, nhẹ giọng nói: “À, là một sư huynh bên hệ toán học, sắp phải rời khỏi trường.”

Hứa Nhất Hạo lấy xuống mắt kiếng đút vào trong túi áo, điềm tĩnh nhìn vào mắt Tô Thố, thật lâu sau cụp mắt xuống, mới nói: “Anh cũng phải đi.”

Tô Thố nghe không hiểu, mặt đầy dấu hỏi.

“Anh là trao đổi sinh, sau khi học kì này chấm dứt anh sẽ đi Mỹ học năm tư.”

Nghe anh nói xong tên trường đại học, đại não của Tô Thố nhất thời có ngàn lời vạn chữ, nhưng khoe miệng lại mọc ra nụ cười nhẹ nhàng: “Ra nước ngoài học chuyên sâu, tốt biết bao, còn là một đại học nổi danh như vậy nữa.”

Hứa Nhất Hạo bị nụ cười của cô đâm bị thương, cảm thấy như tất cả dòng máu trong cơ thể mình đều dồn lại nơi cửa trái tim bất động không chảy ra được. Anh đi tới giữ chặt lấy hai vai cô, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Tô Thố, Tô Thố, tôi phải đi em cứ như vậy mà vui mừng sao?”

“Không phải vui mừng, là chúc mừng, cơ hội như vậy không phải ai cũng đều có.” Tô Thố chân thành nói, “Không phải vì lí do hiệu trưởng Hứa là cha anh mà anh mới được tuyển vào vị trí trao đổi sinh, mà là bởi vì anh thật sự tài giỏi mới nhận được sự ủng hộ của tất cả mọi người. Đây đương nhiên là chuyện đáng để chúc mừng.”

Cặp mắt to đen sáng ngời xinh đẹp của Hứa Nhất Hạo tựa như ánh hào quang lóe sáng trên đỉnh đầu anh vậy, vô số lời nói giấu ở bên trong, hàm nghĩa cơ hồ chiếu khắp thiên hạ. Tô Thố lại ngẩn ra, nhìn vào ánh mắt anh, lại vẫn không tránh đi được. Anh lập tức ôm lấy Tô Thố vào trong lồng ngực, hơi thở bồi hồi ở bên tai Tô Thố: “Em nếu đã hiểu anh, vậy còn không biết tâm ý của anh sao? Em chỉ cần nói một câu, anh sẽ không rời đi. Cho anh một cơ hội, chỉ cần một cơ hội thôi, được không?”

Bốn phía có người nhao nhao đem ánh mắt quăng lại chỗ cô, đi kèm với những lời xì xào bàn tán. Tô Thố ngửi thấy mùi vị trên người anh, cảm giác được cơ thể anh đang hơi phát run. Nhìn qua bờ vai anh, những hàng cây trên quảng trường đang xòe ra những tán lá xanh mượt dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ, sức sống hừng hực quật khởi dâng lên. Tô Thố cười khổ, giãy dụa hai cái phát hiện mình hoàn toàn không thoát ra được, chỉ để mặc cho anh ôm, nói: “Nhưng, em không cho được.”

Một câu này làm cho sắc mặt Hứa Nhất Hạo tái nhợt buông tay ra.

Sự việc này như sét đánh không kịp che tai tốc độ truyền khắp trường. Buổi tối Tô Thố trở lại phòng ngủ, phát hiện suốt đường đi đều có người nhìn ngó cô, mà vài vị trong kí túc xá kia với bộ mặt dữ tợn, không có hảo ý nhìn chằm chằm cô, bộ dạng như kiểu đang chuẩn bị sức chờ phát động.

Tô Thố cảm thấy run run, cảm giác mí mắt trái giật vài cái.

“Nghe nói mi và Hứa sư huynh ôm nhau trước công chúng?” Dương Tuyết cười vừa ái muội vừa sáng lạn, “Nghe nói ôm thật lâu thật lâu.....”

Lô Lâm Lâm xấp vô: “Các người đã xảy ra chuyện gì thế? Anh ấy nói với mi điều gì?”

“Cái gì cũng không có,” Tô Thố nói, “Anh ấy nói với ta năm sau anh ấy sẽ đi Mỹ học, chỉ vậy thôi.”

Mấy người họ nhảy dựng lên. Chờ thanh âm thét chói tai của các cô thay nhau vang lên sau một lúc, Tô Thố trở lại vị trí của mình ngồi xuống, tập trung tinh thần bắt đầu học môn đọc hiểu tiếng Anh. Cô mỗi khi học đọc hiểu tiếng Anh đều là bộ dáng sét đánh bên tai cũng không sợ, đối với chất vấn của người khác đều nhắm mắt làm ngơ, các cô bạn kia sớm đã lĩnh giáo qua, đành phải ngưng việc chất vấn lại, rồi ngơ ngác nhìn nhau.

Khi nhận được điện thoại của Tô Trí, Tô Thố có chút khóc không ra nước mắt. Mấy ngày nay cô không đếm nổi đã bị bao nhiêu người hỏi sự tình cụ thể này, hiện tại rốt cục đến phiên Tô Trí. Nói gì thì nói, Tô Trí học song song hai học vị và các chương trình học văn bằng hai đã đề chết anh ấy rồi, còn có huấn luyện ở đội bóng nữa, mỗi ngày đều như con quay xoay vòng vòng, dưới tình huống như vậy, còn có thể gọi điện thoại đến quan tâm tin tức bất quá của cô nữa, Tô Thố thật sự là cảm khái đến bó tay luôn.

Nhưng Tô Trí cũng không giống trước kia rống lên với cô, chỉ lẳng lặng nói: “Anh bảo Hứa Nhất Hạo cho em thời gian, đừng ép em. Nhưng hiện tại anh nhận ra là mình đã lầm. Không phải cậu ta đang ép em, mà là em đang ép cậu ta. Em ngay cả một cơ hội đều không cho cậu ta, khó trách cậu ta tức khí thành bộ dáng kia.”

Tô Thố mỉm cười, nói qua ống nghe: “Em không phải người kia thích hợp với anh ấy. Anh ấy được hoan nghênh như vậy, có biết bao cô gái thích. Anh ấy rất nhanh sẽ quên ngay chuyện này thôi.”

Tô Trí thở dài một hơi: “Tô Thố, em nghĩ rằng muốn quên một đoạn tình cảm dễ dàng như vậy ư? Có người có thể nhắc lên được thì sẽ hạ xuống được, lại cũng có người không thể làm được. Hứa Nhất Hạo là loại cao ngạo như vậy thậm chí có chút lạnh lùng, lại lẳng lẽ mà đứng ở phía sau em, đợi em đã một hai năm nay. Cậu ta sao có thể đặt xuống được.”

“Là em sai rồi.”

Nghe thấy Tô Thố cực kỳ mệt mỏi mà nói ra mấy chữ này, Tô Trí ngẩn ra. Tô Thố mặc dù không ở trước mặt anh, anh y nhiên có thể từ trong những lời này cảm giác được khi cô em gái mình nói ra lời này gương mặt sẽ tái nhợt, trong ánh mắt toát ra bởi vì tuyệt vọng đến cực điểm ngược lại lộ ra thần thái lạnh nhạt đến cực độ.

Tô Trí yên lặng ngắt điện thoại. Tuy rằng Hứa Nhất Hạo là bạn của anh, nhưng người đầu dây điện thoại bên kia lại là em gái lớn lên cùng anh. Anh kêu người khác đừng ép cô, nhưng lại quên mất bản thân mình đang không ngừng làm chuyện giống vậy.

19. Chương 19

Hạ tuần tháng tư, hệ vật lí bắt đầu thực tập Kim Công (công nghệ kim loại). Đây không hề giống như đi học, không thích đi còn có thể trốn, đây bắt buộc phải đi, nếu không sẽ không có điểm học phần. Hơn nữa còn giống như người đi làm hành chính, buổi sáng tám giờ đi làm, buổi chiều năm giờ rưỡi mới có thể tan ca. Mọi người oán thán không thôi, mỗi ngày đều khởi động các loại công cụ máy móc loại hình lớn học tập các loại lưu trình, dựa theo bản vẽ thiết kế làm các kiểu linh kiện kim loại, tiếng kêu phát ra từ công cụ máy móc loại hình lớn thay nhau vang lên bên tai, giống như tiếng dã thú gầm rú, làm cho ai nấy đều choáng váng đầu óc.

Nhưng vẫn rất thú vị, Tô Thố rất yêu thích thực tập. Vì thao tác an toàn, tất cả đều mặc đồng phục lao động màu xám xanh kiểu dáng cũ xưa, nữ sinh buộc tóc lên, nhét vào bên trong mũ bảo hộ; bối cảnh đằng sau là nhà xưởng rất rộng lớn, bụi ám đầy vách tường, máy móc cơ giới, nhìn qua sẽ khiến cho người ta có ảo giác: Thời gian đảo ngược, năm tháng trôi ngược chiều, nhắm mắt lại, rồi mở ra lần nữa, liền quay trở về thập niên 80 đã trôi qua.

Không riêng gì làm việc ở thập niên 80, mà tư tưởng của họ cũng quay lại niên đại đó luôn rồi. Trong trường học đang diễn ra Đại hội thể dục thể thao tung bùng, năm nay giải thi đấu giao lưu bóng rổ cũng bắt đầu đánh trống khai mạc. Những sự kiện này, tất cả đều vô duyên với bọn họ.

Nếu không phải nhìn thấy nhiều loại cờ màu sắc rực rỡ tung bay, Tô Thố cũng chưa ý thức được một mùa xuân nữa lại về, tháng hoạt động sôi nổi nhất của đại học; thậm chí Dương Tuyết đều bận rộn đến nỗi quên luôn giải đấu bóng rổ, tuy rằng trước khi giải đấu bắt đầu cô bạn đó đã nhờ Tô Thố mua vé giúp. Báo cáo về thực tập Kim Công của Dương Tuyết viết ra rất có vấn đề, viết loạn xạ ngượng nên không đạt yêu cầu, cho nên dưới tình huống bị ép buộc bắt buộc dĩ phải đi cùng Tô Thố đến phòng tự học để viết lại.

Trước nay Tô Thố đều là một người độc lai độc vãng đi tự học, hiện tại có thêm một Dương Tuyết, cảm giác luôn có chút kì quái. Nhưng Dương Tuyết đối với cô có cảm giác còn quái lạ hơn nữa, cô buồn bực sao cô bạn mình lại có thể ngồi yên không nhúc nhích, mỗi khi ngồi xuống là ngồi vài tiếng đồng hồ, đồng thời lại còn không thất thần không ngủ gật, chẳng lẽ là đã từng theo cao tăng học ngồi tĩnh tọa?

Tô Thố đem bản báo cáo đã sửa lại nội dung và số liệu đưa cho Dương Tuyết.

“Chữ của mi viết thật tốt, vừa lớn vừa đẹp, như là một tác phẩm nghệ thuật ấy, trực tiếp lấy bản thảo này đi nộp lên phòng chừng điểm sẽ cao hơn của ta luôn đó.” Dương Tuyết có chút ghen tị nói, “Mi có luyện viết chữ qua hả?”

“Uhm, có luyện qua hai năm thể chữ Nhan.”

Dương Tuyết dùng ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm vào cô.

“Nhìn cái gì?” Tô Thố sờ hai má, “Trên mặt ta nở hoa hả?”

Phòng học ít người, đa số họ đều đi xem trận đấu bóng rổ hết rồi, có thể không cần nhỏ giọng nói chuyện. Dương Tuyết ghé sát trên bàn, biểu tình có chút thăm thiết: “Ta hâm mộ mi biết bao, cái gì cũng có thể học tốt như thế. Ngay cả môn vật lí thâm sâu phức tạp này, vấn đề phức tạp khó đến mấy mi chỉ cần vài ba cái là đều giải quyết xong xuôi. Ta nghe thấy các thầy giáo trong khoa đều khen mi rất nhiều lần.”

“Vật lí rất thú vị, cho nên học giỏi không khó.”

“Đối với cậu mà nói là thú vị.” Dương Tuyết cười khở, “Dù sao ta khẳng định sẽ không học vật lí nữa, ta chuẩn bị thi vào học viện tin tức để học nghiên cứu sinh.”

Tô Thố bỗng nhiên hiểu ra: “Khó trách môn điện tử kỹ thuật học của mi tốt như thế. Chậm đã, bạn trai cũng học học viện tin tức đúng chứ, chẳng lẽ mi vào đó để tiện cho việc chàng chàng thiếp thiếp?” Nhìn thấy Dương Tuyết đỏ mặt, cô cười bổ sung: “Nói giỡn mà thôi. Chỉ cần mi thích, ngay cả thi hệ tiếng Trung cũng không vấn đề.”

“Mi thì sao?” Dương Tuyết hỏi cô: “À, mi chắc cú là được trường cử đi học. Nếu ta có thể thi đậu, đến lúc đó chúng ta vẫn được học chung trường, thật tốt quá.”

Tô Thố nhẹ nhàng cười.

Nhìn xung quanh phòng học một vòng, Dương Tuyết bắt đầu thở dài: “Ta cũng muốn đi xem trận đấu để ngắm soái ca a, nhưng chính cái báo cáo đáng chết kia ép ta không thể đi xem, thật đáng buồn. Mi đâu cần ở đây chịu tội với ta đâu, đi xem thi đấu đi. Có anh mi ở đó, khi nào vào xem mà chả được.”

Lấy ra trong cặp sách một bức thư, Tô Thố cười nói: “Ta trả lời thư.”

Dương Tuyết liếc phong thư một cái, mặt trên là nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, bút tích trẻ con, địa chỉ trên bì thư cô liếc thấy rõ ràng là một tỉnh ở miền Tây, phần thông tin tiếp theo thì đang nằm gọn trong lòng bàn tay của Tô Thố. Cô nghi hoặc hỏi: “Người viết thư chính là trẻ con sao? Thư viết gì thế? Tính ra cứ đứt quãng vài ngày mi cũng nhận được vài bức rồi nhỉ. Thời buổi này còn có người viết thư nữa ư, ta thực giật mình.”

“Sao lại không có? Không phải ai trong thiên hạ đều giống chúng ta đều có máy tính, di động dùng,” Tô Thố lấy bút gõ đầu cô bạn: “Mau chép lại đi, nhiều trang thế này, mi lại muốn ngày mai bị cô giáo mắng một trận nữa sao? Lần này cô giáo cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua i đâu.”

Nghĩ đến gương mặt nghiêm túc của cô giáo, Dương Tuyết không rét mà run, hạ bút như bay bắt đầu chép lại báo cáo.

Mùa hè trôi qua nhanh như gió, thời tiết cũng nóng dần lên, trong không khí luôn tràn ngập hơi thở mùa hè hanh khô nhưng ý vị, theo mùa mà đến, lại có một đám sinh viên sắp rời xa mái trường.

Khi đó Tô Thố đã hoàn toàn chấm dứt làm việc ở phòng thí nghiệm Bạch Tế Lâm, quả thật không cần thiết phải có mặt cô nữa, cô chọn thời điểm mọi người đều có mặt đầy đủ đem chìa khóa trả về cho phòng thí nghiệm, thuận tiện gặp đầy đủ mọi người, xem như là cáo biệt.

Từ văn phòng Bạch Tế Lâm đi ra, Tô Thố đều lần lượt chào tạm biệt tất cả các sư huynh sư tỷ. Hai vị đàn anh thì bình thường, vẫn như trước hay nói giỡn với Tô Thố, chấp tay thì lễ thờ dài nói cái gì như là “Non xanh nước biếc sau này còn gặp lại” vân vân và vân vân, nhưng thật ra là vẫn còn học chung một học viện, không có nỗi buồn ly biệt; Lưu Phi dựa vào bàn nhìn Tô Thố, ánh mắt thương cảm. Cô không định học tiếp tiến sĩ nên một tháng sau sẽ tốt nghiệp rời trường. Sau một lúc lâu sau cô nở nụ cười, xoay mặt sang một bên, nói: “Hiện tại em lo chuẩn bị tốt môn tiếng Anh đi, kì nghỉ đến chị sẽ đi tìm em chơi.”

Tô Thố nhẹ nhàng gật đầu.

Tháng cuối cùng của năm hai đại học rốt cuộc cũng lững thững mà đến, kì thi cũng đến theo. Kỳ thật các môn khác đều không vấn đề, Tô Thố nhứt đầu nhứt chính là tiếng Anh, đã thế còn phải thi tiếng Anh vượt cấp nữa. Linh hồn cô như con thoi xuyên qua xuyên lại ở hai nơi phòng tự học và thư viện, tự cảm thấy đây là một tháng mà tức lúc cô học đại học đến giờ vất vả trầy trật nhất. Khi ở phòng tự học ôn tập tiếng Anh cô từ trước tới nay lần đầu tiên phần hận môn ngoại khóa của mình, các môn khác tùy tiện ôn tiếng Anh vài điểm cũng sẽ không đến nỗi rơi xuống bước đường này.

Vào lúc này, sự xuất hiện của Ứng Thần đối với cô mà nói quả thực chính là chiếc cọc cứu mạng. Vốn tuần thi sắp tới rồi, chủ ý của Tô Thố khẳng định là sẽ không muốn làm chậm trễ thời gian quý giá của chị ấy, nhưng Ứng Thần thề sống thề chết nói chị ấy đã ôn tập xong hết rồi, bảo Tô Thố ngàn vạn lần không cần lo lắng ỉn.

Đều nói đến mức đó rồi, Tô Thố làm sao cự tuyệt được nữa. Cô lặng lẽ hỏi Tô Trí: “Là ý của anh hả?”

“Không phải,” Tô Trí cười phủ nhận, “Là cô ấy nghĩ đến các em năm nay phải thi vượt cấp, chủ động nhắc tới muốn phụ đạo giúp em. Trước đó anh tuyệt đối không nhắc đến.”

Tiếng Anh của Ứng Thần đích xác không có gì để nói, hơn nữa còn sở hữu một loại khẩu ngữ Anh – Anh, nghe thấy Tô Thố thần phục không thôi, ánh mắt nhìn Ứng Thần tựa như fan nhìn thần tượng mình tình ngưỡng mộ vô cùng. Ứng Thần cũng kinh ngạc sự linh ngộ của Tô Thố ở lĩnh vực tiếng Anh, vừa cười vừa than nói với Tô Trí: “Khó thấy được có môn A Thố học không tốt, nghĩ lại vẫn thật sự thấy cân bằng tâm lý a.”

Vài ngày đó Tô Thố đi theo bọn họ tự học ở phòng tự học của Tây Đại. Tây Đại đối đãi với sinh viên rõ ràng tốt hơn, trong phòng có điều hòa, khi tự học ở Hoa Đại không có đài ngo này, Tô Thố ghen tị đến mức á khẩu luôn. Đa số lúc, Trần Tử Gia cũng sẽ đến tự học cùng, bốn người liền chiếm cứ một góc phòng, trở thành một nơi thu hút sự chú ý nhất trong tòa lầu.

Buông cuốn sách từ vụng xuống, Tô Thố nhìn thấy bọn họ đều đang chuyên tâm học, bèn thật cẩn thận nhẹ nhàng đứng lên đi ra khỏi phòng tự học. Khi đó đã là ngày cuối cùng trước khi có cuộc thi môn tiếng Anh.

Thời điểm quay lại cô không đi vào phòng, đứng ở cửa sau xem một hồi. Mễ Thi không biết đã đến đây khi nào, ngồi ở vị trí bên cạnh Trần Tử Gia, nghiêng đầu yên lặng đánh giá Trần Tử Gia; trong tay Trần Tử Gia cầm một quyển sách, nhưng lại không đọc, ánh mắt dừng trên cây dâm bụt ở ngoài cửa sổ kia; Tô Trí ngồi sau bọn họ một hàng ghế, cũng không đọc sách, cúi thấp đầu nhìn tờ giấy trong tay, biểu tình âm trầm giống như đông tố sắp kéo đến; Ứng Thần ngồi xích lại một ghế để dựa sát vào anh, cũng đang nhìn tờ giấy kia, nhìn thấy cũng không khỏi lộ ra thần sắc không thể tin, hai cái đầu chụm lại nhau thấp giọng nói chuyện.

Trong phòng học không ngừng có người hướng về bọn họ nhìn, mấy người kia đã sớm quen với việc bị chú ý, hoàn toàn không phát hiện ra tiếp tục làm chuyện của chính họ, nhưng không ai học hành gì hết.

Tô Thố thật cẩn thận đẩy nhẹ cửa sau trở về chỗ ngồi, trong phòng học vô cùng mát mẻ, sự nóng bức trong cô hoàn toàn lập tức chạy trốn hết. Khi cô ngồi xuống ánh mắt của tất cả mọi người xoẹt một cái chuyển qua trên người cô, những ánh mắt kì lạ. Tô Trí sắc mặt âm trầm đem tờ giấy kia vo viên ném lên bàn. Quả nhiên là thành viên đội bóng rổ của trường, động tác chuẩn xác nhanh nhẹn.

Nhanh đến nỗi khiến người ta không kịp chớp mắt, tựa như mưa gió kéo đến. Tính khí của Tô Trí cô cực kì hiểu, sắc mặt âm trầm đến bước này, đây vẫn là lần đầu tiên.

Nhưng Tô Trí lần này lại không nổi câu lên. Nhìn chăm chăm mặt Tô Thố mất vài phút, anh cuối cùng lại cúi đầu xem sách. Tô Thố rõ ràng cảm giác được Ứng Thần và Trần Tử Gia ngồi bên cạnh nhẹ nhàng thở ra.

Ứng Thần cố ý nói xen vào, đem đề thi thử đã sửa lại đưa qua: “A Thố, nếu dựa trình độ này, cuộc thi chắc chắn sẽ không vấn đề gì.”

Đúng như lời cô nói, cuộc thi vượt cấp tiếng Anh của Tô Thố thuận lợi cực kỳ, lần đầu tiên cô cảm thấy được tiếng Anh của mình có thể thông qua. Kéo theo sau là tuần lễ thi cử, cũng vội vàng chấm dứt.

Trong trường lập tức liền vắng vẻ, đa số sinh viên trong trường đều đã rời trường, ngoại trừ các sinh viên của hệ vật lý công trình. Khóa học hệ liên tiếp nối đuôi nhau tới ba bốn khóa vừa mới bắt đầu.

Ở dưới nhiệt độ ngày hè nóng nực thế này mà phải đến trường thì quả thực là không có đạo đức mà, Tô Thố cùng Dương Tuyết ở trong kí túc xá cảm khái. Trong phòng chỉ còn hai cô gái sống nương tựa vào nhau. Hai người họ mới từ phòng thí nghiệm về, nhiệt độ ở nơi đó và kí túc xá phải cách nhau mười mấy độ, hai người nóng đến mức muốn ngất xỉu mất, liền đi mua cái quạt điện nhỏ quạt át, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Lưu Phỉ gọi điện thoại cho cô: “Ngày mai là cuối tuần, không có tiết đúng chứ. Đi trượt băng thấy sao?”

Tô Thố nhìn thoáng qua Dương Tuyết, nói: “Em còn có bạn –”

“Cùng nhau đến đây đi.” Lưu Phỉ dứt khoát nói.

Tô Thố cứ nghĩ Lưu Phỉ sẽ đi cùng rất nhiều người đến sân trượt băng, nhưng khi đến nơi cô mới phát hiện ra, chỉ có mỗi chị ấy. Sân trượt băng rất sang trọng thoải mái, tiền thuê mỗi tiếng đều không rẻ chút nào, nhưng gần đây có một loạt những hoạt động, giá cả cũng rẻ đi được một nửa, cho nên người đến đây cũng không ít. Cũng may nơi này rộng lớn đến khó tin, sẽ không thấy đông đúc chật chội.

Thời điểm đeo giày Tô Thố mới phát hiện Dương Tuyết căn bản là không biết trượt băng, giúp cô bạn đi giày trượt băng vào, Tô Thố hỏi một cách khó tin: “Mi là người Đông Bắc lại cư nhiên không biết trượt băng?”

Lưu Phỉ buộc dây giày, cười rộ lên: “Ai nói người phương Bắc phải phải biết trượt băng?”

Dương Tuyết cảm kích nhìn Lưu Phỉ một cái, bĩu môi với Tô Thố: “Khóa huấn luyện nghỉ hè thật sự là quá buồn bức đi. Có cơ hội đi ra ngoài đổi gió nhất định phải đi, còn chuyện không biết trượt băng..... Không phải có người thầy như mi sao.”

Sau đó Tô Thố liền thành thầy giáo miễn phí của Dương Tuyết. Tô Thố dìu cô, dẫn cô đi dọc theo đường lan can chậm rãi bắt đầu hoạt động, đồng thời chỉ điểm động tác cần chú ý, cô cảm thấy bản thân bất luận thế nào cũng coi như là một người thầy tiêu chuẩn, chỉ là Dương Tuyết sau khi rất anh dũng ngã hai lần trên mặt băng, chết sống cũng không chịu tiếp tục bước vào sân băng nữa.

Tô Thố phủ phục trên lan can, đối diện với người đang ngồi ăn vặt là Dương Tuyết kia vẫy tay, nghĩ đến tình trạng thảm thiết của cô bạn mình vừa bị ngã, nhin không được trên mặt lộ ra nụ cười mỉm.

Lưu Phỉ trượt đến bên người cô, dựa vào lan can: “Các em thật thân thiết.”

“Dương Tuyết vô cùng đáng yêu, tính cách nhanh nhẹn, không câu nệ tiểu tiết. Thêm nữa, cả hệ vật lý chỉ có mỗi hai tụi em là nữ, không thân cũng khó.”

“Tuyệt đại song kiều của hệ Vật lý công trình.”

Tô Thố có một phần tóc che ở trên mắt, Lưu Phỉ giơ tay vén tóc cô ra khỏi mắt, nhìn thấy một đôi mắt với ánh sáng trong veo, sau đó bàn tay như không thể khống chế, nhẹ nhàng chạm lên hai gò má cô. Lòng bàn tay Lưu Phỉ rất nóng, như là một quả cầu lửa. Tô Thố vẫn lẳng lặng đứng yên đó, ánh mắt nhìn thẳng vào chị.

“Từng có một người cũng đã dẫn chị đến sân trượt băng này. Khi đó chị mới học năm nhất, mà cô ấy lúc đó học nghiên cứu sinh.”

Tô Thố không nói, chờ chị nói tiếp.

Lưu Phi thở dài khe khẽ, chậm rãi khép mắt lại, mở miệng nói, “Cô ấy không xinh đẹp bằng em, nhưng ánh mắt hai người lại giống nhau như đúc, linh khí bức người, nhìn thấu đáo mọi chuyện. Cô ấy ít nói, nhưng cái gì cũng biết, mỗi chuyện cô ấy nói ra, không có chuyện nào là không chính xác. Khi đó cô ấy đã có người trong lòng, chị không thể tới gần, chỉ có thể hy vọng các cô ấy hạnh phúc.”

Tô Thố nhẹ giọng nói: “Mấy hôm trước chị đã gặp cô ấy?”

Cả người Lưu Phi chấn động, đem tay đặt trên gò má của Tô Thố hạ xuống, chống tay xuống lan can ngồi xuống bậc thềm.

“Đúng vậy. Gặp cô ấy thì mới biết được, các cô ấy sau đó đã chia tay. Cô ấy hiện tại là một luật sư vô cùng thành đạt, chồng cô ấy là kiểm sát viên, con đã ba tuổi rồi, là một bé gái, kế thừa đôi mắt của cô ấy.”

Tô Thố ngồi xuống không phát ra tiếng động, đây là một câu chuyện xưa khác ư? Cô không biết.

Bỗng nhiên từ nơi xa có một giọng nói trong trẻo gọi cô: “A Thố, bạn ở trong này? Thật tốt quá, chúng tôi vẫn tìm bạn suốt.”

Lối vào có người ngoắc tay với cô.

Lưu Phi liếc mắt đến chỗ cửa vào, thần nhiên nói: “Tô Thố, trốn không thoát đâu, nên gặp mặt sẽ phải gặp thôi. Khi đó chị khuyên em ít tiếp xúc với bọn họ, rốt cuộc cũng vì tư lợi cho chính mình thôi.”

Mặt chị hiện ra thần sắc thâm trầm, giọng nói bất đắc dĩ như thế, Tô Thố không đành lòng nghe tiếp, cười khổ lảng tránh ánh mắt, lộ ra cái gáy trắng như tuyết. Lưu Phi nghe được trong lòng có một thanh âm vang lên “Xem đi, chỉ có một lần thôi”, không khỏi hai tay phát run, nâng má Tô Thố lại, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, sau đó liền vội vã rời đi.

Nhìn bóng dáng chị ấy lướt qua, Tô thố cúi đầu điều chỉnh biểu cảm của mình một chút, sau đó cười khanh khách lên, trên chân hơi dùng một chút lực, đi về hướng người mới tới.

“Đó là Lưu Phi?” Mễ Thi trượt băng không giỏi, dựa vào Trần Tử Gia đang đứng bên cạnh, ánh mắt dõi theo bóng dáng Lưu Phi vừa rời đi, biểu tình có chút rung động.

Tô Thố “Uhm” một tiếng trả lời.

Mễ Thi vốn đang có vấn đề cần hỏi, nhưng nhìn thấy thái độ không mặn không nhạt của Tô Thố, lập tức ngậm miệng.

Tô Trí y nguyên bày ra bộ mặt lạnh lùng nhìn Tô Thố; Ứng Thần kéo áo hắn, thấy hắn không có phản ứng, xấu hổ cười một tiếng, đem ánh mắt cứu trợ nhìn về phía Trần Tử Gia. Trần Tử Gia trở lại bình thường, cũng không để ý đến Tô Trí, lập tức nói với Tô Thố: “Hứa Nhất Hạo cũng sắp rời trường, mọi người hẹn nhau ra ngoài tụ tập một bữa. Kết quả lại không tìm thấy em ở đâu, cũng may gặp được em nơi này. Thật sự là đi mòn gót giày không gặp được lại bất ngờ gặp được ở đây.”

Tô Thố ngẩn ra, Hứa Nhất Hạo cũng có mặt?

Mễ Thi chỉ vào lối ra: “Anh ấy vừa nãy mới nhìn thấy bạn và Lưu Phi..... Cho nên chậm một chút.”

Một khúc nhạc mới được phát ra, giai điệu vô cùng tươi đẹp, mọi người rất nhanh trượt ra sân. Tô Thố ngồi ở trên bậc thang, toàn cảnh trên sân trượt băng đều nhìn rất bao quát rõ ràng. Mễ Thi và Ứng Thần đều không biết trượt gì mấy, mấy lần suýt nữa ngã sấp xuống, Tô Trí và Trần Tử Gia ở bên cạnh tận tâm dạy, tiếng cười lạnh lạnh truyền lại; Hứa Nhất Hạo trượt một mình xung quanh giáp sân băng, hai tay đút trong túi áo, không có động tác không có biểu tình, tốc độ không mau không chậm, nhìn rất tiêu sái, giống như không vướng bận bất kỳ điều gì.

Khúc rẽ ngoặt, Ứng Thần thiếu chút nữa lại ngã sấp xuống, cô cảm tức trùng mắt với bạn trai mình: “Anh dạy kiểu gì vậy hả?”

Tô Trí hừ một tiếng: “Vậy em đi tìm Tô Thố dạy cho đi. Nếu em có thể mời được nó thì mới nói,”

“Tô Thố trượt băng rất giỏi sao?”

“Nếu con bé đó mà chủ động muốn cho người ta biết, thì rất giỏi.”

Ứng Thần đột nhiên chán nản: “Anh có thể dừng như vậy hay không hả?”

“Nếu em là anh, em sẽ không tức giận?” Tô Trí nhìn chằm chằm cô.

Trầm mặc sau một lúc lâu, Ứng Thần mới mở miệng: “Nhưng, anh là anh trai của cô ấy mà, không phải em, là chính anh. Nếu em là anh, em sẽ thử đi tìm hiểu cô ấy, mà không phải cứ gặp mặt là trưng ra bộ mặt lạnh lẽo kia.”

20. Chương 20

Nhìn quanh bốn phía, Ứng Thần rốt cục cũng nhìn thấy Tô Thố ngồi ở trên bậc thang, úp mặt xuống đầu gối, mái tóc bay ra đằng sau, có chút bị ánh sáng phản chiếu. Cô vẫy tay gọi tên Tô Thố, Tô Thố nghe thấy tiếng người gọi mình thì đứng dậy, trượt đến trước mặt hai người họ.

Tô Thố nhìn về phía Tô Trí, hơi cười hỏi: “Em cướp sư tỷ đi một lúc, anh trai có đồng ý không thế?”

Tô Trí vẫn trưng ra bộ mặt lạnh lẽo như cũ. Giống như đang giận dữ không nhường bước, Tô Trí tự mình đi trượt băng, phối hợp với tiết tấu âm nhạc, mở rộng hai cánh tay, lướt đi, rẽ chuyển, xoay tròn, động tác lướt đi như bay trong không khí, giống như loài chim ưng vươn cánh bay lượn, hấp dẫn đại đa số ánh mắt những người ở đây.

“Anh trai em tính tình như thế,” Ứng Thần nhìn thân ảnh của ông anh trai Tô thố, rồi nói với cô, “Cứ quan tâm ai đó là sẽ bị loạn, em đừng chấp anh ấy. Nhưng A Thố à, em—”

“Sư tỷ cẩn thận,” Tô Thố một bên dẫn dắt cô trượt băng, một bên bắt đầu chỉnh lại động tác cho chị, “Động tác dưới chân chị không đúng, không phải cứ tăng sức nặng dưới mũi chân mới có thể tăng tốc, lúc chân mình rơi xuống đất thì thân mình phải hơi hướng ra phía trước, dựa vào trọng tâm di chuyển sẽ càng thoải mái hơn một chút. A, chuyển động cũng không cần quá nhanh, giữ thăng bằng vững là được rồi.....”

“Chị còn tưởng rằng con gái trời sinh nhát gan sợ ngã, cho nên sẽ không quá am hiểu trượt băng. Nhưng vẫn có em là ngoại lệ a.” Ứng Thần rất cảm khái. Cô vốn có nền tảng cơ bản, nhưng luôn không nắm vững những điểm trọng yếu phải chú ý khi trượt băng, sau một lúc được Tô Thố chỉ điểm, mới hiểu được vấn đề cốt lõi nằm ở đâu, khi trượt băng cũng dễ dàng nhanh nhẹn hơn.

Bỗng nhiên từ phía sau các cô truyền đến một tiếng thét chói tai nghe như vẻ rất thê lương. Hai người quay đầu lại, nhìn thấy tình trạng bên đó rất rõ ràng; Mễ Thi bị trượt chân một cái, hai tay gắt gao bắt lấy ống tay áo của Trần Tử Gia kéo mạnh về phía mình; Trần Tử Gia đi lên đỡ cô nhưng bởi vì đà kéo quá mạnh nên không có hiệu quả, kết quả hai người họ đồng thời đều bị ngã xuống đất, không riêng như thế, còn vô cùng ái muội vô cùng kì lạ với tư thế đè lên nhau. Người chung quanh nhìn thấy thì liên tục reo hò, không ngừng thét chói tai.

Tô Thố phì cười một tiếng, ngăn cản Ứng Thần người định qua đó giúp đỡ họ: “Chúng ta không cần quá đó đâu chị. Khó có được một cú ngã thành như vậy, cứ để người ta tiếp tục ôm nhau một hồi đi.”

Ứng Thần ôm bụng cười, thiếu chút nữa mất đi trọng tâm ngã sấp xuống. Cười xong một lúc cô lắc đầu nói: “Nhưng Tô Thố, em hiểu lầm rồi. Mễ Thi không phải là bạn gái của Trần Tử Gia.”

Tô Thố giạt mình: “Sao ạ? Mọi người không phải đều nói như vậy ư?”

“Trường học đồn đãi mà thôi, có bao nhiêu chuyện có thể tin là thật chứ,” Ứng Thần nói, “Em có biết, trước khi chị và Tô Trí quen nhau, lời đồn đãi đều là chị đang theo đuổi Trần Tử Gia.” Nói lại chuyện quá khứ, khuôn mặt cô hiện lên vẻ buồn cười.

Đang khi họ nói chuyện, Hứa Nhất Hạo đã qua đó kéo Trần Tử Gia và Mễ Thi đứng lên. Sắc mặt Mễ Thi đỏ bừng, giống như đóa hoa hồng tháng 3 kiều diễm ướm át. Sắc mặt Trần Tử Gia thì bình tĩnh, hàng lông mày lại hơi hiện lên nếp nhăn hiếm thấy, anh nghiêng đầu nói cùng Mễ Thi câu gì đó, sau đó trượt rời khỏi

trung tâm sân. Mọi người đều khó hiểu, bởi vì khi bọn họ ngã bộ dáng nhìn như có chút xấu hổ, nhưng quả thật bị thương không nặng, không đến nỗi cứ như vậy mà đi xuống nghỉ ngơi chứ.

Hứa Nhất Hạo đứng tại chỗ đó một lúc lâu, ánh mắt chuyển sang hướng Tô Thố nhìn, tầm nhìn chỉ như chuồn chuồn lướt nước dừng lại một chút, sau đó liền ngoảnh đi. Anh rút hai tay trong túi áo, trượt ra khỏi sân, đi về chỗ ghế nghỉ ngơi.

“Em hẳn là nên cùng Hứa Nhất Hạo nói chuyện. Trung tuần tháng sau anh ấy phải bay rồi.” Ứng Thần như có chút dăm chiêu nhìn Tô Thố một cái, rồi nói.

Tô Thố đưa ánh mắt nhìn về phương xa, có chút thất thần.

Hai người đi vào chỗ ghế nghỉ ngơi. Tất cả mọi người đều đang ngồi ở đó, Tô Thố cũng gọi Dương Tuyết đến, bảy người ngồi quanh lại một vòng. Không ai trong đám chịu mở miệng nói chuyện, không khí trầm buồn không chịu nổi. Dương Tuyết cùng những người này rất ít khi gặp mặt, cảm thấy rất ngượng ngùng quái dị, bèn dùng chân lặng lẽ đá Tô Thố một cái ở dưới gầm bàn, ánh mắt biểu lộ rằng mình phải đi trước. Tô Thố hiểu ý, xoay người tháo giày trượt băng ra.

Vì để làm dịu đi không khí, Ứng Thần đề nghị: “Không bằng chúng ta phân tổ hai người trượt băng thi đấu đi, mọi người cảm thấy sao?”

Tất cả mọi người lúc này đều lên tinh thần, ngẩng đầu nhìn Ứng Thần. Tô Thố lắc đầu: “Mấy anh chị chơi đi ạ, đừng tính phần của em. Em và Dương Tuyết phải về trường học rồi.”

“Nếu là trượt đôi, em đi rồi còn ra cái gì nữa?” Tô Trí lườm Tô Thố một cái, tuy là ngữ khí không tốt, nhưng lại lần đầu tiên trong hôm nay anh mở miệng nói chuyện với Tô Thố, ngữ khí của anh khá cường ngạnh khiến cô không thể không nghe. Nói xong Tô Trí quay đầu nhìn Dương Tuyết, tươi cười thân thiết, giống như là thay đổi thành một người hoàn toàn khác của hai quốc gia hoàn toàn khác biệt: “Dương Tuyết, em không gấp gấp phải đi đúng chứ?”

“Về cũng không có chuyện gì làm, không bằng ở lại chơi một lát nữa nhé.” Trần Tử Gia cũng cười nói.

Dương Tuyết liên tục gật đầu, cô hận không được xem cảnh náo nhiệt ấy chứ, ý niệm muốn bỏ chạy trong đầu đã bị nụ cười của Tô Trí và Trần Tử Gia làm cho biệt vô âm tích.

“Nếu như vậy, tớ và Tô Trí một tổ, Mễ Thi và Trần Tử Gia một tổ, A Thố và Hứa Nhất Hạo—”

“Không, em muốn cùng Tô Trí một tổ.”

Ứng Thần đang nói thì bị Tô Thố ngắt lời, bị kẹt cứng ở trong cổ họng. Tô Thố nói lời này thanh âm quả quyết rõ ràng như vậy, tất cả mọi người đều sửng sốt, trước tiên nhìn cô, sau lại nhìn Hứa Nhất Hạo. Sắc mặt Hứa Nhất Hạo xanh mét, nộ khí động lại giữa hàng hàng lông mày, lại cố nén không phát tác ra.

“Em đã nháo loạn đủ chưa hả!” Tô Trí là người duy nhất trong đám mà sắc mặt so với Hứa Nhất Hạo còn khó nhìn hơn, anh vỗ bàn, “bộp” một cái rồi đứng bật dậy, chiếc ghế đằng sau lưng cũng chịu cơn trút giận bị đẩy văng ra xa. Từ nét mặt đến giọng nói đều rất nghiêm khắc: “Tô Thố em có ý gì hả? Em cứ nhất định phải làm đến mức tuyệt tình thế này à?”

Tô Thố đứng một bên, mà bên kia tất cả đứng một bên cách nhau một cái bàn, cô phát hiện ra thế trận cô lập này, không nói chuyện, đứng lên, hơi gật đầu với Dương Tuyết, tư thế như vậy giống như chuẩn bị đi ra ngoài.

Khi Tô Trí nổi cáu lên cũng không hề thua kém bất kì ai, anh gần như là dùng kiểu rống lên để nói chuyện: “Em và Lưu Phỉ là có chuyện gì? Em không biết có lời đồn nói cô ấy không thích đàn ông sao,” Biểu tình làm thỉnh của Tô Thố cơ hồ càng thêm thứ kích thích Tô Trí, anh giận dữ công tâm, “Còn có người nói hai người—”

Chớp hàng lông mi, Tô Thố nghiêng đầu cười khê không chút đếm xỉa tới, ngữ khí vẫn ôn hòa như lúc bình thường: “Chuyện giữa em và Lưu sư tỷ, có quan hệ gì tới người khác chứ?”

“Vậy người kia với em thì có quan hệ.” Tô Trí cười lạnh rút ra một tờ giấy, ném “phịch” một tiếng tới dưới chân Tô Thố.

Ánh mắt hai người chống đối lẫn nhau người bên ngoài nhìn vào bất luận là Ứng Thần hay là Trần Tử Gia đều thấy kinh hãi vô cùng, Ứng Thần giật mình đến ngậy người, bỗng chốc quên mất việc phải khuyên can; Trần Tử Gia bình tĩnh hơn nhiều, sợ cậu bạn sẽ làm ra chuyện không thể tưởng tượng nổi, bèn đứng ở bên cạnh Tô Trí, dùng một bàn tay ôm chặt lấy vai của Tô Trí, cánh tay khác thì cầm lấy tay của cậu bạn, đồng thời thấp giọng nói: “Bình tĩnh một chút, có chuyện gì thì từ từ nói.”

Nếu là bình thường Tô Trí sớm đã bắt đầu bùng phát rồi, nhưng bây giờ lại bị ngoại lực của Trần Tử Gia khống chế nên phát tác không được; anh hít thở thật sâu mấy cái, nụ cười lạnh lẽo không hề ít đi: “ Từ lúc em lên đại học đến giờ, một đồng trong tài khoản ngân hàng cũng không ít đi! Thậm chí tiền học phí cũng không dùng đến. Em không muốn dùng tiền nhà của chúng tôi hay là có ý gì khác hả? Ba mẹ tôi đối xử với em không đủ tốt?”

Những lời này như ván bài lật ngửa, mọi người trơ mắt nhìn thấy sắc mặt Tô Thố như kiểu bị quét qua một cái rút đi những tia máu, trắng bệch đặc giống như trang giấy sau khi được tẩy trắng. Trên khuôn mặt cô y nhiên mang theo nụ cười nhẹ bình thản, nhưng những người quen thuộc cô liếc mắt một cái là có thể nhận ra ngay hàn quang lấp ló phát ra từ trong đáy mắt cô, âm u sâu thẳm, tràn ngập sự trào phúng và bất đắc dĩ đến cực điểm.

Hứa Nhất Hạo có khi nào nhìn thấy bộ dáng này của Tô Thố đâu, anh ngậy người, sự lo lắng sốt ruột nổi lên trên gương mặt, thân mình không tự chủ được đứng lên: “Tô Thố—”

Trong tiếng âm nhạc cổ điển đang vang lên, Tô Thố cúi người nhặt lên tờ giấy vừa bị vứt xuống chân kia đút vào trong túi áo, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm cô. Cô nhẹ nhàng nói: “Tự em có tiền, cho nên mới không tiêu tiền trong thẻ.”

“Tiền của em từ đâu mà có?” Tô Trí vẫn lớn tiếng như cũ.

Tô Thố vén lên những lọn tóc bị rối xuống ra sau vành tai, mỉm cười giải thích: “Viết lập trình rất kiếm được tiền đó anh, em còn có tiền học bổng nữa.”

Tô Trí tiếp tục cười lạnh: “Anh không biết em biết viết lập trình khi nào. Bài vở của khoa nhiều như thế, công việc ở phòng thí nghiệm cũng nhiều, chỉ vì chút tiền đó mà em mỗi ngày đều mệt chết lên chết xuống, tỏ ra em thanh cao độc lập, không có dây mơ rễ má gì đến chúng tôi? Người khác không biết em, nhưng em sao có thể lừa tôi được? Em thật sự thà rằng mình luôn níu giữ hình ảnh chú thím đã mất cũng không chịu nhận tiền giúp đỡ của ba mẹ tôi? Uống công bọn họ đã nuôi dưỡng em suốt mười năm nay!”

Nụ cười của Tô Thố cứng ngắc đọng trên khóe miệng, cô cúi mắt, như kiểu sợ bị đau hơi lùi về phía sau trốn tránh.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, lần này là thật sự quá đáng rồi. Về mặt Ứng Thần khủng hoảng kéo lấy tay Tô Trí: “Đừng nói nữa.”

Tô Trí để ngoài tai việc khuyên can nhìn chằm chằm Tô Thố, ánh mắt sắc bén ác liệt; Trần Tử Gia thấy tình thế không ổn, lôi cậu bạn về phía sau một chút, lớn tiếng quát lên: “Cậu bớt tranh cãi sẽ chết à?”

Âm lượng giọng nói to hết như tiếng của Tô Trí. Tô Thố mới ý thức được vừa rồi anh mình nói ra câu kia vô cùng tuyệt tình, đồng thời đáy lòng mơ hồ dâng lên một ý niệm trong đầu: Anh trai chỉ vì quá tức giận mới nói thế, đâu cứ nhất định là thật lòng?

“Hứa Nhất Hạo lập tức sắp phải xuất ngoại rồi,” Ngón tay Tô Trí chỉ vào Hứa Nhất Hạo, ánh mắt dừng ở trên người Tô Thố, nghiêng rằng nói: “Thậm chí đều không nói tạm biệt với cậu ta. Tôi muốn biết, em còn có trái tim không.”

“Nói tạm biệt hay không, có cái gì quan trọng?” Hứa Nhất Hạo bóp tay thành quyền, đứng dựa sát vào vách tường, lẳng lặng mở miệng nói. Ở góc độ của anh, vừa này có thể nhìn thấy ánh sáng từ chỗ mặt nghiêng của Tô Thố chiếu lại, ánh mắt của cô ấy tựa như một hồ nước trong vắt.

Người một mực đứng một bên phát ngôn là Mã Thi hiện tại mới bình tĩnh. Cô phát hiện người xung quanh sân trượt băng bị tiếng cãi vã thu hút, tụ lại đây xem náo nhiệt. Cô nhíu mày, nhẹ nhàng nói: “Tô Thố bạn đi trước đi. Anh trai bạn chúng tôi sẽ khuyên can.”

Tô Thố lui về phía sau từng bước, cũng không biết là đang nói với ai: “Cám ơn bạn.”

Trong lúc mơ hồ cô nghe được Trần Tử Gia ở phía sau kêu cô đứng lại, nhưng cô đâu suy nghĩ được nhiều. Nhiệt độ bên ngoài sân trượt băng cao không khác gì cái lò lửa, nóng đến nỗi ngay cả những chú ve sầu cũng kêu không nổi, cũng nóng đến nỗi biến Tô Thố thành hóa thạch, hai chân nặng như đeo chì, mỗi bước đi đều cố sức như vậy. Cô nghe được bước chân của Dương Tuyết, liền dừng lại đợi, sau đó đội cái nắng gay gắt của buổi trưa, chậm rãi đi tới chỗ trạm bắt xe đi về trường. Trên xe bus có điều hòa, người cực ít, hai người sóng vai nhau ngồi xuống.

Tô Thố tựa nghiêng vào trên ghế, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, sắc mặt vẫn yên ả như vốn có. Dương Tuyết nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của cô bạn, cái mũi bỗng dâng lên sự cay xè. Thật lâu sau cô mới nhẹ giọng nói: “Ta mới biết được cha mẹ mi qua đời sớm như thế, Tô Trí chỉ là anh họ của mi. Trước kia mi đều không nói qua với chúng ta.”

Tô Thố mỉm cười.

Cô cười rất tươi, một chút dấu vết u ám cũng không có; Dương Tuyết nhìn mà ngẩn ngơ, nghiêng đầu nhìn ngó cô bạn, nói: “Tô Thố, có đôi khi mi thật sự rất khó nắm bắt. Khó trách đám nam sinh trong trường đều nói, mi là một câu đố không giải đáp được.”

Trong xe xóc nảy một chút, Tô Thố dựa vào cửa sổ, cửa kính xe được khóa cố định lại, rèm cửa sổ lỏng lẻo bị kéo sang một bên, có thể nhìn thấy một phần cảnh sắc bên đường và bầu trời đang dần chuyển tối.

“ Suy nghĩ của người khác, ta làm sao mà quản được.”

Lúc mà Dương Tuyết nghĩ Tô Thố sẽ không trả lời cô, cô ấy lại nghe được giọng nói mệt mỏi của cô bạn, nói như vậy.

Sau vài ngày sau chuyện phát sinh trên sân trượt băng, Trần Tử Gia dẫn theo Tô Trí có tìm đến cô. Vẫn chưa khai giảng, người trong trường không nhiều lắm. Ba người ngồi một góc trong Nhà ăn vắng lặng, Tô Thố cảm giác giống như thời gian trở lại hai năm trước, khoảng thời gian lần đầu tiên cô đến trường báo danh ấy. Trần Tử Gia mặc chiếc áo phông màu trắng phối với chiếc quần dài màu đen, khoác ba lô sách trên vai. Bởi vì hai người mới từ Tây Đại đạp xe đến, hơi thở có chút gấp gáp. Tô Trí một tiếng cũng không hé răng, chính là im bặt.

Đợi Trần Tử Gia hơi phục hơi thở, Tô Thố nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi. anh trai.”

Tô Trí thở dài một tiếng, lắc đầu cười khổ.

“ Nói cho cùng chúng ta cũng có điều không đúng,” Trần Tử Gia nói, “Không nên đi điều tra tài khoản ngân hàng của em.”

“ Cho dù là ai đi điều tra, cái này thì có vấn đề gì đâu,” Tô Thố chống tay vào cằm, chậm rãi nói, “Đều không có làm sai; trừ em ra, ai cũng không sai hết.”

“ Em—” Tay Trần Tử Gia đặt lên trên bàn, “Anh muốn biết, những điều Tô Trí nói, có phải thật hay không?”

“ A, em đã trưởng thành rồi, hẳn là có năng lực nuôi sống chính mình.”

“ Chỉ vì nguyên nhân này?” Ánh mắt Tô Trí sáng quắc, giống như phát hiện ra sự nói dối ngó đăm đăm Tô Thố.

“ Đối với em mà nói, điều này quả thật rất dễ dàng,” Người Trần Tử Gia hơi ngả về phía trước, nhìn thật sâu và ánh mắt của cô, “Nhưng cũng phải nói lại, anh cảm thấy được em đang châm chọc chúng ta, lớn như vậy, còn muốn người lớn nuôi sống.”

Tô Thố từ chối cho ý kiến chỉ cười.

Sắc mặt ấy lại khiến Trần Tử Gia ngẩn ra lần nữa. Trầm mặc một lát, anh rút ra một xấp văn kiện đưa cho cô rồi nói: “ Công ty của chú anh đang cần một nhân viên viết chương trình làm thêm, đây là tư liệu liên quan.”

Tô Thố nhận lấy, cũng không lật ra xem mà để ra bên cạnh khuỷu tay. Cô sẽ không ngoảnh mặt với tiền. Cô chớp mắt, liền sau đó đưa qua một hộp quà đóng gói rất tinh xảo rồi nói: “Sư huynh, sinh nhật anh sắp đến rồi đúng chứ ạ. Chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Trần Tử Gia cảm giác được trong lòng mình có một nơi nào đó vô cùng ấm áp, anh không biết rằng cô lại nhớ rõ ràng sinh nhật của anh đến thế.

“ Tô Thố, sinh nhật của em là bao giờ?” Khi Trần Tử Gia nói chuyện, khóe mắt liếc về người bên cạnh – Tô Trí.

Biểu tình Tô Trí xấu hổ, nhưng càng nhiều hơn là sự khiếp sợ. Anh nhú chặt lông mày, nhớ tới Trần Tử Gia cũng từng hỏi qua chính mình sinh nhật của Tô Thố là ngày mấy tháng mấy, nhưng khi đó bản thân mình suy nghĩ rất lâu cũng không nhớ ra được. Anh ngồi đây bắt đầu nhớ lại, bao nhiêu năm nay, từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai chúc mừng sinh nhật cho Tô Thố, thậm chí đều không có nghe được có người đề cập tới. Năm này qua năm khác, từ từ mà quên đi mất. Mà mỗi một năm, anh cũng sẽ nhận được quà tặng của cô em gái tặng ỳnh, một chiếc bút hoặc là một cuốn nhật kí, tuy rằng không đắt tiền, nhưng luôn sẽ có, chưa từng quên dù chỉ một lần.

Lúc này anh mới nhận thấy, thì ra chính mình đối với cô em gái này cũng không quan tâm như trong tưởng tượng của chính mình vậy. Ngay cả sinh nhật của con bé cũng không nhớ, anh còn có lý do gì để đi can thiệp vào chuyện của con bé?

Không chú ý tới vấn đề này, ánh mắt Tô Thố đột nhiên nhảy dựng lên, quay mặt nhìn về phía cạnh cửa. Theo ánh mắt của cô, Trần Tử Gia nhìn thấy sắc mặt Hứa Nhất Hạo trầm tĩnh đang đứng ở nơi đó.

Cười chào hỏi anh một tiếng, Tô Thố cảm ba lô và xách vali rồi đứng dậy rời đi. Khi đi qua bên người Hứa Nhất Hạo cô nhẹ nhàng nói một câu “Lên đường thuận lợi”. Giọng nói rất thấp, nhưng Tô Thố biết là anh đã nghe thấy, cô hạ thấp ánh mắt, nhìn thấy cánh tay anh hơi phát run.

Cô đứng lại bên cánh cửa lớn của căn tin một lúc. Trên cánh cửa lắp kính màu trà ấy, cửa kính tựa như một chiếc gương, phản chiếu hết thấy mọi thứ bên trong căn tin. Hứa Nhất Hạo đang ngồi trên chiếc ghế khi này cô ngồi, góc nghiêng gương mặt ấy tuần tú vô cùng; đối diện với anh là hai người sắc mặt biến đổi liên tục để rồi cuối cùng dừng lại ở nét mặt vô cùng nghiêm nghị.

Trong khí trời oi bức mùa hè này, Hứa Nhất Hạo cuối cùng cũng bước lên chuyến bay sẽ đưa anh đến một miền đất nước xa lạ.

Như Tô Thố đã tự hứa với lòng mình, rốt cuộc cô cũng không ra sân bay tiễn anh. Hôm ấy cô ngồi trong giảng đường oi bức, đắm đắm nhìn cuốn sách cô mượn từ thư viện. Những giọt mồ hôi dần dần vã ra đầy trán, nhưng lòng bàn tay lại không mấy may một chút hơi nóng.

Đến chiều, Dương Tuyết đến thư viện rủ cô đi ăn tối.

Dường như không nghe thấy tiếng ai gọi mình, Tô Thố vẫn thản nhiên ngồi đọc sách, không có bất cứ hành động nào khác. Chỉ khi Dương Tuyết đến gần, mới thấy cô cầm trên tay một quyển sách dày cộm có bìa màu đen, có chút cũ kỹ, trên bìa sách in cái tựa mờ mờ “Luận Văn Tự”. Trước mặt cô mọi thứ trống trơn, không có đến một cây bút, ngay cả cái cặp cũng để ở một cái bàn khác, như là chưa từng mở qua.

Ba tuần sau, Tô Thố nhận được một lá thư từ Mỹ của Hứa Nhất Hạo. Trong thư là từng xấp từng xấp giấy in đã được đóng xấp cẩn thận, trên mỗi xấp đều ghi rõ ngày tháng, có xấp mới có xấp cũ, tất cả đều được sắp xếp ngay ngắn theo thứ tự thời gian. Bên trong còn dán một tờ giấy note, viết rằng “Vốn dĩ định trả em lúc tại sân bay. Giờ anh gửi lại cho em.”

Thư này là do Dương Tuyết đưa cho Tô Thố, cô biết là thư của Hứa Nhất Hạo, không khỏi tò mò, cũng xán lại xem: “Quốc gia của người mù” và “Quốc gia lí tưởng” của Platon ? Sao nhìn hoài mà ta cũng không hiểu. Haiz, thì ra không phải thư tình.”

Tô Thố chậm rãi quay đầu ra ngoài cửa sổ.

Lúc đó đã là lập thu, học kỳ mới cũng sắp bắt đầu. Nhưng cái tiết trời oi bức nhất ấy vẫn chưa chịu buông tha, những cành cây trong trường bị giãy vò cả một mùa hè nóng như lửa, lá cây xanh đến mức cũ mềm,

không còn sức sống, nhưng cũng không cam tâm rơi rớt như vậy, uể oải bám trụ trên cành cây, chiến đấu với mùa hè dai dẳng.

Bài vở năm ba rất nhiều, ngày thường tiết học cũng nhiều, cuối tuần cũng chẳng mấy rảnh rang. Thi xong giữa kỳ may thay có được một ngày nghỉ, Tô Thố cuối cùng cũng có chút thời gian đi đến công ty làm thêm đó. Đó là một tòa cao ốc tráng lệ và đồ sộ, xung quanh bốn bức tường đều được làm bằng kính màu trà, tọa lạc trên khu đất đắt đỏ nhất của thành phố.

Cô đã được diện kiến chú của Trần Tử Gia, một người cực kỳ nghiêm túc. Anh ta ngồi phía sau một bàn làm việc lớn, ngược mắt nhìn Tô Thố. Về xinh đẹp và khí chất phi phàm tỏa khắp người của cô làm chú không khỏi giật mình. Trước khi gặp Tô Thố, anh không thể tưởng tượng được người mà Trần Tử Gia cực lực tiến cử làm nhân viên lập trình lại là một cô gái, hơn nữa lại có thể hoàn thành một nhiệm vụ tương đối phức tạp một cách nhanh chóng và dễ dàng đến vậy.

Anh gật đầu nói: “Sau khi tốt nghiệp em có thể đến đây làm việc.”

Không biết là có bao nhiêu người chen đến sát đầu mả trán cũng chỉ mong được làm việc ở công ty này. Tô Thố nghĩ vậy, cô hơi cúi người, nở một nụ cười nhẹ nhàng trên môi biểu thị đồng ý.

Nụ cười nhẹ như vậy cũng đủ làm người đối diện ngẩn cả người. Anh ta dụi mắt mình, ra vẻ suy tư nói “Thảo nào”

Tô Thố vừa bước ra khỏi văn phòng, Trần Tử Gia đã ngồi chờ sẵn bên ngoài. Từ ngày lên năm tư, anh lại rảnh rỗi hơn trước. Tuy chưa từng hỏi qua nhưng Tô Thố cũng biết rằng sang năm anh ấy cũng phải ra nước ngoài học tiếp lên thạc sĩ. Chuyên ngành của anh thì khả năng đi du học rất cao, nghe nói năm ngoái có đến ba bốn mươi phần trăm sinh viên ra nước ngoài, bay đến một châu lục xa xôi khác tiếp tục học tập. Hơn nữa Trần Tử Gia lại học giỏi như vậy, tiếng Anh lưu loát như tiếng mẹ đẻ, cộng thêm gia cảnh không thể chê vào đâu được, vậy là chỉ cần anh ấy muốn, nước nào mà không thể đi.

Hai người bước vào thang máy rời khỏi công ty dưới ánh mắt hiếu mồm của đám nhân viên kỳ của đám nhân viên công ty.

“ Anh nghe nói em không làm thêm nữa?”

“ Lịch học căng, em không có thời gian làm chuyện khác. Hơn nữa, chú anh hậu đãi em quá rồi.” Tô Thố tuy đang nói chuyện, nhưng vẫn bước thoăn thoắt về phía trước, về mặt nôn nóng vô cùng, ngó tới ngó lui cái đồng hồ.

“ Để anh đưa em về ” Trần Tử Gia cười dịu dàng. Trong lúc nói, anh ấy đứng chắn ngang trước mặt cô, che mất cả con đường và ánh nắng phía trước.

“ Không cần đâu, em tạm thời chưa về lại trường, còn công chuyện phải giải quyết, ” Tô Thố cười lắc đầu “vội lại, em không dám ngồi sau tay lái của một tài xế mới vừa lấy bằng lái xong đâu, em còn muốn sống thêm vài năm nữa cơ. Anh đi chơi với Mễ Thi đi. Cô ấy ở kia kia.”

“ Mễ Thi? ” Trần Tử Gia thoáng nhíu mày, quay đầu thật nhanh, bên đó làm gì có Mễ Thi nào? Chỉ có những người đi đường xa lạ. Anh xoay người lại, Tô Thố đã nhảy lên xe bus rồi, cô vẫy tay chào anh, miệng cười đắc ý.

Đi lòng vòng trong nhà sách, Tô Thố bước lên tầng thứ năm. Tâm cô bỗng thấy xao xuyến, bất chợt cầm lên và giở một tập thơ cổ bên cạnh ra. Trên tập giấy trắng mực đen in lên bốn câu thơ “Thanh thanh lãng thượng bách, lồi lồi giản trung thạch. Nhân sinh thiên địa gian, hốt tựa viễn hành khách.” (Rừng bách xanh xanh ngút trên núi, chông đá đồ sộ nằm giữa vực. Con người ta sống giữa đất trời, cũng chỉ như vị khách đường xa). Bốn câu thơ trên làm trái tim cô như ngừng đập, tựa như toàn thân phút chốc biến thành tượng sáp.

Mãi đến khi một cậu bé chừng mười tuổi chạy đến giật gấu áo cô, chỉ xuống đất, nói: “ Chị ơi, sách của chị rớt rồi kia.”

Tô Thố đột nhiên tỉnh lại. Cô cúi xuống nhặt sách lên, cười mỉm nói với bé trai: “Cảm ơn em đã nhắc, em trai.”

Cậu bé nhìn đồng sách trên tay Tô Thố: “Chị ơi, sao chị mua nhiều sách thế? Cầm trên tay không nặng sao?”

Được cậu bé nhắc nhở, cô mới bàng hoàng nhận ra thì ra tay mình cầm nhiều sách đến như vậy, đúng là có hơi nặng thật. Cô ôm đồng sách vào người, bước thẳng ra quầy tính tiền, xách hai túi sách nặng trĩu bước xuống lầu. Đứng trước cửa nhà sách, Tô Thố lại gặp cậu bé khi này cũng vừa bước ra, đôi mắt to tròn long lanh nhìn chăm chăm vào cái túi đựng sách của cô. Thế là cô cúi xuống, nói với cậu bé: “Em trai à, em thích đọc sách gì? Trong này em cứ chọn lấy một cuốn, chị tặng em.”

Cậu bé vui mừng, nhảy cẫng lên, không một chút e dè chọn lấy cuốn “Tây Du Ký” có tranh vẽ, vui vẻ đi về. Tô Thố nhìn theo dáng cậu bé khuất xa, mỉm cười.

Một cơn gió bất chợt ủa đến, cô không kiềm được hắt xì hơi vài tiếng. Bầu trời không một gợn mây, trong xanh vô cùng, vậy mà nhiệt độ lại không khỏi thấp xuống đột ngột. Tô Thố như thấy được làn không khí lạnh thổi đến từ phương bắc, cuộn qua vùng thảo nguyên hoa bắc, mang đi những chiếc lá vàng cố bám trụ trên cây và một chút hơi nóng còn sót lại của phương bắc.

21. Chương 21

Dịch: Luxarita

Nhưng vừa mới hết kỳ nghỉ, chưa kịp làm gì thì kỳ nghỉ đông đã đến.

Vừa mới gian nan đối phó cuộc thi xong nên giờ trên gương mặt mỗi người dường như đều biến vẻ suy tư thành nụ cười khoan khoái. Hôm rời khỏi trường, Tô Thố đi Tây Đại tìm Tô Trí cùng nhau về nhà.

Vừa đến dưới lầu liền nhìn thấy Ứng Thần một mình ngồi gần người bên cạnh bồn hoa đầy tuyết. Khoé mắt đỏ hoe, vừa nhìn đã biết vừa mới khóc xong. Hôm qua tuyết rơi một trận lớn, hôm nay nhỏ đi rất nhiều, nhưng cứ lát phát dường như chẳng có vẻ gì là muốn ngưng rơi, tuyết phủ đầy trên mặt đất, có lẽ dày hơn cả tóc. Cô mặc chiếc áo lông màu xanh, bốn phía toàn tuyết trắng, sự đối lập về màu sắc vô cùng mãnh liệt, dường như tất cả hơi lạnh đang phủ trên nền tuyết trắng kia đều là một màu xanh ngắt.

Trước đó một khoảng thời gian, Ứng Thần và Tô Trí tranh cãi với nhau một trận kịch liệt, mâu thuẫn đó dường như ai cũng biết, tin đồn chia tay lan truyền xôn xao, ngay cả cô cũng biết. Nét mặt Tô Thố trầm xuống, chẳng lẽ hai người lại vừa cãi nhau?

Cô đi qua kéo Ứng Thần đứng dậy, nhẹ nhàng hỏi: “Sư tỷ, sao không lên tìm Tô Trí?”

Ứng Thần nhìn Tô Thố, khoé mắt lại đỏ hoe, nỗi bi thương trong lòng đã không cách nào đè nén được, nghẹn ngào nói: “Bà ngoại chị vừa mất, mới sáng nay thôi, bà nhắm mắt ngay trước mặt chị, chị là do một tay bà ngoại nuôi nấng nên người...”

Tô Thố ôm chặt lấy cô không nói lời nào. Ứng Thần toàn thân run rẩy, nấc không thành tiếng, mỗi câu nói đều ngắt quãng bởi tiếng nấc, không câu nào trọn vẹn. Tô Thố ôm lấy cánh tay cô, không để cô ngã quỵ trên mặt đất. Tuyết vẫn rơi, thỉnh thoảng có những bông tuyết nhỏ rơi trên người họ, rồi trượt trên quần áo rơi xuống đất.

Tô Thố biết rõ, phương pháp an ủi người khác hữu hiệu nhất không phải là im lặng, mà là kể lể, chính là đem những đau khổ mình đã từng chịu đựng qua hoặc giả là những nỗi đau lớn hơn kể cho đối phương nghe. Ngẩng đầu nhìn tàng cây hồi lâu, cô nhẹ nhàng nói: “Khi ba mẹ em qua đời đã ôm em nói, đừng khóc, đừng quá đau lòng, sự tồn tại của chúng ta không phải là để vứt bỏ sinh mệnh, mà là để chinh phục sinh mệnh.”

Ứng Thần lau nước mắt trên mặt, yên lặng nhìn gương mặt tái mét nhưng vẫn mỉm cười của Tô Thố: “Chị hiểu rồi. Cám ơn em, Tô Thố.”

Tô Thố mỉm cười, buông cô ra.

Lúc này Tô Trí kéo hành lý từ trên lầu đi xuống, vừa nhìn thấy Ứng Thần thì giật nảy mình. Từ sau lần nói chia tay đã lâu hai người không gặp mặt, giờ nhìn trên gương mặt cô đầy dấu lệ, là đáng về cô độc mà trước nay anh chưa từng thấy qua, không khỏi ngây người, vừa hổ thẹn lại vừa đau lòng.

“Đưa vé cho em.” Tô Thố chìa tay ra: “Hai tấm.”

“Làm gì?” Tô Trí nghi hoặc đưa vé tàu ra.

“Một tấm em sẽ ngồi về nhà, tấm còn lại đem trả vé. Anh có thể ngồi máy bay về trễ hơn ít ngày, nếu năm nay không về cũng không sao. Chuyện ở nhà em sẽ giải thích.”

Đi một đoạn thật xa Tô Thố mới quay đầu nhìn lại theo dấu chân mình in trên nền tuyết, hai người bọn họ vẫn đứng đó. Tô Trí ôm chặt lấy Ứng Thần, Ứng Thần ghé đầu vào vai anh ta, không biết có còn khóc hay không, họ ôm nhau rất chặt, như thể vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ tách ra nữa. Có một người cũng đi qua trong gió tuyết, cảm khái vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, từ hai bóng hình kia cũng đủ để nhận thấy hai người bọn họ yêu nhau nhiều đến thế nào.

Quả nhiên kỳ nghỉ đông đó Tô Trí không về nhà, sau khi lo xong tang lễ cho bà ngoại của Ứng Thần, anh vẫn ở lại nhà cô ấy qua lễ, thuận lợi nhận được sự quý mến của trên dưới cả nhà họ Ứng, sau đó anh ta cũng đành trở về dù rằng không nỡ.

Bất luận nói như thế nào, quyết định này của Tô Trí đã gây nên hậu quả trực tiếp là Tô Thố không thể không vất vả mang theo mớ hành lý trở lại trường học. Bởi vì cô về trường trước bốn năm ngày, vừa đúng vào hai ngày mà nhà ga xe đông người nhất. Bên ngoài nhà ga người qua lại không ngớt, lại chẳng đón được taxi. Gió lạnh đến không chịu nổi, thổi vào gương mặt cô đến nỗi như muốn huỷ hoại dung nhan, mái tóc tán loạn trong gió. Trong khoảnh khắc tuyệt vọng này, cô nhìn thấy Trần Tử Gia đang vội vàng chạy về phía cô.

“Anh đã xuất phát sớm hơn, nhưng mấy ngày trước tuyết rơi rất lớn, trên đường kẹt xe đông lắm,” Anh vừa đón lấy hành lý của Tô Thố vừa giải thích: “Bằng không thì đã có thể đến sớm hơn, không để em phải đợi lâu như vậy.”

Hai người đi về phía bãi đỗ xe, nhất thời không ai mở miệng. Sau khi lên xe Trần Tử Gia mới nói: “Hôm nay không phải anh lái xe, em yên tâm.”

“Sư huynh, thật sự phiền anh quá. Em không biết di động của Tô Trí lại ở chỗ anh.” Trong xe rất ấm áp, mới vừa bị gió lạnh thổi đến chóng mặt, hơn nữa lại mệt, tính cảnh giác của Tô Thố đột nhiên thấp đi, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói.

“Em cũng đừng khách sáo với anh như vậy?” Trần Tử Gia thở ra một hơi, cố gắng áp chế cơn giận không biết từ đâu đến cùng với sự bất đắc dĩ của mình, “Tô Thố, tất cả những chuyện được làm vì em anh đều tình nguyện. Anh luôn nghĩ mọi cách để được làm gì đó cho em, điều duy nhất anh hy vọng chính là em đừng xa cách anh như vậy.”

Hàng ghế phía sau rộng thênh thang, hai người ngồi cách nhau rất xa. Tô Thố cúi đầu nhìn tấm thảm đỏ dưới chân. Câu nói kia như mang theo dư âm lưu luyến bên tai cô, mãi không chịu tan biến, lại không ngừng lặp lại. Cô mỗi một gục vào đầu gối, mấy lọn tóc rơi bên ngoài mũ áo lông, mềm mại buông rũ.

Phía trước còn đang kẹt xe, không biết bao lâu nữa mới đến, tài xế nhìn chằm chằm dòng xe phía trước vẫn không hề nhúc nhích, chẳng buồn quay đầu. Tô Thố mệt đến mức mí mắt không mở lên được, mệt mỏi nói: “Em ngủ một lát, đến trường học sư huynh gọi em nhé.” Nói xong cô dựa vào cửa xe, thật sự ngủ say.

“Ngủ như vậy không thoải mái, xe mà rung...” Trần Tử Gia không nói nữa. Anh nghiêng đầu nhìn cô lúc này hơi thở đều đều, mắt nhắm nghiền, hàng mi dài khê hấp háy, gương mặt trắng trẻo như một tờ giấy, nhưng là một vẻ mặt vô cùng thư thái, không vương chút phiền muộn nào tựa như một đứa trẻ sơ sinh. Anh cẩn thận đỡ bờ vai để cô nằm xuống, gối đầu trên đùi mình.

Anh cúi đầu nhìn cô, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên gương mặt cô, chỉ cầu mong cho khoảnh khắc này mãi mãi không trôi.

Đèn trong phòng sáng loá, Dương Tuyết cũng đã về. Hai người đều mang theo rất nhiều đồ ăn, đành phải ngồi đó giúp đối phương giải quyết mớ thực phẩm. Dương Tuyết miệng nhét đầy thức ăn, nói: “Tớ vừa xem bảng thành tích, cậu lại đứng nhất.”

Tô Thố chẳng có biểu tình gì “Ừ” một tiếng, cầm đầu ăn món sủi cảo Đông Bắc mà Dương Tuyết mang về, thật sự là thơm quá đi.

Hai người lặng lẽ trải qua mấy ngày với lịch trình ăn no thì lên mạng, lướt net mệt thì đi ngủ, sau đó thì học kì mới cũng bắt đầu.

Bạn học cùng khoa hơn phân nửa đều đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh hoặc suy nghĩ các hướng đi cho tương lai, số người dự tính thi ngành nghiên cứu sinh của khoa không nhiều, đếm đi đếm lại cũng chỉ có bấy nhiêu người, ai cũng thi ngành nghiên cứu sinh của các khoa khác, nhất thời cảm thấy khi cần dùng thì chẳng có bao nhiêu sách, những người đến tham gia tự học số lượng tăng lên đáng kể.

Tô Thố vẫn giữ thói quen học tập như trước đây, nhưng khi gần đến tháng tư, cô lại nhận lời Ứng Thần đến Tây Đại xem vở kịch tốt nghiệp của khoa kịch. Sinh viên năm tư sắp tốt nghiệp, bốn năm đại học cho dù có trôi qua thế nào thì cũng đã đi đến những tháng cuối cùng, nếu còn không trân trọng thì cũng sẽ chẳng còn quay lại được nữa.

Phòng sân khấu kịch náo nhiệt vô cùng, vẫn còn đang bố trí. Vẫn chưa có bối cảnh và đạo cụ nên không đoán được là sẽ diễn kịch gì. Những người đến xem náo nhiệt phần đông là con gái, đều ngồi ở nửa phía sau khán đài. Tô Thố chau mày, tình huống này thì diễn viên là ai cũng chẳng khó đoán. Ứng Thần dẫn cô đến ngồi ở vị trí hàng ghế thứ nhất nên liền tạo ra một trận xôn xao. Cũng may lúc này có người lên tiếng “Bạn ấy là em gái của Tô Trí”, lúc này những âm thanh bất mãn mới lắng xuống.

“Thói quen cũng không tệ lắm, dù sao ở đây mỗi ngày đều nhiều người như vậy.” Ứng Thần ngồi xuống cạnh cô giải thích: “Biết Trần Tử Gia đóng vai chính thế là liền lũ lượt kéo đến đây.”

“Đúng là hiệu ứng minh tinh.” Tô Thố nói: “Diễn thế nào thì chưa biết được, nhưng tuyệt đối không cần lo lắng khán giả nổi giận.”

“Cũng không thể nói như vậy, anh ấy tuy do chị sống chết quyết phải lôi đến cho bằng được, nhưng thật sự là có khả năng biểu diễn thiên phú, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc. À, bắt đầu rồi kìa.”

Rất nhanh liền có người bước lên sân khấu, Tô Thố chăm chú nhìn, trong đó có một người là Trần Tử Gia. Toàn khán phòng đột nhiên yên lặng như tờ. Không khí như vậy khiến cho Tô Thố biết rằng đây là màn này chính là đoạn cao trào của cả vở kịch.

Trần Tử Gia đứng nghiêng ngả bên cây cột giữa sân khấu, tinh thần lăm lệt, phảng phất nét khí thế kiên định không gì mô tả được, giống như vai diễn đó đang sống lại trên người anh, anh đang tuyên bố tín ngưỡng và tinh thần của mình. Tô Thố nghe được âm thanh truyền đến: “Ta và người đứng hai bên bờ sông sâu, nếu muốn cách đôi bờ mà nắm lấy tay nhau là đều không thể. Nếu người không từ bỏ được điều đó, người hãy xử tử ta đi.”

Khán phòng vang lên tiếng thét chói tai.

Tô Thố lật xem kịch bản, nói: “Sư tử, kịch bản của chị tốt lắm, hơn nữa đoạn đang biểu diễn quả thật rất xuất sắc.”

Ứng Thần vẻ mặt vui sướng, mỉm cười nói: “Cám ơn em đã khen. Nhưng mà nói thật, kịch bản này cơ bản là của người khác, chị chỉ chỉnh sửa cho phù hợp với tinh thần thời đại và yêu cầu của lãnh đạo trường học.”

“Trần Tử Gia diễn Ngưu Manh, vậy Tô Trí diễn vai gì? Ba Lạp sao? Đắt diễn không nhiều lắm.”

“À, nếu Trần Tử Gia diễn Ngưu Manh thì cần phải tìm một người ngoại hình tương xứng một chút để đóng Ba Lạp, hơn nữa quan hệ của bọn họ cũng khá tốt, rất phù hợp với nội dung tiểu thuyết, bởi vậy đành phải tìm anh ấy,” Ứng Thần bất mãn đích “Hừ” một tiếng, “Anh ấy cũng chẳng nhiệt tình, thấy ít đắt diễn liền muốn bỏ chạy.”

Hai người vừa xem biểu diễn vừa nói chuyện phiếm, trời cũng dần tối.

“ À, người diễn vai Quỳnh Mã là ai?”

“ Là một nữ sinh năm hai.”

“Nhưng sao năm nay lại chọn diễn vở “Ngưu Manh?” Tô Thố phẩy phẩy kịch bản, nghi hoặc hỏi.

“ A, em xem xong rồi sao? Tốc độ thật là làm việc nhanh quá”. Ứng Thần giải thích: “Kỳ thật cũng chính là tín ngưỡng và tinh thần, xã hội hiện nay lại đang thiếu thốn hai thứ này, thiếu thốn đến nỗi làm cho người ta thất vọng, đối với sinh viên đại học chính là như vậy. Nhưng mà chị nghĩ, một người nếu có thể vì tín ngưỡng của mình mà phấn đấu mà hiến thân, thì đều là rất xứng đáng.”

Tô Thố nâng cằm xuất thần nói: “Hơn hai ngàn năm trước, Socrates trước khi bị hành hình đã nói với phán quan, ý nghĩa chân chính của hành động chính là không màng đến nguy hiểm tính mạng. Ta được thần linh phái đến nơi này, như một con ruồi trâu trên lưng ngựa, nghĩa vụ của ta là kích thích nó chạy nhanh về phía trước.”

“Em thật sự rất thích triết học.” Ứng Thần chăm chú nhìn Tô Thố, trong mắt vừa có ý cười, vừa có chút kinh ngạc: “Tô Trí vẫn nghĩ em tham gia hội nghiên cứu triết học là vì nguyên nhân khác.”

Tô Thố mỉm cười, sau đó hỏi: “Hai người đã đăng ký xong visa chưa?”

“ Ừm, xong rồi.”

Không biết Ứng Thần rời đi khi nào, một lát sau liền vội vàng trở lại, chẳng nói chẳng rằng kéo Tô Thố đi về phía sau sân khấu, cô lật kịch bản đến trang cuối cùng rồi đưa qua, cũng không buồn xem Tô Thố có phải hay không đang mơ hồ, thẳng thắn nói: “Vốn hôm nay không định sắp xếp diễn màn cuối, nhưng giáo sư vừa bảo không kịp thời gian nên phải sắp xếp diễn tập hết trong hôm nay, mà nữ diễn viên chính lại không ở đây. Cho nên em có thể giúp đỡ một chút không, diễn dùm vai Quỳnh Mã đi.”

Tô Thố chớp chớp mắt.

“ Nhìn thế nào cũng thấy em rất phù hợp với hình tượng nhân vật. Kịch bản em cũng đã xem qua, rất đơn giản, không cần làm gì cả, chỉ cần ngồi trên ghế đọc thư là được, hoàn toàn không cần hành động gì, lời thoại đều là của Trần Tử Gia.”

Tô Thố khoe miệng vừa hạ xuống liền xoay người bỏ chạy; Ứng Thần và Tô Trí ngây người, sớm biết hai anh em họ đều có cùng một tật xấu, liền nhanh tay lẹ mắt, thoát cái đã chụp được cô, đem cô đẩy lên sân khấu.

Đứng ngây ngô vài giây trên sân khấu, Tô Thố mới nhận ra tình hình của mình, nhập gia đành tùy tục vậy, cô cố gắng hòa nhập vào hoàn cảnh hiện tại, nhưng dường như không thành công lắm. Cô tạo ra một dáng vẻ bàng hoàng đón nhận bức thư rồi ngồi xuống ghế. Vì đã xem qua kịch bản, Tô Thố biết màn này không hoàn toàn giống như mô tả trong tiểu thuyết, mà đã thêm một số yếu tố lãng mạn. Lúc này Ngưu Manh sẽ đem hồn phách của mình nhập vào người con gái mà anh yêu thương nhất, đọc lên nội dung trên bức thư, chính là cảnh Quỳnh Mã ngồi đó lẳng lặng đọc, ngoài nội dung bức thư ra, cô không biết gì khác.

Trần Tử Gia không biết từ khi nào đã đi đến phía sau cô, Tô Thố nghe được giọng nói anh vang lên từ phía sau, không cao không thấp, ôn nhu đủ để tan chảy trái tim của mọi cô gái. Tô Thố rời tầm mắt khỏi bức thư nhìn xung quanh, tất cả nữ sinh dường như đều đang nín thở, khán phòng yên ắng đến mức có thể nghe được âm thanh cây kim rơi trên mặt đất.

“Khi em còn là một cô gái xấu xí, Quỳnh Mã, anh đã yêu em. Khi đó em mặc một cái váy hoa, thắt một cái khăn quàng cổ nhả nhúm, mái tóc tết bím hất ra phía sau. Anh đã yêu em. Em còn nhớ ngày anh hôn lên tay em không? Lúc ấy em cầu xin anh bằng ánh mắt đáng thương ‘Sau này xin đừng làm vậy’. Lúc đó anh đã biết sẽ là bị kịch, nhưng xin em hãy tha thứ cho hành động này. Giờ đây anh lại hôn lên bức thư có tên em. Thế là anh đã hôn em hai lần, cả hai lần đều không được em đồng ý.”

Ngay lúc này, Trần Tử Gia đứng bên Tô Thố, tốc độ thật chậm cúi người xuống, đôi môi nhẹ nhàng áp sát gương mặt cô rồi lưu lại một dấu hôn trên má. Tô Thố bất giác hốt hoảng, cúi đầu xem thư, tư thế như thể chưa từng thay đổi.

Sau đó anh đứng lên, trước khi biến mất sau tấm rèm sân khấu anh quay đầu lại nhìn bóng hình cô độc giữa sân khấu, rồi đọc hết lời thoại còn lại, anh đọc rất chậm, mỗi từ phát ra đều như thể khiến không gian xung quanh quay ngược lại mười năm, cuối cùng đã trở về Italy của mấy trăm năm trước. Anh nói: “Vây nhé, tạm biệt, em yêu.”

Khán phòng yên ắng hồi lâu, khi tiếng vỗ tay vang lên thì đã là chuyện rất lâu sau đó.

Ứng Thần không vỗ tay theo, mà ngược lại, cô ôm lấy đôi vai mình, nhìn lên sân khấu bây giờ đã trống trơn, không nói nên lời.

Hội trưởng hội kịch thấy vẻ mặt cô quá đổi thất thần bèn vỗ nhẹ vai cô: “Này, tình tiết này tuy là trên kịch bản không có nhưng hiệu quả thật là quá tốt, Trần Tử Gia diễn thật xuất sắc, hay là dứt khoát sửa lại kịch bản luôn đi.”

“Không thay đổi. Vẫn diễn như cũ.”

Ứng Thần cười khổ. Anh ta có phải đang diễn đâu?

Cô nhìn bốn phía tìm Tô Thố, nhưng chỉ nhìn thấy một bóng lưng đang lặng lẽ rời khỏi, và một bóng dáng khác đang ngóng theo cô ấy, chính là Trần Tử Gia đang tựa vào tường.

“Cậu vừa làm gì thế?” Ứng Thần liếc anh một cái.

Trần Tử Gia ánh mắt né tránh: “Tớ không còn nhiều thời gian nữa.”

Hôm diễn chính thức Tô Thố cũng đi xem, khán phòng không khí náo nhiệt vô cùng, vở diễn thành công rực rỡ. Tấm thảm đỏ trải trên mặt đất biến thành một giáo đường cầu nguyện trang nghiêm, chỉ cần nhìn qua cũng có thể tưởng tượng ra những khung cửa sổ mang phong cách điêu khắc hào hoa vốn có của Baróc, bốn phía sân khấu lấp lánh ánh đèn lung linh huyền ảo.

Diễn xuất của Trần Tử Gia xuất thần hơn tưởng tượng của Tô Thố rất nhiều, dưới sự phối hợp của ánh đèn sân khấu và âm nhạc, rốt cuộc cũng diễn đến màn cuối, trong khán phòng không ít người đã lệ rơi như suối nước.

Sau buổi diễn, Tô Thố ngồi xe về trường, cô bất giác cảm thấy, chỉ vừa qua hết kỳ nghỉ đông mà sao dường như mọi thứ có vẻ như chưa kịp khô, như thể đã là thời tiết của những ngày hè dài?

Ngày tốt nghiệp đã gần kề, không khí trong trường xôn xao như thể ngày tận thế đang đến. Sinh viên năm tư lúi lúi hết mớ sách vở cũ của bốn năm ra, ngồi bên bờ hồ cầm cúi đọc. Tô Thố cùng các bạn cùng phòng mang theo nhiệt tình cách mạng hối hả đi mua lại sách, đã chuyển đi chưa đến một phần ba, Dương Tuyết đã xài sạch tiền túi, mua được một đồng tài liệu thi nghiên cứu sinh.

Tô Thố thấy gần đến giờ thì chào tạm biệt các cô bạn rồi ngồi xe đi Tây Đại tìm Tô Trí. Đã học đại học ba năm, nhưng cô chưa bao giờ bước vào phòng nam sinh. Một là cảm thấy phiền toái, hai là cảm thấy không cần thiết. Nhưng giờ đã gần tốt nghiệp, thầy giáo quản lý kí túc xá cũng chẳng buồn để tâm, cơ bản là mặc cho tự do ra vào. Phòng của Tô Trí ở lầu ba, bên ngoài là một hàng cây bạch hoa, ngăn lại ánh mặt trời chói chang nên trong phòng vô cùng mát mẻ.

22. Chương 22

Trong ký túc xá cái gì cũng có, chất đầy bừa bộn. Trên một chiếc giường trống có chất chồng một đồng sách lớn, Tô Trí và Trần Tử Gia đang cố thử moi một cuốn sách trong đám sách đó ra. Nhìn thấy Tô Thố tiến vào, Trần Tử Gia chỉ vào sách nói: “Nhìn xem có cần cuốn nào không?”

Tô Thố ngồi ở mép giường, bắt đầu lật từng quyển một, cuốn sách nào có thể dùng được, cuốn nào có thể mang về cho đám bạn mình. Từ đó cũng có thể sâu sắc nhận ra được hệ Quản lý học và hệ Vật lý học khác

biệt to lớn ra sao, đồng tài liệu sách giáo khoa này không thể nói là xem không hiểu, nhưng cũng không thấy có nhiều thú vị.

Trong sách nhẹ nhàng rơi ra mấy tấm giấy, mặt trên giấy viết những chữ tiếng Anh chi chít nhưng ngay ngắn. Chữ viết tiếng Anh kia vô cùng xinh đẹp, Tô Thố đã bị thu hút, không khỏi nhìn nhiều thêm vài cái. Những dòng chữ tiếng Anh ấy tối nghĩa khó hiểu ấy, lấy trình độ của Tô Thố mà nói, muốn nhìn vào đó là có thể hiểu rõ cơ hồ là một nhiệm vụ rất khó khăn.

Trần Tử Gia thấy cô đang nhìn mấy tấm giấy ấy, sững sờ một chút, liền ôm vài cuốn sách đặt tới trước mặt Tô Thố, cũng ngồi lên trên chiếc giường trống kia: “Là anh viết .”

“Đọc không hiểu, ” Tô Thố ngẩng đầu khe khẽ mỉm cười, lại cúi thấp đầu xuống, đem mấy tờ giấy cất vào trong cuốn sách kia: “Em từ lâu rồi đã phát hiện ra tiếng Anh của em hết cú nổi rồi.”

” Bữa tiệc chúc mừng kết thúc vở kịch tối hôm đó, em không tới.”

Tô Thố nghiêm túc nghiên cứu chồng sách kia, “Uhm” trả lời một tiếng: “Dạ, Dương Tuyết nói giáo sư Bạch bỗng nhiên tìm em, em đã quay về trường. Em nhớ là mình có nói với Ứng sư tỷ rồi mà.”

Trần Tử Gia không nói gì. Tô Thố biết anh ấy đang nhìn mình, cũng không nói chuyện, liền cứ như vậy lật sách. Ký túc xá yên tĩnh lạ thường.

Lúc này giọng nói của Tô Trí cất lên cũng rất lớn. Anh ấy ở bên đầu kia cất giọng hỏi cô: “Nghỉ hè em không về nhà đúng chứ? Muốn anh cầm gi lên cho em không?”

“Không cần đâu anh, em cũng đâu phải anh. Anh có khi nào nhìn thấy em đi ra ngoài xách một đồng hồ chưa hả?”

Hơn mười ngày sau, anh ấy và Ứng Thần sẽ cùng nhau về nhà một đoạn thời gian để chia tay với người thân, sau đó lại trở về thành phố, đáp máy bay đi nước Pháp, bắt đầu ở nơi đó sống một cuộc sống của những du học sinh. Có thể thấy rằng, dựa vào sự quan tâm yêu thương của bậc phụ huynh, đồ đạc mang theo của bọn họ xách không nổi nữa rồi.

“A Thố, anh hỏi em, ” Tô Trí đình chỉ việc thu dọn đồ đạc, thần thái vui vẻ vô cùng đi lại: “Anh đi rồi em vui mừng lắm đúng không? Nhịn anh suốt ba năm, từ nay rốt cuộc cũng không còn người léo nhéo bên tai em rồi hả ?”

Nhận ra ngay sự nghiêm túc của anh trong câu hỏi kia, Tô Thố ngửa mặt lên mỉm cười. Nhẹ giọng nói: “Không có chuyện đó đâu. Dù có đi đến đâu chẳng nữa anh vẫn là anh trai em.”

Khuôn mặt cô ngập tràn nét cười, thần sắc thản nhiên. Hốc mắt của Tô Trí cay cay, anh quay đầu đi, rồi giật mình cảm thấy, ba năm nay, hai anh em mặc dù ở chung một thành phố, trường học cách nhau gần như vậy, nhưng so với trước kia hai người họ ngược lại còn xa lạ nhiều hơn. Rất nhiều khi, tuy rằng là anh trai em gái, nhưng về tấm lòng, trái lại còn không bằng được với một người dưng. Đáy lòng anh lại thở dài một hơi, nhìn thấy Tô Thố cúi đầu, bèn liếc mắt ra hiệu với Trần Tử Gia.

Chọn xong sách, Tô Thố đi khỏi ký túc xá nam, Trần Tử Gia đuổi theo, hai người sóng vai đi xuống dưới lầu.

“Tổng quân thiên lý, chung tu nhất biệt. ” (Tiến nhau ngàn dặm thần thờ, cuối cùng cũng phải có giờ chia tay.) Tô Thố có tâm trên ghẹo, nói như vậy.

Cô nhìn quanh bốn phía, nhưng bông hoa Ngọc Trâm trong hoa viên chen chúc nhau từ trong đám lá xanh nhô đầu ra. Trong cảnh chiều hôm mông lung, từng nhành hoa trắng leo trèo trên những tán lá xanh tươi, giống hình ảnh chiếc thuyền trắng nhỏ lênh đênh trên biển xanh rì rào vỗ sóng, không biết lênh đênh đâu là bến bờ.

“Anh cũng phải đi rồi.” Ánh tà dương kéo bóng dáng anh trở thành vừa thẳng vừa dài, “Sắp tốt nghiệp rồi, Hứa Nhất Hạo cũng phải quay trở lại.”

Tô Thố để một đồng sách vào giỏ xe, sau đó nói: “Thế giới thật nhỏ, dù ở đâu cũng có thể liên lạc.”

Hai hàng lông mày anh thoáng nhăn lại, khuôn mặt anh tuần sinh động làm cho người ta tan nát cõi lòng. Tay Tô Thố đặt trên hai tay lái xe đạp, hai tay anh cũng không khách khí phủ lên trên, đem tay Tô Thố nhốt vào lòng bàn tay mình, giống như một khối ngọc, không tính là quá ấm áp.

Anh ấy nói, Mễ Thi tựa như em gái của anh. Lúc còn rất nhỏ, cô ấy từng bởi vì sự trêu ghẹo của anh mà thiếu chút nữa chết đuối ở trong hồ, chính cô ấy cũng không nhớ được, nhưng anh thì luôn thấy áy náy đến tận bây giờ. Sau khi lên đại học, anh không nghĩ tới cô ấy cũng tới Tây Đại, anh tận tâm tận lực quan tâm cô bé, giống như là Tô Trí đối với em vậy. Bởi vì nguyên nhân của cô ấy, các cô gái khác cũng sẽ không có suy gì khác với anh, nhất thời cũng cảm thấy giải thoát. Cô bé khi nào thì thích anh, anh hoàn toàn không biết. Khi đó anh liền cùng cô bé nói rất rõ ràng, nhưng cô bé vẫn nói với anh, chỉ cần anh còn chưa có bạn gái, cô bé sẽ luôn ở bên cạnh anh. Cô bé là một người quật cường như vậy——

Trời chiều dần dần biến sắc, Tô Thố thất thần nhìn đám hoa Ngọc trâm có màu hồng đào, như ngâm trộm nghe lời nói của người bên cạnh, cảm thấy cảnh vật trước mặt giống như nước chảy róc rách.

“Mễ Thi rất tốt.” Tô Thố mỉm cười, nói, “Em thật thích bạn ấy.”

“Nói với anh, em có đồng ý với con bé chuyện gì không?” Đuôi lông mày của Trần Tử Gia nhảy dựng, trán định hỏi.

“Làm sao mà em biết chứ? Quen Mễ Thi cũng lâu như vậy rồi, nói không biết bao nhiêu chuyện rồi, làm sao biết được đã đồng ý chuyện gì và không đồng ý chuyện gì chứ.” Tô Thố trả lời thông dong, thần sắc bất động lui về phía sau một bước, Trần Tử Gia phát hiện động tác của cô, cúi đầu nhìn, biểu cảm trên mặt biến mất ngay trong chớp mắt; một sức mạnh nào đó không biết tên, từ mỗi góc trong cơ thể xuyên lên, điều khiển anh cầm lấy tay cô, gần như là ngăn cản lại việc cô rời khỏi bãi đậu xe, kéo cô rơi vào trong lòng mình. Anh nắm khít khao như vậy, dù thế nào cũng không chịu buông.

Tô Thố lại không hề để ý bàn tay mình bị nắm khít khao ấy và khe hở sát sao giữa hai người, cô ôn hòa nhã nhặn, vẫy tay với mấy cô bé nữ sinh. Những nữ sinh này đến đây đều là vì muốn chụp ảnh chung với Trần Tử Gia, đang thấp thỏm không yên thì nhìn thấy Tô Thố vẫy tay cùng các cô, như kiểu được nhìn thấy giọt nước trong sa mạc vậy, mấy cô ấy cấp tốc chạy đến chỗ họ.

Tô Thố chưa bao giờ nhìn thấy Trần Tử Gia ở trước mặt người ngoài thất lễ, ở trước mặt các em lớp dưới đương nhiên sẽ càng không để chuyện đó xảy ra. Anh lần đầu tiên đánh giá lại cô, lắc đầu cười khổ, chậm rãi nói tay, quay đầu nhìn về mấy em sinh viên lớp dưới, cười lịch sự. Nụ cười này đã hút hồn mấy cô gái nhỏ, khuôn mặt họ đỏ hồng lên như quả táo, lúng ta lúng túng nửa ngày không biết mở miệng thế nào.

Nhận lấy chiếc máy ảnh trong tay của một em sinh viên năm nhất, Tô Thố cười khanh khách: “Tôi chụp ọi người một bức nào.”

Đèn flash lóe lên, trên flat screen TV của máy ảnh hiện lên nụ cười hạnh phúc của các em ấy, loại hạnh phúc rất đơn giản đó.

Buổi lễ tốt nghiệp của sinh viên năm tư ngày đó Tô Thố bởi vì công việc của phòng thí nghiệm đã đi cùng giáo sư Bạch đến Tây Đại một chuyến. Cô đạp xe lướt qua từng ô bãi cỏ vuông vắn. Một đám sinh viên tốt nghiệp năm tư cầm trong tay tấm bằng tốt nghiệp và tấm bằng học vị đứng ở mỗi góc sân trường lớn tiếng ồn ào. Mọi người mặc đồng phục học sĩ thật dài, cũng hoàn toàn không biết nóng là gì, lưu luyến các nơi trong trường học, lớn tiếng ồn ào nói giỡn. Nhưng vẫn có những cảm xúc vô cùng lúng túng. Vài năm thời gian, thời gian như bóng câu, Tô Thố có thể tưởng tượng, tâm tình của bọn họ bây giờ phong phú dị thường, lại rất khó để miêu tả ra cảm giác rõ rệt nhất trong đó.

Thời điểm rời khỏi phòng thí nghiệm, thời gian đã rất trễ rồi. Vầng trăng lưỡi liềm kia như mộng du lướt qua các ngọn cây, dưới bầu trời đầy sao lấp lánh, trên mặt cỏ khắp nơi đều là người, một cây đàn ghi-ta, mấy lon bia, tiếng ca khàn khàn càng lúc càng xa; hát ca lệ rơi đầy mặt, không biết hôm nay là ngày nào, không biết bản thân mình tỉnh táo hay đang trong cơn mơ.

Mỗi người đều biết, lại tự dựng ình một cái mốc, bất luận là đẹp hay xấu, dù sao cũng do chính mình xây dựng lên.

Ngày hôm sau buổi lễ tốt nghiệp, Tô Trí liền mang theo Ứng Thần trở về nhà. Trước kia các bạn hồi trung

học cũng có một số đã về, phần lớn là đều học nghiên cứu sinh, nam nữ đều có. Đã hơn một năm không gặp mặt, thời điểm gặp mặt thì cực kỳ náo nhiệt, vừa cảm khái vừa thổn thức không thôi. Thời trung học quan hệ giữa các bạn với nhau có thể thân thiết vô cùng, thân thiết đến mức không có chuyện gì là không nói được, suốt đêm không ngủ thức trắng tâm sự đến hừng đông, là một loại tín nhiệm vô điều kiện.

Bọn họ có một cuộc tụ tập ở nhà một bạn học, mượn rượu mạnh dạn nói chuyện kinh nghiệm, chuyện lý thú, chuyện tình yêu trong quá trình học đại học.... Nhìn thấy Ứng Thần, mọi người nháy mắt ra hiệu với Tô Trí, dù thế nào phải chúc rượu cô. Ứng Thần uống có mấy chén đã gần như say, ngồi cùng một chỗ tán gẫu với các bạn nữ khác, nghe các cô nói về chuyện thời còn học trung học, đều là chuyện cô chưa từng nghe qua.

Một cô bạn rất hay nói, nhìn Ứng Thần nói: “Khi đó Tô Trí trong trường học là vương tử trong lòng mọi người đó, kiêu ngạo, thậm chí có chút tự cao tự đại. Vậy mà bây giờ cứ nhiên bị bạn quản giáo được.”

Ứng Thần bật cười, cô thật sự không biết đây có tính là khen ngợi không nữa, bèn khách khí trả lời: “Mình có nghe Tô Thố nói qua.”

Cô bạn kia hít vào vài tiếng nói: “Tô Thố a, thật sự là vô cùng xinh đẹp, khí chất cũng tuyệt lắm. Mỗi lần cô bé tìm đến Tô Trí, ánh mắt của đám con trai trong lớp lúc nào cũng sáng như đèn pha. Cô bé hiện tại có bạn trai rồi đúng chứ?”

Sau một lúc sững sờ Ứng Thần lắc đầu: “Không có.”

Một cô bạn khác giật mình: “A, chưa ? Tổ cứ nghĩ người theo đuổi cô bé đó sẽ xếp thành hàng dài.”

Tán gẫu mãi các cô ấy cũng chỉ nói về chuyện các bạn học cùng trường hồi trung học, Ứng Thần không có chung đề tài nói với các cô bạn, nên đi ra một bên bắt đầu lật xem quyển album ảnh. Người bạn chủ bữa tiệc này thích chụp ảnh, mấy cuốn dày cộm cộp thế kia có thể dùng để giết thời gian. Loại hình ảnh chụp phong phú, mỗi một tấm chụp đều đẹp không cách nhau là mấy, sắc thái miễn cưỡng làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Khi ánh mắt của cô dừng trên một bức ảnh chụp, ánh mắt như muốn lòi ra, như kiểu bị người ta hạ chú, kinh ngạc, đủ loại tình cảm ngạc nhiên thay nhau đánh úp đến.

Không biết bao lâu sau cô mới làm giảm đi khiếp sợ, vội vàng nghiêng đầu, sốt ruột kêu: “Tô Trí, qua đây đi!”

Tô Trí loạng choạng đi tới. Hắn uống có đến bảy phần say rồi, nhưng khi nhìn vào bức hình, độ cồn trong người bỗng chốc tiêu tan hết, sự chấn động và kinh ngạc so với Ứng Thần chỉ có hơn chứ không kém. Đầu óc anh phản ứng so với lúc bình thường nhanh hơn, kiểu như trong đại não bị một vật gì đó va chạm vang lên một tiếng nổ cực lớn.

“Anh xem, nam sinh này có khí chất rất giống Hứa Nhất Hạo?” Tầm mắt Ứng Thần dán chặt lên bức hình đến cả chớp mắt cũng không dám, thấp giọng nói. Cô cũng biết Tô Trí sớm đã nhìn ra, nhưng vẫn không nhận được nói ra, như là muốn xác nhận.

“Ừ.” Giọng nói Tô Trí phien muộn, giống như từ bụng vọng lại.

Trên bức ảnh chụp tiết trời đang vào đầu xuân, Tô Thố và một cậu nam sinh đang đứng dưới gốc cây Lê, trên cây hoa Lê nở rộ um tùm, những đóa hoa nở sau tranh nhau với đóa hoa nở trước, giống như hoa tuyết rơi vậy, bay từ cành cây với màu mực xanh lao xao tới bờ vai hai người họ. Tô Thố hơi ngẩng đầu, trên mặt là một kiểu nụ cười vô thanh mà dịu dàng, một nụ cười chân chính phát ra từ tận đáy lòng, cặp mắt của cô giống như một hồ nước với làn gió xuân ve vuốt trên mặt hồ. Không cần phải nói Ứng Thần là chưa từng gặp qua nét mặt này, ngay cả Tô Trí cũng chưa gặp qua nữa là. Khuôn mặt của cậu nam sinh ấy tuy rằng đang quay mặt đi nhưng vẫn lộ ra nét đẹp bóng loáng, mũi dọc dừa, cái trán và chiếc cằm tròn bóng, thật sự rất khôi ngô tuấn tú, trong bức ảnh chụp cậu ấy hơi cúi đầu, giơ tay vén lên những lọn tóc của Tô Thố phân tán ở trên tóc mai, động tác của cậu ấy rất nhẹ, như kiểu vài sợi tóc kia là toàn bộ thế giới, những thứ trân quý nhất của cậu hay sao đó. Con mắt đen dài xinh đẹp đang lặng lẽ nhìn Tô Thố, chỉ nhìn cô ấy. Hai người cứ như vậy đối diện với nhau, thời gian tựa hồ cứ như vậy ngưng lại.

Trong bức ảnh chụp hết thảy đều đẹp như vậy, giống như cảnh tượng xuất hiện trong mơ, chứ không phải sự thật. Trong lúc ngẩn ngơ ấy, Ứng Thần còn tưởng rằng do mình bị ảo giác. Cô ngưng lại ánh mắt, nhìn

đóng đinh một lát trên hai bóng dáng dưới gốc cây Lê kia, mới tin đây không phải là ảo giác.

Tô Trí không biết mình đã dùng bao lâu mới chuyển từ trong khiếp sợ sang tỉnh táo lại, gọi người bạn học là chủ nhà tới.

“Ảnh chụp là chuyện gì vậy? Cậu nam sinh này là ai?”

Người bạn này từng là bạn đồng cấp với Tô Trí, quan hệ coi như không tệ; lúc học trung học bị bệnh nặng phải tạm nghỉ học nửa năm, bởi vậy mới bị đẩy xuống một cấp học lại, sau đó học cùng lớp với Tô Thố.

“À, cậu ta?” Người bạn đó nhìn thấy biểu cảm bất định của Tô Trí, lập tức cũng tỉnh rệu, giải thích nói: “Cậu ấy là Giang Vi Chỉ đó.”

“Giang Vi Chỉ?” Tô Trí nhai đi nhai lại cái tên này.

“Bạn học trung học của tôi. Khi đó sự nổi bật của cậu ấy ở trường học không ai bì kịp, ngay cả cậu cũng không sánh bằng cậu ta đâu. Tầm hình này là lần đó năm cuối cấp đi chơi xuân tôi chụp lại, đại khái là vào thời điểm tháng ba tháng tư. Lúc đó một mình tôi mang theo máy ảnh lang thang trên núi, kết quả liền nhìn thấy hai người bọn họ, hai người đó với bộ dáng này đứng ở dưới tàng cây, trong ánh mắt của bọn họ chỉ nhìn thấy đối phương. Loại cảnh tượng đẹp như tranh vẽ đó, tôi nhìn không được ngứa tay vô cùng, âm thầm chụp lại. Bởi vì là chụp lén, nên bọn họ đều không biết.”

Mí mắt Tô Trí nhảy dựng lên, anh cúi đầu nhìn ảnh chụp, trầm tư nói: “Giang Vi Chỉ? Trong trường học có nhân vật như vậy ư, sao tôi lại hoàn toàn không biết nhỉ?”

“Cậu ấy năm ba trung học mới chuyển trường tới, cậu đương nhiên không biết cậu ta. Cậu ta là nhân vật thiên tài, quả thực không phải là người phàm a. Cho nên sau này. cha mẹ cậu ta đều là giáo sư đại học, gia giáo vô cùng tốt, người cũng thông minh, đa tài đa nghệ. Piano đàn rất khá, đã giành được cấp 9; cờ vây cũng không tệ, có bạn học đã từng nhìn thấy cậu ta chơi cờ cùng Tô Thố, thua cũng không nhiều. Những hứng thú đó không khác biệt lắm với Tô Thố, cho nên sau này cậu ta và Tô Thố mới có thể đến với nhau. Thành tích của cậu ta cũng vô cùng tốt, từ sau khi cậu ta chuyển đến, mỗi lần đều xếp thứ nhất, cao hơn rất nhiều so với người xếp thứ 2. Học kỳ một năm ba trung học cậu ta tham gia cuộc thi Vật lý toàn quốc, giành được giải nhất, trực tiếp được tuyển thẳng vào đại học, à, chính là trường đại học mà Tô Thố hiện tại học đó.”

Tô Trí kinh ngạc, ngã xuống trên ghế sofa. Hắn ôm đầu tự lẩm bẩm: “Thì ra là như vậy.”

Ứng Thần nhìn bức ảnh chụp, cũng mù tịt không rõ manh mối. Trầm mặc một lúc cô hỏi: “Chuyện của Giang Vi Chỉ và Tô Thố, các bạn học đều biết sao?”

“Rất ít người biết. Hai người bọn họ khi đó rất cẩn thận giấu giếm, dù sao cũng là học sinh cuối cấp. Tôi trước khi lang thang trên núi gặp phải bọn họ, hoàn toàn không biết chuyện. Hơn nữa sau này Giang Vi Chỉ qua đời.”

Tô Trí đứng bật lên: “Sao lại thế?”

Trên mặt người bạn học hiện lên biểu cảm thương xót, thấp giọng nói: “Cứu người. Chính là chuyện sau khi chơi xuân kết thúc không bao lâu. Giang Vi Chỉ thấy có người nhảy sông, cũng nhảy theo xuống, kết quả người thì cứu được lên, nhưng cậu ấy lại bị mắc kẹt lại. Các thầy cô rơi nước mắt nói ông trời ghen ghét kẻ có tài, cho nên mới sớm như vậy đã lấy đi sinh mệnh của cậu ấy. Thật giống như ngôi sao băng chợt lóe lên rồi biến mất a, ” Nói xong cậu bạn ngừng một chút, hít sâu một hơi, “Sau này chúng tôi mới biết được, bạn nữ nhảy sông đó là muốn tự sát, nhưng người tự sát không chết, một người bạn học tốt như vậy lại. đoạn thời gian đó, tất cả mọi người đều âm thầm mừng cô bạn đó.”

Tô Trí im bật hàn toàn. Ứng Thần im lặng, còn coi như có lý trí: “Vậy sau đó, A Thố như thế nào?”

“Lễ truy điệu và lễ tang cậu ấy đều không tới, tất cả mọi người đều đi tìm cậu ấy, nhưng không có người biết cậu ấy đã đi nơi nào. Nhưng thời điểm trong trường học, cậu ấy nhìn không hề có sự thay đổi nào, thật sự cái gì cũng không thay đổi, ngoại trừ việc thay thế được Giang Vi Chỉ trở người xếp thứ nhất khối. Tô Trí, cậu cũng biết, Tô Thố lúc trước đó thành tích cũng không được tính là tốt, tôi là bạn học của cậu ấy nửa năm, lại ngồi sau cậu ấy, trừ lúc lên lớp học bài, trước nay chưa từng thấy cậu ấy sờ qua sách giáo

khoa, trong cặp của cậu ấy luôn nhét loại sách khác, những cuốn mà ngay cả tên chúng tôi cũng chưa từng nghe qua, cũng không phải là sách phục vụ cho phương diện học tập. Bình thường các bài tập cậu ấy đều trực tiếp lấy của Giang Vi Chỉ chép xong rồi nộp bài, Giang Vi Chỉ cũng không quản, chỉ nhìn cậu ấy mỉm cười nhẹ nhàng; cậu ấy thậm chí còn tận lực học bút tích của Tô Thố, giúp cậu ấy làm bài tập, Thầy giáo có một lần đã phát hiện ra. Nhưng, một Tô Thố như vậy, lần thi tháng cuối cùng đó, như một kì tích cậu ấy đã giành được vị trí xếp thứ nhất toàn trường với điểm số cao nhất, sau này thi cao đẳng cũng vậy, cho nên mới dễ dàng thi được vào Hoa Đại.”

Ứng Thần cùng Tô Trí mờ mờ nhìn nhau, sự kinh ngạc đã không còn, chỉ còn lại không biết phải làm sao. Không có người biết phải làm sao bây giờ. Chân tướng rõ ràng rành, bọn họ ngược lại mất đi dũng khí tiếp tục tìm hiểu đi sâu vào câu truyện.

Người bạn học dừng lại thở dài: “Sau này cũng có bạn đoán được quan hệ bất thường của bọn họ, cũng không có người ở trước mặt Tô Thố nhắc tới Giang Vi Chỉ, sau đó, chúng ta cũng đều học đại học khác nhau. Thời trung học cũng như vậy mà đi qua.”

23. Chương 23

Dịch: Luxarita

Bước vào mùa hè, các lớp học hè trong khoa lại bắt đầu.

Từ phòng thí nghiệm đi ra, Tô Thố cũng không đi gấp, cô đứng một mình bên ngoài đại sảnh của Học viện Vật lý, nhìn bốn bức tường quanh đại sảnh treo đầy những tấm hình của các nhà vật lý tốt nghiệp từ học viện và những phần giới thiệu về họ. Có thể khẳng định những tấm ảnh này chưa phải là những tấm hình đẹp nhất của những nhà vật lý học đó, nhưng vẫn có thể nhìn ra được các phần tử tri thức của thể hệ trước mang một nét khí chất rất đặc biệt, khuôn mặt thanh thoát, ánh mắt với thần thái sáng ngời, mỗi người đều toát lên vẻ ôn hòa nhưng cơ trí.

Khi Tô Trí tìm thấy cô, phát hiện cô đang kiếng chân dùng một tờ khăn giấy cẩn thận lau chùi bụi bặm bám trên khung ảnh bằng thủy tinh. Sau khi lau xong cô lùi lại một bước, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên đó, cái nhìn sâu lắng và tĩnh lặng.

“A Thố”, Tô Trí chờ cho cô xem đủ mới gọi: “Ngày nào cũng lên lớp mà em còn xem chưa đủ sao?”

Nghe thấy giọng nói, Tô Thố rất nhanh quay đầu lại, nhìn thấy dáng người quen thuộc đến vậy, cô bất giác bật cười: “Anh về lúc nào? Sao lại về trước hai ngày?”

“Mới về đến sáng nay, giờ qua đây tìm em.”

Hai anh em đi ra ngoài, ánh nắng tháng bảy đúng là chẳng nể mặt ai, phơi đến nổi mặt đất như thể đang nở hoa nắng, nhìn về phía xa con đường bằng phẳng lấp lánh như một dòng sông bạc, biến mỗi khu nhà trong trường học thành những hòn đảo cô độc. Đối diện với thời tiết đáng sợ như vậy phần lớn con gái sẽ giương một cái ô che nắng, nhưng Tô Thố trước nay lại không có thói quen này, tiêu sái để mặc cho ánh nắng nhuộm hồng gương mặt.

Thời tiết gay gắt làm cho cả hai chẳng ai muốn mở miệng, chỉ nhìn chằm chằm lên con đường mà cảm cúi đi. Cho đến khi Tô Thố phát hiện hai người đã muốn đi đến cửa tây, ở đó đang đậu một chiếc xe màu đen nhìn rất quen mắt.

“A, chúng ta đang đi đâu?” Tô Thố như tỉnh mộng.

Tô Trí thuận thực mở cửa xe, đẩy cô vào xe rồi bản thân cũng ngồi vào.

“Trần Tử Gia, rốt cục cũng bắt được em ấy đến đây, chậm một chút nữa thì chẳng biết phải đi đâu tìm người”, người ngồi ở ghế đối diện thở phào, quay đầu nhìn Tô Thố, trên mặt đầy ý cười, “Trước đó anh đã

hỏi qua Dương Tuyết, được biết là ngày mai ngày mốt em đều không có tiết cũng không có thí nghiệm, cho nên đừng nói là em có việc.”

Tô Thố trừng mắt với anh một cái, sau đó quay sang nhìn Trần Tử Gia này giờ vẫn chưa lên tiếng mà chỉ nhìn cô mỉm cười: “Chào sư huynh.”

“ Gần đây em bận lắm sao? Từ khi tốt nghiệp đến nay chưa nhìn thấy em bao giờ”

“ Vẫn ổn.” Tô Thố mỉm cười.

Chiếc xe lẳng lẳng lăn bánh, cổng trường phía Tây là khu ký túc xá dành cho các cán bộ của Hoa Đại, cũng xem như là một phần của trường, tài xế lái xe rất chậm. Khu này Tô Thố rất ít khi đến, cũng không quen thuộc. Rẽ nhiều lần trên con đường rợp bóng cây, Tô Thố nhìn thấy một hàng cây bạch hoa mọc san sát, những khu nhà nhỏ đang núp sau hàng cây.

Hứa Nhất Hạo bỏ hai tay vào túi, đứng dưới tán cây bạch hoa ven đường, áo sơ mi trắng quần màu tro, đã hơn một năm không gặp, gương mặt anh vẫn là nét trầm tĩnh như trước đây, nhưng thoát nhìn có vẻ gầy hơn trước một chút, ngoại trừ điểm này ra thì hầu như chẳng có gì thay đổi.

Tô Trí mở cửa xe, ngoắc tay với anh ta. Hứa Nhất Hạo đi tới, vừa vịn tay lên cửa thì nhìn thấy Tô Thố bên trong, nét cười trên mặt đột nhiên biến mất, đôi mắt đen láy càng trở nên sâu thẳm, có một sự sắc bén mà trước nay chưa từng có. Cửa xe vừa mở, hơi nóng liền bay vào, lượn lờ xung quanh mỗi người.

Nhìn thấy anh, Tô Trí nhớ tới kia tấm ảnh kia, cũng có chút thất thần, Trần Tử Gia chú ý tới thần sắc Tô Trí có chút kỳ quái, đang định nói, Hứa Nhất Hạo rút cuộc cũng ngồi vào ghế sau.

“ Biết cậu về từ tuần trước, cho nên mới hẹn cậu ra ngoài họp mặt, dù sao chúng ta đều đã tốt nghiệp.” Trần Tử Gia cảm khái, nhìn về phía sân trường xa xa, “Trường học cũng không còn là của chúng ta.”

“ Em không biết nhà anh cũng ở trong này”, Tô Thố nghiêng đầu nhìn anh, cười nói, “Trước đây em từng đi lạc ở đây một lần, suýt nữa đã chẳng tìm được đường ra.”

Hứa Nhất Hạo ánh mắt nhìn thẳng còn đường phía trước, không hề nhìn cô, chỉ “ừ” một tiếng với Trần Tử Gia xem như trả lời.

Trần Tử Gia muốn tiếp tục câu chuyện của Tô Thố, anh nói đùa: “Ở đó mà em cũng có thể lạc đường sao? Em có biết nhìn theo hướng mắt trời tìm đường không?”

“Đó là buổi tối, làm gì có mặt trời chứ? Đèn đường cũng đột nhiên không sáng nữa”, ánh mắt Tô Thố sáng đến nỗi nhìn như màu xanh, “Em còn tưởng rằng sẽ gặp ma..”

Nghe đến đây Trần Tử Gia nhú mày: “Nửa đêm? Một mình em ư?”

Hứa Nhất Hạo lúc này mới nhìn Tô Thố một cái, nhưng cũng chỉ chốc lát ánh mắt liền né tránh, lời nói không mang theo chút cảm xúc gì: “Không an toàn.”

Tô Trí cười ngặt nghẽo: “Em ấy có sợ mấy thứ này bao giờ. Lúc nhỏ sau khi được nghe kể chuyện Tông Định Bá bắt quỷ, ngày nào em ấy cũng trốn ra ngoài lúc nửa đêm, lủi khắp các ngõ ngách trong sân. Đến khi bố mẹ tìm được thì em bảo chỉ muốn biết trên thế giới này có thực sự có linh hồn hay không, nếu thật là có thì có thể giao lưu với họ không..”

Tất cả mọi người đều cười, Hứa Nhất Hạo cũng không ngoại lệ, đáy mắt rốt cuộc cũng có thể thấy được ý cười.

“ Anh còn nhớ sao, em chẳng còn chút ấn tượng nào cả”, Tô Thố liếc Tô Trí, lắc đầu, cười cười.

Chiếc xe vẫn lăn bánh đều đều, Tô Thố đoán chừng còn khá lâu mới đến, nên lôi máy tính ra đặt trên đùi, bắt đầu gõ bàn phím. Tốc độ nhập dữ liệu của cô rất nhanh, đồng thời còn có thể thỉnh thoảng nói chuyện phím với mọi người.

“ Làm gì gấp vậy?” Tô Trí nhìn cô, cười nói: “Thật sự là đang tranh thủ từng phút từng giây.”

Tô Thố làm điệu bộ như thể đang vuốt râu: “Thời gian đã trôi đi thì không bao giờ trở lại”, sau đó lại cầm cúi nhập một dòng số liệu, sau đó ôm cổ nhìn chằm chằm vào máy tính, chờ đợi nó xây dựng biểu đồ.

Xe đến vùng ngoại ô, dừng ở trước cửa một ngôi nhà ba tầng nhỏ, khu đồi này toàn những ngôi nhà tinh tế như vậy. Tô Thố theo sau Trần Tử Gia vào nhà, nghe anh nói là nhà của một ông chú nào đó. Bởi vì họ đang sống ở nước ngoài nên căn nhà này để trống.

Xuyên qua một hoa nhỏ viên, mấy người họ bước vào ngôi nhà. Tô Thố đi sau cùng, khi đi vào những người khác đều đã đổi dép lê. Trần Tử Gia vòng ra phía sau cô, đưa tay đỡ lấy cái ba lô nặng trĩu của cô. Tô Thố không quen có người giúp cô mang túi, đang định mở miệng từ chối thì cảm nhận được một ánh mắt nhìn qua, phảng phất cảm giác buốt da như gió đông thổi.

Cô cẩn thận ngẩng đầu lên, Mễ Thi đang đứng ở cầu thang, khóe miệng nở nụ cười đáng yêu như thiên thần, ánh mắt nhìn cô như phóng điện. Tô Thố không nói tiếng nào, nghiêng người né Trần Tử Gia, bỏ ba lô xuống đưa cho Tô Trí xách hộ, cúi người thay giày. Tô Trí nhìn em gái có chút đăm chiêu, rồi đành cười khổ nhìn Trần Tử Gia.

Lúc lên lầu Tô Thố lay người Tô Trí, thấp giọng hỏi: “Còn bao nhiêu người nữa sẽ tới?”

“Chỉ có mấy người họ thôi, em đều quen mà.”

Quả thực đều quen. Những người khác đều trong dự đoán, nhưng sự có mặt của Lâm Tịnh lại nằm ngoài dự đoán của cô. Cô xuất hiện cùng với Vương Thẩm, hai người họ tay trong tay, nét mặt và hành động đều hiện rõ sự thân mật, cho người ta cảm giác giống như Tô Trí và Ứng Thần, là cái vẻ của những cặp vợ chồng lâu năm.

Tô Thố phát hiện tất cả những người ở đây dường như đều đã quen thuộc đối với sự xuất hiện của cặp đôi này, hoàn toàn không có cảm giác, như thể chỉ có mình cô kinh ngạc. Hứa Nhất Hạo đang ngồi trên sofa, anh đứng lên bình thản qua chào hỏi hai người họ. Lâm Tịnh nhìn Hứa Nhất Hạo, thần thái có vẻ không hề thay đổi, chỉ nói “Anh về lúc nào?” Những lời này thanh âm có chút run rẩy, sắc mặt Vương Thẩm căng thẳng, siết chặt bàn tay đang đặt trên eo cô.

Sau màn chào hỏi mọi người đều cùng ngồi lại phòng khách. Dưới ánh nắng buổi chiều, từng hàng bóng cây lần lượt đổ rợp khắp phòng.

“Đã lâu không gặp”, Vương Thẩm hí mắt cười với Tô Thố: “giáo sư của anh khen em hết lời, chỉ hận năm sau không thể cướp em về làm tiểu sư muội của anh. Nhưng viện trưởng Bạch chính là không nỡ để em đi, hai người họ còn vì chuyện này tranh cãi một trận đấy.”

Anh ta đang nói đến việc gần đây Tô Thố đang làm việc ột tổ chức hợp tác thí nghiệm giữa Tây Đại và Hoa Đại. Hạng mục hợp tác lần này rất lớn, liên quan đến mấy học viện của hai trường, đạo trước hai người đã từng chạm mặt nhau ở phòng thí nghiệm, nhưng khi đó cả hai đều đang bận, chỉ gật đầu chào rồi đi lướt qua.

Đã quen thuộc nên cũng chẳng còn gì phải khách sáo, sau khi chào hỏi thì bắt đầu ai làm việc nấy. Giờ Tô Thố mới biết thì ra họ muốn tự nấu cơm, các loại thực phẩm đều đã mua đủ, xếp đầy tủ lạnh. Nhưng hiển nhiên, không phải tất cả mọi người đều đi nấu cơm, nhất là khi đang sắp xếp bàn ghế ngoài ban công.

Tô Trí vì thế đề nghị: “Con gái nấu cơm, con trai đi đánh bài đi.”

“Đương nhiên là không” Tô Thố kêu lên một tiếng, sau đó nhanh chóng nhắm im bật. Bởi vì ngoài cô ra, ba người còn lại đều không có ý phản đối, hơn nữa Mễ Thi thậm chí còn có điểm mong chờ muốn thử. Đại não của cô sáng lên, không còn nghi ngờ gì nữa, nấu cơm chắc chắn là chủ ý của ba cô gái kia. Chẳng phải có câu tục ngữ nói như thế này sao: phải biết rằng trái tim của đàn ông nằm ngay bên cạnh bao tử.

Phòng bếp ở tầng một, Tô Thố nhìn ra ngoài sân qua cửa kính. Sân sạch sẽ xinh đẹp, nhưng khu vườn chắc đã hai ba tháng không có ai dọn dẹp, không còn nét tạo hình nào cả, nhưng lại có một nét đẹp của sự vô trật tự.

“Bỗng nhiên cảm thấy Lưu sư tỷ nói không sai”. Tô Thố thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng nói.

“Lưu Phi? Cô ấy nói gì với em?”

Tô Thố lắc đầu, nụ cười thêm sâu.

“Nếu không có việc gì thì em lên lầu chơi với bọn họ đi”. Ứng Thần nói xong lại bổ sung một câu: “Ở đây đã có bọn chị, em cứ chờ ăn là được”

Các chị à? Tô Thố chẳng luyến tiếc nhà bếp, cười khỏ. Phải biết rằng thời buổi này con gái chẳng có mấy người biết nấu ăn. Hơn nữa hoàn cảnh gia đình họ là có ưu thế như vậy, thường ngày không hề động chạm gì đến xoong nồi, không biết nấu ăn thì cũng hoàn toàn hợp lý. Phòng bếp này lại quá rộng, ba bốn người đứng trong này cũng không cảm thấy chật chội. Trong bếp đang có ít nhất ba thực đơn, Tô Thố nhìn bọn họ mặc tạp dề loay hoay trong bếp, hoàn toàn không có kế hoạch gì, khi thì thái thịt, khi thì đổ rau vô chảo. Kỹ thuật nấu ăn của Mễ Thi so với Ứng Thần và Lâm Tịnh tốt hơn một chút, ít nhất cũng còn biết phải chờ dầu nóng mới đổ thịt vào.

Lúc này, cái chảo Mễ Thi đang xào đồ ăn bỗng nhiên bốc lửa, hơn nữa còn như có vẻ chưa đủ hoành tráng, khuyến mãi thêm một màn khói bay mù mịt. Mễ Thi sợ tới đến mặt trắng bệch, cầm cái đồ xào hét toáng lên, hai người còn lại cũng há hốc mồm, lập tức tản ra, động tác nhanh cực, ngay sau đó chiếc chảo mất thăng bằng đổ xuống, một trận loảng choảng, Tô Thố nhú mày, vội vàng đến kéo Mễ Thi lúc này đang đứng ngây ngốc ra khỏi đó, quyết đoán khóa van gas lại, thuận tay lấy một bát nước đổ vào chảo, cuối cùng cùng tắt được lửa. Khói đặc tản ra, trong nồi lúc này là một mớ hỗn độn màu đen nhìn không rõ hình thù.

Tô Thố cười khỏ một tiếng, lấy cái đồ xào trong tay Mễ Thi, lại nhìn lần lượt ba cô gái đang sợ xanh mặt, nói: “Các chị lên lầu đi, để em”. Nói xong cô mở cửa sổ ra, rồi bắt đầu dọn dẹp mớ hỗn độn.

Nhìn động tác lanh lẹ của Tô Thố, Lâm Tịnh rất kinh ngạc, vẻ mặt phức tạp, một lúc sau mới “ừ” một tiếng.

Ứng Thần vừa ho vừa nói: “A Thố, thì ra em biết nấu cơm a. chị thật không ngờ đó, à, có cần chị giúp gì không?”

“Không cần đâu, các chị cứ lên đi”. Tô Thố chỉ nói chứ không hề quay đầu lại.

Mễ Thi bây giờ mới bình tĩnh lại, trong gian phòng đầy khói, gương mặt cô lúc trắng lúc xanh, đôi mắt to trắng đen rõ ràng, cứ vậy mà ngây người nhìn Tô Thố. Một lúc lâu sau cô dường như nhớ tới điều gì đó, liền bước nhanh về phía Tô Thố, hung hăng đẩy cô ra.

Cú đẩy dùng sức không nhẹ, Tô Thố mất thăng bằng đâm phải mỡ vụn vỡ trên sàn nhà, trượt chân đập vào tủ lạnh. Bả vai bị đập mạnh vào lớp vỏ kim loại, truyền đến một cảm giác đau tê cứng. Sau khi đứng vững thì nhìn thấy ánh mắt ai oán lạnh lẽo của Mễ Thi, nghe được giọng cô đầy vẻ châm biếm: “Tô Thố, nào dám làm phiền đến bạn. Bạn thực sự nghĩ đến một bữa cơm mình cũng không nấu được sao?”

Sự chua ngoa trong giọng nói đó ai cũng có thể nhận ra được, Ứng Thần và Lâm Tịnh nhìn nhau. Tô Thố cười với họ, nhẹ nhàng nói: “Ừ, vậy tôi ra ngoài trước nhé”, nói xong liền đi ra ngoài. Cô hơi cúi đầu, bước chân rất gấp, vì không nhìn rõ đường, nên bước đi xiêu vẹo ngã vào lòng hết người này đến người khác. Ngạc nhiên ngẩng đầu thì liền nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm của Trần Tử Gia. Tô Thố mặt cứng đờ, né nhanh như bị điện giật. Cô nhìn mọi người, cười nói: “Sao các anh đều xuống đây?”

Trần Tử Gia muốn cười lại với cô, nhưng phát hiện ra mình không cười nổi. Tô Trí vỗ vai anh, cười nói: “Vừa nãy nhìn thấy nhà bếp bốc khói, giật cả mình nên vội xuống xem tình hình.”

Hứa Nhất Hạo khoanh tay đứng cạnh Tô Trí, anh nhìn khắp căn bếp một lượt rồi thủng thẳng nói: “Đi ra ngoài ăn đi.”

Vương Thâm nhìn nhà bếp một cái, méo mặt: “Này, các người đẹp, các em định cho bọn anh ăn gì đây?”

“Làm theo lời Nhất Hạo đi, chúng ta ra ngoài ăn”. Trần Tử Gia thở dài.

“Vậy sao được?” Mễ Thi từ nhà bếp bước ra, cười tươi như hoa: “Anh Tử Gia, yên tâm đi, nhất định sẽ nấu được mà, nếu anh đói có thể ăn chút gì đó trước”. Nói xong, cô đảo mắt nhìn bốn phía “Được không?”

Mễ Thi khi cười lên vô cùng đáng yêu, không ai nhẫn tâm cự tuyệt. Nhìn thấy mọi người đều gật đầu, cô lại phẩn chấn quay vào bếp. Ứng Thần và Lâm Tịnh đưa mắt nhìn nhau rồi lau bàn dọn bát đĩa. Tô Thố đứng tại chỗ do dự một lát, rồi xoay người đi theo cô vào bếp. Mễ Thi không bị mất bình tĩnh lần nữa, cô

cũng không bận rộn chuyện bếp núc, nhắc một chiếc ghế đến ngồi đó, nhìn Tô Thố bận rộn, trong tay đang đùa nghịch với một chùm chìa khoá.

Bởi vì suýt chút nữa đã xảy ra hoả hoạn nên thời gian bị chậm trễ. Khi thức ăn được dọn ra, đám con trai đã đói đến bụng lép kẹp nên đều ăn rất ngon miệng, mỗi đĩa thức ăn được bê lên rất nhanh chóng liền được giải quyết gọn ghẽ.

Bàn ăn đặt trong vườn, ở đó có trồng mấy khóm nho, từng chùm nho treo lủng lẳng trên đầu họ, mùi thơm của nho dường như đang phảng phất trong không khí. Mọi người nói chuyện phím, phần lớn nói về chuyện tốt nghiệp, Tô Thố không hề tham gia, chỉ lặng lẽ không nói gì.

Quả nhiên ăn cơm là thời điểm dễ dàng nhất để nhận ra một người con gái có tiềm chất hiền thực hay không. Trên bàn ăn nam nữ ngồi xen kẽ, các cô gái rất tích cực gấp thức ăn cho các chàng trai. Nhất là Mễ Thi, giống như là thiên sứ, vẻ mặt hạnh phúc ngọt ngào liên tục gấp thức ăn cho Trần Tử Gia, thậm chí còn gần như gỡ sạch sẽ xương cá.

Trần Tử Gia mới đầu còn khách khí, sau rốt cuộc cũng nhú mồm. Anh nói rất chậm, dường như mang theo dấu phẩy sau từng chữ: “Mễ Thi, anh có tay.”

“Em chỉ muốn để anh ăn nhiều một chút, như vậy cũng sai sao”. Mễ Thi bị câu nói kia làm cho tổn thương, khoé mắt đỏ ửng, ủy khuất nói: “Anh phải ra nước ngoài sao?”

Trần Tử Gia không đi an ủi Mễ Thi, chậm chậm nâng tầm mắt lên. Tô Thố đang ngồi đối diện với anh, hiển nhiên ánh mắt kia sẽ dừng trên người Tô Thố. Mễ Thi nấu cơm đã đủ mệt, cộng thêm người bên cạnh không nề tình, gương mặt trắng xanh vì giận, cô theo ánh mắt Trần Tử Gia nhìn về phía Tô Thố, cố gắng áp chế tâm tình. Một màn này thu hết vào trong tầm mắt của người đang ngồi cạnh Tô Thố là Hứa Nhất Hạo, anh có lẽ là người ít nói nhất nên cũng có lẽ nhìn được nhiều hơn người khác.

Tô Thố ăn rất ít, nói cũng rất ít, hầu như không động gì đến các món trên bàn. Bỗng nhiên bên trái có người đưa tay ra gấp miếng cà cho vào bát của cô. Tô Thố biết bên trái mình chính là Hứa Nhất Hạo, không biết đã bao lâu không nghe thấy anh lên tiếng, vẫn luôn im lặng, thế nhưng lại làm cho người ta không thể xem nhẹ sự tồn tại của anh.

“Nếm thử món này xem.” Anh nhẹ nhàng của nói: “Rất ngon.”

Tô Thố mỉm cười với anh, cô định nói cảm ơn nhưng không hiểu sao cổ họng cứ nghẹn lại, cô chỉ cười, chẳng còn chút sức lực nói chuyện.

“Đúng rồi”, Vương Thấm nhìn những món ăn trên bàn, nổi hứng hỏi: “Những món ăn này của ai làm thế?”

Lâm Tịnh ôn nhu nhìn anh một cái, cười cười giới thiệu: “Phần lớn là do Tô Thố làm.”

Vương Thấm kinh ngạc há hốc miệng, đến nỗi có thể nhét vừa cái trứng vô miệng. Anh không ngừng tán thưởng: “Tô Thố, không ngờ em còn biết nấu ăn, đúng là ra được phòng khách vào được bếp. Về sau ai lấy được em thì quả là có phúc.”

Những lời này nói xong, Tô Trí và Ứng Thần mặt liền biến sắc, sau đó họ phát hiện ra không khí trên bàn ăn đã lạnh đi hẳn. Tô Trí cơ hồ là nghiêng răng liếc mắt nhìn Vương Thấm, trong lòng không nhịn được bắt đầu đánh trống, anh bắt đầu tự hỏi không biết lần này rủ theo Tô Thố đến là đúng hay sai đây.

Mễ Thi liếc thấy nét mặt Trần Tử Gia không có biểu tình gì, cười rộ lên, “Mình cũng thấy vậy đó. Tô Thố, bạn đã có thích ai chưa, nếu chưa có mình sẽ giới thiệu cho bạn một người. Là anh họ của mình, học cùng trường với bạn đấy, đang là nghiên cứu sinh.”

Tô Thố sắc mặt thoáng trắng bệch, cô giương khóe miệng cười, máu trong người dường như đang chảy dồn về hai bên gò má, nhưng đôi môi vẫn tái nhợt. Cô đứng dậy dọn dẹp bát đĩa.

“Mình đã có người trong lòng rồi”, cô nói, “Mễ Thi, không cần làm phiền bạn đâu.”

Mễ Thi ánh mắt chợt lóe: “Là ai? Có thể dẫn đến ọi người gặp mặt không.”

Dưới quá nhiều ánh mắt chăm chú nhìn cô, Tô Thố tay đang cầm chén bỗng run rẩy, một chồng chén suýt nữa thì rơi. Ứng Thần thầm kêu không ổn liền nhanh tay đỡ lấy, Tô Thố cũng không muốn nhường, xoay người bước đi.

Đêm đó ánh trăng rất đẹp, mọi người tụ tập trên sân thượng. Buổi tối trên núi rất đẹp, nếu có hứng thú có thể bắt chước người xưa học một loại đàn rồi gảy đàn đối ẩm dưới ánh trăng. Mọi người đều yên lặng nghe Trần Tử Gia chơi vĩ cầm, là khúc “Lương Chúc”. Tiếng đàn khiến ọi người không còn tâm tình nói chuyện hay đùa giỡn nữa. Bài trên bàn đang để lộn xộn, nhưng chẳng ai buồn chơi. Những ngôi sao có vẻ như đang điểm sáng từng ngọn cây, hơi ẩm của núi rừng đang ủa đến, tiếng đàn dưới ánh trăng như thể từng làn sóng, cứ lặng lẽ từng đợt rồi từng đợt cuốn đi, đi qua rừng cây rồi vọng trở về, dẫn dắt tâm tư của mỗi con người cũng dạt dào như vô tận. Như thể khúc nhạc đang ngâm nga câu bất phục trần thế, bất phục trần thế.

24. Chương 24

Ban đêm trời có đổ cơn mưa, không khí ướt sũng, mơ hồ có chút hương khí. Ánh nắng sớm màu hoa hồng nhiễm đỏ nửa bầu trời, làn gió khi có khi không phe phẩy, những giọt nước còn đọng lại trên cây từ các cành lá xanh tươi um tùm lẫn xuống, vang lên sột soạt, như kiểu còn đang mưa ấy. Tô Thố một mình ngồi ở trên ban công, nhập ngôn ngữ lập trình trên máy tính. Cô vốn không cần viết gấp chương trình này, nhưng nếu đã ngủ không được, không bằng làm chút chuyện gì đó.

Chân trời lộ ra ánh sáng, phút chốc rải khắp mặt đất, nhiệt độ cũng theo đó dâng cao. Thổi ra một hơi, cô nghe thấy tiếng bước chân ở cầu thang.

Cô không quay đầu lại, thanh âm hơi có chút lớn: “Bữa sáng em đặt ở phòng khách, hâm nóng lên bằng lò vi sóng là có thể ăn được đó.”

Trần Tử Gia ngồi xuống đối diện cô, hai tay đặt trên bàn, một lúc lâu anh cũng không mở miệng, Tô Thố rốt cuộc nhin không được giương mắt lên nhìn anh. Anh đang mặc đồ thể thao màu lam, lộ cánh tay ra ngoài, dưới ánh nắng màu hoa hồng hơi có chút phản quang.

“Tô Thố, chúng tôi ở trong lòng em, rốt cuộc là gì?” Trần Tử Gia nhìn thấy Tô Thố đang chuyên chú vào chiếc máy tính trước mắt, thiên ngôn vạn ngữ nằm trong bụng, giờ phút này lại không biết vì sao lại hỏi ra câu đó.

Anh nói gì? Tô Thố ngừng ấn bàn phím, chỉ cảm thấy lỗ tai mình hình như nghe nhầm. Trầm mặc một lúc sau, cô mở miệng nói: “Em—” chưa nói xong đã ngưng bật. Cô nhớ tới kì nghỉ của hai năm trước, cũng là sau một cuộc họp mặt như thế, lúc quay về trường, hình như cũng vào thời điểm sáng sớm như vậy. Cô nhớ rõ lúc mình rời đi có ngoảnh đầu lại, nhìn thấy nơi cửa sổ lầu ba đó có bóng người đứng lặng yên bất động.

Trần Tử Gia cũng không có ý ngừng lại cuộc nói chuyện.

“Anh đi học xong sẽ trở về. Anh muốn biết, khi đó còn tìm được em không nữa? Hoặc là nói, khi đó, khúc mắc trong lòng em đã được mở ra chưa?”

Giọng nói của anh rõ ràng mà kiên định. Sau đó Trần Tử Gia nhớ lại, anh chỉ nhớ rõ rằng mình đã dùng ngữ khí như thế để nói hai lần. Cho dù không nhìn anh, Tô Thố cũng có thể cảm giác được ánh mắt của anh nóng như lửa. Cô im thin thít, nhắm mắt lại. Cô không muốn nói chuyện, nhưng rốt cuộc vẫn phải nói: “Mễ Thi rất tốt, hai người rất xứng đôi. Em vĩnh viễn sẽ không làm được giống bạn ấy vậy.”

Nghĩ đến tối hôm qua, Trần Tử Gia không thể nhin được nữa, đè nén giọng rồi nói: “Em thích ai? Là ai? Là Hứa Nhất Hạo?”

Tô Thố bất động, giống như câu nói kia căn bản không lọt vào lỗ tai cô vậy. Cô giữ vững cùng một động tác, ngón tay đặt lên bàn phím nhẹ nhàng hoạt động. Ngón tay cô thon dài, gân xanh dưới mạch máu như ẩn như hiện dưới lớp da, Trần Tử Gia giống như có thể nghe được thanh âm tiếng máu chảy thông thả trong

mạch máu kia. Hai ngồi đối diện không hé miệng dù chỉ một câu, thẳng đến khi mặt trời lên cao, trên ban công cũng trở nên nóng bức.

Trầm mặc ngồi đối diện với nhau nơi ban công nóng bức không thể chịu nổi nữa, hai người họ mới đi xuống lầu. Tối hôm qua ngủ quá muộn, tất cả mọi người cho tới bây giờ mới rời giường, một đám người tựa hồ còn đang ngái ngủ.

Ăn bữa trưa qua loa, một đám người bắt đầu chơi bài. Tô Thố đi thư phòng viết luận văn trên máy tính. Bỗng nhiên nghe được bên ngoài nổ ra từng trận cười to, xôn xao náo động. Lúc đang kinh ngạc, giọng nói của Ứng Thần mang theo tiếng cười vang lên trong phòng khách: “A Thố, mau ra đây xem náo nhiệt đi.”

Vừa đến phòng khách, Tô Thố cũng cười nghiêng ngả. Hiện tại là Tô Trí, Trần Tử Gia và Hứa Nhất Hạo chỉ ba người họ đang đánh bài, người thua sẽ mặc quần áo. Tô Thố hơi tính toán một chút, dựa theo đồ độn lên trên người của Tô Trí, ông anh của cô ít nhất đã phải mặc thêm ba cái áo len rồi, hiện tại đang chậm chạp mặc vào cái thứ tư. Tuy nói phòng khách có điều hòa, nhưng dù thế nào cũng chỉ có tầm 20 độ, ở dưới nhiệt độ đó mà mặc giống như tên mập, thật đúng là chuyện không dễ chịu mà.

Lâm Tranh và Vương Thầm ngồi xa nhất, vẫn đang cười nắc nẻ ngả trên ghế sofa; Mễ Thi ngồi ở bên cạnh Trần Tử Gia, cười run rẩy hết cả người, ngồi cũng không vững. Ứng Thần vừa cười vừa lau nước mắt, thỉnh thoảng gợi ý cho bạn trai mình có thể nhét thân mình vào chiếc áo len nữ đó.

Mắt lườm Tô Thố người đang cười lăn bò càng trên đất kia một cái, Tô Trí khó chịu cực độ, cười hắc hắc vài tiếng, giọng kêu: “A Thố, em cười vui vẻ như vậy, cũng lại đây thử xem. Anh thật muốn nhìn bộ dáng của em khi mặc vào tám đến mười cái áo len.”

Tô Thố lúc đầu muốn cự tuyệt, nhưng Vương Thầm là người đầu tiên nói vun vào, những người khác cũng sôi nổi đồng ý. Tô Thố trừng mắt nhìn Tô Trí một cái, đại khái ông anh mình cũng không mặc nổi thêm năm cái áo len nữa đâu, bắt đắc dĩ, cô đành “ừ” lên một tiếng: “Được thôi. Em thử xem sao.”

Cô xếp lại những lá bài trên bàn, vụng về xào bài, sau đó bắt đầu chia bài. Hứa Nhất Hạo nhìn thấy động tác xào bài, chia bài của cô, lắc đầu: “Trước kia em có chơi qua chưa?”

Trần Tử Gia gõ xuống bàn, âm thanh trong trẻo nhưng có vẻ trầm ngâm. Anh cười nhìn cô: “Lát nữa nếu có bị mặc áo len cũng đừng trách bọn anh không lưu tình nhé.”

“Người chơi mới vận khí sẽ rất đỏ.” Tô Thố hơi cười, “Các anh chẳng lẽ không hiểu được đạo lý này sao?”

Vương Thầm nhìn Tô Thố cầm bài, cười quỷ dị, kéo tay Lâm Tranh: “Chúng ta đi qua đó xem náo nhiệt đi, một lát đảm bảo phấn khích.”

Sắp đến chập tối rồi, Lâm Tranh ngẩng đầu nhìn trời không có màu xanh lam giống màu mắt, hướng về phía sau ghế sofa dựa vào, nhắm mắt lại mở miệng nhẹ nhàng nói: “Anh thật đúng là quan tâm Tô Thố. Anh nói đi, đàn ông các anh ai cũng thích kiểu người con gái như Tô Thố sao, xinh đẹp thông minh đến nỗi bất bình thường, cái gì cũng biết, luôn giành được sự biểu dương và yêu thích.”

“Em nghĩ đi đâu vậy.” Thần sắc Vương Thầm căng thẳng, lập tức nói.

“Chuyện giữa em và Hứa Nhất Hạo chưa từng giấu anh, anh cũng không cần giấu em.” Lâm Tranh mở to mắt, ánh mắt sáng rực như bó đuốc.

Nhìn thấy sắc mặt Lâm Tranh xong Vương Thầm thả chậm ngữ khí, khẳng định nói: “Cho dù là có, cũng là quá khứ rồi. Cô ấy quá khó nắm bắt, rất thần bí. Thoạt nhìn thì thấy nói nói cười cười đó, trong lòng nghĩ gì muốn gì, ai cũng không đoán được. Hơn nữa—” Ánh mắt lướt khắp bàn đánh bài, thở dài thật sâu: “Người thích cô ấy cũng đủ nhiều rồi, không thiếu một người như anh.”

Nửa giờ sau, tất cả mọi người bắt đầu thấy giật mình. Tô Thố đại sát tứ phương, cô hầu như mỗi lần đều thắng, cho dù thua, tổn thất cũng là nhỏ nhất, Trần Tử Gia và Hứa Nhất Hạo thì thua rất thê thảm. Cô căn bản không có chạm qua áo len, số áo còn lại đều là mặc trên người Trần Tử Gia cùng Hứa Nhất Hạo, đều giống như Tô Trí, bọn họ đều trở thành những tên mập, ngay cả cầm bài cũng gặp khó khăn. Bởi vì trái ngược với lúc bình thường nhiều quá, nên ai cũng ôm bụng cười to, ngay chính bọn anh cũng phì cười, chỉ thiếu mỗi nước lăn lộn.

Chiến tích đáng kiêu ngạo ấy khiến cho tất cả mọi người quây lại bên bàn, ngay cả Ứng Thần người không hề có một chút hứng thú nào với việc chơi bài cũng nhào đến bên Tô Thố xem nhất cử nhất động từng ván của Tô Thố. Ứng Thần liền đứng ngay ở phía sau cô, thỉnh thoảng trao đổi một chút ánh mắt kinh ngạc với Tô Trí. Cô chú ý tới ngón tay của Tô Thố hoạt động trên lá bài, trước khi đối phương ra bài, ngón tay trắng nõn của cô cũng đã rơi trên lá bài cô chuẩn bị ra, giống như có thể dự đoán được.

“ Em có phải đang nhớ bài không? ” Sự định liệu trước của Trần Tử Gia ngay từ đầu đã không cánh mà bay, vẻ mặt bất đắc dĩ, “ Ở trên sòng bạc, đây chính là gian lận.”

Hứa Nhất Hạo ngăn gọn phủ định lời nói của anh: “ Không phải nhớ bài, là tính bài.”

Khóe miệng Tô Thố cong lên, biểu tình tràn ngập thần bí: “ Dân cờ bạc cao thủ đều là chuyên gia toán học.” Khi nói chuyện, một đồng bài trong tay đều bỏ hết xuống, cô cũng đứng lên theo. “Được rồi, Tô Trí anh đến chơi tiếp đi. Lần này mà thua, sẽ không có ai giúp anh đâu nhé.”

Chậm rãi ung dung ho khan một tiếng, Vương Thắm cười lên tiếng, chen miệng nói: “Tôi sớm biết rằng sẽ như vậy. Các cậu chơi bài sao có thể chơi qua nổi Tô Thố chứ? Tôi chính là nghe được viện trưởng Bạch của cô ấy nói, lúc cô ấy rảnh rỗi, đã soạn thảo ra vài chương trình chơi bài đó. Quy luật phép tính đều nắm rõ như lòng bàn tay.”

Hứa Nhất Hạo nhìn Tô Thố một cái, lắc đầu cười: “ Thì ra là thế.”

“ Vậy em còn nói mình chưa chơi qua?” Trần Tử Gia lau đầy mồ hôi trên trán, vừa tức giận vừa buồn cười.

“ Em đâu có nói dối đâu, em chỉ chơi cùng máy tính. Nhưng em nghĩ có lẽ các anh sẽ không muốn chơi bài nữa với em đâu nhỉ, nếu còn muốn mặc áo len tiếp em sẽ không ngại đâu nhé.” Cô vừa cười vừa đứng lên, trở về thư phòng.

Một ngày ăn không ngồi rồi cứ thế mà trôi qua một cách nhanh chóng, Tô Thố vừa viết lập trình vừa xem tư liệu trong máy. Ổ cứng trong máy tính trên cơ bản tất cả đều là các loại tư liệu khác nhau, thường thường ngay cả cô cũng không biết là để ở đâu. Cô một bên tìm tòi tư liệu, trong lúc vô ý phát hiện một file lưu đã từ rất lâu rồi, là về nội dung Hoa Đại và một ít giới thiệu lí lịch của các đời hiệu trưởng, là lúc mới vừa lên đại học cô sưu tầm được, khi đó chưa kịp xem, để trong máy tính đã được vài năm.

“ Chuẩn bị bắt đầu nướng thịt, đi xuống thôi.”

Bị giọng nói này làm giật mình, Tô Thố đột nhiên quay đầu. Hứa Nhất Hạo đứng ở cạnh cửa, nhìn thấy cô. Hình bóng anh đứng ở sau cánh cửa, sắc mặt nhìn không rõ ràng, ánh mắt anh tỏa sáng, đường nét trên khuôn mặt cũng dần dần rõ nét hơn.

“ A, đã trễ như vậy ư?” Tô Thố xem thời gian, sau đó giật mình quay đầu nhìn ra sắc trời bên ngoài, quả thật là lúc rạng mây đỏ đã lan khắp bầu trời. “ Em còn tưởng rằng thời gian vẫn còn sớm.” Nói xong cô xoa bóp các ngón tay, “Bịch” một tiếng khép lại laptop.

“ Tô Thố,” Giọng nói của anh truyền đến từ chỗ hình bóng, gần như thở dài, “ Ba anh định đưa anh qua nước ngoài học nghiên cứu sinh, học Luật quốc tế.”

“Ba anh? À, hiệu trưởng Hứa?” Tô Thố bởi vì vừa nãy xem tài liệu trong máy tính, cô hầu như không suy nghĩ đưa ra câu hỏi: “ Sư huynh, em hỏi anh một việc nhé.”

Hứa Nhất Hạo đi về phía cô. Sau khi đến gần anh nhìn thấy sắc mặt Tô Thố tái nhợt, vẻ mặt có chút đăm chiêu, một chút cũng không có tinh thần của lúc ban chiều chơi bài đó. Anh tự mình định thần lại, ánh mắt ôn nhu tự nhiên lộ ra ngoài.

“ Em nói đi.”

Tô Thố hơi nhú lại mày, tay trái đặt trên huyệt thái dương, vừa suy tư vừa hỏi: “ Hiệu trưởng Hứa có phải đã từng làm qua nửa năm học giả phỏng vấn ở trường đại học Duke?”

Hứa Nhất Hạo dù nghĩ thế nào cũng không ngờ cô sẽ hỏi câu này, khá bị giật mình. Anh cố gắng ngẫm nghĩ, nói: “Anh không rõ ràng lắm, ba anh chưa từng nhắc với anh chuyện đó.”

“ Cũng đúng,” Tô Thố cúi đầu, “Oa” một tiếng, “ Cũng đúng, khi đó anh đại khái vừa mới được sinh ra, sao có thể biết.”

“ Hỏi cái này làm gì?”

“ Em chỉ thuận miệng hỏi thôi ,” Tô Thố cười, “ Không có—”

Mới vừa nói được vài chữ, giữa núi nổi lên một trận gió, cửa sổ vốn không được đóng kín nay lại bị gió thổi bật ra, khung cửa sổ rầm một tiếng đập vào sau ót Tô Thố, sự đau nhức đồng thời phía trước mắt nổ đom đóm bay loạn xạ. Tô Thố nhin đau, ôm lấy đầu đứng dậy, lại bị Hứa Nhất Hạo giữ chặt lại ấn ngồi lên ghế, một lần nữa ngồi xuống. Anh rất nghiêm túc, bất luận là khí thế hay biểu tình đều cực kì sắc bén. “ Lấy tay ra, để anh nhìn xem.”

Tô Thố bị đụng đến choáng váng, nhất thời cũng quên né tránh, cộng thêm động tác của cô sao có thể so được với một tuyến thủ bóng rổ như Hứa Nhất Hạo được. Đợi cô nhớ ra thì Hứa Nhất Hạo đã đứng ở phía sau cô. Anh cúi xuống, cẩn thận vén ra những lọn tóc, ngón tay anh nhẹ nhàng chuyển động trên tóc cô, hơi thở phả ra lượn lờ quanh cổ cô: “ Đụng phải chỗ này đúng không?”

Cánh cửa lại bị người nào đó mở toang ra.

“ Tô Thố, còn chưa xuống—”

Lần này người vào là Trần Tử Gia. Tô Thố ngơ ngác ngẩng đầu lên. Sắc mặt người mới tới đang nhìn thấy động tác ái muội của hai người họ thì tối sầm mặt xuống, ngay cả sự hòa hoãn cũng không có. Tô Thố đứng lên, Hứa Nhất Hạo nhận ra động tác của cô, bắt đầu thấy nghi hoặc. Sau khi nhìn thấy Trần Tử Gia, anh nhướng mày, khoanh tay theo thói quen, không có một câu giải thích dư thừa nào cả. Ánh mắt hai người giao nhau, giống như tia chớp.

Tô Thố lập tức cảm thấy đầu mình đau như búa bổ hơn lúc vừa nãy gấp vài lần. Cô nở nụ cười, giải thích nói: “ Vừa mới đụng vào đầu.”

Lúc này mùi thơm nức mũi xộc ra từ sân vườn. Cô lấy cốc vội vàng đi xuống lầu.

Khó có cơ hội bọn họ tìm được nhiều công cụ nướng như thế, không những thế còn làm rất ra dáng. Lửa than đang rừng rực cháy, Tô Trí đem một đĩa sườn non đồ xuống vỉ nướng, tạo ra những tiếng nổ xèo xèo.

Nhìn thấy Tô Thố xuất hiện ở trong sân, thần thái Tô Trí phấn khởi vội la lên một cách hăm hở: “ Anh trai em không tệ đúng chứ. Cũng không phải chỉ em biết nấu cơm, anh cũng đâu kém đâu.”

Nhận lấy chiếc đĩa từ tay anh, Tô Thố vỗ vai anh, cổ vũ nói: “ Đúng rồi đúng rồi, về sau làm người đàn ông nội trợ khẳng định tiền đồ vô hạn.”

Ở phương hướng hai người họ đang đối diện, vừa vặn có thể nhìn thấy Hứa Nhất Hạo và Trần Tử Gia một trước một sau đang tiến vào hoa viên, tuy rằng nhìn nét mặt cũng không khác gì mấy so với lúc bình thường, nhưng hàng lông mày nhíu thật chặt, thần sắc rất khác, dựa vào sự hiểu biết của Tô Trí đối với hai người họ, chắc chắn vừ nãy ở trên lầu đã xảy ra chuyện.

“ Anh nhớ là vừa nãy hai người họ đi tìm em mà, sao lại xuống sau em?” Tô Trí kéo tay cô em gái ngồi xuống trước bàn nướng, quan sát kĩ hỏi “ Ba đứa này giờ không có gì chứ?”

“ Không ạ, có thể có cái gì chứ.” Tô Thố hơi mỉm cười hỏi lại.

“ Tính khí hai người đó đều tốt. Trên thế giới này chỉ có em mới khiến họ thành thế kia, anh nghĩ không có người nào nữa đâu.” Tô Trí rắp tâm không buông tha cô, ngừng lại một chút rồi nói “ Hai người họ đều rất ưu tú không thể soi mói được gì cả. Em không thể không biết tâm ý của bọn họ đúng chứ, suy nghĩ thật kĩ đi em.”

Tô Thố lườm ông anh một cái, đáp một câu không ăn nhập gì: “ Em đi tìm chị dâu của em đây.”

Bóng đêm buông xuống, Ưng Thần đeo chiếc khăn trùm đầu, đang dùng đũa tre lật mấy miếng sườn nướng. Mặt cô đứng cạnh lò nướng nên đỏ hồng, cứ nướng xong miếng nào là phát ọi người miếng đó, bản thân thì chưa được ăn miếng nào, chỉ đứng nơi đó bận rộn. Tô Thố đi tới phòng bếp, đem trà tảo gừng buổi chiều có nấu còn một ít đổ vào bình mang ra ngoài, rồi rót đầy vào từng cốc của mỗi người.

“ Đây là cái gì?” Lâm Tranh tò mò hỏi.

“ Đây là nước nấu từ táo và gừng, lúc ăn đồ nướng mà uống thứ này sẽ rất tốt.” Ứng Thần giải thích nói.

“Sao chị lại biết rành vậy?” Mễ Thi nhìn cô.

Ứng Thần bật cười: “Tô Trí thích a. Đi cùng anh ấy ra ngoài ăn nhiều lên, tự nhiên biết luôn.”

Tô Thố không ăn được nhiều đồ nướng, ăn có mấy miếng đã thấy no, nhưng nếu tất cả mọi người vẫn đang ngồi xung quanh bàn chiến đấu rất nhiệt tình, cô cũng không có thể bỏ đi trước. Cô hoàn toàn không nhớ rõ tại sao chỗ ngồi củ mình sao lại ở giữa Ứng Thần và Tô Trí, hai người nói chuyện, gấp đồ ăn cho nhau đều phải qua chỗ cô, nhìn thế nào cũng giống như kì đà cản mũi.

Rất nhanh đám đàn ông bắt đầu liêu mạng nâng ly rượu. Lâm Tranh và Mễ Thi đang khuyên can, Tô Thố nhân cơ hội đi nghe điện thoại, sau đó lôi kéo Ứng Thần đi vào một góc hoa viên. Cách mấy gốc đại thụ, có thể nhìn đèn đuốc sáng trưng dưới gốc cây bên kia, cánh đàn ông đang cụng ly với nhau.

“ A Thố em có chuyện?” Ứng Thần lo lắng nhìn Tô Trí, rồi lại quay đầu nhìn Tô Thố. Khi cô nói chuyện chiếc dây chuyền màu thạch anh tím trên cổ cô nương theo ánh đèn thoảng lay động, ánh sáng lấp lánh.

Tô Thố đưa ra chiếc phong bì trắng đã chuẩn bị sẵn đưa cho cô, sau đó hạ thấp giọng nói: “ Anh chị sắp phải đi, em không có gì để tặng cả, chỉ có thứ này. Sự tỷ chị nhất định phải nhận lấy nhé.”

Trong phong bì là một tấm thẻ và một tờ giấy ghi mật mã chưa bóc ra. Ứng Thần lật qua lật lại tấm thẻ nhìn không có gì đặc biệt ấy, hoàn toàn không hiểu ra sao, cô ngẩng đầu trong sự nghi hoặc nhìn khuôn mặt Tô Thố đang mỉm cười với cô, cô đột nhiên mới vỡ lẽ ra, cho dù cô có kiệt lực khắc chế đi chăng nữa, nhưng biểu tình trên mặt cô chỉ có thể dùng hai chữ kinh sợ để hình dung, cô cứ đứng bất động nói không nên lời.

“ Ba mẹ cho em tiền đều gửi ở trong tấm thẻ này, em đã đổi tất cả ra rồi.” Tô Thố nói.

Ứng Thần mở miệng mà không biết nói gì, sau đó lại nhắm lại. Lặp lại vài lần sau đó cô trả lại phong bì, rốt cuộc cũng nói lên lời: “ Em đang làm cái gì hả! Em biết rõ Tô Trí sẽ không nhận nên mới đưa cho chị? Em nghĩ rằng em đưa chị sẽ nhận sao? Anh chị không lẽ lại thiếu chút tiền này. Em tự mình giữ lại đi, vạn nhất có chuyện cần đến còn có cái mà dùng.”

Lúc đầu cô nói chuyện còn có chút bực mình, nói lộn xộn không có tính logic; nhưng sau đó đã bình thản đi nhiều, trong mắt không giấu nổi chút thở dài.

“ Em biết, số tiền này dùng ở nước ngoài cũng không dùng được bao lâu.” Tô Thố nhẹ nhàng dừng một chút: “Anh chị cũng không thiếu chút tiền ấy, cho nên em mới tặng anh chị, coi như là một chút tấm lòng của em. Anh chị đi không biết bao lâu mới có thể trở về. Nhiều hơn nữa thì em cũng không có. Lại nói thêm, đây vốn là tiền của Tô Trí. Sự tỷ, chị nhận giúp em đi.”

Ngữ khí của cô tuy rằng bình thản, nhưng Ứng Thần vẫn nghe ra ý khẩn cầu hiếm thấy trong những câu nói ấy. Cô nhìn vào mắt Tô Thố, nói một cách rành mạch: “Em vì điều gì mà không chịu tiêu tiền của ba mẹ Tô Trí cho? Hiện tại em cũng gọi hai người họ là ba mẹ. Trừ phi em nói cho chị biết nguyên nhân. Bằng không chị sẽ không nhận.”

Khóe môi Tô Thố cong lên cười nhẹ: “ Tự em cũng có đủ tiền để xài. Em quen rồi, dù muốn thay đổi thói quen cũng bó tay.”

Ứng Thần lắc đầu cười khổ, cô hạ thấp ánh mắt xuống nhìn chiếc dây chuyền đeo trên cổ mình, “ Đây là chiếc dây chuyền em tặng cho Tô Trí?”

“Không phải, là Tô Trí tặng cho chị,” Tô Thố cười, “Đúng rồi, em muốn đi trước –”

Lời còn chưa dứt, trong hoa viên náo động một vùng. Căn bản không cần tốn sức, Ứng Thần đã nghe thấy tên Tô Thố được đề cập đến, sắc mặt liền biến đổi, lôi kéo cô quay về chỗ cũ.

Trần Tử Gia và Hứa Nhất Hạo cả người toàn mùi rượu, đứng ở bên cạnh bàn ăn, sắc mặt u ám nhìn nhau, không khí giương cung bạt kiếm, trong không khí tràn ngập mùi vị thuốc súng, giống như chỉ cần một đốm lửa nhỏ thôi là có thể nổi bùng lên một cơn hỏa hoạn lớn. Nhìn thấy Tô Thố xuất hiện, hai người họ đem ánh mắt thu hồi lại nhưng mùi vị thuốc súng càng đậm hơn.

“Tô Thố, ba năm đã qua rồi. Hôm nay em nói cho rõ ràng mọi chuyện đi.” Ánh mắt Trần Tử Gia cơ hồ đỏ au, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Hai người chúng ta, em rốt cuộc thích ai? Chỉ cần em nói một câu, một người còn lại sẽ lập tức bỏ cuộc.”

Hứa Nhất Hạo dựa vào bàn, không nói. Ánh mắt anh dính chặt trên người Tô Thố, giống như muốn tìm được đáp án trong động tác của cô.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này làm kinh sợ, xung quanh mất hẳn đi tiếng động, giống như tất cả mọi người đều đang nín thở chờ đợi thời khắc kia. Người luôn luôn thích đùa cợt là Vương Thẩm ở giây phút nguy cấp này cũng im bật, anh và Lâm Tranh ngồi trên cùng sô pha, vẻ mặt rất nghiêm nghị. Tô Thố nghe thấy một tiếng âm vang. Cô dùng một loại tốc độ cực kỳ thông thả chậm rãi quay đầu lại, người được nhìn không phải Trần Tử Gia, cũng không phải là Hứa Nhất Hạo, mà là Mễ Thi. Biểu tình trên mặt Mễ Thi cực kỳ đau khổ oán hận, nhìn trong ánh mắt của cô ấy như vỡ vụn thành từng mảnh.

“Ai cũng không thích” Mặt Tô Thố không chút thay đổi, “Không có ai cả.”

Cho dù đáp án này là trong dự kiến, nhưng trước đó lại không có ai nguyện ý tin tưởng nó. Tô Trí liếc nhìn Tô Thố một cái, cảm thấy được cơn say như đang tích tụ lại rồi đột nhiên đánh úp đến, anh vô lực tựa vào tường, giọng nói hàm chứa sự thương xót: “A Thố, em đến bây giờ vẫn không hiểu sao? Giang Vi Chỉ đã chết rồi.”

25. Chương 25

Nhớ không rõ đã bao nhiêu năm rồi không nghe được từ miệng người khác nhắc đến cái tên này, đại não của Tô Thố trong nháy mắt bị người khác làm nổ tung, sau đó hô hấp bị một người tàng hình lấy mất, những tháng ngày đau khổ không ngừng lại ủa về. Dưới bầu không khí im lặng cực độ, thậm chí là tiếng gió đập vào những chiếc lá va chạm với nhau hay tiếng côn trùng rả rích cũng không phá nổi sự yên tĩnh đó, trong sân vườn bất kì một chi tiết nhỏ nào cũng đều được điểm rõ, bao gồm cả những chi tiết nhỏ trên người Tô Thố. Mỗi người đều thấy được gương mặt cô dưới ánh trăng và ánh đèn chập chờn lung lay trong khu vườn gần như có cùng một màu trắng trong suốt, đến gần hơn có thể phân biệt được những mạch máu dưới làn da tái mét của cô, nhưng lại không nhìn thấy dòng máu lưu động.

“Anh theo bọn họ phát điên gì chứ?” Ứng Thần tức giận đến phát run, rống lên với Tô Trí, “Còn sợ không đủ phiền toái?”

Giọng rống lên này của cô nhắc nhở tất cả người ở đây, mọi người thay đổi tư thái, trợn mắt há hốc mồm chuyển hướng ánh mắt về chỗ Tô Trí. Động tác đồng nhất của mọi người rốt cuộc cũng tạo ra một loại âm thanh ầm ĩ.

Một trận gió đêm nhẹ nhàng mờ ảo thổi tới, tiếng chim hót theo cơn gió bay tới cũng mang theo hơi thở khác biệt, mơ hồ có thể nghe thấy, nhưng nếu chú ý nghe, thì cái gì cũng đều không thấy, giống như tiếng xì xào bàn tán của dị giới. Tóc Tô Thố bị trận gió này thổi rối tung lên, cô lẳng lặng nhìn ánh đèn trong sân vườn, nhưng ngay cả ánh đèn ấy cũng không cho cô nổi một chút ấm áp, sức lực của cả người cô từng chút từng chút một như bị rút đi.

“Anh không điên, anh thanh tỉnh hơn bất kì ai ở đây,” Ánh mắt Tô Trí sáng đến mức dọa người, anh cầm cái chai đổ vào miệng mình một ngụm rượu, hung hăng quăng một tấm hình lên trên bàn, gây ra một tiếng động thanh thúy, “A Thố, em vì một người đã chết Giang Vi Chỉ, còn muốn đơn thân độc vãng đến bao giờ? Cậu ấy đã chết rồi a, cái loại chết mà không thể sống lại đó em biết không. Mấy năm trôi qua rồi, em có từng vì chính mình sống qua chưa? Vì sao em không thể suy nghĩ cho bản thân mình một chút? Em thay cậu ấy xếp thứ nhất, thay cậu ấy thi vào Hoa Đại, thay cậu ấy học hệ Vật lí công trình.....”

Anh nói không nổi nữa, dựa vào tường trượt xuống: “Anh vẫn tưởng sự ra đi của chú và thím khiến em không giải thoát được, nhưng anh rốt cuộc đã nghĩ sai rồi. Em giấu chúng tôi suốt ba năm, còn muốn giấu đến khi nào nữa hả? Những chuyện em thay Giang Vi Chỉ làm đã quá nhiều rồi, chẳng lẽ em còn định vì

cậu ta mà cả cuộc đời này không yêu ai nữa? Vì một người đã chết mà em bắt cần những người còn sống ? Mồ to con mắt của em ra mà nhìn, mồ to ra nhìn đi.”

Hứa Nhất Hạo cầm lấy bức ảnh trước tiên, sau đó tất cả mọi người đều vây quanh lại.

Ung Thần vừa tức giận vừa gấp gấp chạy tới đỡ lấy Tô Trí – người đang ngồi dưới đất kia lên, đồng thời liếc mắt đến bức ảnh ấy, sắc mặt chợt biến, chính là tấm hình mà lần trước bọn họ đã nhìn thấy ở nhà bạn học của Tô Trí, cũng không biết Tô Trí đã xin được từ khi nào nữa.

Lâm Tranh giật mình: “Nam sinh này là ai? Là Nhất Hạo cậu ư?” Nói xong cô mới nhìn đến nét mặt của Hứa Nhất Hạo, trong lòng đã hiểu được đại khái, vội vã bổ sung một câu, “ A, không phải.”

Hứa Nhất Hạo giống như xương cốt tan rã đứng không nổi, anh giữ chiếc ghế rồi ngồi xuống, ánh mắt bỗng nhiên tán loạn, sau đó liền cười. Anh nhẹ nhàng để bức hình đặt trên bàn trước mặt mình, chậm rãi gặt đầu, thanh âm khàn khàn làm cho người ta không đành lòng nghe: “ Thì ra như thế. Tôi hiểu, tôi hiểu rồi. Tôi nên sớm hiểu ra mới đúng. Chiều sinh ngày đó em đứng ở trước mặt tôi, nói với tôi rằng muốn gia nhập hội, chính là bởi vì khuôn mặt này đúng chứ. Tôi bị ngã gãy chân em đến bệnh viện thăm tôi, cũng là bởi vì khuôn mặt này, đúng không?”

Trần Tử Gia cầm bức ảnh đưa đến trước mặt Tô Thố, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm cô: “ Tô Thố, đúng không? Cậu ta có phải là Giang Vi Chỉ ?” Anh không biết chính mình vì sao cứ phải như vậy truy vấn, nhưng vẫn cố chấp hỏi tiếp. Anh nghe thấy có một thanh âm đang cười nhạo thật to ở trong lòng, nói lặp đi lặp lại, tất cả các người đều sai lầm rồi, các người đều bị cô ấy lừa rồi. Đây mới là chân tướng.

Cây Lê nở rộ trên bức hình đẹp xiết bao, giống tuyết mùa đông trắng xóa đến chói mắt, khuôn mặt kia dưới gốc cây nhiều năm chưa từng được gặp lại, sinh động và anh tuấn như thế, giống như còn đang ngày hôm qua vậy. Vết thương chưa từng đóng vảy lại một lần nữa bị một góc sắc nhọn của tấm hình mỏng dính ấy cứa đứt. Cảm giác băng lãnh thuận theo mạch máu lưu chuyển qua xương cốt sống leo lên trên, cuối cùng chuyển đến tim, nháy mắt kết thành băng, máu huyết không lưu thông. Tô Thố cảm nhận được sự khiếp đảm, ôm ngực nghiêng ngả lão đảo lui về phía sau mấy bước. Sau khi đứng vững, cô ngẩng mắt nhìn bầu trời. Ánh trăng chưa đi vào tầng mây dày u ám, không làm tan đi được sắc trời tối như mực từ trên trời giáng xuống, bao phủ lên hết thảy quanh cô. Ngẫu nhiên cũng có chú chim xuất hiện trong bầu trời sao yếu ớt sau đó biến mất ở trong bóng đêm xa xăm, ánh đèn không lí do bắt đầu chớp lóe, chiếu lên bóng dáng cô chợt sáng chợt tối, hình dáng lay động, chiếu vào bức tường màu trắng toát, như thành một người khác.

Tô Thố đứng đó, mặc cho sự khiếp đảm từng đợt từng đợt kích động đến từng bộ phận cơ quan trong cơ thể cô. Cả người cô không có một chỗ nào không đau, chỉ là cô không thể khống chế nổi. Tầm mắt buông xuống một lát sau đó, cô rút cuộc cũng ngẩng mắt lên, rồi mỉm cười. Nụ cười của cô vẫn như trước đây, hơi gương khoe miệng, vô thanh vô tức khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Trần Tử Gia cách cô gần nhất, chỉ có anh nhìn thấy cô mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt rất sâu, trong mắt bị bịt kín một lớp sương mù, tầng tầng lớp lớp đem tất cả cảm xúc, ngay cả ánh sáng cũng ngăn lại, chỉ ở nơi sâu nhất trong mắt chảy ra lộ ra sự bi thương lạnh lẽo vô cùng yếu ớt, như ánh trăng giá buốt tê cóng. Cặp mắt ấy dường như đang ở trong thân thể anh, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm anh.

Không ai biết nên làm gì bây giờ. Mọi người trợn mắt há miệng nhìn cô đi lên lầu, sau đó cầm theo túi xách xuống, đi xuyên qua hoa viên, từng bước từng bước đi hướng về cảnh cửa chính. Tất cả mọi người đứng thẳng tại chỗ, như thể đã quên mất hành động nhúc nhích phải như thế nào.

Đúng lúc tay cô chạm vào cánh cửa chính, Trần Tử Gia bỗng nhiên như đang trong cơn mộng giật mình tỉnh dậy, anh lao thẳng về phía cô, ôm chặt eo cô từ phía sau, cầm để lên đầu vai cô một cách chặt chẽ. Anh cứ dùng sức ôm như vậy, giống như phải đem cô nhét vào cơ thể mình. Đến tận lúc này, anh mới phát hiện ra cô gái trong lòng ngực anh này mới gây yếu ra sao.

“ Đã trễ thế này em còn muốn đi nữa sao!” Đôi tay Trần Tử Gia giống như chiếc gọng sắt, đang găm lên gân dữ bên tai cô.

Tô Thố dùng tất cả sức lực trên người giãy dụa, chỉ là cô càng dùng sức giãy dụa, người phía sau ôm cô càng càng chặt hơn, dù cho cô có dùng sức thế nào cũng đều là phí công. Trần Tử Gia không nói, cứ như

vậy ôm cô, chờ cô hao hết tất cả sức lực.

Không biết Mễ Thi đã đi tới từ khi nào. Cô trừng mắt với Trần Tử Gia, trên mặt là một loại biểu tình gần như là sụp đổ hoàn toàn. Cô vươn tay tách cánh tay anh ra, đứt gan đứt ruột vừa khóc vừa nói: “Anh buông cô ta ra, buông cô ta ra, buông cô ta ra đi! Anh thích cô ta như vậy làm gì hả? Ngay cả trái tim cô ta cũng không có a.”

Mễ Thi điên cuồng nắm lấy cánh tay Trần Tử Gia, móng tay dài để lại vài đường dấu tích đỏ thẫm cào trên tay anh. Sự xuất hiện của Mễ Thi khiến Trần Tử Gia phân tâm, cánh tay bởi vì đau theo bản năng mà buông lỏng ra, Tô Thố nhân cơ hội liền giãy giụa, thoát khỏi lồng ngực anh, gần như đã chạy đến cửa trước, tách một tiếng chốt cửa đã bị mở.

Một trận ánh sáng trắng xóa của đèn xe chiếu vào trong sân. Mọi người còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, trước hết nghe thấy thanh âm dẫn kinh tất lửa. Một chiếc xe con màu trắng đã đậu ở cửa, Lưu Phi mở cửa xe bên trái.

Tuy rằng không biết nơi này đã phát sinh chuyện gì, Lưu Phi đứng ở cửa nhìn thấy sắc mặt của tất cả mọi người trong sân, cũng mơ hồ đoán được bảy tám phần. Cô cẩn thận quan sát Tô Thố, sắc mặt cô ấy trắng bệch, cánh môi dưới như bị cắn sắp chảy máu rồi. Từ trên người Tô Thố có thể nhận ra sự ảm đạm đến cực độ và khốn khổ vô cùng. Lưu Phi không nói gì nhìn bốn phía, ôm cô một cách rất yêu thương rồi rời đi.

Sau khi lên xe Tô Thố ngoảnh đầu ra phía ngoài cửa sổ ngắm cảnh đêm, bóng cây lắc lư, ve kêu như xưa, ánh đèn xa xa chợt lóe rồi mất, không biết bao nhiêu người đang chìm sâu vào cơn mộng đẹp. Cô biết Lưu Phi đang nhìn cô, không quay đầu lại, cô chỉ nhẹ giọng nói: “Cám ơn chị, sư tỷ. Phiên chị đưa em về trường.”

“Về trường? Em còn sợ bọn họ tìm không thấy em sao?” Lưu Phi đạp một chân lên thắng xe, nghiêng đầu nhìn cô, “Đi nhà chị nhé.”

“Không cần, em về trường.” Tô Thố lắc đầu trong lặng lẽ.

Lưu Phi đạp xe ở ven đường, bắt lấy tay cô, cố gắng đem nhiệt độ truyền cho cô. Cô nhẹ giọng nói: “A Thố, muốn khóc cứ khóc đi. Đừng nhẫn nhịn.”

“Khóc?” Tô Thố nghi hoặc, sau đó nhẹ nhàng nói: “Em quên rồi.”

Cô không biết đã bao năm không khóc rồi, không chảy qua một giọt nước mắt. Cô không biết làm thế nào mới có thể khóc, ra sao mới có thể khóc. Cô quả thật hoàn toàn quên mất nó một cách triệt để.

Lưu Phi nhìn cô trong im lặng, cuối cùng rốt cuộc cũng khởi động ô tô.

Đêm đó Tô Thố ngủ thật sự không ngon. Lúc nửa đêm cô tỉnh lại, ngồi ôm đầu gối ở đầu giường, bắt đầu nhớ lại lần cuối cùng bản thân mình khóc là thời điểm nào. Cuối cùng cô đã nhớ được, đó là đêm giao thừa năm ấy khi cha mẹ qua đời. Cô ngồi trên băng ghế dài trong sân vườn nhà ông nội, dùng tay trái và tay phải chơi cờ vây với nhau. Tô Trí và mấy người anh em họ đang đốt pháo hoa, những đóa pháo hoa đủ màu sắc lộng lẫy phóng lên cao, biến mất phía chân trời đen kịt, giống như chưa từng tồn tại qua.

Cô đứng dậy kéo ra bức màn, ánh sáng tờ mờ lúc tảng sáng phá cửa sổ mà ra.

Thấy thời gian không sai biệt lắm, cô đánh thức Dương Tuyết dậy. Sau khi ăn xong điểm tâm, hai người mỗi người một ngả chia tay ở chỗ cửa Nhà ăn. Dương Tuyết hiện tại vì muốn thi nghiên cứu sinh mà như muốn mất nửa mạng, cả kì nghỉ ngoài trừ lúc lên lớp thì chính là đi tự học ở phòng tự học. Tô Thố thì đi phòng thí nghiệm.

Tuy rằng thời gian rất sớm, lúc Tô Thố đến trung tâm khoa học bốn tầng, vẫn như thường lệ nhìn thấy phòng của Giáo sư Triệu người phụ trách hạng mục này vẫn sáng đèn.

Giáo sư Triệu bà ấy là viện sĩ viện khoa học, ở trên lĩnh vực vật lí năng lượng cao và vật lí nguyên tử có vị trí cực cao, cũng là một trong số ít nữ viện sĩ trong nước. Ngoài trừ Tô Thố, bà ấy là người ở phòng thí nghiệm lâu nhất. Bà năm nay gần bảy mươi, tóc đã bạc trắng hơn phân nửa, nhưng có lối suy nghĩ linh

hoạt giống người trẻ tuổi. Bà không phải là giáo sư của Hoa Đại, mà là công tác ở một viện nghiên cứu ở Tây bộ, chỉ là bởi vì cái hạng mục này mải đến Hoa Đại.

Bà không thích nói chuyện, vô cùng nghiêm khắc, thái độ công việc cẩn thận tỉ mỉ, có một chút sai liền phải làm lại từ đầu, cho nên có đôi khi có vẻ không hợp tình người. Tô Thố cũng không thích nghe người ta lời ra tiếng vào, những cũng dần dần nghe được tin đồn dài nói bà lúc tuổi còn trẻ đã từng kết hôn, sau đó do quá chuyên chú khoa học xem nhẹ gia đình, chồng mình bị ung thư đến giai đoạn cuối cũng không biết, lúc chồng chết bà cũng ở tỉnh khác không có quay về; từ đó về sau, đứa con trai cũng không nhận bà mẹ ruột này. Hầu như là bị cô lập hoàn toàn, mấy chục năm nay vẫn như thế.

Vậy mà bà lại vô cùng thiên vị Tô Thố. Thiên vị đến nỗi tất cả mọi người đều biết, nhưng cũng không ai thấy kỳ quái, ở trong lòng mọi người, Tô Thố thật sự là đáng giá để đặc biệt coi trọng.

Vừa mới ngồi xuống không lâu, Tô Thố liền bị gọi vào văn phòng của bà. Tô Thố cực kỳ tôn kính bà, đứng lễ phép một bên.

Bà nhìn Tô Thố từ sau cặp kính mắt, nói: “ Muốn làm nghiên cứu sinh của tôi không?”

Lòng Tô Thố nghi ngờ là mình đã nghe sai. Giáo sư Triệu đã nhiều năm nay không dẫn dắt nghiên cứu sinh thạc sĩ, dưới bà chỉ có mấy tiến sĩ. Lặng lẽ đánh giá thần sắc của bà, Tô Thố rốt cục đã tin tưởng những lời bà vừa nãy nói ra, tức thời thật sự là mừng rỡ vô biên, hận không thể lập tức kéo bà viết chứng từ vĩnh viễn không đổi ý.

“ Thật tốt quá thật tốt quá.” Tô Thố cơ hồ là nhảy dựng lên, nụ cười tràn đầy ra khóe miệng trong đáy mắt, khuôn mặt sáng tỏ như trăng.

Giáo sư Triệu cũng cười, chậm rãi nói: “ Nhưng, em biết đấy, sở nghiên cứu ở Tây bộ, về sau sẽ rất vất vả.”

“ Em không sợ đâu cô.” Ánh mắt Tô Thố rạng rỡ tỏa sáng. Sở nghiên cứu đó vốn chính là nơi mà cô tâm niệm định thi cho bằng được, hiện giờ nếu có một cơ hội như vậy, thật sự là kinh hỉ ngoài ý muốn.

Giáo sư Triệu bị nụ cười của Tô Thố cuốn hút, cũng mỉm cười gật đầu, bà không có nhìn lầm người. Với tính thần như vậy, dũng khí như vậy, giống hệt như chính mình của bốn mươi năm trước, đối với sự đam mê khoa học của bản thân có một loại hăng hái đi lên quyết liệt bất chấp hết thảy, có một loại nhiệt tình giống kiểu tín ngưỡng. Người như vậy sẽ làm ra thành tựu.

“Uhm.” Giáo sư Triệu cúi đầu xem một xấp số liệu thí nghiệm trong tay, lộ ra mái tóc hoa râm: “ Đúng rồi, hôm qua hiệu trưởng của các em có hỏi tôi về tình huống của em.”

Mát trái Tô Thố bị nháy: “ Là hiệu trưởng Hứa ạ?”

“Anh ta cũng không nói gì, chỉ tùy tiện hỏi vài câu.” Giáo sư Triệu có chút nghi hoặc nói. Giống Hoa Đại một trường đại học đứng đầu cả nước vậy, hiệu trưởng trường đại học sớm không chỉ có là một hiệu trưởng đơn giản như vậy. Mỗi ngày ngoài họp hành ra thì chính là xử lý sự vụ, sẽ đặc biệt hỏi thăm tin tức về một em sinh viên cử nhân nhỏ nhoi trong trường, loại chuyện này quả thực là không thể tin được.

Trong lòng Tô Thố vướng mắc. Tính huống nào thế này, cô chỉ chạm mặt với hiệu trưởng có một lần kia ở bệnh viện thôi, đó cũng là chuyện rất lâu lúc trước rồi, nhưng vì sao còn nhớ rõ cô vậy?

Cũng may Giáo sư Triệu không tiếp tục đề tài này nữa. Tuổi của bà đã lớn, đặt mình trong khoa học đã quá lâu, ngoài vật lý ra thì những chuyện khác bà cũng không quá quan tâm, cũng chính là nhớ tới thì mới thuận miệng nhắc tới mà thôi.

Giữa trưa Tô Thố xin phép nghỉ, trước tiên rời khỏi phòng thí nghiệm đi đến sân bay, khi đó đúng là một ngày có nhiệt độ nóng nhất, thời tiết nóng bức, ve cơ hồ như không kêu. Tô Trí và Trần Tử Gia đều là hôm nay xuất ngoại. Mấy ngày nay cô cũng không có tránh né, chỉ là bọn anh giống như mai danh ẩn tích vậy, đến ngay cả chuyện các anh ấy phải đi cũng không gọi điện thoại chào cô.

Tô Thố không biết thời gian cất cánh cụ thể, đến sân bay thì thấy, mới biết được chuyến bay là sáu giờ và tám giờ buổi tối mới cất cánh. Cô tới vẫn là quá sớm.

Sân bay thủ đô là sân bay quốc nội lớn nhất, hầu như mỗi phút đều có máy bay hạ cánh và cất cánh. Tô Thố tìm một góc trong phòng chờ của khu vực bay quốc tế ngồi xuống, mở ra cuốn sách tùy thân cầm theo. Ngồi bên cạnh cô có một nhóm du khách không biết của quốc gia nào, nói chuyện với nhau bằng giọng nói rất cao, nói loại ngôn ngữ xa lạ mà Tô Thố hoàn toàn nghe không hiểu.

Khi cuốn quyển sách kia đã được xem mất ba lần, cô rút cuộc đã nhìn thấy được các anh đi vào đại sảnh.

Người đưa tiễn thật ra không nhiều lắm, là nhóm phụ huynh của Trần Tử Gia và Ứng Thần. Ít nhất đối với Ứng Thần cùng Trần Tử Gia mà nói, xuất ngoại là chuyện thường, ở nước ngoài cũng đều có thân nhân, đi đến đó cũng sẽ không thấy xa lạ.

Chỉ là không có Tô Trí. Bọn họ gửi hành lý xong rồi phân chia ra tâm sự, Tô Trí tạm thời bị cho ra rìa đứng một bên. Tô Thố biết, tất cả người nhà của anh đều không có đến. Cô đứng lên, lặng lẽ lôi kéo anh đi vào phía bên kia đại sảnh.

Tô Trí từ đầu không nghĩ tới Tô Thố sẽ đến, kinh ngạc nhìn cô em gái. Chuyện đêm đó còn ở trước mắt, bất chợt anh không biết phải nói bắt đầu từ đâu.

“Cư nhiên không nói cho em nghe hôm nay bay chuyến mấy giờ.” Tô Thố hừ một tiếng, “Em đã đợi ở sân bay ít nhất ba tiếng rồi đó.”

Tô Trí cười khổ “Anh sợ em không muốn thấy anh..... Mà anh cũng không dám gặp em.”

Vài ngày không gặp, tóc anh dài hơn một ít, che mất nửa cái lỗ tai. Tô Thố giúp anh chỉnh lại bụi bặm trên tóc, vẫn cười như cũ, thanh âm mất tự nhiên như thấp lại: “Anh là anh trai của em a, chuyện khi còn bé anh dẫn em đi xuyên qua lỗ chó đi chơi nặn tượng đất em chưa từng quên. Có năm về quê anh còn dẫn theo em đi ăn trộm cam ở vườn nhà người ta, làm hại em bị chó cắn.”

“Con chó đó hình như rất dữ, thấp hơn chúng ta cũng không bao nhiêu.” Tô Trí bình luận nói.

“Còn nói nữa hả,” Tô Thố trừng mắt liếc anh một cái, “Cho nên em đến bây giờ đều không thích chó.”

Tô Trí mở rộng đôi tay, giống y như hồi còn bé ôm cô: “Chăm sóc tốt chính mình.”

“Em sẽ.”

Anh muốn, thời gian như nước chảy, bọn họ so với khi bé thơ đã cao đã lớn rồi, hiện giờ đều có cuộc sống riêng. Sự gian nan khốn khổ trong đó, làm sao có khả năng nên nói cho người khác nghe chứ? Từ nhỏ đến lớn, Tô Thố không giống với những cô em gái khác. Không biết làm nũng, không biết bám dính lấy anh trai, sẽ không tìm anh trai hỗ trợ. Cô thậm chí cho tới bây giờ đều chưa gây ra phiền toái nào. Khi còn bé Tô Trí đã từng tưởng tượng ra cảnh Tô Thố lộ ra vẻ đáng thương đi tìm anh giúp đỡ, còn anh thì sẽ diễn cảnh nam tử hán khí phách bảo vệ cô em gái, đáng tiếc cái loại tình tiết này cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua.

Người đi đường tới lui cứ nghĩ rằng đây là một đôi uyên ương, không khỏi nhìn thêm một vài cái. Chờ anh buông tay ra, Tô Thố từ trong cặp sách lấy ra hai thứ đưa cho anh, cười nói: “Các anh phải đi, em cũng không có gì để tặng cả. Một phần này là tặng cho anh và Ứng sư tỷ, phần này là tặng cho Trần sư huynh. Vài năm đại học này, em thiếu anh ấy không ít ân tình, chỉ có thể lấy phần quà này biểu đạt một chút tâm ý. Oh, em đi rồi lúc sau anh mới mở đi nhé.”

“Là cái gì?” Tô Trí trầm ngâm nói, “Vì sao không tự mình đưa?”

Tô Thố nhìn vào mắt anh, nhẹ giọng nói: “Anh trai, em mệt rồi.”

Nói xong cô nhướn miệng cười, nắm chặt tay anh, đi theo đám người vừa mới hạ cánh rời đi. Cô mặc chiếc váy liền thân màu nâu nhạt, biến mất trong ánh tà dương chói lọi.

Khi Tô Trí trở lại giữa đại sảnh, Trần Tử Gia và Ứng Thần đang tìm anh. Vốn định nói cho anh biết đã đến lúc phải qua hải quan rồi, nhưng khi nhìn thấy anh cầm cuộn giấy, Ứng Thần thay đổi chủ ý, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Vừa mới rồi A Thố có đến đây, nói tặng cho nhóm mình.”

Vừa nói, anh vừa đem một cuộn giấy đưa cho Trần Tử Gia.

“ A Thổ có đến ư?” Cả người Trần Tử Gia run lên, vội vàng nhìn khắp bốn phía, anh mong muốn biết bao trước khi đi có thể nhìn cô thêm vài cái. Cho dù thị lực của anh cực tốt, cũng không có nhìn thấy nửa bóng người.

Ứng Thần cúi bỏ sợi dây hồng buộc gói giấy ra, đem một trang giấy Tuyên Thành rất dài mở ra, dài khoảng một mét, trên giấy dùng loại thể chữ Nhan vương vẫn chép lại một bài thơ trong Kinh Thư, nét bút rần rỏ mười phần. Cô thấp giọng đọc vài câu ra khỏi miệng: “Yến yến vu phi, hạ thượng kỳ âm. Chi tử vu quy, viễn tống vu nam. Chiêm vọng phát cập, thực lao ngã tâm.”(dịch nghĩa: chim Yến chim Yến bay a bay, trên trên dưới dưới nhỏ nhẹ trách móc, cô nương sắp gả tới phía Nam, nhìn xa không thấy bóng dáng cô nương, trong lòng bị thương như đứt từng khúc ruột)

Trần Tử Gia mở ra giấy Tuyên Thành, tờ giấy kia một mét vuông, ba người mỗi người cầm một đầu mới có thể nhìn toàn diện. Bên trên giống nhau là một bài thơ cổ, khí vũ hiên ngang: Thành đầu họa giác tam tứ thanh, hạp lý bảo đao trú dạ minh. Ý khí năng cam vạn lý khứ, tân cần phán tác nhất niên hành.

Kiểu chữ hùng hồn không mất linh động, dẫn dắt hành khách qua lại sôi nổi nghỉ chân tham quan. Trần Tử Gia di động ánh mắt đến chỗ đề tên, nơi đó đề, chỉ hữu Tô Thổ tặng.

“ Khó được con bé nhớ tới món kĩ thuật này, tớ thiếu chút nữa quên mất con bé đã từng học qua,” Tô Trí lắc đầu cười khổ, “Vốn tưởng rằng nếu con bé đã học vật lí, thư pháp gì gì đó sẽ sớm quên sạch sẽ thôi.”

“ Em nhìn không ra chữ viết đẹp hay xấu, nhưng nhìn qua thật sự là viết rất đẹp,” Ứng Thần thẩm tra đánh giá đề tài thơ, cảm khái nói: “ A Thổ viết chúng khi nào? Khăng định phí không ít thời gian.”

Trần Tử Gia yên lặng nhìn bức tự đó, hốc mắt cay xè. Anh không thể nào nói chuyện, chỉ có thể lựa chọn trầm mặc. Anh thật cẩn thận đem bức họa cuộn lại, để bên trong túi áo tùy thân, cảm giác được hương thơm giấy mức nhẹ nhàng tràn ra.

26. Chương 26

Sau khi lên năm tư đại học, cuộc sống của Tô Thổ trôi qua như một đầm nước, không hề gợn sóng; đương nhiên thật sự thì mỗi người đều trải qua cuộc sống không hề gợn sóng, thì nghiên cứu sinh thì thi nghiên cứu sinh, đi du học thì đi du học, những người được đưa đi học nghiên cứu sinh thì sống cuộc đời như heo, dù sao cũng đang sống cuộc đời buồn chán, không có tinh thần. Tô Trí đi rồi, cô cũng không đi đến Tây Đại chơi nữa, còn không thèm bước ra khỏi cổng trường nửa bước; bình thường điện thoại tìm cô cũng hầu như không có. Lúc ban đầu Tô Trí còn gọi mấy cuộc về hỏi thăm, nửa tháng sau cũng không thường xuyên gọi nữa, muốn nói gì thì đều nói ngắn gọn vài câu trên mạng là xong, gửi mấy tấm ảnh chụp thật đẹp bên đó về làm cho đám người Dương Tuyết hâm mộ ghen tị đến nổi hai mắt phát quang.

Trước khai giảng vài hôm Tô Thổ liên tục nghe được từ các bạn trong trường nói về chuyện Mễ Thi đột nhiên cũng quyết định xuất ngoại du học, đi đến nơi mà Trần Tử Gia cũng đang ở đó, cũng là một trường đại học không tệ. Mọi người kinh ngạc về gia thế của Mễ Thi thì vừa có tiền vừa có quyền đến thế cũng không ngừng được cảm khái, ai nói trên thế giới này không có chuyện con người muốn được như chim, cất cánh tự do bay lượn trên bầu trời với bạn tình chứ? Nhìn người ta đi, nói đi là đi liền, dứt khoát linh hoạt làm sao, cần bản không để cho cách nói “Xuất ngoại tức chia tay” bất kì một cơ hội nào.

Học viện triệu tập một cuộc họp, nội dung đại khái là năm tư đã bắt đầu rồi, những việc như thi nghiên cứu sinh, xuất ngoại du học, tìm công việc nên làm thế nào để chuẩn bị những bảng kế hoạch, đại ý chính là cổ vũ sĩ khí tinh thần của các em sinh viên. Tô Thổ và Dương Tuyết chạy đến giảng đường lúc đó thì đã gần như chật kín chỗ ngồi, bèn tìm đại vị trí chỗ cuối giảng đường ngồi xuống.

Ngồi phía trước các cô là một nhóm sinh viên nữ của hệ khác, đang mê trai đẹp bàn luận về một cậu nam sinh năm hai trong trường. Giọng các cô ấy không cao, vừa đủ để làm cho các cô ngồi ở hàng ghế phía sau

nghe thấy.

Vừa nói, một nữ sinh cảm khái quá mức: “ Đáng tiếc Hứa Nhất Hạo xuất ngoại rồi, bằng không sao có thể đến lượt cậu ta chứ?”

“ Đúng a, nhưng các bồ đã nghe thấy gì chưa, nghe nói anh ấy là con trai của hiệu trưởng Hứa của chúng ta đấy.”

Đổi lại là âm thanh thét chói tai và tiếng hít vào thật mạnh, gây chú ý đến giáo sư ở trên bục giảng đang lộ ra vẻ mặt khó chịu đánh giá các cô.

“ Khẳng định là thật đấy. Lúc kì nghỉ hè hiệu trưởng Hứa bị bệnh phải nhập viện, có người nhìn thấy Hứa Nhất Hạo mỗi ngày đều đi thăm thầy, đem cơm tới.... Các bồ nghĩ kĩ chút đi, bề ngoài sư huynh rất giống thấy Hứa nha.”

“ Đúng à, có chút giống.”

Có lẽ vì lí do đương sự đã rời khỏi trường, bí mật này được cất giấu rất kĩ lưỡng hầu như trước ngày khai giảng mấy ngày đã được lan truyền cả trường học, tốc độ cực nhanh, hệt như làn gió thu quét qua ruộng lúa.

Nghe các cô ấy nhắc về cái tên ấy, Dương Tuyết theo bản năng nghiêng đầu liếc mắt một cái về chỗ người đang vui đùa làm đề thi mà không hề có chút kinh ngạc nào là Tô Thố kia, giống như kiểu biết chắc những tin đồn đó căn bản không phải đồn đãi, cơ hồ muốn thét ra tiếng. Tô Thố rất hiểu cô bạn thân của mình, nhìn vẻ mặt biến đổi của cô ấy, lập tức nhanh tay bưng kín miệng cô bạn lại, thành công đem câu nói “ Cậu quả nhiên là biết chuyện này” nuốt xuống cổ họng của cô bạn.

Đầu Dương Tuyết “Bụp “ một tiếng đập lên bàn, biểu tình kia nói là vô cùng đau đớn cũng không đủ để hình dung: “ Mi, mi thật sự là.....” Nói xong cô phát hiện ra không có từ ngữ nào để hình dung nỗi Tô Thố, sau khi thở dài một tiếng mới nói: “ Ta không biết phải nói mi thế nào mới được đây.”

“ Cho nên mi cứ ngoan ngoãn học bài của mi đi nhé.” Tô Thố bình tĩnh chỉ vào đề thi thử nghiên cứu sinh của cô bạn mình.

Không bao lâu sau khi khai giảng, tân sinh viên cũng lục tục báo danh. Tô Thố dưới sự yêu cầu của các thầy cô Đoàn ủy sẽ cùng hai bạn sinh viên năm ba khác lên đọc diễn văn cho các em tân sinh viên. Các gương mặt trẻ măng ngây ngô trong giảng đường khiến Tô Thố có không ít cảm khái. Nhưng trong lòng riêng Tô Thố cũng thật sự thấy có cảm giác thành tựu, nghe thấy nhóm tân sinh viên tất tẩn tạt đều cung kính kêu cô một tiếng sư tỷ, có một loại vui sướng vô hạn như kiểu sau bao nhiêu năm làm dâu nay được lên làm mẹ chồng ấy.

Thời gian tự do đặt câu hỏi, Tô Thố trở thành nhân vật hot, hai anh bạn nam sinh viên khác đều bị lơ lửng. Nhiều vô số vấn đề làm cho cô ứng đối không nổi, cũng âm thầm đổ mồ hôi hột, hình như hồi mình học năm nhất cũng đâu có ai hỏi mấy vấn đề cổ quái ấy đâu, quả nhiên là có sự cách biệt giữa hai thế hệ.

Học kì nhất năm tư cơ bản đều là cơn ác mộng của tất cả các bạn thi nghiên cứu sinh. Tô Thố thật sự đã thấu hiểu. Đặng Ca cơ bản đều đã được tuyển lên học nghiên cứu sinh trường mình, rảnh rỗi đến lười nhác, trừ lúc đi ngủ đi học ra thì thời gian đều lướt diễn đàn chính trị rồi post bài chán ngắt, cuộc sống ảo trên mạng cũng rất được nhiều người chú ý, đôi khi còn thỉnh thoảng đi gặp gỡ bạn Net; Lô Lâm Lâm cũng có ý định thi nghiên cứu sinh, giống hệt Dương tuyết học quên trời đất, tối tắm mặt mũi, có lúc còn về trễ hơn cả Tô Thố nữa.

Bởi vì nguyên nhân được đưa thẳng lên học nghiên cứu sinh, trong khoảng thời gian này Tô Thố trừ lúc đi phòng thí nghiệm ra thì còn lại là đi tới văn phòng học viện, điền một đồng những giấy tờ đăng ký.... Nếu học lên nghiên cứu sinh ở trường, tuyệt không phiền toái thế này; mỗi học viện đều tính lưu lại những sinh viên ưu tú nhất, tự nhiên sẽ không đồng ý buông tha nhân tài, chính là thủ tục được đưa đi trường khác học nghiên cứu sinh đều vô cùng rườm rà, thỉnh thoảng còn bị giảng viên kêu đi nói chuyện, trình độ buồn bực của Tô Thố đạt tới kiểu sứt đầu mẻ trán ấy chứ. Hơn nữa khi mà cô biết Giáo sư Bạch Tế Lâm cũng muốn tìm gặp cô nói chuyện, đầu cô lập tức to hơn gấp mấy lần.

Bạch Tế Lâm căn bản không nghĩ tới Tô Thố sẽ không học nghiên cứu ở Hoa Đại mà đi học nghiên cứu ở phía Tây Bắc nơi có học viện nghiên cứu nổi danh không kém Hoa Đại nhưng điều kiện và trình độ thì vô cùng khó khăn. Ông khuyên Tô Thố một chập, ngôn từ thâm gan thâm phổi, Tô Thố không bỏ sót một từ một câu ngồi lắng nghe, cảm khái muôn phần, cuối cùng cười nhẹ nhàng, nói: “ Khi còn học Trung học, em có đọc qua một quyển sách, nội dung nói về công việc gian nan của những nhà khoa học thế hệ trước trong thời kì mới thành lập. Các vị ấy đều có chuyên ngành riêng, nhưng vì nhiệm vụ mà quốc gia giao phó, đã nói một câu “ Nguyên lấy thân báo quốc”, nghĩa bất dung từ đi đến những nơi khó khăn nhất, đa số bọn họ đều âm thầm cống hiến đến khi ra đi, rất nhiều năm đều không có người biết đến. Bọn họ cũng không để ý.”

Cô không biết tại sao mình nhắc tới điều đó, nhưng những lời đó lại như rất thuận miệng nói ra ngoài, quả thực không chịu sự khống chế của cô.

Nhìn vẻ mặt kiên định ấy của Tô Thố khi nói chuyện, Bạch Tế Lâm nhớ tới rất lâu trước kia ông cũng từng đã dạy một sinh viên tương tự, cũng có một tinh thần quật cường và theo đuổi hoài bão. Ông biết có nói cái gì nữa cũng là uống công, cười khổ thở dài: “ Nếu em đã kiên trì như vậy, thầy sẽ viết giấy giới thiệu cho em.”

Đêm đó trở về phòng ngủ, tất cả mọi người khó có dịp đều đã về sớm, đã tắt đèn, cũng không ai mở máy tính, nằm trên giường cách bức màn nói chuyện phiếm với nhau.

Lô Lâm Lâm khát khao nói: “ Nếu ta và Dương Tuyết thi lên được nghiên cứu sinh, về sau bốn chúng ta vẫn học chung một trường, tuy không phải cùng một phòng, nhưng vẫn cùng một kí túc xá, tốt biết mấy a.”

Lời nói này được sự nhất trí đồng ý và cảm khái của mọi người. Cảm xúc của mỗi người như được hòa tan trong không khí màn đêm, bình thường không hay nói những câu cũng thuận miệng tuôn ra xối xả.

Nghe được sự tưởng tượng của các cô bạn mình sau khi lên học nghiên cứu sinh, Tô Thố nhẹ nhàng ho khụ một tiếng, nói: “ Vốn nghĩ định trễ một chút nói với các mi, nhưng vẫn nên nói thôi. Ta không học nghiên cứu sinh ở trường mình.”

Không khí trong phòng giống như lắng lư một chút, rồi cũng trở về sự yên lặng và khó lí giải.

“ Đi đâu?” Dương Tuyết hỏi.

Nói ra nơi đi, Lô Lâm Lâm kêu lớn tiếng: “Viện nghiên cứu Vật lí ở trường chúng ta cũng là một trong vài trường đứng đầu cả nước, mi có cần phải đi xa xôi chịu cực khổ không hả?”

“ Cũng đâu cần vậy đâu, mi rốt cuộc đang suy nghĩ gì chứ,” Đặng Ca thở dài thườn thượt: “ Ta sao lại chưa từng nhìn thấu mi kia chứ.”

Không khí như dính thành mật, ngưng đọng lại. Dương Tuyết thở dài thật mạnh: “ Tô Thố, khó trách mi thi vật lí công trình. Ta mới biết được, mi luôn là người chủ nghĩa lý tưởng a.”

Tô Thố ôm chần cười hắc hắc: “Người chủ nghĩa lý tưởng a, nghe có vẻ khá thú vị nhỉ.”

“ Đem chúng ta ra so sánh, cảm giác thực hồ thẹn.”

Tô Thố rất có khí khái vẫy tay, vẫy xong mới nhớ lại trong bóng đêm không ai thấy được, bất giác cười: “ Không cần hồ thẹn, thật đó, các mi có cha mẹ, có người không thể bỏ bê và cần chăm sóc, tình cảnh không giống ta, cho nên ta có thể phụ trách đến cùng đối với tinh thần cùng lý tưởng nào đó. Dù sao con người phải sống, chỉ cần chút tinh thần. Của các mi là trách nhiệm, mà ta đành phải bắt lấy một chút đó thôi.”

Mỗi người đều đang suy tư trong không gian yên ắng. Tô Thố mới nhớ tới vừa rồi những lời mình nói ra khiến cho không khí trầm thấp vô cùng, bèn cười lên làm dịu đi không khí: “ Ta chỉ tùy tiện cảm khái một chút, sách triết học đọc nhiều đâm ra nhiễm, không tự chủ được nghĩ xa vời rồi.”

Sau đó đề tài liên chuyển đến vấn đề nhân sinh và lí tưởng, ai cũng cao hứng, dẫn ra điển cố điển tích, dẫn chứng nhiều nguồn tài liệu, nội hàm phong phú, tâm sự tới nửa đêm. Nếu có người nào đó trốn ở góc phòng nghe lén, nhất định sẽ cảm khái, ai nói những sinh viên ban khoa học tự nhiên thì môn văn không tốt chứ? Hoàn toàn là lời nói bừa vô trách nhiệm.

Tất cả mọi người đi rồi, mùa đông rét lạnh và kì thi đua nhau kéo tới.

Học kì hai năm tư bắt đầu không lâu, đa số sinh viên vừa chờ thành tích nghiên cứu sinh thông báo ra, vừa cũng có người bắt đầu chuẩn bị tìm việc hoặc đi tìm đơn vị thực tập. Tô Thố đi theo một giáo sư rất có thành tích về lãnh vực năng lượng hạt nhân nguyên tử làm luận văn, vị giáo sư này từng giảng dạy cho bọn cô, đối với Tô Thố có ấn tượng sâu đậm, giao cho cô đề tài khó nhất, độ khó ở mức luận văn thạc sĩ. Sau này học lên nghiên cứu sinh Tô Thố mới biết người hướng dẫn cô làm luận văn tốt nghiệp hồi đại học cũng từng là học trò của Giáo sư Triệu, từ loại góc độ này lại nói tiếp, cô và thầy giáo trước đây của mình đều là đồng môn, lập tức có chút đỡ khốc đỡ cười. Nhưng sau đó cũng quen dần, chuyện trong giới học thuật, có đôi khi cũng không sai biệt lắm với những môn phái kì lạ trong tiểu thuyết võ hiệp, dựa theo tư cách xếp cấp bậc, loạn búa xua.

Đề tài luận văn tốt nghiệp của Tô Thố dính dáng đến giáo trình vài môn học, lúc học đại học không có học qua viết luận văn, nên mỗi ngày cô đều đi vào thư viện để tìm sách tham khảo, mỗi ngày đều đi vào thư viện lúc mở cửa, lúc đóng cửa thư viện mới rời đi. Đi thư viện lâu rồi, mỗi ngày đều ngồi cố định một vị trí, Tô Thố luôn có thể gặp được có người bắt chuyện với cô hay truyền giấy cho cô, khiến cho Dương Tuyết hâm mộ không chịu nổi.

Cuối tháng ba, thành tích thi nghiên cứu sinh rốt cuộc cũng đã công bố xuống. Lô Lâm Lâm và Dương Tuyết đều giành được điểm số không tệ, vì thế các cô đi ra ngoài ăn mừng một bữa, bởi vì uống nhiều, cuối cùng phải dìu nhau mới trở lại tức xá được. Đêm đó không có ánh trăng, bầu trời ngàn sao như sắp lại mặt đất, lung lay như sắp đổ, đèn đường chiếu rọi sáng cả con phố, bốn nữ sinh đang dìu đỡ nhau đi nghiêng ngả lảo đảo trên đường, hình bóng của họ đổ dài trên đường, lay lắt. Buổi tối hôm đó Tô Thố có ấn tượng cực sâu đậm, nhiều năm sau kể từ khi tốt nghiệp mỗi lần các cô tụ tập, y nhiên sẽ nói đến cái đêm mê muội ấy.

Trung tuần tháng tư, Tô Thố một mình đi phỏng vấn ở viện nghiên cứu.

Đây là cô lần đầu tiên đến thành phố vùng Tây Bắc. Viện nghiên cứu tọa lạc bên cạnh một thành phố nhỏ, cách tỉnh thành ước chừng bảy tám mươi km. Tuy mới vừa ngồi hơn mười tiếng trên tàu hỏa, vậy mà cô cứ nhiên một chút cũng không thấy mệt, đón xe bus đi vào thành thị đến tổng trạm xe khác. Giáo sư Triệu đã nói có người sẽ đón cô ở đó. Tô Thố ngồi ở trạm xe, lẳng lặng nhìn ánh sáng mặt trời có thể leo đến đỉnh đầu nhưng cũng không thật sự sáng chói, sau đó cúi đầu, phát hiện người qua lại trong trạm xe đều là những khuôn mặt xa lạ, không khỏi tắc lưỡi đọc ra một câu “Tây xuất Dương Quan vô cổ nhân” (Ra khỏi Dương Quan về phía tây e không còn có bạn nữa) .

“ Ai nói Tây xuất Dương Quan vô cổ nhân?” Bỗng nhiên cô nghe thấy bên tai vang lên một thanh âm, thanh âm đó còn hòa với tiếng cười dài.

Ngạc nhiên ngoảnh đầu sang một bên, cô nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, nhất thời không biết là kinh ngạc nhiều một chút hay là vui mừng nhiều một chút: “ Thiệu sư huynh?”

“ Tiểu sư muội, là anh đây, anh tới đón em.” Thiệu Vĩ mặt tươi như hoa, “Có phải surprise hay không?”

“ Sao anh lại là người tới đón em?” Tô Thố ngây ngốc hỏi.

Anh đón lấy ba lô trên vai Tô Thố đeo lên vai mình, cong khoe miệng , “Anh đến không tốt à? Miễn cho em cảm khái ‘Tây xuất Dương Quan vô cổ nhân’ a.”

Tô Thố cười không ra tiếng, mặc cho anh lấy đi ba lô trên vai mình. Thật sự là cảm giác khá tốt, ở một nơi hoàn toàn xa lạ mà gặp được một người quen, quả thật vô cùng ấm áp.

“ Em ngồi xuống đi. Anh đi mua vé.”

Ngồi ở trên xe không có nhiều khách, Tô Thố cảm khái thật sâu, cô nhớ tới thời điểm trước khi anh tốt nghiệp có nói sẽ đi đến viện nghiên cứu, không hề nghĩ cũng là đến nơi này, có thể thấy được duyên phận là thứ vô cùng huyền diệu. Cô nghiêng đầu ngắm Thiệu Vĩ, hai năm không gặp, anh quả thật có thay đổi, cái loại thay đổi này hiển nhiên không quan hệ đến gió cát Tây Bắc, mà là vùng giữa lòng mây có thêm một loại khí độ có thể được coi là trầm ổn. Trên gương mặt thanh niên trẻ tuổi là không nên có loại khí độ này, đó cần một đồng trách nhiệm cuộc sống, kinh nghiệm mới mài dũa lên được.

Tô Thố quan sát tỉ mỉ khuôn mặt nghiêng của anh, nhin không được hỏi: “ Sư huynh, anh năm nay nhiều tuổi rồi?”

“ Sao thế? Điều tra hộ khẩu?” Thiệu Vĩ cười rộ lên, thao thao bất tuyệt mà nói tiếp, “ Tuổi, hai mươi sáu; sinh nhật, mùng 5 tháng 12; dân tộc, Hán; Có vào đảng viên hay chưa, có; tình trạng hôn nhân, độc thân, cũng không có bạn gái, trước mắt vẫn là người cô đơn lẻ loi, chưa tiêu thụ được.....”

Tô Thố liên tục phát tay, quả thực dở khóc dở cười: “Em mới hỏi tuổi anh thôi mà—”

Ánh mặt trời sáng lạng dừng ở trên người Tô Thố, chiếu rạng ngời trên gò má trắng nõn. Đặc biệt là cặp mắt kia, sáng mắt chảy xuôi như dòng suối, trong suốt thấy đáy, lần đầu nhìn vào như có thể nhìn thông thấu, nhưng nhìn kĩ lại thì lại có cảm giác cả vũ trụ được cất giấu dưới ánh mắt ấy. Anh không nghĩ tới hai năm sau còn có thể một lần nữa nhìn được đôi mắt ngập tràn linh khí đó, mà chủ nhân của chúng lại đang gần ề bên anh, khuôn mặt rạng ngời trong suốt. Tức khắc anh cảm giác giống như mình đang nằm mơ; anh ngừng lại một chút, nhanh chóng dời mắt đi, sau đó cười nói: “ Lúc học đại học anh chưa đầy mười sáu tuổi.”

“ Anh là kiểu học sinh thiên tài, anh nhảy cấp sao?” Tô Thố không chú ý tới cảm xúc biến hóa trong anh, lông mày nhảy dựng lên, có chút dăm chiêu hỏi anh.

“ Cũng có thể nói như vậy,” Thiệu Vĩ nhún vai, mang theo chút ngữ khí hồi ức, “ Kỳ thật hiện tại nhớ tới liền hối hận biết bao nhiêu, thời trung học, sơ trung đều trải qua hết sức ảm đạm và vô vị, ngày lễ tết gì đó cũng không nhớ rõ, ấn tượng duy nhất là bởi vì còn nhỏ cũng không mấy tiếp xúc với các bạn học, không có bạn bè, ngoại trừ học tập vẫn là học tập, tựa như Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm, lập tức nuốt ngay vào trong bụng, có tư vị gì hoàn toàn không biết.”

Tô Thố cười cười: “ Đúng a, quả thực không thú vị.”

Cứ như vậy tán gẫu suốt đường đi, xuống xe xong lại chuyển hai lần xe, rốt cục cũng đến viện nghiên cứu vào buổi trưa.

Chung quanh phạm vi Viện nghiên cứu hầu như rất vắng vẻ, nhưng là Viện nghiên cứu thì lại không tẻ nhạt chút nào. Nơi này so với trong tưởng tượng của cô tuyệt không giống nhau. Viện nghiên cứu ước chừng có lịch sử năm sáu mươi năm, đã sớm không giống cảnh tượng đọc được trong tài liệu kia, chiếm diện tích rộng lớn, vấn đề cây xanh mỹ quan không tẻ nhạt chút nào, còn có một cái hồ lớn vô cùng đẹp, bên trong có rất nhiều cá.

Nhìn thấy cảnh Tô Thố xuất thần nhìn ngắm cá trong hồ, Thiệu Vĩ nói rất giống hướng dẫn viên du lịch: “Chúng ta đều bắt cá ở hồ này ăn đó.”

Tô Thố buồn cười không nhin nổi, bật cười ra tiếng.

Năm nay Viện nghiên cứu ước chừng muốn thu nạp khoảng hơn 80 người, những người thông qua cuộc thi sát hạch ban đầu đa số hôm nay sẽ có mặt ở đây, nhà khách của Viện nghiên cứu hầu như đã vào ở đây.

Nhìn thấy Tô Thố ngồi xuống một cái là đã lật sách ra ngay, Thiệu Vĩ vừa tức giận vừa buồn cười: “ Giờ em còn đọc sách nổi? Phỏng vấn thôi mà. Nếu em cũng lo lắng, vậy đám người kia làm sao đây? Cho bọn họ một con đường sống đi em.”

Tô Thố dựa lưng vào ghế, nói một cách hữu khí vô lực: “ Phỏng vấn có cả tiếng Anh, khẩu ngữ của em dở ẹc à—”

Thiệu Vĩ còn muốn nói thêm, thì chuông di động tiếng vang lên, nghe xong cuộc gọi ấy thì anh ba chân bốn cẳng chạy đi, đi ra tới cửa cũng không quên quay đầu lại dặn dò “Em đợi ở trong này trước, một lát nữa anh dẫn tới Căn tin”, sau khi nhìn thấy Tô Thố gật đầu, mới yên tâm chạy ra khỏi cửa.

Lúc ăn cơm ở Căn tin, Tô Thố phát hiện ra ở đây Thiệu Vĩ tựa hồ ai cũng quen biết, chào hỏi suốt đường đi, đồng thời cũng giới thiệu Tô Thố cả đường đi luôn. Tô Thố mỉm cười lễ phép với tất cả những nhân viên hay nghiên cứu sinh ở viện, cô có thể từ trên mặt các anh chị ấy nhìn ra thái độ nghiêm túc sống, cô tôn kính họ.

Ngày hôm sau phỏng vấn làm cho Tô Thố ý thức được tỉ lệ nam nữ trong Viện nghiên cứu này mất cân đối nghiêm trọng đến mức nào, so với Hoa Đại còn muốn nghiêm trọng hơn nữa, tổng cộng có hơn sáu mươi

người báo danh, chia làm tám tổ, nữ sinh chỉ chiếm số lượng vừa đủ một tổ.

Giáo sư phỏng vấn có bốn vị, đều là chuyên gia tuổi cao của thế hệ trước, thân thiết mà hòa ái. Tô Thố trả lời thông hết vấn đề, tri thức phong phú và khả năng lĩnh ngộ về lĩnh vực Vật lý khiến cho các vị giáo sư già giật mình. Các thầy trao đổi ánh mắt một chút, một vị trong đó nhìn như chủ khảo gọi tên cô, dùng tiếng Anh hỏi: “ Tôi chưa từng nhìn thấy một cô gái xinh đẹp nào như em mà đi học hệ vật lý công trình, hiện tại lại buông tha cơ hội được ở lại trường ở lại Bắc Kinh để đi đến nơi heo hút vùng Tây Bắc này học nghiên cứu sinh. Em thật sự thích môn vật lý hay là có nguyên nhân khác? Vấn đề này là vấn đề cần hỏi cuối cùng, hy vọng em trả lời chân thật.”

Tô Thố yên lặng một lát, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn thấy được trong mắt các thầy là sự ôn hòa, cũng dùng tiếng Anh trả lời: “ Trước khi lên đại học, em cũng không biết bản thân mình rốt cuộc sẽ học cái gì, em đối với tất cả các môn học đều không chán ghét, cũng đều có thể học giỏi. Lúc ấy lựa chọn học hệ vật lý công trình, là bởi vì-”

Lòng ngực đau xót, Tô Thố cảm thấy được máu huyết toàn thân lạnh như băng, không chịu lưu động. Hai tay cô run rẩy như muốn kìm nén, hai tay của cô đặt cùng một chỗ, đều lạnh cóng. Trầm mặc một lát, cô kiên trì nói hết: “ Học chuyên ngành này là vì đó là nguyện vọng của một người bạn. Anh ấy đam mê vật lý, tâm nguyện bình sinh lớn nhất chính là có thể lấy thân báo quốc. Ở trong buổi phỏng vấn hôm nay, vốn hẳn là sẽ có anh ấy..... Sau khi lên đại học, em phát hiện chính mình thật sự đã thích lĩnh vực vật lý này mất rồi, em thích sự giản khiết và ưu mỹ của nó, mỗi cái công thức tựa như một tác phẩm nghệ thuật vĩ đại bao chứa hết tất thảy.”

Vài vị giáo sư lại trao đổi ánh mắt với nhau lần nữa, vị giáo sư đề ra câu hỏi kia nhìn Tô Thố, hỏi: “ Người bạn kia của em thế nào rồi?”

Tô Thố không trả lời, mỉm cười, nghiêng đầu, khẽ nói: “Thưa thầy, câu hỏi vừa nãy chính là vấn đề cuối thầy đã hỏi rồi ạ.”

Vị chủ khảo phì cười, phất tay để cô đi ra ngoài, sau đó cúi đầu chấm điểm lên tờ giấy chấm thi, vị giáo sư bên cạnh liếc mắt một cái, không hề kinh ngạc phát hiện trên tờ bảng điểm ấy tất cả đều là điểm tuyệt đối.

Buổi sáng ngày hôm sau là một loạt kiểm tra sức khỏe phức tạp, kiểm tra xong cũng là giữa trưa rồi. CƠM trưa của cô sẽ ăn cùng giáo sư Triệu, một mình cô sống ở một gian phòng kí túc xá rộng, lạnh lẽo vô cùng, các vật bài trí khác đều không có, nếu không phải nửa gian phòng đều chất đầy sách và giấy, thì thật sự nhìn không ra đây là nơi có người ở.

Chuyến tàu lửa lúc hoàng hôn ngày đó, tuy rằng cô nhiều lần nhấn mạnh không cần đưa tiễn, nhưng Thiệu Vĩ vẫn kiên trì tiễn cô ra ga. Tô Thố cách tắm thủy tinh vẫy tay chào tạm biệt; Thiệu Vĩ đứng ở ngoài toa xe mỉm cười với cô, thân ảnh trắng tấp của anh dần dần biến mất trong tầm nhìn của cô.

Trở lại trường học vào đúng lúc sáng sớm, mấy cô bạn còn đang say giấc nồng. Ở trên tàu ngủ rất tệ, Tô Thố nhẹ tay nhẹ chân tắm một cái rồi leo lên giường.

Thăng đến khi tiếng chuông điện thoại đánh thức cô dậy.

Điện thoại treo tại trên tường đầu giường Tô Thố, cô buồn ngủ đến nỗi mắt díp lại, căn bản không muốn nghe máy, nhưng dưới sự la ó của đám bạn cùng phòng, cô vẫn gian nan thò người ra ngoài nhắc máy lên, chỉ nghe được một câu thôi là cơn ngái ngủ liền hoàn toàn biến mất. Người gọi điện tới là thầy giáo ở văn phòng học viện, chỉ đích danh tìm cô

Tô Thố vẫn y nguyên trong tư thế treo nửa người trên giường, cầm điện thoại nói; “ Chính là em.”

Câu nói tiếp theo đó làm cho Tô Thố thiếu chút nữa rớt xuống giường, sau đó cơ hồ là dùng loại tốc độ ánh sáng từ trên giường bật dậy mặc quần áo chải đầu rửa mặt.

“ Sao vậy?” Dương Tuyết dùng ánh mắt mông lung hỏi, “ Cậu mới xuống tàu, sao không ngủ thêm chút nữa đi?”

Về mặt Tô Thố bị phản, về mặt như đưa đám nói: “ Thầy nói, lúc tuyển dụng phát hiện ra..... Hồ sơ của ta đã bị mất rồi.”

Vội vội vàng vàng chạy tới văn phòng học viện, còn đứng dựa vào cửa thở hổn hển, thầy giáo đi tới an ủi cô: “Không mất, không bị mất đâu, vừa nãy là thầy nhầm, làm em sợ hãi, là lỗi của thầy.”

Tô Thố thở hắt ra, hô hấp hơi có chút bình ổn lại, câu tiếp theo lại một lần nữa khiến trái tim yếu ớt của cô vọt tới cổ họng, quá trình một câu nói này cũng không kịp thốt ra.

“ Là như thế này, thầy cũng vừa mới biết thôi. Thầy bên Giáo vụ nói, hồ sơ của em là do thầy hiệu trưởng lấy đi.”

Tô Thố nghĩ thầm, nếu hiện tại trước mặt cô có miếng đậu hủ, cô nhất định sẽ không chút do dự mà đập đầu vào đó.

27. Chương 27

Văn phòng hiệu trưởng không giống với sự tưởng tượng trong cô, vô cùng mộc mạc giản dị, là cái loại cảm giác mộc mạc giản dị đến cực điểm, đồ nên có thì không thiếu, mấy đồ có cũng được không có cũng chả sao thì không thấy đâu hết. Dưới tình huống này, trên vách tường bên trái có treo một bức tranh chiếm gần nửa tường, vẽ những chú ngựa phi nước đại vô cùng thu hút ánh mắt người khác. Tô Thố không nghĩ tới rằng mình còn cơ hội thứ hai được diện kiến hiệu trưởng Hứa ngoại trừ trên lễ tốt nghiệp.

Hiệu trưởng đeo kính mắt, lật xấp hồ sơ trong tay, lúc đọc sách đều đeo lên cặp mắt kính. Nhìn thấy có người tiến vào, ông tháo kính mắt xuống, nhìn cô một cái. Một cái nhìn này làm cho Tô Thố ý thức được rằng, đôi mắt kia của Hứa Nhất Hạo tuyệt đối không phải được di truyền từ mẹ anh ấy.

Trên bàn Hiệu trưởng Hứa có một phần văn kiện giống như hồ sơ lưu, trong lòng Tô Thố run cầm cập, nói chuyện với người không hoàn toàn cùng đẳng cấp với mình là một loại tra tấn. Tô Thố hít sâu một hơi, lễ phép mở miệng: “ Hiệu trưởng Hứa, ngài tìm em có việc?”

Hiệu trưởng Hứa hơi mỉm cười: “ Là việc riêng. Bởi vì Nhất Hạo, cho nên thầy muốn tìm em nói chuyện.”

“ Hứa sư huynh ư? Anh ấy không phải ở nước ngoài sao ạ?”

“ Thầy hy vọng em có thể gọi cho nó một cuộc điện thoại.” Hiệu trưởng Hứa nói một cách hòa ái.

Tô Thố không rõ nguyên nhân: “ Gọi điện thoại ạ?”

Ánh mắt Hiệu trưởng Hứa đảo qua đảo lại trên người cô, thản nhiên nói, “ Em nói với nó, nghỉ hè nhất định phải về nhà một chuyến.”

Tô Thố không lên tiếng, tầm mắt cúi sát xuống đất. Lúc cô đang lọc chọn những từ ngữ thì trợ lý hiệu trưởng gõ cửa nói có chuyện gấp phải do đích thân hiệu trưởng xử lý. Hiệu trưởng Hứa nhướng mày, đứng dậy bước ra khỏi văn phòng, để một mình Tô Thố ở lại văn phòng; Tô Thố cũng muốn mượn cơ hội này rời đi, vị trợ lý tuổi trẻ tài cao kia ngăn cô lại, khách khí nói một câu “Bạn học, em chờ một chút, hiệu trưởng một hồi sẽ trở lại ngay.”

Tô Thố đứng trong văn phòng ngẩn người. Vừa nãy do có thầy hiệu trưởng ở đây nên cô không dám nhìn ngó xung quanh; bây giờ cô ngẩng đầu cẩn thận đánh giá căn phòng này. Đối diện với bức ngựa phi được treo trên vách tường kia, còn treo rất nhiều nhiều ảnh chụp, nhân vật chính trong mỗi một bức đều là đại nhân vật mà trên đời này không ai không biết đến, ngoại trừ một bức.

Bức ảnh chụp cũng khá nhiều tuổi, hiệu quả màu sắc rực rỡ có chút không tốt nữa, nhìn không ra nơi đó, chỉ biết được là một bãi biển, một đám đông những thanh niên trẻ tuổi đang tụ tập lại với nhau, tinh lực sôi trào giống cỏ dại, đều có dáng vẻ tràn đầy sức sống kèm với nụ cười cởi mở phóng khoáng, sự tươi cười ấy giống như là đang tuyên cáo: Thế giới này là thuộc về chúng tôi! Trong bức ảnh hiệu trưởng Hứa của chúng ta đứng ở phía trước nhất, nét mặt rạng ngời, nhìn tuyệt đối sẽ không vượt qua ba mươi tuổi.

Tô Thố không chớp mắt nhìn chăm chăm vào bức ảnh ấy, hoàn toàn nhập thần, thậm chí hiệu trưởng Hứa khi nào thì trở lại văn phòng cũng không phát hiện ra.

Nhìn thấy sắc mặt Tô Thố trắng bệch quay đầu lại nhìn ông, ông gật gật hỏi: “ Xem xong rồi?”

“ A, dạ, xem xong rồi ạ.” Cả người Tô Thố chấn động, kiệt lực để chính mình bừng tỉnh lại.

“ Em không lưu lại trường học nghiên cứu sinh?” Hiệu trưởng Hứa có chút đăm chiêu nhìn cô, cũng không có ý để cô rời khỏi văn phòng.

Cổ họng Tô Thố như bị cái gì đó chặn lại, nói không ra lời, sau khi khẽ gật đầu vài cái cô y nhiên bắt buộc mình phải trả lời: “ Đúng ạ, thưa hiệu trưởng Hứa.”

“ Đây là số điện thoại của Nhất Hạo.”

Tô Thố nhìn thấy một chuỗi dãy số viết trên cuốn sổ, sau đó xé tờ giấy đó đưa qua cho cô. Cô đỡ dần dịch chuyển chân, nhận lấy cũng không có nhìn mà trực tiếp nhét vào túi áo khoác.

“ Hai đứa được tính là bạn sao?”

Tô Thố sững sốt, sau đó trả lời: “ Anh ấy là đàn anh lớp trên của em.”

Hiệu trưởng Hứa không hề dự liệu trước được nên thở dài thật sâu, nói: “ Nhất Hạo là một đứa rất cao ngạo, rất ít có đồ vật hay điều gì đó có thể làm tổn thương đến nó. Từ nhỏ đến lớn, bởi vì công tác bận bịu, thầy rất ít khi quản giáo nó. Trong điện thoại nó không chịu nói cho chúng ta bất kì điều gì hết, cũng không muốn về nước; nhưng thầy biết, hơn nửa năm này, cuộc sống của nó thật sự không tốt. Thầy hiểu đứa con trai của mình.”

Sự lo âu trong đáy mắt thầy hiệu trưởng như một dòng nước lạnh băng dội tỉnh cô, cô nghĩ, hiệu trưởng Hứa cũng chỉ là một người cha nhân từ mà thôi, chẳng qua cũng chỉ là cha của Hứa Nhất Hạo. Đối với những người khác, đại khái vĩnh viễn đều là đường đường một thầy hiệu trưởng Hứa.

Đêm hôm đó, cô gọi điện cho Hứa Nhất Hạo. Anh đang ở nước Anh, nên lúc đó hẳn là lúc sáng sớm.

Đầu điện thoại kia là một giọng nam sinh vang dội, tiếng Anh lưu loát vô cùng, nhưng rõ ràng vẫn có chút khẩu âm người Trung Quốc nói tiếng Anh. Tô Thố phỏng đoán anh ta là người Hoa, trực tiếp dùng Hán ngữ nói: “ Tôi muốn tìm Hứa Nhất Hạo.”

Thanh âm kia cười ha hả, hét vang lên ở đâu bên kia: “ Hứa Nhất Hạo, có phái nữ tìm kìa.”

Sau một loạt âm thanh của tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới và tiếng mở cửa đóng cửa lại, thì truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Kêu cô ta cúp máy đi, tôi không nghe.”

Không nghĩ tới lại lần nữa nghe thấy giọng nói này lại là một câu như vậy. Trong điện thoại người đàn ông đó cười nói: “Cô đều nghe thấy rồi chứ. Nhưng cũng đừng buồn, cậu ta không phải nhằm vào cô. Cậu ta vẫn như vậy, cho tới bây giờ luôn không để ý đến phụ nữ.”

Tô Thố ngẩn người, cười theo anh một tiếng; sau đó nhớ tới lời nói của hiệu trưởng Hứa, cô gơ tay xoa nhấn vào một huyệt Thái Dương, bắt đắc dĩ lại nói một cách mỗi mệ: “ Vậy làm phiền anh nói cho anh ấy biết, nếu anh ấy có rảnh kêu anh ấy gọi lại cho tôi nhé. Số điện thoại của tôi vẫn như cũ, mấy ngày nay đều sẽ mở máy. Còn nữa, tôi tên là Tô Thố, cảm ơn anh.”

Lời còn chưa dứt, người đàn ông kia cơ hồ là kêu lớn tiếng: “ Tô Thố? Em chính là Tô Thố!”

Tô Thố không ngó ngang đến anh chàng ấy nữa, cúp điện thoại.

Sau đó đại khái khoảng một tuần sau, cô cũng không nhận được cuộc gọi nào từ Hứa Nhất Hạo. Tô Thố vẫn làm đề cương luận văn của cô, mặc đồng phục chống phóng xạ ở lì trong phòng thí nghiệm rồi ghi chép các số liệu, một đồng số liệu lớn phải xử lý vô cùng phức tạp, cuối cùng cô đành phải tự mình viết ra phần mềm để xử lý chúng.

Khi bận rộn lên chính cô cũng dần quên đi chuyện này. Khi đó khoảng tầm tám chín giờ tối, cô vừa mới từ phòng thí nghiệm về, đang suy nghĩ có nên kêu đám người rảnh rỗi đến nhàm chán trong kí túc xá kia ra ngoài ăn khuya không đây, vừa lấy di động ra, thì có tiếng chuông gọi đến.

Liếc thấy một chuỗi dây số cổ quái của người gọi tới, cô sững lại, ấn nút nghe.

Trong điện thoại không có người lên tiếng, nhưng vẫn có tiếng thở gấp cực thấp nhắc nhở cuộc gọi này đã thông, chứ không phải cuộc gọi ác ý nào đó.

“Hứa sư huynh?” Tô Thố thử thăm dò kêu lên một câu, “Là anh sao?”

“Tô Thố—” Giọng nói anh trầm thấp, Tô Thố chưa từng nghe thấy có ai đó dùng kiểu loại giọng nói này gọi tên mình, giống như kiểu muốn nuốt xuống vậy, “Em vì sao muốn tìm tôi?”

Tô Thố tìm một chiếc ghế trong góc sân trường ngồi xuống, để cho gió đêm thổi tới, sau đó nói: “Gần đây anh khỏe không?”

“Không biết.” Ngữ khí của anh đã bình tĩnh lại, nói một cách thản nhiên.

“Anh hè này có về nước không?” Tô Thố hỏi thăm dò.

“Trở về làm gì.” Giọng nói khàn đặc từ Hứa Nhất Hạo phát ra tưởng chừng như không phải là của chính anh, tựa như kiểu người thanh niên bệnh nặng nhiều năm mới có thể nói ra được kiểu đó.

“Không có gì, em chỉ muốn hỏi một chút xem anh có về không mà thôi.” Tô Thố ngừng một chút, nói một cách gian nan, “Nếu có thể được, hè này anh về một lần được không?”

Trầm mặc một lúc lâu sau, thanh âm Hứa Nhất Hạo lần nữa lại vang lên, không hề gợn sóng, so với lần vừa nãy đã rõ ràng hơn nhiều: “Em rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Tô Thố lẳng lặng nhìn những nhánh liễu phía xa xa, trên mặt lộ ra nét cười nhợt nhạt, chỉ nói: “Nếu anh quay về, em sẽ nói cho anh nghe.”

Cô không đợi Hứa Nhất Hạo trả lời, liền cúp máy luôn; một mình cô ngồi trên ghế đá lạnh như băng, nắm chặt chẽ cái di động, giống bức tượng không nhúc nhích; không biết ngồi như vậy mất bao lâu, cô lại góp nhặt lại khí lực, bấm một dãy số khác, nhẹ nhàng nói: “Hiệu trưởng Hứa, anh ấy sẽ trở về.”

Trong luận văn tốt nghiệp của Tô Thố vẫn có chút vấn đề. Tiếng Anh của cô thực kém, khi đem phần tài liệu lịch sử tiếng Anh phiên dịch thành tiếng Trung gặp phải không ít vấn đề, cô cầu cứu đến Ung Thần và Tô Trí, vấn đề là danh từ chuyên ngành có quá nhiều, bọn họ có thể giúp cũng hạn chế. Cộng thêm thầy hướng dẫn luận văn của Tô Thố một lòng kì vọng luận văn của cô có thể giành được loại ưu tú, nên yêu cầu với cô rất nghiêm khắc; vì thế Tô Thố phải thức đêm suốt mấy đêm chiến đấu, cắn răng sửa đi sửa lại luận văn, có thể nói là đã dốc hết tâm huyết.

Trước khi ngủ Dương Tuyết bó tay khi nhìn thấy Tô Thố còn đang chiến đấu kịch liệt với chiếc máy tính, thở dài thườn thượt nói: “Đoán chừng năm đó Tào Tuyết Cần viết lên kiệt tác Hồng Lâu Mộng cũng chỉ đến mức này thôi, kỳ thật, ta thấy mi dịch cũng ổn lắm rồi, còn sửa cái gì nữa chứ.”

Thời điểm thức đêm đến nỗi hai mắt xanh lè, cô gặp được Thiệu Vĩ ở trên mạng. Hai người tán gẫu một hồi, Tô Thố biết anh cũng mới từ phòng thí nghiệm về phòng ngủ, nghe nói là số liệu của một tổ đã xảy ra vấn đề.

Thấy cô trẻ vậy rồi vẫn chưa đi ngủ, Thiệu Vĩ khá giật mình: “Làm sao vậy?”

Tô Thố hoàn toàn không câu nệ nữa: “Dịch luận văn Tiếng Anh thành tiếng Trung a. Tiếng Anh của em tệ lắm hại.”

Thiệu Vĩ gửi qua khuôn mặt tươi cười: “Chút xíu chuyện thế kia, mà chán nản thành bộ dáng này hử. Sao em không nói sớm chứ. Gửi luận văn qua mail anh đi, anh xem cho, em đi ngủ trước đi. Đừng lo lắng, toán học vật lí chẳng phân biệt nhà đâu.”

Tô Thố nghĩ cũng đúng, bằng một mình sức lực của cô mà muốn dịch hoàn toàn cái luận văn này là nhiệm vụ bất khả thi, lập tức liền đem bản gốc luận văn và phần đã dịch xong toàn bộ gửi cho anh; khi đó đã rất khuya rồi, cô buồn ngủ muốn chết, leo lên giường là gặp Chu công ngay.

Sau khi tỉnh ngủ, Tô Thố kiểm tra mail, kinh ngạc phát hiện ra Thiệu Vĩ đã dịch xong hết rồi, bài dịch của anh ấy không biết là hay hơn của cô không biết bao nhiêu lần, cô vừa xem vừa tán thưởng, mạnh mẽ vì

môn tiếng Anh của mình cảm thấy hổ thẹn; xem xong cô bèn send một bức mail để cảm ơn anh, mới vừa viết xuống hai chữ, ngón tay liền cứng ngắc ở trên bàn phím: Trên màn hình ghi rành mạch thời gian Thiệu vĩ gửi mail qua là bốn giờ sáng.

Nửa tháng sau trên hội đồng bảo vệ luận văn, luận văn của Tô Thố được đến tất cả các thầy cô nhất trí đồng ý, nhẹ nhàng đạt được cấp luận văn đại học ưu tú. Bao nhiêu năm sau, một lần nữa cô trở lại trường làm đại biểu sinh viên cũ của trường lên đọc diễn văn, đi một chuyến đến học viện vật lý, cô sẽ kinh ngạc mà phát hiện ra bài luận văn của cô được trưng bày trong tủ kính của học viện Vật lý để triển lãm.

Buổi tối hôm đó sau khi bảo vệ luận văn xong, các bạn trong hệ cùng nhau đi ăn cơm chung. Nửa tháng qua, tất cả mọi người đều ăn cơm hộp qua ngày. Ăn được một nửa, Tô Thố nhận được điện thoại của Tô Trí gọi tới.

“ Anh có một bạn học ba ngày nữa sẽ về nước, anh nhờ nó cầm về cho em chút đồ, em đi sân bay đón người đi.”

Nơi Căn tin các bạn sinh viên năm tư đang ăn cơm chia tay, cảnh tượng ồn ào vô đối. Tô Thố mới đầu không nghe rõ ông anh mình nói gì hết, lúc Tô Trí lặp lại lần thứ hai thì cô mới nghe rõ, vì thế mới nổi câu đi ra hành lang hét lên: “ Sao em phải đi đón hả?”

“ Bây giờ không phải em đang rảnh sao, bảo vệ luận văn xong hết rồi,” Tô Trí hừ một tiếng, “Cộng thêm người ta đem đồ cho em đó, làm phiền em đi lấy có chút xiu thôi có gì không tốt hả.”

“ Có thể có đồ gì chứ?” Tô Thố hoài nghi nói.

“ Em đi chẳng phải sẽ biết sao hả.”

Dưới sự dụ dỗ đe dọa của Tô Trí, Tô Thố bị buộc đến sân bay, cô nghĩ nát óc cũng không ra Tô Trí có thể đem cho cô thứ gì chứ. Xuống xe bus cô vượt qua tầng tầng lớp lớp người ở sân bay đi nhanh về hướng cổng đón người quốc tế. Hành khách kéo theo đồng lớn đồng nhỏ hành lý đi ra, cô nhìn mà hoa cả mắt, căn bản không biết mình phải đi đón ai từ chỗ đó ra nữa, vì thế hỏi nhân viên hậu cần cầu khẩn: “Xin hỏi hai mươi phút trước chuyến bay từ Pháp đã hạ cánh chưa?”

“ Nước Pháp?” Nhân viên hậu cần lắc đầu, “ Không có nước Pháp, chuyến bay hạ cánh lúc 2h40 phút là chuyến bay từ Mỹ.”

Tô Thố ngẩng cổ nhìn bảng thông báo điện tử thật lớn đang hiện rõ. Đích xác, hôm nay chuyến bay từ Pháp đến chỉ có một chuyến, hơn nữa là giờ khuya mới đến; chuyến bay đúng như thời gian đó chính xác là từ Mỹ đến. Tô Trí cũng không nói cho cô biết người cô sẽ đón là ai, kêu cô đứng ở cổng đón người, nói người kia có ảnh chụp của cô, có thể nhận ra cô.

Đang suy nghĩ có nên rời đi hay không, Tô Thố ngẩng đầu lên, lại nhìn về phía lối ra cổng sân bay. Vừa khéo nhìn thấy một người đang kéo hành lý đi ra, bước đi trầm ổn, bất luận là bộ dạng hay là khí độ đều gây chú ý, vừa bước ra liền hấp dẫn hàng loạt ánh mắt, phái nữ có mặt ở hiện trường bất kể lớn bé đều đang đánh giá anh.

Ánh mắt Tô Thố nóng lên, xoay người định lặng lẽ chuẩn bị, nhưng chưa kịp đi, giọng nói người đó tuy không cao, nhưng giống như cách đám người tập nập xuyên không khí bay tới, cô bất luận thế nào cũng không nghe lầm: “ A Thố.”

Miễn cưỡng cười, Tô Thố xoay người đi lên nghênh đón, trên mặt mang theo nụ cười: “Oh, Trần sư huynh. Hôm nay anh trở về sao?”

“ Em tới đón anh?” Ngữ khí Trần Tử Gia có chút không xác định, nhưng là cái loại vui sướng không thể che giấu. Khi nói chuyện anh chạy tới trước mặt cô, để hành lý ở cạnh chân. Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần jean giặt đến bạc phếch, có loại cảm giác ấm áp như ánh thái dương, nhìn rất phong cách, giống như kiểu bộ quần áo kia được mặc trên người anh vĩnh viễn sẽ không lỗi thời, có thể thấy được trên thế giới này xác thực có loại khí phách rạng rỡ như ánh cầu vồng ấy.

“ A, không phải, a, thật sự cũng phải—” Tô Thố vụng về chống đỡ, nói lung tung vài câu.

Ánh mắt xinh đẹp của Trần Tử Gia xẹt qua tia sáng, sau đó bỗng nhiên u ám ẩm đảm xuống, nhẹ nhàng băng quơ gập đầu: “ Là Tô Trí kêu em đến sân bay?”

Tô Thố chỉ biết cười.

“ Khó trách cậu ta cứ hỏi anh khi nào thì về. A Thố, anh không biết trước.”

Chân mày Trần Tử Gia nhíu lại, biểu tình có chút bất đắc dĩ. Cái nhíu mày này làm cho Tô Thố lần đầu tiên phát hiện ra hàng lông mày anh cực đen, nhưng vẫn y nhiên không che đậy được màu mắt đen. Tô Thố phát giác mình nhìn anh khá lâu, nhanh chóng dời đi tầm mắt.

“ Có người tới đón anh không?” Tô Thố nhìn chung quanh.

Trần Tử Gia hơi cúi đầu, chuyên chú nhìn cô, nhất thời quên trả lời.

Tô Thố quơ tay trước mặt anh, tiếp tục hỏi một lần.

“ Có,” Trần Tử Gia vì muốn che dấu sự thất thần vừa nãy, lấy ra di động nhìn thoáng qua tin nhắn một cái, “ Ở bên ngoài, chúng ta cùng nhau về nhé.”

Tô Thố mỉm cười: “ Không đâu ạ.”

“ Lúc này rồi em còn tranh giành gì nữa, anh thật sự là loại hồng thủy mãnh thú sao?” Trần Tử Gia cười vô thanh, tia ánh sáng vừa biến mất lúc nãy giờ lại xuyên tới, mặc dù anh kiệt lực khắc chế vẫn lộ ra một tia đau đớn vô thanh vô tức lúc bình thường không thấy được trộn lẫn vào tia sáng ấy: “ Anh chỉ muốn cho em đi nhờ xe về nội thành, sau đó em muốn về trường học thì về trường học, chẳng lẽ lúc đó anh sẽ ngăn em lại sao.”

Anh không nuốt lời, lúc xe đi qua cổng trường Hoa Đại, Trần Tử Gia kêu bác tài dừng xe lại.

Hai người đều không nói chuyện suốt đường đi. Trần Tử Gia lúc này mới mở miệng: “ A Thố, Tô Trí gửi đồ cho em, hiện tại để trong hành lý của anh, nhưng bây giờ hành lý đang rất bừa bộn không cách nào đưa ngay cho em, ngày mai anh sắp xếp lại, sẽ đưa cho em.”

Tô Thố “Uhm” một tiếng.

Lúc chạng váng hôm sau, Trần Tử Gia ở trong trường học tìm được cô, khi đó Tô Thố đang mặc đồng phục tốt nghiệp cử nhân đang cùng Dương Tuyết chụp hình ở bên ngoài. Tối hôm trước có đổ một trận mưa lớn, tẩy sạch sẽ khí nóng của suốt mấy hôm nay đọng lại. Ngày đó là một ngày trời đầy mây khó gặp nhất trong mùa hè này, làn gió hây hây, mang theo hơi nước mà phương Bắc ít có được, các bạn học ẩn núp đã lâu nay mới lộ mặt ra ồ ạt, mặc áo cử nhân bịn rịn chụp hình chia tay trong trời chiều, ở trong hoàn cảnh ấy, mỗi bức hình đều biến thành có thơ có họa trong ấy.

Sắp tới lúc hoàng hôn, ráng chiều trắng lợt khác thường, gieo rắc giải trần lên khắp vườn trường rộng lớn, đỏ thắm dẹt lên như dòng máu. Đây là ấn tượng cuối cùng trong cuộc đời sinh viên của Tô Thố. Rồi sắc trời chậm chậm ẩm đảm xuống.

Lúc bọn họ đi đến Căn tin người đã không còn bao nhiêu, đồ ăn rất ít. Hai người họ mua cơm xong ngồi xuống vị trí sát cửa sổ. Trần Tử Gia lấy ra sách đưa cho Tô Thố: “Đọc văn chương của em thấy có trích dẫn sử dụng khá nhiều đoạn trong cuốn “Phiếu tập”, anh nghĩ em chắc rất thích cuốn sách đó, lần này mang về cho em, cuốn này vốn là bản gốc tiếng Anh.”

Tô Thố nhận lấy, lật đến trang bìa trong, là Trần Tử Gia trích một đoạn trong đó ra, lại không phải là tiếng Anh sao chép lại, dùng loại chữ Khải rất đẹp viết lại, “ Em đang mỉm cười nhẹ nhàng, bất đồng tôi nói điều gì. Mà tôi cảm thấy, vì điều này, tôi đã chờ đợi từ rất lâu.”

Tô Thố nhìn anh một cái thật sâu, nhẹ giọng nói: “ Cảm ơn.”

Sau đó liền không ai nói gì nữa, mà lẳng lặng quan sát tia sáng còn vương lại nhảy nhót trên hành lang, tràn ra đến tòa giảng đường, dọc theo con đường trải nhựa, cuối cùng từ cửa Căn tin chuẩn mất vô ảnh vô tung.

Đến tận khi căn tin vắng bóng hoàn toàn, bọn họ mới rời đi.

Tô Thố hơi cúi người xuống với Trần Tử Gia, “ Em về kí túc xá nhé.”

Cách thật lâu Trần Tử Gia mới “ Uhm ” một tiếng, ánh mắt anh luôn dừng ở chỗ khác, không hề nhìn bóng dáng rời đi của Tô Thố. Trong lòng anh rất rõ, cô vĩnh viễn đều đứng ở ngoài đám đông, đứng bên ngoài bất kì cuộc sống người nào, cho tới bây giờ, chưa từng đứng ở nơi mà anh giơ tay ra là có thể chạm vào được. Trong lòng cô có quá nhiều tòa núi lạnh thấu xương được đúc bằng sự chết chóc mà thành, không có người sống nào có thể vượt qua nổi.

Anh đột ngột ngẩng đầu lên. Bỗng nhiên, anh nghĩ muốn thử một lần, ngay cả là bằng cứng, cũng phải có một ngày tan rã.

Lúc trên đường quay về kí túc xá Tô Thố rẽ đi đường khác, cô đi đến trong vườn hoa nhỏ, ngồi ở trên ghế sau hòn giả sơn, nơi này trước nay vẫn yên tĩnh, ít có người ra đây. Dưới ánh đèn đường cô lật cuốn “ Phi điệp tập”, kẹp trong sách có vài trang giấy, nét bút trên đó vô cùng quen thuộc, như nhìn thấy ở đâu đó rồi?

Tô Thố không ngẩng đầu, trong sự hoảng hốt nghe được tiếng bước chân tới gần, mấy tờ giấy trong tay rơi trên mặt đất. Cô cúi người nhặt, lại bị người đi tới nhặt lên trước một bước..

Ngẩng đầu lên vừa thấy, Tô Thố nói: “ Mễ Thi bạn cũng đã trở lại?”

Nhưng Mễ Thi đã không giống như Mễ Thi nữa rồi. Cô ấy vẫn đẹp như xưa, nhưng mi tâm phát ra u ám, trên hai gò má tỏa ra một loại lệ khí. Nhưng cô ấy lại cũng đang cười, được chiếu rọi dưới đèn đường xanh trắng mà mất hết huyết sắc, biểu tình bởi thế cũng cực kì quỷ dị. “Tô Thố, cô đã hứa với tôi điều gì?”

Tô Thố lo lắng nhìn cô ấy, cười khổ: “ Tôi từng hứa với bạn, không tranh cướp Trần Tử Gia.”

“ Nhưng cô đã không làm được.” Nét mặt Mễ Thi vô cảm đến cực độ, thanh âm vô cùng bén nhọn.

Cẩn môi, Tô Thố muốn lui xuống một bước, nhưng sau lưng cô là hòn giả sơn, thật sự không có nơi nào để lùi. Trầm mặc một lát sau, cô nói: “ Đúng vậy, tôi nuốt lời rồi.”

Tay phải Mễ Thi giấu ở phía sau, tay trái quơ đi quơ lại trước mặt mấy tờ giấy đó, thanh âm đột nhiên ôn nhu lại: “ Cô có biết tôi yêu anh Tử Gia biết bao nhiêu không? Vì anh ấy ngay cả mạng sống tôi cũng không cần, thật đó, tôi bắt đầu thích anh ấy từ rất nhỏ, sẽ thích cả đời, cả đời này tôi sẽ chỉ yêu một người là anh ấy thôi. Tôi đã tưởng tượng rằng nếu không có anh ấy trong cuộc đời này tôi sẽ sống ra sao. Nhưng trong lòng anh ấy chỉ có mỗi cô thôi. Cô có biết anh ấy nói gì với tôi không hả, anh ấy nói từ đầu tới cuối, anh ấy đều coi tôi là em gái, chưa từng thích tôi. Cô đã xem mấy bài viết đó chưa? Tất cả đều là anh ấy viết cho cô, mỗi một chữ đều là vì cô mà viết. Một chữ cũng chưa từng viết cho tôi. Cô dựa vào đâu mà chiếm lấy anh ấy hả, dựa vào cái gì! Cô có thể vì anh ấy làm cái gì? Cô từ đầu tới cuối đều làm tổn thương anh ấy.”

Lúc này đèn đường lắc lư vài cái, dưới ánh sáng chợt lóe chợt mất ấy Tô Thố nhìn thấy biểu tình nanh ác của cô ấy, nói hết lời xong, hai mắt Mễ Thi đờ đẫn, khóe miệng cong lên một nụ cười, gần như vô thức nói ra: “Nếu không có cô thì sẽ tốt biết mấy.”

Tay phải cô móc ra từ túi áo, Tô Thố nhìn thấy ánh sáng chợt lóe lên, thời điểm cô tỉnh ngộ lại, tia ánh sáng đó đã cắm ở ngực cô.

Cô cúi đầu, tức tốc nhắm mắt lại rồi lại nhanh chóng mở mắt ra; cô trước tiên là thấy trên mặt dao đó phản chiếu ánh đèn đường xanh trắng, trong ánh sáng đó như còn nhìn thấy đường nét của hòn giả sơn; sau đó mới nhìn thấy máu từ ngực phun ra, giống như từng hạt hoa lựu đỏ tươi, lấy tốc độ điên cuồng lan tràn ra thân dao, chuôi dao và vạt trước áo, cuối cùng chảy vào thế giới bóng tối vô biên.

Sau lúc ấy cô mới thấy đau, bắt đầu từ lồng ngực, rồi đến mỗi góc ngách trong khắp người.

Trước khi ngã xuống ngất lịm đi cô đã nhìn thấy một màn, một thân ảnh màu trắng từ xa đến trong bóng đêm.

28. Chương 28

Tô Thố mơ một giấc mơ, ở trong trong giấc mơ đó cô quay trở về năm ba cao trung ấy, cô và Giang Vi Chỉ hai người ngồi đối diện trong căn phòng vắng vẻ không người, bày trước mặt là một bàn cờ màu lá cọ; bên tai có có tiếng gió lướt qua, bên ngoài phòng có vài cây đa xanh tốt, che khuất đi ánh sáng mặt trời. Giang Vi Chỉ dùng ngón trỏ và ngón giữa đang nắm chặt một quân cờ trắng, lại chậm chạp không chịu hạ xuống. Cô dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn anh, chỉ thấy được anh khẽ mỉm cười, ánh mắt gần như giả hoạt: “A Thố, chỉ tính thắng thua đâu được coi là thú vị, không bằng chúng ta lấy việc hứa hẹn để cá cược thắng thua trận này, thế nào?”

Theo âm cuối câu “thế nào” được kéo dài, gương mặt cậu ấy như mờ theo đoạn âm ngân vang ấy, Tô Thố cực kỳ hoảng sợ, theo bản năng giơ tay với theo— cô tỉnh lại trong cơn đổ mồ hôi đầm đìa.

Mở mắt ra, trước hết đập vào mắt cô chính là khuôn mặt của Trần Tử Gia gần trong gang tấc, ánh sáng rạng rỡ vui mừng khôn xiết trong con mắt anh, Tô Thố nhìn thấy hình dáng mình trong ấy. Một ngày này cô cũng không phải hoàn toàn vô tri vô giác, cô tự biết mình mất máu rất nhiều, xuất hiện tình trạng bị sốc một thời gian, cô cũng biết Trần Tử Gia bên cạnh cô.

“Em rốt cục đã tỉnh lại,” Trần Tử Gia cong lưng, nhìn xuống mắt cô, giọng nói khàn đặc, lặp lại hết lần này đến lần khác, “Em tỉnh lại rồi.”

Tô Thố muốn cười, nhưng ngực vô cùng đau đớn; dư quang trong mắt cô nhìn tay trái của mình đang nằm gọn lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng điều tiết hô hấp, dùng loại thanh âm cực suy yếu nói: “Em ngủ đã bao lâu rồi?”

“Suốt một ngày.” Trần Tử Gia gian nan mở miệng, trong một ngày này, anh rốt cục đã lĩnh giáo được cái gì mới chân chính được coi là một ngày dài như một năm.

Anh ngồi xuống, bắt lấy tay cô áp lên gò má mình. Người thanh niên luôn quần áo phẳng phiu đầu tóc gọn gàng giờ lại hoàn toàn biến dạng, tóc tai quần áo xộc xệch lộn xộn, xung quanh viền mắt nửa xanh nửa trắng, người mấy ngày không ngủ ngê gì cũng không đến nỗi giống anh hiện tại. Khuôn mặt anh tuần kia một khi tiêu tụy hốc hác lên, chỉ làm cho người ta xót xa không nổi. Tay Tô Thố bị anh giữ lấy, cô có thể cảm giác được khắp nơi trong cơ thể anh bất kì chỗ nào cũng đều đang phát run.

“Đừng nói cho ai hết.” Tô Thố nghiêng đầu sang một bên để đối diện với anh. Cô không chút khí lực, ngay cả một động tác nhỏ như vậy cũng khiến lồng ngực không khác gì bị đốt cháy, đau đớn vì rạn nứt, lại càng không nói là phải mở miệng nói chuyện, cơ hồ mỗi một từ cô nói ra đều phải dùng nửa đời còn lại để nói, “Ai cũng đừng nói, Tô Trí, bác trai bác gái của em, đám người Dương Tuyết—”

Trần Tử Gia căng thẳng nắm siết xao tay cô, chăm chú nhìn gương mặt cô, phải đem tất cả những chi tiết trên gương mặt ấy ghi nhớ thật sâu. Làn da cô trắng nõn, hiện tại vì mất máu quá nhiều khiến nó càng trắng bệch trong suốt hơn, bao gồm cả bờ môi, chóp mũi, càng là nửa tia huyết sắc cũng không có nữa. Lúc anh ôm lấy cô máu huyết trong người cô như bị rút sạch, nhẹ như vậy, thật sự là một chút sức nặng đều không có. Anh cúi người bên vành tai cô, nhẹ nhàng nói: “A Thố, đừng nói nữa được không. Có bất cứ chuyện gì xảy ra đều có anh xử lý, em đừng lo lắng nữa.”

Ngữ khí anh ôn nhu, nhưng trong sự mơ mơ màng màng Tô Thố lại luôn cảm thấy được anh có điều gì đó không giống với trước đây, đầu cô đau như búa bổ không cách nào suy tư nổi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Trần Tử Gia bình tĩnh nhấn nút gọi bác sĩ y tá vào. Khi y tá giúp Tô Thố thay thuốc, thay quần áo; Trần Tử Gia và bác sĩ đi ra ngoài hành lang.

Vị bác sĩ trong bệnh viện trường lật hồ sơ bệnh lý, gật đầu vài cái rồi nói: “Còn đỡ, vết thương trên tim không lớn, không tính là rất nghiêm trọng, đã hơn mười tiếng không xuất huyết nữa, chứng minh phẫu thuật đã rất thành công, không cần làm lại lần nữa.”

“Có thể có di chứng hay biến chứng không?” Trần Tử Gia cực bình tĩnh hỏi.

Bác sĩ kinh ngạc nhìn anh một cái. Ngày hôm qua lúc cậu thanh niên này đến đây, cậu ta cơ hồ như hồn bay phách lạc, ngồi trên ghế ở một góc trong đại sảnh ngăn ngớt mất mấy giờ đồng hồ, ôm đầu giấu trong

bóng tối, bất kể ai cũng không nhìn thấy biểu cảm của cậu ta. Nhưng cũng chỉ có mấy giờ đồng hồ đó thôi, sau đó cậu ta liền khôi phục lại thành tư thái bình tĩnh như hiện tại.

“Sẽ không. Rất nhiều người bị nghiêm trọng hơn cô ấy nhiều, sau phẫu thuật cũng không có vấn đề gì.” Bác sĩ nói, “Hiện tại bệnh nhân ăn cơm sẽ có chút khó khăn, mấy ngày nay hầm canh mang tới là tốt nhất.”

Bác sĩ đi rồi, cô ý tá trẻ tuổi bưng theo đồng băng gạc nhuộm đầy vết máu loang lổ ra khỏi phòng bệnh; cô nhìn thấy Trần Tử Gia đang nắm chặt di động, lặng lẽ nhìn thẳng phía trước, có thể thấy được rõ mồn một gân xanh trên cổ tay; cô vô thức đi lên phía trước, nói: “Anh đi vào đi—” Nói xong cẩn thận dò xét ánh mắt anh chuyển qua, không khỏi đỏ mặt, sau một lúc mới lên tiếng tiếp: “Anh một ngày rồi hình như cũng không ăn gì hết, anh cũng vừa mới hiến máu, nên ăn chút gì đó đi. Cô ấy vừa mới ngủ rồi.”

Trần Tử Gia lễ phép nói cảm ơn, cầm lấy di động đến đầu hành lang gọi mấy cuộc điện thoại; sau đó trở lại phòng bệnh chỉ có một mình Tô Thố nằm đó, ngồi lên ghế sofa không mấy thoải mái nhưng anh đã quen thuộc rồi, khép lại ánh mắt ngủ gật.

Sáng sớm tinh mơ của mùa hè luôn là đến sớm, lúc anh tỉnh lại thì sắc trời đã sáng rồi, hình như là vô thức đi qua giường bệnh nhìn, phát hiện Tô Thố đã tỉnh lại, đang gian nan giơ tay ra với chiếc di động cô đặt trên đầu giường, động tác thực bình thường cũng khiến cô cực kỳ vất vả, đồng phục bệnh viện rộng thùng thình cũng bị xô lệch, lộ ra bờ vai phải gầy gò, bại lộ trong ánh nắng sớm, màu da kia trắng xóa như tuyết, làm cho người ta có lòng nghi ngờ có phải là phản xạ ánh sáng hay không.

“Tỉnh rồi sao không gọi anh,” Tâm Trần Tử Gia như thót lại, anh giúp cô tựa vai vào đầu giường: “Em muốn tìm ai? Anh bấm số cho.”

Nhiều ngày nay chưa ngủ đủ giấc như vậy rồi, Tô Thố ngoại trừ đau, đã khôi phục lại một chút tinh thần, mỉm cười nói với anh: “Gọi về kí túc xá đi. Em sẽ nhờ Dương Tuyết đem giúp máy tính và sách đến đây, nếu không tháng ngày này sẽ nhàm chán chết mất thôi.”

Trần Tử Gia bấm số điện thoại, đưa di động cho cô.

Trong dự kiến đã nghe được tiếng Dương Tuyết rít gào, Tô Thố vất vả nói xong điện thoại, cúp máy xong cười một cái với anh, nói một cách rất thoải mái: “Phòng chừng mười phút sau các cô ấy sẽ đánh giết tới bệnh viện trường, sư huynh anh đi đi, các bạn ấy sẽ chăm sóc em.”

Trần Tử Gia ngồi ở mép giường, đem bàn tay trái của cô này giờ để bên ngoài liền đút vào trong chăn, còn lại bàn tay phải được anh bọc kín trong lòng bàn tay mình, ánh mắt kiên trì: “Sao anh có thể rời đi. A Thố, em cho rằng đến bây giờ anh vẫn sẽ nghe lời em sao?”

Tô Thố há hốc miệng muốn nói điều gì đó, nhưng sau khi nhìn thấy thần sắc kiên nghị của Trần Tử Gia, thức thời lập tức im miệng.

Trần Tử Gia thở dài thật mạnh: “A Thố, rất xin lỗi em.”

“Nói xin lỗi gì chứ?” Tô Thố cười âm đạm, “Em không có trách anh.”

Trần Tử Gia nhìn cô thật sâu, tiếp tục nói: “Trong cả thế giới này, ngoại trừ ba mẹ ra, người anh để tâm nhất chính là em. Nhưng anh hiện tại mới phát hiện ra, kể từ đầu số hại em bị tổn thương cư nhiên lại chính là anh. Nếu không phải bởi vì anh, em cũng sẽ không gặp phải tai ương đổ máu này, tánh mạng suýt đã không giữ được. Em bị thương lần này tất cả đều là trách nhiệm của anh.”

Khí trong dạ dày của Tô Thố không đủ, nói lên tiếng rất nhẹ: “Anh không cần tự gánh hết trách nhiệm lên mình, trước khi xảy ra chuyện, không ai có thể dự đoán được. Vốn là kế hoạch không nhanh bằng biến hóa, không sao đâu.”

Ánh mắt Trần Tử Gia đột nhiên sắc bén lên: “Về sau sẽ không nữa, anh cam đoan sẽ không có lần sau.”

Tô Thố mỉm cười: “Sư huynh, em cũng không trách Mễ Thi, anh yên tâm, chuyện này sẽ không ai nghi ngờ đến Mễ Thi đâu. Chỉ là, em không muốn gặp lại cô ấy nữa.”

“Sẽ không, em sẽ không gặp lại cô ấy đâu,” Trần Tử Gia sửa lại mái tóc rối loạn của cô, “Bởi vì anh, em đã đáp ứng với Mễ Thi điều kiện gì, đúng không? Nhưng khi em nhận lời với cô ấy, có phút nào nghĩ cho

anh chưa? Không có ai có thể đem anh nhường qua nhường lại. Em rút cuộc có hiểu được không đây, luôn là anh dây dưa đeo đuổi em mà thôi, nhưng em luôn không để tâm đến anh. Tô Trí lại nói với anh, cho em thời gian—”

Tô Thố tránh đi ánh mắt cười khố.

Anh lắc đầu, nói: “Thật ra, tính cách của Mễ Thi anh rõ ràng nhất, có thể nói toàn bộ là do anh nuông chiều mà thành. Anh đã nói với em rồi, trước đây anh thiếu chút nữa đã hại chết cô ấy. Hồi nhỏ tính cách của anh ngỗ nghịch, khi ngỗ nghịch lên thì không biết sợ ai, thời điểm Mễ Thi sắp chết anh mới ngộ ra rằng con người sống trên đời này là có trách nhiệm, từ đó về sau những tính cách ngỗ nghịch được sửa lại hết. Về sau cũng luôn cảm thấy có lỗi với cô ấy, nên việc gì cũng thuận theo cô ấy, cuối cùng lại tạo cho cô ấy làm xằng bậy tùy hứng như bây giờ. Em thiện lương như vậy, không truy cứu trách nhiệm của Mễ Thi, thật sự là quá mức khoan hồng độ lượng, anh thay ba mẹ cô ấy cảm ơn em.”

Tô Thố trầm mặc: “Cô ấy hiện tại thế nào?”

“Cô ấy khi đó cũng bị sợ hãi quá độ, sau khi nhìn thấy em chảy máu cũng sợ đến mức run rẩy, anh nghĩ cô ta cũng không tin nổi cô ta có thể làm ra loại chuyện này,” Trần Tử Gia nói: “Ba mẹ cô ta chuẩn bị đưa cô ta về Mỹ lập tức, hiện tại đang điều trị tâm lý.”

Tô Thố “Uhm” một tiếng, nâng lên ánh mắt nhìn cửa: “Các bạn ấy sắp đến rồi, không nói nữa.”

Dương Tuyết bọn họ quả như cơn lốc xông tới. Vốn là tích lũy một bụng cơn tức chuẩn bị đại phát, chỉ là không nghĩ tới bệnh tình Tô Thố nghiêm trọng đến mức phải nằm trong phòng trọng bệnh có giám sát, cơn tức đầy bụng của Dương Tuyết toàn bộ tan mất.

Trước khi các cô mở miệng, Trần Tử Gia đã giành nói trước: “Các em nói nhỏ một chút, đừng hời quá nhiều, thân thể cô ấy rất tệ”, biểu tình bình tĩnh cùng lời nói không lạnh không nóng của anh có hiệu quả cực mạnh, trong lúc nhất thời mọi người ngơ ngác nhìn nhau, ai cũng chưa mở miệng.

Tô Thố bảo các bạn ngồi xuống: “Ngày đó buổi tối lúc đi về phòng kí túc xá, ta có đi vườn hoa nhỏ một lúc, sau đó có người cướp đi động của ta, ta không cho, người nọ liền đâm ta một dao.”

Nước mắt Lô Lâm Lâm đều sắp rơi xuống, nói một cách đau xót: “Hai tối đều không nhìn thấy mi quay về, chúng ta đều sợ muốn chết, sợ mi gặp phải người xấu. Không thể tưởng tượng nổi là mi đã gặp thật a.”

Dương Tuyết vô cùng phẫn nộ, đâm một cái xuống bàn: “Trường học quái quỷ gì chứ! Trị an tồi tệ đến mức này! Có người cướp của giết người cũng không ai quản, thế giới này còn có vương pháp thiên lý không hả. Mi có nhìn rõ hình dáng của tên khốn đó không hả?”

“Không có, đèn đường bị hư rồi, ta không nhìn rõ diện mạo.”

Đặng Ca ra chủ ý: “Chúng ta hẳn là nên viết thư tố cáo với hiệu trưởng.”

Mí mắt Tô Thố giật giật, lập tức nói: “Ngần vạ lần không thể.”

“Vì sao?” Lô Lâm Lâm hỏi một cách ngây ngốc.

Dương Tuyết trừng mắt liếc Lô Lâm Lâm và Đặng Ca, giải hòa: “Sẽ không đâu, nhưng chuyện này phải có lời giải thích đúng chứ? Đổ nhiều máu như vậy a?”

Tô Thố nhắm mắt lại: “Thay vì nghĩ mấy thứ này, các mi không bằng nghĩ cách kiếm đồ ăn cho ta đi, Căn tin hẳn là mở cửa rồi đúng chứ.”

Nói chuyện một lúc lâu khiến cho cô mỗi một không chịu nổi, lên cơn ho không ngừng, cứ ho lên ngực lại đau bỏng rát, giống như lại có người lấy một chiếc kim nhỏ đâm lên chỗ miệng vết thương. Cô cắn răng nhẫn nhịn, nhưng trên trán vẫn lấm lấm thẩm mồ hôi.

Trần Tử Gia nhìn sắc mặt cô căng thẳng. Lúc này bác sĩ đến tuần tra phòng bệnh, nhìn thấy trong phòng có nhiều người như vậy, giật mình, đuổi hết ra ngoài.

Ở hành lang thương lượng đem đồ cho Tô Thố ăn, Trần Tử Gia khép cửa phòng đi ra ngoài, cười nói: “ Các em không cần mang đồ ăn cho cô ấy đâu, anh sẽ chuẩn bị. Có rảnh thì đến đây cho cô ấy đỡ buồn, bây giờ anh đi ra ngoài một chút.”

Anh nói xong đã đi xuống lầu. Các cô châu đầu nhìn xuống dưới lầu, phát hiện Trần Tử Gia bước vào trong một chiếc xe hơi màu đen lúc đến đây các cô đã nhìn thấy, mấy người họ bởi vì khiếp sợ mà lộ ra thần sắc không thể tin nổi.

Lô Lâm Lâm thọc Dương Tuyết vài cái: “ Thì ra gia thế của Trần sư huynh lại lợi hại như vậy ư, rất ngoài ý muốn nha. Còn đối tốt vô cùng với Tô Thố, thật khiến người ta ghen tị mà, cậu ấy thật hạnh phúc. Nếu là ta, khẳng định sẽ không đời nào đi đến nơi khỉ ho cò gáy kia học nghiên cứu sinh đâu.”

Dương Tuyết đem ngón tay để bên môi “Xuyt” một tiếng: “ Chúng ta nói với nhau thôi nha, ngàn vạn lần đừng để Tô Thố nghe được.”

Mấy người họ liên tục gật đầu. Ngày đó thời điểm khá khuya, Lô Lâm Lâm và Đặng Ca vì lí do đi liên hoan chia tay nên đều đã đi ra ngoài; Dương Tuyết ở bên cô suốt buổi chiều, nhìn thấy gò má tái nhợt của Tô Thố, Dương Tuyết không thể nhịn được nữa, sau đó khi về phòng ngủ đã lên diễn đàn BBS của trường post một bài về trị an của trường tồi tệ ra sao, đem chuyện đó rất sinh động miêu tả lại một lần nữa; kết quả bài post đó gây ra một lượng theo dõi rất lớn, hai giờ sau liền vinh quang thăng vọt lên top đầu được theo dõi.

Tô Thố biết được chuyện này đã là ngày hôm sau rồi, trước một ngày cô cảm thấy có gì đó không đúng, sao người đến thăm cô càng ngày càng nhiều, các bạn học trong hệ vật lý đều đến thăm bệnh; bất thường là, ngày hôm sau, cư nhiên cảnh sát cũng đến tìm cô hỏi chuyện.

Chân trước mới tiến hai vị cảnh sát, chân sau Dương Tuyết mặt tươi như hoa tiến vào phòng bệnh. Tô Thố hỏi cô: “ Mi làm gì rồi hử?”

Dương Tuyết kéo laptop của Tô Thố qua, mở web ra, chỉ cho cô bài post: “Trị an trường học quá tệ, nhưng cơn uất ức của mi ta nhịn không nổi, nhất định phải đòi lại công lý i.”

Tô Thố tròn mắt há hốc miệng.

Trần Tử Gia nhìn thấy Tô Thố mang vẻ mặt không thể tin như kiểu nhìn thấy ma quỷ vậy đang trừng mắt với máy tính, cũng vội vàng bước qua nhìn, trên màn hình có viết một sinh viên năm tư bị đâm suýt mất mạng, bên cạnh ghi chú rõ thông tin học viện. Tiếp sau đó là một loạt phản hồi, nội dung không ngoài hai loại, một loại là lòng đầy cảm tức chữ âm lên thói đời bạc bẽo lòng người đổi thay, một loại còn lại thì có nhiều hứng thú thảo luận nói cô sinh viên này có phải là cô gái xinh đẹp nhất của học viện hệ vật lý sao, mỹ nhân bạc mệnh quá.

Tô Thố vốn đang có chút tinh thần, hiện tại hoàn toàn mất sạch, nói một cách yếu ớt: “ Dương Tuyết, tánh mạng ta khi nào thì bị đe dọa? Ta khi nào thì trở thành hoa khôi của học viện vật lý chứ?”

Dương Tuyết nhìn cô “ Mi vừa bước vào cổng trường đại học đã là như vậy rồi, mọi người đều công nhận, chẳng lẽ mi không biết? Tính mạng mi cũng thật sự bị đe dọa à, không phải lúc ấy nếu Trần sư huynh đến đúng lúc, mi thực sự nghĩ tới bây giờ còn có thể nói chuyện với ta sao?”

Tô Thố vô lực tranh cãi với cô, nói: “Mi nhanh chóng nghĩ biện pháp xóa mấy bài post này đi.”

Dương Tuyết nói năng hùng hồn: “ Như vậy sao được? Ta cảm thấy độ ảnh hưởng còn chưa đủ đâu.”

“ Mi nghĩ cách xóa ngay đi.” Tô Thố nhin đau ở lồng ngực, cố sức đẩy máy tính qua, tiếp tục nói.

Người đang cúi người xem bài post là Trần Tử Gia lúc này đã đứng lên, rốt cục cũng lên tiếng: “Dương Tuyết, cảm ơn em đã vì Tô Thố làm chuyện này, nhưng em cũng thấy đấy, không ngừng có người ra vào sẽ ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của cô ấy, hơn nữa loại chuyện này, cũng không phải post một bài là có thể giải quyết được.” Dương Tuyết tiếp xúc không nhiều lắm với Trần Tử Gia, chỉ nhìn thấy nụ cười tựa như ánh mặt trời xán lạn của anh, nói chuyện có đạo lý mê hoặc lòng người, cô giống như bị bỏ mê tâm được, liên tục gật đầu.

Một lát sau Dương Tuyết trở về túc xá giặt rửa đồ dùng; Tô Thố nhìn bóng dáng cô bạn, không khỏi thở dài, nhưng lại rất vừa lòng: “ Em thật may mắn trong những năm tháng đại học có thể có người bạn này.

Em nhớ rõ ràng hồi năm nhất đại học em cũng đã từng hâm mộ tình bạn giữa anh và Tô Trí, hiện tại rất cuộc em cũng có.”

Trần Tử Gia cười nói: “ Hai anh em em cũng thú vị quá đi chứ, cứ gặp là đụng nhau, hơn nữa lần nào cũng là em khiến cậu ta tức phát điên lên, chưa từng thấy cậu ta tức vì người khác như vậy đâu.”

“Đó cũng là anh ấy tự tìm thôi,” Tô Thố nhớ tới Tô Trí, bất giác cười, “ Hồi học trung học anh ấy rất được hoan nghênh ở trường, thầy cô cũng thích, suốt ngày điêu võ dương oai, đi nghênh ngang trên đường sắp thành con cua rồi ấy chứ. Em thường xuyên giúp bạn học chuyển thư tình cho anh ấy, anh ấy còn không cảm kích, mỗi lần đều lộ ra vẻ mặt thâm thù đại hận mắng em, sau đó anh ấy nói em một câu, em liền đáp trả mười câu. Dần dần cũng được luyện mà thành.”

Trần Tử Gia lắc đầu vài cái, ý cười hơi có chút không rõ: “ Cậu ta đều nói em cái gì?”

“ Chó cắn chuột xen vào việc của người khác, ăn no đừng mỡ...linh tinh mấy thứ đó,” Tô Thố vừa nhớ lại vừa nói.

Đang nói, di động bỗng vang lên, Trần Tử Gia liếc nhìn dãy số trên điện thoại: “ Mới nói tới cậu ta là cậu ta gọi tới này.”

Thanh âm Tô Trí cơ hồ là ở rống lên: “Trần Tử Gia, tớ thấy trên mạng nói tánh mạng Tô Thố bị đe dọa, đây rồi cuộc là sao thế hả? Cậu giúp tớ đi qua trường học thăm con bé đi!”

“ Đừng nóng, tớ đang ở trường học đây.” Trần Tử Gia nói ra những lời này thành công làm cho thanh âm Tô Trí thấp xuống mấy âm.

Tô Thố nhú mày, muốn nghe điện thoại; Trần Tử Gia không cho, trực tiếp đi ra ngoài hành lang. Sau một lúc lâu sau mới trở về, đem điện thoại chuyển cho cô.

“ Vết thương có chút xiu, bị người ta đánh cướp thôi.” Tô Thố thờ ơ nói.

“ Em còn gặt anh?” Tô Trí bắt đầu rống lên: “ Trần Tử Gia nói hết cho anh rồi, Mễ Thi đúng không, anh lập tức trở về.”

Lời này vừa quảng xuống anh liền cúp máy, gọi lại thì không ai nghe máy. Tô Thố cực bất mãn nhìn chằm chằm Trần Tử Gia: “Anh vì sao phải nói rõ chân tướng, anh không biết là sau khi anh ấy biết khẳng định sẽ phát điên lên sao?”

“ Em vừa nãy không phải nói hâm mộ tình bạn giữa bọn anh sao, là bạn bè của nhau điều đầu tiên là phải chân thành, anh quen cậu ấy so với em, ước chừng cũng sớm hơn một năm,” Ánh mắt Trần Tử Gia sáng rực, “Mà hiện tại, chính vì nguyên nhân của anh hại em gái của cậu ấy phải nằm viện, loại chuyện này sao có thể che giấu chứ?”

Một câu nói đó khiến Tô Thố á khẩu, lẳng lặng nhìn anh.

Sau khi suy nghĩ một chút, cô mở máy tính ra bắt đầu gửi tin nhắn cho Ứng Thần.

Ngay chiều hôm đó Ứng Thần gọi điện tới, giọng nói vô cùng lo lắng: “ A Thố, em mau khuyên Tô Trí đi, anh ấy sáng sớm đã lao ra ngoài, ngày mai anh chị phải tham gia cuộc thi cuối kỳ rồi.”

Khi đó phòng bệnh không có ai, Tô Thố rút kim truyền dịch trên tay ra, dựa người vào tường đi qua khóa ngược cửa lại, thuận theo tường trượt người xuống ngồi trên đất: “ Sư tỷ, em biết. Chị kêu anh trai em nghe điện thoại đi.”

29. Chương 29

Đầu điện thoại bên kia hơi thở của Tô Trí rõ ràng không ổn định, giọng nói lại là kiểu thân thiết mà Tô Thố chưa từng nghe qua: “Vết thương em hiện có đỡ chút nào chưa?”

“Nếu anh không gây chuyện, mọi chuyện sẽ ổn thỏa hết.” Tô Thố ngừng một chút, nói “Anh trai, em biết anh là tốt với em, nhưng anh nghĩ lại mà xem, chuyện này rốt cuộc có thể giải quyết không hả?”

Tô Trí chỉ biết quan tâm loạn xạ ngẫu hết lên, cũng không nghĩ đến mối quan hệ lợi hại trong đó. Thanh âm của Tô Thố giống như rót xuống một làn nước lạnh, đầu óc anh cũng tỉnh táo được bảy tám phần, nói một cách buồn bã: “Sao vậy?”

Tô Thố cười khở: “Anh trai, anh chẳng lẽ còn không biết gia thế của Mễ Thi đằng sau có bối cảnh gì hay sao? Cho dù em có chết rồi cũng chưa chắc sẽ gợn lên tia lằn tấn nào cả. Anh quay về đây thì thế nào? Anh không về đây thì ra sao? Cô ấy đâm em một nhát, chẳng lẽ em cũng đâm trả cô ta một nhát? Hoặc là anh đi đâm cô ta một nhát lại?”

“Trần Tử Gia lúc ấy không phải cũng ở đó à?” Tô Trí trầm mặc, nói.

“Ồ đó hay không thì sao chứ?” Tô Thố mỉm cười, “En có thể bức anh ấy đi chỉ tội Mễ Thi ư? Làm chuyện vô bổ thôi. Nói thêm em cũng không còn nguy hiểm gì nữa, nằm nghỉ một tháng là khỏi hẳn. Dù sao cũng đang là kì nghỉ, không vấn đề gì cả.”

“Chẳng lẽ cứ để thế?” Giọng nói của Tô Trí cực kỳ khó nghe, giống như yết hầu đều bị chặn nghẹt cứng lại.

“Còn có thể có biện pháp gì?” Tô Thố ấn ngực, kiệt lực làm cho giọng nói của chính mình bình tĩnh lại một chút, “Với lại chuyện của Mễ Thi, em thật không trách cô ấy. Em còn nhớ rõ bộ dáng tuyệt vọng lúc đó của cô ấy..... chuyện này nếu mà nói đến thì cũng là lỗi của em. Em đã nhận lời với cô ấy, mà còn nuốt lời, em có lỗi với cô ấy, em bị thương cứ coi như em bị báo ứng đi.”

“Báo ứng quỷ ấy!” Tô Trí rồi đột nhiên cau tiết lên, Tô Thố nghe được âm thanh ghé bị đá, “Em cứ nhiên tin thứ quái quỷ này? Anh nói à biết, em không có lỗi gì với cô ta hết, tình yêu là có thể nhường qua nhường lại sao? Tối qua anh muốn mắng Trần Tử Gia lắm đó, với lại em đâu phải là em gái của tên đó a—”

Nói một lúc thì cơn tức giận của anh cũng tan bớt: “Thôi bỏ đi, cậu ta hiện tại còn khó chịu hơn anh, anh cũng không đi trách cậu ta, cậu ta nói với anh, nhìn thấy cảnh em nằm trên giường bệnh, giờ khắc đó cậu ta như mất hết hy vọng, trái tim như ngừng đập. Nói đi nói lại, giống như đều là vấn đề của anh, lúc ấy anh có lẽ không nên giới thiệu hai đứa quen nhau, mấy đêm nay anh căn bản không chợp mắt nổi. Anh nghĩ có lẽ anh đã sai rồi, cuộc sống mà em phải trải qua cũng quá gian nan rồi.”

“Vậy anh đừng có mà quay về đây, em khá tốt,” Tô Thố mỉm cười, nói, “anh quay về thì rất ngứa mắt, cún ta cứ nói dăm ba câu là cãi lộn lên, vì suy nghĩ cho việc dưỡng bệnh của em, anh đừng có mà về đây.”

Tô Trí thở dài một hơi.

“Còn nữa, chuyện này cũng đừng nói với Trần sư huynh,” Tô Thố nói, “Em biết quan hệ của các anh rất tốt, chuyện gì cũng nói với nhau, nhưng có một vài lời nói vẫn không nên nói là tốt nhất.”

“Anh mà ngay cả chừng mực này cũng không biết?” Tô Trí “hừ” một tiếng, “Nhưng em cũng đừng có kiểu suy nghĩ rằng Trần Tử Gia sẽ không nghĩ ra. Cậu ấy là người thông minh như thế, lại lớn lên trong môi trường gia đình làm chính trị..... A Thố, cho dù em có thông minh hơn nữa, nhưng về mặt nhân tình thế thái trải nghiệm xã hội em chắc chắn không bì nổi với cậu ấy đâu, chẳng qua, cậu ấy không muốn nói ra mà thôi, đặc biệt là nói với anh, với em.”

“Uhm, em tự biết.” hai anh em ít có cơ hội được nói chuyện cởi mở chân thành với nhau như thế, Tô Thố để lộ ra nụ cười mệt mỏi, cô có chút buông thả bản thân, bình thường những lời nói quyết sẽ không nói ra miệng cứ thế mà nói ra, dù sao người bên đầu dây kia cũng là đối tượng duy nhất trên thế giới này khiến cô có thể dốc hết lòng mình: “Em nhớ lại những lời năm ấy Lưu Phỉ sư tỷ đã nói với em, chúng em không cùng một loại người, bây giờ nhớ lại, chị ấy quả thật biết nhìn xa.”

“Cô ấy từng nói thế với em?” Tô Trí trầm mặc, “Chúng ta đều không khác gì mấy. Hiện tại anh cũng cảm thấy, cô ấy nói rất đúng.”

Tô Thố sững sốt: “Anh—”

Tô Trí vậy mà cũng chẳng nhiều lời thêm, nói thêm vài câu tán gẫu rồi cúp máy.

Những ngày sau cùng kiếp sống đại học của cô đều trải qua trong bệnh viện, bữa cơm liên hoan chia tay không say không về trong truyền thuyết ấy cô hoàn toàn không được cảm thụ, thậm chí hình chụp tốt nghiệp cũng không có dịp chụp nữa. Các bạn học trong hệ đều đến bệnh viện thăm cô vài lần, trong tiếng nói cười của các bạn ấy, Tô Thố cuối cùng cũng tìm được một chút cảm giác chia ly lúc tốt nghiệp cần có.

Lễ tốt nghiệp diễn ra trong vài ngày sau đó, Tô Thố bất luận thế nào cũng muốn tự mình đi lĩnh bằng tốt nghiệp, Dương Tuyết tức giận đến nổi đi qua đi lại từ trong ra ngoài phòng bệnh cảm râm: “ Mi đều bị thương ra nông nổi này rồi, xuống giường cũng không nổi, còn muốn đi ra ngoài đầy nắng hơn một tiếng đồng hồ? Ta giúp mi lĩnh là được rồi, làm ơn đi. Mi không phải không thích người ta biết người bị thương sao, sao giờ lại không muốn nữa hả?”

“ Trước với giờ không giống nhau mà. Dù sao mi cũng phải đẩy ta đi đó.”

“ Đẩy mi đi?” Dương Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Trần Tử Gia đẩy một chiếc xe lăn tiến vào bệnh phòng, dìu Tô Thố ngồi lên trên xe lăn.

Dọc đường đi đến chỗ sân vận động, Tô Thố không nghe thấy bị người ta chỉ chỉ chỗ chỗ. Đúng vào cuối tháng 6, ánh nắng mặt trời vô cùng độc, cô cậu sinh viên mặc quần áo sinh viên tốt nghiệp vừa dày vừa nặng ấy, ai cũng đều nóng đến nổi đổ mồ hôi dầu. Tô Thố đứng trong hàng ngũ của học viện Vật lí, cảm giác được ngực lại ướt sũng, cũng không biết là mồ hôi hay máu.

Sau những tràng phát biểu cảm nghĩ tốt nghiệp dài lê thê, cuối cùng cũng đến lúc phát bằng tốt nghiệp.

Đám người phía trước nổi lên một trận ồn ào, Dương Tuyết hưng phấn quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Thố, nói: “ A, lãnh đạo trường trao bằng tốt nghiệp cho chúng ta là thầy hiệu trưởng a, năm nay vận khí chúng ta không tồi nhỉ.”

Nhìn thấy hiệu trưởng Hứa đi vào, Tô Thố ý bảo Dương Tuyết đỡ mình đứng lên, cánh tay cô khẽ dùng lực một chút là thấy như có cảm giác xé rách lồng ngực, bước chân trượt một cái, không dẫm lên mặt đất mà dẫm lên chỗ đế chân của chiếc xe lăn, cả người không thể không chế ngã nhào về phía trước, Dương Tuyết và bạn học phía trước đồng thời đỡ lấy cô, một người bắt lấy cánh tay phải cô, một người đỡ lấy vai trái cô, dùng sức không đều, Tô Thố cảm giác được ngực càng ướt, những cũng may mặc áo tốt nghiệp màu đen, bên ngoài không nhìn thấy gì hết.

Sau một phen lao đao vất vả lắm mới đứng vững được cô nhìn thấy hiệu trưởng Hứa đứng dưới ánh nắng mặt trời, cầm bằng tốt nghiệp của cô, đánh giá cô một cách âm thầm. Dương Tuyết giải thích một cách vấp vấp: “ A, hiệu trưởng Hứa, bạn ấy đang bị thương nặng ạ.”

Hiệu trưởng Hứa như có vẻ dăm chiêu gạt đầu. Tô Thố đưa ra hai tay đón lấy bằng tốt nghiệp, nhẹ nhàng nói xong câu “Cám ơn hiệu trưởng” thì ngã ngồi xuống xe lăn. Cô cúi đầu, mái tóc rũ xuống che đi đôi mắt, cô không mở bằng tốt nghiệp ra, chỉ không ngừng vuốt ve chữ viết màu vàng ngoài bìa, bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt cay xè, hàng chữ trên tấm bìa vận vẹo mờ nhạt. Đã nhiều năm không có loại cảm giác này rồi, Tô Thố sờ dần nâng tay sờ lên mắt mình, cảm giác được ngón tay chạm vào một mảng ẩm ướt.

Thời điểm trở về bệnh viện thì Trần Tử Gia vừa mới đi ra ngoài. Tô Thố cởi áo tốt nghiệp xuống, Dương Tuyết kinh ngạc phát hiện ra máu thấm đỏ băng gạc, không khách khí nhuộm đỏ một mảng lớn trên áo sơ mi trắng, hơn nữa còn có xu thế tiếp tục khuếch tán rộng ra.

Dương Tuyết nhìn chằm chằm chị y tá giúp cô bạn thay băng gạc, đau lòng khóc òa lên, nói lải nhải: “Ta đã bảo mi đừng có mà đi, mi cứ cãi ta đi mới chịu hả.”

Tô Thố trừng cô bạn một cái: “Ta chưa có đi đời nhà ma đâu, chờ ta chết xong mi hãy khóc như vậy đi, khi đó ta tuyệt đối không có ý kiến.”

Chị y tá mấy ngày nay, có vẻ quen thân với mấy cô gái này, chị nhìn chằm chằm Tô Thố: “Tô Thố em cũng nên yêu bản thân chút đi, lần trước là Trần Tử Gia truyền máu cho em, chẳng lẽ lần này còn muốn anh ấy truyền tiếp nữa?”

Tô Thố sững người, Dương Tuyết cướp lời hỏi: “ Lần trước là anh ấy ấu áu Tô Thố ư?”

“Đúng a. Lúc ấy kho máu không có loại máu AB, khó có trường hợp hai người họ trùng nhóm máu.”

Trước lúc Dương Tuyết lộ ra bất kì biểu tình nào, Trần Tử Gia cầm theo cặp lồng giữ nhiệt đi vào phòng, nhìn thấy đồng bằng gạch thẫm đầy máu, nét mặt lập tức tái đi, ánh mắt sắc bén đến nỗi khiến người ta không dám hỏi nhiều.

Tô Thố nghiêng đầu, không nói được một lời; Dương Tuyết sững sốt nói: “ Tô Thố, ta nhớ lại rồi, đồng sách kia của mi ta quên chưa gửi đi rồi, ta lập tức đi đây.” Nói xong biết điều vội vàng chuồn ngay.

Chị y tá thở dài, cũng xoay người rời khỏi bệnh phòng.

Sắc mặt Trần Tử Gia trắng lại xanh, xanh lại trắng, sau vài lần thần sắc bất định cũng đã hồi phục lại màu sắc bình thường. Anh đi ra khép cửa phòng bệnh lại, nhân tiện kéo bức rèm cửa sổ lại; sau đó lại ngồi xuống, mở bình cách nhiệt ra, đổ ra một chén cháo, ôn hòa nói: “ Đây là cháo nấu từ táo đỏ và củ kỷ, vô cùng bổ máu.”

Mấy ngày nay mỗi ngày anh đều đến bệnh viện, một ngày ba bữa cơm đều đem đến, suốt mấy buổi tối liền đều ngủ lại ở phòng bệnh, tuy rằng nhìn có vẻ tinh thần sáng khoái, khôi ngô tuấn tú như kiểu có thể tùy lúc chụp hình chung với người khác ấy, nhưng Tô Thố biết anh cực kì mệt mỏi. Cô nhận lấy cháo uống một ngụm, sau đó để xuống: “Sư huynh, anh không cần phải chăm sóc em nữa đâu. Em không muốn tranh cãi với anh điều gì hết, nhưng việc em bị thương chưa từng là lỗi của anh, thịnh tình của anh, em đều để ở trong lòng rồi.”

“ Hai chúng ta đều phải đến nơi xa xôi học nghiên cứu sinh, không lẽ đến ngay cả việc để anh chăm sóc em cũng không cho?” Trần Tử Gia kéo ghế qua ngồi xuống, tập trung tất cả tinh thần nhìn vào cô, lẳng lặng nói, “ Vết thương của em xấu đi rồi, còn muốn giấu anh.”

Ánh sáng xuyên thấu qua tấm màn cửa sổ bằng lụa mỏng đã yếu bớt đi không ít, không hề quá chói mắt. Tô Thố chỉ cảm thấy lo âu, ngoảnh đầu, nhìn từng giọt nước trong ống trong suốt tí ta tí tách rớt xuống chảy vào trong mạch máu, thật lâu sau mới nói: “ Sư huynh, em không có gì để đền đáp cho anh hết, dựa vào điều kiện của anh, cần gì phải khổ như thế.”

“ Em dứt khoát muốn đi lĩnh bằng tốt nghiệp là vì Giang Vi Chỉ đúng không, em căn bản không phải vì chính mình lĩnh bằng tốt nghiệp, em là lấy cho cậu ta.” Trần Tử Gia mỉm cười, cơ hồ là rất bình tĩnh nói ra những lời đó: “ Nhưng em có biết không? Tình cảm của em đối với cậu ấy sâu bao nhiêu, anh sẽ đối với em sâu đến đó. Em không thoát ra được, anh sao có thể thoát ra đây.”

Chẳng đề phòng mà nghe được những lời nói ấy, đại não Tô Thố trong nháy mắt thất linh, cô đột nhiên giờ tay che kín sát sao trán và mắt, thì thào tự nói với chính mình: “ Đừng nói nữa đừng nói nữa—”

“ Anh không nói nữa,” Đỡ lấy vai cô để cô nằm xuống, Trần Tử Gia nhẹ nhàng nói: “ Em nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tĩnh ngữ cũng đã là buổi tối, bên ngoài trời tối đen, tiếng gió như tiếng đàn, vội vàng đập cửa sổ. Có người đứng bên cửa sổ, trong phòng bệnh không bật đèn, ánh trăng bên ngoài mỏng manh mà đơn bạc, đường nét hình dáng anh mơ mơ hồ hồ, chỉ có thể ngờ ngợ nhìn ra anh rất cao, Tô Thố rất khó khăn đem bóng lưng anh và bóng tối bên ngoài tách rời ra, đáng tiếc dù làm thế nào cũng không thành công.

“ Vi Chỉ.”

Kêu xong cô bịt kín miệng lại, đã nhiều năm qua, cô sợ chính mình thất thanh bật khóc ra; người kia quay đầu lại, nhưng lại không tới gần, cặp mắt hẹp dài xinh đẹp trong bóng đêm kia tỏa ra ánh hào quang chớp động, chẳng khác nào những vì sao.

Khó khăn lắm mới chống lên đầu giường ngồi dậy, Tô Thố dịu dàng nói, “ Thật sự là anh sao? Anh quay về thăm em ư? Ngày đó khi nằm viện em đã mơ thấy anh —”

Đèn trong phòng bệnh loáng cái đã sáng lên.

Đầu tiên trước mắt là một mảng trắng xóa, tiếp đó thân ảnh người lại tách ra từ trong ánh sáng, Tô Thố rốt cục đã thấy rõ ràng trước mặt thực sự là có người, chỉ là gương mặt kia và gương mặt trong kí ức có sự khác biệt, tuy rất giống, nhưng lại không phải anh.

“ Tôi không phải Giang Vi Chỉ.” Hứa Nhất Hạo nói ra một cách nhẹ nhàng.

“ Sao cậu lại trở về?” Trần Tử Gia đứng ở cửa, hỏi một cách nghi hoặc, “ Lại làm thế nào mà biết bệnh viện?”

Hứa Nhất Hạo ngồi xuống, ánh mắt không biết nhìn về phía nào, nhưng lại đang trả lời vấn đề vừa nãy: “ Tôi mới về lúc chiều, ba tôi nói cô ấy bị thương rất nghiêm trọng, phải nằm viện, tôi liền đến thăm. Vừa nãy có đến hỏi thăm bác sĩ về bệnh trạng cô ấy. Bác sĩ nói là cậu đưa cô ấy đến bệnh viện. Bác sĩ còn nói cô ấy bị dao đâm gần tim, miệng vết thương không lớn cũng không sâu lắm, nhưng bị cửa vào động mạch, xuất hiện tình trạng bị choáng ngất đi vì mất máu quá nhiều, sau đó.....”

Anh lặp lại một loạt các danh từ y học, lấy ngữ khí như kiểu “ Câu chuyện này a vĩnh viễn sẽ không kết thúc” vẫn không ngừng nói tiếp.

Đợi cho anh nói đủ, Trần Tử Gia mới nói: “ Điều không sai, đúng là thế.”

Cặp mắt Tô Thố dần dần khôi phục lại sự trong veo, thản nhiên nói “Trần sư huynh phiền anh đi ra ngoài một chút.”

Trần Tử Gia nhẹ giọng thở dài, khép lại cửa.

“ Em muốn nói gì,” Hứa Nhất Hạo nói.

“ Em vẫn luôn chưa xin lỗi anh, em không biết làm sao để xin lỗi anh nữa.” Tô Thố thông thả nói: “ Nếu em là anh, cũng sẽ không tha thứ cho chính mình. Thật đó, đều là lỗi của em, anh không cần bởi vậy mà giận lây sang các cô gái khác, cũng không nên bởi vậy mà giận lây sang Vi Chỉ. Anh cũng chưa từng gặp qua anh ấy, cũng không hiểu anh ấy, cho nên xin anh đừng trách anh ấy.”

“ Em tìm anh trở về, chính là nói điều này?” Hứa Nhất Hạo dựa vào tường, mặt không chút thay đổi.

“Đúng, chính là điều này. Xin lỗi anh.” Tô Thố nhìn anh, hỏi: “ Nếu ngày đó sau khi em bị choáng sẽ chết đi, giống như ba mẹ em, giống ông nội em cứ như vậy mà chết đi, anh vẫn sẽ trách em chứ?”

Thần sắc mà anh cố tự trấn định ra rốt cuộc cũng có sự biến hóa, rã rời, thương xót, âu sầu, bất đắc dĩ, quá nhiều cảm xúc như dòng nước dâng trào, sau đó đều không chịu lui bước, toàn bộ chất đọng trong đôi con ngươi: “ Đừng nói lời ngốc nghếch.”

Tô Thố chỉ cười: “ Em chỉ nói đại vậy thôi. Em có thể còn sống sót là do hai tính mạng của ba mẹ em đổi lại, cho nên em sao có thể chết chứ? Ba mẹ là đang ôm em mà chết, thùng xe ô tô nổ tung, các mảnh vỡ vụn bắn khắp nơi, nhưng ba mẹ vẫn không nhúc nhích mà ôm chặt em, còn che kín mắt em. Cha mẹ đều là như vậy, vì con cái mình, cái gì cũng đều bỏ được, cái gì cũng đều cho đi được. Cho nên anh đừng chống lại hiệu trưởng Hứa nữa. Thầy làm mọi chuyện, đều là tốt cho anh. Thật đó anh, thầy ấy cũng chỉ là một người cha của một người thôi, cho tới bây giờ cũng không phải của ai khác cả.”

Hứa Nhất Hạo nghe xong tĩnh lặng một lúc thật lâu, biểu tình kia không biết là khóc hay là cười: “ Là ba anh kêu em làm thuyết khách? Tốt lắm, ông ấy không có tìm lầm người, ông ấy cho tới bây giờ cũng chưa từng tìm lầm người.”

Ngoài cửa sổ tiếng gió càng vội vã. Tô Thố nghe riết rồi thấy cơn mệt mỏi đánh úp lại, mỉm cười: “ Anh hiểu lầm rồi, hiệu trưởng Hứa vô cùng lo lắng cho anh, thầy chỉ nhờ em gọi anh về; mấy lời này là em nhiều chuyện mà nói với anh thôi.”

Nói xong cô dựa vào đầu giường, không nói chuyện tiếp. Hứa Nhất Hạo rốt cuộc vẫn bị xúc động bởi những lời nói đó, cuối cùng quay đầu rời đi; anh vặn mở cửa phòng, nhìn đối mặt với người đứng ở cửa trong chốc lát, nói: “ Cậu chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Tiếng gió bên trong hành lang quét qua phòng, tóc tai quần áo hai người đều thổi về cùng một phương hướng; tiếng sấm sét vang lên bên tai họ, lúc tia chớp nổi lên, anh nhìn thấy Trần Tử Gia gật đầu một cách trịnh trọng.

Cơn mưa rốt cuộc cũng ào ào đổ xuống, nóng lâu như vậy, cũng đến lúc nên mát mẻ chút thôi. Với ý niệm như vậy ở trong đầu, Tô Thố đã chớp mắt rồi.

Sau kì nghỉ đám sinh viên rời trường học, Dương Tuyết về trễ sau vài ngày, đem đồ đạc của mình qua gửi một chị bạn học lớp trên, bởi vì không giống lúc tốt nghiệp bận bịu đến nỗi hai chân bốc khói, mỗi ngày cô đều tới bệnh viện, sáng tỉnh mơ không nóng và lúc chiều tối đều đẩy Tô Thố đi ra ngoài khu vườn trong bệnh viện dạo mát ngắm phong cảnh, khi trời nóng thì cùng Tô Thố tán gẫu ôn chuyện cũ, đồng thời giúp Tô Thố giải quyết một đồng trái cây, mỗi khi nói là bắt đầu “Nghĩ đến năm đó thế này thế kia”, các cô đều có cảm giác, quang cảnh này tựa như hai bà lão già cả bảy tám mươi tuổi vậy.

Dương Tuyết từ bên ngoài trở về, đem một xấp hóa đơn đưa cô xem: “Kiểm tra một chút, bởi vì có bảo hiểm, nên chi phí bệnh viện cũng không mất nhiều. Nhưng, mấy người họ nói Trần sư huynh đã thanh toán sạch rồi.”

Tô Thố lật các loại hóa đơn bản liệt kê, thở thoát ra: “Vẫn may, vẫn may.”

“Ta đang suy nghĩ, mi trả lại anh ấy tiền anh ấy có chịu nhận không đây?” Dương Tuyết hỏi cô, “Anh ấy hẳn là đâu có để tâm chút tiền này đúng không?”

“Thiếu nợ trả tiền mà.” Tô Thố chu môi, đưa qua một tờ giấy, “Đây là sổ tài khoản của anh ấy, mi giúp ta chuyển đi. Anh ấy đâu có nợ ta cái gì đâu.”

Dương Tuyết không cho là đúng: “Trả tiền thì dễ trả tình khó nha.” Nói xong dư quang khóe mắt cô liếc thấy Trần Tử Gia đứng ở cửa, lập tức ngậy ngẩn cả người, nụ cười cứng ngắc đi nhiều.

Tô Thố cười: “Đang thương lượng việc gửi lại tiền cho anh đó.”

Trần Tử Gia nhìn cô một cái, trong mắt toàn bộ đều là thờ dãi, thật lâu sau anh mới gật đầu nói: “Nếu em mà có tiền, thì trả đi, nếu không có, cũng không gấp lắm đâu.”

Một tuần sau kì nghỉ, Dương Tuyết bị mấy cuộc gọi trong nhà thúc giục trở về, nói là ông nội cô bị bệnh nguy nan. Tô Thố vốn muốn đi đưa tiễn cô bạn, nhưng Dương Tuyết kiên quyết không đồng ý; cuối cùng cô chỉ có thể lẳng lặng ngồi ở bệnh phòng xuyên qua cửa sổ nhìn bóng dáng cô bạn mình rời đi, bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác thê lương lạnh lẽo xuyên qua tim phổi: Ở rất nhiều năm trong tương lai, cô đều sẽ không được chiêm ngưỡng lại cô gái có nụ cười cởi mở thẳng thắn ấy nữa. Một thời đại đi theo một bóng dáng cứ như vậy mà trôi qua rồi, cứ như vậy sa vào kí ức. Giống như một bài thơ đã viết: Chúng ta dường như giống những cánh chim hải âu và sóng biển gặp nhau, gặp gỡ rồi, đến gần rồi. Hải âu bay đi, sóng biển ào ào chảy ra xa, chúng ta cũng chia tay rồi.

30. Chương 30

Chương trình học tập cơ bản của nghiên cứu sinh đều học tại một trường đại học ở Tây bộ, thời hạn một năm rưỡi. Ngôi trường kia tuy không thể nổi danh như Hoa Đại, nhưng cũng là một trong những trường đại học hàng đầu của cả nước, thành thị có Cổ Đô nổi danh, từ hơn ngàn năm qua đều có một nền lịch sử huy hoàng, tùy tiện đào bới một cái hố cũng kiếm được khối mớ chai chai lọ lọ. Giống như tất cả những sự huy hoàng ấy toàn bộ đều bị tiêu phí trong nghìn năm lịch sử, hiện tại nhìn thấy chẳng qua chỉ là một thành phố bình thường mà thôi, nếu không phải có sự suy đồi ở khắp nơi thì cũng chẳng khác những nơi khác là bao.

Hiện tại các bạn cùng kí túc xá với Tô Thố đều lớn hơn cô, cũng đều là dân học vật lý, thời gian ở trong buồng ngủ kí túc xá không nhiều lắm. Trong đó một bạn cùng phòng đã kết hôn, một người đang chuẩn bị kết hôn, một người bạn khác học cùng cấp với Tô Thố thì đã thuê một phòng trọ ở bên ngoài sống chung với bạn trai; Tô Thố và các cô bạn cùng phòng ấy cũng không có nhiều đề tài chung để nói chuyện tâm sự với nhau, bình thường ít gặp mặt, khi gặp thì ai cũng bận bịu làm chuyện riêng. Ngoại trừ lúc lên lớp thì cô hầu như cả ngày không hé răng, có đôi khi cô nghĩ rằng, tình bạn giống như hồi học đại học dường như đã một đi không trở lại rồi.

Nghiên cứu sinh quen biết bạn học cũng ít đi, quan hệ cũng không thân thiết là mấy; Tô Thố vẫn như cũ độc lai độc vãng, ngày ngày lên phòng tự học, đi thư viện học bài, học trước các môn ngoại khóa, thành tích vẫn luôn ưu tú như trước, chỉ có môn tiếng Anh là vẫn khiến cô lắc đầu ngán ngẩm.

Sở nghiên cứu mà Tô Thố đang theo học và ngôi trường đại học cách không xa mấy, đi ô tô mất mấy tiếng là tới. Thiệu Vĩ hề có ngày nghỉ là đến trường học tìm Tô Thố, anh từ nhỏ lớn lên tại mảnh đất cổ kính này nên đối với tất cả nơi đây đều vô cùng hiểu rõ. Anh dẫn cô đi tham quan một ít nơi phong cảnh trong thành phố; nếu đói rồi, liền tấp vào quán bên lề đường thưởng thức món mì sợi thịt dê hay món bánh bao nóng hôi hổi không nhân.

Tô Thố nghĩ mãi không xong, hỏi Thiệu Vĩ: “ Vì sao nơi này cho dù là một quán ăn nhỏ bé xú mà món ăn cũng ngon đến thế cơ chứ?”

Ngoài cửa sổ những bông hoa tuyết nhỏ mịn bay lất phất, trong phòng lại ấm áp như mùa xuân. Thiệu Vĩ cười rộ lên, lộ ra một đôi má lúm đồng tiền: “ Trước kia em không cơ hội ăn những món đó đúng chứ. Hiện tại nên cảm tạ anh biết chưa?”

“ Cảm tạ a cảm tạ, cần em lập cho anh một cái bài vị không, mỗi ngày đều đốt hương?” Tô Thố cười nói với anh mấy lời vô nghĩa.

Hai hàng lông mày của Thiệu Vĩ xếp thành hình chữ bát (): “ Vậy thì không cần, còn không bằng hiện tại mỗi ngày đều đốt hương cho anh, ví dụ như mời anh ăn cơm chẳng hạn.”

“ Được a,” Tô Thố cười: “ Bữa này cho em mời đi.”

Nói tới nói lui, cũng ăn xong bữa cơm, vẫn là Thiệu Vĩ giành trả tiền trước một bước. Anh cười một cách thần bí, dắt cô đi ngược về hướng trạm xe: “ Anh dẫn em đi tới một chỗ.”

Rất nhanh thì tiến một con đường nhỏ, con đường đó đã bị tích tuyết sâu hơn một tấc, không mấy người lui tới. Dọc theo hết con đường nhỏ ấy sâu tận cùng là cánh cửa sắt màu nâu đỏ đang khép hờ.

Bên ngoài cửa sắt có để một miếng bia đá rất bắt mắt, Tô Thố nhìn thấy mấy chữ lớn trên tấm bia, trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp. Thiệu Vĩ cười: “ Trước kia em từng nói qua muốn đến xem, anh liền dẫn em tới đây, đến xem sau khi trời đổ tuyết là đẹp nhất.”

Trước cửa là một cái đường nhỏ, một bác lớn tuổi đang dọn sạch đường. Xem ra công việc của bác ấy mới chỉ bắt đầu thôi, Tô Thố muốn hỏi thăm đường, nhưng lại thấy bác ấy ra hiệu ý bảo đừng làm ồn ào, sau đó chỉ về hướng đằng sau lưng cô.

Tô Thố ngược mắt nhìn về hướng xa xa, đập vào mắt cô là một màn khiến cô khiếp sợ nói không nên lời. Đó là một hình ảnh gồm một sân bãi cực kỳ trống trải, tuyết đọng phủ khắp mặt đất, đầy trời trắng xóa. Khoảng giữa đất trời không hề có hình dáng. Chỉ còn lại không gian ấy tiêu điều ngạo nghễ từ dưới lòng tuyết trắng tấp bước ra, cơ hồ như bay vút lên không trung, những viên gạch màu xanh da trời lát trên tường khiến màu trắng xóa của tuyết càng thêm đối lập, thế mà lại biến thành màu đen, sắc thái đối lập với nhau mãnh liệt, dài cao vốn từng sừng nguy nga nay lại càng nguy nga từng sừng.

Tô Thố giơ tay véo hai má của chính mình, mắt nửa ngày mới nhận ra là mình đang còn sống.

Lững thững đi dạo về phía trước, cảm giác chân thật lại đã quay về. Một sân bãi bao la thế kia tích đầy tuyết trắng, trắng không thể tưởng tượng nổi, làm cho người ta đều không đành lòng dẫm lên đi. Bốn phía trống trải, ngoài hai người họ thì không có bóng ai hết. Mỗi bước dẫm lên, đều phát ra tiếng vang động trong tuyết, sau đó quay đầu lại, có thể nhìn thấy một cách rõ ràng hai hàng dấu chân.

Đứng ở đài cao nhìn xuống bốn phía xung quanh, hết thấy xa gần đều thu vào đáy mắt. Cây cối giống như được chìm ngập trong tầng tuyết dày đặc, bóng dáng cũng mơ hồ đi, những bụi cây thấp thành cụm, tất cả đều bị bao phủ, chỉ lộ ra vài nhánh cành nổi lơ lững trên nền tuyết trắng xóa.

Cảnh tượng hoành tráng thế kia khiến cho Tô Thố giống như hóa thạch, cô ngơ ngác đứng trên nấc thang của đài cao, mặc cho gió tuyết thổi loạn tóc, tấp vào hai gò má, tay chân đều không thể nhúc nhích. Ở nơi cổ đô này, gió tuyết hầu như không giống với những nơi khác, bao phủ một nỗi nặng trĩu, mang hơi thở lịch sử cô quạnh, mỗi một âm thanh đều như kiểu muốn giải bày một câu chuyện đã phát sinh ở đây khi xưa,

giống như chỉ có những câu chuyện xưa biến mất ấy mới là chân thực, còn những thứ khác, bao gồm cả hiện tại đều là hư vô hết, không có người tồn tại, không có bất kì đồ vật nào tồn tại.

Tô Thố bỗng nhiên cảm thấy được trên cổ ấm áp. Cô phục hồi tinh thần lại, Thiệu Vĩ đang quàng lên cổ cô chiếc khăn của chính anh. Trên chiếc khăn vẫn còn lưu giữ hơi ấm trên người anh, vô cùng ấm áp.

“Anh biết em sẽ thích,” Thiệu Vĩ vươn tay vẽ lên trong không khí, cười nói: “Vài năm trước anh đã từng đến nơi này, cảnh tượng lúc ấy cũng giống hệt bây giờ, tuyết đọng đầy đất vậy mà không có ai giẫm lên, nơi này giống như thuộc về mỗi mình anh.”

Một trận gió thổi qua, Tô Thố mới rốt cục cảm thấy thấm lạnh. Cô rút tay trong túi áo khoác, hơi mỉm cười gật đầu. “Quá chán động đi. Em chỉ lo ngắm nhìn toàn cảnh, mà quên hết mọi thứ.”

Thiệu Vĩ nhin không được ngứa ngáy lòng bàn tay, thắt chặt khăn quàng cổ giúp cô: “Em xem phong cảnh, anh nhìn em a.”

Tiếng gió đột nhiên nổi mạnh lên, gào thét đem theo cả những lời này bay đi mất. Tô Thố không nghe được, cô ngồi xổm xuống, vốc lên một nắm tuyết, sau đó tung lên, nhìn thấy nó một lần nữa bay về trên mặt đất. Thiệu Vĩ chỉ đang nhìn cô. Hôm nay cô mặc chiếc áo khoác ca rô màu đỏ sậm, đứng ở trong tuyết vô cùng động lòng người, đôi mắt rất có linh khí, toàn thân có một loại khí chất na ná như tuyết, cũng giống người trên trời xuống, không nhiễm nửa hạt bụi trần.

Ngày mùa đông đó nghe nói là ngày lạnh nhất trong suốt mấy năm trở lại đây, có một nửa thời gian đều có tuyết rơi, Tô Thố về nhà ăn Tết xong rồi quay lại vẫn thấy tuyết đọng đầy trên đất, khắp nơi bạc trắng, đẹp không sao tả xiết.

Thời điểm lớp tuyết đọng ấy tan hết toàn bộ, đã là hạ tuần tháng ba rồi.

Suốt một năm đó, tạo ảnh hưởng trong cuộc sống của Tô Thố chỉ có một sự kiện duy nhất đó là chuyện giáo sư Triệu phải nhập viện vì bệnh tim. Tô Thố chưa từng nhìn thấy trên lĩnh vực học thuật còn có người chăm chỉ nghiêm túc hơn thầy ấy, cho dù nhập viện vẫn còn đọc sách, đối với học trò mình càng yêu cầu nghiêm khắc hơn.

Hai vị sư huynh đi thăm thầy xong bước ra khỏi phòng bệnh liền le lưỡi than ngắn thở dài. Tô Thố không rõ nguyên nhân, kinh ngạc nhìn các anh; hai vị sư huynh ấy bày ra bộ mặt bi thống nhìn cô, trong đó một vị còn vỗ bả vai cô, nói một cách ý vị sâu xa: “Em bây giờ còn chưa tới sở nghiên cứu, đến đi rồi em sẽ biết ngay thôi.”

Sau khi các chương trình cơ bản kết thúc, Tô Thố bắt đầu điều động binh lực, vác bao to bao nhỏ chuyển từ đại học qua sở nghiên cứu, dù sao cũng dọn từ một kí túc xá đến một kí túc xá khác mà thôi, cũng không có gì phân biệt.

Nhưng điều kiện ở kí túc xá trong sở nghiên cứu tốt hơn nhiều so với ở đại học. Cả sở nghiên cứu tổng cộng có hơn một nghìn người, nghiên cứu sinh khoảng bốn trăm người, trong đó nữ sinh ít đến đáng thương, cho nên nghiên cứu sinh và nhân viên nghiên cứu bình thường tất cả đều sống cùng một tầng lầu, một người một phòng kí túc xá. Máy căn phòng kí túc xá tạo thành tứ hợp viện, mọi người cũng lười nhắc điện thoại lên gọi, tìm người thường xuyên dùng cách cất giọng lên gọi, không cho tất cả mọi người nghe thấy chính là không cam lòng.

Thiệu Vĩ đứng ở trong phòng cô cảm khái phát biểu: “Nam sinh hai người một phòng kí túc xá, nữ sinh một người một phòng, thật sự là quá trọng nữ khinh nam đi, không công bằng, không công bằng mà. Anh thấy cần phải thành lập một hiệp hội nam quyền thôi.”

“Còn thành lập hiệp hội nam quyền?” Tô Thố liếc anh một cái, “Anh không sợ con gái trong sở nghiên cứu quá ít, anh ngay cả một cô bạn gái cũng tìm không nổi ư?”

Thiệu Vĩ cười một cách điềm nhiên như không. Lần đầu tiên anh đến phòng của Tô Thố đã là chuyện của một tháng trước khi kì học này bắt đầu. Khi đó cô vừa mới chuyển đến, trong phòng không hề có cảm giác người sống. Trong phòng tuy không hẳn như kiểu không nhiễm một hạt bụi, thậm chí còn có chút hơi ẩm ươn ươn, bên cạnh chiếc gối vươn tay sờ cái là đụng phải sách, nhìn qua lại có cảm giác ấm áp lên nhiều.

Thật sự nói đến loại hạt đó trong phòng thí nghiệm, Tô Thố mới hiểu hết ý tứ trong lời nói của hai vị sư huynh ấy. Chuyên ngành của cô là lý luận vật lý nguyên tử, hướng đi chính là tầng sâu kết cấu vật chất của hạt vi mô và sự va chạm nặng giữa các hạt, hạng mục công việc đề cập đến lý luận vật lý cơ hồ chạm tới sâu sắc thâm thúy nhất, thường là trước tiên đề ra một ý tưởng, sau đó Tô Thố theo thứ tự từng bước xây dựng lên một vài mô hình số học, tính toán, suy nghĩ tiếp rồi dùng tất cả mọi cách để làm thí nghiệm. Toán học của cô tương đối tốt, nhưng rất nhiều lúc vẫn phải cần Thiệu Vĩ giúp đỡ mới có thể hoàn thành phần công việc số học này; về phần thí nghiệm, trên trình độ nào đó, chính là công việc dùng đến thể lực rồi. Bộ môn khoa học này phải kết hợp chặt chẽ với thể giới, mỗi ngày đều phải lưu ý đến động thái mới nhất với giới vật lý học thể giới. Dựa vào trình độ tiếng Anh của Tô Thố, người khác hai giờ là có thể đọc xong tài liệu, cô phải bỏ ra gấp đôi thời gian để đọc, mới có thể xác định tự mình đã đọc hiểu hoàn toàn tài liệu ấy.

Cho nên đèn trong phòng cô mỗi ngày đều tắt muộn nhất. Tất cả mọi người đều ghẹo nói, đèn trong phòng Tô Thố chính là ngọn hải đăng của viện nghiên cứu, bất luận đêm muộn đến mấy, chỉ cần nhìn về hướng phòng cô nơi đó, đều có thể nhìn thấy ánh sáng và hy vọng.

Khắc khổ như vậy cũng được đền đáp bằng thành tích tuyệt vời, mới đầu do sự chăm chỉ cần cù của cô được các giáo sư trong viện đồng nhất công nhận, mấy tháng sau lại có người nhắc đến cô đều cảm thán nói, thật là một cô gái rất có suy nghĩ, tư duy linh hoạt a.

Công tác nghiên cứu bình thường đều luôn rất bận bịu, một năm thời gian đồng hành với cao nguyên Tây Bắc hết xanh lại vàng thắm thoắt đã trôi qua, không để cho người ta có cơ hội thở hắt ra một cái. Giống hệt câu chuyện giấc mơ của Lí Bạch, khi bắt đầu ngủ còn là đầu năm, mở mắt ra đã là cuối năm, giống như một năm đã giảm bớt lại như một đêm vậy.

Kì nghỉ của nghiên cứu sinh như kiểu là trang trí thôi, có thể nghỉ hay không hoàn toàn là do ý của thầy giáo. Đặc biệt là lúc trước kì nghỉ một tháng nếu được yêu cầu làm một đề tài mới, các anh chị cùng chuyên ngành vật lý lý luận nguyên tử bắt đầu đồng thanh thở dài, kì nghỉ đông này sẽ bị rút ngắn thảm hại luôn. Năm người bọn họ cùng tổ toán học của Thiệu Vĩ và ba nghiên cứu sinh nữa mỗi ngày đều bận sứt đầu mẻ trán hai mắt như muốn lồi ra, một con mắt nhìn chăm chăm vào màn hình hiển thị số liệu, một con mắt khác khẩn trương nhìn chăm chăm vào máy gia tốc nghe nói giá trị lên đến hơn triệu tệ ấy, không dám có chút bất cẩn.

Bởi vì mỗi sáng dậy cực sớm, nửa đêm canh ba mới về phòng kí túc xá. Tất cả mọi người dùng “Hai mắt vừa mở, bận đến tắt đèn” để hình dung cái gọi là tình trạng thảm thương.

Không dễ dàng gì mong được đến cuối tuần, làm xong việc trước hạn, một đám người chạy đến phòng của Thiệu Vĩ tự bày biện nấu cơm ăn. Thiệu Vĩ tuy gánh vác cái danh hiệu nhân viên nghiên cứu trẻ nhất trong viện, nhưng con người vui vẻ hài hước, nói cười vui vẻ với bất kì ai, không hề cự tuyệt khách đến chơi, càng không có nửa điểm làm cao; cộng thêm trong bếp vật dụng nào cũng có, thành ra mọi người thích chạy đến phòng anh chơi.

Còn chưa bước vào phòng, Tô Thố liền nhận được cuộc gọi từ Tô Trí người mà biệt tăm suốt ba tháng nay, câu đầu tiên đã vào thẳng vấn đề, ngữ khí không cho bác bỏ: “A Thố, anh và Ứng Thần tuần sau sẽ kết hôn, em lập tức đến nước Pháp tham gia đám cưới của tụi anh.”

“Cái gì! Kết hôn?” Tô Thố kêu to. Tiếng kêu đó dọa tất cả người ở đây đều nhảy dựng lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn cô.

Trong ấn tượng của mọi người, luôn cho rằng Tô Thố là kiểu cô gái mà dù đứng ở nơi nào cũng làm nên bức tranh đẹp, mà cô gái kiểu như vậy thì thông thường sẽ không làm ra chuyện la to tướng lên như thế.

Tô Thố rất kinh ngạc vấp phải bậc cửa, suýt nữa đụng phải cánh cửa đang nửa mở nửa khép. Thiệu Vĩ đỡ lấy cô. Sau khi gạt đầu biểu thị chào mọi người xong, cô đi ra hành lang tiếp điện thoại.

Tốt nghiệp đại học cũng hai ba năm rồi, trong khoảng thời gian này quả thật cô cũng tham gia không ít hôn lễ, nhưng hiện tại người kết hôn chính là Tô Trí a, cô thật sự rất khiếp sợ và ngoài ý muốn vô cùng, đầu óc choáng váng mơ hồ.

“A, kết hôn a—” sau một trận gió đêm vùng Tây Bắc thổi qua, Tô Thố rốt cục cũng phản ứng lại ông anh mình đã nói gì, cười to ra tiếng: “Chúc mừng chúc mừng, Tô Trí a, anh cuối cùng cũng rước được chị dâu

vào cửa rồi, thật lợi hại quá đi. Em có thể danh chính ngôn thuận kêu chị ấy là chị dâu rồi. Nhưng sao hai người không nói trước với em chứ, em còn chuẩn bị quà cưới chúc mừng nữa chứ.”

“ Báo trước? Gửi mail thông báo sớm cho em từ lâu rồi đó,” Tô Trí bắt lỗi, “Di động cũng thường xuyên khóa máy, anh gọi mười lần ít nhất có chín lần không gọi được.”

Tô Thố thấp giọng cười trừ hòng nịnh nọt. Mấy hòm thư cô dùng trước đây đều bỏ đi hết rồi; ở trong phòng thí nghiệm ai cũng phải tắt máy, Tô Thố thành thói quen, sợ là lúc bình thường cũng khó mà nhớ đến việc phải mở máy; mà điện thoại trong sở nghiên cứu cô cũng không định nói cho người khác biết.

“ Ba mẹ hôm nay cũng đến Pháp rồi, định sang năm mới trở về,” Tô Trí cười nói: “Bọn họ biết em bận, cho nên lúc đi cũng không kêu em đi cùng, nhưng vé máy bay đã đặt xong xuôi rồi.....”

Tô Trí dặn dò kĩ lưỡng, Tô Thố muốn chen lời vô đầu thất bại; Ứng Thần cười một hồi rồi giựt lấy điện thoại: “ A Thố, em mau qua đây nhé.”

Học xong rồi tìm được công việc, cũng nên kết hôn là vừa rồi. Tô Thố cảm khái vô ngàn. Tô Trí cảm tấm bằng tốt nghiệp loại xuất sắc trong tay rồi vào làm việc tại tổng công ty cấp quốc tế; Ứng Thần thì làm phiên dịch. Hai người họ dù là sự nghiệp hay tình yêu đều rất xán lạn, khiến người ta hâm mộ.

Có thể tưởng tượng ra bộ dáng hai người họ hạnh phúc, Tô Thố cúp điện thoại xong tâm tình cực tốt, khoe miệng giương nụ cười suốt. Cô đi về phòng Thiệu Vĩ, bên trong cũng thực náo nhiệt, trên màn hình đang bật một bộ phim hài cũ, mọi người đập bàn, cười nắc nẻ. Bình thường mọi người đều bị toán học vật lí gây sức ép muốn phát điên, một hai tháng cũng khó liếc mắt đến TV một cái, đi đến rạp chiếu phim xem phim thì càng là đầm rỗng hang hỏ đời nào chịu bước vào, hiện tại thoải mái như vậy cũng là khó có được.

Nhìn thấy Tô Thố vào phòng, một sư tỷ hỏi trước tiên: “Em vừa mới nói ai kết hôn?”

“ Là anh trai em,” Tô Thố hé miệng cười, sự mệt mỏi của mấy ngày nay vì nụ cười ấy mà tan mất, ánh sáng rực rỡ trong mắt lưu chuyển, khiến các anh chàng ngồi đó đều sững sốt, “ Hôm nay buổi tối để em nấu cơm cho, các anh chị ai thích ăn cay ạ?”

Tất cả mọi người đều giơ tay lên.

“ Vậy làm món cá nấu cay đi.” Tô Thố cười trong suốt, xoay người đi vào phòng bếp.

Đèn trong bếp rất sáng, sáng hơn nhiều so với phòng ngoài, quả thực là chói mắt, Tô Thố hoa mắt mắt vài giây mới thích ứng với độ sáng này. Cô nhìn thấy Thiệu Vĩ đang xắt đồ ăn, cá đã làm xong xuôi, đặt trong một cái chậu.

“ Tô Trí kết hôn?” Thiệu Vĩ cười hỏi cô.

“ Tuần sau cử hành hôn lễ,” vẻ mặt Tô Thố thư thái: “ Anh trai của em rốt cuộc đã thành chồng người ta rồi.”

Buông dao xuống, Thiệu Vĩ nói một cách tiếc nuối: “ Bây giờ bận như thế, đi không nổi a.”

Tô Thố gật đầu, “ Đúng vậy a. Nhưng ngẫm nghĩ lại hai người họ chắc hẳn là cô dâu chú rể đẹp nhất.”

Ánh mắt Thiệu Vĩ kì lạ nhìn cô một cái: “ Chú rể cô dâu đều là đẹp nhất.”

Tô Thố bật cười: “ Điều anh nói là đúng, nhưng em thiên vị.”

Cô rửa tay xong thì đi đến trước bếp lò, tháo vát đồ xuống bằng nửa non nồi dầu, sau đó lại bắt đầu nêm nếm gia vị. Thiệu Vĩ nhìn chăm chăm vào bàn tay trắng nõn như ngọc của cô đến phát ngốc, tấm tắc khen vài lời, nói: “ Tiểu sư muội, em giống như kiều kì nhân trong tiểu thuyết võ hiệp ấy, thâm tàng bất lộ, một khi ra tay liền khiến một đám người sợ hãi.”

Tô Thố cười ý vị: “ Trước kia em còn cảm thấy anh biết nấu cơm càng khiến người ta giật mình cơ.”

“ Làm việc ở nơi này, không biết nấu cơm sao sống nổi hả trời.” Thiệu Vĩ chỉ vào đám người ngồi kia, nói một cách khoái trá: “ Đừng nhìn bọn họ ngồi bất động ở đó, thật ra mỗi người họ đều biết nấu mấy món tử, nhưng nguyên liệu không đủ, cũng bó tay.”

“Vậy cũng đúng.” Tô Thố cảm khái nói. Sở nghiên cứu đích xác là trước không gần chợ sau không giáp thôn, ra ra vào vào đều cần kiểm tra chứng minh thư, mấy thứ rau xanh thức ăn bình thường cũng phải nhờ đầu bếp trong nhà ăn mang về giúp.

“Em đợi đã.” Thiệu Vĩ kêu giật cô lại, lấy cái tạp dề mặc trên tường xuống, đứng sau lưng cô, “Mặc cái này vào đi, miễn cho làm dơ quần áo.”

Tay Tô Thố đều dính tinh bột, đành phải giơ hai tay lên để Thiệu Vĩ giúp mặc vào; một lát sau tạp dề vẫn chưa buộc xong, sau gáy lại bắt đầu có chút cảm giác ngứa, một luồng hơi thở ấp áp dừng lại nơi đó nắn nã không đi, tiếng hít thở dồn dập vang bên tai cô, hai bàn tay cũng không biết khi nào thì dừng lại trên eo cô.

Phía trước là bếp lò, tiến không được, trầm mặc sau một lúc lâu, lúc sau Tô Thố rốt cục quay đầu lại, chớp mũi vừa vờn quét qua anh. Bởi vì khoảng cách hai người gần kề quá mức, Tô Thố chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt anh như hồ nước sâu thẳm đôi mày kiếm sắp bị tóc mái che khuất. Quen biết đã nhiều năm, nhưng lần đầu tiên cô mới phát hiện ra mắt anh là màu nâu, lay động dưới ánh đèn, cực kỳ trong veo.

Sự đụng chạm rất nhỏ này làm cho trong ánh mắt Thiệu Vĩ trấn tĩnh lại, anh chậm rãi đứng thẳng dậy đồng thời lùi ra sau một bước, lộ ra nụ cười như thể thấy rất có lỗi, nói: “Xin lỗi em, tiểu sư muội. Anh chỉ là phát hiện, anh thích em nhiều hơn so với tưởng tượng của chính mình.”

Dầu sôi rồi, hơi từ trong nồi từng chuỗi bốc lên, mới đầu là từng luồng khí, sau đó là từng mảng bay lên trong không trung. Tô Thố chậm rãi xoay người qua, xoay người đổ những miếng cá đã làm sạch bỏ vào trong nồi. Trong nồi nhất thời nổ ra những tiếng vang tách tách, lúc này, cô dường như nghe được anh nhẹ giọng thở dài ở phía sau.

31. Chương 31

Kì nghỉ đông năm đó, Tô Thố lần đầu tiên không về nhà ăn Tết. Sở nghiên cứu cho phép nghỉ mấy ngày, cô co mình trong phòng ngủ một giấc đã đời, dường như muốn bù lại những lúc thiếu ngủ của một năm nay đến lúc thức dậy liền lên mạng, chúc tất cả những người quen biết năm mới vui vẻ, yêu cầu Tô Trí gửi ảnh cười cho cô coi.

Đến đêm giao thừa, những sinh viên không về nhà ăn Tết đều cùng với các thầy cô giáo tại phòng hoạt động tổ chức một bữa liên hoan nhỏ. Tuy phòng hoạt động bố trí sơ sài, nhưng ánh sáng trong phòng lại đúng là nhẹ nhàng. Năm sáu mươi người cùng tập trung lại một chỗ, không phân biệt cấp bậc, trên dưới, bất luận giáo viên hay sinh viên đều cùng nhau hòa mình vào bữa tiệc, không khí tốt hiem có, ngay cả đến giáo sư Triệu, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười. Tô Thố bưng một ly nước uống, đi tới chỗ ban công rộng lớn để giải khuây; lúc này cô mới phát hiện ra Thiệu Vĩ cũng ở đó, anh ấy đang nghiêng người dựa vào ban công, cánh tay thì vắt trên lan can, lặng lẽ nhìn vườn hoa ngoài ban công, chỉ còn sót lại vài cánh hoa. Đang lúc Tô Thố quay người định đi thì Thiệu Vĩ đã quay đầu lại, cười và vẫy tay ra hiệu cho cô, do ánh sáng đèn đường rọi xuống, cho nên nụ cười đó không thật sự thấy rõ. Cô lại do dự, hay là đi qua đó vậy. Trước đó, Tô Thố cũng chưa nói được với anh câu nào.

Thứ nhất là vì bận, thứ hai là vì cô không biết phải nói gì đây.

“Thiệu sư huynh.” Tô Thố cũng dựa vào ban công, khe khẽ gọi anh một tiếng.

“Vừa nhìn thấy anh là muốn đi liền sao?”

Tô Thố không trả lời.

“Lúc đầu không nói với em chính là sợ em đối với anh như thế này, tránh không kịp.” Thiệu Vĩ điềm nhiên như không rồi cười. “Anh cũng tự cho rằng mình thông minh, thiên văn địa lý không cái nào là không biết cả, nhưng khi mang chúng đến trước mặt em thì tất cả đều không có hiệu quả gì nữa.”

Thiệu Vĩ cười rộ lên, khoe mắt xuất hiện vài nếp nhăn nho nhỏ, tuy rằng không nhiều nhưng mỗi đường đều rất sâu, lan tới tận phần tóc mai.

Tô Thố chăm chú nhìn những nếp nhăn đó, chậm rãi nói: “Sư huynh ơi, anh cũng nên tìm một người bạn gái đi thôi. Anh tìm bạn gái còn không dễ lắm sao?”

“Tiểu sư muội, có lúc em cũng thật nhẩn tâm quá đó,” thần sắc của Thiệu Vĩ liền biến đổi, khoe môi khe giật, cuối cùng biến hóa thành một nụ cười có đủ cả đau đớn và chua xót, “Có thời gian anh sẽ tìm. Có thời gian em cũng giúp anh để tâm một chút nhé.” Lúc này có người cao giọng gọi bọn họ vào phòng. Không có ai theo dõi bữa tiệc liên hoan, chiếc tivi với màn hình sắc nét trong phòng đã tắt rồi. Thầy cô đã đi hết rồi, chỉ còn lại khoảng hơn ba mươi nghiên cứu sinh, họ đang bàn luận sôi nổi, phải làm gì với thời gian còn lại của tối nay, Thiệu Vĩ không cần biết đến nhận định của mọi người, liếc nhìn sang Tô Thố, cười rồi đưa ra ý kiến là khiêu vũ, mọi người đều đồng loạt khen ý kiến hay đó. Hiệu quả của máy phát nhạc không tốt lắm, lại đúng lúc trong phòng hoạt động có một chiếc piano, có người nói: “Đáng tiếc quá, nếu có người biết chơi đàn thì hay biết mấy.”

Một hồi lâu vẫn không có người trả lời, chiếc piano nhiều năm tuổi được cất kín ở một xó, ánh đèn không thể chiếu tới đó, lộ ra vẻ hiu quạnh, một làn ánh sáng chiếu trên nắp đàn màu đen, như có mà như không, tia ánh sáng đó làm cho Tô Thố thất thần mãi đến khi Thiệu Vĩ vỗ nhẹ vào vai cô, cô vừa quay đầu lại thì thấy mọi người đều tỏ ra mong đợi và có chút luyến tiếc, thế là cô dừng bước lại, gật nhẹ rồi nói: “Tôi biết”, vừa hết lời thì nhìn thấy nét mặt quá đổi vui mừng của mọi người, lại lập tức bổ sung thêm một câu: “Nhưng mà đã nhiều năm rồi tôi không chơi, tay đều cứng đơ rồi, rồi lại nhiều khúc phổ cũng nhớ không chính xác nữa.”

“Đừng lo lắng, ở đây có nè.” Thiệu Vĩ lục ra từ tủ sách ở đằng sau cây đàn piano, được một chồng khúc phổ, anh vừa đập đập bụi trên sách vừa nói: “Cũng không biết là lúc nào, nhưng mà chắc vẫn dùng được đó.”

“Chúng đều là của giáo sư Triệu, chồng của giáo sư trước đây là một nhạc công chơi đàn piano. Năm đó chúng tôi nói là phải tham gia hoạt động, nên cần khúc phổ, Giáo sư Triệu liền dẫn chúng tôi đến nhà cô ấy, phòng cô ấy hình như vẫn còn mấy cái tủ nữa,” một người khác đi tới, xem qua mấy quyển khúc phổ, “Tiểu Tô thử chọn một ca khúc mà bạn biết đàn đi.”

Tất cả những quyển sách nhạc trong tủ đều có chút gì đó kì diệu. Từ Frederic Chopin đến Beethoven, toàn bộ đều có, Tô Thố khom lưng, xem từng quyển một, quyển đặt trên cùng chính là Lương Chú, mỗi chương nhạc đều có. Tay Tô Thố run lên, bắt đầu cầm, rồi gác lên trên khung, bắt đầu thử nhạc, âm sắc rất chuẩn, cứ như là hôm qua đã có nhân tài điều chỉnh qua rồi, đích thực đã nhiều năm rồi không chơi. Nhưng mà “Lương Chú” là bản nhạc quen thuộc mà cô đã từng chơi qua rất nhiều, sau khi chơi qua vài đoạn nhỏ liền lấy lại cảm hứng, tư tưởng tình cảm không thể làm chủ, mà dường như bị kéo theo âm hưởng của ca khúc. Khi mỗi một nốt nhạc dưới tay cô nhảy ra, giống như kim đồng hồ đang xích quay trở lại từng chút. Cô đi ngược thời gian, truy tìm những dấu vết đã qua. Lúc đầu dừng lại ở cánh cổng của kì nghỉ hè đại học năm thứ ba, tiếng dây đàn violon quanh quẩn ở đó không đi, lớn tiếng ca hát, sau đó lại trở về, trở về. Cuối cùng trở lại cái thời cấp ba đã sớm không còn tồn tại nữa rồi.

Mọi thứ trong đó sớm đã bị năm tháng pha loãng chỉ còn lại những mảnh ghép, nhưng những mảnh nhỏ ấy đều là hình ảnh của chúng. Trước khi khai giảng một ngày, cô ở bên ngoài phòng nhạc nghe thấy âm thanh du dương của tiếng đàn piano, thế là nhẹ nhàng đẩy cửa vào; một thiếu niên tuần tú ngồi trước cây đàn, hai tay trượt trên phím đàn như nhảy múa, chơi hết một khúc, thiếu niên ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười cợt cô, cô hướng về phía cậu rồi đi qua.

Tối hôm đó, hầu hết mọi người quyết định ở lại phòng hoạt động cả đêm; khi không còn ai khiêu vũ nữa, cô trở về kí túc xá. Thực sự sau khi trở về lại phát hiện cơn buồn ngủ bỗng không cánh mà bay. Nếu đã không ngủ được, Tô Thố lại co mình trong chăn đọc một đoạn luận văn, là một đoạn văn mới nhất về trọng lượng ion phản ứng hạt nhân vỡ ra của một vị học giả vật lý cực kì nổi tiếng, làm chấn động thế giới trong kì này.

Cầm đoạn văn này đọc không biết bao nhiêu lần, Tô Thố cầm lấy chiếc di động bên cạnh gối lên và mở máy, vừa mới mở máy lên điện thoại reo liên, nhìn chăm chăm vào số điện thoại thật lâu, cô ấn nút nghe máy.

“A Thố.” Âm thanh dịu dàng quen thuộc đó nói: “Dạo này khỏe không?”

Tô Thố đột nhiên phát hiện chữ trên luận văn vắn vẹo, cô dù nhìn thế nào cũng nhìn không rõ, cô cầm chắc điện thoại, cắn môi không nói được một lời. Mới đầu bên kia cũng không sốt ruột, nhưng đầu dây bên này lại im lặng quá lâu để lộ ra điều gì đó mơ mơ hồ hồ không ổn, giọng nói bắt đầu khẩn trương: “A Thố sao rồi, tại sao không nói chuyện, không xảy ra chuyện gì chứ.”

“Không có.” Tô Thố khôi phục lại trạng thái bình thường: “Trần sư huynh, em không sao.”

Sau một năm tròn Trần Tử Gia lại được nghe giọng nói véo von này, tim của anh rút lại vào trong bụng, chỉ cảm thấy toàn thân thả lỏng: “Không có gì thì tốt rồi.” Cố gắng cười, Tô Thố nhìn thấy rõ ràng thời gian trên máy tính đã không giờ một phút rồi.

“Anh vẫn là người đầu tiên chúc mừng năm mới em sao.” Trần Tử Gia ngậm cười nói: “Anh gọi điện rất nhiều lần, may mà cuối cùng em cũng mở máy rồi.”

Ngữ khí của Tô Thố mười phần đùa giỡn: “Vừa nãy em xem ảnh cười của Tô Trí, cũng nhìn thấy anh, thật không ngờ anh ấy lại có gan để anh làm phù rể.”

“Em chọc anh à?” Trần Tử Gia cười nói: “Bọn anh năm đó đã nói rõ rồi ai kết hôn trước sẽ cho đối phương làm phù rể, đây cũng là lần đầu tiên anh làm phù rể cho người khác, không có kinh nghiệm, lần sau sẽ tốt hơn nhiều.”

Tô Thố vui cười: “Anh yên tâm đi. Dự tính là trên thế giới này sẽ không có người thứ hai để anh làm phù rể đâu. Anh đi đâu để tích lũy kinh nghiệm chứ. Còn không bằng đi theo người ta học hỏi kinh nghiệm làm chú rể.”

“Thật không?” Trần Tử Gia chỉ cười: “Lại không kết hôn, học để làm gì.”

“Anh ____” Tiếng nói của Tô Thố nghẹn lại trong cổ họng, cô muốn nói chuyện nhưng một chữ cũng nói không ra. May mà lúc này điện thoại báo rằng có một cuộc gọi đến. Cô liền cúp máy.

Cuộc gọi đến là của Tô Trí, ở nước Pháp đang là buổi chiều, bên đó cực kỳ náo nhiệt, vui vẻ ca hát, cười nói không ngừng, Tô Thố nghe thấy người nghe bắt đầu mỉm cười.

Thời điểm xuân về hoa nở đã bước sang tháng tư, hẠng mục cuối cùng cũng hoàn thành, nhóm của Tô Thố mỗi người được nghỉ phép mười ngày. Khi ăn cơm ở nhà ăn, mọi người phấn khởi hỏi nhau: “Đến Tây Tạng chơi thấy sao?” “đến Cửu Trại Câu chơi thế nào?” khi hỏi đến Tô Thố cô do dự một lúc, rồi lịch sự từ chối.

Khi cô thu dọn hành lý, Thiệu Vĩ đến tìm cô, nhìn thấy Tô Thố sắp xếp sách đầy cả chiếc túi, ngạc nhiên hỏi: “Chuẩn bị ra ngoài à? Đi đâu vậy? Mang nhiều sách thế để làm gì?”

“Là phải ra ngoài.” Tô Thố trả lời, sau đó ngay tức khắc thu dọn quần áo.

“Anh đi cùng em,” Thiệu Vĩ nhắc nhắc túi xách của cô “thật là nặng.”

Lời nói quả quyết như vậy khiến cho Tô Thố sững sốt nhìn anh, liên tục lắc đầu: “Chỗ đó rất xa, anh không muốn đi đâu.”

Thiệu Vĩ đã cầm lấy túi xách của cô, cười xảo trá: “Đã có nơi lý thú, anh đương nhiên phải đi chứ.”

Tô Thố nghiêng đầu nhìn anh, thêm một người đi cũng không phải chuyện xấu. Sáng sớm tinh mơ hai người xuất phát. Buổi trưa đã đi tới một huyện thành nhỏ nằm ở phía tây trong tỉnh, sau đó từ huyện thành lại đón xe khách tới thị trấn, rồi lại từ thị trấn bắt xe vận tải xuống nông thôn. Con đường này là đường đất đá gập ghềnh, nhấp nhô, một bên là vách núi dựng đứng, bên phải là rừng cây um tùm. Sau khi đi được khoảng chừng hơn mười cây số, dường như không còn cách nào đi tiếp được. Con đường xóc nảy khiến cho ruột, dạ dày của họ như xoắn lại thành hình tròn. Cuối cùng sau khi đi hai tiếng đồng hồ trên đường núi họ đã tới một sơn thôn nhỏ tên Tề Gia Truân, thời gian đã là tám giờ tối rồi.

Hai người mệt gần chết, Thiệu Vĩ ban đầu còn vẫn còn kể truyện cười, sau này mệt đến nỗi nửa câu cũng không buồn nói. Lặng lẽ bước đi, vừa không hỏi mục đích cũng không hỏi còn bao lâu nữa mới tới.

Sau khi Tô Thố dừng lại trước một căn nhà nhỏ anh thở phào nhẹ nhõm. Dưới bầu trời đầy sao, ngọn núi lớn xa xa cũng chỉ là một vùng đen tuyệt đối, thích ứng lâu hầu như có thể nhìn rõ kết cấu của những ngôi

nhà đất này, còn có thể nhìn thấy ánh đèn từ khe cửa trong căn nhà xuyên qua từng tia, lúc ẩn lúc hiện không rõ ràng.

Tô Thố đi về hướng có ánh sáng, tiến lên gõ cửa, rất nhanh liền có người bước ra mở cửa. Cô gái trẻ tuổi mở cửa đeo một đôi kính, nhìn thấy Tô Thố cô biểu lộ ra nụ cười vui mừng khôn xiết, nắm lấy tay Tô Thố dẫn vào nhà. Nhờ vào ánh đèn, cô nhìn thấy đằng sau Tô Thố có một người con trai, mặt mày sáng sủa, cô vô cùng sửng sốt nhìn Tô Thố với ánh mắt thăm dò.

Tô Thố cười rồi giới thiệu hai người với nhau: “Đây là cô giáo Thái Ngọc, giáo viên duy nhất của trường tiểu học Tề Gia Truân, đây là Thiệu Vĩ sư huynh của mình.”

Thiệu Vĩ tiến lên bắt tay cô, cái bắt tay ấy khiến cho anh lấy làm lạ. Anh nhìn thấy bàn tay của đối phương so với tuổi tác không tương xứng, bàn tay đầy những vết chai, sờ trúng rất cộm. Anh thần nhiên đánh giá về cô giáo nơi thôn quê này, tướng mạo thì không được xuất sắc cho lắm, nhưng thần sắc lại rất kiên định, đôi mắt thì trong veo.

Thái Ngọc mời hai người ngồi xuống rồi nói: “Đi đường lâu như vậy, chắc hẳn rất mệt.”

“Thật là xa.” Thiệu Vĩ cười, chỉ Tô Thố: “Nhìn nơi này chỗ nào cũng giống nhau, không hiểu tại sao em lại nhớ được đường.”

Ngôi nhà này đơn sơ đến nỗi khiến cho Thiệu Vĩ phải giật mình, bức tường đất mờ nhạt, vừa chạm vào liền bụi rơi lác rác, cả căn phòng vừa là phòng sách lại còn là phòng ngủ nữa, trên chiếc bàn không nhìn ra màu sắc gì đặt lên toàn sách và vở bài tập, ánh sáng của đèn bàn thì ảm đạm, bốn bức tường vừa thô sơ lại bị hủy hoại không một chút lưu tình, còn chiếc giường không được đặt ở nơi sáng sủa, ánh đèn không thể chiếu tới góc tăm tối đó.

“Không có gì ngon để chiêu đãi.” Thái Ngọc bưng cho hai người hai chén nước nóng, nụ cười có chút áy náy. “Tô Thố mình không biết là cậu dẫn thêm người tới.”

“Là tự anh đòi theo tới.” Thiệu Vĩ đứng dậy, mở cửa sổ rồi nhìn ra ngoài, “đây rốt cuộc là nơi nào?”

“Trường tiểu học Hi Vọng Tề Gia Truân ở vùng núi.” Thái Ngọc giải thích, “anh xem đằng kia là sân thể dục, sáng sớm ngày mai anh sẽ nhìn thấy những đứa trẻ tới đó học.”

Tháng tư, sáng sớm thời tiết có chút lạnh, ở giữa núi, đưa mắt quan sát, đều là những dãy núi trùng trùng điệp điệp, không khí trong lành, không mang một chút tạp chất, phong cảnh tuy đẹp nhưng cái giá phải trả lại lớn, nó hẻo lánh đến nỗi khó có thể tưởng tượng được, dường như sắp bị thế giới lãng quên. Tô Thố và Thái Ngọc dậy từ rất sớm, khi Thái Ngọc đang bận bịu trong bếp, thì Tô Thố lại đứng trên cái sân thể dục không hề giống những cái sân khác, ngắm nhìn những dãy núi phía xa. Ngay tại vùng núi hầu như hoàn toàn cách biệt với thế giới, lại có thể tồn tại một ngôi trường tiểu học Hi Vọng chỉ có một giáo viên và số học sinh thì không quá hai mươi người.

“Chào buổi sáng.” Thiệu Vĩ đứng ngay bên cạnh Tô Thố.

Tô Thố cũng gật đầu chào: “Chào buổi sáng, sư huynh.”

Tối qua Thiệu Vĩ ngủ trên đất cho nên ngủ không ngon giấc, cũng may bình thường bọn họ đều thức đêm nên thành thói quen, trên mặt một chút cũng không thể nhìn ra. Anh nhìn cô, cười nói: “Làm sao mà em biết được chỗ này? Em và Thái Ngọc hình như rất gần gũi?” Câu nói vừa dứt, anh nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của Tô Thố, liền nói bổ sung: “Anh biết, quả thực câu hỏi của anh rất nhiều. Nếu em không muốn nói, có thể không cần nói đâu em.”

“Không có gì là không thể kể.” Tô Thố nhớ lại nói: “Lúc học đại học, em đã từng giúp đỡ hai đứa trẻ nơi đây học, cô ấy viết thư cảm ơn, rồi bọn em quen nhau. Sau khi phổ cập giáo dục, em liền mua sách gửi đến đây. Mấy năm nay, bọn em thường xuyên viết thư, lúc đó cũng rất thân thiết; ba năm trước em đến học nghiên cứu sinh, cách đây cũng gần, liền tới thăm cô ấy.”

“Tiểu sư muội, em thật khiến anh hồ thẹn.” Thiệu Vĩ thở dài, có lúc thấy tin tức trên báo cũng có đề cập, nhưng bọn anh đều không để tâm chuyện đó.”

Tô Thố ra hiệu cho Thiệu Vĩ quan sát dáng vẻ bận bịu đó: “ Sư huynh, anh cũng đang nói em à. So với Thái Ngọc em là gì chứ? Anh biết cô ấy dạy học ở đây mấy năm rồi không? Từ sau khi tốt nghiệp trung học phổ thông đến giờ, mười năm, tròn mười năm. Hầu như một mình cô ấy gánh vác cái trường này, sinh viên trợ giảng cũng đã tới nhưng đều là đến rồi đi. Trường học này lúc ban đầu, anh cho rằng nó có điều kiện thế này không? Lúc đó trên vách tường của lớp học, chỗ nào cũng thùng, mùa hè dột mưa mùa đông dột tuyết, cô ấy chỉ có thể dùng bùn đắp lên vách, trát lên nóc nhà mới có thể lên lớp được, nhưng bao năm nửa câu than phiền cũng không hề có.

Thiệu Vĩ quay đầu quan sát lớp học. Một cái sân nhỏ, mấy gian phòng học, chuông treo ngay dưới hiên nhà của một phòng học, sân thể dục ở giữa, còn có một cột cờ.

Những đứa trẻ không đồng lứa khoảng chừng hơn mười tuổi, lúc này phải trèo đèo lội suối lên lớp, chúng hầu như đến từ nhiều thôn khác nhau, ăn mặc rất giản dị, bộ dạng thật thà chất phác. Nhìn thấy Tô Thố, bọn chúng đứa nào cũng vui mừng khôn xiết, niềm nở chạy tới, mỗi đứa mỗi miệng gọi nghe giòn tan: “ Cô giáo Tô.”

Tô Thố ngồi chồm hổm, khuôn mặt tươi cười nhìn đám nhỏ.

Thiệu Vĩ ôm cánh tay đứng dậy, nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Tô Thố dưới ánh sáng mặt trời như để lộ ra niềm hạnh phúc vô bờ. Tuy anh rất mệt nhưng nụ cười và thần sắc ấy, từ trước tới giờ anh chưa từng thấy qua, nhìn rồi nhìn, trong lòng anh xuất hiện nỗi phiền muộn khó tả, vui mừng chưa sót đều có đủ cả, nhưng chỉ giấu kín trong lòng, không thể nói ra.

Một đứa bé trai khoảng độ mười tuổi nhảy tới trước mặt Tô Thố, từ trong chiếc túi xách cũ lấy ra một quyển sách toán học, vui mừng hỏi cô, “ đề bài này làm thế nào ạ?”

Lật lật sách, Tô Thố có chút kinh ngạc: “ Tiểu Phi, em không phải học lớp ba à? sao lại coi sách của lớp sáu?”

Đứa trẻ tên Tề Tiểu Phi, tướng mạo đoan trang, đôi mắt sáng ngời, ngoại trừ quần áo cũ nát, một chút cũng không giống là lớn lên ở nơi sơn thôn cằn cỗi này, rõ ràng nhìn không giống với những đứa trẻ khác, cậu trẻ môi : “Toán lớp ba đơn giản quá, em đã sớm coi hết rồi.”

Về mặt đó khiến cho Tô Thố nhớ đến một người, cô bật cười, nghiêng đầu nhìn Thiệu Vĩ ở bên cạnh đang thất thần, liền chỉ tay về phía anh : “Tiểu Phi, vấn đề này nên đi hỏi chú đứng bên cạnh này, cô nói cho em biết, chú Thiệu là nhà toán học rất nổi tiếng của nước ta đó, cho nên nhất định giảng hay hơn cô.”

Những đứa trẻ lớn hơn một chút đã biết ba chữ nhà toán học đại diện cho nhân vật tài ba, lập tức sấp tới chỗ Thiệu Vĩ, quần quýt lấy anh hỏi đông hỏi tây ; Tề Tiểu Phi lại không qua đó, vẫn ở bên cạnh Tô Thố hỏi : “Thật sao?”

Tô Thố nhéo cái mũi cậu : “Đương nhiên, cô giáo Tô đã bao giờ lừa em đâu, đúng không. Trình độ toán học của chú Thiệu cực kì lợi hại, không tin em kiểm tra chú ấy xem, tùy ý hỏi vài câu toán học, chú ấy đều biết.”

“Lợi hại như vậy a.” Khuôn mặt nhỏ bé của Tề Tiểu Phi cứng lại, dùng ngữ khí cực kì hoài nghi hỏi: “Nếu mà chú ấy không biết làm thì sao ạ ?”

Tô Thố giả vờ suy nghĩ một lúc: “Nếu mà không được em liền nhéo mũi của chú ấy đi.”

Thiệu Vĩ nghe thấy dự tính của Tô Thố và đứa trẻ, ngay sau đó dở khóc dở cười, nhưng phiền muộn vừa rồi không cánh mà bay, trong lòng ấm áp hẳn lên, nhìn thấy đôi mắt ngây thơ của đám trẻ, đột nhiên thấu hiểu tại sao Tô Thố lại luôn đến đây, anh mỉm cười nghĩ, thuyết pháp Khang Đức cũng chưa hẳn chính xác, trên thế giới ngoại trừ sao trời và phẩm chất loài người chuẩn tắc, còn có đôi mắt trẻ thơ cũng kì diệu như vậy.”

32. Chương 32

Bốn ngày sau, cuối cùng bọn họ cũng rời khỏi tiểu sơn thôn. Thái Ngọc cùng với các học trò tiễn bọn họ tới tận cửa thôn, bọn họ vừa đi vừa quay đầu lại, đi mãi đến ngôi trường ở xa xa và hết thấy bóng dáng đều biến mất trong ánh nắng ban mai. Trên đời này, có một số người cả đời đều sống ở sơn thôn, một số người cả đời cũng chỉ biết trao đổi, bàn luận đạo lí với con cái. Núi cao sông xa, thế giới phồn hoa bên ngoài cùng với bọn họ hoàn toàn không có can hệ, đối với bọn họ mà nói, tất cả đều như mây bay mà thôi. Quá trình xuống núi thật là nhanh. Đường núi đều là do mọi người giẫm lên từng bước một, dần dần hình thành nên đường, quanh co gấp khúc giống như con rắn uốn lượn. Thiệu Vĩ hơi hơi nhướn lông mày: “ Vẫn còn bao nhiêu trường tiểu học như vậy nữa?”

Tô Thố biết anh đã bắt đầu tính ra, vì thế nói: “ Anh không cần nói con số cho em biết. Chỉ là có thể giúp được thì giúp.”

“Em nói đúng.” Thiệu Vĩ cười nói. “ hình như tất cả những lời em nói luôn có đạo lí.”

Tô Thố tỏ ý vừa lòng liếc anh ta một cái.

Trở lại sở nghiên cứu, lại bắt đầu bận rộn với nhiều công việc. Một số nghiên cứu sinh tiến sĩ đã tốt nghiệp rồi, đại đa số đều ở lại sở nghiên cứu định hướng giáo dục, những người còn lại đều phải rời khỏi, hai vị nghiên cứu sinh của giáo sư Triệu cũng phải rời khỏi viện, đến hai thành phố lớn nhất trong cả nước làm việc. Sau đó liên tục vài ngày, đều là tiệc chia tay, cũng không có gì là cảm xúc buồn bã khi li biệt, chỉ là ăn đến nỗi rối loạn tiêu hóa. Cuối cùng sau bữa cơm, trời âm u mưa gió liên miên, mọi người đều có một chút thương cảm. Một vị sư huynh vỗ vai Tô Thố, than thở nói: “ Sau khi bọn anh đi, em là đệ tử duy nhất còn lại bên giáo sư Triệu, cũng là đệ tử cuối cùng. Thật ra giáo sư rất tốt, chỉ là quá nghiêm khắc, đối với bọn anh nghiêm, đối với bản thân lại càng nghiêm...”

Những ngày gần cuối mùa hè, giáo sư Triệu đối với Tô Thố càng ngày càng nghiêm khắc, không những nửa giờ nghỉ phép cũng không cho, lại còn trực tiếp giao cho cô một bộ luận văn về sự va đập của hạt nhân. Bởi vì chủ đề chọn vừa khó, mà không cần nói cũng biết số người ở sở nghiên cứu có thể giúp cô không nhiều, ngay tại trong nước cũng không có mấy người làm đề tài này, tài liệu tham khảo hầu hết không có. Trong khoảng thời gian nửa năm dài đằng đẳng, mỗi ngày Tiểu Tô của chúng ta chỉ có thể ngủ được bốn năm tiếng đồng hồ, đôi mắt thâm quầng vì phải thức để xem tất cả tài liệu nước ngoài liên quan đến luận văn. Trong khoảng thời gian này, cô đã viết kín ba bản giấy in. Mọi người đồng cảm, đặt niềm hi vọng lớn lao nơi cô, luôn thầm cho rằng giáo sư Triệu thật không có tình người.

Đây mới chỉ là phần lí luận cơ bản của luận văn, hầu hết là những kiến thức mới mà cô chưa bao giờ học tới. Những thứ mà Tô Thố học được trong khoảng thời gian này được cô chỉnh lí thành một phần gồm năm mươi trang tài liệu, sau khi kiểm tra vài lần, cô mang xuống văn phòng làm việc của giáo sư Triệu ở dưới lầu, văn phòng không mở đèn, một màn đen kịt, cửa phòng chỉ khép, Tô Thố gõ cửa cũng không thấy có phản ứng gì, liền thật cẩn thận đẩy cửa vào phòng, vừa bước vào phòng thì dưới chân cộm cộm có một vật gì đó, Tô Thố lảo đảo vài bước cuối cùng vịn vào cánh cửa mới đứng vững được, tay cô đặt gần công tắc mở đèn. Sau khi đèn sáng, cô nhìn thấy một lọ thuốc đã hết nằm dưới đất ngay cạnh chân mình. Tô Thố hiểu biết rất ít về thuốc, nhưng đối với loại thuốc này thì cô biết. Cô cầm bình thuốc, nhìn chăm chăm từng chữ trên lọ, toàn thân bắt đầu phát run, cái cảm giác phát run đó mỗi lần xuất hiện, đều khiến cô không thể nào khống chế.

Trở về phòng thí nghiệm lúc nào không hay, Tô Thố ngồi ngẩn người trước máy tính, không biết ngồi say sưa bao nhiêu lâu, cuối cùng cô nhìn thấy Thiệu Vĩ đang dựa vào cửa phòng thí nghiệm nhìn cô cười: “ Đã 11h rồi, sao vẫn còn làm việc?”

Tô Thố hỏi thăm anh: “ Sư huynh, anh về rồi ư?”

Tính ra cũng bốn năm tháng chưa gặp anh rồi. Mấy tháng này, luận văn của Thiệu Vĩ và một vị giáo sư khác viết gây nên chấn động không nhỏ ở cả trong và ngoài nước, trong khoảng thời gian này, anh ấy luôn ở lại trung tâm toán học quốc gia, trong khi tham dự hội nghị, tiếp nhận những thách thức của các nhà toán học còn lại. Anh ấy rất thích hợp khi được gọi là một người có tinh thần sôi nổi.

“ Anh nghe nói trong khoảng thời gian này, giáo sư Triệu tra tấn em đến nỗi người không ra người,” Thiệu Vĩ không hề e dè nhìn cô từ trên xuống dưới dường như muốn tìm gì đó minh chứng cho “ người không ra người”.

“ Không có đâu.” Tô Thố liếc anh một cái, “ ai nói bừa vậy, giáo sư Triệu đối với em cực tốt”

“ Trong lĩnh vực toán học gặp nhiều vấn đề, tại sao không tìm anh?” Thiệu Vĩ hất cằm.

Tô Thố vốn đang tắt máy tính, thu dọn bàn, lúc này cô nâng ánh mắt như đang cười nhìn anh: “Kiến thức toán học của em không kém hơn anh bao nhiêu. Đừng nói chuyện của em nữa, sư huynh anh thế nào rồi ? Có phải là nhận được vô số lời khen ngợi đúng không?” Tuy em không hiểu bao nhiêu, nhưng lúc đó em đã nói đoạn văn này sẽ gây chấn động. Mười năm mai một kiếm.”

Dưới ánh trăng, hai người cùng đi bộ trở về kí túc xá, Thiệu Vĩ kể về những trải nghiệm và những người mà anh quen biết, cố gắng kể những gì có thể, hơn nữa còn chọn những điều thú vị để kể, thanh âm hòa trộn với ánh trăng hết sức động lòng người. Tô Thố nhẫn nại nghe những điều mà anh ta thuật lại, thỉnh thoảng lại đưa ra vài câu hỏi. Dọc đường về gặp không ít người quen, bọn họ chào hỏi nhau vô cùng thân thiết.

Trước khi Tô Thố bước lên lầu, Thiệu Vĩ đột nhiên gọi cô lại.

“ Sao ạ?” Tô Thố kinh ngạc quay đầu lại, nhất thời không tra xét, vẻ mệt mỏi không giấu nổi, khiến cho Thiệu Vĩ nhận thấy rõ ràng, anh có chút kinh ngạc : Cô ấy tại sao lại mệt đến nỗi thành ra bộ dạng này chứ?

Khi ý niệm này xuất hiện trong đầu, vốn dĩ muốn nói ra nhưng lại không thể, thế là anh phát tay, ý bảo cô lên lầu : “ Không có gì, em nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Tô Thố gạt đầu rồi trở về kí túc xá. Buổi tối hôm đó là ngày mà cô được ngủ sớm nhất trong mấy tháng liền, nhưng mà quang cảnh trong mơ kì quái, màu sắc hỗn tạp, cô nhiều lần bị cơn ác mộng làm cho giật mình tỉnh giấc, sau đó lại lâm vào tình trạng mệt mỏi, lúc ngủ lúc tỉnh.

Ngày hôm sau, Tô Thố mang bài văn đó đến nhà của giáo sư Triệu, để giáo sư giúp cô xem có cần phải bổ sung thêm gì nữa không. Tô Thố ngơ ngác nhìn về phía trước, giáo sư Triệu bắt đầu nói, mái tóc bạc trắng khe khẽ lay động; từ khi nào mà mái tóc của giáo sư toàn bộ đều bạc hết rồi? thế nhưng cô lại không hề biết.

“ Rất tốt, Tiểu Tô, cô cho em nghỉ hai tuần.” Triệu giáo sư nói

Tô Thố cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, mái tóc bạc trắng kia làm cho cô cảm thấy chói mắt, cô lấy lọ thuốc đã hết đang cầm trong tay đặt lên trên bàn của giáo sư, nhẹ giọng nói: “Giáo sư, hôm qua em nhặt được cái này.”

Mắt của Triệu giáo sư không được tốt lắm, vừa nhìn không thể thấy được chữ ở trên, liền hỏi: “ Cái gì?”

“ Giáo sư đi bệnh viện đi.” Tô Thố buồn bã thấp giọng nói: “ Giáo sư đi bệnh viện đi, được không?”

Con người khi đã già đi, có rất ít sự việc khiến cho họ phải giật mình, Triệu giáo sư cũng vậy. Sau khi đeo kính lão, nhìn rõ chữ trên bình thuốc, lại nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của Tô Thố, tiếp đó để lộ ra một nụ cười hiếm thấy: “ Con người khi già rồi sẽ bệnh, cô cũng già rồi, đi bệnh viện cũng chẳng có tác dụng gì nữa. Tiểu Tô, khi em đến tuổi của cô, việc gì cũng có thể nhìn thoáng hơn.”

Tiểu Tô không thường đến nhà giáo sư, bởi vì cô giáo luôn ở phòng thí nghiệm, muốn tìm cũng thuận tiện. Lúc này cô ngẩng nhìn bốn bề, trong căn phòng này lạnh tanh, ngoài những vật dụng cần thiết và từng chiếc từng chiếc tủ sách, những đồ vật khác đều không có. Đối với những chuyên gia như giáo sư Triệu, đãi ngộ hẳn là rất tốt, nhưng cô giáo vẫn sống như mấy chục năm trước. Cô giáo đến đây như thế nào, không ai biết. Chóp mũi Tô Thố bắt đầu cay xè, vừa thương xót vừa nôn nóng.

“ Em đã chuẩn bị tâm lí rồi, cũng tốt.” giáo sư Triệu gạt đầu. “ sau khi đoạn văn này hoàn thành, chính là luận văn tiến sĩ của em”.

Tô Thố mệt mỏi, tiều tụy, khép cửa vào. Từ khe cửa cô nhìn thấy bóng dáng của giáo sư, hơi hơi khom lưng, dựa vào chiếc bàn dài để viết cái gì đó, mái tóc bạc dưới ánh nắng khe khẽ lay động, ánh nắng chiếu

lên kính lão của cô giáo, phản xạ ra ánh hào quang mỏng manh, cũng ngăn trở ánh mắt của cô.

Buổi chiều ngày hôm đó, Tô Thố mang sách và máy tính bảng rời khỏi sở nghiên cứu. Cô lại tới trường tiểu học Tề Gia Truân, bởi vì quá bận, cô đã có một khoảng thời gian không liên lạc với Thái Ngọc, bây giờ mới biết, năm nay số lượng học sinh tiểu học nhập học, gấp mười lần so với những năm trước, Thái Ngọc bận đến nỗi sinh bệnh, người nhanh chóng ốm đi rất nhiều.

Buổi tối hôm đó, hai người ngồi trên giường nói chuyện, Tô Thố hỏi Thái Ngọc: “Sinh viên trợ giảng vẫn chưa tới à?”

Thái Ngọc cười khổ sở: “Hình như cuối tháng tám là tới, nhưng bây giờ đã là tháng mười rồi, vẫn chưa tới, cũng không biết đã có chuyện gì.”

“Mình vừa đúng lúc có thời gian rảnh rỗi, hay là trong nửa tháng này, cậu nghỉ ngơi đi, mình thay cậu lên lớp. Thực xin lỗi, mình chỉ có thể giúp cậu được như vậy thôi.” Tô Thố vừa cười và nói với tấm lòng chân thành, “nếu như cậu không sợ mình dạy mấy đứa nhỏ không tốt.”

Ánh đèn rất mờ, khuôn mặt của Thái Ngọc bối rối: “Cậu đùa gì thế, cậu là sinh viên của trường đại học Thanh Hoa, bây giờ lại đang học lên tiến sĩ, trình độ cao hơn mình rất nhiều, mình chỉ tốt nghiệp trung học phổ thông... Năm đó thành tích của mình là tốt nhất trường, nhưng cũng vừa mới đến được vị trí trọng yếu, trường đại học Thanh Hoa đối với mình mà nói chính là giấc mộng, bình thường có nghĩ cũng chẳng dám nghĩ.”

Tô Thố cầm lấy tay cô, gần từng tiếng nói: “Không ai có thể so sánh được với cậu, không ai cả.”

Thấy biểu cảm Tô Thố trịnh trọng như vậy, Thái Ngọc cũng không muốn đề cập đến vấn đề này nữa, trêu ghẹo nói: “Đúng rồi, Thiệu Vĩ lần trước đi cùng cậu đó? Anh ta rất thích cậu nhỉ.”

“A” Tô Thố im lặng như không nghe thấy, ngẩn ngơ.

“Nếu như không thích cậu, làm gì có người con trai nào không oán không hận lại cùng cậu chạy đến vùng núi hẻo lánh này.” Thái Ngọc nói xong nâng nâng mắt kính, cười nói: “Lần đầu tiên cậu tới Tề Gia Truân mình thực sự kinh ngạc. Mình thật không ngờ cậu lại đẹp như vậy, mình chưa bao giờ thấy người con gái nào lại đẹp hơn cậu. Anh ta không thích cậu mới lạ đó.”

Tô Thố quay mặt đi, “mình có lỗi với anh ấy, nhưng không còn cách nào.”

Khẩu khí nặng nề ấy khiến cho Thái Ngọc nghĩ đến tâm tư trong lòng mình, cô thở dài, không nói thêm điều gì nữa: “Ngủ đi.”

Thật ra Tô Thố chưa bao giờ có ý nghĩ làm giáo viên, một lần cô tình cờ tới trong lúc Thái Ngọc đang giảng bài, nhưng là lần đầu tiên cô đứng trên bục giảng.

Phòng học tuy đơn sơ nhưng những đứa trẻ lại học hành rất chăm chỉ, chúng ngồi ngay ngắn, trên những khuôn mặt trẻ con bộc lộ được sự chân thành và niềm vui sướng, nhưng thỉnh thoảng vẫn có vài đứa ngồi không yên, chúng khe khẽ nói chuyện vài câu, bàn luận xoay quanh về những việc sau khi tan học, sau đó quay lại ngồi ngay ngắn, sợ giáo viên phát hiện, Tô Thố chỉ cười mỉm, rốt cuộc vẫn là trẻ con, luôn như vậy.

Cô dạy bọn chúng đọc thơ Đường, thư thanh to rõ, làm kinh động đến những chú chim đang bay qua núi. Cô nói cho bọn chúng biết, bây giờ trên thế giới này, muốn thay đổi vận mệnh của mình, chỉ có học. Tô Thố rất ít dùng ngữ khí như vậy nói chuyện, những lời nói đó không dám nói ra, những đứa trẻ không hoàn toàn hiểu, nhưng đều nhớ rất kĩ.

Cuối tuần, mấy đứa nhỏ đều không tới. Thái Ngọc bị ho rất nặng. Tô Thố không để cô làm gì cả, tự mình kiên trì đến bên suối lấy nước về nấu cơm.

Thật khó để có thời tiết tốt như vậy, không nóng cũng không lạnh, ánh mặt trời phủ kín mặt đất, dòng nước suối mát lạnh chậm chậm chảy. Những viên đá đều đặn với màu sắc khác nhau nằm im lặng trong nước, dưới sự chuyển động của sóng hầu như biến thành những con cá đang bơi lội, cô lấy ra từ túi áo một bình thuốc rượu, xem đi xem lại nhiều lần, cơ hồ là thời gian chỉ trong nháy mắt, những mệt mỏi tích lũy trong nửa năm nay ngay lập tức giống như núi lửa bùng nổ, đau đớn giống như nham thạch nóng chảy lan tràn,

đầu cô đau muốn nổ tung, tại sao đột nhiên lại như vậy, cô không tìm ra đáp án, cô vịn lấy cái cây định đứng lên, nhưng khi vừa đứng lên thì ngã ngồi trở lại.

Bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một bàn tay, bàn tay to lớn, ngón tay thon dài mạnh mẽ, là một bàn tay rất đỗi quen thuộc, Tô Thố hơi hơi nâng đầu lên, trong tai vang lên tiếng ầm ầm, còn mắt thì hoa cả lên, nhìn thấy anh mặc chiếc áo khoác thật dài, có một khuôn mặt tuấn tú khiến cho người khác không thể rời mắt, ánh nắng mặt trời chiếu lên người, tóc, ngũ quan của gương mặt, những hoa văn tỉ mỉ trên chiếc áo khoác màu nâu, các đầu ngón tay đều ánh lên một lớp mạ vàng. A, hình như là ai đã từng nói qua rồi, nếu cần quảng cáo cho Thái Dương, anh ấy chính là người phát ngôn tốt nhất?

Trần Tử Gia khom lưng, ánh mắt sâu thẳm lặng lẽ nhìn cô, rồi chìa tay ra.

Khoảnh khắc mà não của Tô Thố không thể suy nghĩ, cô chậm rãi đưa tay ra, dường như rất cẩn thận, nghiêm túc quan sát kĩ lưỡng, khi chạm vào tay anh được một lúc, cô cảm nhận nhiệt độ vô cùng nóng, nhiệt độ đó khiến cho toàn thân cô kinh sợ, lại như bị giật điện, nhưng đối phương vẫn không cho cô một chút cơ hội tránh né, Tô Thố chỉ cảm nhận tay bị nắm chặt, một dòng năng lượng cực nóng trong lòng bàn tay truyền đến, cô không kịp nghĩ gì cả, toàn thân chợt như bay bổng, thời điểm mà cô nghĩ rằng mình rơi xuống, thì lại ngã vào cái ôm vô cùng ấm áp.

“Sao lại tới đây?” Tô Thố nghiêng đầu, nhẹ nhàng nói, cô đã không thể nghĩ ra từ ngữ nào nữa.

Cầm của anh chạm lên bờ vai cô, tiếng hơi thở cũng vang bên tai, vòng tay ấm áp như vậy, Tô Thố đột nhiên không muốn động dậy cũng không muốn giãy giụa, cô tựa vào bờ vai của Trần Tử Gia, cảm nhận mùi hương dễ chịu trên người anh.

“Anh đã nói rồi, tốt nghiệp xong sẽ trở về, anh sẽ xem em còn ở đây không.” Ngữ khí của Trần Tử Gia rất bình tĩnh nhưng vô cùng xác thực mà quyết đoán, giống như âm thanh của vàng bạc va chạm vào nhau. Tay trái của anh vòng qua lưng cô, tay phải ban đầu vòng qua vai cô thì lại buông ra, rồi vuốt nhẹ lên má của cô. Cô so với trước đây không có gì thay đổi, một khuôn mặt chỉ to bằng lòng bàn tay, làn da vẫn tái nhợt thiếu huyết sắc, đôi mắt vẫn như vậy, linh khí bức người, làm cho người ta vô cùng mệt mỏi, thương xót.

“A Thố, em gầy đi.” Trần Tử Gia mỉm cười, vòng tay lại càng siết chặt hơn, anh không nỡ buông cô ra. Tô Thố cũng nhìn anh. Khuôn mặt của hai người sao lại cách nhau gần như vậy, gần đến nỗi dường như vượt qua khoảng cách an toàn, gần đến nỗi có thể nhìn rõ mỗi thay đổi trong mắt của đối phương.

Thời gian không hề khách khí, nào sợ chỉ có ba, bốn năm, y nguyên vẫn là thời gian, từ trước tới giờ sẽ không giống với gió đi qua mà không để lại vết tích. Thời gian ba bốn năm đã thay đổi anh. Ánh mắt anh đã thay đổi, anh cũng thay đổi. Tô Thố trong lòng nặng trĩu bao suy nghĩ. Chàng thanh niên ôn tồn lễ độ vẫn y nguyên là người ôn tồn lễ độ, có điều những thứ đó cùng với thời gian xâm nhập vào đôi mắt sâu thẳm, đẹp đẽ ấy, bí mật xâm nhập vào thân thể sau chiếc áo phông kia, giấu ở cái xó xỉnh mà cô không thể nhìn thấy. Lúc này, Tô Thố cuối cùng đã ý thức được cái ôm này rốt cuộc có vấn đề, cô toàn thân bắt đầu cứng đờ không thể tự chủ, lại miễn cưỡng tự chọn inh một nụ cười, nghiêng đầu nói : “Thả em ra đi.”

Trần Tử Gia vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt chuyên chú không dấu vết nhìn cô, nhưng lại làm cho Tô Thố cảm thấy anh đang tìm kiếm gì đó. Sau một hồi lâu, anh mỉm cười rồi buông tay.

Tô Thố hướng sang anh gạt đầu biểu thị, sau đó đến bên cạnh anh nhắc chiếc thùng đầy nước. Trần Tử Gia liếc mắt nhìn cô, bước dài lên trước một bước rồi xách lấy thùng nước, thuận theo con đường nhỏ ở núi đi ra ngoài, cô đi phía sau anh, phát hiện anh từng bước đều không đi nhầm.

Tô Thố không hề mở miệng, cô nén chặt tất cả vào lòng mình, cơ thể vừa được anh ôm ấp ủ ấm, lại nhanh chóng lạnh trở lại. Cô không phải vì không muốn nói chuyện, mà bởi vì không biết nói gì, bất luận nói câu gì đều không đúng. Từ khi anh xuất hiện ở đây, hầu như cô luôn luôn sai.

Thái Ngọc đang lượn vòng ở sân thể dục, nhìn thấy hai người một trước một sau trở về, lập tức kéo Tô Thố đến bên cạnh giải thích: “Anh ấy vừa đến tìm cậu, mình nói là cậu đang ở phía sau lấy nước, rồi chỉ đường cho anh ấy.”

Tô Thố biết ho khan nên tránh gió, mà ở sân thể dục gió lại lớn, cô đẩy Thái Ngọc vô phòng, nói : “Không bị viêm phế quản cậu không cam tâm sao? Trường học chỉ có mình cậu, khám bệnh lại không thuận tiện.”

“Lúc anh ấy vừa xuất hiện, dọa mình giật nảy mình, mình còn cho rằng nằm mơ,” Thái Ngọc hỏi: “ Nho nhã, lịch sự hỏi mình cậu ở đâu, hỏi mình cậu sống có tốt không. Anh ấy là ai?”

“Là bạn học của anh trai mình.” Tô Thố giọng không cao không thấp đáp trả.

Thái Ngọc không phải người nhiều chuyện, nhưng nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tô Thố lập tức mặt trầm như nước, liền biết rằng quan hệ của hai người không đơn giản, lắc đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Trước mắt xem ra, anh ta là vị khách mới đến. Tô Thố nấu xong nước từ bếp đi ra, nhìn thấy Trần Tử Gia đứng trên sân thể dục, liên tục nhìn chăm chú những dãy núi xa xôi như những con rồng uốn lượn, ánh mặt trời sáng lạng buộc vòng quanh bóng dáng thon dài của anh.

Tô Thố ngồi trên một tảng đá lớn ở sân vận động, động tác rất nhỏ làm kinh động đến Trần Tử Gia, anh đi tới, cô nhường lại vị trí bên cạnh mình.

“ Anh làm sao lại tìm được chỗ này?” Cô mỉm cười hỏi anh, “Mà anh không ở nước Mỹ sao?”

“Anh hoàn thành khóa học rồi, tốt nghiệp trước một năm, tháng tám năm nay trở về,” Trần Tử Gia nói “ Sức khỏe của bố anh có vấn đề, lại vì công việc, làm chậm trễ mất hai tháng mới tới đây.”

Tô Thố trước giờ không hỏi anh làm việc ở đâu, ánh mắt cô lướt qua chiếc áo phông trên người anh, chiếc áo đó hình như là cô đã sửa hơn nửa năm. Cô mỉm cười nói: “ Đã có thể tốt nghiệp trước, thành tích của anh tốt lắm phải không?”

Trần Tử Gia cười với vẻ mặt lạnh nhạt, nói: “ Lúc tốt nghiệp đứng nhất học viện.”

“ Chúc mừng anh, anh luôn ưu tú như vậy.” Tô Thố cười cười, cái cảm giác nặng trĩu này cứ luôn tồn tại trong tư tưởng của cô, không bao giờ biến mất, cho nên ai nói sinh viên Trung Quốc ở Thương Nghiệp viện học không tốt, đều là nói bậy.

“Đây là cái gì ?” Trần Tử Gia khom lưng nhặt bình thuốc không ở trên đất, khi liếc tới nhãn mác trên bình thuốc, khuôn mặt tươi cười ban đầu ngay lập tức tái xanh lại, anh xem đi xem lại cả phần chữ tiếng anh lẫn tiếng trung vài lần, rốt cuộc sau khi xác nhận được là mình không nhìn nhầm, bỗng đứng xoay người lại nắm lấy bả vai Tô Thố, vừa hung dữ nhưng lại đau xót tận tâm can: “ Là cái gì? Thuốc này là sao?”

Thần sắc anh đột nhiên biến đổi làm cho Tô Thố không nghĩ được gì, sững sốt một lúc lâu, nhìn thấy sắc mặt khó coi của Trần Tử Gia mới nghĩ đến đồ vật trên tay anh, sau đó vội giải thích: “ A, thuốc này. Bình thuốc không phải của em. Em không có bệnh gì hết.”

Toàn thân Trần Tử Gia đột nhiên thả lỏng, không nói câu nào, Tô Thố hơi hơi ngửa đầu lên, nhìn thấy trên trán anh toát ra một lớp mồ hôi.

“ Là thuốc của giáo sư Triệu,” Tô Thố lấy lại bình thuốc từ tay anh, loạng choạng, chăm chú nhìn đối phương, chậm rãi nói: “ Ngày hôm đó em nhặt được trong phòng làm việc của cô giáo. Cô giáo mắc bệnh ung thư gan, cũng không nói cho tụi em nghe, bất luận thế nào cũng không đi bệnh viện, em khuyên không được cô giáo, em làm sao cũng không khuyên nổi cô.”

Sắc mặt của Trần Tử Gia nghiêm nghị lại, an ủi cô: “ Không phải việc của em, em đã cố gắng hết sức. Loại bệnh này không ai có giải pháp cả, hơn nữa tuổi tác của cô ấy cũng đã cao rồi.”

Tô Thố dường như không nghe thấy lời của anh, tiếp tục nói: “ Sư huynh, anh biết không, ông nội của em cũng mắc phải căn bệnh này, trước sau chưa đến nửa năm là qua đời. Bác sĩ nói ông là do đau chết, nhưng mà từ trước đến giờ ông không bao giờ bộc lộ ra ngoài cho tụi em biết dù chỉ là một chút, ông luôn nói cười vui vẻ. Trước khi ông mất, em một mình ngồi chơi cờ, ông nói: “ A Thố, con nhỏ tiếng chút đi, ồn quá à.”

Trần Tử Gia đau đớn, ôm chặt lấy cô. Tô Thố vừa mệt vừa mỏi, không còn sức lực, thuận đó tựa vào vai anh. Anh cúi đầu nhìn cô, gió núi thổi làm rối mái tóc cô, anh cởi áo ngoài, cẩn thận khoác lên người cô. Lúc này anh nghe được cô thấp giọng nói một câu.

Bởi vì tiếng gió quá lớn, câu nói kia anh nghe không được rõ ràng, nhưng chỉ một vài âm tiết cũng đã muốn kêu con tìm anh đập nhanh, cấp tốc hơn, toàn thân đều phát run; anh cứ luôn hồi tưởng về câu nói mơ hồ đó, sau một vài lần anh rút cuộc cũng xác thực được chính xác là cô nói câu đó.

“Anh để em suy nghĩ một chút.”

33. Chương 33

Cuối thu ở vùng núi đến sớm hơn các vùng khác, thời điểm ban đêm tiếng gió vù vù, thổi rụng lá cây. Tuy Trần Tử Gia chỉ mới đến đây hai ngày, nhưng đối với tất cả mọi thứ ở đây đều quen thuộc rất nhanh. Có những đứa trẻ, trường học ở sơn thôn nào nhiệt vô cùng, khi học môn thể dục, những đứa trẻ cùng nhau đá cầu, ném bao cát, cực kì vui vẻ, tiếng cười vang tận trời xanh, cùng với tiếng vọng hòa thành một khối vang khắp khe núi.

Tan học, Tô Thố từ phòng học đi ra, dẫn theo các em học sinh đến thư viện bên cạnh. Trần Tử Gia cũng ở đó, tập trung chú ý đang giở một quyển sách. Sách ở nơi này đều là được quyên góp, đến từ các nơi trên cả nước.

Những đứa trẻ chạy như bay vào, nhiệt tình quan tâm, kêu gọi chú Trần. Trần Tử Gia ngồi xuống, cùng nói chuyện với chúng, tươi cười, vô cùng thân thiết. Chưa đầy hai ngày, anh đã có thể nhớ chính xác tên của hơn ba mươi đứa trẻ. Thái Ngọc huých huých Tô Thố, ngạc nhiên hỏi: “ Anh ấy tại sao lại nhớ nhanh như vậy?”

Tô Thố nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, không có gì là bất ngờ. Từ trước đến giờ cô đều biết rõ anh có thể làm được những chuyện này. Khi Trần Tử Gia đi ra từ thư viện, Tô Thố nhìn thấy trên tay anh vẫn cầm quyển sách ấy, nghi hoặc hỏi : “ Những quyển sách này đều là ấy đứa nhỏ, anh cầm để làm gì vậy?” Trần Tử Gia hất lông mày, liếc nhìn thư viện : “Bên trong có bao nhiêu sách em quyên góp?”

Tô Thố ngửa tay đếm: “ Em cũng không nhớ rõ nữa.”

“ Nhưng quyển này khẳng định là của em.” Trần Tử Gia mở sách đưa qua cho cô, “ là chữ của em, viết cách đây bảy năm, lúc đó em học đại học năm nhất nhĩ.”

Tô Thố chăm chú xem, đúng là thật, cô ngậm miệng cười, “đã bảy năm rồi, thời gian thật nhanh.”

Khi nói chuyện, hai người đi dưới tàng cây trong sân vận động, lá cây đều đã vàng hết rồi, gió thổi hiu hiu tạo nên âm thanh lạo xạo, giống như đang mưa nhỏ.

Âm thanh lạo xạo ấy bị tiếng chuông điện thoại của Trần Tử Gia lấn át, sau khi gạt đầu ra hiệu cho Tô Thố, anh đến đầu kia của sân vận động nghe điện thoại. Tô Thố trở lại thư viện, mới gặp được Tề Tiểu Phi đang tưng bừng, thích thú cầm quyển sách từ bên trong đi ra.

“ Cô Tô” kéo Tô Thố ngồi xuống, Tề Tiểu Phi chỉ vào bức hình có người du hành ngoài vũ trụ trong quyển sách, nghiêm túc hỏi: “Tại sao con người ở ngoài vũ trụ có thể bay, mà không rơi xuống mặt đất?”

Tô Thố suy nghĩ một lúc, sau đó cô ra hiệu cho Tề Tiểu Phi quan sát mặt trời ở ngoài, rồi giải thích : “Em xem, mặt trời, mặt trăng, ngôi sao đều sẽ không rơi xuống đất đúng không? Cho nên nhà du hành vũ trụ cũng sẽ không rơi xuống mặt đất, quy luật trong đó là giống nhau.”

“Quy luật gì ạ?” nói ra điều này đương nhiên làm cho cậu ta càng mơ hồ, đồng thời cũng rất hứng thú.

“ Bởi vì tồn tại lực hấp dẫn,” Tô Thố lấy ra một bản thảo, bắt đầu vừa chỉ lên hình ảnh vừa giảng, “ ở trong vũ trụ này nhiều nhất cũng là”

Suốt hai tiếng đồng hồ và hai ngày sau, Tô Thố hề có thời gian liên dạy cho Tề Tiểu Phi những kiến thức vật lí thông thường, mới đầu cô sợ Tề Tiểu Phi nghe không hiểu nên giảng rất đơn giản, nhưng mà lòng hiếu kì và tinh thần ham học của cậu bé so với bạn bè đồng trang lứa tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa, khó khăn

nhất là đối với vật lí phải có năng lực linh hội thiên nhiên, đối với những đứa nhỏ bình thường thì khó có thể giải thích được những khái niệm trừu tượng cơ bản, ví dụ : gia tốc, quán tính, lực trường đẳng, cậu lại có thể lập tức linh hội sâu sắc, loại năng lực trời phú ấy khiến cho người ta cứng lưỡi.

Thái Ngọc giật mình quá chừng, liên tục nói: “ Mình biết Tiểu Phi rất thông minh, nhưng không nghĩ lại có thể là tiểu thiên tài.”

Trong quá trình Tô Thố giảng bài cho cậu ta, Trần Tử Gia có lúc cũng ở một bên, hai người thường xuyên nhìn nhau với ánh mắt kinh ngạc. Tề Tiểu Phi ở trong lòng của Tô Thố, nét chữ viết nhảy tách xa nhau, nhìn thấy bóng dáng nghịch ngợm của cậu bé dần dần mất hút trên đường, Trần Tử Gia cảm khái muôn vàn : “ Thảo nào nói chín mươi chín phần trăm thiên tài đều bị bóp nghẹt trong quá trình trưởng thành, quả thật là như vậy.”

Thu hồi lại ánh mắt, Tô Thố mới nhớ tới đáp lại lời nói của anh: “ Em cảm thấy, kì thật là thiên tài không chắc đã là tốt, đa số đều không hưởng thụ hết thuở thơ ấu, thực sự mất nhiều hơn được.”

“Lúc nhỏ em cũng như vậy à?” Trần Tử Gia nghiêng đầu nhìn cô.

Tô Thố nhăn chóp mũi, khẽ cười: “ Không phải đâu, thành tích của em không tốt.” Trong mắt của Trần Tử Gia lóe lên một tia sáng hiểu rõ được mọi chuyện, tiếp đó tiến tới gần cúi đầu nhìn cô với ánh mắt sáng long lanh và cái miệng cười đầy xảo quyệt.

Tô Thố hé miệng cười, hơi hơi nâng cằm lên: “ Lúc đầu sợ anh không thích nghi được cuộc sống vùng núi, thật vất vả quá.”

“Khi ở nước ngoài, lúc làm luận văn thực tập sinh, cũng đã từng một ngày chỉ ăn một bữa cơm, Trần Tử Gia mỉm cười lạnh nhạt, nói : “ Thật sự đi vào trong núi, mới có thể cảm nhận sự hùng vĩ của nơi này.”

“Thực sự sống ở đây, cũng không đẹp như vậy đâu.” Tô Thố nói : “Bất luận triều nào, đại nào, vất vả nhất vĩnh viễn là nông dân, trong đó chỗ nào gian khổ, mệt nhọc làm sao chúng ta có thể biết được.”

Trần Tử Gia chăm chú nhìn mắt cô: “Anh biết anh không phải không biết nỗi khổ của dân sinh.”

Tô Thố cười, lời này hình như Tô Trí đã từng cùng cô nói qua. Cô ngóng nhìn nơi xa xôi, kì thực ở một mức độ nào đó mà nói, nơi này gần thể ngoại đào nguyên của Đào Uyên Minh như vậy. Đáng tiếc luôn phải quay về.

Ngày thứ hai, hai người rời khỏi trường tiểu học Tề Gia Truân về đến huyện thành. Một mạch xuống núi đi đến đường quốc lộ, Tô Thố vẫn còn một chút lo lắng, cô mà đi, Thái Ngọc có một mình lại phải bận đến không thể uống thuốc, lại bệnh nữa thì phải làm sao?”

“Đừng lo lắng.” Sau khi lên xe, Trần Tử Gia nói, “khoảng ngày mai ngày mốt giáo viên tới rồi.”

Xe khách cỡ lớn ở nông thôn rung ghê gớm, Tô Thố ngưng nhăn mày, nhìn anh với vẻ khó hiểu.

“Anh hỏi thăm một chút tình hình.” Trần Tử Gia trả lời một câu ngắn gọn.

Tô Thố tự nhiên nghe hiểu. Cô biết đây đối với anh có lẽ là một việc làm tình nguyện, nhưng vẫn luôn cảm kích anh có thể nhớ rõ ràng như vậy, khách khí nói : “ Cảm ơn anh.”

Trần Tử Gia vừa cười cho qua, liền đổi sang chủ đề khác: “ Tô Trí và Ung Thần gần đây có gọi điện cho em không?”

Ngữ khí của anh so với vừa rồi có trọng điểm, Tô Thố cảnh giác: “ Đã lâu không liên lạc, bọn họ sao vậy?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi một chút.” Trần Tử Gia cười rồi xua xua tay.

Đoạn đường này xóc ghê gớm, hơn nữa bọn họ lại ngồi ở hàng ghế sau lại càng xóc giống như cùng lúc có thể khiến cho tim, gan, phổi phủ tạng xóc ra ngoài; khi trở về tỉnh thành, Tô Thố nói với anh sẽ tự mình đến sở nghiên cứu, nhưng mà Trần Tử Gia bất luận như thế nào cũng không để cô đi. Ba năm trước đây, Tô Thố đã biết đầu không lại anh, đành phải để anh đưa cô về. Anh đứng ở ngoài, không vào trong. Cảnh sắc ban đêm mờ mờ, xung quanh không một bóng người, sở nghiên cứu trong đêm tối giữa hàng loạt công

trình kiến trúc để lộ ra dáng hình của nó, giống như một tấm bia kỉ niệm đoan trang nằm trên cao nguyên. Gió thổi trên cao nguyên, vừa mạnh và lớn, thổi đến nổi đứng không vững.

Đèn đường ở cửa lớn tuy sáng, nhưng bốn bề quá tối u tối, ngọn đèn sáng trưng cũng chỉ có thể chiếu sáng cho hai người; sau khi Tô Thố nói: “Đi đường cẩn thận”, cũng không nói thêm gì nữa. Trần Tử Gia liền ôm lấy mặt của cô, cúi người đặt lên trán cô một nụ hôn, rất chú trọng nhưng đặt xuống thật nhẹ nhàng, rồi lướt qua thái dương của cô.

Lúc Tô Thố vừa mới hoàn hồn, đã nhìn thấy anh đang ngồi trên chiếc xe taxi đón bọn họ trở về, anh ngồi trên xe mỉm cười với cô.

Sau khi lặng lẽ xuất trình giấy tờ để kiểm tra, Tô Thố bước thấp bước cao đi về phía kí túc xá.

Có tiếng bước chân từ xa lại gần, Tô Thố ngẩng đầu lên, thấy Thiệu Vĩ dưới bóng cây đi ra. Anh cười cùng cô chào hỏi: “Hai tuần rồi, anh biết hôm nay em về, nào sợ là cả đêm không ngủ đều phải về đến.”

Tô Thố liếc mắt nhìn anh, cười nói: “Em là học sinh ngoan, đương nhiên là trở về đúng giờ rồi.”

Hai người cùng nhau bước đi, Thiệu Vĩ tiếp tục nói: “Đúng rồi, bọn họ đang định nấu lẩu ở phòng anh, em cũng tham gia đi, đương nhiên nếu em không mệt.”

Tô Thố do dự, định mở miệng từ chối nhìn thấy vẻ lẩn tránh trong đáy mắt của anh, lúc này lại hoàn toàn đồng ý: “Đợi em nửa tiếng.”

Khi đến kí túc xá của Thiệu Vĩ không khí náo nhiệt trước sau như một, món lẩu vừa mới nấu, tóc của Tô Thố ướt sũng, dài thẳng buông xuống nửa lưng, hai má cùng với môi hồng hào hiếm thấy, mi mắt rõ ràng, dường như trang điểm rất tỉ mỉ, chu đáo. Sau khi vừa nhìn thấy, mọi người cười ầm lên, nói: “Sao lại có một tiểu cô nương tới đây vậy?”

Đều là những người bình thường rất quen thuộc, Tô Thố cũng không khách sáo, tự mình cầm bát rồi tìm bằng được một chỗ ngồi, rồi ngồi xuống, sau đó nói chậm chậm: “Các vị mới là người trẻ tuổi, còn tôi già đến nỗi sắp đi không nổi rồi.”

Nói xong, một tiểu sư muội bên cạnh tên Vương Lộ liền cười: “Vay sư tử cũng mau kiếm bạn trai đi, hơn nữa chị cô đơn một mình, tụi em nào dám làm xằng chứ.”

Vài năm nay, Tô Thố nghe loại câu này đến nỗi phát ngán, sớm đã quen với sự lựa chọn giả điếc này rồi, nhưng câu nói này khiến cho lồng ngực của cô cứ rung lên một cách lạ lùng, đã bao nhiêu năm không có cái cảm giác này? Bản thân cũng không nhớ rõ nữa, gắp một miếng thịt đặt trong đĩa dầu, Tô Thố nhìn Vương Lộ với khuôn mặt tươi cười: “Hiểu được em đang nghĩ gì, muốn lập gia đình đúng không. Hay là sư tử giới thiệu cho em một người bạn trai? Bảo đảm tài mào song toàn.”

Vương Lộ cũng không khách khí: “Nói xem.”

Tô Thố cười chỉ tay về phía người đàn ông ngồi đối diện: “Diệp Hải Lan thế nào?”

Người đàn ông tên Diệp Hải Lan vốn đang chăm chú nghe bọn họ nói chuyện, lập tức mặt ửng đỏ, ngẩng đầu nhìn Vương Lộ, lúng ta lúng túng, không nói lên lời, ở chỗ đó ngồi xuống cũng không được, đứng lên cũng chẳng xong, nhìn bộ dạng của anh giống như biến mất khỏi căn phòng này. Vương Lộ nào nghĩ rằng Tô Thố ngay lập tức lại chạm đúng đến chỗ mấu chốt, một mắt nhắm Tô Thố, một mắt nhắm Diệp Hải Lan, vừa xấu hổ lại còn có niềm mong đợi.

Mọi người bên trái thì nhìn Vương Lộ, bên phải thì nhìn Diệp Hải Lan, tiếp tục yên lặng, chỉ dùng ánh mắt để trao đổi. Trong không khí đó, mọi người lần lượt nhìn ra ngoài cửa, chợt giật mình bừng tỉnh, sau đó một nguồn động lực thúc giục hai người nói chuyện, dưới sự hồi thúc của mọi người, Diệp Hải Lan lắp bắp mở miệng: “Sư tử, chị đừng đùa nữa.”

Tuy lời là nói với Tô Thố, nhưng đôi mắt của anh lại dừng lại ở Vương Lộ. Thiệu Vĩ quyết đoán kịp thời, vỗ vỗ bả vai Diệp Hải Lan: “Khó mà có người nói ra, đã có cơ hội rồi chi bằng hãy nắm lấy, bỏ lỡ rồi hối hận cũng muộn.”

Câu nói đó đem lại dũng khí cho Diệp Tử Lan, rất nhanh bình tĩnh trở lại, nhìn Vương Lộ không hề chớp mắt : “Không sai, sự tử, chị nói không sai, em chính là có ý đó, Vương Lộ, em làm bạn gái anh được không?”

Nói xong, ánh mắt anh không hề né tránh, nhìn Vương Lộ chằm chằm không chớp, Tô Thố cũng cười với Vương Lộ nói: “ Được hay không thì ột câu, đừng làm người ta phải chờ đợi chứ.”

Vừa rồi Vương Lộ đều rất trấn tĩnh, hiện tại bỗng nhiên đỏ mặt, tiếng nói quá nhỏ nhẹ : “Được ạ.”

Chữ “được” vừa nói ra, tất cả mọi người bắt đầu vỗ bàn, vỗ ghế, tiếng cười vang tận nóc nhà. Công tác nghiên cứu lúc bình thường rất buồn khổ, khó có được việc vui. Đêm đó thực sự là vui muốn điên luôn, mượn dịp này để thỏa sức quây, quả thực không biết làm sao kết thúc. Âm thanh náo nhiệt ồn ào rung trời, lúc đầu mấy kí túc xá gần bên còn tỏ vẻ bất mãn, sau khi biết đến việc tốt này, cũng lần lượt qua đó góp thêm phần náo nhiệt, làm như hai người bọn họ sắp kết hôn. Đường như mấy năm sau, Tô Thố mới biết việc này đã làm thành giai thoại phong lưu điển hình được tương truyền ở viện nghiên cứu. Vài năm sau này, thời điểm có một đôi kết hôn, cô còn nhớ người mang đến một món quà lớn.

Tóm lại, bữa tiệc hôm đó, kết quả cuối cùng là mọi người đều uống nhiều, lắc lư mò về kí túc xá, để lại đồng hỗn độn ngập nhà cho Tô Thố và Thiệu Vĩ thu dọn.

Hai người một dọn dẹp phòng bếp, một dọn dẹp phòng khách. Đi bộ trên đường núi hai tiếng đồng hồ, lại ngồi xe cả một ngày, thêm đó lại phải dọn hết mớ hỗn độn, Tô Thố quả thật mệt đến rụng rời. Nhưng lúc Thiệu Vĩ từ phòng bếp đi ra đổi sang bộ dạng tràn đầy sức sống.

Thiệu Vĩ từ phòng bếp đi ra, quan sát cô từ trên xuống dưới, khuôn mặt tươi cười nói : “ Em đã sớm nhìn ra bọn họ là một đôi rồi à. Anh thật không thể nhìn ra. Hóa ra em còn có tố chất làm người mai mối, nên mở một công ty môi giới hôn nhân.”

“Em cũng cảm thấy vậy.” Tô Thố vui vẻ, “ Vương Lộ cùng Diệp Hải Lan cũng đủ sắc rồi hai người, một người thì thẹn thùng, còn một người thì ngang bướng, sống chết không chịu nói, em liền trợ giúp một phen.”

“Em trợ giúp thế này rất tốt,” Thiệu Vĩ dựa vào cửa bếp, nói, “ vốn dĩ mọi người định làm tiệc tiễn đưa anh, kết quả lại biến thành tiệc chúc mừng cho sự đính ước của hai người bọn họ.”

“ Tiễn đưa?” Tô Thố nâng cằm lên nhìn anh.

“Phải, tiễn đưa.” Thiệu Vĩ vẫn giữ nguyên nụ cười và thái độ đó nhìn Tô Thố không chớp mắt : “ Anh được điều đến trung tâm toán học quốc gia rồi.”

Tô Thố gật đầu nhiệt tình: “ Bây giờ cuối cùng cũng quyết định rồi, thật tốt quá.”

Ngon đèn chiếu xuống khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Tô Thố khiến cho Thiệu Vĩ tổn thương, tay chân anh cứng ngắc, không thể động đậy, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “ Trần Tử Gia vẫn luôn đưa em về à?”

Nhắc đến vấn đề này, nụ cười của Tô Thố bỗng vụt tắt, cô trầm tĩnh, hỏi : “ Là anh nói với anh ấy?”

Thiệu Vĩ lại nhớ đến sự việc một tuần trước. Trần Tử Gia ở trong sở nghiên cứu tìm anh, nói rõ ràng, “ cho tôi một cơ hội, cũng như cho bản thân anh một cơ hội.” Anh vẫn còn nhớ thái độ lúc nói câu đó của Trần Tử Gia, ánh mắt bình tĩnh, lịch sự nho nhã, khóe môi mỉm cười, đôi mắt tự tin ấy khiến cho anh khiếp sợ. Anh cuối cùng cũng biết bản thân từ trước tới giờ thiếu sót cái gì, là tự tin.

Ánh đèn chiếu xuống lông mi và đôi mắt anh rồi chiếu xuống cái bóng đen, Tô Thố không nhìn thấy thần sắc của anh, chỉ mơ hồ cảm thấy nụ cười của anh so với vừa nãy lại càng sâu hơn, má lúm đồng tiền trên mặt không bị lộ khi cười. Lúc cô âm thầm kinh ngạc thì lại nghe anh nói: “Anh cho rằng em không thể yêu thêm người nào nữa, hóa ra em chỉ là không thể yêu anh, rất tốt, rất tốt, vậy anh yên tâm rồi.”

Lời nói này làm cho Tô Thố đột nhiên đứng lên, đứng lên rất kịch liệt, cứ thế đầu óc choáng váng, mắt thì hoa cả lên, Tô Thố nghe được bên tai vang lên tiếng ù ù, trước mắt bốn vách tường xoay tròn, ngọn đèn lúc sáng lúc tối, giống như một trận động đất thông thường. Cái loại cảm giác kì quái này, biến mất rất nhanh với tốc độ không thể tưởng tượng được, cô trấn tĩnh trở lại.

“Cảm ơn sự chiêu đãi của anh, sư huynh. Chúc anh thuận buồm xuôi gió.” Tô Thố cười nói.

Cô đứng ở ngay bên cạnh cửa, cũng liền duỗi tay ra, cánh cửa mở ra, đứng ở cửa, cô nghe rõ ràng có tiếng thở dài từ đằng sau truyền lại. Cô muốn rời đi nhưng bước chân lại dừng bên ngưỡng cửa, ngay cả bản thân cô cũng không biết tại sao.

Quay người lại, cô đang đứng đối diện với Thiệu Vĩ, hơi hơi hạ cằm, không nhìn anh: “ Xin lỗi, Thiệu sư huynh, anh đối với em tốt, em đều ghi nhớ. Anh đã sớm được điều đi, nhưng vì em vẫn còn ở lại đây, những điều này, em đều biết. Em mắc nợ nhiều lắm, đồng thời đó là những món nợ mà em không thể trả nổi.”

Khi nói chuyện, mái tóc cô từ bờ vai buông xuống, treo ở không trung, dưới ánh đèn phản xạ ra ánh sáng màu đỏ tối. Thiệu Vĩ chăm chú nhìn ánh sáng đó, sau đó đi qua, vỗ vỗ vào bả vai run run của cô, vậy mà khuôn mặt vẫn tươi cười: “Em không cần xin lỗi, anh vui mừng vì mấy năm nay đều ở bên cạnh em. Nhưng lúc anh biết em đã quá muộn rồi. Từ nay về sau, em chỉ là tiểu sư muội của anh thôi.”

Tô Thố cúi đầu không nói gì hết. Trước khi đi cô cẩn thận khép cửa lại.

Đối với bọn họ mà nói, việc điều động công tác, mấy năm trở lại đây thấy không ít, cũng không phải việc lớn gì xứng đáng được tuyên dương đặc biệt. Dù sao thì quốc gia cần đi đâu là phải đi đấy, hơn nữa đều là vòng luẩn quẩn, nói to thực sự cũng không to, cái gì cũng đều sẽ gặp phải.”

Dưới sự so sánh, Tô Thố càng lo cho sức khỏe của giáo sư Triệu. Cô ngoài công việc, cũng chủ động gánh vác việc chăm sóc bà. Giáo sư Triệu không đồng ý để Tô Thố chăm sóc, nhưng Tô Thố ngày ngày vẫn kiên trì, thực sự làm cho giáo sư Triệu cũng không thể làm gì. Trong vòng hai ba tháng của kì nghỉ, bệnh tình của bà không có chuyển biến xấu. Năm thứ hai, sau khi khai xuân, bà còn cùng với Tô Thố tham gia một hội nghị về phương diện vật lí.

Hội nghị liên tục kéo dài trong một tuần, được tổ chức trên một hải đảo nhỏ ở phương nam. Khác với phương bắc đầy gió tuyết, nơi này mùa hè nóng bức, cây dừa và thực vật nhiệt đới sinh trưởng vô cùng tươi tốt, tràn ngập sắc xanh, hải dương mênh mông vô ngần, nơi mà họ ở gần bờ biển, vừa tối tối liền nghe thấy tiếng gió biển thổi vù vù.

Tô Thố lần đầu tiên ở gần biển như vậy, có cảm giác mới lạ như một đứa trẻ, buổi tối cô một mình tản bộ ở ngoài, đi bộ trên bãi cát dọc theo bờ biển, mỗi bước đi in lại trên cát một dấu chân nhỏ.

Khi trở về phòng, giáo sư Triệu vẫn chưa ngủ, bà nhìn cô cười: “ Một mình mà có thể chơi vui đến như vậy, giờ nhìn qua rất giống đứa trẻ.”

Tô Thố chớp mắt. Ở tuổi này, giáo sư Triệu quả thực có thể nhìn thấy cô là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Triệu giáo sư trông ra biển ngoài cửa sổ, rất có cảm xúc: “ Cháu gái của cô nhìn thấy biển, chắc hẳn cũng sẽ vui giống như em.”

“ Cháu gái?” Lần đầu nghe thấy bậc thầy của mình nói về người nhà của họ, Tô Thố sửng sốt.

“ Người già rồi sẽ nhớ đến nhiều sự việc, rất nhiều việc đã sớm nên quên đi,” giáo sư Triệu thả chiếc khung ảnh xuống, giống như lắm bà lắm bầm nói: “ Cả cuộc đời cũng lại qua đi như vậy.”

Tô Thố không còn cách nào nói nữa, dưới ánh đèn, cô nhìn thấy rõ bức ảnh trong khung. Đó là bức ảnh trắng đen, tuy ít nhất đã qua mấy chục năm, nhưng lại được giữ gìn rất tốt. Triệu giáo sư trong ảnh xinh đẹp thanh tú, ôm trong lòng một đứa trẻ sơ sinh, tuổi tuyệt đối vẫn chưa quá hai mươi lăm.

Đối mặt với sự già nua, thời gian sẽ chảy ngược lại.

Sự tồn tại của bức ảnh có lẽ liên quan đến sự kiện tàn khốc nào đó. Bà chống đối thời gian, bằng chứng ấy giúp cho con người lưu giữ lại những kí ức đã qua đi, những người đã mất có thể tươi cười như trước trong bức ảnh, thời gian đã trôi đi từng như hoa nở rộ rồi, nó cố ý vô tình thức tỉnh con người, tuổi tác già đi, thời gian không tới nữa.

Đây cũng là lần duy nhất mà Triệu giáo sư nhắc đến người nhà mình với Tô Thố.

Trở lại sở nghiên cứu, Triệu giáo sư liền đổ bệnh, mới đầu bà đến bệnh viện tỉnh, sau đó buộc phải chuyển đến Tổng bệnh viện Giải Phóng Quân để chạy chữa. Tô Thố rất muốn đi cùng bà, nhưng giáo sư Triệu kiên quyết không cho phép. Nhìn những nhiệm vụ và kế hoạch mà giáo sư Triệu để lại cho cô, lúc này Tô

Thố mới biết là bà đã sớm dự tính sẽ có ngày hôm nay. Trong vòng nửa năm sau khi đem về, Tô Thố phải hoàn thành những nhiệm vụ được giao thật rành mạch, rõ ràng. Mỗi một phút đều sắp xếp kín mít. Kì nghỉ hè cuối cùng của nghiên cứu sinh sắp đến gần. Tô Thố mỗi ngày đều ở phòng thực nghiệm làm việc đến khi trời tối om, gặm lầy từng giờ từng phút của kì nghỉ hè này. Cô luôn ngồi ở nơi gần nhất với điện thoại. Chỉ cần điện thoại vừa reo, cô đều lao đi như tháo chạy

34. Chương 34

Ngày nhận được điện thoại của Tô Trí, là ngày cuối tuần đầu tiên của năm học cuối cùng sau khi bắt đầu trong thời kì nghiên cứu sinh. Đúng vào buổi tối, Tô Thố giải quyết xong một tổ số liệu thực nghiệm, đang định đóng cửa thì điện thoại reo lên. Đầu bên kia điện thoại giọng nói của Tô Trí cao vút, đầy mạnh mẽ, câu đầu tiên chính là báo hỉ, nói mình được làm cha rồi. Đây được tính là tin vui nhất mà Tô Thố nhận được trong khoảng thời gian này, cô quá đỗi mừng rỡ, chăm chú nghe Tô Trí kể lại mọi tình hình, ngay cả cơ hội chen mồm vô cũng không có.

Cuối cùng mệnh lệnh cho cô : “ Nếu có thời gian, hãy đến nước Pháp thăm cháu gái của em đi.”

Lời này Tô Trí cũng đã nói bao nhiêu lần rồi, nhưng lần này khiến cho Tô Thố thật sự tập trung suy nghĩ về việc đó. Gần đây cô vốn dĩ có ngày nghỉ, hộ chiếu cũng đã làm rồi, hơn nữa ở lại sở nghiên cứu cũng lo lắng thấp tha thấp thỏm, không bằng thật sự qua nước ngoài nhìn ngắm đứa cháu gái vừa mới sinh của mình? Sau đó cô liền quyết định luôn.

Quá trình đi Pháp cần ở sân bay thủ đô chuyển chuyến, khi kéo theo vali hành lí qua hải quan, Tô Thố quay đầu nhìn bốn bên, náo nhiệt như nhau, người qua người lại giống nhau. Bốn năm trước tốt nghiệp đại học, rời khỏi thành phố này, bốn năm sau trở lại, tuy quang cảnh biến đổi như thế nào, cô không rõ, nhưng chỉ nhìn sân bay quốc tế sau khi đổi mới này là biết được thành phố này đã thay đổi.

Một hàng người trước mặt Tô Thố đều là người nước ngoài, thật rôm rả nói điều gì đó, nói không ngừng khoa chân múa tay, Tô Thố vì tránh khỏi bị đụng trúng nên lùi về phía sau một bước nhỏ, nhưng vẫn bị người ở đằng trước đánh trúng cánh tay, người ngoại quốc có bộ râu rậm kia lập tức quay đầu về phía cô nói một chuỗi tiếng pháp, sau đó ngừng rồi lại nói một chuỗi dài tiếng anh, kĩ năng nghe tiếng anh của Tô Thố rất tệ, hơn nữa phát âm của người đó cũng không chuẩn, cô chỉ nghe mang máng là anh đang xin lỗi, liền cười và xua xua tay.

“Anh ta đang hỏi em có thể cùng anh ấy chụp ảnh chung không.” Đằng sau vang lên một giọng nói quen thuộc.

Tô Thố vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Thiệu Vĩ – người đã một năm không gặp đang kéo vali đi tới, anh mặc âu phục màu đậm, quần áo ủi thẳng tắp, tác phong nhẹ nhàng, cũng không chỉ có anh. Đó là một đoàn người, bảy tám người đều ăn mặc rất chỉnh tề, Tô Thố ấn tượng với một người trong đó, là giáo sư khoa toán học của trường đại học Thanh Hoa, là một nhà toán học nổi tiếng trong nước; cô liền nghĩ ngay đến tin tức cuộc họp hằng năm về toán học quốc tế được tổ chức tại Pháp mà cô vừa mới đọc trên báo, nhất thời bừng tỉnh hiểu ra.

“ Tại sao em cũng đi Pháp vậy?” Thiệu Vĩ hỏi cô.

“Đi thăm cháu gái của em.”

Vừa nhắc đến việc này, Tô Thố mặt mày hớn hởi, không che giấu nỗi niềm vui sướng.

Thiệu Vĩ chăm chú nhìn Tô Thố cười gật đầu: “ Tốt.”

Gửi vận chuyển hành lí xong, Thiệu Vĩ giới thiệu Tô Thố với các nhà toán học, khi biết được cô gái xinh đẹp này học về vật lí, lại là học trò tâm đắc của giáo sư Triệu Nhược, cho nên đối với Tô Thố vô cùng thân thiết.

“Đúng rồi,” Thiệu Vĩ hỏi cô : “Anh nghe nói giáo sư Triệu ____”

Sắc mặt Tô Thố liền biến đổi, nhanh chóng cắt ngang lời anh: “Em biết rồi, anh không cần nói nữa.”

Thiệu Vĩ im lặng thở dài. Cô vẫn như vậy. Tự mình chủ trương, đem tất cả mọi người nhốt ở bên ngoài.

Bọn họ ở khoang hạng nhất không ngồi cùng chỗ với cô, vừa ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, cô bắt đầu lim dim, hai ngày trước khởi đầu, cô bắt đầu bồn ba, mệt đến nỗi họ tên cũng không nhớ, nghe thấy tiếp viên hàng không dịu dàng dùng cả tiếng trung và tiếng pháp nhắc nhở hành khách về những việc cần chú ý trước khi máy bay cất cánh, Tô Thố nhắm mắt lại mơ mơ màng màng nghĩ: bao nhiêu năm cô giống như luôn giãy giụa sống trong một môi cực khổ, tại sao con người lại biến thành bộ dạng này, bản thân cô không biết nguyên nhân, cũng không muốn biết nguyên nhân.

Sau khi tới Pháp mới phát hiện Paris đang mưa, mưa ở ngoại quốc so với trong nước cũng chẳng có gì khác biệt. Tô Thố ở sân bay gọi điện thoại cho Tô Trí. Điện thoại bàn, điện thoại di động từ đầu đến cuối đều không có người bắt máy, cô xem nữa ói máu, hận là không thể lập tức mua vé máy bay quay về. Trong hoàn cảnh ở một quốc gia hoàn toàn khác biệt về ngôn ngữ, cô nào sợ các kĩ năng đều không thể dùng cũng may mà nơi này không chỉ có một mình cô.

Thiệu Vĩ nhìn cô: “ Tại sao trước đó em không nói cho anh trai em biết?”

Tô Thố ra sức giẫm lên mặt sàn bóng loáng, cười bất đắc dĩ : “Em định cho anh ấy sự ngạc nhiên vui mừng, nhưng ngược lại anh ấy cho em sự kinh ngạc.”

“ Vậy em cùng với bọn anh đến khách sạn, sau đó lại gọi điện kiểm anh ấy.

Paris so với trong tưởng tượng của cô tất nhiên không giống, trong bức ảnh của Tô Trí, cô từng nhìn thấy qua mọi thứ ở thành phố này, sớm đã lĩnh hội qua phong tình và lãng mạn trong đó, chung quanh tràn ngập hơi thở lịch sử đậm đà, tất cả mọi thứ cô đều không bắt ngờ, cũng không cảm thấy mới mẻ, giống như sớm đã tới đây rồi, khiến cô lấy làm lạ là một sự việc khác, trên đường đi các loại quán cà phê ngoài trời, nhà hàng đến công viên, con mắt của mọi người chăm chú nhìn những cặp tình nhân tùy tiện hôn nhau thật say đắm nồng nhiệt ở những nơi có thể nhìn thấy, cho dù trời mưa cũng không thể giảm bớt sự hào hứng của họ, chỉ làm cho hoàn cảnh này càng thêm phần lãng mạn.

Đây đâu phải là Paris dưới ngòi bút Proust? Tô Thố nghĩ, hoàn toàn không phải.

Khách sạn ở gần trường đại học Paris, ở cổng treo lên biển ngữ với đủ loại ngôn ngữ, còn có quốc kì của các quốc gia, thời sự nói rằng cuộc họp thường niên toán học lần này tập hợp các nhà toán học của hơn một trăm quốc gia trên toàn thế giới, rầm rộ chưa từng thấy, cô bây giờ cuối cùng cũng tin rồi. Ở trong phòng, vừa đặt hành lí xuống, cuối cùng cũng gọi được cho Tô Trí.

Biết Tô Thố đang ở Paris, anh giật nảy mình giống như bị phỏng, sau đó vừa cười vừa than: “ A Thố ơi là AThố, trước khi em đến tại sao không báo cho anh một tiếng, bọn anh bây giờ không ở Paris, mà ở Dunkerque, Tô Thố nghẹn họng trở mắt đứng nhìn: “Vậy phải làm sao đây?”

“Bây giờ em đang ở đâu?”

Nói số phòng và tên khách sạn, Tô Thố suy nghĩ một lúc rồi nói : “Anh tìm bạn đi đón em.”

Tô Thố đang muốn nói gì đó, nhưng mà bên kia đã cúp điện thoại rồi, Tô Thố nhìn chăm chăm vào điện thoại của mình rầu rĩ, Thiệu Vĩ nhìn thấy vẻ mặt kì lạ của cô, cười hỏi: “Làm sao vậy?”

“Du ngoạn quốc tế đường dài _____” Tô Thố xót xa nói: “anh đoán thử, bao nhiêu tiền một phút?”

Thiệu Vĩ vui mừng đưa ra chủ ý: “Tìm anh của em thanh toán đi, hơn nữa đây vốn dĩ là lỗi của anh ấy.”

Tô Thố gật đầu lia lịa, cười đến nỗi lưng không thể thẳng lên được, quả thật là chủ ý hay.

Sau bữa cơm tối, một lần nữa trở lại khách sạn, Thiệu Vĩ mới có thời gian mở vali hành lí, Tô Thố đến gần, nhìn một nửa vali chứa máy tính bảng, từng chồng từng chồng sách và luận văn... còn một nửa là quần áo.

Tô Thố mặt nóng lên, nhanh chóng không quá biểu cảm, thuận tay cầm lên một quyển luận văn, bắt đầu tập trung xem.

Liếc mắt thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Tô Thố, Thiệu Vĩ nhìn không được phá lên cười, cầm lên mấy bộ quần áo rồi đi tắm.

Trong phòng tắm truyền ra âm thanh nước chảy, Tô Thố vừa quay đầu là có thể nhìn thấy bóng người cao lớn lay động sau cánh cửa thủy tinh, cô vội vàng quay đầu lại, lúc đầu là vì che giấu sự xấu hổ mà lật quyển luận văn tiếng Anh đó, sau khi đọc được vài dòng, Tô Thố kinh ngạc phát hiện ra học nghiên cứu sinh vài năm nay, năng lực đọc tiếng Anh của cô có tiến bộ rõ rệt, cho dù là luận văn toán học không lưu loát, nhưng đọc lên cũng không có nhiều khó khăn.

“.....Buổi tối em ở đây đi,” giọng nói của Thiệu Vĩ cách lớp cửa thủy tinh vọng ra, “không biết Tô Trí nhờ ai đến đón em nữa, đối với người lạ anh không yên tâm.”

Còn chưa nói kịp, tiếp tân ở đầu dãy điện thoại bên kia gọi tới, là giọng nữ êm tai nói tiếng pháp, cô đương nhiên không hiểu cô gái đó nói gì, vâng vâng dạ dạ vài tiếng, vừa quay đầu nhìn thấy Thiệu Vĩ chỉ khoác trên người áo tắm từ phòng tắm đi ra, đầu tóc ướt sũng trong đó, tóc mái đều che khuất mắt của anh. Vừa lau tóc, anh tiếp tục vấn đề vừa rồi, hỏi “Thế nào?”

Tô Thố dở khóc dở cười, nhìn quanh bốn bên, đây là phòng đơn, nhìn thế nào cũng không ra một chiếc giường, cho dù còn có một chiếc giường, ngoại trừ Tô Trí, cô chưa từng cùng với người khác giới ở qua đêm bao giờ.

Tiếng gõ cửa vang lên, bởi vì lúc này có rất ít có người tìm đến, cửa phòng luôn khép hờ, không đóng kín, Thiệu Vĩ vừa nói mời vào, người đó liền rất nhanh bước vào phòng.

“Bỏ đi, Tô Thố liền cúi đầu xem luận văn, nói, “em vẫn là _____”

Một ánh mắt đùng đùng hung dữ chiếu trên người cô, làm cho cô như ngồi trên đồng lửa, ngẩng đầu lên lấy làm lạ, không ngờ phát hiện ra một bóng người đứng ở giữa phòng. Bởi vì vóc dáng của người tới rất cao, hầu như che khuất đi ánh sáng của đèn tường.

Tô Thố cảm thấy hoa mắt, đủ kiểu sắc thái của khuôn mặt khô ngô ấy khiến cho người ta không có cách nào quên được, giận dữ, lo lắng, buồn rầu...cảm xúc luân phiên hiện lên, ánh mắt của anh dồn ép, quả thực khiến cho Tô Thố chống đỡ không nổi. Cô lặng lẽ đặt quyển luận văn lên chiếc bàn nhỏ, cẩn thận sắp xếp đúng trật tự, sau đó đứng lên, để lộ ra nụ cười cùng anh bắt chuyện :

“Sư huynh, tại sao_____”

“Anh đến đón em.” Thanh âm của Trần Tử Gia bình tĩnh, nói.

Tô Thố gật gật đầu, nụ cười biểu lộ sự bình tĩnh.

“Chuyện này là sao?” Trần Tử Gia tỏ vẻ giận dữ, thanh âm ngắt từng chữ một, dưới sự kiềm chế, cơ hồ có vẻ như nghiêng răng nghiêng lợi. Nói xong ánh mắt sắc bén lại đảo qua phòng, làn môi mỏng mím chặt, con ngươi bởi vì bị chọc giận mà sáng lên dọa người, tay vẽ thành hình tròn, tĩnh mạch trên cổ tay đều nhảy thành thạch, ánh lửa trong mắt càng đốt càng lớn khiến cho Tô Thố không chịu được, co rụt về phía sau. Cô biết đối với Trần Tử Gia mà nói, đây được coi là nhấn nại cực độ rồi.

Theo ánh mắt của anh, Tô Thố lướt qua căn phòng. Dưới cái nhìn công bằng chính trực mà nói, cô quả thực phát hiện, không khí ở đây rất không đúng. Cùng với nam thanh niên sống trong một phòng, hơn nữa bên trong vali đang mở là đồ nội y, trong phòng tắm bốn bên khí nóng hừng hực, vừa mới tắm xong, Thiệu Vĩ chỉ khoác lên người một chiếc áo tắm, ánh đèn màu trắng giống như cũng nhiễm phải sắc thái lãng mạn của Paris, bất động thanh sắc, nhìn thế nào mập mờ thế đó.

Thiệu Vĩ và Trần Tử Gia liếc nhìn nhau, một câu không nói, ngồi một chỗ trên giường, cầm lấy khăn mặt tiếp tục lau đầu tóc, hai ánh mắt nhìn nhau trong chốc lát, giống như hai tia lửa điện sáng lên trong phòng cùng đi qua, thần sắc của mỗi người đều được soi sáng rõ ràng, tuy thời gian rất ngắn nhưng lại phát sinh ra mọi thứ.

Cười cười, Tô Thố tiếp tục ngại ngùng, quả thực không thể không bắt chuyện : “Tại sao anh lại ở Pháp? Thật trùng hợp.”

Cô cười với vẻ mặt thản nhiên, Trần Tử Gia thấy vậy, cơn giận dữ tan biến đi không ít, anh vẫn nhìn cô, cuối cùng cơn thịnh nộ lắng xuống, bình tĩnh trả lời : “Anh tới tổ chức hội nghị.”

Câu nói vừa dứt, bề ngoài ngay lập tức tỏ ra lạnh lùng, bầu không khí kì quái quanh quẩn một chỗ rất lâu không đi, Tô Thố khẽ cắn môi, mở miệng : “Ồ sân bay gặp Thiệu sư huynh, lại không tìm được Tô Trí, sau đó cùng nhau tới đây.”

“Hành lí của em đâu?” Trần Tử Gia cau hai bên mày, hỏi.

Tô Thố lặng lẽ, chỉ chỉ vào vali bên cạnh chân.

Trần Tử Gia đi về phía cô, một bàn tay vòng qua lưng cô siết chặt, bàn tay kia thì cầm lấy tay nắm của hành lí, sau đó gật đầu ra hiệu cho Thiệu Vĩ : “Cảm ơn anh đã chăm sóc cô ấy.”

Thiệu Vĩ đột nhiên đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Người tôi giúp là cô ấy, không phải là anh.”

Ánh mắt Trần Tử Gia chợt lóe lên, lộ ra nụ cười, cũng không giải thích gì, chẳng nói một lời, ôm Tô Thố đi ra ngoài, Tô Thố không còn dũng khí để nhìn Thiệu Vĩ, cô nhắm mắt lại chốc lát, tùy ý để Trần Tử Gia ôm cô ra khỏi phòng.

Mùa hè vẫn chưa qua đi, hai người mặc chiếc áo khoác mỏng manh, cách lớp áo sơ mi, cô cảm nhận được nhiệt độ cực nóng trong cơ thể anh. Tô Thố không biết được Trần Tử Gia đem cô đi đâu, cô cũng không hỏi, cô chỉ biết được Trần Tử Gia cùng với tài xế taxi nói đến những địa danh mà cô nghe không hiểu, sau đó xe như bay ra ngoài, bắn tung tóe bọt nước.

Mưa bên ngoài càng ngày càng lớn, Paris qua từng hạt mưa luôn thay đổi hình dáng, ánh đèn quán café lay động không ngừng, người đi đường đã thưa dần, thỉnh thoảng có người ở dưới tàng cây ôm hôn nhau thắm thiết, nụ hôn dài ấy dường như coi thường mọi thứ xung quanh, hạt mưa đập vào cửa sổ xe taxi, giống như vô số vị khách kiên nhẫn gõ cửa.

Thực tình cũng chẳng qua là từ một khách sạn chuyển đến một khách sạn khác lớn hơn trong thành phố mà thôi.

Trước khi chưa mở đèn, các vật dụng trong phòng mờ mờ ảo ảo, bầu không khí sánh lại giống như nước đường, hai người đứng trong bóng đêm, Tô Thố nghĩ không khí ở Paris và trong nước cũng gần gần giống nhau, suy nghĩ này khiến cho cô bất giác cười lên, lúc hoàn hồn trở lại cô đã bị cái ôm nhẹ nhàng quẩn lấy.

“Xin lỗi, vừa nãy anh hơi nóng nẩy, anh vừa xong cuộc họp liền qua tìm em, vốn cho rằng chỉ có một mình em, nhưng nhìn thấy em và Thiệu Vĩ ở cùng nhau” Trần Tử Gia dừng một chút, mỗi chữ đều rất nhấn mạnh “rõ ràng là biết bọn em không có gì, nhưng lúc đó thật là vô cùng phần nộ. Anh chỉ là _____”

Nói hết, anh dừng lại, nhẹ nhàng buông cô ra, ánh đèn gần cạnh tay sáng lên, sau khi dẫn Tô Thố quen dần một chút với căn phòng, Trần Tử Gia vừa khép cửa vừa nói : “Anh ở phòng đối diện, có gì cứ tới tìm anh.”

Trên máy bay ngủ đủ rồi, buổi tối hôm đó, Tô Thố căn bản ngủ không nổi nữa, cô nằm trên giường đặt máy tính lên đầu gối, câu được câu chăng viết lên trình tự giải quyết số liệu, lúc mơ mơ màng màng lại nghĩ đến những việc của nhiều năm về trước, đây cũng là để đối phó với một đêm, cho đến khi trời bắt đầu sáng mới ngủ một chút.

“ Không ngủ được.” Trần Tử Gia tuy cười nhưng ngữ khí lại rất ân cần.

Tô Thố vân vê mặt, cố gắng làm cho bản thân nhìn qua có một chút tinh thần : “Dạ. Điều chỉnh sai giờ.”

Khinh địch như vậy liền bị người ta nhìn ra là tinh thần không tốt, sớm biết thế này thì nên học trang điểm rồi.

Mãi mê nói chuyện đã tới phòng ăn rồi, Tô Thố liếc mắt sang thực đơn, không ngờ phát hiện tên các món ăn trên thực đơn, cô đều không biết, thế là đành im thin thít, an tâm nhìn Trần Tử Gia nói tiếng pháp lưu loát cùng với bồi bàn trao đổi.

“Anh lại biết nói tiếng pháp, em thật không nghĩ tới.” Tô Thố mỉm cười nhìn anh.

“Lúc học nghiên cứu sinh thật ra cũng không tốt lắm” Trần Tử Gia tỏ vẻ bí hiểm nói, “giáo viên hướng dẫn là người Pháp, bởi vì muốn lấy lòng ông ấy nên mới học.”

Tô Thố thích thú, cười ra tiếng: “Thật không. Nhưng nhìn anh không xảo quyết như vậy.”

Người bồi bàn kia cũng mỉm cười, cầm lấy thực đơn rồi rời khỏi, một lát sau trở lại, ngoại trừ mang đến đồ ăn sáng, còn thuận tay cầm một đóa hoa hồng đỏ tươi vô cùng kiều diễm thay cho hoa trong chiếc bình đặt trên bàn, Tô Thố nhìn thoáng qua màu sắc diễm lệ ấy, sau đó quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Đối diện với khách sạn là công viên, bờ cầu kết bè kết đội rồi cùng nhau bay, cùng nhau đáp xuống.

Trần Tử Gia chỉ làm, không quan sát ánh mắt của Tô Thố: “Ăn xong bữa sáng, chúng ta ngồi xe lửa đến Babylon.”

Tô Thố hỏi anh: “Anh không bận sao?”

“Hôm nghị hôm qua đã kết thúc rồi, anh để bọn họ về nước trước, ở lại nước Pháp vài ngày.”

Dunkerque rất giống với Paris, một lần nữa lại đúng như dự đoán của Tô Thố, đối với nơi này, Tô Thố chỉ hiểu biết duy nhất một thứ là trận thoái binh Dunkerque mà cô đọc trong sách lịch sử, những cái khác đều không biết. Cô cùng với Trần Tử Gia ngồi trong taxi, mở to hai mắt nhìn cảnh vật xung quanh, gió biển từ sau ngôi biệt thiết mới toanh thổi tới, không hề có vị đắng chát của nước biển, chỉ thấy hương vị nhẹ nhàng của thứ tình cảm dịu dàng, ngọt ngào, dường như khắc sâu vào tận xương cốt của người nào đó, âm thanh nước biển vỗ vào bờ truyền tới nơi này yếu ớt hẳn đi, giống như tiếng cười vui vẻ của đứa trẻ sơ sinh.

Xe taxi dừng lại trước một tòa nhà đứng độc lập, nóc nhà ở nơi đây khác nhau, phong cách nào cũng có. Tòa nhà trước mặt, nóc nhà thuộc về phong cách cổ xưa, từng bậc cầu thang uốn lượn đi lên, lại từng bậc cầu thang uốn lượn xuống dưới, chỉ với những bậc thang nhỏ nhặt không khỏi làm cho người ta cảm nhận được mùi vị vùng nông thôn thời cổ xưa.

Sân trong lại lớn hiem thấy, so với ngôi nhà thì có vẻ tinh tế hơn rất nhiều, đứng ở cửa cổng, Tô Thố nhìn không được, liền mở miệng: “Lại có thể chạy đến nơi này nghỉ phép, bọn họ thật biết hưởng thụ.”

Trần Tử Gia đặt hành lý xuống, cười cười: “Bọn họ cũng chỉ là ở đây để tổ chức hôn lễ, thế nào, đang ghen tị hay ngưỡng mộ?”

“Là vui mừng đó.” Tô Thố hé miệng cười.

Nói xong liền nhìn thấy một chàng thanh niên diện mạo cực kì đáng yêu từ trong nhà lao ra, không chút khách khí liền chạy tới ôm, hôn lên hai gò má của cô, sau đó tự giới thiệu: “Tên tiếng trung của tôi là Ứng Nghiêm. Cô là em gái của Tô Trí, cô thật là đẹp quá, so với bọn họ nói còn đẹp hơn nữa, so với người trong bức tranh lại càng mỹ lệ.” Tiếng Trung của anh ta không tốt lắm nhưng sự chân thành thì khỏi phải bắt bẻ.

Nói xong lại muốn ôm cô, Trần Tử Gia đứng bên cạnh nhìn, thật sự là không thể nhìn được nữa, lập tức gạt Tô Thố ra phía sau mình, khiến cho chàng trai bổ nhào về phía trước. Ứng Nghiêm nhìn thấy Trần Tử Gia biểu cảm nghiêm túc, liền hiểu ra suy nghĩ của mình đã bị anh ta nhìn thấu, u sầu thở dài nhìn Tô Thố.

“Ứng Nghiêm nhìn thấy các cô gái đẹp đều như vậy, còn cho rằng tụi em tới muộn một chút, không ngờ buổi trưa đã tới rồi.”

Tiếng cười cách đó không xa truyền tới, Tô Trí đẩy Ứng Thần từ phòng đi ra, ánh sáng mặt trời chiếu xuống khuôn mặt tươi cười sáng lạn của hai người. Bốn năm năm không gặp rồi. Mấy năm nay, Tô Trí cũng có vài lần về nước nhưng các kì nghỉ lần lần đều sai lệch.

Tô Thố đón lấy, anh em hai người ôm nhau thân thiết, ôm nhau không biết bao lâu, cuối cùng Tô Trí buông cô ra, quan sát tỉ mỉ, bất giác cười lên: “A Thố, tại sao em so với trước đây vẫn như vậy? không một chút thay đổi.”

Từ trước đến giờ thay đổi sẽ không do sự thay đổi diện mạo bên ngoài quyết định. Tô Trí quả thực cũng thay đổi rồi. Khí chất của anh chừng chạc, đáng vẻ mặt mũi hoàn toàn biến đổi. Từ nhỏ đến lớn, anh em hai người chưa bao giờ xa nhau tận bốn năm năm như bây giờ, đã từng ở cùng một chỗ, cho nên cũng không nhìn ra đôi phương thay đổi gì. Tranh luận, cãi nhau qua đi, con người dần dần cũng trưởng thành, một

khi cách xa mới hiểu thời gian có thể khiến cho con người ta thay đổi thật nhiều. Tô Thố biết rằng anh sẽ không dễ dàng nổi nóng, cũng sẽ không cố tình tranh cãi với cô nữa.

“Em sợ thay đổi anh lại không nhận ra khi em tới.” Tô Thố cười, liếc nhìn anh, đi tới trước mặt Ứng Thần, ôm lấy cô.

Ứng Thần vừa mới sinh chưa lâu, khuôn mặt tái nhợt, đi lại không tiện, ngồi trên xe lăn, ôm lấy con trong lòng, ban đầu khi nhìn thấy Tô Thố, cô có một chút mê hoặc, không dám nhận thân thích, đã bao lâu rồi hoàn toàn không thấy tung tích của cô em chồng ấy? Vẫn là khuôn mặt, thần thái, nụ cười ấy không hề thay đổi. Ứng Thần mỉm cười với Tô Thố, ra hiệu cho cô đón lấy đứa nhỏ, nhìn thấy đứa trẻ tròn trịa, trắng trẻo, Tô Thố không dám đón lấy, liên tục xua tay nói: “Em không biết bế con nít.” Trần Tử Gia cười lắc đầu, đưa tay đón lấy.

Ứng Thần đứng dậy ôm lấy cô nói: “A Thố, anh của em nói không sai, mọi người đều thay đổi, tại sao em vẫn không thay đổi chút nào.”

“Đổi không nổi.” Tô Thố đỡ cô ngồi xuống, mỉm cười nói: “Chị dâu vất vả rồi, cháu gái của em thật là đáng yêu, lớn lên nhất định xinh đẹp, thông minh giống mẹ.”

Đứa bé ngủ rất ngon trong lòng Trần Tử Gia, chân tay bị bấm đặt cùng một chỗ, bàn tay nhỏ bé hướng về ngón chân giống như nhụy hoa, hết sức đáng yêu, Tô Thố cười hihi, nhìn qua quả thực là bản sao của Tô Trí.

Đùa với đứa nhỏ, Tô Thố nhớ đến một việc, quay đầu lại hỏi: “Anh đã nghĩ ra cái tên nào hay chưa?”

“Nghĩ ra rồi, Tô Ti Duyệt.”

“Ti Duyệt?” Trần Tử Gia gật đầu tán dương, “đúng là tên đẹp”

“Ngày mai đầy tháng đi.” Trần Tử Gia ngẩng đầu nhìn Tô Trí, sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, cúi đầu, nhìn Tô Ti Duyệt triu mến nói: “Chú tới gấp, không chuẩn bị được cái gì, lần sau nhất định chuẩn bị món quà lớn cho Ti Duyệt.”

“Không sao, cũng may cô tới kịp lúc.” Tô Thố nhoẻn miệng cười với Trần Tử Gia, lấy ra cái tượng phật, cẩn thận đeo lên cho cô bé, “em đến Từ Ân Tự thỉnh cầu, đặc biệt mời đại sư niệm chú, phù hộ cho Tô Duyệt bình an, sống vui vẻ, hay chúng ta cùng nhau tặng đi.”

Trần Tử Gia nhìn cô thấm thiết, ánh mắt tràn ngập niềm vui.

Ứng Nghiêm vì trước không có cơ hội nói chen vô, bây giờ không dễ gì có cơ hội nói chuyện, lập tức hỏi: “Tô Duyệt có ý nghĩa gì vậy?”

Ứng Thần không biết làm sao nữa: “Em nên chăm học tiếng Trung một chút đi.”

Cong miệng về bất mãn, Ứng Nghiêm nhìn thấy Tô Thố và Trần Tử Gia đều vây quanh Tô Duyệt tươi cười, liền nói với Ứng Thần và Tô Trí: “Anh chị xem, nhìn cứ như con của bọn họ.”

Tình cảnh nhất thời lạnh lẽo. Tô Thố tiếp tục đùa với đứa nhỏ, gương mặt khơi mào lên nụ cười kì quái, Trần Tử Gia thản nhiên cười: “Đứa bé thật đáng yêu, ai cũng thích.”

Vừa lúc ánh mắt trời chiếu, thời điểm buổi chiều, họ rảnh rỗi ngồi nói chuyện dưới cây nho trong sân. Tô Thố mới biết được ngôi nhà này là Ứng Thần lấy danh nghĩa Ứng Nghiêm để mua. Ứng Nghiêm đẹp như vậy là vì dòng máu lai, nghe nói mẹ của cậu là người Mỹ, bà vô cùng đẹp.

Mấy tháng này, mẹ của Ứng Thần cũng ở Pháp, chăm sóc con gái, cùng lúc chăm sóc cả con trai, bận trong bận ngoài. Tô Thố nắm lấy tay bà, cười và giới thiệu bản thân: “Con chào bác, con là Tô Thố, em gái của anh Tô Trí.”

Tô Thố hiểu biết, hào phóng khiến cho bác Ứng vừa gặp đã rất thích, nắm lấy tay cô nói: “Con cái nhà họ Tô thật là đẹp, khiến cho người ta yêu mến.”

Ngửa đầu lên trời, Tô Thố cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp mà không hề nóng bức. Bọn họ cùng nhau uống trà, chậm rãi nói chuyện, cảnh tượng hòa thuận vui vẻ quả thực rất như trong mơ, không khỏi sinh ra

một chút cảm động thông hiểu, tranh thủ thời gian rảnh rỗi nửa ngày kiếp phù du, đại khái cũng chính là nguyện vọng này.

35. Chương 35

Sẩm tối ngày hôm ấy bọn họ cùng nhau tản bộ trên biển, bởi vì là cuối tuần nên du khách trên bờ biển rất đông, họ tản bộ với dáng vẻ hết sức an nhàn, thư thái. Một đám trẻ thả diều trên bãi cát, hướng gió thổi lệch khiến cho những cánh diều bay xuống nước, bọn nhỏ cũng chạy ào xuống nước, đập lên những bọt sóng, ráng chiều dần dần xuất hiện, điểm tô sắc đỏ trên những nóc nhà ven biển.

Ngày thứ hai là cuối tuần, ngày hôm đó rất nhiều khách mời lục đục kéo đến, đều là bạn bè nước Pháp của Tô Trí và Ứng Thần, đặc biệt tới chúc mừng tiệc đầy tháng của Tô Duyệt. Ngày hôm đó thật náo nhiệt, rượu nho và tinh thần lãng mạn của người Pháp, Tô Thố đều được thỉnh giáo qua. Rõ ràng đã nói rất nhiều lần là không biết khiêu vũ, nhưng mọi người vẫn rất nhiệt tình với cô.

Gượng cười lắc đầu, Tô Thố bất chợt nhìn thấy Trần Tử Gia cùng với một cô gái người Pháp vô cùng xinh đẹp trò chuyện, đang trò chuyện rất vui vẻ. Cô gái Pháp ấy vừa nhăn mày vừa cười hướng về phía người ghẹo cô. Trần Tử Gia trước sau như một đều rất lễ phép, chỉ là sau cùng khi cô gái ấy ôm lấy anh, anh lắc lắc tay, cô gái lộ ra vẻ mặt lấy làm tiếc. Tô Thố ung dung thản nhiên nhìn, nhìn đủ rồi, liền tới bên cạnh Tô Trí và Ứng Thần, cùng bọn họ nói chuyện.

“Sao lại qua đây tán gẫu thế này?” Tô Trí cười hỏi.

Tô Thố cười rồi nói iu xiu: “ Anh còn không biết trình độ ngoại ngữ của em nữa à.”

Ứng Thần nhin không nổi cười “A Thố, còn hơn nửa năm nữa là em tốt nghiệp tiến sĩ, trình độ tiếng Anh còn không tiến bộ nổi sao?”

“ Không thể nói vậy.” Tô Thố đắc chí: “ Kỹ năng đọc khá lên nhiều rồi, chỉ là kỹ năng nói và nghe kém thôi. Trên máy bay có người nói chuyện cùng em, em biết anh ta đang nói tiếng anh, nhưng nửa câu cũng không hiểu, đành phải viết ra giấy.”

Ứng Nghiêm sốt sắng nói chen vào: “ Tôi dạy cô nhé.”

Ứng Thần ngắt lời cậu ta: “Em nên học tiếng Trung cho tốt đi.” Nói hết, Ứng Nghiêm đưa cho Tô Thố một ly rượu nho. Rượu trong ly thủy tinh lắc lư, màu đỏ của nó như sắp bốc cháy.

Hương thơm của rượu khiến cho cô hăng hái lên, chỉ ra chiếc sân đang vô cùng náo nhiệt: “Xem ra nhân duyên của anh chị rất tốt, sống ở Pháp cũng khá vui vẻ.”

Ứng Thần lắc đầu cười: “Thật ra cũng không phải là nhân duyên của anh chị tốt. Mà do người Pháp vừa nhiệt tình lại hiếu khách. Chị rất thích quốc gia này, Tô Trí, anh nói xem, đúng không?”

Tô Trí cười cười, chẳng đáp trả, bưng ly rượu không nói. Ánh đèn trong sân rất sáng, anh không lộ biểu cảm, nhưng trong đôi mắt vẫn lộ ra suy nghĩ sâu xa, đường nét trên khuôn mặt, mỗi một chi tiết đều cho thấy trong lòng anh có tâm sự, người ngoài có lẽ nhìn không ra, nhưng mà Tô Thố không thể không biết, liếc thấy sắc mặt anh như thế Ứng Thần cũng xám xịt, Tô Thố định an ủi: “Biệt li tuế tuế như lưu thủy, thủy biến tha hương dữ cố hương. Sống ở nơi nào cũng là sống mà, đúng không?”

Câu nói vừa dứt Ứng Thần đảo rẽ bối gốc, truy hỏi: “ Ý nghĩa của biệt li tuế tuế như lưu thủy, thủy biến tha hương dữ cố hương là gì?” về mặt tập trung khiến cho người khác phải mỉm cười.

Bởi vì tối hôm đó uống quá lại không ăn gì hết, nửa đêm dạ dày của Tô Thố bắt đầu đau, vô cùng khó chịu. Ban đầu cô không muốn dậy, cơn mệt mỏi bắt đầu ập tới. Lúc đầu đã ngồi dậy vài lần nhưng cơn buồn ngủ lại vật cô ngã vào đồng chăn. Cuối cùng không thể chịu nổi sự co bóp của dạ dày, mới ôm bụng men theo lan can đi xuống lầu tới phòng bếp kiếm nước uống thuốc.

Trước khi ra khỏi phòng, cô xem qua đồng hồ, hình như là hai giờ sáng. Nhưng mà lúc này ánh đèn ở phòng bếp đột nhiên sáng lên màu sắc xanh trắng vô cùng chói mắt, khiến em say trong người cô đột nhiên tan biến một cách kì lạ, dạ dày cũng giống như đóng lại dây cốt, yên ắng trở lại, không còn đau đớn nữa, có âm thanh nho nhỏ cùng với ánh sáng bay tới : “Mấy năm nay chỉ có anh là thấy rõ nhất, em yêu anh ấy hơn anh ấy yêu em, cứ giãy vò mãi em mệt lắm rồi, không biết nên làm gì đây.....”

Sau đó nghe thấy có người trả lời, giọng nói trầm trầm, cô nghe không rõ lắm. Vài câu nói đứt quãng khiến trong lòng Tô Thố có một dự cảm nào đó, trong đầu dường như có một âm thanh đang nói rằng không nên qua đó, không nên qua đó, nhưng mà cơ thể và bước chân không chịu kiểm soát, vẫn hướng theo nơi có ánh sáng mà di chuyển, cô đứng trong bóng tối, sát cánh cửa đang hờ khép, qua khe hở nhìn vào bên trong. Ứng Thần đang mặc đồ ngủ, khuôn mặt dưới ánh sáng của đèn có vẻ càng trắng hơn, dường như không hề có chút huyết sắc, nét bướng bỉnh trên khuôn mặt mà Tô Thố chưa từng thấy qua. Ngồi đối diện với cô là Trần Tử Gia, anh cũng đang mặc đồ ngủ, tinh thần thì ngược lại rất tốt, trong đôi mắt truyền ra một thứ ánh quang cho dù dưới ánh đèn sáng như vậy cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Hai tay anh đặt trên bàn, như không mà như đang dầm xuống mặt bàn, thể nhưng một tiếng động cũng hề phát ra.

Nghe họ nói chuyện Tô Thố ngây người ra, không biết đứng bao lâu, một luồng khí lạnh từ chân truyền lên, lúc này cô đi lên lầu, động tác nhẹ nhàng không để ai phát hiện.

Cô đi đến trước cửa phòng của chủ nhà, bắt đầu gõ cửa, chỉ gõ nhẹ một tiếng liền nghe thấy tiếng nói của Tô Trí: “ Cửa mở rồi.”

Phòng ngủ rất lớn, nhưng không mở đèn, nhờ vào thứ ánh sáng mờ nhạt màu da cam của đèn đường, cô mới thấy Tô Trí đang ở ban công, ban công rộng rãi, có bày một chiếc bàn nhỏ và bốn chiếc ghế sofa, Tô Trí ngồi trên chiếc sofa được đặt đối diện với vườn hoa và đang hút thuốc.

Không biết anh đã hút bao nhiêu điếu nhưng Tô Thố nhìn thấy trong gạt tàn đầy ắp những mẩu thuốc, liền lấy điếu thuốc đang cháy mà anh cầm trên tay, ném vào gạt tàn. Xa xa âm thanh của sóng biển vỗ vào bờ, trong đêm tối lại được khuếch đại gấp nhiều lần. Khi nghe khiến cho con người ta có cảm giác ấm áp, yên tâm.

“Anh học hút thuốc từ khi nào vậy?” Tô Thố ngồi đối diện với anh.

“Không phải học hay không học mà vấn đề là có hút hay không thôi.” Tô Trí nhả nài sửa chữa sai lầm ngữ pháp của Tô Thố. Nhìn thấy Tô Thố ngồi xuống không đi, bộ dạng như có việc cần nói, Tô Trí nói : “Em đợi một chút.” Sau đó đứng dậy, quay về phòng, mở tủ đồ ra và cầm lấy một chiếc hộp.

“ Đây là cái gì?” Tô Thố hỏi.

Vừa mở hộp, ánh mắt, cơ thể cô đột nhiên run run, tuy bảy tám năm rồi cô không đụng đến cờ vây, nhưng chỉ dựa theo màu sắc sáng bóng của quân cờ có thể biết, đó là bộ cờ vây của cô, bộ cờ vây đã sống cùng cô suốt hơn mười năm qua, theo cô trong những năm ở bậc tiểu học, trung học. Trong hộp còn có bàn cờ. Tô Trí trải bàn cờ ra ngay ngắn, rồi lấy ra hộp cờ đen trắng, quân màu đen đặt bên tay mình, còn quân màu trắng đặt bên Tô Thố.

Xếp xong tất cả anh nói : “Nào, cùng anh chơi một ván.”

Tô Thố cảm thấy tim đập càng nhanh, cô im lặng thật lâu, cuối cùng thấp giọng nói: “ Cờ sao lại ở đây?”

“Lần trở về nước bốn năm trước, anh mang đi.” Tô Trí nói: “ Lúc đó em đã học nghiên cứu sinh, anh bỗng nhiên muốn biết, nhiều năm nay, những suy nghĩ khi em chơi cờ vây là gì?”

Nói rồi, anh đặt một quân cờ lên trên bàn cờ, sau đó nhìn cô, ra hiệu cho cô chơi.

Tô Thố luồn tay vào hộp cờ, ngón tay trượt trên những con cờ ấm nóng ấy đối với chúng cô đã rất quen thuộc coi như là người bạn thân thiết, bây giờ lại đang như trượt tay trên những con cờ xa lạ, cuối cùng cô cầm lấy một quân đặt dưới ánh sáng quan sát, nhìn những vết xước bị mài mòn trên mặt cờ. Tô Trí cũng không để ý, tự mình cầm một quân cờ màu đen đặt lên trên mặt bàn cờ.

“Vừa nãy em nhìn thấy chị dâu và Trần sư huynh ngồi trong bếp, nửa đêm, hai người nói chuyện.” Tô Thố thần nhiên nói.

“Sao? Ghen à? Anh không để ý, em để ý gì chứ.” Tô Trí mỉm cười, sau đó liếc nhìn sắc mặt tội tệ của Tô Thố, tiếp tục nói đùa: “Trần Tử Gia sẽ không làm chuyện có lỗi với em đâu, Ứng Thần cũng không làm chuyện có lỗi với anh. Điều này trong lòng anh và em đều rõ.”

Tô Thố úp quân cờ trong lòng bàn tay, chăm chú quan sát anh, không nói lời nào.

“Hơn nữa, em còn không biết.” Tô Trí để lộ ra vẻ mặt như đang hồi tưởng lại chuyện cũ, rồi lại đặt lên một quân cờ, cười nói: “Ứng Thần là do Trần Tử Gia giới thiệu cho anh, mối quan hệ của bọn họ rất tốt. Thậm chí có những chuyện Ứng Thần không nói cho anh, nhưng lại cho cậu ta biết, nhưng Ứng Thần đã là bạn gái của anh, sợ bị đồn đại, nên hai người lập tức xa lánh nhau. Thực ra anh đâu có để ý những chuyện này.”

“Anh, em muốn nói căn bản không phải chuyện này.” Tô Thố nhìn anh chằm chằm nói, “Vừa nãy em nghe chị dâu nhắc đến một cái tên Phùng Vịnh.”

“Phùng Vịnh.” Cuối cùng vẻ mặt của Tô Trí chợt biến đổi. Sau đó nhú mồm và gượng cười như dự liệu: “Anh biết rồi, anh biết rồi.”

“Phải, Phùng Vịnh học cạnh lớp em, bạn gái của anh thời trung học, đáng người nhỏ nhắn, có nụ cười thiên kiều bách mỹ.”

Tô Trí ung dung nhìn trên bàn cờ chỉ còn lác đác vài con cờ, đặt con cờ trong tay xuống mới nói: “Vẫn còn nhớ năm bọn anh nói chia tay là đại học năm thứ ba chứ? Quả thật đến giờ anh vẫn không có hứng thú khi đi nước ngoài, học hai năm ở nước ngoài cũng chỉ là cho vui, nhưng Ứng Thần nhất định muốn anh đi, anh không chịu được liền chia tay cô ấy, sau này cô ấy nói, bỏ đi, chúng ta không ai đi hết.”

Tô Thố mỉm cười: “Anh, anh thật là mềm lòng, nhìn thấy cô ấy khóc, anh nghĩ không thể vì bản thân mà làm lỡ tương lai của cô ấy, anh liền đồng ý.”

Tô Trí thở dài: “Vừa tốt nghiệp, anh liền muốn trở về, cô ấy không cho, sau cùng nói đã thế này, sau khi kết hôn thì trở về, anh đồng ý, sau khi kết hôn anh muốn về nước, nhưng cô ấy lại mang bầu Tô Duyệt, thế là nói đợi khi sinh Tô Duyệt rồi tính tiếp, anh đành phải chấp nhận, bây giờ anh đoán là cô ấy muốn nói đến vấn đề giáo dục của Tô Duyệt, lại sẽ khuyên anh, hay là ở lại nước Pháp đi, Phùng Vịnh có liên quan đến chuyện này là vì trước đây không lâu, anh nhận được điện thoại của cô ấy. Cô ấy đến Pháp học vẽ tranh, bởi vì tạm thời không có chỗ ở, anh liền giúp. Lúc đó giấu Ứng Thần là không đúng, anh tính đợi đứa con chào đời sẽ nói cho cô ấy biết, nhưng không hiểu tại sao cô ấy đã biết rồi.”

“Bọn anh đúng là giấu diếm rất giỏi.” Cuối cùng Tô Thố cũng đặt con cờ sớm đã bị ủ nóng lên bàn cờ: “Em tới đã được hai ngày mà một chút khác thường cũng không nhìn ra.”

“Trên thế giới này không chỉ có em mới biết kìm chế cảm xúc, hành động và lời nói.” Tô Trí bình thản đáp. Tô Thố cười không nói. Nếu không trong sự nghiệp anh đã không thành công rồi.

Nhìn vào quân cờ, Tô Trí thuận miệng hỏi: “A Thố, anh về hay không về nước thì tốt?”

Tô Thố lặng lẽ: “Là việc của anh, đừng hỏi em.”

“Anh nhất định phải hỏi em, em sẽ nói gì?”

Tô Thố bình tĩnh nhìn anh: “Nếu mà anh hỏi ý kiến của em, vậy em sẽ nói, về đi.”

Hai người sau đó không nói chuyện, mỗi người một con, đặt lên rất nhanh, sau khi lui tới khoảng hơn ba mươi con, dưới ánh đèn Tô Trí tỉ mỉ quan sát thế cờ, mặc dù Tô Thố đã nhiều năm không chơi cờ, lại còn nhường năm con, nhưng trình độ của anh lại rất kém.

“Trình độ chơi cờ vậy của anh vẫn là do em dạy, lúc đó mới học tiểu học, bình thường em luôn chơi cờ một, ngồi trước cái bàn, thân hình nhỏ nhắn, xinh đẹp giống như búp bê, nhìn qua rất đáng thương, anh liền dự định học để chơi cùng em, nhưng anh thực sự vẫn không thông minh bằng em, nhiều lần thảm bại, nhưng nói ra trên thế giới này không mấy người có được tài năng trời phú như em, Tô Trí thở dài, trầm ngâm hỏi: “Tại sao không tiếp tục đánh cờ nữa?”

Tô Thố cười lạnh lùng, tảng đá nặng đang đè trong lòng khiến cho cô không thể nghỉ ngơi. Cô nhìn gương mặt Tô Trí, một lát sau mới nói: “Thế cờ lần trước khiến cho em mất tất cả.”

“Em không mất tất cả.” Dưới ánh đèn, với dáng vẻ dịu dàng như đang nằm mộng, Tô Trí cảm thấy nói cái gì đều không cần chú ý, thế là thực sự nói ra: “A Thố, em thông minh như vậy, lui một bước trời cao biển rộng, đạo lý này em tại sao lại không hiểu chứ?”

“Tô Thố ngược mắt nhìn anh: “ Anh, tại sao anh cũng không hiểu đạo lý này, nếu mà anh hiểu tại sao lại ngồi đây hút hết thuốc này sang thuốc khác?”

Tô Trí cúi đầu cười lớn, sau khi cười xong, liền xếp từng con cờ vào hộp, sau đó nói: “ A Thố, em thực sự rất giống anh, luôn mềm lòng, không thể cứng lòng. Em biết em giống động vật gì không? Bình thường hay cười hay ồn ào, nhưng khi nhắc đến chuyện tình cảm thì lại biến mình thành con đà điểu, vùi đầu trong cát, không để ý tới em thì tốt, một khi ai đó có ý đồ tiến tới gần, em liền đá anh ta bay ra xa tít, bản thân rầu rĩ, đau lòng đã đành, lại còn khiến cho người khác tổn thương.”

Tô Thố nghiêng đầu, tập trung nghe tiếng sóng biển, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Mấy năm nay em luôn trốn chạy, vì né tránh bọn họ em hao tâm tổn sức, kiệt quệ sức lực. Cả đời em đều không mệt như vậy, nhưng tại sao lại thành ra thế này, em không biết, em cũng không biết nữa, em như là đang chơi một ván cờ nhất định sẽ thua, chơi thế nào cũng sẽ thất bại thảm hại.”

Tô Trí đưa tay ra, lòng bàn tay đặt lên bả vai cô, nhẹ giọng nói: “Em gái à, chạy không thoát đâu.”

Lần này nằm trên giường, Tô Thố ngủ rất nhanh, ban đầu cũng ngủ không ngon, nhưng trước khi tỉnh dậy cô nằm mơ, như là một đoạn phim kì quái, tất cả đều là những phân đoạn rải rác. Ban đầu giáo sư Triệu mặc chiếc áo khoác dài màu trắng đi qua đi lại trong phòng thí nghiệm, nói, Tiểu Tô vẽ quỹ đạo của hạt cho cô coi; sau đó xuất hiện ông nội, lòng mày ông dựng thẳng đứng, hung dữ nói : “A Thố, tại sao con không nghe lời, tiếp theo đó là ba mẹ đã qua đời, hai người họ nhìn cô cười, vuốt mặt cô, nói, trong nhà chúng ta A Thố là thông minh nhất, ba mẹ mãi mãi yêu con, hình dáng hai người lúc còn trẻ, một chút cũng già; cuối cùng là Giang Vi Chỉ, anh ấy ngồi đầu bên kia của bàn cờ, vẫn là khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, vẻ mặt nghiêm túc chưa bao giờ có, A Thố cùng anh học trường đại học Thanh Hoa được không, anh không cho phép em thi trường khác, nếu không anh không thể nhìn thấy em, nếu như em thay lòng đổi dạ, vậy anh phải làm sao đây.

Lúc tỉnh dậy mồ hôi đầm đìa, vẫn là nửa đêm, chỉ có điều cô mới ngủ được nửa tiếng. Lúc đó dạ dày của cô lại bắt đầu như sóng cuộn biển gầm. Dự đoán là hai người bọn họ đã không còn trong bếp nữa, cô lại xuống lầu, nhưng khiến cho cô bất ngờ là Trần Tử Gia vẫn chưa ngủ, tập trung tinh thần xem một xấp tài liệu, bên cạnh tay ngoài máy tính bảng còn có một bình cà phê, bên trong đã vơi đi một nửa. Thấy Trần Tử Gia buông xấp tài liệu xuống, nghi hoặc nhìn cô, cô giải thích ngắn gọn: “Em đi tìm nước.” Sau đó lắc đầu ra hiệu cho anh không cần đi chuyển.

“Không có nước nóng, chỉ có cà phê.” Trần Tử Gia đưa cà phê cho cô. Dạ dày Tô Thố đang rối loạn, ấn vào trán, gượng cười nói: “Em không thích uống cà phê.”

“Vậy em đợi chút.”

Trong lúc chờ nước sôi, Tô Thố nhìn lên giao diện trên màn hình máy tính, đầu óc đặc lại, mơ mơ hồ hồ, rồi lại bắt đầu có tinh thần. Một tay cô chống cằm, nghiêng đầu lặng lẽ nhìn Trần Tử Gia sửa chữa thêm bớt trên tài liệu, có lúc lại kéo chuột trên máy tính kiểm tra gì đó bộ mặt trầm tĩnh như nước, thỉnh thoảng lại nheo mày, sau đó nhanh chóng trở lại bình thường.

“Nhìn gì?” Trần Tử Gia nghiêng đầu.

“Sư huynh, anh đúng là chàng trai khôi ngô tuấn tú nhất mà em từng gặp. Từ nhỏ tới lớn, con gái thích anh nhiều khủng khiếp, em còn nhớ lúc học đại học, không biết bao nhiêu người đổ kị” rồi cười nhẹ nói : “mấy bạn trong phòng em, mỗi người đều có một đồng ảnh to tướng của anh.”

Trần Tử Gia vén làn tóc rối trước trán cô, muốn nhìn rõ cô và suy nghĩ của cô nhưng vẫn là dáng vẻ và nụ cười ấy, cô chuyển mắt sang hướng khác, hết sức dí dỏm như đứa con nít. Thế là anh cười và nói: “Rất tốt, tại sao lại nói điều này?”

Tô Thố nhìn vào mắt anh, nhẹ nhàng nói : “Em vừa nằm mơ, lại mơ đến.”

Ánh mắt của Trần Tử Gia vô cùng căng thẳng, anh rút cuộc cũng đoán được cô định nói gì, vốn định ngăn cản nhưng chẳng nói được một lời, chỉ đặt tay cô vào lòng bàn tay của mình, nắm chặt lấy.

“Em mơ thấy em cùng anh ấy đánh cờ, anh ấy nói, người thua phải chấp thuận yêu cầu của người thắng”, Tô Thố tiếp tục nói “Thật ra anh ấy đánh cờ không giỏi, trước giờ không thể thắng được em nhưng vẫn cùng em chơi, anh ấy chỉ thắng lần duy nhất đó, thắng được trong nháy mắt, chỉ trong nháy mắt.”

Tiếng nước sôi trong bình ngắt quãng cuộc nói chuyện, Tô Thố dừng lại câu chuyện, bưng lấy chén trà uống từng ngụm từng ngụm, dòng nước nóng bỏng chảy xuống dạ dày mang đến cảm giác thoải mái đến lạ lùng. Buổi tối, sau khi uống xong rượu nho, sức lực tràn trề, cảm giác say đột nhiên dừng mãnh tiến tới, cũng mang tới một luồng dũng khí và lòng quyết tâm mạnh mẽ. Lúc đó ẩn chứa những tâm tư mà bản thân cô cũng không hiểu được như núi chồng chất. Cô để lộ ra một nụ cười nhạt.

“Sư huynh, em nghĩ kĩ rồi, nhiều năm trước em đã ưng thuận anh ấy, sẽ không thể chấp thuận yêu cầu gì của anh ấy nữa.”

Nói xong, Tô Thố đặt ly trà đã uống hết lên trên bàn, đứng dậy và đi ra ngoài, vừa đi ra một bước liền bị một nguồn lực mạnh mẽ kéo trở lại, sau đó một bàn tay siết chặt lưng cô, cô khăng khăng cúi đầu, lại bị Trần Tử Gia dùng bàn tay kia bắt lại, buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt anh, gương mặt tuần tú áp sát mặt cô, cô nhìn vào đôi lông mày dài mảnh, đang nhíu lại, sau đó dần dần chỉ nhìn vào mắt anh, con ngươi của anh trong veo, giống như ngọc đen cao cấp sau khi được đánh bóng, không trong suốt và sâu đáng sợ, tràn ngập nỗi đau khổ và bi thương, còn kiềm nén tới nơi tận cùng của sự phẫn nộ.

“Anh không quan tâm em đã đồng ý với Giang Vi Chỉ cái gì, đó đều là quá khứ, anh ta không còn nữa, anh ta không thể bên cạnh em được nữa, anh ta không thể chăm sóc em, cuối cùng anh ta để lại em một mình. Em xem nơi đây bây giờ chỉ còn lại chúng ta, chỉ có chúng ta.” Toàn thân Trần Tử Gia đều đang phát run. Khi nói ánh mắt buồn bã, sau đó đột nhiên sáng ngời, cô chưa bao giờ nghe cái giọng nói đầy bi thương và xót xa như vậy: “Em nhìn rõ đi, em nghe rõ đi, anh yêu em, Tô Thố, anh yêu em, em có yêu anh không?”

“Anh_____” Tô Thố không thể suy nghĩ, bên tai như rền lên tiếng sấm.

Lời còn chưa dứt, cảm giác ấm áp cùng với một bờ môi ẩm ướt ngăn chặn những lời nói còn lại của cô, nụ hôn đó không thể khống chế, nó mạnh mẽ, điên cuồng như muốn chiếm đoạt tất cả, hai người không hề chừa ra kẽ hở, cô dính chặt vào ngực anh cảm nhận được nhiệt độ của bờ môi anh, hơi thở gấp gáp và chuyển độ nhấp nhô lên xuống của cơ thể, dường như da thịt dính chặt vào nhau tạo nên một chút cảm giác run rẩy, rồi một chút cảm xúc tê dại.

Khi ý thức được cô thò tay đẩy anh ra, nhưng cô cố gắng dùng bao nhiêu sức lực, thì anh lại dùng gấp bội lần nó siết chặt và hôn cô, môi lưỡi từng tắc từng tắc một xâm nhập vào, hơi thở của anh liên tiếp tấn công, gián tiếp hút lấy, chiếm đoạt lấy hơi thở, không khí của cô và tất cả. Tô Thố dường như người được hưởng vị của rượu nho, lúc mê mẩn, lúc vùng vẫy. Cô liếc mắt nhìn một màn đen kịt ngoài cửa sổ, rồi liếc nhìn đôi mắt và hàng lông mi đen đậm của anh, trong nháy mắt ý thức được, khí lực tiêu tan hầu như không còn, điều gì cũng đành chấp nhận, điều gì cũng không quản nữa. Tất cả lý trí, sự nguội lạnh, hết thấy mọi thứ tích góp bao năm nay đều phản bội cô, tuyệt trần mà đi, chúng trốn trong bóng đêm đen kịt ngoài cửa sổ, gương giọng cười lớn với cô, tay của cô không thể khống chế, nó từ phía sau lưng anh dịch chuyển lên, bám chặt lấy cổ anh. Cô vừa chạm tới làn da trên gáy, đã cảm nhận được nhiệt độ cực nóng ở đó, cùng với một lớp mồ hôi mỏng có thể làm phỏng tay. Kết quả đáp trả ấy làm cho buổi tối hôm đó càng thêm hỗn loạn, không có cách nào điều chỉnh. Ai cũng không thể biết rằng hai người họ rút cuộc là do thiếu khí mà tách ra hay là đột nhiên có có tiếng chuông điện thoại reo lên mà tách biệt. Trần Tử Gia cầm điện thoại ở trên bàn, sức lực của bàn tay còn lại không hề giảm, vẫn siết chặt lưng cô, cằm của anh đè nặng trên bả vai cô, giống như muốn đem cô nặn vào cơ thể mình. Sau khi gác máy, anh từ từ buông lỏng cô ra, trong nháy mắt liền khôi phục lại vẻ trong sáng và nguội lạnh, Tô Thố thở hỗn hển, từ trong mắt anh liền thấy được điều mà cô luôn lo lắng.

Đứng ngây người một lúc, Trần Tử Gia lặng lẽ nhìn cô nói: “ Giáo sư Triệu hôm qua đã ra đi rồi.”

36. Chương 36

Sau khi máy bay tiến vào tầng mây, tầm mắt chỉ có thể thấy được một mảng mờ mịt giống như rơi vào một đám vô cùng hỗn độn có thể khiến máy bay lái đi không được. Quá trình lâu dài này vô biên vô hạn, giống như vĩnh viễn không có điểm dừng. Không biết qua bao lâu, máy bay cuối cùng cũng xuyên thủng tầng mây, ánh sáng mặt trời như những làn sóng lâu năm chợt bùng lên.

Trần Tử Gia yêu cầu tiếp viên hàng không mang tới một tấm chăn mỏng, rồi khoác lên người cô, dịu dàng nói: “A Thổ em chớp mắt một chút đi, con người đều sẽ phải chết, lo nghĩ nhiều, cũng được gì đâu.”

Tiếng nói khiến cho Tô Thổ hoàn hồn, thu hồi ánh mắt đang dán vào tầng mây ở ngoài máy bay về. Cô nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Trần Tử Gia, đột nhiên nghĩ ra một chuyện, sau khi ngừng lại một hồi liền hỏi: “Anh vẫn không biết giữa anh trai và chị dâu em xảy ra vấn đề gì sao? Từ trước tới giờ, em luôn cho rằng bọn họ là một đôi tình nhân hạnh phúc, cặp vợ chồng hạnh phúc.”

Trần Tử Gia dùng ánh mắt như đang nhìn đứa trẻ để liếc cô một cái, thoáng cười: “Tại sao lại không có vấn đề cơ chứ, trên thế giới này làm gì có đôi tình nhân, vợ chồng nào mà không có mâu thuẫn, nhưng họ đều cần nhau chịu đựng, nuốt hết đắng cay.”

Ánh sáng mặt trời nhón nháo trong biển mây, Tô Thổ day huyệt thái dương: “Em lo lắng, nếu cứ thế này, cuối cùng sẽ âm ỉ, không thể cứu vãn được.”

“Sẽ không đâu.” Trần Tử Gia khẳng định nói. “Trong truyền thuyết thời Đường có một câu chuyện tên ‘Định hôn điểm’ em từng đọc qua chưa, anh thì nắm rất rõ câu chuyện đó, tay của hai người bọn họ đã được nguyệt lão buột sợi tơ hồng, bọn họ có thể sẽ cãi nhau, sẽ ồn ào, sẽ buồn, sẽ tổn thương, thậm chí tuyệt vọng, bất luận quá trình đó phức tạp như thế nào, nhưng cũng sẽ không bao giờ chia tay.”

Giọng điệu chắc chắn ấy khiến cho Tô Thổ rơi vào trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc cũng ngủ thiếp đi. Vài lần tỉnh giấc cô lại nhìn thấy tầng mây và những ánh hào quang sáng rực mà vĩnh viễn những thứ đó chỉ tuân theo một quy luật.

Sau khi máy bay hạ cánh, chạy tới bệnh viện thì trời đã sẩm tối. Linh đường giáo sư Triệu sắp đặt tại bệnh viện, rất nhiều nhà khoa học trong nước nghiên cứu về lĩnh vực vật lý tới thăm viếng, cho dù có những người không thể đến cũng đưa tới vòng hoa, đưa mắt nhìn quanh, nơi nơi đều treo màn trắng, vòng hoa cứ ba tầng một sắp lên đầy ắp, quang cảnh phối hợp nền nhạc buồn rầu, thật khiến người ta cảm động.

Trước khi qua đời, giáo sư Triệu để lại di chúc qua lời nói, toàn bộ tài sản đều quyên góp cho quốc gia, sách để lại cho Tô Thổ, mọi người nghe xong đều rất cảm khái, rốt cuộc đối với đệ tử sau cùng lại càng có chút thiên vị. Có lúc Tô Thổ chỉ lặng lẽ đứng trước linh cữu, dung mạo của vị giáo sư đáng kính ấy như vẫn còn sống, dường như chỉ là đang ngủ mà thôi.

Rốt cuộc Tô Thổ cũng nhìn thấy con trai của giáo sư Triệu, một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, áo quần chỉnh tề, vẻ mặt dờ dẩn tất cả những cảm xúc trên khuôn mặt ấy đều không bộc lộ ra, giống như đang đeo một chiếc mặt nạ. Anh ta cũng dẫn theo con gái về, là một cô bé khoảng mười lăm mười sáu tuổi, rụt rè không dám lại gần linh cữu, cúi mình vái chào rồi lại trốn sang một bên, sự ồn ào của linh đường, tiếng than khóc, đau đớn, tiếc thương khiến cho cô bé khiếp sợ, lúng ta lúng túng hỏi Tô Thổ: “Cô là học trò của bà nội con à?”

Tô Thổ trả lời: “Phải. Cô là học trò cuối cùng của cô giáo.”

“Bà nội con là người thế nào?” Cô tiếp tục hỏi.

Tô Thổ chăm chú nhìn vào mắt của cô bé nói: “Cô giáo vô cùng vĩ đại và cao quý. Con nên qua đó nhìn xem hình dáng của bà.”

Cô bé gật đầu, ngoan ngoãn chạy tới đó, lúc trở lại thần thái mơ màng, nước mắt giàn giụa. Tiếng nhạc tang thương khiến cho Tô Thổ hoa mắt choáng váng, liền chạy đến nơi yên tĩnh phía sau linh đường, ngẩng người ra, gục mặt xuống đầu gối. Khi Trần Tử Gia tới, tay và mặt cô đã lạnh cóng như muốn đông lại, nhưng bản thân lại không hề hay biết. Anh cũng ngồi trên bậc thềm, cầm lấy tay cô, chẳng nói một lời, vô thanh vô thức ngồi cùng cô rất lâu.

Khi trở lại linh đường, đúng lúc gặp một tốp người đang tiến tới tế bái. Tô Thố đương nhiên không quen biết những người đó. Cô còn cho rằng đó là học trò của Giáo sư Triệu, đang muốn tiến tới đáp lễ, không ngờ Trần Tử Gia đã tới trước cô một bước, bắt tay với từng người, chào hỏi vô cùng lễ độ không chút thiếu sót: “Bác sĩ Phương, bác sĩ Lưu, chân thành cảm ơn các vị đã tới, làm phiền rồi.”

Người tới nét mặt tươi cười, cầm chặt tay Trần Tử Gia, trả lời vô cùng khách khí: “Trần tiên sinh, ngài khách sáo quá, nói chi vậy, chúng tôi nên phải đến sớm rồi.”

Trần Tử Gia giới thiệu với Tô Thố một lượt, Tô Thố vừa cảm tạ đáp lễ, vừa dẫn họ đi vào linh đường. Sau khi bọn họ rời khỏi Trần Tử Gia mới nói: “Họ là bác sĩ và y tá chữa trị cho Giáo sư Triệu.”

“Tại sao anh lại quen biết họ? Hình như còn rất thân thiết nữa?” Tô Thố nhất thời không nghĩ xa được, buột miệng hỏi, câu nói vừa dứt liền nhìn thấy ánh mắt trầm tĩnh, xa xăm của Trần Tử Gia, cô lập tức im thin thít. Có thể thấy được, chắc chắn nửa năm nay anh thường đến bệnh viện thăm bệnh, nếu không thì anh đâu phải là người đầu tiên biết được tin tức giáo sư qua đời.

Chần chừ một lúc, Tô Thố đổi sang chủ đề khác: “Sáng ngày mai sau khi hạ huyết em liền trở về sở nghiên cứu, anh không cần tới đưa em đi đâu.”

Không hề bất ngờ, Trần Tử Gia hôn lên trán cô, đặt vé máy bay vào tay cô, chiếc vé vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh, nóng như muốn phỏng tay, khiến cho Tô Thố suýt nữa không cầm được.

“Trở về nghỉ ngơi một chút cũng tốt, em biết đấy, anh sẽ ở đây.”

Nói xong Trần Tử Gia quay người rời khỏi, bóng dáng của anh sao lại cao lớn, kiên cường như vậy, bước chân vững vàng, tuy đã đi rất xa nhưng vẫn có thể dễ dàng phân biệt được. Ánh mắt của Tô Thố dừng lại trên bờ vai của anh, quan sát cho đến khi anh tới bãi đỗ xe, mở cửa xe. Cô dường như có thể nghe thấy âm thanh của cánh cửa khi bị kéo ra. Anh không hề ngoảnh lại, ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Tô Thố, thì thấy anh quay đầu lại mỉm cười với cô, nụ cười rõ rệt, giống như ở ngay trước mắt.

Sau khi trở về sở nghiên cứu, Tô Thố sắp xếp lại sách vở trong phòng của Giáo sư Triệu, phần lớn đều là sách chuyên ngành, còn một bộ phận khác liên quan đến phương diện âm nhạc, được xếp bên trong vài chiếc thùng. Cô lấy một phần sách trong đó quyên góp cho thư viện, toàn bộ số còn lại đều mang đến phòng mình. Phòng của Tô Thố vốn dĩ không lớn, sau khi chất đầy sách càng trở thành một đống giấy cũ.

Mấy ngày đầu, lúc nửa đêm cô không ngủ được, liền rời khỏi giường xem lại những bản nhạc đựng trong thùng, chúng đều là những ca khúc nổi tiếng, chỉ có một phần đặc biệt, một ca khúc nào đó mà Tô Thố không hề biết, được đặt dưới đáy thùng, vô cùng cũ kĩ, lớp bụi bám trên đó so với những chỗ khác lại càng dày, hình như chưa bao giờ mở qua, nhưng mà giai điệu ngọt ngào, chất chứa ý nghĩa tình yêu sâu sắc. Lật đến trang cuối cùng, cô đọc tên nhạc sĩ và phần chữ viết đó mới biết rằng ca khúc này do chồng của Giáo sư Triệu sáng tác cho bà, cách một tháng trước khi ông qua đời. Nguyên một đêm, Tô Thố chỉ ngồi xem bản nhạc đó. Ngày thứ hai, cô thăm dò được địa chỉ của con trai Giáo sư Triệu, đóng gói những chiếc thùng rồi gửi đi.

Mặc dù Giáo sư Triệu đã qua đời nhưng học vị tiến sĩ vẫn tiếp tục được lưu lại. Trong nửa năm Giáo sư Triệu ngã bệnh, bà giới thiệu cho Tô Thố một vị giáo sư kiêm tiến sĩ tên Trương Sở ở sở nghiên cứu vật lý quốc gia. Trong buổi tang lễ, Tô Thố đã quen được thầy, người trung niên ngoài bốn mươi tuổi, rất ít nói chuyện, chỉ đứng trong phòng thí nghiệm, không thích xuất đầu lộ diện, là kiểu học giả hăng say nghiên cứu học vấn. Ông chỉ bảo Tô Thố tận tình, nhưng rốt cuộc vẫn có ngăn cách hai bên, có rất nhiều vấn đề khi trao đổi tương đối bất tiện.

Không lâu sau đó, nảy sinh ra vấn đề. Chuẩn bị hoàn thành luận văn, Tô Thố mới phát hiện, trong phần cuối cùng có đề cập đến lý luận, cần dùng tới máy gia tốc hadron để làm thí nghiệm, mà máy gia tốc này trên thế giới chỉ có năm cái, trong nước chỉ có sở nghiên cứu vật lý mới có. Sau khi Trương Sở biết được tình hình, ông bảo Tô Thố viết một tờ đơn, không nói hai lời liền điều động cô đến sở nghiên cứu vật lý.

Trước khi đi, Tô Thố đã dành chút thời gian đi một chuyến tới trường tiểu học Tề Gia Truân. Lần này cực kỳ thuận lợi, không cần phải leo đường núi nữa, có một con đường cái nối thẳng đến thôn, trường tiểu học Tề Gia Truân cũng sáng hẳn lên, sân thể dục, các phòng học đều được tân trang lại, giáo viên cũng nhiều hơn ba người, số lượng học sinh tăng lên. Trẻ con ở thôn xóm gần đó đều có thể tới đây học.

Tô Thố không thể tin nổi những thay đổi trước mắt, cô thất thần cả hơn nửa ngày.

Nhắc tới việc này, Thái Ngọc vừa vui mừng lại phần chần, cố gắng lắm mới nín khóc: “Xin rất nhiều năm rồi, bộ giáo dục mới cấp kinh phí xuống.”

“Chuyện khi nào?” Tô Thố hỏi cô

Thái Ngọc nghĩ một hồi: “Khoảng một năm.” Sau khi cậu rời khỏi không lâu. Vốn dĩ muốn cậu nhìn thấy sớm hơn, nhưng mình biết nếu cậu mà có thời gian sẽ lập tức tới đây, hiện tại chắc chắn rất bận, nếu không đã sớm tới rồi.”

Tô Thố đắm chiêu rồi “hả” một tiếng.

“Làm sao vậy ?” Thái Ngọc hỏi cô.

“Không có gì?” Tô Thố lập tức mỉm cười trấn an cô “chỉ là cảm thấy rất tốt, không biết nói gì hơn.”

“Ai nói là không? Mình hiện tại đang có một loại cảm giác, trong nhiều năm mình như từ nàng dâu biến thành bà già rồi.” Thái Ngọc bùi ngùi. Ánh mắt Tô Thố tỉ mỉ quan sát Thái Ngọc. Cô thực sự không hiểu nổi người phụ nữ yếu đuối này năm đó làm sao có thể gánh vác cả một ngôi trường tiểu học. Trên thế giới này, có một số người sống kiên cường, mạnh mẽ, tràn đầy nhiệt huyết, hết lòng hết sức khiến cho bạn không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi tan học, Tề Tiểu Phi dẫn theo một đám trẻ reo hò, chạy lại. Tô Thố liền cùng chúng nhảy dây, ném bao cát, chơi đến nổi mồ hôi nhễ nhại, tiếng cười làm kinh động đến những chú chim đang bay qua núi.

Hôm rời khỏi sở nghiên cứu, là vào tháng cuối cùng của năm đó, tây bắc rơi một trận tuyết lớn. Tô Thố đối diện với những người tiễn đưa mình, nhớ tới năm đó, bản thân cũng ở nơi đây tiễn biệt các đàn anh đàn chị cấp trên, con người khi sinh ra vốn đã có những cảm xúc luôn thay đổi, không ổn định.

Tính ra tròn ba tháng nay, đây đã là lần thứ ba Tô Thố trở về thành phố mà cô học bốn năm đại học. Lần thứ nhất là lúc đi Pháp, ở sân bay thủ đô chuyển chuyến, xuống một chiếc máy bay, rồi tiếp tục ngồi một chuyến bay khác, không đi tới nơi nào nữa. Lần thứ hai là từ Pháp trở về, chưa kịp nhìn gì hết, liền tới linh đường. Lần này rõ ràng là có thể nán lại đây một lúc, nhưng cũng không có thời gian quan sát và linh hội thành phố này, chỉ là ngồi trên xe buýt cưỡi ngựa xem hoa, cô so sánh cảm nhận lúc này với bốn năm trước, cảm giác mơ hồ, vẫn là náo nhiệt như nhau.

Tô Thố thích nghi với môi trường ở sở nghiên cứu vật lý quốc gia rất nhanh, cô đều quen biết các giáo viên, nghiên cứu viên và nghiên cứu sinh, trên dưới chung sống rất vui vẻ. Giữa hai sở nghiên cứu không có khác biệt gì lớn, nhưng rõ ràng điều kiện ở đây tốt hơn nhiều, đã là ở thủ đô, lại là trong thành phố nữa. Đẳng cấp so với viện nghiên cứu tây bắc hoàn toàn không giống nhau. Vừa tới vài ngày, danh tiếng của Tô Thố được truyền đi rất nhanh, lúc ăn cơm trong căn tin, những người dù quen hay không quen cũng đều bắt chuyện với cô, như thường lệ cô nở nụ cười thân thiện, nếu như vẫn có người không biết đến cô, thì người bên cạnh sẽ trêu chọc nói : “Sao cậu lại không biết nhỉ. Đó là đại mỹ nữ mới được điều đến sở nghiên cứu vật lý nguyên tử.”

Bởi vì còn hơn bốn tháng nữa là tốt nghiệp, thời gian gấp gáp, Tô Thố đành phải không ngừng tăng ca thêm giờ làm thí nghiệm, làm luận văn, hận là không thể phân mình làm hai, một người trở về kí túc ngủ, còn một người ở lại phòng thí nghiệm.

Cô vô cùng chăm chỉ, mọi người xung quanh ai nấy đều hết sức kinh ngạc. Nhìn những người an nhàn, rảnh rỗi, Tô thố cũng thấy không quen mắt. Mấy năm nay, học nghiên cứu sinh, mỗi ngày cô đều bận bịu, căng thẳng, những người bên cạnh cũng bận tới bận lui, cô nhìn quen rồi cho nên bản thân đã thích nghi, thiếu chút nữa là quên rằng trên đời này đâu phải mỗi một nghiên cứu sinh đều phải sống tất bật, bận rộn, giằng giật từng phút từng giây.

Cuối tuần, phòng thí nghiệm vô cùng yên tĩnh. Tô Thố hoàn thành tất cả công việc, rốt cuộc cũng muốn đi ăn cơm, vừa ra tới cửa phòng thí nghiệm liền nhìn thấy Trần Tử Gia đang đứng ngoài nắng đợi cô, anh đang mặc chiếc áo khoác màu nâu đậm, khôi ngô tuấn tú không hề giống với người phàm, phong độ ngời ngời, số lần ngoảnh đầu lại ít nhất cũng đạt tỉ suất hai trăm phần trăm.

Tô Thố cảm động vô ngần, chân giống như bị đinh đóng xuống mặt đất.

Trần Tử Gia sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt chăm chăm dõi theo hướng cô đi, Tô Thố đột nhiên sợ sệt, không dám ngẩng đầu, cứ nhìn chằm chằm vào một góc ở phía trước, sau đó nghe thấy tiếng nói của anh: “Em về một tuần rồi, sao lại không nói cho anh biết?”

Chỉ trong vài giây, Tô Thố điều chỉnh lại biểu cảm của khuôn mặt, cười khanh khách, trả lời: “Vừa trở lại đã phải bận chúm mũi với luận văn tiến sĩ, ngay cả thời gian ngủ cũng không có. Được rồi, chúng ta tới chỗ khác nói chuyện đi, ở đây nhiều người quá.”

Nụ cười và năng lực phân tích ấy khiến cho lòng bàn tay của Trần Tử Gia khó chịu, thò tay ôm lấy cô không cho giải thích, cũng không để ý đến vô số ánh mắt hình viên đạn đang lao tới, anh ghé sát tai cô, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Em muốn bắt anh phải làm sao, tức chết anh, em mới cam lòng sao?”

Về mặt Tô Thố biến đổi dữ dội, đẩy anh ra, chống lại ánh mắt của anh: “Không cho phép nói chết, không cho phép anh nói chết.”

Trần Tử Gia quan sát biểu cảm của cô một hồi, lúc mới nhìn thì là tức giận và nghiêm túc, nhưng sâu thẳm bên trong mắt cô lại vô cùng khác, đó là nỗi lo sợ, bất an. Anh hiểu được câu nói đó rất cuộc đang uy hiếp cô, nhẹ giọng nói: “Được, anh không nhắc tới nữa.” Thế là sự việc ấy trôi qua như vậy.

Từ sau hôm đó, mỗi tuần Trần Tử Gia đều tới thăm cô. Lần nào cũng mang đến túi hoa quả đầy ắp khiến cho cô làm thế nào cũng không thể ăn hết. Tô Thố nói anh không cần phải làm như vậy, anh căn bản nhắm mắt làm ngơ không nói được cũng không nói không được, lần sau vẫn cứ mang tới, cô không biết làm sao, cũng chỉ đành mặc kệ. Khi lần thứ hai Trần Tử Gia đến thăm cô hầu như mọi người đều nghe nói cô có bạn trai vô cùng đỉnh, ban đầu còn có người chạy qua kiểm Tô Thố để xác nhận chuyện này, cô chỉ mỉm cười, không trả lời, một tháng sau, dần dần cũng không có ai hỏi nữa, vốn dĩ cũng có một số chàng trai đang mưu tính theo đuổi cô nhưng rồi biết khó mà lui, lập tức bên tai Tô Thố yên tĩnh đi rất nhiều.

Trước lúc bảo vệ luận văn tốt nghiệp, Tô Trí không nói một tiếng, liền trở về nước, làm đại diện cho công ty ở Trung Quốc, nhưng Ứng Thần và Tô Ti Duyệt không cùng về, Tô Thố truy hỏi nguyên nhân qua điện thoại, anh liền giải thích ngắn gọn một câu: “Đội anh sắp xếp ổn thỏa công việc bên này, mẹ con họ cũng trở về sau.” Tô Thố tức giận, phẫn nộ. Tuy cô còn hai ngày nữa là phải bảo vệ luận văn rồi, nhưng Tô Trí ở đầu dây bên kia còn gấp gáp, vội vã hơn, công việc của anh còn nhiều hơn cô, thế là cuộc nói chuyện nhanh chóng kết thúc.

Quá trình bảo vệ luận văn tiến sĩ của cô diễn ra thuận lợi, hoàn thành xuất sắc, các giám khảo đều đánh giá cao. Rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, Tô Thố ở kí túc xá ngủ một giấc đã đời suốt hai ngày.

Sau khi tỉnh ngủ, cô mới bắt đầu suy nghĩ hướng đi của mình, đã học cái này thì ngoài sở nghiên cứu và trường đại học thì chẳng còn chỗ nào mà đi, cô ngủ đến nỗi nhức đầu, nhưng ý nghĩ lại không rối loạn. Cô nhớ đến lời khuyên của Trương Sở. Chuyên gia và thiết bị ở sở nghiên cứu vật lý quốc gia so với sở nghiên cứu vật lý nguyên tử quả thực tốt hơn nhiều. Chuyên ngành của cô, chỉ đơn thuần liên quan đến những lí luận, hầu như không đề cập tới nội dung bảo mật, ở đây lại có thể dễ dàng thu thập được những thông tin của các nhà khoa học đi trước..... Từng câu từng chữ mà thầy nói đều có lí. Tô Thố cuối cùng quyết định ở lại sở nghiên cứu vật lý quốc gia.

Sau khi công việc ổn định, cô bắt đầu liên lạc với bạn bè hồi học đại học. Lớp học trước đây có hai mươi người, đa số đều phân tán ở các địa phương trong nước, số người còn ở trong thành phố này, chưa tới mười người, hơn nữa hầu như là con trai. Dương Tuyết và Lư Lâm Lâm, sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh thì tới một thành phố lớn ở phía nam, có muốn gặp mặt cũng không thể gặp được, chỉ có Đặng Ca là người của thành phố này, số điện thoại cũng không thay đổi, thoáng cái là tìm được.

Vừa gặp mặt ở cổng nhà hàng đã hẹn, sự phẫn nộ trong lòng Đặng Ca dâng trào, liền mắng cô: “Cậu trở về lâu vậy mà không liên lạc với mình, không uống được rượu hỉ của mình rồi.”

Tô Thố đành không ngừng lấy lòng, Đặng Ca vừa mới kết hôn hai tháng trước, chồng cô cũng là người thành phố này, điều kiện gia đình khá giả, bản thân lại là kĩ sư, tính tình ôn hòa, luôn thương yêu, chiều chuộng cô ấy. Chẳng hạn, Tô Thố và Đặng Ca hai người bọn vừa mới ngồi trong nhà hàng, anh ta liền tay chạy tới.

Đặng Ca cười: “Đến thanh toán tiền.”

Tô Thố liên tục xua tay, kéo quyển thực đơn qua: “Rượu hỉ của hai người mình đã không uống được, dĩ nhiên mình phải mời, để chịu tội chứ.”

Đặng Ca thò tay ôm cô một cái: “Đâu cần cậu mời, tội mình mời cậu. Cậu không biết đâu, đồ ăn ở đây cực kì đắt, lương của cậu chỉ đủ ăn ba bữa thôi.”

Quan sát một vòng cách trang trí, bày biện vô cùng tinh tế, trang nhã của nhà hàng. Tô Thố chuẩn bị tâm lí, mới mở thực đơn ra. Giá cả trên đó khiến cho cô trợn tròn mắt, toàn thân lạnh toát: “Mình mới chỉ có bốn năm năm không trở lại, sao lại lạm phát đến thế này.”

Đặng Ca trừng mắt liếc cô: “ Cho nên bảo cậu đừng giành trả tiền với tội mình nữa. Bạn bè nhiều năm, mà cậu xem mình cứ như người ngoài.”

Chồng của cô ấy, ở bên cạnh mỉm cười: “Tình cảm của hai người thật là tốt.”

Khi nói chuyện, rất tình cờ nhắc đến Dương Tuyết và Lư Lâm Lâm. Đặng Ca quan sát cô từ trên xuống dưới: “Tô Thố, có phải là cậu vẫn chưa có bạn trai không?”

Tô Thố cười cười.

Học cùng bốn năm, những cử chỉ, tình tiết nhỏ của của đối phương đã tương đối quen thuộc rồi. Đặng Ca biết cô biểu lộ nét mặt này chính là thừa nhận, thế là thở dài. Chồng của cô lộ ra vẻ mặt bán tín bán nghi, ngạc nhiên hỏi : “Cô vẫn chưa có người yêu sao?”

Đặng Ca gật đầu, rồi lại lắc đầu : “Anh không thể tưởng tượng được đâu, cô gái xinh đẹp thông minh này, năm đó gây chấn động cả trường, nói một câu không biết bao nhiêu người xếp hàng theo sau cô ấy, nhưng không thể ngờ trong đám tội em, cô ấy lại là người kiếm bạn trai muộn nhất.”

Tô Thố gượng cười: “Cậu ít nói vài câu hại người đó được không, cậu bây giờ đang nằm trong bình mật ong rồi, không muốn nhìn thấy người khác cô đơn à?”

Khi thức ăn được mang lên, thì chủ đề nói chuyện cũng đổi, bắt đầu chuyển hướng sang kinh tế dân sinh. Tô Thố biết cặp vợ chồng trẻ mua một căn hộ ở ngoài, đang bàn bạc mua xe, sống ngày tháng vô cùng thoải mái, đương nhiên cũng không thể thiếu được khoản tiền mời khách. Sau đó, Đặng Ca cùng với chồng cô ấy tranh luận, so sánh về các loại xe. Đối với những loại giá cả thị trường này, Tô Thố không hề hiểu biết dù chỉ một chút chỉ là nghe bọn họ nói, thường dùng giọng điệu khuyến khích đề cập đến vài vấn đề, còn Đặng Ca thì mặt tươi như hoa, nói thao thao bất tuyệt đủ thứ trên đời, bữa ăn hôm đó cực kì vui vẻ.

Lúc rời khỏi nhà hàng, cặp vợ chồng trẻ ấy vẫn còn hang hái thảo luận về loại xe nào tốt. Đặng Ca chăm chú ngắm một chiếc xe đậu trước nhà hàng, đôi mắt chợt lóe sáng, lôi kéo Tô Thố, giục cô nhìn: “ Chính là nó, quả thực là chiếc xe mà mình nằm mơ cũng đều muốn mua, đáng tiếc là nó lại đắt quá.”

Tô Thố từ trước tới giờ không quan tâm đến loại xe hiệu xe, nhưng kí hiệu trước chiếc xe đó, cô nhìn rất quen, xe của Trần Tử Gia cũng mang nhãn hiệu này, loại xe cũng giống tương tự, nhưng chiếc xe trước mắt là màu trắng bạc, xe của Trần Tử Gia là màu đen.

“Xe có thể chạy tốt chính là xe tốt.” Tô Thố vỗ vỗ cô.

“Cậu thật là nghĩ thoáng, cậu đúng là chuyên gia đơn giản hóa những vấn đề phức tạp, thảo nào học vật lý.”

Vốn định phát ra một câu : “Đó là điều đương nhiên.”

Điện thoại Tô Thố bỗng nhiên vang lên. Khuôn mặt cô tươi cười tỏ vẻ xin lỗi Đặng Ca, đi tới một chỗ nghe điện thoại. Đầu dây bên kia vài nói vài tiếng, sắc mặt cô lập tức biến đổi.

37. Chương 37

Thời điểm tan ca, trên đường kẹt xe rất dữ dội, khi Tô Thố chạy tới bệnh viện nhân dân thành phố, trời đã tốiมืด, cô liền tiếp hỏi đường, rốt cuộc tới một phòng bệnh ở khoa nhi, cuối lầu ba tìm Thái Ngọc. Ba chiếc giường trong phòng bệnh đều có trẻ con nằm, bên cạnh đều có ít nhất ba người lớn vây quanh, chiếc giường bệnh trong góc so với những giường khác thì có vẻ cô đơn, tịch liêu, Tề Tiểu Phi đang ngủ mê mệt trên giường, bị ngăn cản bởi một tấm cách li khiến cho người ta không thể nhìn thẳng, khuôn mặt Thái Ngọc tái mét đang ngồi trông một bên, nhìn thấy Tô Thố đến, cô thoáng cười.

Hai người đi tới hành lang, Tô Thố kiểm chế nỗi lo lắng trong đáy lòng, hỏi cô : “Bọn cậu đến được mấy ngày rồi?”

Trong hành lang của bệnh viện người qua người lại rất nhiều, nhưng ai ai cũng cố gắng không chế âm thanh xuống mức nhỏ nhất, không khí cực kì căng thẳng. Viên mắt Thái Ngọc đỏ đỏ, nhìn qua là biết cô vừa mới khóc. Sau một hồi, cô mới chậm rãi mở miệng: “Ngày hôm kia bọn mình ngồi xe lửa tới. Khoảng chừng nửa tháng bắt đầu có dấu hiệu không bình thường, sốt cao không dứt rồi hôn mê, bác sĩ ở bệnh viện tỉnh cũng không khám ra bệnh gì, liền kiến nghị mình đưa em ấy tới đây, nói bệnh viện ở thủ đô sẽ tốt hơn, định là khám ra bệnh sẽ trở về, nhưng vừa kiểm tra mới biết bệnh tình của Tiểu Phi vượt mức bọn mình tưởng tượng. Nói là không phải bệnh bình thường, bệnh kawasaki..... mình thực sự không còn cách nào khác mới tìm đến cậu.”

“Tại sao lại không gọi điện inh sớm hơn chứ.” Tô Thố thở dài chán nản : “Mình cũng có thể tìm kiếm biện pháp.”

Thái Ngọc tỏ vẻ bi thương nói: “Bao nhiêu năm nay, cậu vì trường tiểu học Tề Gia Truân đã làm quá nhiều việc, mình quả thực không nhẫn tâm gây thêm phiền phức cho cậu nữa.”

“Phiền phức? Tại sao lại phiền phức chứ? Trường học bên đó đã thu xếp ổn thỏa chưa? Thím Tề không cùng đến sao?”

“Thím Tề đến chứ còn không biết, làm sao dẫn em ấy đi khám bệnh được? Thím ấy đập nôi bán sắt, chạy khám nơi mượn tiền để inh đưa Tiểu Phi đi khám, đặt tất cả hi vọng lên mình, nhưng mà mình lại không biết phải làm sao,” Thái Ngọc nói: “trường học bên đó có giáo viên dạy thay, rất sung sướng.”

“Bác sĩ chính cho Tiểu Phi là ai?” Tô Thố trầm tư hỏi.

“Bác sĩ Lí, Lí Văn Vi.” Đôi mắt Thái Ngọc sáng lên, cô ngẩng đầu “cô ấy rất tốt, đối với Tiểu Phi cũng vô cùng tốt. Sau khi biết được hoàn cảnh của tụi mình, đã giúp tụi mình rất nhiều, nếu không bây giờ tụi mình ngay cả chỗ nằm ở bệnh viện cũng không có, cô ấy còn nghĩ cách để bệnh viện giảm bớt chi phí, mình không biết phải cảm tạ cô ấy thế nào nữa, a, tới rồi, chính là cô ấy.”

Theo ánh mắt mà Thái Ngọc nhìn qua đó, có một vị nữ bác sĩ xinh đẹp, trẻ tuổi, cầm theo một xấp bệnh lí đi tới, Tô Thố phỏng đoán tuổi tác của cô và cô ấy không chênh lệch bao nhiêu. Cô ấy đi không nhanh, vừa đi vừa lật xem một tờ bệnh lí, lông mày cau lại, bác sĩ, y tá đi tới đều chào hỏi cô. Sau khi lại gần, cô nâng mắt cười với Thái Ngọc, sau đó chuyển ánh mắt về phía Tô Thố, có chút kinh ngạc.

Trong nháy mắt khiến cho người ta nhận thấy như có một thứ cảm giác lạ lùng. Tô Thố cúi người, lịch sự cười, sau đó nói: “Chào bác sĩ Lí, tôi họ Tô, cũng là cô giáo của Tề Tiểu Phi.”

Lí Văn Vi bất ngờ thốt lên một tiếng: “Hả.” Rồi mỉm cười: “Tại sao đều là cô giáo của Tiểu Phi vậy.”

“Có thể cùng nhau nói chuyện một chút được không?” Tô Thố hỏi.

“Đương nhiên.” Lí Văn Vi gật gật đầu.

Sau khi ra hiệu cho Thái Ngọc, hai người đi tới phía cuối hành lang. Chiều cao của hai người họ tương đương nhau, đều có thể nhìn thẳng vào mắt đối phương. Tô Thố im lặng nghe Lí Văn Vi nói một loạt thuật ngữ y học mà cô tuyệt đối không thể hiểu nổi, chỉ có thể khẳng định lại là bệnh tình rất nghiêm trọng.

Tô Thố hỏi cô ấy: “Còn những trường hợp tương tự trước đây, tỉ lệ chữa khỏi cao không?”

“Những trường hợp trước đây cơ bản có thể chữa khỏi, nhưng trường hợp của Tiểu Phi có một chút không giống. Việc chuẩn đoán sai đã làm chậm trễ một khoảng thời gian, bệnh tình của đứa trẻ có chút nguy kịch, trường hợp xấu nhất là, sau khi chữa khỏi còn có thể sẽ xuất hiện di chứng về tim mạch.”

“Đại khái là cần mất bao nhiêu tiền?”

Lí Văn Vi ngừng một lát, sốt sắng nói: “Hai ngày hôm nay, tôi cũng đang nghĩ về việc này. Tôi sẽ nỗ lực nói chuyện cùng với bệnh viện của tôi, có thể giảm bớt được một chút chi phí, nhưng chắc chắn vẫn còn không ít. Nếu thực sự gặp khó khăn, có thể xin viện trợ của xã hội. Tôi có bạn làm ở đài truyền hình và tòa soạn.”

Khi nghe thấy con số mà Lí Văn Vi nói ra, Tô Thố biểu cảm không nhiều, thế nhưng im lặng gật gật đầu: “Bác sĩ Lí, cảm ơn cô, cô thật tốt bụng, rắc rối về vấn đề tiền bạc cô đừng nói với Thái Ngọc, à, chính là cô giáo Thái, bất luận thế nào, về vấn đề tiền bạc, tôi sẽ gắng sức nghĩ cách.”

“Đây là trách nhiệm của bác sĩ, bản thân tôi cũng sẽ nghĩ cách.” Lí Văn Vi nhìn thấy đôi mắt sáng của Tô Thố, vô cùng xúc động: “Cô đúng là cô giáo của Tiểu Phi sao, nhìn qua không giống.”

“Tôi dạy em ấy một khoảng thời gian, gió lạnh thổi tới, Tô Thố liếc mắt nhìn ra bầu trời tối đen như mực, giải thích: “Tê Tiểu Phi là đứa trẻ thông minh nhất mà tôi từng gặp qua, sau này nhất định sẽ thành người tài, tôi sẽ không nhìn nhầm đâu, em ấy tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.”

Khi bọn họ vào phòng, Tê Tiểu Phi sau một giấc ngủ mê man thì tỉnh dậy, cậu bé tuy sốt cao, nhưng ý thức rất rõ ràng, nhìn thấy Tô Thố, khuôn mặt cậu nở nụ cười: “Cô giáo Tô, cô đừng vì em mà buồn, em sẽ khỏi thôi, cô không phải từng nói với em là chỉ cần kiên cường, chúng ta có thể chiến thắng tất cả khó khăn.”

Giọng nói của một đứa trẻ giòn tan mà khàn khàn nói ra những lời này, khiến cho người người trong phòng bệnh đều rầu rĩ, sầu não. Viên mắt của Thái Ngọc đỏ lên, Lí Văn Vi mở miệng định nói điều gì đó, nhưng một chữ cũng nói không ra, Tô Thố cười gượng gạo, vuốt lên tóc cậu bé nói: “Đúng rồi, là như vậy đó, em sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Vừa rời khỏi bệnh viện, sắc mặt bình tĩnh của Tô Thố chợt biến mất, cô đứng ở bên đường đợi xe buýt. Cô tuyệt vọng quan sát cái thành phố với đèn đuốc sáng trưng nhưng lại rất xa lạ, một lần nữa nghĩ tới bộ dạng của Tiểu Phi trong lúc mê man, cô đi tới trạm điện thoại công cộng ở bên đường, gọi điện cho Tô Trí.

Nhưng dù thế nào cô cũng không thể ngờ rằng, vào mười giờ tối lại có một cô gái giọng yếu điệu trả lời điện thoại thay Tô Trí, sau khi cô vừa nói dứt: “Tôi muốn tìm Tô Trí.” Âm thanh ở đầu dây bên kia vang lên: “Tô tổng đang làm việc, anh ấy nói không nhận điện thoại của ai.”

Tô Thố sững sốt, kìm nén cơn phẫn nộ trong lòng, tử tế lặp lại một lần nữa: “Tôi có việc gấp, cô mau bảo anh ấy nhận điện thoại đi.”

Giọng nói đó không còn yếu điệu nữa, rõ ràng là ẩn chứa cảm xúc bức bối: “Người người đều nói là có việc gấp, nói không nhận là không nhận. Cô không nghe thấy hả?”

Tô Thố phùng phùng như lửa cháy: “Cô là ai? Cầm điện thoại anh ấy để làm gì?”

Tiếng đáp trả là âm thanh cúp máy, gọi lại thì không thể gọi được, nói là điện thoại đã khóa, để lại lời nhắn trong hộp thư thoại, lặng im hồi lâu, cô bấm số gọi cho Trần Tử Gia. Đầu dây bên kia cũng vang lên giọng nói của một cô gái xa lạ, Tô Thố nắm lấy điện thoại, tay không ngừng run rẩy, dường như trong nháy mắt không thể khống chế được tinh thần, đến nỗi không cách nào đặt điện thoại vào chỗ cũ được.

Buổi tối hôm đó, giao thông không còn tắc nghẽn, ngồi xe buýt chỉ mất hơn nửa tiếng là có thể dễ dàng trở về. Gió từ khe hở của cửa xe thổi vào, xoay chuyển một vòng rồi từ một bên khác chui ra. Về tới viện nghiên cứu, Tô Thố vì đang nghĩ tới chuyện này, bước chân theo quán tính đi về lầu tiến sĩ phía tây, đi tới mới phát hiện trước đây mấy ngày mình đã chuyển tới kí túc xá cho công nhân viên chức, cô đành phải dừng chân, sau đó chuyển sang hướng khác, đành phải thuận theo đường cũ trở về.

Môi trường xung quanh kí túc xá giành cho công nhân viên chức khá tốt, cây xanh vây quanh lộ ra vẻ yên bình, thanh tịnh. Nhưng bởi vì vốn dĩ căn phòng rất cũ, đó là một loại nhà ngang phổ biến cách đây mấy chục năm, có lối đi nhỏ, chật hẹp, bây giờ người ở đây không nhiều, đa số đều là nghiên cứu viên mới không có chỗ ở mới ở nơi này, dựa vào ánh đèn trong cửa sổ, Tô Thố nhìn thấy một chiếc xe màu đen đậu dưới

tàng cây ở một nơi không xa, thân xe phản lại thứ ánh sáng yếu ớt, giống như chủ nhân của nó, bất luận nhìn ở góc độ nào cũng đều hoàn mỹ, Tô Thố nhìn chăm chăm vào chiếc xe một lúc, leo lên cầu thang, bước vào hành lang lầu ba, chú ý đến ánh sáng trong khe hở của mỗi phòng lọt ra. Trần Tử Gia đứng ở cửa đợi cô. Tô Thố vừa mở cửa vừa hỏi: “Anh đến từ lúc nào?”

“Không lâu.” Trần Tử Gia cười nhạt “gọi điện thì điện thoại em khóa.”

“Điện thoại em hết pin.” Tô Thố ra hiệu cho anh vào phòng.

Căn phòng nho nhỏ, không thể nói là gọn gàng nhưng cũng không bừa bộn, phân nửa đều là sách, nhưng chỗ còn lại thì đặt giường và bàn học.

Trần Tử Gia nhìn một lượt xung quanh căn phòng nói: “Diện tích không lớn.”

“Ừ.” Tô Thố đưa chén nước cho anh, thờ ơ nói: “một người sống cũng đủ rồi.”

Ánh mắt Trần Tử Gia lóe lên, cười rồi mở miệng: “Chuyển tới chỗ anh đi.” Nói xong liếc nhìn biểu cảm cứng đờ của Tô Thố, lại bổ sung thêm một câu: “Anh đùa thôi, không cần căng thẳng.”

Tô Thố trừng mắt liếc anh một cái: “Có chuyện gì?”

Thở dài, Trần Tử Gia nói: “Vương Thâm kết hôn, mời bọn anh tham dự hôn lễ, nói là phải đưa một phong bì thiệt bự.” Bởi vì bao nhiêu năm nay rất ít nghe đến cái tên Vương Thâm, Tô Thố nhất thời không có phản ứng gì.

“A, cô dâu họ Lí, rõ ràng không phải Lâm Tranh sư tử,” Tô Thố nghĩ ra, liền xem thiệp mời một cách tỉ mỉ.

“Không phải chị ấy.” Nói xong dường như không thể nói thêm gì khác.

Bầu không khí trầm tĩnh hẳn đi, hai người ngồi đối diện dưới ánh đèn, một lát sau Tô Thố thu ánh mắt trở về, không có cũng tìm lời để nói: “Nhà cô dâu là người thế nào?”

Trần Tử Gia mỉm cười: “Đều là bác sĩ. Bố là viện trưởng bệnh viện, mẹ là giáo sư của viện y học.”

Nhắc tới bệnh viện, Tô Thố chợt nhớ đến Tề Tiểu Phi, tâm tính lương thiện, ngay lập tức như rơi xuống kẻ nứt, trên khuôn mặt hiện ra tâm sự gì đó, một trạng thái không tốt, nhưng lại mạnh mẽ nói: “A, khá tốt.”

Tuy vẻ mặt của cô chỉ biểu lộ trong giây lát, nhưng dưới sự chiếu sáng của ánh đèn có thể nhìn thấy rõ rệt.

“Em nghỉ ngơi cho khỏe, anh về đây.” Trần Tử Gia lo lắng nhìn cô, trước khi mở cửa, bước chân của anh ngừng lại, cầm lấy chùm chìa khóa đã sớm chuẩn bị, đặt vào tay Tô Thố: “Đây là chìa khóa nhà anh, em giữ lại đi.”

Khi làm việc, ngược lại Tô Thố không hề bận như hồi học nghiên cứu sinh, thời gian dành cho bản thân rất nhiều. Cô xin nghỉ phép ở sở nghiên cứu. Cùng với Thái Ngọc phân ngày ở bệnh viện chăm sóc Tề Tiểu Phi. Lí Văn Vi cũng giúp bọn họ không ít việc, khi rảnh rỗi là cô liền đến trước giường bệnh của Tiểu Phi kiểm tra bệnh tình một cách nhẫn nại và cẩn thận, còn tặng cho cậu bé rất nhiều sách, đến khi cậu tỉnh thì có thể đọc. Tô Thố và Thái Ngọc hết sức cảm kích cô, những người khác trong phòng bệnh cũng vô cùng cảm động, khiến cho danh tiếng của cô trong bệnh viện vô cùng tốt.

Quy mô của bệnh viện rất lớn, cửa lớn của bệnh viện cách khoa nội, khu điều trị nội trú ít nhất phải mất mười phút đi bộ, Tô Thố mang đồ ăn sáng, đi bộ tới khu điều trị nội trú mà trong lòng nặng trĩu. Lúc ngẩng đầu, cô nhìn thấy Lí Văn Vi từ trong một chiếc xe con màu trắng bạc bước ra, sau đó cúi người nói với người trong xe điều gì đó, khi đứng thẳng khuôn mặt đã đủ xinh đẹp lắm rồi, giờ lại thêm nét rạng rỡ, nụ cười tràn ngập niềm hạnh phúc nữa, trông cô đúng là một tuyệt sắc giai nhân. Tô Thố cảm thấy biến số và nhãn hiệu của chiếc xe đó rất quen mắt, tức thì nhớ ra đó là chiếc xe vài hôm trước cô và Đặng Ca nhìn thấy ở bên ngoài nhà hàng. Trong khi cô đang suy tư, tò mò thì chiếc xe rẽ sang con đường khác đi.

Tô Thố định tiến lên chào hỏi, phát hiện Lí Văn Vi vẫn đứng chỗ cũ, chăm chú nhìn chiếc xe rời khỏi, nhất thời có chút lưỡng lự, không biết rốt cuộc có nên gọi cô ấy hay không.

Cho đến khi không thể nhìn thấy bóng dáng chiếc xe, Lí Văn Vi quay đầu lại, lúc này cô mới nhìn thấy Tô Thố đang đứng bên cạnh, sau khi giật mình, cô cười, cô biết mọi thứ vừa nãy đều bị Tô Thố nhìn thấy hết rồi liền chủ động giải thích: “Đó là chồng chưa cưới của tôi, anh ấy đưa tôi đi làm.”

Nhìn thấy cô nhắc đến chồng chưa cưới mà vẻ mặt sáng lên. Tô Thố mỉm cười, thuận theo tâm ý của cô mà nói: “Bác sĩ Lí, chồng chưa cưới đối với cô rất tốt, bây giờ làm gì có mấy người chịu đưa bạn gái đi làm chứ?”

Lí Văn Vi cười khiến chân mày cong lên, nỗi niềm hạnh phúc thể hiện trong ánh mắt muốn giấu cũng không giấu nổi, lời nói cũng nhiều hơn: “Không phải ngày nào cũng đưa tôi đi làm đâu, bình thường công việc của anh ấy cũng rất bận.”

“Anh ấy làm gì vậy?”

“A, anh ấy là luật sư.”

Tô Thố liền cười: “Hai người, một người là luật sư, một người là bác sĩ, đúng là duyên trời định.”

“Chiếc xe đó rất đắt giá, người lái xe là bạn trai bác sĩ Lí, tướng mạo quả thực khôi ngô, tuấn tú.”

Một vị phụ huynh khác cũng đang cảm khái: “Phải đó, bác sĩ Lí vừa xinh đẹp, lòng dạ lại tốt, cho nên mới có thể tìm được bạn trai hoàn hảo như thế.”

Thái Ngọc thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ: “Vừa nãy mình cũng nhìn thoáng qua, mình đoán, chiếc xe đó rất đắt tiền. Nếu mà mình cũng có nhiều tiền như vậy, thì Tiểu Phi cũng sớm được chữa khỏi bệnh rồi.”

Rõ ràng biết Tiểu Phi vẫn còn đang ngủ mê man, Tô Thố nghe xong câu nói này, cũng vẫn vô thức quay sang nhìn Tiểu Phi, đứa trẻ nhắm chặt đôi mắt, bởi vì thiếu máu nên khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, thân hình nhỏ nhắn quặt tròn trong chăn, rành rành là khuôn mặt của một đứa trẻ, nhưng cứ hiện ra đầy đủ thần thái của một đại nhân tài.

Tê Tiểu Phi vô cùng thông minh, ngoan ngoãn. Nằm trong bệnh viện nhưng vẫn tranh thủ thời gian đọc sách, làm bài tập, có vấn đề không hiểu lại mở miệng hỏi. Mấy đứa trẻ khác trong phòng bệnh, khi tiêm và uống thuốc đều khóc lóc ầm ĩ, người nhà tới dễ dàng mới chịu nghe lời, chỉ có cậu bé không hề sợ hãi, biết bệnh tình của mình nghiêm trọng nhưng vẫn bình tĩnh đối mặt với hàng loạt cách thức kiểm tra phức tạp cậu không cũng không rên một tiếng, thần thái ấy khiến cho tất cả mọi người đều động lòng.

Cậu bé hôn mê rất lâu, lúc đó Tô Thố lại ngồi cạnh giường viết theo trình tự từng hàng từng hàng chữ một, vừa ngồi đã mất mấy tiếng đồng hồ, hai chân tê cứng mà cô vẫn không hay biết. Đôi khi Lí Văn Vi gọi cô, trời đã tối đen, nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ tối rồi.

Hai người tới phòng làm việc của bác sĩ. Lí Văn Vi đưa cho cô một li nước nói: “Đã không còn sốt, bắt đầu có chuyển biến tốt rồi.”

Tô Thố cảm kích nói: “Cảm ơn cô, bác sĩ Lí.”

“Trước đây, tôi tuyệt đối không tin giáo viên có thể vì học sinh làm việc này.” Lí Văn Vi nhìn Tô Thố cúi người, xúc động. Bây giờ nhìn thấy cô giáo Thái và cả cô nữa, cuối cùng tôi tin rồi.”

Phòng làm việc của bác sĩ rất vắng vẻ, chỉ có bọn họ. Thời điểm đó, khoảng vào cuối tháng năm, vẫn không được coi là nóng. Cơn gió cuốn theo mùi của thuốc sát trùng và lảng máng tiếng khóc từ phía xa vào trong hành lang, dường như đang tỏ rõ cái gì đó.

“Tôi không thể so được với cô giáo Thái, cô ấy mới đúng là con người chân thành, vô tư,” Tô Thố lại đổi chủ đề “Bác sĩ Lí, mấy tối nay đều nhìn thấy cô ở trong bệnh viện.”

“Đó là ca đêm tôi phải trực, ngày một chị tôi kết hôn, thì phải đổi ca với đồng nghiệp.” Nói rồi cô lấy khung ảnh trên bàn đưa cho Tô Thố coi: “Đây là chị của tôi, lớn hơn tôi một tuổi, hồi nhỏ, chúng tôi nói với nhau là muốn kết hôn cùng một lúc.”

“Tại sao lại không kết hôn cùng lúc vậy?”

Tô Thố quan sát một lúc, rồi đặt khung ảnh xuống bàn Lí Văn Vi, lại nhìn thấy một tấm ảnh khác đặt trên bàn khiến cô ngẩn người. Trong tấm ảnh, bác sĩ Lí tựa đầu vào vai của chồng chưa cưới, hai người mặc đồ đôi, được ánh mặt trời hoàn toàn bao phủ, cười đùa hớn hở, thật là vui vẻ, sống động như ở ngay trước mắt.

“Anh ấy là chồng chưa cưới của tôi.” Ánh mắt của Lí Văn Vi nhìn Tô Thố rồi dừng lại trên bức ảnh, ánh mắt ấy có chút buồn bã, nhưng liền sáng lên rất nhanh, giải thích: “Anh ấy nói đã đính hôn rồi, không cần phải gấp gáp, để sau rồi tính.”

“Anh ấy rất khôi ngô, bác sĩ Lí cũng đẹp muôn vàn, hai người thật xứng đôi.” Tô Thố mỉm cười hài lòng. Giọng nói của cô tuy không cao, nhưng trong đôi mắt và ngữ khí lại toát lên sự chân thành khiến trong lòng Lí Văn Vi tràn ngập niềm vui mừng, đôi mắt của người ấy nói rằng, không được lo sợ.

Thế là cô nhìn Tô Thố, nụ cười trên khóe miệng rộng hơn một chút: “Cô giáo Tô thật biết nói chuyện, cô mới thực sự là người xinh đẹp, tôi cùng lắm cũng chỉ là mi thanh mục tú mà thôi.”

Tô Thố uể oải, liên tục lắc đầu.

Ngày chủ nhật đó, cô một mình tham dự hôn lễ của Vương Thắm. Vài năm nay cô đã tham dự lễ cưới rất nhiều, nhưng có thể khẳng định đám cưới này là lớn và xa hoa nhất, khách mời đông đúc nhưng Tô Thố đều không quen biết họ, chỉ biết đó là những nhân vật nổi tiếng của các giới, quần áo của họ lộng lẫy, khiến cho Tô Thố nhớ tới một bữa tiệc kỉ niệm ba mươi năm ngày cưới mà cô từng tham dự. Cô cảm thấy đau đầu ghê gớm, liền đưa tiền mừng rồi vội vàng rời khỏi, sau khi đi tới nhà hàng, bên tai cô thoáng như có tiếng đàn sáo, cảm thấy nghi hoặc, cô quay đầu lại nhìn lướt qua bãi đỗ xe đang đậu chỉ chút, hàng loạt chiếc xe con cao cấp, rồi thấy có người lái xe chạy tới. Một chiếc xe ở phía đối diện bên kia đường mà lúc mà lúc đến cô đã thấy, cửa sổ xe đóng kín mít, không nhúc nhích tí nào, cô không khỏi có chút khó hiểu, không khỏi tập trung quan sát, liền cố gắng liếc mắt nhìn khi cánh cửa hạ xuống. Tô Thố kinh ngạc khi thấy Lâm Tranh ngồi trước vô lăng, tay nắm chặt lấy vô lăng.

Không cần quay đầu cô cũng biết cô ấy đang nhìn về nơi tổ chức hôn lễ. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, Tô Thố lặng lẽ, gật gật đầu chào cô ấy. Sắc mặt Lâm Tranh không chút thay đổi, mở cửa xe, Tô Thố lưỡng lự trong giây lát rồi ngồi vào xe.

“Cô dâu đẹp không?” Lâm Tranh không chút chần chừ hỏi cô.

“Không biết nữa, em chưa nhìn thấy.” Tô Thố dừng một lúc rồi trả lời: “Sư tử, em luôn cho rằng anh chị sẽ kết hôn.”

“Ba của anh ấy phản đối.” Giọng nói của Lâm Tranh cực kì cứng ngắc, giống như là cái ngữ khí kể chuyện: “hôm nay thời tiết rất tốt.” không hề có chút cảm xúc.

“Tại sao vậy?”

“Nhà chị xảy ra một chuyện lớn.” Sau khi nói dứt câu nói này, cô im lặng một hồi lâu, sau đó ngoảnh đầu nhìn Tô Thố: “Trần Tử Gia không nói với em sao?”

Thật không ngờ cô ấy lại nhắc đến mình, thế là Tô Thố nhìn cô ta với ánh mắt nghi hoặc.

“Xem ra em đúng là không biết thật.” Lâm Tranh cười nhạt.

“Em cho rằng ba của Trần Tử Gia chấp nhận cho cậu ta và em ở cùng nhau sao? Tô Thố, với sự thông minh của em, nhất định phải cân nhắc kĩ lưỡng. Nhưng mà cậu ấy vẫn đang nghĩ cách để thuyết phục ba mình tiếp nhận em. Còn Vương Thắm sẽ không vì chị mà làm việc này. Ba mẹ anh ta bắt anh ta lấy con gái của viện trưởng, anh ta liền chia tay với chị, bây giờ đang ở bên trong, cùng người khác kết hôn.

Tô Thố không nói không rằng, trong đầu cô như mang theo một luồng điện loang lổ nhiều màu, cảm giác rối bời, không chút rõ ràng. Lâm Tranh gục đầu xuống vô lăng khóc lớn, âm thanh ấy giống như đang tra tấn người khác vậy.

Sau khi xoay người, Tô Thố quay trở lại bữa tiệc. Trần Tử Gia cũng vừa mới tới, đang bị một đồng người vây xung quanh, nói nói cười cười như thường lệ, vừa nhìn thấy Tô Thố lông mày cau lại, nói vài câu đơn giản với những người xung quanh rồi đi tới: “Gửi tin nhắn nói là tự mình đến trước, anh gọi điện thì không nghe máy, em thật là_____”

“Được rồi.” Tô Thố dịu dàng cười, ngắt lời anh, kéo lấy cánh tay anh : “Không phải em đến rồi sao.”

Bởi vì chưa bao giờ nhìn thấy cô niềm nở như vậy, Trần Tử Gia sửng sốt, cúi đầu cẩn thận tỉ mỉ quan sát cô. Tô Thố không thèm để ý ánh mắt của anh, nheo mắt lại, tiếp tục mỉm cười. Cô cố gắng che giấu mọi cảm xúc, chỉ để lộ ra đôi mắt long lanh, chất chứa ánh sáng linh động, rực rỡ như đang nóng lòng mong chờ. Trần Tử Gia cảm thấy cơ thể dường như mất kiểm soát, tiến tới gần, nhẹ nhàng hôn lên thái dương cô, cầm lấy tay cô, khoát vào tay anh, rồi tiến tới chỗ những vị khách khác.

“Tô Trí tại sao không tới ? Lẽ nào bạn hơn cả anh?” Tô Thố hỏi anh.

“Cậu ấy nhờ anh mang đến một món quà, lẽ nào hai người không liên lạc sao?”

Nhớ tới cuộc điện thoại tối hôm đó, Tô Thố nhú mày định nói điều gì đó, nhưng lại liếc thấy có người đang đi tới bắt chuyện cùng Trần Tử Gia, vẻ mặt lập tức trang nghiêm trở lại, sau khi đợi Trần Tử Gia giới thiệu, hơi cúi người đáp lễ. Nếu như bắt đầu cuộc nói chuyện, cô tập trung tinh thần lắng nghe, đôi mắt chớp chớp. Lúc cần thiết thì cung cách tiếp chuyện vô cùng hoàn mỹ, cử chỉ lời nói không thể chê trách nổi, những người nhìn thấy đều cảm khái, khen ngợi: “Hai vị thật là xứng đôi quá.”

Sau khi không gian tĩnh lặng được một chút, Trần Tử Gia không chỉ cảm động mà còn hết sức kinh ngạc, hơn nữa còn không biết nói gì nữa. Anh thò tay vân vê tóc cô nói: “A Thố, thật là làm khó em quá, anh biết em không hẳn thích việc xã giao.”

Tô Thố hé miệng: “Cũng tốt mà, hồi rất nhỏ, em đã được học cách làm sao có thể cùng người khác sống chung, những việc này đối với em cũng không là gì.”

Trần Tử Gia hất mày, tỏ ra cực kì dịu dàng : “Tại sao?”

Tô Thố nhìn vào mắt anh, như đang nói về chuyện của người khác, chứ không phải của mình, nụ cười không mang một chút gì giống đang hoài niệm về chuyện ngày xưa: “Anh cũng biết, họ hàng nhà em rất đông. Bố em có năm anh em trai, mẹ em cũng có rất nhiều anh chị em, còn có cô dì chú bác họ xa, sau khi bố mẹ em qua đời, đại gia đình đều rất lo lắng cho em. Em cau mày, hay là khóc một tiếng là họ lại sợ em trở nên dờ dẩn, tất cả mọi người đều không biết phải làm sao. Em không thể để họ suốt ngày lo nghĩ, em liền học cách làm sao để họ yên tâm, học cái đó rất dễ, so với học chơi cờ vậy dễ hơn nhiều.”

Trần Tử Gia chăm chú nhìn cô: “Hôm nay em ở bên cạnh, cùng anh xã giao với mọi người, có phải đang miễn cưỡng bản thân, để cho anh yên tâm.”

Tô Thố sửng sốt, lúc chưa kịp nói gì thì nghe thấy phía sau có người gọi: “Cô giáo Tô, giọng nói rất quen thuộc.”

Tô Thố ngạc nhiên quay đầu lại, cuối cùng nhìn thấy Lí Văn Vi với khuôn mặt tràn ngập nụ cười, kéo theo chồng sắp cưới của cô đi về phía bọn họ. Tô Thố sửng sốt, còn Trần Tử Gia thì mỉm cười, dẫn cô đi tới chỗ họ, không để lộ ra chút biểu cảm ngạc nhiên: “Nhất Hạo, bác sĩ Lí, cô dâu chú rể khi nào mới ra mắt mọi người đây?”

38. Chương 38

Lí Văn Vi mặc bộ váy dài màu xanh da trời, thân hình từ trên xuống dưới duyên dáng, uyển chuyển đến mê người, cô lấy làm lạ nhìn Trần Tử Gia, lại nhìn Tô Thố nói: “Anh Trần, hóa ra Tô Thố là bạn gái của anh, tôi thật không ngờ tới.”

Đây thật là hoàn cảnh trở trêu, nào bộ trong phút chốc dờ dẩn, nhưng thói quen đã có nhiều năm nay, nên sau khi nở một nụ cười cô liền giành nói trước Trần Tử Gia: “Bác sĩ Lí, sao cũng ở đây?”

“Đây là hôn lễ của chị tôi.”

Tô Thố lúc này mới nhớ tới họ của cô dâu trên thiệp mời là họ Lí, bưng tỉnh hiểu ra, vừa cười vừa than thở nói: “Thật trùng hợp.” Lí Văn Vi quay đầu nhìn người bên cạnh, tươi cười giới thiệu: “Nhất Hạo đây chính là người mà em nói với anh, cô giáo Tô, từ trước đến nay chưa từng thấy giáo viên nào đối với học sinh tận tình và có trách nhiệm như vậy.”

Hứa Nhất Hạo đi tới không hề mở lời, nhoẻn miệng cười, nhưng trong ánh mắt lại không hề cười, anh chỉ nhìn Tô Thố, chuyển li rượu từ tay trái sang tay phải, rồi bóp chặt chiếc li, sau một hồi lâu, mới nói một câu nhạt nhẽo: “Hóa ra là em.”

Trong thanh âm nhạt nhẽo ấy rất cuộc vắn toát ra một chút cảm xúc, tuy nhạt và vô vị nhưng cũng đủ để Lí Văn Vi phát giác ra giữa hai người có gì đó không bình thường, cô nhìn Hứa Nhất Hạo, anh tuy biểu hiện bình tĩnh, nhưng trong mắt lại chất chứa một thứ cảm xúc khác, mà từ trước tới giờ cô chưa từng thấy qua. Lấy làm lạ, cô nhũn mày, khuôn mặt hiện lên vẻ bất an, hoài nghi, cho nên càng nắm chặt anh hơn.

“Sao vậy, hai người quen nhau à?” Lí Văn Vi nói miễn cưỡng.

“Bọn họ là bạn cùng trường cho nên cũng quen biết.” Trần Tử Gia bổ sung một câu. Nụ cười và nét mặt của anh không hề có chút khúc mắc khiến cho Lí Văn Vi cũng thấy nhẹ nhõm, ngẫm hồi hận, tự trách bản thân đa nghi, sau đó vì để xác nhận, cô nghiêng đầu quan sát Hứa Nhất Hạo, mong nhận được kết luận khiến cô yên tâm.

Lúc này, đám đông reo hò, cô dâu, chú rể xuất hiện. Hai người vẻ mặt tươi cười, cô dâu ôm lấy Vương Thẩm, xinh đẹp giống như thiên sứ.

Tiếng reo hò lắng lại một chút, tiếng chuông điện thoại reo lên. Thái Ngọc ở đầu dãy bên kia vừa khóc vừa nói bệnh tình của Tề Tiểu Phi đột nhiên xấu đi, bây giờ đang đưa đến phòng cấp cứu rồi, thần kinh Tô Thố căng như dây chao, kéo tay người bên cạnh: “Mau đưa em về đi.”

Trần Tử Gia chẳng nói một lời, nắm lấy tay cô đi về phía bãi đỗ xe. Khi lấy xe Tô Thố nhìn thấy Lí Văn Vi và Hứa Nhất Hạo cũng vội vàng vàng chạy tới, lùi một chiếc xe khác ra khỏi bãi đỗ xe, bọn họ tới sớm, chỗ đậu xe rất thuận tiện, so với Tô Thố và Trần Tử Gia thì họ nhanh hơn một bước.

Nhìn chiếc xe trước mắt, Trần Tử Gia mỉm cười: “Thì ra anh và Hứa Nhất Hạo ngay cả cách chọn xe cũng gần giống nhau.”

Cũng chỉ có câu nói này, sau khi nói hết, anh liền chuyển tâm lái xe, Tô thố nhũn mày căng thẳng. Mãi cho đến khi lại nhận được điện thoại của Thái Ngọc báo cậu bé đã bình an mới yên tâm một chút. Cuối cùng cũng bình tĩnh, lần lần quan sát cách bài trí trong xe. Tính ra đây vẫn là lần đầu tiên cô ngồi xe của Trần Tử Gia. Có chút mùi hương thơm ngát thoang thoảng trên người anh. Trong xe sắp xếp tương đối gọn gàng, ngăn nắp, trên ghế sau đặt một vài quyển sách tiếng anh về phương diện kinh tế.

Khi tới bệnh viện thì thấy Thái Ngọc toàn thân phờ phạc đứng ngoài phòng giám sát trọng bệnh chờ đợi. Sắc mặt Lí Văn Vi căng thẳng, đang cùng với mấy vị bác sĩ khác nhỏ tiếng trao đổi, nói chuyện. Một hồi lâu, cô đi tới, sau khi nói ra một loạt thuật ngữ y học, lại tổng kết: “Không có gì quá đáng ngại, là do mẫn cảm với thuốc gây nên, sau này đừng dùng loại thuốc đó là được rồi.”

Lời nói đó khiến cho Tô Thố thở phào nhẹ nhõm, xuyên qua lớp cửa kính thủy tinh nhìn vào phòng giám sát trọng bệnh. Sắc mặt Tiểu Phi tái nhợt như tờ giấy sau khi đã bị tẩy trắng, đôi mắt nhắm nghiền, ngũ quan trên mặt như dồn lại một chỗ. Dưới ánh đèn, từ dáng vẻ ấy có thể biết cậu bé đã chịu bao nhiêu là khổ cực. Duy nhất khiến cho người ta có thể tin tưởng rằng tình hình sức khỏe cậu bé vẫn còn tốt đó là những con số ổn định trên các thiết bị, máy móc trong phòng giám sát.

Tô Thố cảm kích nắm lấy tay Lí Văn Vi: “Bác sĩ Lí, chân thành cảm ơn cô đã tới bệnh viện một chuyến. Bây giờ Tiểu Phi không có chuyện gì rồi, hai người trở về trước đi, vẫn còn kịp dùng bữa.”

Lí Văn Vi dùng ánh mắt dò hỏi ý kiến nhìn sang phía Hứa Nhất Hạo, Hứa Nhất Hạo nói một câu ngắn gọn: “Không cần gấp, đợi một chút, xác nhận là đứa trẻ không có chuyện gì rồi tính tiếp.”

“Hay là đi ăn trưa vậy, tôi biết gần đây có một nhà hàng cũng được.” Thế là Lí Văn Vi đưa ra ý kiến.

“Em và Thái Ngọc không đi được, phải ở đây trông coi mới yên tâm một chút.” Tô Thố khoát khoát tay, liền ngồi xuống chiếc ghế dài trong bệnh viện, nói: “Tử Gia, anh đi đi, nhớ mang một chút đồ ăn về cho em và Thái Ngọc.”

Cô gọi nghe rất thân mật, ánh mắt của Trần Tử Gia vô cùng ấm áp, cúi người nắm lấy tay cô, lại gật đầu cười với Thái Ngọc, thận trọng hỏi cô thích ăn gì, không thích ăn gì, Thái Ngọc thở dài nói vài câu: “Ăn gì cũng được.” Lí Văn Vi còn đang định khuyên bọn họ cùng đi, nhưng vừa quay đầu nhìn thấy ánh mắt của Hứa Nhất Hạo nhìn xẹt qua Tô Thố có chút biến đổi, nên cũng không nói thêm câu gì nữa.

Nhìn thấy bọn họ đi vào thang máy, Thái Ngọc mới lấy lại một chút tinh thần nói: “Hôm qua mình hỏi bác sĩ, phí điều trị khoảng chừng hơn mười vạn.”

Tô Thố cố tình trêu ghẹo: “Mình đâu có gả cho cậu, cậu lo lắng chuẩn bị đồ cưới để làm gì?”

Câu nói này khiến cho Thái Ngọc bật cười.

Buổi tối hôm đó, Tề Tiểu Gia tỉnh lại, bởi vì vừa mới trị liệu qua nên nhiệt độ cơ thể cũng không tăng cao, dường như đã có dấu hiệu chuyển biến theo hướng tốt, da dẻ ở chân tay bị bóc thành mảng lớn, muốn rụng tới cũng không rụng vào được, nhìn qua mà thấy đau lòng. Khả năng ghi nhớ của trẻ con khiến người ta phải kinh ngạc, vừa nhìn thấy Trần Tử Gia đứng ở đầu giường, cậu bé lập tức gọi: “Chú Trần, sao chú cũng ở đây?”

Trần Tử Gia tươi cười: “Nếu mà cô giáo Tô của các cháu sớm nói cho chú biết cháu bị bệnh thì chú đã sớm tới thăm cháu rồi.”

Tô Thố liếc anh một cái, Trần Tử Gia dường như không để ý đến ánh mắt của cô, tiếp tục cùng Tề Tiểu Phi nói chuyện, nội dung cũng không có gì nhiều. Như là nếu cháu khỏi bệnh rồi, chú sẽ dẫn cháu đi đâu đó chơi.....Đứa trẻ nghe xong vô cùng phấn khởi, nhưng do bệnh nặng nên tinh thần vẫn không tốt lắm, cậu bé liền ngủ thiếp đi, nhưng khoe miệng vẫn còn nở một nụ cười nhợt nhạt. Hai đứa trẻ khác trong phòng bệnh cũng đều đã ngủ, người đi trong hành lang ít dần, Thái Ngọc kiên quyết muốn hai người trở về, để một mình cô ở lại bệnh viện, Tô Thố cương không lại nên cô đành rời khỏi.

Hai người không đợi thang máy, thuận theo thang bộ đi từng bậc từng bậc xuống dưới. Đôi giày cọ sát bậc thêm gây nên tiếng bước chân lúc cao lúc thấp, giống như tiếng bị đập vỡ của bóng đèn. Tô Thố biết Trần Tử Gia đi bên cạnh cô không nhanh không chậm, chỉ là không nói được một lời. Trong lòng cô có cân nhắc, anh cũng đang suy nghĩ, việc này luôn cần phải nói rõ ràng, nhưng nói thế nào, do ai nói mới là vấn đề.

Quả nhiên vừa xuống tới lầu một, cuối cùng Trần Tử Gia hỏi: “Phí chữa trị bệnh, em lấy ở đâu?” Giọng nói rất bình tĩnh, dường như sớm đã biết được câu trả lời rồi.

Tô Thố lặng lẽ, làm ra vẻ dễ dàng, nói: “Em vay bạn bè, đồng nghiệp.”

“Em thà vay tiền của bạn bè, đồng nghiệp còn hơn tìm đến sự giúp đỡ của anh?” Trần Tử Gia thở mạnh như đang cố gắng kiềm chế gì đó, cho dù là miễn cưỡng cười cũng đành chịu: “Tô Thố, em không thể cái gì cũng giấu diếm anh được.”

Tô Thố hạ tầm mắt xuống, nói: “Sẽ không đâu, lần sau sẽ không có nữa đâu.”

Dưới ánh sáng của đèn đường, hàng lông mi vừa nhỏ vừa dài của Tô Thố khe khẽ lay động, Trần Tử Gia hít sâu một hơi, ôm lấy cô, nhẹ nhàng cẩn thận hôn lên thái dương và phần tóc mai mềm mại của cô, thì thầm bên tai cô: “Anh chỉ là muốn giúp em nghỉ cách thôi. Dường như kiếp trước anh nợ em thứ gì đó.”

“Không nói với anh là bởi vì em sợ hãi.”

Tô Thố ngả đầu xuống bả vai anh, thấp giọng nói.

Trần Tử Gia tập trung hỏi: “Sợ hãi điều gì?”

Tô Thố chăm chú nhìn anh, đặt tay lên má anh, mỉm cười không trả lời, lòng bàn tay của cô lạnh ngắt. Trần Tử Gia cầm lấy tay cô, đặt bên môi mình, nhẹ nhàng hôn một chút, rồi nâng cằm cô lên nhìn vào đôi mắt cô, dịu dàng hôn vào môi cô, môi lưỡi quấn quýt vào nhau khiến cho hơi thở của hai người không ổn định, lại thêm ôm quá siết chặt nữa, nhưng không ai muốn buông ra cả.

Lúc này có tiếng cười ở gần đó vọng lại. Lý Văn Vi khoanh tay, đứng ở cửa ra vào khu điều trị nội trú, mỉm cười với bọn họ.

Khuôn mặt Tô Thố đỏ bừng, vội vã quay đầu, lúc xoay lại thì sắc mặt đã biến đổi như lúc ban đầu, thậm chí còn mang theo một chút vẻ tươi cười. Trần Tử Gia thì tỏ ra không để ý đến việc đó, nho nhã lễ độ, gật đầu chào hỏi.

“Tôi quay lại bệnh viện lấy chút đồ.” Lý Văn Vi hé miệng cười, rồi đi về phía chiếc xe đang đậu dưới ánh sáng chói lóa của đèn đường, sau khi đi được vài bước quay đầu căn dặn: “Lúc kết hôn, đừng quên gửi thiệp mời cho tôi nha.”

“Sẽ không quên đâu. Hai người cũng đừng quên đó.” Trần Tử Gia giương tay, cười, nhìn về phía người trong chiếc xe, ánh sáng phản chiếu quá chói lóa nhưng vẫn nhìn thấy bóng dáng của người trên xe.

Ở bệnh viện cả hai tuần, cuối cùng Tề Tiểu Phi cũng được xuất viện, quá trình hồi phục cũng khá là khả quan. Vào cuối tuần, Trần Tử Gia lái xe đưa cậu bé đến những viện bảo tàng lớn trong thành phố. Gương mặt đứa trẻ tràn đầy cảm xúc phấn khởi, sắc mặt cậu bé hồng hào, liên tục hỏi anh đây là cái gì, kia là cái gì, dường như lúc này, tất cả đau đớn, bệnh tật đều không cánh mà bay.

Nhưng trước khi lên xe lửa, vẻ mặt Tề Tiểu Phi đột nhiên nghiêm túc, hỏi Tô Thố: “Cô giáo Tô, chi phí chữa bệnh của em đều là cô trả ạ?”

Tô Thố kinh ngạc nhìn Thái Ngọc, phát hiện Thái Ngọc cũng ngạc nhiên giống cô mới biết chuyện này không phải cô ấy nói cho Tề Tiểu Phi. Từ trước tới giờ Tô Thố biết rằng những đứa bé khoảng mười một mười hai tuổi rất nhạy bén trong bất cứ hoàn cảnh nào, đặc biệt là những đứa trẻ như Tề Tiểu Phi. Đối với việc lớn như thế này, thật sự là rất có giấu diếm. Sau một thoáng suy nghĩ, cô lắc đầu, chỉ vào Trần Tử Gia: “Không phải cô, mà là chú Trần.”

“Chú Trần, cảm ơn chú, cháu sẽ trả lại cho chú.” Cậu bé nghiêm túc nói. Tuy vóc dáng của cậu nhỏ nhắn, nhưng khi nói chuyện, trong đôi mắt lại bộc lộ ra sự kiên quyết, ý chí nghị lực phi thường.

Trần Tử Gia ngồi xổm xuống, nắm lấy tay cậu bé, cùng lúc dùng ngữ khí nghiêm túc nói: “Được, chú sẽ ghi nợ, còn chưa tới mười năm nữa là cháu học đại học rồi, lúc đó trả sau.”

Tiểu Phi vô cùng tự tin, gật gù đầu, kéo kéo Thái Ngọc và Tô Thố: “Hai cô giúp em nhớ nha.”

Hai người nhìn nhau cười, Tô Thố ôm chặt lấy Thái Ngọc: “Có việc gì cứ tới tìm mình.”

Thái Ngọc nhìn cô cười, nắm lấy tay Tề Tiểu Phi bước lên xe. Sau khi xe lửa khởi hành, hai người chậm rãi bước đến bãi đỗ xe. Trên đường đi, Tô Thố đắm chiêu nhìn anh, từ lúc lên xe đến giờ đều không lên tiếng, Trần Tử Gia lúc này mới như cười mà không cười, chậm rãi nói: “Không biết em còn muốn nhìn anh bao lâu nữa?”

“Anh bị em nhìn còn ít đó.” Tô Thố dở cười dở khóc: “Mấy chục năm trước anh chắc hẳn phải quen rồi chứ.”

“Nhưng em không giống.”

Lời nói vừa dứt, Trần Tử Gia cúi người, sau khi vừa đụng trúng chóp mũi, đôi má anh lướt nhẹ trên khuôn mặt cô. Tô Thố bị anh làm cho giật nảy mình, khuôn mặt nhất thời đỏ ửng, trực giác mách bảo cô quay sang kiểm tra cửa sổ xe đã đóng chưa: “Gì vậy?”

Nhìn thấy bộ dạng căng thẳng ấy, lông mày Trần Tử Gia giương lên, phần đuôi lông mày gần khóe mắt như toát lên ý cười: “Thất dây an toàn cho em.”

Tô Thố chỉ đành trợn mắt nhìn anh.

Sau khi tới nơi, Trần Tử Gia vẫn không chịu mở cửa xe, tay của anh để trên vô lăng, gõ từng nhịp, chậm chậm nói: “Hai ngày sau anh phải ra nước ngoài tổ chức hội nghị, sau khi trở về, cùng anh đến gặp ba mẹ anh, sau đó gặp mặt hai bác của em, thế nào?”

Anh nói rất chậm, từng câu, từng chữ đều toát lên những suy tính kĩ càng, khi nghe vậy, lồng ngực Tô Thố như bị vật gì đó đập vào, cô nghiêng đầu nhìn anh, một hồi lâu vẫn không biết phải nói gì. Ánh mắt của

Trần Tử Gia âm thầm nhìn cô, trái lại ánh mắt ấy càng kiên quyết, không muốn chùn bước, không biết qua bao lâu, cuối cùng nghe thấy cô nói: “Được ạ.”

Khi nghe được hai chữ đó, tảng đá lớn trong lòng Trần Tử Gia như nổ tung.

“Ba mẹ anh thích cái gì?” Tô Thố hỏi anh.

Nhìn thấy thái độ nghiêm túc khi hỏi của Tô Thố, Trần Tử Gia nắm lấy tay cô, vốn định nói: “Em không cần để ý đến chuyện này.” Nhưng lại nuốt câu nói đó vào lòng, bắt đầu nói ra thứ mà ba mẹ mình thích, Tô Thố chú ý lắng nghe, anh tự thuật một cách trôi chảy, khi nói đến cái cuối cùng, thì dừng lại một lúc, nói: “Bố của anh cực kì thích chơi cờ vây.”

“Oh” Tô Thố chớp mắt: “Bác ấy chơi có giỏi không?”

“Anh không rõ nữa.” Trần Tử Gia lắc đầu: “Nhưng mà hình như không giỏi lắm, lúc bình thường ba anh rất bận rộn, cũng không có thời gian chơi cờ.”

Tô Thố nghiêng đầu mỉm cười: “Anh có thể nói với bác, em cũng biết chơi cờ, kĩ thuật chơi cờ của em khá tốt.”

Phút chốc, trong lòng Trần Tử Gia trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Anh nói không nên lời, chỉ ôm chặt lấy cô, anh giống như người đi đường sa vào đoạn đường lầy trong đêm tối nhìn thấy ánh sáng, hoặc là càng sâu. Ánh mặt trời tháng sáu mang theo hương thơm của hoa xuyên thấu vào trong xe, năm tháng lấy đi tất cả mọi thứ nhưng hết thấy những thứ đó vẫn in lại một dấu ấn sâu đậm, giống như ngày hôm nay trong trí nhớ của họ là vô cùng đặc biệt, vô cùng êm đềm. Khiến cho họ cảm nhận, đây là nơi hạnh phúc nhất trên toàn thế giới.

Trần Tử Gia vừa đi nước ngoài, Tô Thố cũng rảnh rỗi. Ngoài ngồi ngắm người trong phòng thí nghiệm làm việc ra thì dường như vĩnh viễn không biết đến những công việc ngoài phòng thí nghiệm. Cô luôn luôn theo dõi tin tức, sau một khoảng thời gian, trên tivi, báo chí thường đề cập đến buổi hội nghị này. Trần Tử Gia hang hái, hăm hở, đứng trước ống kính nhưng vẫn toát lên được vẻ hoàn mỹ, không chút thiếu sót. Buổi tối, cô một mình ở trong kí túc xá, lấy ra bộ cờ vây mà trước đó không lâu, Tô Trí mang về nước. Một mình ngồi trên đất, so sánh, tham khảo hơn mười, thậm chí là hơn một trăm cách đánh cờ. Trong phòng không một tiếng người, chỉ có âm thanh của những quân cờ đập vào bàn cờ, tiết tấu nhịp nhàng, không chậm không nặng nề, dường như âm thanh đó cũng có trí tuệ, tự động suy nghĩ từng bước đi như thế nào. Trong bầu không khí tĩnh lặng, thời gian trôi qua êm đềm mà nhanh chóng, nhanh chóng đến nỗi trong giây lát có thể lấy đi cả một buổi tối.

Có lúc cô lại nghĩ đến lời nói của Trịnh Nhạc Dân, nếu lúc đó cô kiên quyết muốn vào đội tuyển quốc gia trở thành tay cờ chuyên nghiệp, bây giờ sẽ đang làm gì chứ?

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Tô Thố cuộn lại bàn cờ, đeo đôi dép lê vào, rồi đi mở cửa, người đứng trước cửa là Tô Trí. Anh mang theo một đồng hồ đi vào, vừa vào phòng liền cảm khái và kinh ngạc: “Tại sao lại nóng thế này, sao lại không có điều hòa chứ, đến mùa hè thì em biết sống thế nào đây, tủ lạnh cũng không có, những thứ đồ này biết để ở đâu?”

Khuôn mặt Tô Thố không chút đổi sắc, ngồi xuống đất, bắt đầu đánh cờ.

Dường như không phát hiện ra vẻ mặt của Tô Thố, Tô Trí đặt túi xuống, tiếp tục nói: “Thu dọn đồ đạc đi, đến chỗ của anh ở, hoặc là anh gọi người đến lắp điều hòa.”

Tô Thố phớt lờ: “Em không cần được chiều chuộng như vậy, quen rồi không cảm thấy nóng, đi làm cũng gần.”

Tô Trí ngồi ở mép giường, quan sát kĩ Tô Thố, nói: “Trần Tử Gia đã nói với anh và đứa nhỏ bị mắc bệnh rồi.”

Tô Thố từ từ nâng ánh mắt lên, thản nhiên nói: “Lúc đầu em có gọi điện cho anh, thư kí của anh nói là anh không có thời gian, lại còn cúp máy, giọng nói của cô ấy dễ nghe lắm, người chắc là cũng rất đẹp.”

Sau khi nghe xong, sắc mặt Tô Trí liền biến đổi, ban đầu còn biểu lộ ung dung thoải mái ngay tức khắc tan biến rất nhanh.

“Sự việc diễn ra lúc nào?”

“Anh vẫn không biết sao?” Tô Thố mở to hai mắt, nhấn mạnh, để lộ ra bộ dạng giật mình, kinh ngạc “umh, để em nghĩ xem, lúc đó hình như là mười một giờ đêm, cô ấy vẫn còn cầm điện thoại của anh, nhưng có thể là số điện thoại của anh có hai người dùng? Thật ra em cũng không phải thực sự muốn tìm anh mượn tiền, em tự mình có thể nghĩ cách, anh không cần phải gọi thư kí đến làm chất vấn em đâu, anh nói xem, đúng không?”

Lời nói thật thật giả giả của Tô Thố khiến cho sắc mặt Tô Trí phát cáu, khó coi. Anh biết Tô Thố đột nhiên khất khe là có lí do, nhưng lại không biết vấn đề nằm ở chỗ nào, cười rồi nỗ lực giải thích: “A Thố anh làm sao có thể để người ta đến chất vấn em chứ. Một thời gian trước, buổi tối hai tuần liên anh đều ở lại công ty, cô ấy cũng ở lại giúp anh giải quyết một số công việc, chắc là em hiểu lắm rồi.”

Tô Thố không trả lời anh, khuôn mặt lạnh lùng, tiếp tục chơi cờ: “Hỏi cô thư kí xinh đẹp của anh đi.”

Tô Trí lập tức cầm điện thoại ra ngoài ban công gọi điện, Tô Thố nghe loáng thoáng những gì anh đang nói, nhưng lại không nghe rõ từng chữ, sau một hồi anh mới trở lại, mỉm cười để làm lạnh nói: “Cô ấy nói không biết là em, được rồi, anh nghiêm túc nhận lỗi với em, còn không được sao?”

Nhìn anh quả thật không biết sự tình, Tô Thố lúc này mới gượng cười: “Kì thực em đâu có trách anh, anh, em chỉ muốn biết, nếu mà cuộc điện thoại đó là của chị dâu gọi từ nước ngoài về, không biết sẽ xảy ra hậu quả gì nữa, em tin anh, chị ấy sẽ tin anh chứ? Hơn nữa, với chức vụ của anh nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, lúc học trung học không phải là chưa từng xảy ra chuyện như thế này, anh là người thẳng thắn vô tư, đối với cô ta không có ý gì, nhưng biết đâu cô ta sẽ cố tình tạo ra hiểu lầm, nếu không sao cô ta lại dám cúp máy của anh.”

Trong cuộc nói chuyện đó, sắc mặt Tô Trí chưa từng nghiêm túc, trầm lặng gật đầu: “Anh biết rồi.”

Sau khi Tô Trí vừa mới đi tức thì, tiếng gõ cửa lại vang lên, tiếng gõ cửa vang lên vài lần khiến cho cô trong phút chốc thấy nhức đầu, rồi cau mày đi mở cửa, lúc mở cửa ra, cô chợt giật nảy mình, bất luận như thế nào, cô cũng không nghĩ rằng vị khách đó là Hứa Nhất Hạo.

Trong lúc cô lặng im, cửa phòng bên cạnh và đối diện đều mở ra, biết rằng tuyệt đối không có ác ý nhưng những ánh mắt hiếu kì, tò mò cứ hướng về phía cô, những người sống ở đây đều là đồng nghiệp trong viện nghiên cứu, không phải là người xa lạ không quen biết, bình thường cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, để cho họ hiểu lầm thì thật là hồng phúc, nghĩ đến đây, Tô Thố thật muốn nhảy dựng lên, cứ tiếp tục như vậy, danh tiếng của cô không chừng bị bôi nhọ mất.

Nhìn thấy đôi mắt Tô Thố chất chứa cảm xúc, tâm trạng phức tạp, lóe lên trong nháy mắt, Hứa Nhất Hạo về mặt điềm tĩnh, bình thản nói: “Là em.”

“Ừ” Tô Thố yên lặng trong chốc lát. Nhìn thấy anh ta không có ý định rời khỏi, cô liền xoay người trở vào phòng, đổi dép, cầm theo một chiếc túi, gật đầu với Hứa Nhất Hạo vẫn đang đứng ở cửa nói: “Chỗ của em không có điều hòa, rất nóng, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Hứa Nhất Hạo trong giây lát không nhúc nhích, trầm tư nhìn vào bàn cờ trên chiếc bàn nhỏ, sau đó ánh mắt lướt trên người Tô Thố rồi dừng lại, sau đó mới gật gật đầu.

Lúc ra ngoài, một sư tử ở phòng bên cạnh lớn hơn Tô Thố hai tuổi, kéo lấy cô, nháy mắt ra hiệu, thấp giọng nói: “Ngày ngày đều có người lái xe ở dưới lầu đợi, Tiểu Tô, em thật có giá trị, quả nhiên xinh đẹp thật có lợi thế.”

Trên người Tô Thố đầm đìa mồ hôi khi nghe câu nói đó, cố gắng đi sau Hứa Nhất Hạo hai bước, giải thích: “Sư tử, chị hiểu lắm rồi, vừa nãy tới là anh trai của em, anh ruột, còn vị này là sư huynh hồi học đại học, có việc tìm em.”

Vị sư tử đó bán tín bán nghi: “Thế còn vị trước đây sao lại không tới? Bọn họ nói đó là bạn trai của em.”

Tô Thố gật đầu cười: “Anh ấy qua nước ngoài tổ chức hội nghị rồi.”

Tuy thời gian đã gần mười giờ rồi, Tô Thố đứng dưới lầu suy nghĩ, nói với Hứa Nhất Hạo: “Gần cửa nam có một tiệm sữa đậu nành, mở cửa suốt đêm, tới đó được không?”

Khóe miệng Hứa Nhất Hạo lộ ra một nụ cười kì quái, nói ngắn gọn: “Em nói là được.”

Trong tiệm sữa đậu nành không có nhiều người, đại đa số là sinh viên của trường đại học gần đó, thức đêm để ôn tập cho kì thi cuối kì, người người đều yên lặng cúi đầu viết, không gian quá tĩnh mịch đến nỗi có thể nghe rõ âm thanh của tiếng điều hòa vang lên. Hai người chọn chỗ ngồi ở gần cửa sổ, xung quanh rất ít người, không dễ dàng bị làm phiền. Sau khi tất cả đồ ăn khuya được mang lên, Hứa Nhất Hạo nhìn xung quanh bốn bề, nói: “Anh vẫn nhớ em vì ôn tập Anh văn, đến cuối kì cũng thức khuya như thế này.”

Tô Thố cười yếu ớt: “Sư huynh, anh tới tìm em không phải để nhắc tới việc trình độ tiếng Anh của em rất tệ chứ.”

Hứa Nhất Hạo trầm tĩnh một hồi lâu, sau đó nói: “Em một chút cũng không thay đổi.”

“Rất nhiều người đều nói với em như vậy, mọi người đều thay đổi, chỉ có em là không thay đổi đúng không?” Tô Thố nói: “Em cũng không còn cách nào, em không biết làm sao để thay đổi.”

Hứa Nhất Hạo chăm chú nhìn cô, vài năm nay, anh thường ở tòa án, kể cả ở tòa án quốc tế đều có thể dùng hai thứ tiếng nói không ngớt, nghĩ sâu tính kĩ làm ỗi chữ mỗi câu đều có lí, có chứng cứ xác thực, nhưng những công sức tích góp bao nhiêu năm, khi ở trước mặt cô bỗng tiêu tan hết, vừa nhìn thấy cô lại khôi phục bộ dạng ấy, một chút sức lực kháng cự cũng không có, lời nói ấp a ấp úng.

Bầu không khí nhất thời im ắng, luôn cần có người nói chuyện. Thế là Tô Thố cười cười: “Sư huynh, anh và bác sĩ Lí khi nào rảnh rồi, em mời hai người đi ăn cơm, em muốn cảm ơn cô ấy.”

Bộ dạng của Hứa Nhất Hạo giống như không nghe thấy câu hỏi, rốt cuộc nói: “có một việc mà từ đầu đến cuối anh đều không hiểu.”

“Cái gì?”

“Anh và Giang Vi Chỉ có phải rất giống nhau không?”

Về mặt của anh đầy áp sự nghi hoặc, đằng sau giọng nói đang bị kiềm chế ấy, khi nghe thật cẩn thận có thể nghe được những tâm trạng mơ hồ, không biết phải làm gì được ẩn giấu, khắc sâu trong đó. Tô Thố chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt đó, còn về vấn đề này, cô chưa bao giờ suy nghĩ kĩ càng, nhưng khi anh nhắc đến khiến cho cô giật mình, lồng ngực lạnh toát đến nỗi đóng thành khối băng, sau đó rút xuống mặt đất, rồi nứt ra và không còn nữa, theo bản năng cô đang muốn đứng dậy, nhưng cuối cùng không nhúc nhích, mặc cho hình ảnh đó trong trí nhớ vẫn thường xuyên hiện lên, cuối cùng cô bình tĩnh nói: “Thật ra không giống, là em nhầm rồi.”

39. Chương 39

Hứa Nhất Hạo lẳng lặng nhìn cô, đợi cô nói tiếp. Tô Thố đang cầm ly sữa đậu nành, ánh mắt không mục tiêu, không biết là nhìn ra hướng nào nữa: “Em đã từng hỏi qua ý nghĩa tên của anh ấy, anh ấy nói: “Có điều nên làm, có điều nên kết thúc, anh ấy cũng thật là như vậy, anh ấy nghiêm túc, lại còn ngay thẳng, ban đầu em mượn bài tập của anh ấy để chép, dù như thế nào anh ấy cũng không cho em mượn, nói không thể gỡ trò dối trá lừa gạt thầy cô, lừa gạt bản thân, còn nói nếu mà em không hiểu, anh ấy có thể giảng từng bài từng bài cho em nghe, anh ấy đối với ai cũng như vậy, trong lớp có một nam sinh, một lần tức giận, nói bài này đều khó hiểu, cậu cũng giảng ỉnh nghe đi? Anh ấy đã bỏ ra cả mấy ngày cuối tuần dạy bổ túc cho cậu ta, mỗi lần giảng, giảng đến nỗi cổ họng khàn tiếng.”

“Anh ấy là kiểu người này, từ trước đến giờ không bao giờ gỡ trò bịp bợm, thậm chí chưa bao giờ nói dối, anh ấy nói với em, anh ấy không phải không biết gỡ trò bịp bợm thế nào, không phải không biết nói dối

thế nào, chỉ là làm như vậy là không có trách nhiệm đối với bản thân và sinh mệnh, anh ấy sẽ không làm, lúc đó em nghĩ trên đời này làm gì có người như vậy.”

Những lời nói ấy khiến cho Hứa Nhất Hạo cảm thấy kính nể, sau đó nhìn vào đôi mắt của Tô Thố cảm nhận được vẻ bi ai, xót xa, anh chợt giật mình, biết rằng bản thân nói cái gì cô ấy chưa chắc đã nghe lọt, nhẹ nhàng thở dài.

“Sư huynh, hai anh không giống nhau.”

“Thảo nào, thảo nào.” Hứa Nhất Hạo lặng im một hồi rồi mở miệng, giọng nói có chút mệt mỏi nhưng lại loáng thoáng có chút gì đó mở ra lối thoát : “Cho tới nay, đều không có dũng khí hỏi em, bây giờ cuối cùng đã biết được đáp án, cũng hiểu rồi.”

“Vậy thì tốt rồi.” Tô Thố mỉm cười nói, bưng ly sữa đậu nành, uống một ngụm. Hứa Nhất Hạo nghiêng mặt đi, nhìn ra đại lộ ở ngoài cánh cửa sổ thủy tinh, cảnh tượng những chiếc xe chạy qua chạy lại vô cùng phần vinh, náo nhiệt. Dưới sự chiếu sáng của ánh đèn trông anh rất trưởng thành, những đường nét trên khuôn mặt khi nhìn nghiêng như được điêu khắc chạm trổ, đánh bóng lại lần nữa khi trải qua năm tháng, thân thể cường tráng hơn, trong mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng của năm ấy, nhưng thực sự so với Giang Vi Chỉ trong hồi ức hoàn toàn không giống nhau.

“Em và Trần Tử Gia quả thực chuẩn bị kết hôn sao?” Hứa Nhất Hạo ngoảnh đầu nhìn cô, lẳng lẳng hỏi.

Tô Thố sững sờ, trốn tránh không trả lời.

Hứa Nhất Hạo gật đầu: “Hình như là vào cuối năm.”

“Bác sĩ Lí thực sự là người tốt.” Tô Thố cảm khái: “nhân tâm nhân thuật chính là cô ấy.”

“Anh biết.” Hứa Nhất Hạo thoáng cười: “Lần đầu tiên anh gặp cô ấy là ở nước Anh, cô ấy đi du lịch, lại tách rời khỏi đoàn, tiếng Anh của cô ấy cũng không tốt, không hỏi được đường, một mình không biết phải làm sao, ở bên đường giậm chân lo lắng, anh liền giúp cô ấy, sau này anh trở về nước, lại gặp cô ấy ở nhà bạn của ba anh, sau đó mới biết là do ba mẹ hai bên sắp đặt.”

“Thì ra là vậy.” Tô Thố bật cười, đứng dậy: “Thật không ngờ, cuối cùng anh và Vương Thẩm lại thành người một nhà.”

“Anh cũng không ngờ.” Lông mày và mắt của Hứa Nhất Hạo khẽ động, thản nhiên nói.

Nói hết câu này, bầu không khí giữa hai người không hiểu sao lại hòa hợp đến như vậy, nó giống như bầu không khí của hai người bạn tốt lâu năm không gặp nay được trùng phùng, họ nói đến những điều từng trải của bản thân trong đời sống, tình hình nhiều năm nay, cụ thể nói những cái gì, kì thực cũng không có ai để ý. Đây chính là lần đầu tiên mà hai người vừa nói vừa cười, trò chuyện vui vẻ, có thể là chỉ từ một câu nói nào đó trong sách mà thao thao bất tuyệt phát biểu rất nhiều ý kiến.

Quan sát kĩ túc xá từ phía xa, Tô Thố cười, gật đầu với anh, ra hiệu cho anh là đã đến lúc cô phải về, không ngờ đột nhiên nghe thấy anh thở dài nói: “ Không biết bắt đầu từ lúc nào, chúng ta không còn nói chuyện vui vẻ như vậy nữa.”

“Nhớ không rõ nữa.” Tô Thố cười cười, ngoảnh đầu nhìn anh, trong nháy mắt đó, cô dường như cảm thấy như được trở về lúc ban đầu, lúc đó, cô từng bước từng bước một đi về phía anh, chỉ có duy nhất một lần đó, những lần còn lại cô đều tìm đủ mọi cách để trốn tránh, những bưu phẩm anh gửi, từ trước tới giờ, cô hầu như chưa bao giờ mở ra, khi đang ở trong trường vừa nhìn thấy bóng dáng của anh, cô lập tức tránh đi, việc này xảy ra bao nhiêu lần, cô thực sự không nhớ, dù là trốn tránh như thế này, nhưng có lúc cô nghĩ sẽ vẫn phải chạm mặt, rõ ràng biết họ là hai người khác nhau, nhưng hết lần này tới lần khác có lúc cô vẫn nhận nhầm.

Thất thần trong chốc lát, khi hoàn hồn trở lại, Tô Thố phát hiện anh đang chăm chú nhìn cô, khiến trong cô trăm mối cảm xúc lẫn lộn, nhẹ giọng nói: “Sư huynh, chúng ta có thể có được, chỉ có nhiều như vậy thôi, em luôn biết là em sai rồi, lúc mới ban đầu đó, nếu mà em có thể quản lí được bản thân.....vậy thì tốt rồi, nhưng mà có rất nhiều việc, em đều không có cách nào dự liệu, càng không thể khống chế.

Hứa Nhất Hạo đột nhiên cười, anh vốn định mở cửa xe, bỗng đứng lại, mỉm cười với cô khi cô đang đứng bên cạnh chiếc xe, nụ cười đó như là một thứ ánh sáng từ trong đáy mắt tràn lên, sau đó lại lan đến khóe miệng, sắc thái biểu cảm của anh xem ra vô cùng dịu dàng: “Không phải có chuyện như vậy a, Tô Thố có thể quen biết em, anh vĩnh viễn không hối hận, chỉ là lúc đó vẫn còn trẻ quá, rất nhiều việc đều không hiểu rõ, nếu mà vẫn còn một cơ hội nữa, anh sẽ không để em cho người nào khác đâu.”

Tô Thố ngơ ngác nhìn anh, không thể nói được gì, chăm chú nhìn chiếc xe của anh biến mất trong đêm tối, cô lại có thể cử động, từng bước từng bước một trở về kí túc xá, vừa chơi nốt ván cờ đang dở dang, vừa nghĩ đến lời nói của anh. Cho đến lúc cô cảm thấy mệt mỏi, đang tính ngủ thì điện thoại đột nhiên vang lên, Tô Thố lập tức nhấn nút nghe.

Giọng nói của Trần Tử Gia mang theo một chút kinh ngạc, nhưng nghe về cực kì vui mừng: “Anh gọi điện thăm dò, thật không ngờ, khuya như vậy rồi mà em vẫn chưa ngủ, có phải đang nhớ anh không?”

Đầu dây bên kia có vẻ vô cùng náo nhiệt, giống như có người đang hát, có người đang náo động, Tô Thố cười khanh khách: “Ồ bên chỗ anh thật náo nhiệt, ở đâu vậy, hội nghị kết thúc ngày hôm qua rồi sao?”

“Máy bay buổi tối ngày hôm nay, anh đang ở Florence, trên đường chỗ nào cũng là du khách và chim bồ câu.”

“Có nhìn thấy những cô gái đẹp không?” Tô Thố bĩu môi.

“Không nhìn thấy ai đẹp hơn em cả.” Trần Tử Gia cười vài tiếng, kiên trì hỏi liên tục: “A Thố, có nhớ anh không?”

Tô Thố không để ý đến anh, chuyển qua câu nói khác cho có lệ: “Anh nói cho em biết trước là anh đến Italy làm gì.”

“Nhưng anh nhớ là anh hỏi em trước cơ mà.” Giọng nói của Trần Tử Gia cho thấy anh đang không biết phải làm sao. Nhưng cuối cùng lại cười trước: “Chuẩn bị mua đồ, mua gì thì đến lúc trở về em sẽ biết.”

Khẽ cắn môi, Tô Thố không chịu nói: “Khi trở về sẽ nói cho anh.”

Sau khi cúp máy, tưởng tượng ra biểu cảm của Trần Tử Gia, Tô Thố không khỏi cười thầm, vốn cho rằng có thể ngủ ngon, nhưng mà tối hôm đó cô lại không thể ngủ ngon giấc, luôn tỉnh lại một cách kì lạ, ban đầu cô còn cho rằng do trời nóng, lần thứ ba tỉnh dậy phát hiện căn bản không phải, ngoài trời đang mưa, giọt mưa nhẹ nhàng rơi xuống lá cây, cơn gió trong đêm tối lùa vào phòng, vô cùng mát mẻ.

Ngày thứ hai cô làm việc với tinh thần không tốt, luôn cảm thấy khóe mắt đang giật, các đồng nghiệp đều ngạc nhiên nhìn cô, vỗ vỗ vào bả vai cô, an ủi, tỏ vẻ đồng cảm nói: “Tiểu Tô a, không ngủ được à?”

Bản thân Tô Thố cũng không biết là tại sao, mãi cho đến bữa ăn, tinh thần cũng không ổn. Trong nhà ăn có tivi, mọi người đều quen thói vừa ăn vừa nói chuyện, lần đầu tiên, cô không nói chuyện cùng mọi người, đề tài ban đầu là cái gì cô cũng không lắng nghe, sau này chỉ biết rằng chủ đề thảo luận là phóng xạ trong vật lý thiên văn, nghe xong cô vô thức ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc liếc mắt lên nhìn tin tức mà tivi đang chiếu, là bản tin về một tai nạn máy bay, ban đầu cô không để ý, nhưng nghe thấy là bay từ Italy trở về nước, trong nháy mắt toàn thân đều ngưng tụ thành khối băng, cô bỗng nhiên đứng dậy, nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, loáng thoáng nghe những âm thanh đang nói trong tivi, những phần tử khủng bố cướp máy bay, máy bay rơi xuống, không rõ số người bị thương vong là bao nhiêu.

Bởi vì quá căng thẳng nên cô không thể nghĩ ra số điện thoại của Trần Tử Gia, cô xoay người chạy về phòng thí nghiệm, ánh sáng mặt trời lơ mơ không rõ, cô một chút cũng không thể nhìn thấy đường đi dưới chân, lúc lên lầu, trước mắt có một mảng mờ mờ, những bậc cầu thang bắt đầu vẩn vơ, rung rung, cô bước cao bước thấp giống như giẫm phải bông vải, tiến về phía trước. Phòng thí nghiệm không có người, túi xách của cô đặt trên bàn, cô cố gắng kiềm chế đôi tay đang run rẩy, gượng gạo lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại của Trần Tử Gia, đầu tiên là giọng nói dịu dàng của người phụ nữ nhắc nhở là người dùng đã khóa máy, sau đó là gợi ý chuyển lời nhắn tới hộp thư thoại.

Anh ấy trước giờ đều không khóa máy, trừ khi là đang trên máy bay, chiếc điện thoại rớt xuống mặt đất vang lên âm thanh “bộp”, trước mắt một mảng đen kịt dày đặc vô biên vô hạn, cơn ngạt thở và niềm tuyệt vọng ùn ùn kéo tới, bủa vây cô. Bao nhiêu năm trước đã phải trải qua thứ cảm giác ghê rợn, không khách khí này, và đây là lần thứ ba nó lại ghé thăm cô, dòng điện lạnh như băng có thể gây chết người từ ngóc

ngách nào trong lòng cô dâng lên, nó như một con rắn chiếm giữ lồng ngực cô, phun ra một cái lưỡi đỏ tươi. Cô muốn chạy đi và hét lên, nhưng chỉ nghe thấy âm thanh yếu ớt của bản thân.

Phía trước mắt hoàn toàn tối mịt, cô dựa vào bức tường rồi trượt người xuống, dường như ngất xỉu, trong đầu cô hiện lên một ý niệm cuối cùng, một giọng nói già nua, đang nói, con à, con xem. Chết luôn phụ thuộc vào bản thân.

Khi tỉnh lại, thứ đầu tiên mà cô nhìn thấy là cái trần nhà, màu trắng đến nỗi khiến người ta phải giật mình, cô ngồi dậy mới phát hiện mình ở trong bệnh viện, phòng bệnh hết sức vắng vẻ, một bóng người bên cạnh cũng không có, mùi vị của thuốc nước kích thích cô, ban đầu những suy nghĩ đặc lại thành một khối tròn, đột nhiên lại hiện ra rõ ràng: “Tai nạn máy bay...”

Tô Thố toàn thân phát run không thể khống chế nổi, cô úp mặt xuống đầu gối, cuộn mình tròn lại, mà vẫn cảm thấy lạnh, lạnh đến nỗi run cầm cập, cô cảm nhận xương cốt toàn thân đều phát run. Trong lòng chưa bao giờ xót xa và đau buồn đến như vậy, cô lại nhịn không được, ôm lấy chân gào khóc, khóc đến tê tâm liệt phế, nước mắt tích tụ bao nhiêu năm đều không thể nuốt ngược vào, mà chảy tới miệng vừa mặc vừa đắng, cô nguyện rằng dù phải trả bất cứ giá nào cũng muốn hôn mê bất tỉnh thêm một lần nữa, nhưng lại càng tỉnh táo, minh mẫn.

Từ nhỏ đến lớn cô đã phải chịu đựng nhiều thứ, vậy mà lại thêm lần này nữa, cô lớn tiếng chất vấn vận mệnh, tại sao luôn là như vậy, tại sao luôn đối xử với tôi như vậy, nhưng mà vận mệnh không để ý tới cô, vẫn bơi ra khỏi lòng bàn tay cô không chút thương xót, khi chiếc xe từ trên vách núi lăn cuộn xuống dưới, ba đã ôm chặt lấy cô nói, A Thố, đừng sợ, đừng sợ, sau đó máu từ trán ông chảy xuống làm ướt đầm luôn mặt cô. Trong lúc hoảng hốt, cô đứng trong phòng học cấp ba, bạn học Thẩm Tư Lục đi về phía cô, khóc và nói Giang Vi Chỉ không còn nữa rồi, chúng ta không thể gặp được cậu ấy nữa rồi.

Đột nhiên có người ôm chặt lấy cô, giọng nói quen thuộc ở bên tai cô không ngừng gọi: “A Thố, anh ở đây, anh không có lên chuyến bay đó, anh ở đây.”

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt Trần Tử Gia, những giọt nước mắt của cô lăn dài, gương mặt tuấn tú tràn ngập nỗi lo lắng, sự đau đớn, ánh mắt chăm chú, đôi mắt ấy đen như viên ngọc nhìn cô, nhìn cô thấm thiết, cái ôm của anh thật là ấm áp, hương thơm thoang thoảng trên cơ thể vẫn không một chút biến đổi, anh nắm lấy tay cô áp vào mặt mình, nói: “Em xem, anh đâu có xảy ra chuyện, anh đang ở đây mà.”

Để xác nhận điều gì đó, cô ôm chặt lấy lưng anh, không thể cầm được nước mắt, úp mặt xuống lồng ngực anh tiếp tục khóc, cô khóc đến nỗi trời đất như u ám, đến nỗi lục phủ ngũ tạng như di chuyển vào một chỗ, cô khóc vì cái gì bản thân cô cũng không biết nữa. Duy nhất một điều đã được xác nhận, Trần Tử Gia không xảy ra chuyện, anh rốt cuộc cũng trở lại, và đang giam lỏng cô trong cái ôm ấm áp, nhẹ nhàng, cẩn thận hôn lên thái dương, mép tóc cô, ông trời rốt cuộc cũng tử tế với cô, để lại cho cô một con đường sống.

Cuối cùng khóc đến nỗi không còn sức lực, Tô Thố gục đầu vào ngực anh, nói từng chữ từng chữ: “Em nhớ anh.” Vừa nói mới biết vì khóc quá nhiều nên cổ họng đã trở nên khàn khàn.

Trần Tử Gia vén mái tóc trên trán cô, hôn lên những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô, cuối cùng dừng lại trên đôi mắt sưng đỏ, nhẹ nhàng lướt qua.

“A Thố, suốt cuộc đời này, anh không thể rời xa em.”

Tô Thố ban đầu không nói chuyện, vẫn duy trì tư thế đó trong vòng tay anh, không thay đổi, cuối cùng nói:

“Anh không thể lừa em yêu anh rồi, sau đó lại xảy ra chuyện, nếu anh không trở về, em sẽ hận anh cả đời.”

“Anh không thể để em hận anh, em ở đây, anh làm sao lại không trở về chứ.....nói hết câu này, Trần Tử Gia ý thức được điều gì đó, khiến cho toàn thân anh cứng đờ, vịn vào khuôn mặt cô, nhìn vào mắt cô : “Em vừa nói cái gì?”

Tô Thố lau nước mắt, hoài nghi nhìn anh: “Em nói nếu mà anh không trở về, em sẽ hận anh cả đời.”

“Không phải câu này.” Trần Tử Gia lắc đầu, truy hỏi : “câu trước đó.”

Tô Thố cắn môi, sau nghĩ một hồi lâu, khuôn mặt đỏ ửng nói: “Tại sao anh lại ở bệnh viện?”

“Lúc này em không thể nói thẳng thừng ra sao.” Nói xong, Trần Tử Gia hắt mày, môi anh chạm lấy môi cô, dịu dàng, uyển chuyển hôn cô. Tô Thố quả thực không thể chống đỡ, đầu óc choáng váng, do thiếu khí nên não bộ ngưng trệ lại.

Sau một lúc lâu Trần Tử Gia buông cô ra, khuôn mặt tươi cười: “Nghĩ ra chưa?”

Tô Thố trừng mắt nhìn anh, đáng tiếc là cô khóc đến nỗi đôi mắt sưng đỏ, khuôn mặt tái nhợt, nhìn qua quả thực không hề oai phong chút nào, trái lại còn lộ ra vẻ dịu dàng. Trần Tử Gia toàn thân quả quyết, cơ thể không cho phép anh làm chủ, lại tiếp tục hôn cô.

Nụ hôn thứ hai kết thúc, Tô Thố đẩy anh ra, rồi chìa tay: “Cho em.”

“Cái gì?” Đôi mắt Trần Tử Gia hiện lên vẻ mơ hồ.

“Nhẫn.” Tô Thố nhìn chằm chằm vào anh: “Anh đừng nói với em, anh đặc biệt đi một chuyến đến Florence mà quên mua nhẫn nha.”

Trần Tử Gia cười, lắc lắc đầu: “Quả thực không có việc gì có thể gạt được em.”

Nói rồi anh lấy ra một chiếc hộp nho nhỏ, bên trong đựng một chiếc nhẫn màu bạc, nhìn thoáng qua thì ánh lên màu bạc, nhìn kĩ thì thấy vô cùng tinh xảo, rực rỡ, ánh sáng ấy dường như còn sáng hơn ánh đèn trong phòng bệnh. Tô Thố thò tay định cầm, Trần Tử Gia không cho, nâng bàn tay trái cô lên, cẩn thận đeo chiếc nhẫn lên đó, lại nhẹ nhàng đặt xuống đôi môi cô một nụ hôn. Màu da cô trắng vô ngần, ngón tay thon dài, bởi vậy mà chiếc nhẫn đeo lại tay cô lại càng đẹp và thích hợp hơn nữa, dường như trời sinh ra là để đeo nó vậy.

Tô Thố nhìn chiếc nhẫn say sưa, cô không chút mảy may để ý đến giá tiền, cô chỉ đang nghĩ không biết anh ấy bỏ ra bao nhiêu thời gian mới chọn lựa được chiếc nhẫn này.

Trần Tử Gia mỉm cười giải thích: “Lúc đó nhìn hoa cả mắt, cuối cùng mới phát hiện ra nó, cho nên lỡ mất chuyến bay, chỉ đành chuyển sang chuyến bay khác trở về, vừa mới xuống máy bay liền gọi điện thoại cho em, đồng nghiệp của em nói là em ngắt xi, anh sợ đến phát điên luôn, vội vàng chạy tới đây, cũng may là em không có chuyện gì.”

Lúc này Tô Thố mới để ý đến vùng trán của anh, quả thật anh vô cùng long đong, vất vả, bốn ba khắp nơi, trong lòng càng cảm thấy ảm áp, cô lại dựa vào lòng anh, thấp giọng nói: “May mà.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lí kĩ càng, nhưng lúc đi ra mắt vẫn còn một chút thấp thỏm, bất an, nhưng cô quan sát tỉ mỉ mọi thứ xung quanh. Vùng này tuy là vùng nội thành nhưng chưa bao giờ tới đây cả, chiếc xe đi vào một đại viện có lính canh gác, Tô Thố rốt cuộc cũng nhìn thấy những hàng cây xung quanh, ở giữa là những ngôi nhà lầu phân bố rải rác.

Trần Tử Gia chưa từng nhìn thấy Tô Thố căng thẳng như vậy, sau khi ngừng xe, lại gần hôn lên thái dương cô, nói với lòng tin tưởng tuyệt đối: “Yên tâm, em nhất định không phải là nàng dâu xấu xí.”

Thời điểm ấy đã là chập tối, nụ cười của anh như lắng đọng lại dưới ánh đèn, khiến cho Tô Thố rất nhanh rất nhanh tỉnh táo lại, cô khoác lấy tay anh bước vô nhà, như dự liệu, khi nhìn thấy cả một đại gia đình đang ngồi nói chuyện trong phòng khách, trong lòng chợt run lên cảm cấp, nhưng cái run đó cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt. Quả thực khi đứng trước mặt ba mẹ của Trần Tử Gia, cô đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, bình thản, khéo léo chào hỏi họ. Bà Trần là người mà khi vừa gặp có thể khiến cho người ta biết được hồi trẻ bà là một mỹ nữ hiếm thấy. Bởi vì tuổi tác đã cao, bây giờ thoát nhìn, vẻ mỹ lệ ấy tuy không được như xưa, nhưng những cử chỉ tao nhã thì được biểu hiện rất rõ ràng, gương mặt của ông Trần thường thấy trong những tin tức trên tivi, lúc này ông đứng trước mặt cô mỉm cười lịch sự, trông ông vừa oai phong nhưng cũng thật giản dị, dễ gần, hai loại khí chất hoàn mỹ cùng dung hợp đó khó có thể ở một con người bình thường, nhìn thoáng qua cực kì phong độ. Tô Thố cuối cùng cũng biết phong thái của Trần Tử Gia là học được từ ai.

Cô biết ông đã đặc biệt dành thời gian để trở về xem mặt nàng dâu, có thể thấy bất luận như thế nào, bọn họ ít nhất cũng đã chấp nhận cô, sau khi Trần Tử Gia giới thiệu, cô bước lên trước một bước, lễ phép cúi người: “Con chào hai bác, con tên Tô Thố ạ.”

Nói rồi cô dùng hai tay đưa món quà mà mình tới, giọng nói của cô du dương, thái độ nhã nhặn, đôi mắt lúc nâng lên, hơi hơi lóe sáng, toát lên được khí chất tự nhiên, mặc dù đã gặp qua vô số người, nhưng ông Trần rất ít thấy đôi mắt nào linh động như vậy, sau khi tiếp nhận món quà, ông chuyển lại cho vợ, trong lòng đã ngẫm sáng tỏ, thảo nào con trai mình lại yêu cô gái này sâu đậm như vậy, không một lí do.

Ông điềm đạm nói: “Chào con, Tử Gia thường nhắc đến con, ở đây con không cần phải khách sáo, muốn làm gì thì cứ làm, sau này đây chính là nhà của con.”

Bà Trần cũng đi tới, mỉm cười mời Tô Thố ngồi, sau đó bắt đầu hỏi cô muốn ăn trái cây gì, uống nước gì, ngoài bọn họ, còn có chú thích của Trần Tử Gia đang dùng ánh mắt tò mò quan sát cô, trong lòng mỗi người đều đang tự chấm điểm cho cô. Bởi vì lần gặp trước đây, Tô Thố ấn tượng với chú của Trần Tử Gia, nhưng cô không ngờ ông ấy lại có thể nhớ mặt cô, thế là cô mỉm cười lễ phép chào hỏi, đôi mắt cực kì trong veo.

“Di Phương hôm nay không tới, tôi đi nấu cơm đây, Tiểu Tô con muốn ăn gì?” Sau khi màn chào hỏi kết thúc, bà Trần cười nói.

Tô Thố lập tức đứng dậy: “Để con giúp bác.”

Dường như tuyệt đại đa số, các bà mẹ chồng thích con dâu tài giỏi mà lại biết nấu cơm, bà mẹ này cũng không ngoại lệ. Chủ ý của bà Trần cũng muốn kiểm tra năng lực nấu ăn của con dâu, bây giờ phát hiện ra Tô Thố còn hơn cả mong đợi của bà, bà kinh ngạc nhìn cách thái rau, rửa rau của cô, toàn chọn những món phức tạp, một lúc có thể làm được hai ba công việc, nhưng vẫn không bị rối. Sau khi thái xong thịt, Tô Thố quay đầu nhìn về mặt của bà Trần, cười thẹn thùng: “Con làm không tốt lắm, bác đừng cười con nha.”

“Con làm tốt lắm.” Bà Trần khen ngợi: “thật không thể ngờ con không chỉ học giỏi, mà còn biết nấu ăn nữa.”

“Dạ đâu có, bác quá khen rồi.”

Câu nói vừa dứt, Trần Tử Gia đi vào bếp, cười rồi nói bổ sung: “Không phải quá khen đâu.”

Bà Trần liếc con trai một cái: “Từ trước đến giờ có bao giờ thấy con vô bếp đâu, hôm nay lại rất tích cực, sợ bà mẹ chồng này làm khó vợ con sao?”

Trần Tử Gia liên tục xua tay: “Làm gì có, mẹ, làm sao có thể như vậy chứ.”

“Con là do mẹ sinh ra, mẹ con không biết suy nghĩ của con sao.”

Trần Tử Gia cười, lắc lắc đầu, bà biết anh có chuyện muốn nói nên đã đi ra khỏi phòng bếp.

Bà Trần vừa đi, Tô Thố cũng yên tâm hơn, không cần câu nệ, thận trọng nhiều nữa, vừa xào rau, vừa nấu canh, vừa làm vừa hỏi Trần Tử Gia về khẩu vị của người nhà anh, ăn đậm hay ăn nhạt, thích ăn gì, không thích ăn gì.

Nhìn thấy bộ dạng bận bịu của Tô Thố Trần Tử Gia cũng muốn giúp. Lúc anh dự định trộn gia vị giúp cô, thì bị Tô Thố cầm môi gõ vào tay, trợn mắt nhìn anh: “Anh đừng có gây thêm phiền phức cho em nữa, mau đi lên phòng khách đi.”

Thế là Trần Tử Gia đành phải đứng sang một bên, nhìn cô đổ dầu, thả rau vào nồi, không nỡ đi. Động tác của cô nhanh nhẹn, thuần thục, nhưng cũng vô cùng tỉ mỉ, cẩn thận. Trần Tử Gia thở dài hài lòng: “Anh vẫn còn nhớ, kì nghỉ hè năm đó, em cũng nấu một bàn đầy thức ăn, sau đó Vương Thẩm nói, ai mà lấy được em, thì thật là có phúc, em không biết đâu, lúc đó anh nghĩ trong đầu rất nhiều, anh lấy.”

Tô Thố loanh quanh với công việc, tức giận nhìn anh nói: “Tại sao vẫn chưa đi?”

Trần Tử Gia không những không đi, trái lại còn tiếp cận lại gần, ôm lấy phía sau lưng cô, quai hàm đặt lên bả vai của cô: “Rốt cuộc tài nghệ nấu ăn của em học ai vậy? Tô Trí nói hỏi ở nhà em cũng không biết nấu ăn.”

Tư thế ôm ấy khiến cho Tô Thố tin rằng nếu không có đáp án anh sẽ không đi, thế là giải thích: “Là năm em học lớp 11, cô bạn ngồi cùng bàn với em tên là Thẩm Tư Lục, tụi em rất thân, ngày ngày dính lấy nhau, cùng đi học, cùng tan học, nhà của cậu ấy rất gần trường, có lúc buổi trưa, buổi tối em đều đến nhà cậu ấy

ăn cơm, em gọi mẹ cậu ấy là dì Vương, dì Vương nấu ăn cực ngon, em rất tò mò không biết dì ấy nấu thế nào mà ngon vậy, thế là quần lầy dì học một chút.”

“Thẩm Tư Lục.” Trần Tử Gia nói : “tại sao trước đây anh chưa từng nghe em nhắc tới người bạn này?”

“Sau khi thi đại học tụi em không còn liên lạc nữa.” Tô Thố lặng lẽ, sau đó nói

“Tại sao?”

Tô Thố chỉnh lửa nhỏ xuống, xoay người nhìn anh, bình thần nói : “Bởi vì lúc đó, tụi em cùng thích một người, nhưng bởi vì do em, nên cậu ấy đã bỏ anh ấy, sau này anh ấy không còn nữa, tụi em không có cách nào đối mặt với nhau, nên đã không liên lạc với nhau.”

40. Chương 40

Bữa cơm vẫn suôn sẻ như thường, cả khách và chủ đều hết sức vui vẻ, trong đầu mọi người đều căn cứ vào những khảo sát thực tế để đánh giá. Là một gia đình có nền giáo dục rất tốt nên những câu hỏi của họ cũng vô cùng khách khí.

Đương nhiên chủ đề nói chuyện thường xoay quanh đến gia đình Tô Thố. Tô Thố biết họ đang muốn điều tra rõ ràng về gia đình cô nên trả lời một cách kĩ càng, tỉ mỉ, ba mẹ ruột, ba mẹ nuôi làm gì, những người khác trong nhà làm gì, ba mẹ của Trần Tử Gia chậm rãi nghe, thường thường liếc nhìn nhau. Tuy gia đình không lừng lẫy như nhà họ Trần, nhưng ít ra cũng là một gia thế trong sạch, là nhà dòng dõi nho học, rất có có tiếng ở địa phương.

Ông Trần hỏi cô: “Ông nội con có từng tham gia trong chiến tranh giải phóng không?”

“Dạ có, ông con còn tham gia trong trận chiến Triều Tiên” sau khi ngừng một lúc, Tô Thố nói: “Hồi nhỏ con cũng không biết, còn hay hỏi ông là tại sao trên người ông có nhiều vết thương vậy, ông nội chỉ cười và nói là do ông trèo cây bị ngã, làm con sợ tới mức từ đó không dám trèo cây nữa.”

“Ông nội con là một anh hùng.” Ông Trần khẳng định, nói hết, ông cảm thấy chủ đề này nặng nề quá, nên chuyển sang chủ đề khác, hỏi Tô Thố: “Nghe Tử Gia nói con biết chơi cờ vậy?”

“Dạ biết một chút ạ.” Tô Thố hé miệng cười.

Trần Tử Gia vừa đưa đĩa rau cho cô, vừa nói: “Ba đừng nên xem thường cô ấy. Tài nghệ đánh cờ của cô ấy rất cao, cẩn thận nếu không ba lại không biết tại sao mình thua đó.”

Trong mắt ông Trần dường như xẹt qua tia sáng: “Há, thật không?”

Dưới gầm bàn Tô Thố đá lấy chân của Trần Tử Gia, vội vàng giải thích : “Bác ơi, anh Tử Gia nói quá rồi, cháu không lợi hại như vậy đâu ạ.”

“Chơi một ván sẽ biết thôi.”

Sau khi ăn xong, Tô Thố cùng với ông Trần đi tới phòng sách trên lầu hai, phòng sách rộng đến lạ lùng, trên nền trải một tấm thảm bông màu sẫm, bốn bức tường đều là những giá sách cao tới tận trần nhà, cũng là màu sẫm, mỗi một chiếc giá đều xếp đầy ắp sách, ở giữa có một chiếc bàn nhỏ, trên bàn đặt một bàn cờ, sau khi đợi ông Trần ngồi xuống, Tô Thố cũng ngồi đối diện với ông.

Chỉ cần nhìn qua, Tô Thố biết tài nghệ chơi cờ của ông tương đối in, ông lấy thế “ tam liên tinh” để khai cuộc, sau đó mở rộng chiến tuyến, ông nắm rõ đại cục trong tay, bày bố rất nhanh, có lối tư duy còn nhanh nhẹn hơn người trẻ tuổi, hầu như trước lúc hạ cờ xuống ông không cần phải suy nghĩ, cái gọi là thế nước trút từ trên cao xuống cũng không thể bằng cái này. Vốn dĩ Tô Thố đánh cờ cũng rất nhanh, cho nên chưa tới nửa tiếng đồng hồ, bàn cờ đã đầy một nửa, tài nghệ đánh cờ của cô cũng khá tốt, không khó để nhìn ra thắng thua.

Ông Trần nhìn thế cục, nhẹ nhàng gõ con cờ lên bàn cờ: “Khá tốt, cho dù đang gắng hết sức nhường ta, nhưng mỗi một nước đi đều rất tinh xảo.”

Tô Thố cho rằng mình đã giấu rất tốt, nhưng vẫn bị ông nhìn ra, chỉ đành vừa kinh ngạc vừa xấu hổ nói: “Thưa bác, con _____”

Ông Trần phát tay: “Không cần khiêm tốn.”

Tô Thố lập tức bổ sung thêm một câu: “Tài nghệ chơi cờ của bác cũng rất tốt, trừ phi là đấu với một cao thủ cờ, nếu không thì rất khó thua.”

Ông Trần không hề bày tỏ thái độ, đắm chiêu nhìn vào bàn cờ, lúc này cánh cửa vang lên một tiếng “kẹt”, Trần Tử Gia đẩy cửa vào phòng, bưng trà đặt bên cạnh bàn, vồn vã nói: “Đánh rất lâu rồi.” dứt lời lại nhìn vào bàn cờ hỏi: “Ai thắng ai thua?”

Tô Thố lặng lẽ kéo kéo áo của anh, dùng ánh mắt ra hiệu cho anh không được nói chuyện, Trần Tử Gia lộ ra một nụ cười dễ dàng cô, lẳng lặng từ phía sau chụp lấy tay cô, ánh mắt của ông Trần như ngọn đuốc, động tác lén lút ấy đương nhiên không thể qua được mắt ông, dưới ánh nhìn của ông, Tô Thố vừa hé miệng, nhanh chóng rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh.

Ông Trần mỉm cười nói: “Ta thua rồi, con trai không biết chơi cờ, tài nghệ chơi cờ của con dâu lại rất inh thật hiếm thấy.”

Nói hết ông rời khỏi phòng sách, ở dưới lầu một, bà Trần vừa thay âu phục cho ông, vừa hỏi: “Con bé chơi cờ thế nào?”

Ông Trần trầm tư nói: “Con dâu chúng ta không phải là một cô gái bình thường, chơi cờ rất giỏi, tôi biết con bé đang nhường tôi, nhưng lại không biết là nhường chỗ nào, ban đầu Tử Gia cầu xin chúng ta chấp nhận con bé, nói nó cực kì thông minh, tôi vẫn không tin lắm, bây giờ xem ra, không chỉ là thông minh có thể hình dung được.”

Bà Trần tỏ vẻ khó hiểu: “Là ý gì?”

“Một người nếu chỉ thông minh, lúc bắt đầu, có thể dễ dàng đạt được thành tích tốt, nhưng chính điều này sẽ giới hạn người ta, cho nên người thông minh càng dễ sai lầm, lạc lối. Còn con bé không phải như vậy, con bé chơi cờ vô cùng tinh chuẩn, nhưng cách đối nhân xử thế hoàn toàn không phải như vậy. Bà nghĩ xem, nếu như là đứa con gái khác, chỉ mong muốn tiếp cận, lại gần, Tử Gia hà tất phải theo đuổi cực khổ như vậy, lời nói cử chỉ hôm nay của con bé cũng rất đúng mực, đây đã không phải là thông minh nữa rồi, có thể nói là thông thái.”

Bà Trần giật mình, than thở với vẻ mặt tiếc nuối: “Tôi thấy cũng đúng, nói một cách công bằng, đứa bé đó dung mạo, tính tình vô cùng hoàn mỹ, rất xứng đôi với Tử Gia, cũng may lúc đó chúng ta vẫn đồng ý, nhưng mà không đồng ý cũng chẳng còn cách nào, con trai lớn rồi, đã là của người khác rồi, gặp được con bé, có lẽ Tiểu Gia cả đời này không thể thoát được.”

Trong lúc nói chuyện hai người đã đi tới cửa. Ông Trần nhìn nhìn chiếc xe ở bên ngoài, ngoảnh đầu lại nói: “Lúc đó tôi đã bảo bà đừng phản đối, lẽ nào khả năng nhìn người của con trai bà rất tệ sao?”

Nhìn thấu qua cửa sổ phòng sách, Tô Thố thấy chiếc xe chạy ra ngoài, ánh đèn của nó như chọc thủng màn đêm tối: “Bác trai thật là bận rộn.”

“Ba đặc biệt trở về để gặp mặt em,” Trần Tử Gia cảm khái: “Ba anh rất ít khi khen người khác, từ nhỏ tới lớn ông ấy cũng chỉ khen anh được vài lần, đếm hết bàn tay, có một lần anh đậu đại học, tính ra cũng mười năm rồi, ông ấy mới lại khen anh.”

“Chắc là bác ấy khách khí.” Tô Thố suy nghĩ một hồi rồi nói.

“Khách khí, em không biết ba anh nổi tiếng là ương ngạnh nhất à?” Trần Tử Gia nắm lấy tay cô, vẻ mặt như dự liệu trước: “Ban đầu anh đã biết rằng là họ sẽ thích em.”

Tô Thố dò xét ánh mắt của anh, như cười mà không cười nói: “Nếu ba mẹ anh không thích em, giống như ba mẹ của Vương Thẩm sư huynh, ép buộc anh phải kết hôn với người khác, vậy phải làm sao?”

Ánh mắt của Trần Tử Gia nhẹ nhàng nhìn cô, mỉm cười nghĩ, em tưởng rằng họ chưa từng bắt anh đi xem mặt người con gái khác sao? Nghĩ đến đây, giọng nói anh kiên quyết: “Sẽ không đâu, anh sẽ không để việc này xảy ra, sự việc thành bại là do chính mình, chỉ cần kiên trì sẽ có lối thoát, anh yêu em, anh cũng yêu ba mẹ anh, anh hi vọng chúng ta có thể hòa thuận vui vẻ ngồi ăn cùng một bàn, giúp cho em cảm nhận được mùi vị gia đình, và bây giờ anh đã làm được.”

Tô Thố đỡ đầu nhìn anh, sau một hồi mới ngã vào lòng anh, Trần Tử Gia ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng cắn vào tai cô nói: “Thứ sáu tuần sau, chúng ta đến cục dân chính, nghe nói ngày hôm đó cực kì đẹp.”

Tô Thố nói: “Anh đã sớm tính hết rồi phải không?”

“Đó là, anh cần phải kiếm vợ ỉn trước hai mươi tám tuổi.” Tiếng cười của Trần Tử Gia phải nói là vô cùng phấn chấn, vui vẻ: “Đối với chuyện này, ngoài việc yêu cầu dời ngày khác ra, những việc khác đều có thể đề cập, anh nhất định sẽ lắng nghe.”

Vốn định để lộ ánh mắt, vẻ mặt phê bình, không hài lòng, nhưng đến nửa đường ánh mắt ấy dịu dàng trở lại. Tô Thố kéo lấy anh, đi xuống lầu: “Chúng ta xuống dưới đi, ngăn người trong phòng sách, giống bộ dạng gì chứ.”

Thực sự đến ngày đăng kí kết hôn mới phát hiện, cục dân chính vô cùng đông đúc khiến cho người ta phải sợ hãi, nghe nói hôm đó là ngày tốt hiếm có trong vài năm nay, người ta nói rằng đăng kí kết hôn hôm nay thì khẳng định là nhất sinh nhất thế... vân vân, chỗ nào cũng đông nghịt những cặp tình nhân tới đăng kí kết hôn, số người xếp hàng trước mặt họ ít nhất phải hơn mười người, và lại vẫn còn nhiều người đang bước vào. Tô Thố thấy vậy hít thở, cảm thấy chán nản, nhất thời nảy sinh ý định rút lui, thương lượng cùng Trần Tử Gia: “Chưa tới mười giờ mà đã đông người thế này rồi, hay chúng ta ngày mai tới đi.”

Trần Tử Gia giữ chặt cô: “Không được, ngày hôm nay tốt, những ngày khác chưa hẳn đã tốt.”

“Đúng là mê tín.” Tô Thố phản đối: “Chúng ta dù sao cũng tiếp nhận giáo dục của Trung Quốc và phương Tây, có bằng cấp tiến sĩ, không nên tin những thứ này.”

“Thà rằng tin.” Trần Tử Gia nắm chặt lấy tay cô, kiên quyết nói, nhìn bộ dạng của anh, Tô Thố cũng không biết làm sao, đành tiếp tục đợi.

Kết quả là hôm đó phát sinh ra nhiều việc, thật không dễ để xếp hàng, Tô Thố được cho biết là thiếu giấy chứng minh tình trạng hôn nhân của đơn vị, sau đó hai người vội vã trở về sở nghiên cứu vật lý bổ sung giấy tờ, lại còn hết nửa ngày trời đối phó với đồng nghiệp như là: “à ừ, Tô Thố thật chẳng tử tế, kết hôn rồi cũng không báo ọ người.” Đủ các thể loại câu hỏi, hoàn thành hết mọi thứ, trở lại cục dân chính, lại phải xếp hàng, cuối cùng đến xế chiều cũng cầm được giấy đăng kí kết hôn trong tay.

Hai vị nhân viên trong cục nhìn nhau cười: “Chúc mừng hai người, tuy hôm nay hai người là đôi vợ chồng cuối cùng đăng kí xong, nhưng cũng là cặp đôi đẹp nhất.”

“Cám ơn cô.” Trần Tử Gia cười tỏ lời cảm ơn, kéo Tô Thố đứng dậy rời khỏi cục dân chính.

Bầu trời phía tây xuất hiện ánh mặt trời đỏ rực như màu sắc của kim loại được nung lên, nắng chiều giống như một chiếc áo khoác lỏng lẻo che lấp mặt trời, ánh sáng của nó chiếu xuống chỗ nào, chỗ đó như tươi sáng lên, thoải mái hơn. Tất cả cảnh vật như lộ ra vừa cao vừa xa, sâu thẳm mà huyền bí.

Tô Thố thu ánh mắt về, nhìn chiếc bóng trên mặt đất nói: “Thì ra kết hôn phiền phức như thế này, không biết li hôn có nhanh hơn không?”

Trong đôi mắt vừa đen, vừa sáng như ngọc của Trần Tử Gia chợt lóe lên tia sáng, anh giờ giờ giấy đăng kí kết hôn uy hiếp: “Sao, em còn muốn li hôn à, anh nói cho em biết, ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ đến việc đó.”

Tờ giấy này đã buộc hai người lại với nhau, sau đó thì kết hôn sao? Nhìn Trần Tử Gia cẩn thận, nghiêm túc đón nhận tờ giấy, Tô Thố mơ mơ hồ hồ cảm nhận xung quanh giống như một giấc mộng, mọi thứ đều khe khẽ lay động. Mặt trời chiều ngã về phía tây, khiến cho vạn vật đều nhuộm thành màu đỏ kim. Trong lúc ngỡ ngàng cô ngẩng đầu nhìn Trần Tử Gia, anh cũng đang nhìn cô, mỉm cười, tỏ ra vừa lòng thỏa ý nhìn cô, sắc thái trên khuôn mặt ấy, Tô Thố chưa từng thấy qua, đại khái, có thể nói là “hạnh phúc” chẳng.

Trong nắng chiều rực rỡ tươi đẹp như vậy, vẻ mặt hạnh phúc đó như đang kì vọng vào cuộc sống tương lai, trái lại không hề để ý tới hiện tại, khiến cho cô có cảm giác an tâm mà trước nay chưa hề có.

Có lẽ đây mới là điều mà cô luôn muốn có?

Buổi tối hôm đó, hai người cùng với người nhà Trần Tử Gia còn có cả Tô Trí cùng nhau ra ngoài ăn cơm, một bữa cơm hòa thuận vui vẻ. Khi dùng cơm, Tô Thố thấp giọng hỏi Tô Trí ở bên cạnh: “Sao rồi, chị dâu của em vẫn chưa trở về à?”

Tô Trí gượng cười: “Cô ấy vẫn đang giận.”

Tô Thố nhìn anh với ánh mắt cảm thông: “Em không tin anh nói với chị ấy em kết hôn rồi mà chị ấy vẫn không về.”

Lúc này Tô Trí mới bừng tỉnh hiểu ra, liên tục tán dương.

Buổi tối hôm đó lúc hai người trở về nhà thì đêm đã khuya rồi. Tô Thố vô cùng mệt mỏi, dường như không còn chút sức lực. Sau khi tắm xong, tinh thần mới tốt hơn một chút, quần lấy chiếc ra trải giường trên ghế sofa trong phòng khách, nằm xem tivi, đó là một bộ phim nhiều tập thời cổ đại. Đế vương Tương Tương diễn càng sôi nổi, vừa xem liền mê mẩn, ngay cả Trần Tử Gia từ phòng tắm đi ra lúc nào cô cũng không phát hiện.

“Tivi hấp dẫn hơn so với anh sao?” Trần Tử Gia vừa nói vừa ngồi lên ghế sofa, vén chiếc ra lên, bản thân cũng chui vào đó, ôm lấy cô từ phía sau.

“Cũng không tệ lắm.” Tô Thố quay đầu nhìn anh, gật gật đầu nói.

Sau khi tắm xong làn môi của Tô Thố đỏ tươi, làn da càng trắng hơn. Ôm cô trong lòng, lồng ngực của Trần Tử Gia bắt đầu phập phồng, môi anh lại muốn áp lên đôi môi đỏ tươi kia. Vừa đúng lúc, tin tức trong tivi nhắc đến một cái tên, Tô Thố nhanh chóng ngoảnh đầu lại: “Ba của anh.”

Mùi hương trên người cô thoảng qua lỗ mũi, Trần Tử Gia khẽ cắn môi nhẩn nại, nhắc nhở cô: “Bây giờ cũng là ba của em. Buổi tối lúc ăn cơm, em không phải đã xưng hô rất tốt sao?”

“Ừ.” Tô Thố dường như đột nhiên nhớ ra việc này, ánh mắt lập tức trở nên xa xăm, một hồi lâu không nói gì cả.

Trần Tử Gia hỏi cô: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Tô Thố cầm điều khiển tivi, chỉnh âm thanh nhỏ xuống một chút, mới nói: “Tử Gia, anh biết tại sao em không cần đến tiền của bác em không, lúc bọn họ nuôi dưỡng em, mọi người trong nhà đều góp ý, nói em đổi cách xưng hô đi, gọi họ là bố mẹ, mỗi một người đều cho rằng như vậy sẽ giúp em tìm thấy cảm giác của gia đình, đúng vậy, em quả thực đã tìm được. Em nhớ lần đầu tiên em gọi hai bác là bố mẹ, họ đều bật khóc, nhưng anh biết không trong lòng em vẫn không thể đổi được, bố mẹ thân sinh của em vì cứu em mà qua đời, mà em lại đi gọi người khác là bố mẹ, dường như là phản bội họ. Năm lớp 12, em chỉ nghĩ sau khi em học đại học, sẽ không cần dùng đến tiền của họ nữa. Em tự nói với mình như vậy em sẽ ít mắc nợ họ hơn.”

Trần Tử Gia dịu dàng nhìn cô: “Không phải như vậy đâu, em thử đứng trên lập trường ba mẹ thân sinh của em đi. Nếu mà họ trên trời có linh, họ mong muốn em làm thế nào? Họ yêu em như vậy, nhất định mong muốn em sống tốt, mong hai bác của em có thể thay họ chăm sóc em, còn có ba mẹ anh, tình yêu của ba mẹ là vĩ đại nhất, không hề cầu lợi. A Thố, một người có nhiều ba mẹ, đó là may mắn.”

Từ trước đến giờ chưa từng nghe ai nói như thế này. Tô Thố toàn thân chấn động, lặp đi lặp lại: “Đúng vậy, tại sao trước giờ em đều không nghĩ ra chứ, anh nói rất đúng, một người có nhiều ba mẹ, đó là may mắn. Trần Tử Gia cười, hôn lên trán cô: “Lẽ nào em lại mơ hồ như vậy?”

Tô Thố nghiêng người: “Thật ra em cũng biết ý nghĩ của mình rất ngu xuẩn, cái mà em thiếu nợ đâu phải là tiền, nhưng mà không thể nào khống chế được bản thân, anh nói xem có kì lạ không?”

“Con người cũng có lúc không điều khiển được bản thân, không có gì kì lạ cả.” Trần Tử Gia nói, anh thực sự cảm thấy khó bề tưởng tượng, cô được anh ôm trong lòng rất lâu rồi, tại sao không nhận ra phản ứng

của anh, anh bực bội vì những suy nghĩ chậm chạp của cô, tức tối nói: “Ví dụ bây giờ anh.”

Về phương diện này Tô Thố quả thực phản ứng rất chậm, cô biết cơ thể anh đang nóng lên, toàn thân anh cương lên, cánh tay đang ôm lấy bên hông cô thuận theo sống lưng di chuyển lên trên, lại không suy nghĩ cẩn thận là vì gì, cảm thấy kì lạ và nghi hoặc cô quay đầu lại nhìn anh: “Sao vậy?”

Sau đó cô bị anh đè xuống ghế sofa, liên tục bị tấn công bởi những nụ hôn, cô bỗng nhận thấy nụ hôn này không hề giống với trước đây, bộ đồ ngủ của cô bị anh cởi ra gần hết, cô ngửa mặt lên trần nhà, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, đôi tay ôm lấy cổ anh.

Làn da trắng nõn nà của cô dần lộ ra, nhiệt độ trong phòng tăng đột ngột, dù cho chiếc điều hòa đang gắng sức phun tỏa khí lạnh nhưng cũng chẳng có tác dụng gì, dù nằm mơ cũng mong muốn có được người mình yêu cố gắng không chế, tự chủ bao nhiêu năm, giờ đây ham muốn ấy lại trào dâng, Trần Tử Gia cúi người hôn liên tục trên từng tấc da của cô, khí thế hùng hực giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô, đột nhiên anh nghe thấy tiếng rên rỉ của cô, Trần Tử Gia toàn thân run lên, dùng ra trải giường quần lấy người cô, rồi bế cô vào trong phòng ngủ.

Sau khi cả người cô đều nằm trên giường, Trần Tử Gia liền thả người xuống giường, vùi đầu vào, cẩn thận cẩn xé từng chỗ trên cổ cô, bên tai cô văng vẳng một câu nói, giọng nói vừa trầm trầm lại khàn khàn mang theo sức quyến rũ kì lạ: “Anh yêu em, A Thố, anh yêu em.....”

Cơ thể anh nóng bỏng, hai chân ghì chặt lấy cô, toàn bộ da thịt dính lấy cô, sản sinh ra cả nước và lửa, Tô Thố cảm thấy thân mình như rời rạc, cô vòng tay qua cổ anh, nhìn những giọt mồ hôi trên trán anh, rơi xuống, đọng lại trên tóc cô.

Lần thứ nhất tỉnh dậy, Tô Thố nhìn đồng hồ, vẫn chưa bốn giờ sáng, toàn thân cô đều đau ră rời nhưng muốn trở mình, ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, liền phát hiện mình không có cách nào để nhúc nhích cả, hai người ôm nhau rất chặt, hai chân quấn lấy nhau, khe khàng động đậy cũng sẽ khiến đối phương tỉnh giấc. Cô quan sát tỉ mỉ Trần Tử Gia, đèn tường vẫn còn bật, phát ra ánh sáng màu vỏ quýt, để lại một vùng tối trên khuôn mặt anh, lúc này anh ngủ rất ngon, tay phải vòng qua ôm lấy hông cô, lúc đó không thể nào ngấm nghĩa được ngũ quan trên khuôn mặt anh khiến cho cô trong phút chốc mơ hồ, sau đó khoe miệng nở một nụ cười, rồi cô nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Một lần nữa tỉnh dậy trời vẫn chưa sáng, bên ngoài cửa sổ vẫn là một màn đen kịt, Trần Tử Gia tỉnh giấc sớm hơn cô, tay phải anh chống lấy đầu, khoe miệng mỉm cười nhìn cô, ánh mắt tỏ vẻ rất tỉnh táo, không có một chút gì là buồn ngủ, anh nhẹ nhàng hỏi: “Tỉnh rồi à?”

“Ừ”

Nói rồi cô định ngồi dậy, toàn thân trên người giống như tan rã, xương cốt kêu lên răng rắc, nhất là lưng, dường như muốn gãy ra luôn, cô hít một hơi thở rồi ngã vào lòng anh.

Trần Tử Gia xót xa ôm lấy cô, giữ chặt cô trong lòng nói: “Đừng động đậy, hôm nay là chủ nhật, ngủ thêm một chút đi, ngày mai còn phải chụp ảnh cưới nữa.”

Tô Thố liền nhớ ra hôm nay đúng là chủ nhật, nên cũng không sốt ruột, yên tâm ngồi trong lòng anh, trong đầu cô không thể không chế được cứ nghĩ đến cánh tượng buổi tối ngày hôm qua là khuôn mặt lại đỏ bừng lên.

“Chỗ này còn đau không?”

Câu hỏi đó khiến cho khuôn mặt đỏ ửng của cô lại càng thêm đỏ, sau đó mới ý thức được bàn tay anh đang dừng lại ở vết thương trên ngực cô. Cô tròn tròn mắt nhìn anh nói: “Bao nhiêu năm nay, làm gì có chỗ nào còn biết đau nữa.”

Trần Tử Gia hạ giọng nói: “Em không biết vào buổi tối hôm đó, anh như thế nào đâu, anh đứng canh trước giường bệnh của em, không ngừng suy nghĩ, cái mà gọi là địa ngục trong thân thoải, chính là như thế này sao.”

Không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng nghe thấy nhịp tim trong lồng ngực anh đột nhiên đập nhanh hơn, Tô Thố cười nhẹ nhõm: “Thật không, anh không nhắc tới thì em cũng quên mất, chúng ta nói một chút về

vấn đề khác đi.”

Nụ cười của Trần Tử Gia giảo hoạt, tiến tới gần môi cô: “Anh hỏi em, em nói là mấy người bạn ở cùng kí túc xá với em có ảnh của anh, vậy em có không?”

Tô Thố nghĩ một lúc, trong giọng nói còn pha chút tiếng cười: “Ban đầu thì có, sau này không còn nữa.”

“Ừ, tại sao?” Tiếng “ừ” được kéo dài, rõ ràng là dấu hiệu đó có chút bất thường, khiến cho Tô Thố nhận thấy cô có nói hay không nói đều là vấn đề lớn, sau một hồi cân nhắc kĩ càng, cuối cùng cũng thành thật trả lời: “Sau này em cảm thấy anh có chút thích em nên em đã đem ảnh cho người khác.”

Trần Tử Gia bình tĩnh hỏi: “Em biết khi nào?”

Tô Thố thở dài: “Là vào kì nghỉ đông năm nhất, lúc anh tiến đến sân bay, bình thường anh toàn đi xe đạp, đi xa hơn một chút thì ngồi xe buýt, không có mấy người biết gia thế nhà anh rất hiển hách. Lúc đó được nghỉ rất nhiều ngày, anh đặc biệt trở lại, rõ ràng là có thái độ khác thường, anh lại còn bảo tài xế lái xe nhà anh đưa em đến sân bay.”

Trần Tử Gia đành thở dài nói: “Anh cũng nghĩ là trong lòng em đã biết rõ. Sau khi trở về, em bắt đầu xa lánh anh, anh còn tưởng em _____”

Nói đến đây, anh ngừng lại một lúc, không nói thêm nữa; Tô Thố trong lòng có cân nhắc, sau một hồi, cô ôm chầm lấy anh: “Lúc đó em trốn thật giỏi, kì thực chỉ là sợ không chịu được, em sẽ yêu anh mất.....nhưng vẫn không thể nào trốn được.....”

Lời nói còn chưa dứt, Trần Tử Gia nghiêng người cúi đầu, dùng bờ môi ngăn chặn lời nói của cô, sau đó cứ thế chìm ngập trong nụ hôn say đắm.

Ngày hôm đó, hai người không ra ngoài, buổi chiều Tô Thố bắt đầu thu dọn đồ đạc, vài ngày trước cô mới chuyển hết đồ đạc tới, chất đầy trong phòng, chưa thu xếp được tí nào. Sách thực sự là rất nhiều, hai cái giá sách lớn cũng không để hết. Trần Tử Gia bắt đầu lấy hết sách của anh xuống, ra hiệu cho Tô Thố mang những quyển sách vĩ đại về chuyên ngành của cô đặt lên trên: “Đặt sách của em lên trước đi, ngày mai lại đi mua thêm giá sách.”

“Vẫn còn cần mua thêm giá sách sao.” Tô Thố nhắc nhở anh.

“Bà xã đại nhân, anh biết rồi, anh đã sớm muốn mua rồi, nhưng sợ em không thích.” Vừa nói, anh vừa ôm đồng sách trên giá xuống, không biết tay va trúng chỗ nào, khiến ột trục cuốn tranh dài hơn một thước cũng lăn xuống dưới.

41. Chương 41: Chương Kết

Tô Thố khom lưng nhặt lên, định chuẩn bị đưa cho Trần Tử Gia nhưng lại nhìn thấy sắc mặt của anh có chút biến đổi, nên thay đổi ý định, cô không hề khách sáo, liền mở ra, đồng thời hỏi: “Là ai viết vậy? Còn có thể treo lên được, tại sao lại không treo lên?”

Trần Tử Gia ôm lấy cánh tay, cười với cô: “Sợ làm hỏng mất nên không treo, em thử coi đi, nhìn xem viết thế nào?”

Tô Thố quan sát một hồi, rồi bĩu môi: “Kết cấu chữ rời rạc, đường nét hơi thô, nét bút có chút rệu rạo, rất tệ.” Dứt lời, cô cười rộ lên, tại sao anh vẫn còn giữ lại vậy, em không đành lòng xem nó.”

Trần Tử Gia đặt quyển trục lên tường, ra hiệu: “Bây giờ có thể treo lên rồi, sau này em cứ viết một bức thì anh treo một bức.”

Tô Thố xua tay: “Ba ngày không luyện, tay liền cứng lại, không viết được nữa rồi. Em vẫn nhớ, hồi nhỏ em viết theo nhiều nhất là bức “nhân cần lễ bi”, hồi học nghiên cứu sinh, em được xem qua bức đó rất nhiều lần, viết thực sự rất đẹp, nhưng em chưa từng có ý định cầm bút luyện.”

“Lúc nào đó, anh lại dẫn em đi xem lại.” Trần Tử Gia hơi tiếc nuối, nói.

Câu nói đó khiến cho Tô Thố nghĩ tới rất nhiều sự việc, nụ cười chợt tắt, cô vô ý hỏi: “Lúc đó, anh với giáo sư Triệu nói gì vậy?”

Trần Tử Gia quay lưng về phía Tô Thố, quan sát bức tự, một hồi lâu không nói gì, sau một lúc anh cẩn thận cuốn lại bức tự, đặt lại vào chỗ cũ trên giá sách, mới quay đầu nhìn Tô Thố, ôm lấy cô, rồi chậm rãi nói, nhưng lại không phải là trả lời câu hỏi của cô, anh nói đến việc khác: “Mấy năm anh ở nước ngoài, mỗi ngày đều lấy bức tự ra xem, mỗi lần xem, anh đều tự nói với mình, anh tuyệt đối sẽ không để em rời xa anh nữa đâu.”

Tô Thố không giấu nổi vẻ mặt tươi cười của mình, cô ngẩng đầu, rồi kiễng chân lên hôn vào đôi môi Trần Tử Gia, nói: “Nếu không phải em bằng lòng, em sẽ không ở lại sở nghiên cứu vật lý quốc gia.”

Trần Tử Gia vừa cười vừa than, ôm lấy cô, hôn lấy hôn để rồi mới ngồi xuống ghế, đặt cô ngồi lên đùi anh, nói: “Cái gì anh cũng không gạt được em, em còn muốn biết điều gì nữa không?”

Tô Thố mỉm cười: “Việc của trường tiểu học Tề Gia Truân.

“Là anh.” Trần Tử Gia gật đầu “còn gì nữa không?”.

“Có một hôm vào buổi tối, em gọi điện cho anh, người nghe máy là một cô gái.” Tô Thố mỉm cười nói.

“Có chuyện này sao?” Lúc đầu Trần Tử Gia vô cùng ngạc nhiên, sau đó liếc thấy Tô Thố đang bật cười, cũng liền cười lớn: “Vậy em vẫn dám kết hôn với anh sao?”

Tô Thố cười méo máo, sau đó cúi xuống bả vai anh: “Khi gặp mẹ anh, em mới biết đó là mẹ anh.”

“Thì ra là vậy.” Trần Tử Gia thở phào nhẹ nhõm, sờ sờ vào mũi: “May mà em biết đó là mẹ anh, nếu không thì _____”

“Kì thực” Tô Thố khẳng định nói: “Từ trước tới giờ em chưa hề nghi ngờ anh điều gì hết, em luôn tin tưởng anh.”

Trong lòng của Trần Tử Gia dường như đang có một thứ gì đó gọi là hạnh phúc trào dâng, anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, chăm chú nhìn một lúc, lại nhẹ nhàng cắn vào tai cô: “Anh sẽ đem câu nói này và bức tự đó dán lại.”

Cuối cùng mới phát hiện, quá trình chuẩn bị hôn lễ phức tạp hơn tưởng tượng nhiều, chỉ viết thiệp mời thôi, Tô Thố đã phải viết đến vài trăm tấm rồi, trong đó có đến 80% số người cô không quen biết, Phần lớn đều là bạn bè của nhà họ Trần, dường như thân phận của họ rất cao quý, mọi thứ đều thật rồi ren, hỗn độn. Ung Thần cuối cùng cũng về nước, cô tạm thời chưa có công việc, chỗ ở cũng gần, thế là ngày ngày chạy qua giúp Tô Thố chuẩn bị hôn lễ. Tô Ti Duyệt lớn rất nhanh, mái tóc màu nâu vừa mềm vừa mượt, khuôn mặt vừa trắng nõn lại mồm mĩm giống như có thể bóp ra nước, cô bé bặm ba bặm bệ nói được vài chữ hoặc vài từ đơn, cô bé cực kì thân thiết với Tô Thố, bập bẹ gọi cô nghe ngọt lịm vô cùng.”

Hết thấy mọi vấn đề đều rất dễ giải quyết, phiền phức nhất chính là không tìm được phù dâu, những cô bạn học trước đây đều lần lượt kết hôn rồi, trong các đồng nghiệp ở sở nghiên cứu cũng không thể tìm thấy người nào thích hợp.

Sau khi biết được việc này, Ung Thần trở mắt đứng nhìn Tô Thố: “Em thật là không còn bạn gái chưa kết hôn sao, quả thực không được, Trần Tử Gia không phải vẫn còn một cô em kết nghĩa sao? Nhờ cô ấy đi.”

Tô Thố im lặng, sau đó nói: “Hình như vẫn còn một người nữa.”

“Ai?”

Tô Thố nhẹ giọng nói: “Một người bạn học cấp ba.”

Khi ngồi trong đại sảnh của khách sạn đời Thẩm Tư Lục, Tô Thố tưởng tượng cô ấy sẽ thay đổi như thế nào, hay là vẫn như xưa, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, lúc cười đôi mắt nhắm lại chỉ nhìn thấy một khe hở, lúc đầu đã chuẩn bị tâm lí rất tốt rồi, nên khi gặp lại người đó, Tô Thố không có gì gọi là kinh ngạc cả. Thẩm Tư Lục đeo đôi giày cao gót rất cao, giẫm lên trên sàn nhà bóng loáng, làm

phát sinh âm thanh nghe rất vui tai, cô ấy trưởng thành lên rất nhiều, mái tóc xoăn xoăn ôm lấy phía sống lưng, cô ấy thản nhiên cười với Tô Thố, sau đó ngồi vào chiếc ghế sofa đối diện Tô Thố.

“Mình hỏi đi Vương, hỏi nói tuần này cậu đi công tác, vừa may là ở đây.” Tô Thố mở miệng đầu tiên.

Thẩm Tư Lục nâng ánh mắt nhìn, một hồi lâu sau mới nói: “Vì sao cậu lại muốn tìm mình?”

Về mặt Tô Thố căng thẳng, câu nói đó cứ để hoài trong bụng, tốt hơn hết là cứ nói ra vậy: “Tư Lục, mình kết hôn rồi, cuối tuần này sẽ cử hành hôn lễ, nếu cậu có thời gian có thể làm phù dâu ỉnh không?”

Nói xong cô nhìn Thẩm Tư Lục, ánh mắt không hề dịch chuyển, Thẩm Tư Lục cũng nhìn chằm chằm cô: “Oh, lúc nào vậy?”

“Ừ, nửa tháng trước mình kết hôn rồi.” Tô Thố lặp lại một lần nữa, nói rồi nhìn thấy tay cô phát run.

Thẩm Tư Lục kinh ngạc: “Lời nói đùa năm lớp 12 đó, cậu nhớ không?”

Thẩm Tư Lục cúi đầu, sau đó lại ngẩng đầu, vuốt lấy mái tóc xoăn và dài: “Tốt lắm, tốt lắm, chúc mừng, chúc mừng cậu.”

Giọng nói của Tô Thố khàn khàn: “Tư Lục, xin lỗi cậu.”

“Cậu xin lỗi gì chứ.” Thẩm Tư Lục nhẹ giọng, cười: “Có thể kết hôn là một việc tốt, không giống mình, mãi vẫn không gả đi được, trước giờ mình đều biết, cậu vừa xinh đẹp lại thông minh, không thiếu người thích cậu. Kì thực nếu Giang Vi Chỉ vẫn còn, chưa hẳn hai người sẽ sống cùng nhau.”

Tô Thố ngơ ngẩn một hồi lâu, sau đó để lộ ra nụ cười đau khổ: “Cậu có tin không, bao nhiêu năm nay, mình đều không dám nghĩ nếu mà Vi Chỉ vẫn còn sống, tại mình sẽ như thế nào, mình không nghĩ cho nên mình không biết là tại mình sẽ ở với nhau không.”

“Cậu không có gì thay đổi cả.” Thẩm Tư Lục lúc này mới quan sát cô thật kĩ, cố gắng tỏ ra lạnh nhạt một chút, nói: “Mình nhớ lần cuối cùng gặp cậu là hôm làm hồ sơ đăng kí dự thi đại học, bọn họ nói là cậu thi vào khoa vật lý, chính là chuyên ngành mà Giang Vi Chỉ muốn học, lúc đó mình thực sự không còn đổ kỵ với cậu nữa, trước đây mình luôn cảm thấy cậu yêu Giang Vi Chỉ không đủ.

Anh ấy vì cậu mà làm rất nhiều việc, nhưng cậu lại chưa từng làm một việc gì vì anh ấy, anh ấy là một người ngay thẳng, lại có thể mượn bài tập cho cậu chép, thậm chí giúp cậu làm bài tập, giúp cậu đối phó với giáo viên, cậu thích xem những quyển sách kì quái, anh ấy cũng đến thư viện mượn giúp cậu, cậu không muốn đánh đàn vào ngày lễ kỉ niệm thành lập trường, anh ấy đi thay cậu, cậu muốn trượt băng, anh ấy liền đi học trượt băng, cậu thích chơi cờ vây, anh ấy cũng bỏ ra rất nhiều thời gian ngồi chơi cùng cậu.....”

Tô Thố thoát ra khỏi những kí ức mơ hồ, sau đó quan sát người ngồi trước mặt cô và cảnh vật xung quanh. Bây giờ cô không phải đang ở trong phòng học năm cấp 3, cũng không phải đang nói chuyện với Tư Lục trước đây, thời gian, không gian hoàn toàn thay đổi, một chút dấu vết cũng không còn.

“.....cần phải mặc cái gì?”

Tô Thố hoàn hồn, mới nghĩ tới điều Tư Lục nói: “Cậu đồng ý làm phù dâu ỉnh rồi sao?”

Thẩm Tư Lục ngồi lại gần hơn, chăm chú nhìn vào bàn tay đang đặt trên chiếc bàn thủy tinh của Tô Thố: “Chiếc nhẫn đẹp quá, ông xã của cậu quả thực rất yêu cậu.” Nói rồi cô cười: “Kì thực mình cũng rất muốn gặp mặt ông xã của cậu.”

“Cậu đồng ý là tốt rồi.” Tô Thố thở phào nhẹ nhõm, lúc này điện thoại reo lên, là điện thoại của Trần Tử Gia nói là anh đang ở gần đây, một lát sau sẽ qua đón cô.

“Ông xã cậu gọi phải không?”

Tô Thố khẽ gật đầu: “Anh ấy sẽ qua đây liền, cậu đợi một chút sẽ gặp được thôi.”

Thẩm Tư Lục cúi đầu, suy nghĩ: “Cậu đồng ý gả cho anh ta, nhất định là rất yêu anh ta rồi.”

Đôi mắt Tô Tố như lóe lên một tia sáng, tia sáng ấy đang quan sát vẻ mặt thất thần của Thẩm Tư Lục, Tư Lục đang suy nghĩ đã bao giờ cô nhìn thấy cái ánh mắt này chưa, thì nghe thấy tiếng câu trả lời rõ ràng của Tô Tố: “Phải, mình yêu anh ấy, mình hoàn toàn có thể bỏ tất cả vì anh ấy.”

Thẩm Tư Lục “ừ” một tiếng. “Vây cũng tốt.”

Hai người bắt đầu từ từ nói chuyện. Sau khi biết công việc của Tô Tố, Thẩm Tư Lục cũng không hề bất ngờ, chỉ khe khẽ nói một câu: “Mình biết cậu có thể hoàn thành được tâm nguyện của anh ấy.” Rồi không nhắc đến việc gì liên qua tới Giang Vi Chỉ nữa, cô ấy không nói, Tô Tố càng không biết nói gì. Nói hết chuyện cũ của những người bạn học trước đây, sau đó hai người lại nói đến tình hình gần đây của bản thân mình, sự kết hợp ăn ý trong lời nói trước đây của hai người lại xuất hiện.

“Mình nhớ lần đó _____” Thẩm Tư Lục mở miệng định nói điều gì đó, bỗng dừng lại, nhìn về phía sau Tô Tố.

Thuận theo ánh mắt của cô, Tô Tố cũng ngoái đầu lại, nhìn cái người đang phì cười đứng sau đợi mình, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Thẩm Tư Lục, cô dịu dàng giới thiệu: “Anh ấy là chồng của mình, Tử Gia, đây là người bạn thân nhất mà em từng nói với anh, Thẩm Tư Lục.”

Trước khi ngồi xuống, Trần Tử Gia bình thản quan sát Thẩm Tư Lục, rồi duỗi tay ra, dùng ngữ khí hết sức lịch sự mà tuyệt đối không có chút xa lạ chào hỏi cô: “Xin chào cô Thẩm, nghe A Tố nhắc đến cô rất nhiều.”

Thẩm Tư Lục liếc nhìn Tô Tố rồi bắt tay cùng anh.

Sau khi cười hớn hở, Tô Tố nói: “Cậu với mình đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, lần đầu tiên mình gặp anh ấy, cũng kinh ngạc như vậy đó.”

Thẩm Tư Lục cũng héch mảy nhìn cô: “Nhớ năm đó _____” Sau đó nhớ ra ở chỗ này không chỉ có mình hai người, thế là ngậm miệng không nói.

Tô Tố nhin không được cười lại càng muốn chọc ghẹo, lúc định nói cái gì đó thì nghe thấy Trần Tử Gia hỏi: “Ăn tối chưa?”

“Vẫn chưa, vừa tan làm thì em liền chạy tới đây, Tư Lục, cùng tụi mình đi ăn tối nha.”

Tư Lục chỉ chiếc đồng hồ treo trên tường, lắc đầu lấy làm tiếc: “Buổi tối mình có việc rồi, dù gì thì cũng là đi công tác mà. Thân bất do kỷ, hôn lễ của hai người khi nào tổ chức vậy?”

Tô Tố liền nói ra ngày tháng, Thẩm Tư Lục lập tức đáp lại: “Không vấn đề gì, buổi chiều trước ngày hôm đó, mình sẽ gọi điện cho cậu.”

Nhìn bóng cô dần dần mất hẳn trong thang máy, hai người cũng rời khỏi khách sạn. Ánh đèn bốn bên bắt đầu sáng lên, Trần Tử Gia vừa cầm lấy chìa khóa xe, vừa dùng khẩu khí không dứt khoát nói: “Có thể thấy được giữa hai người vẫn còn một rào cản nào đó.”

“Đó là điều khó tránh khỏi, tụi em đã nhiều năm rồi không gặp mà.” Tô Tố nói: “Đến siêu thị đi, em muốn mua một chút đồ.”

Buổi tối, người trong siêu thị rất đông, rộn ràng, nhốn nháo. Trần Tử Gia đang đẩy chiếc xe đựng đồ, Tô Tố kéo lấy tay anh, thờ ơ thả đồ vào xe.

“Hồi cấp 3, tụi em đùa với nhau, ai mà kết hôn sau phải làm phù dâu cho người kết hôn trước.” Tô Tố thở dài: “Nhưng bao nhiêu năm nay, cô ấy vẫn không kết hôn.”

“Tại sao cô ấy không kết hôn?” Trần Tử Gia nghiêng đầu.

Tô Tố nhẹ giọng nói: “Còn phải hỏi sao.” Nói rồi cô cầm một chùm quả vải đặt vào xe, mới nói: “Cô ấy không may mắn bằng em, cô ấy chưa gặp được người có thể khiến cô ấy quên mọi thứ trước đây, còn em thì gặp được rồi.”

Trần Tử Gia cảm thấy hài lòng thỏa dạ, thế là biểu lộ cảm xúc ấy trên mặt, Tô Thố ngay lập tức biết anh định làm gì, liền đẩy anh ra, về mặt căng thẳng nhìn bốn bề xung quanh. Trần Tử Gia vốn là muốn dọa cô, lúc này mục đích đã đạt được, liền bật cười rồi dặt lẩy tay cô.

Kì thực trước hôn lễ ba ngày, bọn họ vô cùng bận rộn, họ hàng, thân thích nhà họ Tô hầu hết đều tới, có thể nói là vô cùng đông, cũng may Ứng Thần đã sắp xếp chỗ ở ổn thỏa cho họ. Dù cho như vậy, nhưng hai ngày hôm đó, đủ thứ việc lớn nhỏ đều lũ lượt kéo đến. Tô Thố vốn đã xin đơn vị cho nghỉ phép, nhưng đến buổi chiều trước ngày hôn lễ vẫn bị gọi đến làm tạm thời. Chiếc máy phân tích đáng giá vừa mới được mang đến phòng thí nghiệm xảy ra vấn đề, lại xảy ra đúng lúc cần dùng đến nó. Cô tăng giờ, tăng ca làm đến tận nửa đêm, về tới nhà ngủ chưa được năm tiếng đồng hồ, mới sáng sớm lại phải thức dậy trong một mớ hỗn độn.

Tô Thố vô cùng buồn ngủ, lúc trang điểm vẽ mặt bơ phờ, đờ đẫn. Ứng Thần rất có kinh nghiệm, thấy vậy liền an ủi cô: “Đều là như vậy, hết hôm nay là tốt rồi.”

Tô Thố cố gắng mở to hai mắt: “Lúc đó anh chị thì sao?”

“Mệt, quả thực là rất mệt, nhưng lại vô cùng hạnh phúc.” Giọng nói của Ứng Thần dịu xuống.

Thẩm Tư Lục cũng đứng một bên để người thợ trang điểm điểm điểm trên khuôn mặt cô, vẽ mặt cô có chút đậm chiều. Sau khi Ứng Thần đứng dậy, rời khỏi, bốn bên không có người, cô mới nhìn Tô Thố hỏi: “Tối hôm qua, mình nhìn thấy danh sách khách mời, chợt giật nảy mình.”

Tô Thố thở dài: “Thích nghi được sẽ tốt thôi, bởi vì ngoài anh ấy ra, không còn ai tốt để ỉn cưới,”

Thẩm Tư Lộ nhìn với ánh mắt xa xăm nói: “Cậu không lấy nhầm người đâu, người có mắt luôn nhìn ra chồng của cậu quả thực rất yêu cậu, đứng trước người như anh ấy, ai cũng sẽ động lòng, kể cả cậu _____”

“Cảm ơn cậu.” Tô Thố ôm lấy cô: “câu nói này có ý nghĩa rất quan trọng đối với mình.”

Sau khi trang điểm và thay bộ áo cưới trắng như tuyết, Tô Thố ngắm mình trong gương, phát hiện thấy bản thân cũng không đến nỗi xấu, người thợ trang điểm đẩy cửa ra, hô lớn: “Cô dâu xuất hiện.” Tiếng nói vừa dứt, Tô Thố kinh ngạc phát hiện, tất cả mọi người ở bên ngoài đều hướng mắt nhìn mình, một hồi lâu vẫn không có ai nói chuyện, Tô Thố trong nháy mắt liền chuyển ánh mắt cầu cứu về phía Trần Tử Gia đang đứng bên cạnh Tô Trí.

Đáng tiếc Trần Tử Gia cũng đang mê mẩn, một hồi lâu sau anh mới nhớ ra và đi tới. Anh tỏ ra phần chần, tự hào, trên người mặc bộ lễ phục màu trắng, vừa nhìn là thấy được vẻ lịch lãm, phong độ. Tô Thố trước giờ chưa bao giờ thấy anh mặc lễ phục, cho nên nhất thời có chút bối rối, hoàn toàn quên hết nên làm cái gì. Trần Tử Gia bước tới gần, khe khẽ nói bên tai cô: “Bây giờ anh đã biết thế nào là nghiêng nước nghiêng thành rồi.”

Khuôn mặt Tô Thố đỏ bừng, cô từ từ ngẩng mặt lên, mái tóc của anh được chải rất gọn gàng, trong đôi mắt anh phản chiếu ra thân ảnh của cô, nụ cười anh chân thành tha thiết. Tô Thố vốn định thò tay sờ lên khuôn mặt của anh, nhưng đến nửa đường lại chợt chuyển sang hướng khác, sửa sang lại bộ lễ phục quá đỗi hoàn hảo của anh, Trần Tử Gia kéo cô vào lòng, còn không quên để lại nụ cười tỏ ra xin lỗi với tất cả mọi người: “Bây giờ cô ấy là của tôi rồi.”

Cảnh tượng đó xuất hiện trước mắt Tô Trí và Ứng Thần, hai người mỉm cười, về mặt Ứng Thần có chút đậm chiều: “Anh nói xem, con của họ chắc là sẽ rất thông minh và xinh đẹp.”

Tô Trí nghiêng đầu nhìn cô: “Con của chúng ta cũng vậy.”

Giọng của Ứng Thần đột nhiên nhỏ lại, thở dài nói: “Là do em sai.”

“Anh cũng có lỗi.” Tô Trí lắc đầu.

Không khí trong phòng vô cùng ấm áp, khiến cho hai người nở nụ cười nhìn nhau.

Tuy đã có giấy đăng kí kết hôn, nhưng buổi hôn lễ vẫn đem lại cho người ta cảm giác giống như là lễ cưới chính thức vậy, giống như là việc, sau khi nói ọi người biết hết mới phổ biến ý nghĩa của nó. Tất cả mọi người xung quanh, mỗi một người đều là nhân chứng trong thời khắc này, người chủ hôn là một người bạn

của ông Trần, là người đức cao vọng trọng, mỗi lời ông nói ra, từng câu, từng chữ đều là thanh âm của đá quý.

Hai người trước tiên phải kính rượu ba mẹ đôi bên, Tô Thố hướng về phía ba mẹ mình, khom người chào: “Ba mẹ, đã nhiều năm rồi, con cảm ơn ba mẹ.”

Ba của Tô Thố cầm lấy tay cô, nghiêm túc đưa cho Trần Tử Gia, Trần Tử Gia cũng biểu lộ vẻ mặt nghiêm túc trước giờ chưa thấy, hứa hẹn từng câu, từng chữ: “Con sẽ chăm sóc cô ấy cả đời này.”

Cảnh tượng náo nhiệt ngày hôm ấy, sau này hai người đều không nhớ được nhiều, bởi vì thực sự cả hai người đều uống quá nhiều rượu. Dù sao cảnh tượng lúc đó đã có máy quay video và máy ảnh ghi lại một cách chân thực rồi. Tô Thố nghĩ, đại khái sau này khi già rồi có thể lấy đĩa CD ra, xem lại những khoảnh khắc hạnh phúc và phong nhã hào hoa thời còn trẻ.

Ngày hôm đó, hai người say bí tỉ, không thể trở về nhà nên đành phải về nhà của ba mẹ Trần Tử Gia, vừa bước vào phòng ngủ, vẻ mặt mỗi của hai người đều lộ ra, hai người họ sau khi cởi lễ phục, liền chạy đi tắm, rồi trèo lên giường ngủ một giấc đã đời.

Lúc tỉnh ngủ, không có Trần Tử Gia bên cạnh, trong lòng cô trống rỗng, cô gượng cười, mới chưa được bao lâu, đã có chút không quen rồi, đang nghĩ ngợi thì thấy Trần Tử Gia bưng một ly nước, nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Nhìn thấy Tô Thố ngồi dựa vào chiếc gối, tinh thần không tốt, Trần Tử Gia lại gần sờ tay lên trán cô: “Em có cảm thấy đầu choáng váng không?”

“Tại uống nhiều rượu quá.” Tô Thố cười đau khổ.

Sau khi Tô Thố uống thuốc giải rượu, Trần Tử Gia không hề buồn ngủ. Tô Thố cũng không ngủ, hai người nhìn ra khoảng không tối mịt ngoài cửa sổ, nói chuyện câu được câu chăng.

“Hai ngày sau anh có thời gian không, chúng ta cùng ba mẹ về nhà.” Nói rồi cô ngừng một hồi: “Em dẫn anh đi gặp một người.”

Ánh mắt của Trần Tử Gia bình tĩnh nhìn Tô Thố: “Được.”

Cái ngày đến nghĩa trang, thời tiết đẹp một cách lạ thường, Tô Thố không nói một lời dẫn Trần Tử Gia đến một vùng núi ở ngoại ô. Ánh mặt trời chiếu xuống hai người tạo nên cái bóng dài đổ trên thảm cỏ. Bây giờ không phải là thời điểm tế bái, xung quanh nghĩa địa hầu như không có ai, chỉ có những bia mộ trắng toát lấp lánh dưới ánh mặt trời, ở đây cũng hoàn toàn giống với những bãi nghĩa địa khác, vừa yên tĩnh lại mộc mạc, tiếng nói cũng nhỏ nhẹ, duy nhất chỉ có cỏ cây là mọc um tùm, dày đặc.

Tất cả mọi thứ ở đây đều yên ắng, như cõi riêng, trên thế giới này, không có ai có thể bắt từ cả.

“Anh vẫn nhớ, trong “thánh kinh” có một câu: ‘con người đến từ lòng đất, lại phải trở về với đất.’” Trần Tử Gia lãnh đạm nói. Tiếng nói như len lỏi vào các góc ngách của cây bách xanh tốt, không gian bốn bề yên tĩnh, mỗi một câu được nói ra, dường như đều có tiếng vọng lại.

Tô Thố lẳng lặng kéo tay anh, nhẹ nhàng nói: “Anh có tin không, đây là lần đầu tiên em tới thăm anh ấy.”

“Vốn định trước khi chúng ta kết hôn thì đưa anh tới đây.” Tô Thố chậm rãi nói: “Nhưng sau đó lại cảm thấy đã buông xuống rồi, thì lúc nào không quan trọng.”

Trần Tử Gia nắm chặt lấy tay cô: “Em có thể đưa anh tới thăm cậu ấy, rất tốt.”

Nói rồi anh dừng lại, quan sát bức ảnh trên bia mộ: “Là cậu ấy.”

“Ừ, phải rồi.” Tô Thố ngồi xổm xuống, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt trong bức ảnh, khe khẽ nói: “Vi Chử, tụi em tới thăm anh, chín năm rồi, anh vẫn khỏe chứ?”

Trần Tử Gia cũng ngồi xổm xuống, đặt bó hoa trắng thuần trước bia mộ.

Qua một hồi lâu, hai người đều không nói gì, mỗi người đều đang nghĩ riêng, trong bầu không khí tĩnh lặng ấy, Tô Thố lại mở miệng nhìn lên bức hình một thiếu niên hết sức tuấn tú trên bia mộ nói: “Em luôn không dám tới thăm anh, qua nhiều năm mới tới, có phải đã muộn rồi không? Anh đừng trách em, những năm đó,

em thật là không đủ dũng khí để tới một mình, em không biết em sẽ làm ra chuyện gì nữa, hôm nay chồng của em cùng em tới thăm anh, anh nhìn thấy không?”

“Vi Chỉ sẽ nhìn thấy.” Một giọng nói từ phía sau truyền lại.

Hai người quay đầu lại, Tô Thố nhìn thấy rõ người đang đi tới, sau một hồi sững sốt, cô lễ phép chào: “Con chào dì.”

Mẹ của Giang Vi Chỉ quan sát cô một lúc, sau cùng bà gượng cười: “Tiểu Thố, con còn đẹp hơn lúc học cấp ba, Vi Chỉ biết con có thể tới sẽ không còn lo lắng gì nữa.”

“Dì có hay tới đây không ạ?”

“Một tháng dì đến thăm Vi Chỉ một lần.”

Tô Thố không nói gì, cúi đầu nhìn xuống mặt đất, khe khẽ gật đầu, bà Giang chuyển mắt về phía Trần Tử Gia, khách khí gật đầu. Khi nhìn thấy bà, Trần Tử Gia trong phút chốc có chút mơ hồ, dùng ánh mắt không để người khác phát hiện quan sát bà, sau đó lễ phép khéo léo giới thiệu bản thân.

“Rất tốt, rất tốt.” Với ánh mắt dịu dàng, bà nhìn lướt qua Tô Thố và Trần Tử Gia, lại cười cười, biểu lộ vẻ mặt phúc tạp, không rõ ràng, sau đó phát phát tay ra hiệu cho hai người đi trước đi.

Sau khi họ đi được vài bước, bà rút cuộc cũng gọi họ lại, nói: “Tiểu Thố, dì biết con đang nghĩ gì, nếu mà con hạnh phúc, Vi Chỉ cũng sẽ rất vui.”

Cổ họng Tô Thố nghẹn lại: “Dạ, con biết rồi.”

Lúc rời khỏi nghĩa địa, Tô Thố dừng chân lại, quay đầu nhìn thoáng qua, thân hình gầy yếu của bà Giang dưới ánh nắng trông lại càng ốm yếu hơn, gió núi thổi quần áo của bà bay theo phía khác, bà đứng trước bia mộ, không nhúc nhích, bóng lưng bà thẳng, không hề quay đầu lại, Tô Thố không thể nào biết được tâm trạng trong lòng bà.

Buổi tối hôm đó, trước khi đi ngủ, Trần Tử Gia hỏi cô: “Rốt cuộc em hứa hẹn gì với Giang Vi Chỉ?”

Tô Thố lắc đầu, sau đó mỉm cười: “Kì thực em chưa kịp đồng ý với anh ấy bất kì chuyện gì.”

Bên ngoài cửa sổ, vầng trăng sáng vàng vạc, chỉ thừa thớt vài ngôi sao. Trần Tử Gia nhìn nụ cười chân thành của cô, đôi mắt long lanh, linh khí của cô dường như có thể che lấp được ánh sáng của trăng, anh rốt cuộc cũng biết được cô đã hoàn toàn buông xuống được, anh ôm lấy cô vào lòng, từ lúc đó hai người không còn nhắc đến chuyện cũ nữa.

“Phải rồi luôn có người hoài niệm về mọi thứ đã qua, không có cách nào giải thoát được, nhưng cũng có người trải qua khoảng thời gian buồn phiền, dài đằng đẵng, cuối cùng cũng chịu vẫy thoát khỏi những ràng buộc, những quá khứ đau buồn. Có người nói, kí ức của con người cuối cùng cũng sẽ bị thời gian làm phai mờ, cũng có người nói kí ức của con người sẽ cùng với sinh mệnh tồn tại vĩnh viễn. Nhưng đáp án cuối cùng, ai có thể giải đáp được chứ?”

Tô Thố ở trong lòng anh, cảm khái mà nói, thời gian vốn dĩ chưa từng ngừng lại dù chỉ một khắc.

Trần Tử Gia mỉm cười nói thêm một câu: “Chỉ ít những điều chúng ta có được, còn có hiện tại và tương lai.”

42. Chương 42: Phiên Ngoại 1

Một đoạn trong đêm giao thừa

“Hôm nay, em và ba lại hạ thành thế hòa à?”

Trước khi đi ngủ y, phút chốc nghe thấy câu hỏi mang ngụ ý cười của một người nào đó, cơn buồn ngủ của Tô Thố tan đi một nửa, cô mở to hai mắt.

Đang là đêm giao thừa, hai người ngồi trên giường xem tiệc liên hoan trong tivi, cô xem tivi trong mệt mỏi, buồn ngủ, Trần Tử Gia gắng sức ôm cô thật chặt, giống như làm như vậy có thể uy hiếp, đe dọa cơn buồn ngủ của cô.

“Phải rồi, là hòa.” Tô Thố vừa nói vừa vươn tay tìm quyển sách bên cạnh chiếc gối, vừa mới sờ trúng bìa sách, tay lại bị Trần Tử Gia cầm lấy nhét vào trong chăn.

“Em có nhường ông ấy không?” Trần Tử Gia hôn lên trán và mắt cô, cười, hỏi.

Tô Thố nhìn anh, nói chậm rì: “Cùng ba đánh cờ, ai lại không nhường chứ, thầy Trịnh còn phải nhường ba, huống hồ là em.”

Nói rồi tỏ vẻ không chịu khuất phục, thò tay với lấy sách, đáng tiếc là Trần Tử Gia lại ngăn cản động tác tiến thêm một bước của cô. Anh cẩn thận tránh lấy phần bụng, ôm lấy lưng cô, giam cầm cô trong lòng anh, không cho cô cử động, thì thào vào tai cô: “Vẫn còn nửa tiếng nữa mới sang năm mới, chúng ta nói chuyện đi.”

“Nói cái gì?”

“Nói về em lúc còn nhỏ.” Khẩu khí của Trần Tử Gia không giấu được sự mong đợi: “em bắt đầu học chơi cờ vây từ lúc nào? Lý tưởng lúc đó là gì? Thích gì? Không thích gì..... Nói gì cũng được.”

“Đại khái vào khoảng 4 tuổi em bắt đầu chơi cờ vây, căn nguyên là gì em cũng không nhớ nữa.” Tô Thố vừa nghĩ vừa nói: “Nguyên tắc của cờ vây rất đơn giản, lúc mới học rất dễ, sau đó em liền say mê nó luôn, rồi còn tham gia mấy trận đấu, hình như cũng giành được chút phần thưởng.”

Trần Tử Gia lại hỏi: “Tại sao lại không vào đội tuyển quốc gia?”

Tô Thố thở dài: “Lúc đó ba mẹ em mới qua đời chưa lâu, mọi người trong nhà không yên tâm, cho nên em không đi. Nếu mà lúc đó em kiên quyết một chút, có thể họ sẽ không ngăn cản nữa, nhưng mà em không muốn để họ lo lắng.”

“Rất buồn phải không? Lúc buông bỏ môn cờ vây mà em đam mê nhất.”

“Lúc đầu có một chút, sau này thì không còn buồn nữa, học những thứ khác nên hứng thú với cờ vây cũng nhạt dần. Bây giờ nghĩ lại, cũng không có gì là nuối tiếc lắm, thậm chí còn cảm thấy, sở thích của con người nên có nhiều một chút mới tốt, như thế, tầm mắt mới nhìn xa hơn được.”

“Quả thực là vậy. Hồi nhỏ anh cũng nghĩ như vậy, ban đầu học đàn piano, sau đó đổi sang học đàn violong, tuy là bị ba mẹ thúc ép, nhưng sau khi học được cũng quen rồi, dần dần còn lĩnh hội được một số đạo lý, rồi trở nên thật lòng thích nó, không hề phản đối những sắp đặt của ba mẹ. Cho nên mê tít, quyền uy tất yếu trưởng thành qua câu nói này, thật là có đạo lý.”

Tô Thố “ừ” một tiếng, em vẫn nhớ, hồi đi học, thích rất nhiều thứ, nhìn đông một chút, nhìn tây một chút, không toàn tâm toàn ý, đối với học tập cũng không để tâm lắm.”

“Không để tâm mà có thể đậu được trường đại học Thanh Hoa.” Trần Tử Gia hất mày.

Tô Thố cười cười, thuận miệng nói: “Tuy sau giờ học, em đều xem những loại sách khác, nhưng khi lên lớp em vô cùng chăm chỉ, thực sự là không học thì làm sao mà có được thành tích tốt chứ, hiệu suất nghe giảng của em rất cao, chỉ sợ thành tích quá tốt, giáo viên sẽ lại đặc biệt quan tâm em, để em tham gia thi đấu, hoặc là tổ chức gì đó cho em. Lúc đó em lại không có thời gian xem những quyển sách em thích, làm những công việc khác.”

“Anh cũng tương tự như vậy.” Trần Tử Gia tán thành, “chăm chú nghe giảng một tiết học, còn hữu hiệu hơn tự mình học bốn tiếng đồng hồ, anh luôn tin rằng, trên thế giới này, không có chuyện ngồi mát ăn bát vàng.”

“Anh nói quả thực rất đúng.” Nói rồi, Tô Thố gật đầu, nói rồi vừa tỏ vẻ bất đắc dĩ, vừa buồn cười hỏi: “Tại sao anh luôn thích ôm lưng em vậy?”

“Ôm em rất thoải mái, một tay có thể ôm trọn em rồi.” Trần Tử Gia nhin cười, “vả lại, với lại một khi đã ôm rồi, là em chạy không thoát đâu.”

“Qua vài tháng nữa, anh không thể ôm trọn em được đâu.” Tô Thố liếc anh một cái

“Vậy thì ôm bằng hai tay.” Ánh mắt của Trần Tử Gia chuyển hướng, bàn tay cẩn thận đặt lên phần bụng của Tô Thố “em cảm thấy, đây là con trai hay con gái?”

“Anh thích con trai hay con gái?”

“Đều thích.” Trần Tử Gia suy nghĩ rồi nói: “ Chúng ta có thể sinh hai đứa, tốt nhất đứa này là con trai, đứa sau là con gái, con trai giống anh, con gái giống em, sau này khi già rồi, còn có thể tìm người đấm lưng, cùng chúng ta chơi bài, đánh cờ.”

“Già cũng già rồi, ai mà quản anh nữa chứ.” Tô Thố không nhin được cười, cười rồi đập vào bàn tay to đang xoa xoa trên bụng cô, “được rồi nói về thời anh còn đi học đi, toàn là em nói không à, chẳng công bằng chút nào.”

Cơ thể của Trần Tử Gia hơi nghiêng về phía trước, trong con ngươi như viên ngọc đen lộ lên vẻ hồi tưởng: “ Thời tiểu học anh cực kì nghịch ngợm, thành tích không được tốt lắm, không thi được trường trung học trọng điểm, bị ba mắng ột trận, tuy sau cùng anh vẫn vào được trường trung học đó, nhưng trong lòng quả thực cảm thấy mất mặt, sau đó liền biết nghe lời một chút, chăm chỉ học hành hai năm, cuối cùng cũng thi vào trường trung học phổ thông một cách suông sẻ, sau ba năm rớt cuộc cũng rửa sạch được nỗi nhục nhã, rồi sau này lại đậu đại học, còn những chuyện sau đó, em đều biết rồi.”

“A” Tô Thố gật đầu: “ Lúc học trung học phổ thông nữa?”

“Hồi đó cũng như vậy, thành tích rất tốt, em nói Tô Trí trong trường được mệnh danh là đi ngang, anh nghĩ lúc đó anh cũng tương tự như vậy, may ra còn có Hứa Nhất Hạo cùng anh tranh đua.”

“Lúc đó, những cô gái thích anh rất nhiều nhỉ.” Trong mắt Tô Thố xẹt qua một tia sáng.

Trần Tử Gia cũng không khách khí: “ Đúng là không ít, mỗi lần mở học bàn ra, đều thấy có thư tình ở trong.”

Tô Thố “hừ” một tiếng tỏ vẻ không hài lòng, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua anh, rồi hỏi: “Vậy anh thích ai?”

Trần Tử Gia nhìn cô mỉm cười, không trả lời.

Tô Thố cầm lấy điều khiển, bắt đầu chuyển kênh, chậm rãi nói: “Vậy em đành đi hỏi anh Tô Trí thôi.”

Cô vừa nói vừa liếc nhìn anh, Trần Tử Gia ôm cô vào lòng, dường như ánh sáng trong đôi mắt anh khẽ dao động: “A Thố, anh quả thực rất thích nhìn bộ dạng của em lúc ghen. Kì thực cô gái ấy lúc đó chỉ là để lại cho anh chút thiện cảm mà thôi, anh đã sớm quên tên và hình dáng của cô ấy rồi.”

Tô Thố phì cười, nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Trần Tử Gia nhớ tới lần đầu tiên gặp cô, thời tiết cực kì nóng, lúc đó cô đứng ngay cửa ra vào của trạm xe lửa, mồ hôi đầy đầu, vẻ mặt cũng không có gì là sốt sắng, khuôn mặt có chút tươi cười. Kì thực, lúc đó, toàn thân anh đều nhể nhại mồ hôi, nhưng lúc cô dùng ánh mắt mát rượi nhìn anh, dường như toàn bộ cái nóng trong anh đều tiêu tan, nhiều ngày sau, anh luôn nhớ tới đôi mắt của cô, sau đó rớt cuộc cũng biết, bản thân anh đã thích cô rồi.

Nghĩ tới đây, Trần Tử Gia liền nói: “Anh vừa gặp em là đã yêu rồi. Còn em, bắt đầu thích anh từ khi nào?”

Câu nói vừa dứt, tiếng chuông báo hiệu 0 giờ trong tivi vang lên, mọi người reo hò, vui mừng.

Ban đầu, Tô Thố chỉ chú ý lên màn hình tivi, một lúc sau mới lân la lại gần, kề sát vào tai anh nói một câu, Trần Tử Gia nghe xong, trong lòng ngực ấm hần, nụ nụ cười mãn nguyện, cái cảm giác ấm áp trong lồng ngực ấy, khiến cho anh ôm cô càng chặt hơn, không khí ấm cúng trong căn phòng càng ấm hơn nữa, dường như mùa xuân đã tới rồi.

Cách lớp cửa kính dày và bức rèm cửa sổ, tiếng pháo hoa nổ trên khoảng không của thành phố, truyền lại một cách mơ mơ hồ hồ.

Sinh nhật

Tuy đã là tháng giêng, nhưng nhiệt độ không khí vẫn rất thấp, sau một trận tuyết rơi, thành phố như được bao trùm bởi một chiếc chăn tuyết trắng.

Lúc rời khỏi nhà Tô Trí, thời gian còn chưa tới chín giờ, lúc này vẫn chưa được coi là muộn lắm, trái tim của Trần Tử Gia chợt lay động, liền quay xe, dừng lại dưới lầu một cửa hàng gần đó.

“Tôi đây làm gì?” Sau khi xuống xe, Tô Thố đưa mắt nhìn bốn phía: “Anh muốn mua quần áo sao?”

Khóe miệng Trần Tử Gia nở một nụ cười “Sinh nhật em sắp tới rồi, mua cho em.”

Thiết bị sưởi ấm trong cửa hàng rất tốt, chưa đi được mấy bước đã cảm nhận được sức nóng, Tô Thố thờ ơ kéo lấy tay Trần Tử Gia đi dạo trong cửa hàng. Trần Tử Gia thường cầm mấy bộ đồ tới cho cô thử. Bộ đồ nào cô cũng thử, nhưng khi cuối cùng Trần Tử Gia hỏi cô có thích không, cô đều tỏ vẻ lạnh nhạt lắc đầu, không nói được, cũng không nói không được.

Nhìn thấy Tô Thố lại một lần nữa bảo nhân viên phục vụ mang bộ đồ cực kì đẹp để lại chỗ cũ, Trần Tử Gia nhin không được, hỏi: “Sao rồi, bộ này mà vẫn không cảm thấy đẹp à?”

Tô Thố cười cười: “Mua thì lãng phí lắm, bình thường cũng không có dịp để mặc.”

Cuộc trò chuyện của hai người truyền đến tai của nhân viên bán hàng, cô nhìn hai người, không nhẫn nại được đành nói: “Quý khách, cô mặc bộ đồ này quả thực rất đẹp, bạn trai đã đồng ý mua rồi, cô còn lo lắng gì nữa?”

Trần Tử Gia quay đầu nhìn cô nhân viên, thản nhiên trả lời: “Không phải bạn trai.”

Cô nhân viên kinh ngạc: “Sao?”

Trần Tử Gia gật đầu cười: “Là bà xã.”

Chỉ một nụ cười lịch sự đã khiến cho khuôn mặt cô nhân viên đỏ ửng.

Sau khi ra hiệu cho nhân viên phục vụ gói đồ lại, Trần Tử Gia nắm lấy tay Tô Thố, nói: “Anh không cảm thấy lãng phí, bình thường em ít khi mua đồ ỉnh, anh muốn mua cho em nhưng lại sợ em không thích, thật không dễ để có cơ hội, em đừng tranh cãi với anh nữa.”

Tô Thố nhìn anh với ánh mắt dịu dàng, định nói gì đó thì bỗng nghe thấy một giọng nói vang lên: “Trần Tử Gia, Tô Thố, hai người cũng ở đây, thật trùng hợp.”

Quay lại nhìn, thì thấy Hứa Nhất Hạo và Lí Văn Vi, hai người họ tay trong tay từ một bên của cửa hàng đi tới, bước chân của Lí Văn Vi nhẹ nhàng giống như một đứa trẻ, vẻ mặt phấn khởi bắt chuyện cùng bọn họ.

Trần Tử Gia cười rồi gật đầu: “Hai vị hưởng tuần trăng mật trở về rồi à?”

“Trở về rồi.” Lí Văn Vi cười vô cùng vui vẻ: “vô cùng mệt, nghỉ ngơi hai ngày, hôm nay mới ra khỏi cửa.”

Tô Thố quan sát họ một lúc rồi nhận xét: “Xem ra nghỉ ngơi rất tốt, vẻ mặt của hai người rất có tinh thần.”

“Tiểu Văn đúng là nghỉ ngơi rất tốt.” Hứa Nhất Hạo đồng ý, nói: “Chỉ là, tôi vẫn còn có vụ án, thật khó để nghỉ ngơi, lại còn bị kéo đi mua đồ.”

Lí Văn Vi nhìn Hứa Nhất Hạo với vẻ nũng nịu, trong ánh mắt như chứa tình yêu thương, lại ngoảnh đầu lại, ánh mắt dừng trên người Tô Thố, ngạc nhiên, mừng rỡ hỏi: “Mấy tháng rồi?”

Trần Tử Gia trả lời, giọng nói cởi mở: “Sắp bốn tháng rồi.”

Kì thực vóc dáng của Tô Thố vẫn không có gì thay đổi, trước giờ không có ai vừa nhìn là biết cô đang có bầu, lúc này Tô Thố vô cùng ngạc nhiên, hỏi Lí Văn Vi: “Sao cô lại có thể nhìn ra vậy?”

“Xem thường tôi sao?” Lí Văn Vi lại gần một bước, tỉ mỉ quan sát làn da của Tô Thố: “Tôi là bác sĩ mà, cái ngày mà chúng tôi kết hôn, cũng nhìn thấy cô, nhưng lúc đó quả thực nhìn không ra, hai người mới kết hôn được hơn nửa năm, hoạt động thật là nhanh.”

Trong ngữ khí của cô có ý trêu đùa, ai cũng có thể nghe ra, Tô Thố cũng không cảm lòng chịu yếu thế hơn, cô cũng trêu chọc lại: “Cô quay lại nhìn chú rể của cô đi, sao lại có thời gian nhìn tôi chứ?”

“Vây cũng phải.” Lí Văn Vi vui vẻ thừa nhận, sau đó dùng giọng điệu của bác sĩ dặn dò cô: “Bình thường nên cẩn thận một chút, đi đường phải cẩn thận, không được ăn đồ sống.....” Cô nói không ngớt, hầu như những gì trong sổ tay của phụ nữ có thai cô đều lấy ra nhắc lại một lần, nhiều quy tắc, chú ý đến nỗi Tô Thố nghe xong hai mắt tròn tròn, còn Trần Tử Gia thì lắng nghe vô cùng tỉ mỉ.

Hứa Nhất Hạo thản nhiên mở miệng, chắn ngang những lời tự thuật thao thao bất tuyệt của Lí Văn Vi: “Anh nhớ em là bác sĩ khoa nhi, đâu phải bác sĩ khoa phụ sản.”

Câu nói vừa dứt, mọi người đều cười rộ lên.

Nhân viên bán hàng lúc này mới có cơ hội nói chen vào: “Hai vị, bộ quần áo này _____”

Tô Thố lúc này mới nhớ ra, nghiêng đầu nhìn cô nhân viên rồi xua tay: “Cảm ơn cô, tôi không mua bộ quần áo này đâu.”

Ngữ khí của cô mười phần quả quyết, không hề dao động, cô nhân viên tỏ vẻ khó xử, định tiếp tục khuyên cô thì nghe thấy nghe thấy cô gái đằng sau nói: “Tô Thố, cô thực sự không lấy bộ đồ này, cô không cần, tôi cần.”

Trần Tử Gia cười với Lí Văn Vi rồi biểu thị động tác như “mời”.

Hứa Nhất Hạo nhìn lướt qua Trần Tử Gia nói: “Quần tử không đoạt vật yêu thích của người khác, hai người chắc chắn là không cần bộ đồ này chứ?”

“Đắt quá.” Tô Thố mấp máy môi, cười: “tiết kiệm tiền cho ông xã tôi.”

Lí Văn Vi đang xách túi đồ đưa cho Hứa Nhất Hạo cầm, chuẩn bị đi thử đồ, lúc này cô cười nói: “Tô Thố, ông xã cô không nói cho cô biết anh ấy có bao nhiêu tiền à?”

Hứa Nhất Hạo nhìn Trần Tử Gia, sau một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Mình trái lại không biết cậu _____” nói đến đây bỗng dừng lại một cách kì lạ. Khuôn mặt nở nụ cười vừa có ý trêu chọc lại vừa có ý thấu hiểu.

Trần Tử Gia để lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, rồi thả lỏng người, cười, trong nụ cười lúc này không còn nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ nữa, ngược lại còn tỏ ra vô cùng hạnh phúc: “Còn cách nào nữa, ai bảo tôi cưới được cô vợ giỏi tiết kiệm tiền.”

Hứa Nhất Hạo im lặng trong phút chốc, nhìn Tô Thố với gương mặt đầy vẻ phức tạp, không nói thêm gì nữa, nhìn thấy vẻ mặt của anh, lòng mày Trần Tử Gia nhíu lại, rồi cũng bình tĩnh trở lại.

Sau khi Lí Văn Vi thay đồ xong, vừa quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt trầm tĩnh của hai người, liền gọi: “Nhất Hạo, anh xem, thế nào?”

Hứa Nhất Hạo chăm chú, tỉ mỉ quan sát Lí Văn Vi một chốc: “Cực kì hợp với em.”

Câu nói này khiến cho vẻ mặt Lí Văn Vi vô cùng phấn chấn, gương mặt cô sáng hẳn lên.

Chiếc áo khoác màu trắng tuyết rất cuộc vẫn là Lí Văn Vi mua, sau khi chia tay bọn họ ở cửa hàng, Tô Thố ngửa đầu nhìn những hạt tuyết trắng muốt đang rơi xuống không khỏi nhớ đến một trận tuyết rơi cách đây nhiều năm, mới nói: “Em có lỗi với Hứa sư huynh.”

Trần Tử Gia dừng bước, nói: “Em đừng nghĩ nhiều nữa, Nhất Hạo bây giờ cũng sống rất tốt, em sẽ không nhìn ra, chỉ là”

Nói rồi ngữ khí của anh có chút biến đổi, nhưng không nói gì nữa, Tô Thố nhíu mày nhìn anh, vài bông hoa tuyết rơi xuống, nhẹ nhàng đậu trên lông mày cô.

Trần Tử Gia lại gần, hôn lên chân mày cô làm tan biến những bông hoa tuyết trắng muốt: “Chỉ là một khi đã yêu luôn sẽ để lại dấu vết trong tim.

Tô Thố rầu rĩ.

Trên đường về không hề thuận lợi, tuyết rơi rồi, trên đường kẹt xe dữ dội, thật không dễ để lưu thông, lúc về đến gần nhà thì đã gần tới mười giờ rồi, trong khu phố vô cùng trống trải, vài tia sáng trong những ngôi nhà không cao lắm lọt ra ngoài, hòa lẫn cùng với những ánh sáng được lớp tuyết phản chiếu lại, khiến cho tất cả mọi thứ đều trở nên kì diệu, huyền bí giống như trong mơ.

Bãi đậu xe cách ngôi nhà của họ khoảng một hai trăm mét, bình thường Tô Thố hay đi trên con đường đá trở về nhà, nhưng hôm nay lại không giống vậy, lớp tuyết đọng lại bao trùm hết thảy mọi thứ, khiến cho người ta không thể phân biệt đâu là đường, đâu là vườn hoa, đâu là bãi cỏ. Trong lúc cô đang bỏ công suy nghĩ thì bị Trần Tử Gia bế lên.

Cô nắm lấy vạt áo trước của Trần Tử Gia la lớn: “Mau thả em xuống, em sẽ tự mình đi, đây vẫn còn là bên ngoài đó, những người sống ở đây đều là đồng nghiệp của anh đó, để họ nhìn thấy sẽ không hay đâu.”

“Tuyết rơi rồi, đường rất trơn.” Trần Tử Gia bế lấy cô, tiếp tục đi: “hơn nữa, muộn như thế này, làm gì có ai nhìn thấy chứ, cứ cho là nhìn thấy, thì cũng chỉ là ngưỡng mộ tình cảm sâu đậm của vợ chồng chúng ta mà thôi.”

Tô Thố cũng không giãy giụa nữa, ngoan ngoãn ở trong vòng tay của anh, vùi đầu vào khuôn ngực nở nang, chăm chú lắng nghe tiếng nhịp đập của con tim anh, bây giờ cô mới phát hiện, tần suất nhịp đập con tim của hai người là như nhau. Trần Tử Gia không đi thang máy, một mạch bế cô đến tận cửa nhà trên lầu bốn, rồi thả cô xuống với vẻ lưu luyến không muốn rời, tay phải cầm lấy chìa khóa, tay trái ôm cô trong lòng.

Sau khi vào nhà, Tô Thố vẫn dính lấy bên cạnh anh, cười, nói: “Cũng may, em không mập.”

Trần Tử Gia nhìn cô: “Bây giờ anh sẽ bắt đầu luyện tập, dù em có mập thêm, anh vẫn có thể bế em.”

Sau khi cười, Tô Thố lại gần, hôn lấy anh, nói: “Cảm ơn anh, ông xã.”

Trần Tử Gia không hiểu lí do: “Cảm ơn cái gì?”

“Ngày sinh nhật của em, cảm ơn anh đã nhớ.” Tô Thố vòng tay qua cổ anh, chăm chú nhìn anh một hồi, thấp giọng nói: “Chỉ là từ trước tới giờ em đều không tổ chức sinh nhật.”

Lông mày Trần Tử Gia nhíu lại: “Tại sao?”

“Vì đó cũng là ngày giỗ của ba mẹ em.” Tô Thố khe khẽ nói một câu: “Cái hôm xảy ra chuyện, cũng là ngày mà em vừa tròn bảy tuổi.”

Đây là Trần Tử Gia lần đầu tiên nghe chuyện này, anh bế Tô Thố đặt vào ghế sofa, thở một hơi thật dài: “Anh biết rồi.”

Tô Thố “ừ” một tiếng.

Trần Tử Gia liền nói: “Trong Phật giáo có một câu, anh không biết là em từng nghe chưa, câu nói đó là sinh tử, tử sinh, sinh sinh tử tử như toàn hỏa luân, vị hữu hữu tức, ba mẹ em ra đi, nhưng lại có con chúng ta ra đời, đây chính là ý nghĩa của câu nói đó, họ sống trong máu của em, chỉ cần em sống tốt thì họ cũng sẽ được sống tốt.”

“Lục đạo luân hồi, do như xa luân vô thủy chung, hoặc vi phụ mẫu, vi nam nữ, thế thế sinh sinh. Em chỉ nhớ được câu này, câu mà anh nói, em lại không nhớ được.”

Nói rồi hai người mỉm cười nhìn nhau.

Sau khi tiếng cười ngưng lại, vẻ mặt Trần Tử Gia đột nhiên căng thẳng: “Em vừa nhắc, anh lại nhớ ra một việc rất quan trọng.”

“Cái gì?” Tô Thố bị vẻ mặt nghiêm trọng của anh dọa cho giật nảy mình.

“Con chúng ta nên đặt tên gì mới hay đây?”

Chắc là vấn đề nghiêm trọng.

Tô Thố nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó nói: “Để ba đặt đi, ba rất biết đặt tên, tên của anh cũng khá hay.”

Trần Tử Gia dịu dàng nhìn Tô Thố: “Không, chúng ta tự mình nghĩ, ý kiến của ba chỉ là để tham khảo thôi.”

“Vây cũng được,” Tô Thố chỉ vào phòng sách nói “ anh mau mang từ điển ra đây đi, chúng ta cùng nhau xem.”

Kết quả là cả hai tiếng đồng hồ đều không tìm ra cái tên nào hay.

Cả mấy quyển từ điển lớn đều được mở ra, đặt gọn gàng trên giường, chiếm cứ cả một nửa gian san, Trần Tử Gia hôn lấy Tô Thố, xếp gọn từng quyển một, cười rồi nói một câu.

Đừng lo lắng, vẫn còn nhiều thời gian mà.

43. Chương 43: Phiên Ngoại 2

Tết Đoan Ngọ

Tin tức có lãnh đạo đến thị sát, khiến cho cả viện nghiên cứu náo loạn cả lên, Tô Thố vốn đang khom lưng, chăm chú nhìn chiếc màn hình máy tính cỡ lớn, cũng bị mất tập trung bởi tiếng ồn của họ.

Cô đứng thẳng, nghe tiếng bàn luận to to nhỏ nhỏ của đồng nghiệp, cuối cùng cũng biết được nguyên nhân. Thì ra một vị lãnh đạo nào đó đang khảo sát ở một khu công nghiệp nặng nào đó gần đây, cũng là thành phố lớn nhất ở vùng Tây Bắc. Lại bởi vì công việc ở viện nghiên cứu có bước tiến triển đột phá, tạm thời quyết định tới viện nghiên cứu xem xét tình hình làm việc của các nhà khoa học, đồng thời chúc mừng mọi người trong ngày tết Đoan Ngọ, cuối cùng là ăn một bữa cơm với tất cả mọi người.

Thế là khi sở trưởng vung tay lên, mọi người vội vã tìm gương sửa sang lại dung nhan, mấy ngày liền làm việc vất vả, hầu như bộ dạng của tất cả mọi người đều bơ phờ, nhưng khi đối diện với lãnh đạo, trạng thái tinh thần nhất định phải sung mãn, lúc cần thiết phải giống như cây hoa hướng dương, luôn vui vẻ hướng về vinh quang.

Khi Tô Thố đang rửa mặt trong toilet, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Đàm Nhạc cũng đi vào, trong sở nghiên cứu không có nhiều nữ nhân viên, những người trẻ tuổi lại càng ít, may ra còn có Đàm Nhạc là tương đương với tuổi của Tô Thố, sở thích cũng gần giống, Đàm Nhạc dùng khăn giấy, lau mặt, nói: “Cướp được nửa ngày nhàn hạ a.”

Hai người đồng loạt cười rộ lên.

Đàm Nhạc cảm khái: “Cũng may là công việc sắp hoàn thành rồi. Bây giờ tôi chỉ mong đến cái ngày được giải phóng sau hai tháng nữa. Haiz, so với cô tôi còn tốt hơn một chút, tôi có một mình, cô còn cả ông xã và con trai, bình thường, cô hay nhớ họ không?”

Tô Thố mở cửa bước ra ngoài, ngoảnh đầu lại, nói: “Nhớ thì vẫn nhớ, không biết bây giờ hai cha con họ sống ra sao rồi.”

Một lát sau, cuối cùng các vị lãnh đạo cũng đại giá quang lâm, viện trưởng và thư kí đảng ủy nghênh đón bọn họ đến phòng thí nghiệm, họ quay đầu nhìn tất cả nhân viên, mỉm cười quan sát hàng ngũ đón tiếp, tỏ vẻ rất hài lòng, thế là mọi người nhiệt liệt vỗ tay.

Vị lãnh đạo đã nhiều năm tuổi nhưng cũng rất phong độ vẫy tay, chỉ một động tác nhỏ, đã làm giảm bớt tinh thần căng thẳng của mọi người. Nụ cười của ông rất có lực tương tác, ánh mắt nhìn xa trông rộng sau cặp kính kia bắt đầu dừng lại ở Tô Thố, người đứng gần ông nhất, sau đó hỏi, những thiết bị này dùng để làm gì, có tác dụng gì.....Tô Thố giải thích kĩ càng, tỉ mỉ, ông nghe xong, nghiêng đầu hỏi người bên cạnh: “Tiểu Trần, cậu nghe hiểu không?”

Người trả lời, tướng mạo khôi ngô, tuấn tú, phong độ, nhanh nhẹn, nghiêm trang nói: “Lời lẽ giải thích rất dễ nghe, hoàn toàn có thể hiểu được.”

Về mặt Tô Thố tươi cười: “Cảm ơn đã khen ngợi.”

Sau đó bọn họ quay người đi tới chỗ khác.

Đàm Nhạc đứng bên cạnh cứng lưỡi: “Nè, chàng thanh niên vừa nãy ngoại hình khá đẹp.”

Về mặt Tô Thố không chắc chắn: “Hình như là vậy.”

Mãi cho đến khi ngồi trong bàn ăn mới nhìn thấy họ, một đoàn người của họ đã chiếm tới hai ba bàn. Tô Thố đặc biệt chọn vị trí trong nhóm nghiên cứu để ngồi, vội vã ăn vài miếng cơm, sự chú ý của mọi người đều hướng tới những chiếc bàn bên kia, không có ai để ý tới bên này, cô liền lẳng lặng trở về kí túc xá.

Một lát sau có tiếng gõ cửa vang lên, Tô Thố vừa mở cửa vẫn còn chưa kịp nở một nụ cười khiến người khác phải rung động liền bị người tới nhắc bổng khỏi mặt đất, người đó giống hệt một người trong nhà cô, chỉ cần dùng lực của chân là có thể đóng được cửa rồi, anh ta dùng tốc độ nhanh như chớp đi vào phòng ngủ, rồi ngồi lên giường.

Tô Thố ngồi trên đùi anh, dựa vào vai anh, giọng nói không thể giấu được sự vui tươi: “Ông xã, anh tới rồi tại sao không nói trước cho em một tiếng?”

Trần Tử Gia ôm cô rất lâu, mới buông cô ra một chút với vẻ lưu luyến không rời, anh nâng cằm cô lên, chạm nhẹ vào bờ môi cô: “Muốn cho em một bất ngờ, có được không?”

Tô Thố lắc đầu, cười: “Em vẫn không nghĩ là anh lại tới đây,” lúc này cô mới chú ý tới chiếc túi du lịch dưới giường, lại hỏi: “Là cái gì vậy?”

“Mang ít đồ cho em.”

Sau khi mở ra, cô mới phát hiện trong túi đều là đồ ăn đồ uống, trong đó có một xâu bánh ú màu xanh biếc vô cùng bắt mắt, Trần Tử Gia cẩn thận cầm lấy xâu bánh ú đó, hỏi cô: “Phòng bếp ở đâu?”

Tô Thố chỉ ra ban công, một căn phòng ở góc ban công là phòng bếp, đối diện với phía sau núi của sở nghiên cứu.

Những chiếc bánh trong xâu không đồng đều, sự khác biệt vô cùng lớn, trong đó có vài chiếc rất đẹp, màu xanh nhạt bắt mắt, bốn cạnh bánh rất đều, dùng một sợi dây nhỏ buộc lại, ngoài ra mấy chiếc còn lại trông rất xấu, nói là bánh ú nhưng nói chúng là những khối cầu không có quy tắc thì đúng hơn.

Tô Thố ôm tay nhìn Trần Tử Gia nhóm bếp, đun nước, cười khanh khách hỏi: “Những chiếc đó là do anh gói à?”

Trần Tử Gia ra hiệu cho cô nhìn vào trong nồi: “Mấy chiếc không ra hình gì đó là do Khiên Nhi gói, học theo bà nội, nó nói mẹ ở bên ngoài vất vả, đặc biệt gói ẹ.”

Chớp mũi của Tô Thố hơi hơi cay, một lúc lâu sau mới nói: “Mấy tháng nay, Khiên Nhi có nghe lời không? Gãy đi hay là mập lên?”

Trần Tử Gia đặt tay vào bên hông: “Cao hơn một chút, tới đây của anh. Nhưng mà so với trước đây vẫn vậy, vô cùng nghịch ngợm, trong chớp mắt là không thấy người đâu, bà nội và dì Phương căn bản là quản không nổi, khi nào anh xụ mặt xuống nói mới chịu nghe một hai câu,” nói rồi lắc đầu “em nói xem, có phải không công bằng không, anh làm bố mẹ chết đi được, nó lại không bao giờ gói bánh cho anh ném thử, còn đặc biệt nhấn mạnh nói, là gói ẹ, không cho phép ba ăn vụng.”

Tô Thố không thể nhịn cười: “Anh còn không chịu phục sao, mới bốn tháng mà đã mập rồi, bốn năm năm trước, em ngay cả một câu than phiền cũng không nói ra.”

“Phải phải, anh biết, bà xã em thật vất vả.” Trần Tử Gia ôm lấy cô vào lòng, rồi hôn cô: “kì thực là anh đang oán trách em, em không có ở nhà, cuộc sống của bố con anh tẻ lắm, hi vọng bà xã thương xót anh một chút.”

Tô Thố dừng một hồi, nhìn anh: “Quả thực rất tẻ sao? Vậy để em xin phép, xem có thể rời hạng mục này về sở nghiên cứu không, nếu gặp phải khó khăn, anh chịu quay vòng một chút.”

“Không cần đâu, em an tâm làm việc của em đi.” Trần Tử Gia nhìn ra ngoài cửa sổ, từng tòa từng tòa kiến trúc của sở nghiên cứu thấp thoáng trong khu rừng bạch dương, xen kẽ với nhau, anh quay đầu nhìn cô: “Em cũng phải làm việc của mình, dù sao đây cũng là thế giới của em.”

Tô Thố duỗi tay, ôm lấy cổ anh một cách chuẩn xác, nghiêng hẳn người về phía anh: “Cũng chỉ là hai tháng thôi, hôm nay mấy giờ anh về, chú Vương sắp dùng bữa xong rồi đó.”

“Không vội, sáng ngày mai sẽ về, còn có ai mà không biết là anh đang ở chỗ em chứ.” Đôi mắt Trần Tử Gia lóe lên ánh sáng, anh không ngừng che giấu sự ham muốn.

Tô Thố bật cười.

“Em còn cười!”

Trần Tử Gia cảm thấy nhiệt độ trong cơ thể tăng lên đột ngột, thế là vội vã lấp kín bờ môi cô.

Đôi vợ chồng này, xa nhau cả một thời gian dài như vậy, khiến cho nụ hôn này khi vừa mới bắt đầu là không thể dừng, đang là mùa hè, hai người mặc đồ không nhiều, trong phút chốc quần áo trở nên xộc xệch, sau một hồi lâu, Tô Thố dùng chút sức lực cuối cùng đẩy anh ra, Trần Tử Gia ngẩng đầu lên, giọng nói khàn khàn: “sao vậy?”

Tô Thố thở hổn hển: “Nước sôi rồi.”

Nước trong nồi sôi sục giống như có hàng vạn con ngựa lao qua đó. Hương thơm của lá bánh và gạo nếp cùng với hơi nước bốc lên bốn phía, len lỏi qua từng góc ngách của căn phòng. Đó là một thứ hương thơm rất độc đáo, bản thân nó đã đủ đặc biệt rồi, chỉ cần thêm một chút đường trắng là có thể ăn.

Kì thực khi người ngoài nhìn thấy cuộc sống của họ sẽ cảm thấy nhạt nhẽo, vô vị, nhưng tình yêu cũng có thể tồn tại trong những chuyện vụn vặt, những thứ nhỏ bé mà người ta thường không chú ý tới. Tuy chỉ là những chiếc bánh ú bé nhỏ nhưng có thể chạm vào nơi sâu thẳm của linh hồn, khắc sâu vào trí nhớ của mỗi chúng ta.

Trở dạ

Lúc vào phòng, Trần Tử Gia hết sức dè dặt, tiếng bước trên đi trên thảm cực kì nhẹ, dường như là luyện đến trình độ khinh không, bởi vì thời gian tương đối muộn rồi, nên anh không nghĩ là Tô Thố vẫn chưa ngủ, cô đang ngồi dựa đầu vào giường, nhướn mày nhìn lên máy tính trên bàn, chiếc đèn tường trên đầu giường vẫn còn sáng, ánh sáng chiếu xuống dưới lấp kín người cô, cô mặc một bộ đồ ngủ rộng thùng thình, mái tóc dài buông xuống nửa lưng. Cô mập hơn một chút so với trước đây, bởi vậy mà khuôn mặt cũng tròn hơn một chút, nguyên nhân là vì cô đang mang thai, làn da không còn được trắng nõn và sáng ngời như trước đây, nhưng toàn thân lại toát lên thần thái phơi phới, rạng rỡ.

Bước chân Trần Tử Gia hơi bị khựng lại, dừng lại trên thảm, Tô Thố ngẩng đầu nhìn thấy anh đứng bên cạnh, liền nở một nụ cười dịu dàng: “Về rồi ư, anh không làm ồn tới ba mẹ chứ?”

“Hình như là không.”

Trần Tử Gia cởi cà vạt, thay áo phộc ra và treo lên giá, như thói quen, lại tới gần hôn cô, giọng nói như mang chút ý trách móc: “Bà xã, không phải đã bảo em đi ngủ sớm, không cần đợi anh mà, phụ nữ mang thai không nên thức đêm.”

Mùi rượu trong miệng anh nồng nặc, Tô Thố liền hỏi: “Anh uống bao nhiêu rượu vậy?”

“Cùng với đối tác bên nước Anh đàm phán, mọi người uống một chút rượu để chúc mừng.” Trần Tử Gia sờ lên trán, ngồi vào mép giường, sắc mặt đỏ ửng “hình như là một chai rượu nho.”

“Thật là hết cách với anh.” Tô Thố thở dài: “anh đi tắm đi.”

Nói rồi xốc chăn lên, chuẩn bị xuống giường lấy quần áo cho anh, Trần Tử Gia cẩn thận ôm lấy sau lưng cô, lại đắp chăn lên cho cô: “Anh tự mình đi, em ngoan ngoãn nằm xuống, ngày sinh theo dự tính sắp tới rồi, còn đi tới đi lui thế này.”

“Chỉ là xuống giường thôi mà, không sao đâu,” Tô Thố nói cười tỏ vẻ không hề gì: “Bác sĩ chỉ không cho em vận động nhiều thôi.”

Câu nói vừa dứt thì phát hiện thấy sắc mặt của Trần Tử Gia bỗng tỏ ra nghiêm trọng hơn, quả nhiên nghe thấy anh nói: “Bác sĩ bảo em tốt nhất là ít sử dụng máy tính, em có nghe không?”

Về mặt căng thẳng của Tô Thố lộ ra một nụ cười mê người tỏ vẻ nhận lỗi: “Em biết rồi, em làm xong ngay đây.” Nói xong lại chuyển ánh mắt về phía màn hình máy tính, tiếp tục đọc đoạn luận văn tiếng Anh.

Về mặt đó của cô khiến cho Trần Tử Gia biết rằng dù có khuyên thế nào cô cũng không nghe, chỉ đành để cho cô làm, bản thân mình thì đứng dậy đi vào phòng tắm, sau khi tắm xong, lúc bước ra vẫn nhìn thấy cô đang tập trung tinh thần, nhìn chăm chăm vào máy tính, vẻ mặt vô cùng lo lắng, tay dừng trên bàn phím, một lúc sau mới gõ hai phát.

“Sao rồi?” Trần Tử Gia xóc chân lên, ngồi cạnh cô.

“Gửi email ột nhà vật lí người Mỹ.” Tô Thố cau mày: “hai ngày nay, em ngồi xem một đoạn luận văn của ông ấy, trong đó có rất nhiều chỗ không hiểu, muốn hỏi ông ta về một chút số liệu ban đầu, anh cũng biết là trình độ tiếng Anh của em rất tệ, chỉ sợ viết không hay, sẽ có chỗ nào đấy dùng từ cứng nhắc.....”

Sau khi nghe xong, Trần Tử Gia vừa bực mình, vừa buồn cười, không nói hai lời, liền đặt máy tính xách tay trước mặt, nghiêng đầu hỏi cô: “Sao lại không nói sớm, lo âu đến nỗi thành bộ dạng này sao, em quên mất ông xã của em rồi à? Em nói đi, anh giúp em viết.”

Tô Thố bật cười, cô cũng ngạc nhiên vì bản thân sao giờ mới nghĩ tới điểm này, vừa cười, vừa lắc đầu nói: “Có thai khiến cho em ngu đi, thật là nguy hiểm, sao em không nghĩ ra chồng của em là từ nước ngoài về chứ, đúng rồi, nhà vật lí học này lại còn là bạn cùng trường với anh nữa chứ.”

“Geof ? Đới Duy Tư, là cậu ấy chẳng.” Trần Tử Gia nhìn mấy hàng chữ tiếng anh mà Tô Thố đã viết, đọc đến tên, vừa cười vừa kinh ngạc: “Anh quen cậu ấy, mối quan hệ cũng khá tốt.”

Tô Thố “a” lên một tiếng, lại gần anh hỏi: “Quen như thế nào?”

“Quen trong một bữa tiệc, lúc đó là đêm Noen.” Trần Tử Gia vừa thông thạo viết một bức thư tiếng Anh, vừa nói: “có một số người không quen biết gây sự với anh, nói Trung Quốc thế này thế kia, anh tranh luận với họ, lúc đó cậu ấy đang ở dùng bữa ở một bàn khác, rất ủng hộ hành động của anh.”

Tô Thố hoảng hốt: “Còn có chuyện này sao? Lúc đó anh không tức giận sao?”

Trần Tử Gia thoáng cười: “Sao lại không tức giận chứ, khi học ở nước ngoài mới biết được dân tộc và quốc gia có ý nghĩa thế nào với mỗi người, bản thân chịu một chút uất ức cũng không sao cả, nhưng là quốc gia thì nhất định không thể để cho những người ngoại quốc ấy chửi bới như vậy. Kì thực nếu bây giờ mà phát sinh ra việc ấy, anh nhất định sẽ hết sức kiềm chế, lúc đó vẫn còn quá trẻ, đương nhiên là xốc nổi, không biết rằng tranh cãi bằng miệng cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ là cảm thấy không thể nhẫn nhịn được, có thể nói ra vẫn tốt hơn.

Tô Thố quan sát tỉ mỉ khuôn mặt của Trần Tử Gia, vẻ mặt say mê: “Lúc đó chắc chắn là nhìn anh rất hiên ngang, mạnh mẽ, lại hào hiệp, dũng cảm, giá mà em được thấy phong thái lúc đó của anh.”

Trần Tử Gia gõ hết hàng chữ cuối cùng, sau khi gửi đi thì tắt cả hai chiếc máy tính, trở lại giường, nâng cằm cô lên, vừa đùa giỡn, vừa nghiêm túc nói: “Bây giờ nhìn nhiều một chút, bù lại cho lúc đó.”

Tô Thố cười, khiến ùi nhặn lại: “Bây giờ có gì hay đâu mà xem, mới tí tuổi đầu đã sắp làm bố rồi, anh cho rằng anh còn được hoan nghênh như trước đây sao.”

“Mới tí tuổi đầu.” Trần Tử Gia cười lớn, dịu cô nằm xuống, “cũng không sai, mới tí tuổi đầu, được hoan nghênh hay không không quan trọng miễn là em cần anh là được.”

Tô Thố phì cười.

Trần Tử Gia giúp cô chỉnh lại góc chăn, hôn lên trán cô: “Bà xã, ngủ đi.”

Nửa đêm, phần bụng có một chút tiếng động khiến cho cô tỉnh giấc, từ lúc mang thai tới giờ, cô đã xem qua không ít sách vở liên quan đến vấn đề này, lập tức nghĩ rằng có chuyện gì, cô gắng sức dùng một cánh tay lay lay Trần Tử Gia đang ôm cô trong lòng.

Trong thời gian này bởi vì lo lắng cho Tô Thố và con, Trần Tử Gia quả thực luôn ngủ không sâu giấc, chỉ cần lay một chút cũng khiến anh tỉnh giấc, anh vừa bật đèn, vừa hỏi: “Sao vậy?”

Dưới ánh đèn, khuôn mặt Tô Thố có chút trắng bệch, giọng nói nhỏ hơn so với bình thường rất nhiều. Bởi vì lo lắng nên âm cuối cùng khẽ run lên: “Không đúng, sợ là em sắp sinh rồi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-cuoi-duong-anh-cho-em>